

Giới thiệu Kẻ Thù Và Tôi

Truyện Kẻ Thù Và Tôi của tác giả Gio123may là một câu truyện thuộc thể loại truyện teen, là một câu truyện khai thác sâu vào góc khuất đó của con người là lòng tham vọng.

Tám năm trước, để chiếm đoạt được tài sản, Hoàng Gia Lâm đã giết chết cả gia đình Haller, bao gồm vợ chồng và một cô con gái. Tài sản chiếm được đó, ông Lâm cho xây dựng thành các tập đoàn lớn nghiêng về kinh tế và bất động sản. Với thủ đoạn ác độc này, ông Lâm xây dựng được quyền lực lớn mạnh cho riêng mình.

Trong một lần tình cờ, ông Lâm đã vô tình đụng xe phải một cô gái và quản lí của ông đã nhận cô về làm người giúp việc. Và từ đó có nhiều chuyện xảy ra trong biệt thự của ông.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Bầu trời tỏa ngập tràn tia nắng, một cô gái mặc bộ váy maxi trắng, mái tóc màu đỏ trầm bay tự do trong gió đang đứng nơi đây. Một nơi đón ánh mặt trời lúc bình minh đẹp nhất, cũng là nơi mặt trời lặn buổi chiều hoàng hôn đẹp nhất, đó là biển. Ánh mắt socola đặc nhìn về phía mặt trời đang lặn ở đằng xa kia, cảm giác được bay cao như trong giấc mơ, cảm thấy cuộc đời mình thật tươi đẹp không còn đau khổ và hận thù. Cô đã nghe ở đâu đó câu chuyện này, một thiên thần và một ác quỷ. Có một thiên thần trước khi cất cánh, người đời đâu có hay, đâu có thấy đôi cánh của cô, thế giới mà cô đã trải qua toàn những đắng cay nhưng cô đã mạnh mẽ vượt qua, bởi cô sinh ra là để bay cao. Nước mắt cô rơi, những nỗi đau cô phải chịu, tất cả là để cô chuẩn bị bay cao hơn thôi. Thiên thần xinh đẹp, rồi ai cũng sẽ nhìn thấy con người mới của cô.

Bầu trời tỏa ngập tràn tia sáng, giấc mơ bị lãng quên, cô đã về nó trong tim, gom hết những gì cô vứt bỏ nó. Những hồi ức nhỏ nhoi vực cô dậy từng chút một, khơi dậy trong cô như tràn ngập khắp nơi này. Vượt qua màn đêm dài, thật dài có nên nhớ lại không? Một lời thôi cho trái tim cô được tỉnh giấc. Đã bao ngày qua cô cảm thấy cô độc, biết bao nỗi đau ủa về, nước mắt lại tuôn rơi, cô chịu đựng thêm một ngày như mọi ngày. Những ngày đắm mầu xưa ấy, những lời nói thiết tha ấy như đang ôm lấy cô, kẻ đang dao động. Chợt những quá khứ tưởng chừng bị lãng quên ủa về.

Lúc đó, mừng sinh nhật mười tuổi của cô.

Một bữa tiệc sinh nhật... một ngày hạnh phúc... nhiều tiếng cười vui vẻ...

Nhiều lời chúc may mắn...

– Cạn ly!

– Con bé đâu, sao chưa thấy con xuống chung vui với mọi người?

Ba cô bé nói.

– Nó xuống liền đó anh.

Mẹ cô bé trả lời.

Trong khi bên trong đang tràn ngập những tiếng cười, thì bên ngoài một sự gian ác đang bao trùm, sự rình rập của bọn chó săn. Chiếc xe hơi đen đậu trước cổng, một bọn người mặc vét đen bước xuống.

Từ trong phòng, một cô bé mười tuổi mặc váy màu trắng, mái tóc đen xõa dài, ánh mắt nâu socola đặc long lanh đang bước xuống cầu thang, trên tay cầm một cành hoa hồng đỏ nhưng, miệng đang hé mở một nụ cười và bỗng dừng lại tất, khựng lại khi:

“Pằng... pằng...”

“Choang.”

Máu tươi

Chết chóc

Hỏa hoạn

Mọi thứ đều vỡ tan tành, xác chết nằm lẫn lộn trong vũng máu đỏ tươi, những đám lửa bùng cháy trên những tấm rèm cửa và đang lan dần toàn bộ căn

nhà. Khi niềm vui chỉ vừa mới đây đã bị dập tắt ngay phút chốc.

Những tiếng cười man rợ, một sự thỏa mãn của những việc làm tàn ác. Người đàn ông, trên tay cầm một khẩu súng ngắn chia thẳng vào hai cái xác chết đang nằm chưa nhắm mắt, sự gian ác bộc lộ tận cùng, tiếng nói phát lên gầm gừ như một con hổ dữ:

– Ha... ha... ha... Giá như hai người chịu thỏa thuận giao ước toàn bộ tài sản của Lão Đại Vương Quốc cho tôi thì không có kết cục như bây giờ.

” Pằng... pằng...”

Những phát súng liên tục cho đến viên đạn cuối cùng dù đã chết.

Tiếng khóc than khi chứng kiến ba, mẹ chết một cách thê thảm... ba mẹ... những giọt nước mắt, những tiếng kêu cứu. Con mắt in dấu kẻ sát nhân tận sâu trong đầu cô bé. Nhỏ ngời co ro vào một góc tường im lặng, không la hét hay hoảng sợ, về mặt ngơ ngác. Một tâm hồn ngây thơ, trong sáng bây giờ chỉ chứa một sự hận thù đầy máu me, chết chóc và hòa hoãn.

Một vị cứu tinh đã đến đưa cô bé thoát khỏi bức tường lửa – Lão Đại Vương Quốc. Xót thương cho cái chết của hai người con và hứa sẽ nuôi nấng con bé trở thành một người con gái mang hai tâm hồn.

...

10 năm sau:

Tập đoàn Đông Dương:

– Điều gì phải khiến cậu Gia Ngọc, con trai của ngài Hoàng Gia Lâm đích thân tới đây vậy?

Một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế sofa, chân bắt chéo, nét mặt bình thản, miệng toát lên một đường cong.

Đáp lại chỉ là một sự im lặng, cậu đi tới ghế ngồi khi chưa có sự tiếp mời. Về mặt lạnh cực độ hiện lên sự đáng sợ, mắt dán vào màn hình smartphone.

Hoàng Gia Ngọc – con trai của một gia đình có một thế lực cực kì khủng khiếp. Ông nội cho đến thế hệ con trai của ông có lịch sử về trùm mafia khét tiếng trong thế giới ngầm. Hùng mạnh trong nhiều lĩnh vực kinh tế khác nhau.

Hoàng Gia Ngọc: IQ – 185, 23 tuổi, cao 1m80, là một người mang vẻ đẹp tạo hóa. Nói về năng lực thì không cần nói, gắn với cậu là hai chữ CAO THỦ. Thích những thứ người ta luôn cho là cái ác, không muốn ai đụng chạm tới cuộc sống của mình, vốn là người luôn chôn giấu những cảm xúc trong lòng để đôi lại là một sự lạnh giá. Cậu mang cho mình một năng lực mà tất cả đều muốn có.

– Thừa chủ tịch Dương, ông hãy kí vào đây đi.

Quản lý Daviss nói, đặt một tờ giấy lên bàn. Ông là một người thân cận và làm việc cho Gia Ngọc.

– Gì đây, giấy ủy quyền giao toàn bộ cổ phần của tập đoàn Đông Dương sao?... Hừ... cậu nghĩ mình là ai mà dám bảo ta kí vào đây hả?

Ông ta gằn giọng và đập mạnh tay xuống bàn “rầm”.

– Không là ai hết.

Câu trả lời cụt ngủn, vẫn cứ thản như không hề có chuyện gì.

– Nếu không kí thì sao?

– Chết.

– Ha... ha... chết sao... dám...

Ông ta trừng mắt, chỉ thẳng tay vào mặt cậu.

– Mày nên nhớ rằng, mày đang ở chỗ của tao, chỉ một thân của mày và tên quản lý thì làm gì được.

Giữ lập trường bình thản và quản lý dựa vào một sự hậu duệ nên cũng bình thản như cậu.

– Có tin chỉ trong một phút xác gia đình của ông sẽ nằm dưới hồ bơi, máu tươi bê bết không?

Một lời đe dọa.

Gia Ngọc bình thản đặt chiếc smartphone trước mặt ông. Trên màn hình hiện lên những con số đang chạy từng giây, từng phút. Cậu ấn mạnh tay ông ta xuống bàn nói một câu tiết kiệm lời:

– Hai mươi giây.

Cậu tháo kính râm đặt lên bàn.

Ông ta trở nên biến sắc:

– Cậu...

– Chủ tịch Dương à, tốt hơn ông mau kí đi nếu không sẽ không được nhìn thấy mặt trời nữa đâu, sẽ thảm hại lắm đó.

Quản lý mia mai nói.

Và rồi buộc ông ta cầm lấy cây bút kí vào tờ giấy, ông ta tức giận đến sôi máu, tay cứa chặt vào cạnh bàn.

Giải quyết xong, Gia Ngọc cầm lấy điện thoại và tờ giấy đi ra khỏi đây, theo sau đó là tay quản lý.

Ở trong đó, ông ta phải chống chọi với từng cơn đau như cứa vào da thịt, ngã lăn phịch xuống nền, học máu và chết ngay tức khắc. Ông đã không biết rằng, ông bị trúng loại độc alkaloid – một loại độc gây ra co quắp toàn thân và tê liệt cơ hô hấp dẫn đến ngạt thở rồi tử vong. Loại độc này đâu ra? Từ trong chiếc kính râm để trên bàn.

– Cậu chủ không định ở lại điều hành sao?

Không một câu trả lời, đi thẳng ra ngoài leo lên chiếc xe lamborghini trắng phóng đi với tốc độ sương mù.

...

Tại biệt thự của Lão Đại Vương Quốc.

Một buổi học diễn ra. Tên giáo sư trẻ tuổi đứng trước màn hình máy chiếu giảng dạy về những cách thức giết người âm thầm.

– Đây là hệ thống trung tâm thần kinh và sự phân phối những xung điện từ não đến khắp cơ thể. Dựa trên toàn bộ hệ thống xương và đặc biệt là xương cột sống. Hãy nhớ kĩ những gì tôi nói về cách thảo khúc C – 5 của xương cột sống, nó cắt đứt dây thần kinh não làm tê liệt ngay tức khắc...

Một cô gái mắt màu xanh rêu lên tiếng:

– Một cái chết vì nghẹt thở vẫn thường xảy ra.

– Đúng vậy, cái chết cho một sự khởi đầu.

Giọng nói rất thân của một cô gái mái tóc đỏ trầm, ánh mắt socola đặc, sắc sảo không thể hiện một chút cảm xúc.

Một người đàn ông trạc tuổi 55, trên trán nếp nhăn, tóc bạc đi vào.

– Chào hai cháu gái của ta.

– A, ông nội.

Hai cô gái đều đồng thanh đứng dậy cúi đầu lễ phép chào.

Giáo sư cũng lịch sự chào.

– Đã đến lúc hai con có thể bắt đầu trò chơi rượt đuổi và truy sát.

– Vâng, thưa ông nội.

Hai nhóc cùng đáp.

Bây giờ mới thật sự bắt đầu sau bao nhiêu năm ôm mối hận thù.

...

– Chào cậu chủ Gia Kỳ, ngài chủ tịch đang đợi cậu ở bên trong.

Tên quản lý Henry đáp, hắn là tay trợ lý đắc lực của ông Hoàng Gia Lâm.

Hoàng Gia Kỳ: anh trai của Hoàng Gia Ngọc – 28 tuổi, một người con trai cưng của ông Hoàng Gia Lâm, có tài trong việc chế tạo vũ khí, mức độ thông minh cao nhưng vẫn chưa là gì so với người em trai. Là một người đào hoa, độc đoán. Luôn coi em trai mình như một cỗ máy để điều khiển và đem ra làm vật thí nghiệm.

– Tới rồi sao, ngồi xuống đi.

Ông Lâm lên tiếng.

– Gia Ngọc cũng ở đây sao, thật hiếm khi thấy cậu em trai.

Vẫn không nói gì chỉ đeo tai phone, im lặng trên hết. Tay cầm chiếc smartphone lướt web, nét mặt lúc nào cũng lạnh đến âm độ.

– Ba có chuyện gì gấp sao?

Gia Kỳ ngồi xuống ghế.

– Tối mai sẽ giải quyết vụ Lão Đại nên phải chuẩn bị kế hoạch để thực hiện.

– Lại là một phi vụ mới.

Gia Kỳ than phiền.

Gia Ngọc vẫn lặng thinh, chẳng bận tâm những lời ba nói. Đứng dậy cho tay vào túi quần đi bình thản.

...

Những hạt mưa rơi xối xả, hòa vào những dòng máu đỏ tươi bốc lên mùi vị tanh.

“Pằng... pằng... pằng”

Những phát súng liên hoàn, một cuộc đã kích xảy ra dữ dội giữa hai bên. Những xác chết nằm rải rác, lổn lổn, bê bết máu ở những dãy hành lang.

– Tất cả đã xong, thừa ba.

Gia Kỳ nói, trên tay cầm khẩu súng ngắn, người ướt sũng.

– Tốt, bây giờ hãy phá hủy toàn bộ nơi này đi.

– Đến lượt mày đó Gia Ngọc, thực hiện đi.

Không hề đáp một câu, cầm lấy một hộp nhỏ màu đen, lắp trên bức tường và lướt linh hoạt trên màn hình cảm ứng, những con số chạy loạn xạ. Hoàn thành cài đặt. Kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, cho tay vào túi quần ra khỏi đây.

10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...

“DỪNG.”

Tiếng nổ lớn phát ra, một thứ ánh sáng lan tỏa, chỉ sau 10 giây toàn bộ khu biệt thự sụp đổ và chìm trong đồng tro tàn.

Ông Gia Lâm bước đi dưới mưa trong những vũng máu đỏ tươi cầm chiếc ô màu đen đi với dáng tự cao, thỏa mãn sau khi giải quyết thành công vụ Lão Đại, loại bỏ được cái gai trong mắt ông. Hai người con trai tiếp bước theo sau cùng với những tay đàn em.

Những chiếc con xe hơi đen đang đi trên đoạn đường cao tốc dưới trời mưa to xối xả.

“Kít.”

Chiếc xe của ông Hoàng Gia Lâm bất chợt phanh lại đột ngột, đứng trước xe một cô gái tóc xõa dài che gần hết khuôn mặt, nét mặt tái nhợt, bộ váy trắng ướt sũng thấm vài mảng màu đỏ của máu. Ánh mắt socola đặc vô hồn nhìn thẳng vào trong xe.

Tên quản lý Hen bước xuống cầm chiếc ô màu đen.

– Đây, cô gái tại sao lại đứng ngoài đường vậy, người máu me bê bết hết?

Im lặng, đưa ánh mắt đáng thương nhìn.

“Bíp bíp.”

– Đây, quản lý Hen chuyện gì lâu vậy?

Ông Lâm nói lớn.

– Vâng thưa ngài.

Quản lý Hen nhìn lại cô gái, có vẻ tội nghiệp nên đã đưa cô lên xe riêng của mình để đưa về biệt thự Cu be làm việc.

...

Biệt thự Cu be.

Đôi bàn chân trần bước trên nền gạch lạnh buốt của dãy hành lang trải dài, bao phủ bởi một không gian bóng tối u ám. Mái tóc đỏ trầm ướt, bay lòa xòa trong gió đã khô lại cùng với bộ váy nhuộm đầy máu. Ánh mắt lạnh nhạt không một cảm xúc.

Quản lý Henry dẫn cô đi đến một gian nhà lớn, dừng lại ở một cánh cửa. Anh ta bấm những con số trên màn hình cảm ứng gắn trên tường. Cánh cửa tự động mở.

– Vào đi.

– Quản lý Henry khuya rồi sao con đến đây?... Hình như có người phải không?

Đó là giọng nói của cô quản gia trẻ Kim Thùy. Là người quản lý toàn bộ công việc sinh hoạt của khu biệt thự này. Tính cách dữ như một con sư tử hà đông nhưng khi gặp ác cậu chủ thì lại thay đổi 180 độ hiền như một con mèo mun.

– Đây là người làm mới được ông chủ đưa về, hãy sắp xếp chỗ cho cô bé đi.

– Vâng!

– Tôi đi đây.

Quản lý Henry nói rồi đi khỏi.

– Lại có thêm người mới, sao ông chủ lại đổi tính tốt bụng. Lúc sáng cũng đưa về một con nhỏ và bây giờ cũng vậy.

Thùy nói, ánh mắt răn đe nhìn nhỏ.

– Chắc con nhỏ này chui từ ống cống lên hay sao nhìn bẩn thỉu quá?

Một người giúp việc chen vào nói.

– Chị định cho nó ở phòng nào?

– Để nó ở cùng với con nhỏ mới kia đi. Thôi mệt rồi, sáng còn đồng công việc để cho bọn nó làm.

Chị ta hất tóc quay người đi về phòng, gửi gắm cho nhỏ ánh mắt sắc bén như dao và những người giúp cũng theo đó về phòng.

Nhỏ chỉ biết đứng lạng lạng giữa căn phòng rộng lớn, ánh mắt vô hồn nhìn những con người đang khuất dần. Chợt một cô gái mái tóc hạt dẻ xỏa dài, ánh mắt xanh rêu hốt hải từ trong góc tường chạy ra kéo tay nhỏ lao về phòng và đóng sầm cửa lại khiến nhỏ có chút giật mình.

– Là mình đây, Kiều Vy.

– Tại sao lại ở đây?

Băng Di nói giọng lạnh, ánh mắt nhìn quả cầu mây trên bàn, một thứ ánh sáng đỏ nhấp nháy.

– Lúc sáng mình đang đi thì va phải xe của ông Gia Lâm, ông ấy thấy tội nghiệp nên đưa về đây.

– Ông Lão Đại chết rồi.

– Minh hiểu. Thôi đi thay đồ đi rồi nghỉ ngơi.

Băng Di im lặng đi đến giường nằm phịch xuống, nhắm nghiền mắt quá mệt mỏi vì đã dầm mưa.

– Băng Di bạn định mặc vậy ngủ sao?

– Ồn ào!

Buông một câu lạnh nhạt.

Kiều Vy cũng không muốn nói gì, tắt đèn rồi cũng nghỉ ngơi.

...

- Gia Ngọc, sau này lớn lên con muốn làm gì?
- Con muốn trở thành một bác sĩ.
- Con trai của mẹ nhất định sẽ làm được.
- Mẹ hãy đợi con.

Một cậu bé 8 tuổi từng có ước mơ và một tương lai tươi sáng, nhưng giờ thì nó đã vụt tắt. Vì một cuộc sống chẳng còn gì ý nghĩa khi mọi thứ xung quanh chỉ là một trời buộc.

Gia Ngọc tựa lưng vào ghế sofa, trên tay cầm một cành hoa hồng đỏ, mắt nhìn vào màn hình chiếu như một người vô hồn, lạnh lẽo.

- Mẹ thích hoa hồng sao?
- Mẹ rất thích hoa hồng đỏ, nó thể hiện sự say đắm trong tình yêu, hạnh phúc và vinh dự.
- Vậy thì con sẽ trồng cho mẹ một rừng hoa hồng đỏ luôn.
- Thắng nhóc này.
- Con đang làm gì vậy?
- Vẽ tranh.
- Đẹp quá, con cho mẹ xem tranh được không?
- Được thưa mẹ.
- Woa, con vẽ đẹp lắm. . .

...

– Gia Ngọc à, nếu như con xem cái này thì cũng là lúc mẹ không còn trên đời này nữa. Mẹ mong con đừng vì mẹ mà đánh mất tất cả, hãy tự mình vượt qua. . . Mẹ xin lỗi vì không thể ở cùng con. . . Gia Ngọc, mẹ yêu con. . .

Ngồi xem lại đoạn video mà mẹ cậu đã quay lại lúc cậu còn nhỏ, những khoảnh khắc không thể quên.

– Mẹ, bây giờ con cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn. Bàn tay con đã thấm mùi vị máu tanh, con thật sự không muốn như thế. Làm sao con có thể cười khi mọi thứ xung quanh con chỉ là bóng tối?

Và rồi một người phụ nữ mặc đồ màu trắng xuất hiện, tóc đen xõa dài. Bà ngồi xuống bên cạnh Gia Ngọc, khẽ đặt bàn tay ấm áp lên vai cậu, nhìn cậu mỉm cười.

– Hãy cười lên con trai, vì cả thế giới này sẽ cười cùng con. Nếu khóc thì con sẽ chỉ phải khóc một mình. . . Mẹ tin rằng, một ngày nào đó. . . con sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Bà hôn nhẹ lên mái tóc cậu và tan biến theo màn đêm.

Trong cái không gian lạnh lẽo tối tăm này chỉ có một hình bóng một người phụ nữ hiện lên trên màn hình chiếu với vẻ mặt phúc hậu, một nụ cười điểm đậm.

Cậu đứng dậy đi lại để nhìn kĩ hơn người mẹ thân yêu, những ngón tay sờ lên màn hình và trong bóng tối có một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt giá băng ấy.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

7 giờ sáng:

“Rằm.”

Kim Thủy đẩy mạnh cánh cửa xông vào hít một hơi thật sâu để phát thanh sáng.

– Bây giờ là mấy giờ rồi mà còn nằm ngủ hã hai con quý?

Tiếng sư tử cái gầm, trời đánh của chị ta khiến Di và Vy tỉnh giấc.

Vy vội lao xuống giường đã vậy lôi luôn cả tấm chăn ngã phịch xuống nền cái bàn tọa như muốn vỡ ra. Chịu đau gượng người đứng dậy, tay vò lấy đầu tóc rối bù của mình. Băng Di chống tay ngồi dậy, cảm thấy cơ thể bủn rủn, ánh mắt lạnh lẽo.

– Còn ngồi đó làm gì, chuẩn bị đi làm việc đi.

Chị ta quát lớn rồi phất đi ra ngoài. Kiều Vy thở phào nhẹ nhõm tưởng chừng sẽ gặp một trận giông tố, bão táp.

– Đúng là bà chán. Di, đi thay đồ đi nếu không lại bị mắng đó.

Di im lặng đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm, lột bỏ bộ váy nhuộm máu và mặc trên mình bộ váy màu xanh của người giúp việc. Băng Di và Kiều Vy cùng sai dài chân đi trên dãy hành lang trải dài của khu biệt thự. Kiều Vy than thở:

– Khu biệt thự rộng quá, đi muốn mòn cả dép.

Di vẫn không đáp, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, đôi chân vẫn bước đi nhẹ nhàng, mái tóc đỏ trầm lòa xòa trong gió.

– Minh có cái này cho bạn xem, Di.

Vy lôi trong túi ra một tờ giấy A 4 đưa cho Di xem

– Đây là sơ đồ khu biệt thự Cu be, mình đã lấy được từ quản lý Hen.

Di nhìn vào tờ giấy một lúc rồi lại lơ đã, không quan tâm mà cũng không muốn biết về cấu trúc của khu biệt thự này.

– Chúng ta đang ở khu 2.

Biệt thự Cu be được xây dựng theo hình hộp lập phương, nơi tâm điểm nổi bật, cao 7 tầng. Được xây dựng bằng bê tông, cốt thép. Bên ngoài được ốp bằng những tấm kính chịu lực tốt. Xung quanh bốn mặt của khu lập phương này là các dãy phòng dài được chia làm 5 khu. Khu 1 – nơi làm việc của tổ chức CMI, khu 2 – sinh hoạt, các khu còn lại là đào tạo sát thủ chuyên nghiệp. Toàn bộ khu biệt thự được thiết lập hệ thống mạng lưới an ninh ELECTRIC bảo vệ. Tất cả các khu đều được gắn thiết bị nguồn điện khác nhau mang áp suất cao.

Vừa bước chân vào căn phòng lớn, nơi giúp việc chạy ra chạy vào tấp nập, trên tay bung những khay đồ ăn còn bốc khói nghi ngút, đặt trên bàn dài với dãy ghế được xếp gọn gàng.

– Đợi làm xong hết hai đĩa bay mới tới hã?

Quản gia quát lớn, hai tay chống nạnh, mặt nóng hầm

– Còn đứng đó nhìn gì nữa mau làm đi.

Kiều Vy không nói gì, chỉ gạt đầu rồi đi đến lấy cây lau sàn và lau. Về phía Di, nhỏ vẫn bình thản đi đến bàn bung lọ hoa hồng đỏ nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm xông lên cánh mũi, ánh mắt vô hồn nhìn những bông hoa không chớp mắt. Di ôm lấy lọ hoa trên tay, xoay người định đi ra ngoài thì bị quản gia chặn lại.

– Hay quá hã, làm không làm đứng đó chơi hoa. Con ranh mới vào đã làm biếng.

Chị ta cúi gắt, làm âm vang cả phòng. Những người giúp việc dừng tay đứng nhìn Di với những ánh mắt không mấy thiện cảm. Tiếng xì xào vang vãn như bầy ong vỡ tổ. Thay vì những câu “xin lỗi” hay “em sẽ làm liền” thì Di chỉ đáp lại bằng một câu nói lạc chủ đề.

– Đẹp!

Điều đó khiến cho Thùy tức sôi cả máu:

– Mày không hiểu tiếng người sao? Mỡ vành tai nghe cho rõ đây, đã bước chân vào đây thì đừng có thái độ như vậy, ăn không ngồi rồi. Ở đây chỉ có tao có quyền, mày hiểu chưa?

Bình thản vẫn trên hết, hai chữ “lo sợ” dường như đối với nhỏ chẳng qua là một sự giả tạo.

– Ôn ào!

Buông một câu ngắn gọn hết sức. Ôm chặt lấy lọ hoa đi lướt qua mặt chị ta một cách thân thiện. Vy đứng nhìn Di tay vòng trước ngực.

– Bạn tôi là thế.

Sự ngây thơ và thái độ không biết gì của Di khiến cho Thùy không thể chịu nổi lao tới nắm lấy tóc nhỏ kéo phất lại.

“Bếp.”

“Choang.”

Một cái tát nháng lửa giáng xuống mặt Di, in hằn năm ngón tay đỏ ửng. Lọ hoa trên tay rơi xuống sàn, vỡ tan tành những cánh hoa hồng dập nát, nước bắn tung tóe lên đôi giày trắng adidas của một chàng trai to cao, đứng trước mặt Di.

– Chào cậu chủ.

Những người giúp việc và quản gia đều nhanh chóng tản ra hai hàng, ai ai cũng đều cúi gầm mặt không ho he hay ngước lên nhìn mặt của cậu hai.

Gia Ngọc nắm lấy cổ áo Di không một lời nói, đẩy mạnh vào tường, cánh tay trái gồng lên bóp chặt vai nhỏ, tay phải cầm mảnh vỡ nhọn hoắc đã nhặt lấy trước đó, ấn mạnh vào bả vai nhỏ. Máu dần rỉ ra thấm vào áo.

– Muốn chết sao?

Cậu gầm giọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng vào Di chứa đầy nỗi tức giận.

Những người giúp việc đều tro mắt nhìn, quản gia như có chút gì đó thú vị, miệng cười đều cọt. Vì những người giúp việc ở đây đều biết lí do của nó. Hoa hồng dập nát, vẻ đẹp của nó bị mất đi, một loại hoa có nghĩa đối với một người chỉ có nó khiến cho cậu tồn tại – hoa hồng gắn liền với hình ảnh của người mẹ. Không có một kẻ nào dám vào những hoa hồng trong khu biệt thự này, chỉ đơn giản là tự dẫn thân đi đến cái chết.

– Chết là giải quyết tất cả, sống chỉ biết tồn tại còn ý nghĩa gì.

Băng Di gắng nói một câu dài, nét mặt xanh nhợt, lấm tấm mồ hôi, đưa ánh mắt nhìn cậu của một sự bình thản che đi cái đau nhỏ đang chịu. Di không hề chống cự hay giãy giụa chỉ đứng im, mặc dù biết rằng đang đối diện với một ác ma.

Gia Ngọc càng ấn mạnh hơn, mảnh vỡ dần đâm sâu vào trong thịt, máu phụt ra dính đầy trên tay cậu. Di siết chặt lòng bàn tay buông một câu không rõ chữ.

– Cô đơn.

– Dừng tay lại đi anh bạn, đừng làm như vậy nữa đã quá nhiều rồi, những người vô tội. Hãy kiềm chế nóng giận bốc phát trong mày đi, Gia Ngọc.

Một chàng trai từ ngoài bước vào, đi đến đặt tay lên vai cậu, miệng nhếch mép cười.

– Chào cậu Hoàng Duy.

Những người giúp việc lễ phép chào.

Hoàng Duy – 23 tuổi, IQ: 165, cao 1m80, bạn thân của Gia Ngọc duy nhất trong khu biệt thự này. Làm việc chung với Gia Ngọc trong tổ chức CMI. Là một người lạnh lùng, kiêu ngạo nhưng biết quan tâm và có sự vui vẻ trái ngược hoàn toàn với Gia Ngọc. Cậu là người hiểu rõ Gia Ngọc hơn ai khác.

Lúc này, Gia Ngọc chột buông lỏng tay khi nghe Băng Di và Hoàng Duy nói. Nhưng cậu không nhìn Hoàng Duy mà nhìn sâu vào đôi mắt socola không hồn ấy, đọc thấu nội tâm. Bất giác, cậu đẩy mạnh Di ngã phịch xuống nền đi thẳng khỏi đây.

Vy vội chạy tới đỡ Di, bàn tay nhỏ bị cửa đứt vài đường, miệng vết thương hở ra, những giọt máu chảy ra rỉ rả, vì lúc ngã xuống đâm phải mảnh vỡ của lọ hoa. Di nghiêng rặng, cắn môi chịu đựng đôi mắt vẫn vô cảm. Vết thương ở vai mau cứa thấm nhuộm đầy áo và trong cái tâm cái suy nghĩ in hằn ánh mắt đen huyền chứa đựng bóng tối đó.

– Có sao không, chảy máu nhiều quá?

Vy nói, nét mặt lo lắng.

– Đau.

Lời đáp ngắn gọn, nét mặt tái nhợt.

Hoàng Duy đi lại chỗ Kiều Vy, ghé sát tai thầm:

– Tốt nhất hãy rời xa nơi này trước khi quá muộn.

Cậu rời khỏi.

Vy đưa ánh mắt khó hiểu nhìn người con trai đang đi cho tới khi khuất bóng.

“Bếp.”

Thêm một cái tát nháng lửa giáng xuống mặt Di, nhỏ ôm lấy gò má và nhìn thẳng vào mắt của sư tử cái trước mặt.

– Tại mày cậu hai và cậu Duy không có một bữa ăn sáng ngon lành. Đã vậy còn làm vỡ bình hoa tao đã chuẩn bị.

Kim Thùy quát lớn.

– Thì sao?

Di trả lời không hề sợ hãi.

“Rằm”

Thùy lôi mạnh Di vào tường nằm sấp dưới sàn tiện có xô nước bẩn gần đó, chị ta dội thẳng lên người nhỏ, chị ta không thể chịu nổi cái vẻ ngậy thơ của Di. Những người giúp việc chỉ biết đứng nhìn với những ánh mắt khinh cười đều.

– Mới vào đã bị như thế rồi?

– Tao chưa từng thấy con nhỏ nào như nó.

– Thái độ bình thân của nó khiến cho quản gia tức thêm thôi.

– Chẳng lẽ một câu van xin hay xin lỗi nó không nói được sao?... Chắc...

Di chống tay ngồi dậy, mái tóc ướt, máu cùng nước hòa trộn lan ra toàn bộ trên chiếc váy. Tiếp tục một sự răn đe:

– Hôm nay, đừng có hồng được ăn cơm, mày phải qua các khu khác dọn dẹp. Chưa làm xong, đừng có vác mặt về đây, có biết chưa.

Vy không thể chịu nổi cái cách hành hạ quá đáng của quản gia.

– Khu biệt thự rộng lớn như vậy thì sao Băng Di có thể làm hết được chỉ với một mình thôi chứ?

– Còn con nhỏ này nữa, mau lôi nó vào phòng nhốt lại, đừng để nó giúp.

Những người giúp việc gật đầu lia lịa, lôi Kiều Vy đi trong sự vùng vẫy của nhỏ.

– Bỏ ra... Băng Di...

– Kiều Vy.

Di gọi.

Kiều Vy chỉ kịp ngoảnh lại trong chốc lát rồi bị giam vào trong ngục tối. Di chỉ biết ngồi đó lẳng lặng nhìn.

Khu 1: Cu be – khu làm việc của tổ chức CMI.

Một khu hoạt động chính của tổ chức. Công việc và nguồn lợi nhuận thu được chủ yếu đánh bạc, buôn vũ khí, ma túy – heroin, các loại chất cấm giá cắt cổ, kinh doanh bất động sản, giải trí, cho vay nặng lãi, tổng tiền và kinh doanh qua các công ty bình phong. Chỉ hoạt động khép kín, không ra mặt. Những thành viên đã tham gia vào CMI thì không được để lộ thân phận và thực hiện theo nội quy làm việc vô cùng khắc khe.

Gia Ngọc và Hoàng Duy bước qua cánh cửa lớn trong sự cúi đầu chào của những tên vệ sĩ, nhân viên làm việc. Không ai dám ngẩng đầu lên nhìn Gia Ngọc vì sợ ánh mắt sắc lạnh đó. Công việc chính của cậu là theo dõi và điều tra những phi vụ, làm hacker xâm nhập ăn cắp dữ liệu của các tập đoàn, công ti trên thế giới. Ngoài ra, chế tạo vũ khí và y học hạt nhân. Vừa học vừa làm. Còn Hoàng Duy là trợ thủ đắc lực của Gia Ngọc. Hai cậu đi đến thang máy bằng kính chịu lực, rà soát qua, nhận diện khuôn mặt, cánh cửa tự động mở cả hai bước vào đi đến phòng làm việc.

Một cuộc họp:

Bước vào phòng, ngồi bất cần, tay smartphone lướt, không để ý đến công việc. Tên quản lý Daviss đưa tài liệu, không cầm, không đọc mà vứt đó. Hoàng Duy lên tiếng:

– Vào thẳng vấn đề luôn đi.

– Vâng thưa cậu.

Quản lý Daviss đáp. Trước thái độ không quan tâm gì đến công việc khiến cho những nhân viên làm việc khó chịu, cậu vốn dĩ như vậy.

– Thưa cậu cả, cậu hai và cậu Duy, một lượng máu trẻ em ở ngân hàng Ấn Độ đã cho tập hợp đủ nhưng đã bị bắt lại trên đường vận chuyển ở ngoài cảng biển. Ngân hàng máu BH yêu cầu chúng ta bồi thường, vấn đề này giải quyết sao ạ?

– Nhờ một nhóm cảnh sát trong phái CMI chúng ta đã cho gia nhập...

Một cuộc gọi đến từ điện thoại của Gia Kỳ:

– Chuyện gì?

– ...

– Tao biết rồi.

Cúp máy. Gia Kỳ tức giận nổi cáu:

– Chết tiệt, công việc thì bù lu bù loa hết còn phải lo những tên sát thủ kia nữa.

Một sự nổi loạn của những kẻ ở khu đào tạo sát thủ khiến Gia Kỳ điên đầu. Người có thể giải quyết bây giờ chỉ có một người.

– Gia Ngọc, mày đi đến khu đào tạo sát thủ giải quyết những tên nổi loạn cho tao.

Gia Ngọc không nói gì. Đứng dậy đi.

Băng Di một thân còng lưng lau, mồ hôi nhễ nhại, vết thương còn đau nó vẫn tiếp tục rỉ máu. Nhỏ cứ thế lau và lau cho đến khu đào tạo sát thủ – một nơi chết người.

Một tên cầm đầu “Hổ Đen” cùng với 30 tên tội phạm thoát khỏi cánh cửa sắt nổi loạn đòi giết chết Gia Kỳ vì những luật lệ quái ác. Những vũ khí sắc bén lấy được từ nơi chứa vũ khí, những con thú dữ đang đi tiêu diệt từng người một trong khu tội phạm kẻ cả giúp việc không buông tha. Tàn nhẫn... máu me... những tiếng la hét... khóc than... sợ hãi chạy toán loạn.

Di cầm cúi tập trung lau sàn không để ý gì xung quanh, chợt nhỏ khựng lại khi cây lau sàn bị đâm bởi một đôi chân. Di ngẩng mặt lên nhìn một tên đàn ông to cao trước mặt với bộ dạng còi trăn xâm nát mình, đầu để trọc với vết sẹo hình chữ x trên mặt, trông dữ tợn. Hắn nhìn chăm chăm vào Di với ánh mắt ngạc nhiên pha chút thú vị của sự thèm khát khi nhìn thấy một cô gái mang tấm mặt nạ thiên thần.

– Ô... sao lại có một cô em xinh đẹp làm việc chăm chỉ ở đây vậy, thật hiếm khi lại có người giúp việc nữ đến đây.

Di không quan tâm gì đến những lời hắn nói, tiếp tục vào công việc mình đang làm. Nhỏ cầm cây lau hướng về phía khác để lau.

“Bốp.”

Cây lau trong tay Di rớt xuống vì bị hắn đá ra xa.

– Này cô em xinh đẹp, đừng làm nữa hãy tới phòng để phục vụ tên này được chứ?

Hắn nói với giọng đều đều, miệng nhếch mép cười thêm muốn, hắn giơ tay vuốt lên gò má Di nhưng bị nhỏ hất mạnh ra.

– Phiền phức!

Di buông một câu bình thản rồi quay người lại định đi đến nhặt lấy cây lau sàn thì bị tên tội phạm đẩy mạnh vào tường, ghì chặt lấy cổ tay nhỏ.

– Bỏ ra.

Di hét lên, gồng người cố thoát khỏi nhưng bàn tay chắc khỏe của hắn thì không thể.

– Lòng kiên nhẫn của tên này có giới hạn chưa có cô em nào thoát khỏi lòng bàn tay của tên này đâu.

– Đồ bi ổi.

– Cô em cũng dữ vậy ta.

Hắn xé phanh cổ áo nhỏ ra, những hạt cút bay xuống sàn rồi hôn vào cổ nhỏ một cách mãnh liệt. Di nghiêng răng, xiết mạnh tay, giẫy giụa.

– Buông ra đồ ghê tởm...

Kiều Vy ngồi co ro một góc tường, không khỏi lo lắng cho Di. Lòng cứ thấy bồn chồn, sốt ruột.

– Bỏ ra... bỏ ra...

– Băng Di...

Vy chợt đứng dậy, tay chạm vào chiếc khuyên tai hoa trên tai mình cố gắng nghe âm thanh phát ra. Nhìn chiếc khuyên tai bình thường nhưng thực chất đó là một con chip điện tử.

– Kiều Vy... cứu mình...

Vy hốt hoảng:

Di, mau cắn vào tay hấn đi chạy khỏi đó mình sẽ đến liền.

Vy vội chạy đến cửa gỗ rầm rầm gọi lớn:

– Thả tôi ra... rầm rầm... thả tôi ra... rầm rầm...

Tiếng kêu inh ỏi của Vy làm Thùy tức giận đi đến đập mạnh vào cửa quát lớn.

– Im đi con quỷ, ồn ào.

– Mau thả tôi ra.

Duy giải quyết xong công việc đi đến gian bếp lấy lon nước cà phê sẵn tiện vào nhà kho lấy vài thứ đồ vật dụng không cần người giúp việc.

Bước vào trong sự cúi chào của bao người giúp việc. Đi đến tủ mát lấy lon cà phê.

– Thả tôi ra... thả tôi ra...

Duy nghe được tiếng người ở trong nhà kho biết đó là ai nhưng tỏ ra bình thường.

– Mở cửa nhà kho.

Quản gia Thùy có vẻ lúng túng.

– Ờ... ừm... cậu chủ cần gì thì cứ sai giúp việc vào lấy rồi đem lên cho cậu chủ, cậu cứ về phòng đi ạ.

Duy, từ một nét mặt bình thường trở nên sắc lạnh trừng mắt nhìn Thùy nói với giọng trầm đặc:

– Tôi đếm từ 1 đến 3 không mở cửa thì đừng trách... 1... 2... MỞ MAU...

Một phát một, quản gia giật mình lùi húi mở cửa. Vy được đà đẩy mạnh cửa nhìn thoáng Duy chạy đi thật nhanh.

...

Di dùng hết sức giãy giụa, nhỏ đã cắn mạnh vào bả vai hấn in hằn 10 vết răng. Di vội đẩy hấn ra cố gắng sức để chạy. Hấn tức giận đuổi theo.

Những tên sát thủ lần lượt được giải quyết một cách gọn nhẹ không bằng vũ khí hay vũ lực chỉ đơn giản bằng một nguồn điện cảm biến thông qua sự điều khiển bởi đôi mắt xanh dương. Gia Ngọc, dứt tay vào túi quần đi rất thần nhưng thực chất là đang tập trung giải quyết vấn đề, nét mặt lạnh tanh. Đàn em đi sau không hiểu tại sao khi những tên tội phạm đến gần cậu chủ bỗng dưng gục ngã, co ro như thể bị giật điện, học máu, tóc cháy xém, ngửi cả mùi khét và chết tức khắc. Trong khi họ không cần đụng tay đụng chân gì cả đi giải quyết mà giống như đi chơi đi để xem cái chết.

– Thừa cậu chủ vẫn còn một tên.

Quản lý Daviss vội nói.

Gia Ngọc cúi xuống nhặt lấy khẩu súng ngắn trên người của tên tội phạm, bóp cò cảnh cạch đi. Di cố gắng chạy và chạy... nhỏ ôm lấy ngực mình thở hồng hộc... đôi chân trần đang dần kiệt sức.

“Pằng.”

“Tùm.”

Tiếng súng phát ra tên tội phạm ngã phịch xuống đất chết tươi, mắt trợn lên. Tiếng súng khiến Di giật mình trượt chân ngã xuống hồ nước nhân tạo. Nhỏ vùng vẫy, tay liên tục đập nước ngoi lên mặt nước. Gia Ngọc mắt nhìn thoáng qua hồ nước nhân tạo rồi đưa con mắt về phía trước, vớt khẩu súng, cho

tay vào túi quần đi dù biết đang có sự cầu cứu- không quan tâm

Di dần dần kiệt sức, nhỏ cảm thấy như tử thần ở trước mặt đang dần đưa nhỏ đi, Di rất sợ... Sợ nhưng không thể làm gì được vì nó quá gần... rất gần... Đôi mắt socola nhắm lại, cơ thể buông lơi, mái tóc đỏ trầm nổi lên mặt nước bông bênh rồi theo cơ thể người chìm xuống trong hồ nước sâu thẳm.

– Di...

Vy hốt hoảng chạy lại lóng ngóng nhìn xung quanh tìm người đến cứu vì nhỏ cũng không biết bơi. Nếu như Di có chuyện gì xảy ra, nhỏ sẽ day dứt và muốn tự giết bản thân mình.

“Tùm” và rồi một vị cứu tinh cũng đã đến nhảy xuống và đưa Di lên khỏi hồ nước. Hoàng Duy đã cứu nhỏ, cậu đặt Di nằm dài ở dưới đất nhỏ đang trong trạng thái bất tỉnh, người ướt sũng.

Vy vội chạy lại, đỡ lấy Di và miệng không ngừng gọi tên nhỏ.

– Di... Di... tỉnh lại đi.

Duy đứng dậy, tay hất mái tóc ướt nước của mình và buông một câu lạnh lùng :

– Đây là lần cuối và sẽ không có ai cứu giúp các cô nữa đâu.

Dứt lời, Duy đi thẳng ra khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

19.00 giờ tối:

Di tựa người, mở dần mi mắt, ánh sáng của bóng đèn trần phản xuống khiến nhỏ cảm thấy chói mắt, mọi thứ xung quanh đều quay cuồng. Di chống tay ngồi dậy cảm thấy cơ thể đau khắp và thấy trên người đã mặc một bộ váy màu trắng sạch sẽ. Nhỏ ngồi co chân lại ngồi vào một góc giường, ánh mắt nhìn ra cửa sổ một hướng nào đó xa xăm trong bức tường rào chắn này. Trong đầu Di chạy nguyên một dòng chữ thẳng hàng... Tại sao, lại ở đây, đáng lẽ ra phải đi đến một nơi rất xa?

“Cạch” tiếng mở cửa.

– Di, tỉnh rồi sao?

Vy từ ngoài bước vào, trên tay cầm một ly sữa nóng. Di nghiêng đầu nhìn Vy với ánh mắt vô hồn rồi lại nhìn ra hướng ngoài kia. Vy đi đến giường ngồi xuống nhẹ giọng nói:

– Ổn chứ?

– Ổn.

Di trầm giọng trả lời.

– Vậy thì tốt rồi. Uống sữa đi.

Di cầm lấy ly sữa định uống, vì cả ngày hôm nay chưa ăn gì, Kim Thùy đẩy mạnh cửa “RẦM” xông vào hát mạnh ly sữa xuống vỡ “choang”, sữa bắn tung tóe. Cô ta nắm lấy tóc nhỏ lôi mạnh, đẩy ngã xuống sàn. Vy hoảng hét toáng lên:

– Làm gì vậy, có biết Di đang bị thương không?

– Tao không cần biết.

Thùy quát lại, vớ lấy cuốn sách trên bàn ném mạnh vào đầu Di, máu từ tóc mai rỉ xuống. Vy vội khụy gối đỡ Di đứng dậy, lo lắng hỏi:

– Có sao không?

– Minh đau.

Di nói với giọng yếu ớt, vẻ mặt tái nhợt, lộ rõ sự đau đớn, siết chặt lòng bàn tay chịu đựng.

– Chị quá tàn nhẫn có biết không?

– Tàn nhẫn sao, nó vốn dĩ đã có sẵn trong tao. Chỉ vì hai đứa tội bay làm tao nổi điên lên thôi, trong khi cả đám giúp việc đang chăm chỉ làm việc thì hai đứa tội bay lại trốn ở trong đây.

– Chị Thùy, đã đến giờ đem cơm cho cậu hai rồi.

Một người giúp việc chạy vào nói.

– Thì đi làm đi.

– Nhưng...

– Còn gì nữa?

– Chị biết mà, cả đám giúp việc tội em, mỗi lần đến phòng cậu hai, đều run lấy bầy, không dám vào. Chỗ đó phải đi qua rừng thông u ám và đáng sợ.

Khi nghe người giúp việc nói, Thùy nhú mày nhìn Băng Di.

– Được rồi, ra ngoài đi.

– Vâng!

Người giúp việc gạt đầu đáp rồi đi ra khỏi phòng. Thùy đi đến lối Di đứng dậy kéo ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

– Làm gì vậy hả, mở cửa ra.

“Rầm... Rầm...”

Vy la lớn, đập cửa vì bị chị ta nhốt lại.

– Kiều Vy.

Di hất mạnh tay Thùy định chạy lại cửa nhưng bị khóa lại. Thùy đưa khay cơm cho Di. Trên khay có cơm trắng cá hồi còn tươi sống.

– Giờ mày đem cơm cho cậu chủ, làm không xong thì đừng có mơ gặp lại con nhỏ bạn của mày. Đi đi.

...

Một nơi u ám, bao phủ bởi màn đêm u tối, sương giá lạnh buốt. Những cây thông to um tùm cùng với những bụi hoa hồng đỏ mọc ở khắp nơi. Ở giữa cánh rừng hoa hồng này, có một phần bìa mộ chôn cất người mẹ thân yêu của Gia Ngọc. Tiếng gió thổi xào xạc đến rợn người phả vào khuôn mặt phờ phạc của Di. Đôi chân run run bước đi trên con đường đất nhỏ, trên tay bưng khay đồ ăn. Phía trước một căn nhà kính hình hộp, có thể nhìn xuyên được không gian bên trong. Một không gian tối tăm chỉ có một thứ sáng xanh nhạt của chiếc đèn tường phản ra một mờ. Ở dưới sàn được phủ bởi một màn sương trắng phản phát của thiết bị phun sương nhân tạo.

Một chàng trai mái tóc đen bay nhẹ trong gió, mặc bộ đồ thể thao adidas màu đen ngồi trên bậc cửa sổ, tay cầm cành hoa hồng đỏ, ánh mắt đen huyền đang nhìn ra ngoài vườn khắc sâu một nỗi nhớ, nỗi đau quá khứ.

...

Một cậu bé 10 tuổi, cầm quả bóng đùa nghịch, chạy khắp nơi, một nụ cười hồn nhiên, một vẻ mặt hiếu kì khuấy khinh.

Quả bóng đá lăn quay đến cửa phòng của ba, mẹ. Cậu đi lại nhặt và nghe thấy tiếng quát lớn:

– Thứ đàn bà như cô chết đi.

Cậu bé tò mò đi vào và lắng nghe tiếng quát lớn ấy.

– Xin anh hãy để tôi đưa con đi, tài sản của tôi sẽ thuộc về anh.

– Cô tưởng dễ dàng thoát khỏi bàn tay của tôi sao? Vì cô đã biết mọi hoạt động của tổ chức CMI, vì vậy tôi sẽ không cho cô đi đâu cả.

– Tôi sẽ không nói cho bất cứ ai, xin anh hãy để tôi dẫn Gia Ngọc đi.

– Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

“Cành... Cạch.”

“Pằng... pằng...”

Một phát... hai phát... ba phát... ngã vào bồn tắm đầy hoa hồng... máu lan tỏa... đỏ tươi...

“Cạch” tiếng mở cửa, cậu bé vội núp sau góc tường. Chờ người ba đi khỏi, cậu bé hốt hải chạy vào, mắt đỏ hoe.

– Mẹ...

Cậu chạy lại, không cẩn thận bị trượt té trên vũng máu tươi.

– Mẹ ơi...

Cậu khóc nức lên thành tiếng. Cậu lết dần đến bồn tắm, nắm lấy bàn tay dính đầy máu. Một chút hơi thở cuối cùng, người mẹ cố gắng nói một lời cuối cùng:

– Gia Ngọc... đừng khóc mà hãy mỉm cười thì mẹ mới yên tâm ra đi... mẹ yêu con Gia Ngọc...

Bàn tay chợt buông lỏng, cơ thể chìm dần trong vũng máu và hoa hồng.

– Không mẹ... không thể được...

“Cạch” tiếng cửa mở, Di bước vào đã phá tan nỗi đau u khuất đang lấn chìm. Gia Ngọc nhảy xuống, đi lại ghé sofa ngồi, hai tay đan chéo vào nhau. Di đặt đĩa cá hồi xuống bàn sau đó đặt phần cơm, một giọt máu ở cằm Di nhỏ xuống đĩa cơm trắng.

“Choang.”

Không nói một câu, Gia Ngọc hất hết đồ ăn xuống sàn, ánh mắt hiện rõ sự tức giận. Cậu đứng vùng dậy, nắm lấy vạt áo Di lôi mạnh ra ngoài hồ bơi. Hồ bơi đó được xây dựng ở tầng một sâu khoảng 2m50, rải đầy hoa hồng nổi trên bề mặt nước. Nhìn vào tưởng chừng một hồ bơi bình thường nhưng nó là một chỗ dẫn đến cái chết nguy hiểm vì nó được lắp mạng lưới điện. Mắt cậu in hằn một màu xanh dương. Di cúi chặt tay rấn chắc ấy đang nắm chặt cổ áo mình, vẻ mặt nhỏ đầy sự sợ hãi.

– Xin anh, đừng làm thế.

– Đủ rồi.

Gia Ngọc chuẩn bị đẩy Di xuống thì Hoàng Duy từ ngoài đi vào:

– Gia Kỳ, có chuyện muốn tao với mày làm.

...

– Lại là con nhỏ đó... phiền phức...

– Đi.

Gia Ngọc đẩy mạnh Di xuống sàn và cùng Duy đi khỏi.

Di ngồi bất thần, nước mắt chợt rơi, tay chân run lẩy bẩy.

– Vy, mình sợ.

Giọng nói run.

Truyền đạt giọng nói qua con chip điện tử – khuyên tai mà cả hai đều mang.

– Mình hiểu. Đừng sợ, mạnh mẽ lên, mình luôn ở bên cạnh Di mà.

Vy phản hồi.

...

– Hai đứa đi đến quán bar Ti Ti, giúp anh giải vụ bà B.Haller đi.

Gia Kỳ giao việc.

Tại quán bar TiTi:

Một nơi náo nhiệt, nhạc sàn sôi động, trai thanh gái sắc cùng nhau nhảy dưới nền nhạc DJ quẩy hết mình.

Từ trong chiếc xe lamborghini bước xuống, Gia Ngọc chỉ đơn giản mặc chiếc áo sơ mi trắng không bỏ thùng, quần jean đen cùng đôi giày adidas stan smith trắng và đeo tai phone vì cậu không thích sự ồn ào. Còn Duy mặc chiếc áo khoác da đen racer cùng với áo phông trắng và quần jean đen, đi đôi giày nike cùng màu. Hai vẻ đẹp khiến bao nhiêu phái nữ phải siêu lòng, phái nam ganh tị. Vẻ đẹp mang sự lạnh tanh của ác ma. Vào trong quán bar, theo sau là 10 tên đàn em thân cận. Cả hai đều bước vào trong căn phòng VIP trước sự cúi đầu chào của những tên vệ sĩ và một nỗi lo sợ của một người phụ nữ.

– Định đáp máy bay đi Nhật nhưng đã bị bắt về rồi, thưa cô B.Haller.

Duy nói mĩa mai, mặt cực kì lạnh toát.

– Tôi sai rồi... tôi sai rồi...

Cô B.Haller vội lại nắm lấy chân của Gia Ngọc van xin trong trạng thái mặt đánh bị bầm tím, quần áo xộc xệch, tóc bù xù vì trong lúc chạy trốn ra nước ngoài thì bị đàn em của Gia Kỳ bắt lại được và trừng phạt. B.Haller, người làm việc cùng với ông Gia lâm lâu năm, giúp ông những công việc về kinh tế. Đáp lại sự van xin của bà là một lời lạnh nhạt:

– Bỏ ra. Giải quyết đi, Duy.

Duy ngồi lại gần B.Haller nhẹ giọng nói:

– B madam, cô làm việc dưới trướng CMI của ngài Gia Lâm bao nhiêu năm rồi?

– 10 năm.

Cô trả lời giọng run.

– 10 năm qua, kiếm tiền vẫn chưa đủ...

– Tên khốn đó đã ôm sạch tiền chạy mất rồi, bởi tôi thấy tiền đồ tầm tối. Cậu biết mà, trong ngành này tôi đã vào tuổi lụi tàn rồi.

“Bếp,”

Một cái tát nháng lửa giáng xuống mặt cô.

– Cho cô kiếm đủ để cô ăn đến năm 60 tuổi nhưng để cho hấn lửa lấy hết, lại còn đến trộm tiền của ngài chủ tịch, cô đã phản bội CMI...

Cậu giật mạnh tóc cô, tiếp lời, nét mặt cực kì lạnh băng, đáng sợ đến cực độ.

– Cô dám đâm dao vào sau lưng CMI.

– Xin tha cho tôi một lần, bảo tôi làm gì cũng được mà.

Đàn em mang dao cắt bỏ lên bàn. Cô B hoảng, lạy xuống chân của Duy và Gia Ngọc liên tục.

– Cứu tôi với, hãy cứu tôi với... Tôi sai rồi... Tôi sai rồi...

– Hãy chữa trị cho cô ta cẩn thận, sau đó cho rửa bát.

Gia Ngọc im lặng nãy giờ mới lên tiếng. Cậu buông một câu lạnh và quay người đi ra khỏi.

– A.

Năm đốt tay roi xuống, máu tứa ra. Cô B quá đau đón vật ngã ra xiu và những tên đàn em làm theo những gì Gia Ngọc nói.

Sáng:

Trên dãy hành lang dài trống vắng, lạnh lẽo một cô gái nằm co người dưới nền, mái tóc dài đỏ trầm xóa tự do che đi gần hết khuôn mặt. Chợt, một chàng trai mái tóc nâu bay nhẹ trong gió, mặc chiếc áo sơ mi xanh sẫm cùng với quần kaki sẫm màu đi ngang qua vô tình nhìn thấy.

Cậu đi lại gần.

– Sao cô gái này lại nằm ở đây?

Cậu hất nhẹ mái tóc nhỏ qua một bên, một khuôn mặt phờ phạc, bờ môi khô lại nhưng vẫn hiện lên vẻ đẹp thuần khiết khiến cho người con trai ấy có chút gì đó gọi là thu hút nhưng điều đó nhanh chóng tan biến. Cậu bé nhỏ lên khi nhìn thấy một vết máu dài ở trên tóc mái.

...

Di chợt chợt người, mở mắt nhìn thẳng lên trần nhà và nhìn xung quanh mọi thứ đều lạ lẫm. Nhỏ ngồi dậy tựa vào thành giường.

– Tỉnh rồi sao cô bé?

Di đưa ánh mắt vô cảm nhìn cậu không một cảm xúc.

– Nay cô bé, cảm thấy thế nào rồi?

Di không trả lời chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Em tên là gì vậy?

– Hạ Băng Di.

– Hạ Băng có nghĩa là tuyết mùa hè. Di là một loại hoa trắng nở hoa khi tuyết mùa hè tan, tên hay lắm. Em bao nhiêu tuổi?

– 18.

– Cô bé làm việc ở đây sao?

Di im lặng chỉ gật đầu đáp.

– Vậy gia đình em đâu?

– Không. Duy nhất một người bạn là Vy.

– Vy... cũng làm việc ở đây?

Di gật đầu đáp và tay ôm lấy bụng mình.

– Đói.

Cậu cười và vuốt nhẹ mái tóc Di như trẻ con.

– Được rồi.

Cậu đi tới tủ mát lấy một hộp sữa tươi và một đĩa dâu tây chín đỏ mọng đưa cho Di. Nhỏ bốc lấy những quả dâu ăn ngon lành, chậm rãi. Chẳng mấy chốc chiếc đĩa trống không, nhỏ cảm lấy hộp sữa tu hết một hơi. Sau khi đã lót được dạ dày trống rỗng của mình, Di đứng dậy đi ra phía cửa.

– Đi đâu vậy, Băng Di?

– Làm việc.

Một câu trả lời cụt ngắn rồi nắm lấy vịn cửa mở ra. Định nhắc bước chân chợt dừng lại vì trước mặt Di là hai chàng trai.

– Minh Anh.

Duy gọi.

– Hoàng Duy, Gia Ngọc sao hai bọn bay lại đến đây, tao định đến khu 1 để gặp hai đứa mày.

Minh Anh – 23 tuổi, IQ: 160, cao: 1m83. Là một người bạn thân của Gia Ngọc và Hoàng Duy. Đi công tác ở bên Nhật 2 năm giờ mới trở về, với tư cách là một người quản lý khu đào tạo sát thủ chuyên nghiệp, chế tạo vũ khí hạt nhân và nghiên cứu y học hạt nhân.

– Sao con nhỏ này lại ở đây?

Duy nói chào ánh mắt khó hiểu cho Di và Minh Anh. Còn Gia Ngọc dựa lưng vào tường, hai tay đút túi quần. Di không quan tâm đi lướt qua mặt hai chàng trai.

– Tao thấy cô bé nằm bất tỉnh ở ngoài nên đưa về phòng.

– Xin lỗi mày, tụi tao định sang Nhật để đón mày nhưng lại có chuyện.

Duy vỗ vai anh bạn.

– Không sao.

Minh Anh nhìn về phía Gia Ngọc, thấy im lặng không hỏi han gì, liền vỗ mạnh vai và chau mày:

– Này, sao mày không nói gì hết vậy?

Lúc này Gia Ngọc mới lên tiếng:

– Khỏe không?

– Cái thằng này, mày vẫn vậy, vẫn lạnh lùng ít nói. Tao khỏe, công việc vẫn ổn chứ?

– Ổn.

– Thôi đến khu 1 để bàn giao công việc.

Duy tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Di chậm rãi đi đến khu sinh hoạt, nơi những người giúp việc làm không kịp thở. Nhỏ biết rằng, sẽ không được yên thân khi bước vào căn phòng lớn đó, nhưng nhỏ vẫn bình thản đi vào. Những người giúp việc đều quay sang nhìn Di bàn tán rì rầm. Những lời nói khó nghe nhỏ đều bỏ ngoài tai.

– Di, bạn có sao không? Cả đêm qua bạn ở đâu vậy, mình lo cho bạn lắm?

Vừa nhìn thấy Di, Vy vội chạy tới hỏi han vì cả đêm nhỏ lo lắng đứng, ngồi không yên khi bị nhốt trong phòng không thể làm gì.

– Không sao?

Di nhẹ giọng trả lời.

– Từ xó nào bây giờ mới chịu ra hả? Sao, cái cảm giác ngủ bên ngoài như thế nào?

Thùy nói, vẻ mặt vênh lên, hai tay khoanh lại trước ngực. Di không trả lời, đi tới cầm lấy một miếng dẻ lau bàn với vẻ thản nhiên như không có sự xuất hiện của Thùy.

– Sao tao hỏi mày không trả lời hả con quý?

Thùy quát lớn rồi nắm lấy vai Di quay phắt lại trừng mắt nhìn nhỏ. Đáp lại cái nhìn nổi lửa của một sự lạnh lùng đến tột độ. Di vẫn tiếp tục tập trung vào lau bàn.

– Mày không có miếng sao con quý?

– Có.

Đáp đơn giản một chữ.

– Tôi thấy chị là con quý đúng hơn, còn bạn tôi là một thiên thần.

Vy nói giọng khinh bỉ. Thùy gờ tay lên định giáng một cái tát xuống mặt Di thì Vy nhanh chóng lùi nhỏ qua một bên.

– Nếu không còn gì nữa, chúng tôi đi làm công việc khác.

Dứt lời Di và Vy đi khỏi để lại một sự tức giận của một con sư tử hà đông.

...

Tại phòng A-3:

– Thưa cậu chủ, tối nay chúng ta sẽ xuất một lớn vũ khí bao gồm: súng M 249 và DSR 50, bom Napa LM, tiêm kích tàn hình. Và một tấn thuốc nổ

TNT, khí sarin qua Irac tại cảng biển AT.

Quản lý Hen nói, trên tay cầm một bản thảo màu xanh.

– Vậy nếu như phi vụ này chót lọt thì chúng ta sẽ được lợi nhuận bao nhiêu?

Gia Kỳ hỏi.

– Lên cả tỉ USD thừa cậu.

– Hãy gọi Gia Ngọc tới đây để triển khai kế hoạch, phi vụ này không được để bọn thanh tra nhúng tay vào.

– Vâng, tôi biết rồi.

...

Điện thoại Smartphone mở mạng xã hội twitter, tin nhắn hội thoại bằng lời nói để gửi qua Black Rose, bắt đầu ghi:

– Tối nay sẽ có một cuộc hội ở cảng biển AT sẽ rất vui có đi không?

Vy vui vẻ nói với Di.

– Có.

Di đáp, trên tay cầm một quyển sách.

– Đang đọc sách gì vậy?

– Sách các loại vũ khí tối tân.

– Nay, bạn xem rồi liệt kê ra có bao nhiêu loại vũ khí tối tân cho mình coi?

Di nhìn vào quyển sách trả lời:

– Súng M 249 và DSR 50, bom Napa LM, tiêm kích tàng hình.

– Lượng lớn này mà xuất đi, chắc thu lợi lên đến tỉ USD.

– Nếu thất bại?

– Thảm hại.

...

Tối, tại cảng biển AT:

Một cảng biển rộng lớn, những con – tai – nơ chất chồng, những chiếc xe vận chuyển liên tục chạy qua chạy lại. Một con tàu vận chuyển hàng to lớn đang chờ những lô hàng vũ khí chất lên đi đến Irac. Gia Kỳ dẫn đầu tác đi đến xem những lô hàng vũ khí. Hai bên kí kết với nhau qua một bản thỏa thuận.

– Tôi đã cho quản lý kiểm tra lô hàng súng và các loại khác, thưa ông.

Gia Kỳ nói.

Gia Ngọc kí xong đặt bút xuống, kéo sụp mũ lưỡi trai che đi nửa một phần khuôn mặt, xỏ tay vào túi quần quay người đi.

– Đứng lại, công việc chưa xong mà đi đâu?

Gia Kỳ gọi lại.

– Đi ngắm biển.

Gia Ngọc buông một câu đơn giản rồi đi.

– Cái thằng này luôn bình thản mọi lúc mọi nơi kể cả công việc... không quan tâm nữa, dù gì bản thỏa thuận này nó đã kí, có chuyện gì xảy ra thì nó sẽ chịu trách nhiệm thay mình.

Gia Kỳ nói thầm, miệng nhếch mép cười nhạt thỏa mãn khi lúc nào cũng có hậu duệ vững chắc làm bìa chắn cho mình.

“Đùng.”

Một tiếng nổ lớn phát ra từ những chiếc con – tai – nơ chứa hàng làm chấn động cả cảng biển.

“Pằng... pằng...”

Những phát súng liên hồi, tất cả mọi người chạy toán loạn. Quản lý Hen hét hãi chạy tới báo:

- Thừa cậu cả, không xong rồi...
- Có chuyện gì xảy ra vậy?
- Tất cả lô hàng đều bị phá hủy, đàn em chết hết rồi.
- Kẻ nào... kẻ nào dám...

Gia Kỳ rồi chỉ.

- Là bọn đàn em của phái BR (Black Rose). Bọn chúng kéo tới ném bom phá hủy tất cả.

“Pằng.”

Một phát súng phát ra, tên đối tác ngã phịch xuống đất chết khi chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra. Gia Kỳ quay mặt nhìn về phía họng súng đang chia thẳng vào mình. Chủ nhân của phát đạn vừa rồi là một cô gái, mặc bộ đồ màu đen từ trên xuống dưới, tóc búi cao đội chiếc mũ lưỡi trai đen, ánh mắt màu tím sắc sảo nhìn Gia Kỳ, tay cầm khẩu súng ngắn chia về phía anh ta, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò thì:

“Pằng.”

Một phát đạn sượt qua hông trái của nhỏ. Nhỏ giật mình quay lại nhưng không thấy ai nhanh chóng chạy ra khỏi đây ngay khi Gia Kỳ và tên quản lý không chú ý. Lúc này, Gia Ngọc từ phía sau chiếc con – tai – nơ bước ra thả mũ lưỡi trai xuống, ánh mắt nhìn về hướng cô gái chạy đi khuất dần trong bóng tối. Miệng nói ra hai chữ:

- Mục Đích.

...

Tại biệt thự Cu be:

Ông Gia Lâm đang ngồi trên ghế tựa, nét mặt hiện rõ sự tức giận, ông vừa có chuyến công tác từ Trung Quốc về. Chưa được nghỉ ngơi thì phải lao đầu giải quyết đơn hợp đồng lên đến cả tỉ USD. Gia Kỳ mở cửa bước vào, ngồi phịch xuống ghế rồi đến lượt Gia Ngọc vào.

- Suýt chết, tự nhiên có con nhỏ nào xuất hiện muốn mình?

Gia Kỳ than thở.

- Tại sao lại thất bại?

Ông Lâm hỏi.

- Con không biết?
- Theo như tôi biết, cuộc tấn công này do phái BR gây nên.

Quản lý Hen tiếp lời.

- Làm sao có thể được, không phải Lão Đại đã chết rồi sao, còn ai lãnh đạo BR?
- Tất cả đều do thằng Gia Ngọc, mọi kế hoạch đều do nó sắp đặt.

Gia Kỳ đổ hết trách nhiệm cho Gia Ngọc.

“Rầm”

Ông Lâm đứng vùng dậy đập mạnh tay xuống bàn, rồi chỉ thẳng vào mặt Gia Ngọc.

- Mà có biết đơn hàng này có giá trị bao nhiêu không, mà để nó thất bại hả?

Ông Lâm quát lớn. Từ trước đến giờ ông luôn tin tưởng vào khả năng giải quyết những phi vụ làm ăn lớn của Gia Ngọc.

– Thất bại sao?

Cậu nói một cách thản nhiên, miệng cười nhạt, tay xoay bút liên tục.

– Mọi chuyện đã đến nước này mày phải chịu trách nhiệm.

Ông Lâm nói, đôi đồng tử giãn rộng hết cỡ.

– Chịu cái gì?

Cậu vẫn giọng nói vừa rồi.

– Mày đã kí vào bản thỏa thuận đó thì mày phải chịu trách nhiệm, tao không có dính líu vào chuyện này.

Gia Kỳ chen vào.

– Được thôi.

– Mày tưởng dễ dàng như vậy sao?

– Đúng.

Một câu trả lời dứt khoát, vút cây bút xuống bàn, cậu đẩy ghế đứng dậy vừa đi vừa nói và giữ lập trường bình thản.

– Một phút.

Dứt lời cậu đẩy cửa đi ra khỏi đây.

Tiếng chuông smartphone reo lên, ông Lâm rút ra nghe máy:

– Alo.

– Bên chúng tôi đã nhận được các lô hàng, hi vọng sẽ có cuộc hợp tác lâu dài giữa hai bên.

Ông tắt máy về mặt thản nhiên khó hiểu:

– Bên phía Irac vừa gọi tới, đã nhận được hàng, vậy chuyện xảy ra vừa rồi là sao?

– Thưa ngài, cậu chủ đã biết sẽ có chuyện xảy ra nên đã lên kế hoạch cụ thể để lừa bọn chúng vụ xảy ra vừa rồi chỉ là những lô hàng giả thôi.

Quản lý Daviss nói.

– Vậy thì tốt rồi.

– Thăng Gia Ngọc này đúng là một con người khó hiểu.

...

– Mọi chuyện giải quyết sao rồi?

– Thất bại.

– Tại sao lại thất bại. Chúng tôi đã cho nổ lô hàng đó rồi mà, chỉ chưa giết được con trai của ông ta thôi?

– Chúng ta đã bị chúng lừa, toàn bộ đều giả. Kế hoạch đã được sắp đặt từ trước, cậu con trai thứ hai của ông ta quá tài giỏi, cậu ta đã lường trước chuyện xảy nên đã cho chuẩn bị từ trước.

– Được rồi, chú tiếp tục công việc của chú đi.

...

Sáng.

Di bung khay đồ ăn để những ly cà phê bốc khói nghi ngút đi đến phòng ăn chính. Từng bước đi chậm rãi trên nền gạch, mái tóc đỏ trăm dài bay lòa xòa trong gió, ánh mắt socola đặc nhìn thẳng về phía trước vô hồn, nó chứa đựng một điều gì đó khó hiểu. Bất chợt, Di cảm thấy choáng váng, mọi thứ trước mặt đều quay cuồng và mờ dần. Những bước đi loạng choạng không vững như kiểu sắp ngã, tay bung khay cà phê run run. Con choáng váng một lúc

tăng lên khiến Di không thể nhìn thấy rõ những gì ở phía trước, nhỏ lắc nhẹ đầu.

“Choang.”

Khay cà phê rơi xuống tự do, cà phê đổ hết lên áo sơ mi trắng của chàng trai, thấm nguyên một màu đen ở bên áo. Như một cơn bão ập đến, cậu nắm lấy bả vai Di đẩy mạnh vào tường, cấu chặt đến tận xương, tiếng gân cốt kêu răng rắc, đôi đồng tử giãn ra sắc bén, ánh mắt xanh dương đáng sợ thay thế màu đen huyền vô hồn kia, gân xanh nổi chần chịt.

– Đừng như vậy.

Di lấp bắp ra từng chữ, nét mặt tái nhợt vì đau đớn, mồ hôi rơi lấm tấm trên trán. Di cảm thấy cơ thể mình rất tê như có một dòng điện chạy khắp cơ thể không thể nào kháng cự lại được, tay chân run lên lẩy bẩy.

“Phụt.”

Máu từ trong miệng Di học ra, những giọt máu dính lên khuôn mặt của ác ma trước mặt. Khói và mùi khét bốc lên từ mái tóc dài của Di đang dần cháy xém. Vết thương ở hông hở miệng, máu túa ra thấm vào áo. Nhỏ nhìn con người trước mặt như một thần chết tới lấy mạng nhỏ đi.

– Gia Ngọc, dừng tay lại.

Minh Anh từ đâu chạy lại cản khi nhìn thấy Gia Ngọc đang định lấy mạng Di.

– Đừng giết chết Di, hãy tha cho cô bé.

Gia Ngọc buông lỏng tay nhìn Minh Anh, ánh mắt dần trở lại màu đen. Lúc này, Di như được cứu thoát nhưng không thể chịu nổi cơn đau, ngã phịch xuống sàn và ngất đi trong vô thức.

– Tại sao?

Gia Ngọc hỏi với giọng trầm xuống.

– Hãy bỏ qua đi, dù sao Di cũng chỉ sợ ý làm đổ cà phê lên người cậu, đâu phải cố tình.

– Đây là lần cuối.

Dứt lời, cậu quay người đi khỏi đây, đã nhiều lần cậu bỏ qua chỉ vì bạn và đây là lần cuối cùng, nếu còn xảy ra lần nữa thì Di sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời. Minh Anh vội bế Di về phòng.

...

Tại phòng thí nghiệm y học hạt nhân.

Minh Anh chăm chú nhìn những hình ảnh trong laptop, vừa nhìn vừa liếc mắt qua nhìn những cuốn sách y học dày đến nghìn trang. Cậu đang tập trung nghiên cứu về một loại bệnh nào đó. Bất giác, cậu nhìn lại những hình ảnh trong laptop phát lên câu nói:

– DẠ TIỂU CẦU.

“Râm”

Cánh cửa mở toang, Vy chạy vào vẻ mặt vô cùng lo lắng khi nhìn thấy Di đang nằm trên giường truyền dịch. Vẻ mặt tái nhợt, mái tóc dài hơn lưng gò đã được cắt ngắn đi. Vy đi lại ngồi cạnh Di, lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

– Tại sao Di lại bị như vậy?

– Cô bé là bạn thân của Di sao, có phải tên Vy không?

– Có phải anh ta nữa không?

– Phải. Cũng may, sơ cứu kịp thời nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Cô bé có phải bị bệnh dạ tiểu cầu không?

– Sao anh biết?

Vy ngạc nhiên.

Dạ tiểu cầu là một căn bệnh liên quan đến tế bào máu. Nó ảnh hưởng trực tiếp đến việc điều hòa và cung cấp máu đến các cơ quan khác. Nó làm phá vỡ các hồng cầu, làm mất kiểm soát độ nhớt của huyết tương tạo nên một dịch lỏng sánh màu đỏ thẫm nhìn vào dễ bị nhầm với máu. Căn bệnh này khiến cho người bị thường chóng mặt, tay chân bủn rủn, vẻ mặt phờ phạc như không có sức sống, hay bị ngất xỉu và thường gây ngủ một cách bất thường. Hiện căn bệnh này chưa có thuốc đặc trị chỉ uống một vài loại thuốc để ngăn chặn sự vỡ hồng cầu.

– Trong lúc sơ cứu, vết thương bên hông trái chảy ra một chất dịch lỏng màu đỏ thẫm tương tự như máu. Anh nghi ngờ nên đã lấy máu của Di đi xét nghiệm. Kết quả cho thấy tình trạng của Di không được khá cho lắm.

– Nếu như biết thì hãy giữ im lặng coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

– Cô bé có vẻ rất khó tính đấy.

Minh Anh nói với giọng đùa.

– Anh sẽ cố gắng nghiên cứu tìm ra thuốc đặc trị.

– Tại sao lại tốt với Di như vậy?

Minh Anh im lặng, không trả lời và không biết tại sao cậu lại làm như vậy. Cô bé khiến cho cậu có một cảm giác gì đó rất lạ, một cảm giác ảm áp lạ thường.

Những ngón tay chợt cử động, Di tựa người tỉnh dậy cơ thể đau buốt vẫn còn cảm giác tê.

– Di tỉnh rồi sao?

Cả hai đồng thanh.

– Đây là đâu?

Giọng nói yếu ớt.

– Phòng nghiên cứu y học hạt nhân.

Vy đáp.

Di nghiêng đầu nhìn về phía Minh Anh nói:

– Anh đã cứu Di.

– Phải.

– Cảm – ơn.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Căn nhà kính:

Gia Ngọc đi về gian phòng, cậu lập tức đi vào phòng tắm, cởi banh chiếc áo sơ mi đứt hết cúc, vứt áo vào sọt để lộ một bộ ngực vạm vỡ. Cậu bước xuống bể tắm hình chữ nhật ngâm mình trong nước, để làm sạch đi những thứ cậu cho là giờ bẩn.

“Bộp.”

Vừa chớp mắt chưa được một phút thì một tiếng động lạ ở dưới tầng trệt làm phá tan sự yên tĩnh của cậu. Gia Ngọc bước ra khỏi bể tắm, người ướt sũng, nước lấm tẩm. Cậu vội đi đến phòng, mở laptop, ánh mắt nhìn vào màn hình vô cùng tập trung, những ngón tay lướt linh hoạt trên bàn phím vì cậu phát hiện được có sự đột nhập của kẻ lạ tại phòng của cậu. Ở tầng trệt, năm tên mặt đồ đen đang rình rập, nhóm ngó xung quanh tìm kiếm một thứ gì đó, đặc biệt tìm kiếm một người.

– Bây giờ, chia nhau ra, hai đứa đi tìm bản thảo, còn lại đi theo tao để xử thằng Gia Ngọc.

– Vâng!

Bọn chúng gật đầu đáp tán nhau ra.

Hai tên kia thì đi tới lực lợi ở trong những tủ đựng đồ, ba tên còn lại rón ren bước lên bậc thang, trên tay cầm những khẩu súng ngắn quan sát tỉ mỉ. Vừa bước lên khỏi bậc cuối cùng bọn chúng dừng bước khi nhìn thấy Gia Ngọc đang ngồi bất động trên ghế sofa với bộ dạng còi trăn, chỉ mặc chiếc quần ka ki đen, vẻ mặt lạnh toát cùng với ánh mắt xanh dương sắc lạnh.

– Thì ra mày ở đây, Gia Ngọc. Tới lúc mày phải chết.

Tên cầm đầu nói giọng khinh khỉnh. Giơ khẩu súng chia thẳng vào mặt cậu, ngón trỏ bóp cò canh cách.

“Pằng.”

Viên đạn bay thẳng về phía Gia Ngọc, đôi đồng tử giãn rộng ra in hằn đường bay của viên đạn. Cậu đã nhanh chóng né đạn một cách ngoạn mục, một pha né cực đẹp. Và nhanh tay ấn công tắc màu xanh trên tường. Một ô vuông ở dưới sàn mở ra, cả ba tên đều lọt xuống bể sâu năm mét có nuôi cá điện. Những dòng điện chớp nhoáng, sáng chói chạy xẹt xẹt như những tia lửa. Một màu đỏ lan tỏa trên mặt nước và cả ba tên đều chết trong một cái bầy không ai lường trước. Còn hai tên còn lại ở tầng trệt, nhìn về phía mặt kính bể bơi, thấy ba cái xác nổi lềnh bềnh bị cá đang ria. Bọn chúng hoảng sợ chạy mất hút.

...

– Cậu chủ, thất bại rồi ạ, không giết được hắn, cũng không tìm được bản thảo.

– Đúng là một lũ ăn hại.

Dương Khôi quát lớn (con trai của chủ tịch Dương).

– Cậu ta hình như đã biết trước mọi chuyện?

– Không phải cậu ta đã biết trước mà cậu ta quá thông minh, không dễ đối phó. Không được lần này thì lần khác nhất định phải được. Phải lấy bằng được bản thảo 2WW.

Bản thảo 2WW là một bản thảo chế tạo bản sao tương tự như con người. Một phát minh do Gia Ngọc, Minh Anh và Hoàng Duy đã nghiên cứu dựa trên một công nghệ áp dụng y học hạt nhân sinh học và các thiết bị điện tử hiện đại, để tạo nên một bản sao robot thay thế con người trong tương lai. Bản sao này có cấu tạo đặc biệt, não được lập trình dựa trên một con chip mang suy nghĩ của con người, một quả tim nhân tạo. Đó là lý do tại sao muốn cướp đoạt bản thảo đó vì mục đích cho công việc của mình.

...

Tại con sông Crystal:

Một con sông gần với biệt thự Cu be – một địa điểm du lịch thu hút hàng nghìn lượt người đến đây bởi nó mang vẻ đẹp tựa pha lê sáng lấp lánh ở dưới mặt sông do những viên đá trắng, cùng với mặt nước trong vắt nhìn được cả đáy do mặt trời chiếu xuống. Nó càng đẹp hơn khi buổi chiều hoàng hôn. Xung quanh chủ yếu là những cây phong lá đỏ bao phủ.

Và ở đâu đó trong không gian bất tận này, một cô gái mặc váy ma – xi màu hồng sữa, mái tóc đỏ trầm bay tự do trong gió, ánh mắt âm trầm không cảm xúc bước đi trên nền cỏ dại xanh cuộn theo những chiếc lá khô bay lùa xòa dưới chân. Đi bên cạnh cô là một chàng trai thanh lịch với khuôn mặt mang một sự ấm áp, thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người xung quanh vì vẻ đẹp của cậu. Cả hai dừng chân lại tại một chiếc ghế gỗ gần bờ sông.

– Em có thích nơi này không?

Minh Anh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn xuống mặt sông.

– Chán!

Đi trả lời một cách thẳng thừng.

– Vậy thì em thích cái gì?

– Hoa hồng.

– Sở thích của em giống một người.

– Ai?

Đi nhìn Minh Anh.

– Một lúc nào đó em sẽ biết... em thấy cuộc sống này như thế nào? Có phải là một sự bất công hay một điều gì đó ràng buộc?

– Vô nghĩa.

– Một cô gái thú vị.

Di bỗng tựa đầu vào vai cậu, mắt nhắm hờ. Cậu có chút ngạc nhiên. Không biết từ bao giờ, người con gái này lại cho cậu một cảm giác của một thứ gọi là tình thương thực sự mặc dù nó pha một chút gì đó giá lạnh.

– Mẹ.

Di nói giọng nhẹ phào.

Mình Anh vội bế Di lên thấy sắc mặt nhỏ xanh xao, mồ hôi nhễ nhại vì căn bệnh. Di đã ngất đi trong lúc Minh Anh đưa nhỏ về. Đứng trước cửa phòng vô tình gặp ánh mắt lạnh lẽo của Gia Ngọc. Cậu đưa mắt nhìn về phía Di rồi lại nhìn Minh Anh dường như cậu có chuyện muốn nói nhưng lại thôi.

– Gia Ngọc, có chuyện gì sao?

– Để sau nói.

Dứt lời, Gia Ngọc đi thẳng lướt qua mặt Minh Anh để lại sau đó một mùi hương phả lạnh. Đằng sau, một ánh mắt sắc tựa lưỡi dao hiện lên một ngọn lửa nghi ngút sự tức giận của cô quân gia trẻ Kim Thùy.

– Thì ra là mày trốn công việc để đi chơi với cậu Minh Anh... tại sao cậu Minh Anh lại để ý con nhỏ đó chứ, còn mình thì sao... mình cũng đẹp mà... hức hức... con Vy nó dám nói dối mình... được rồi tao sẽ trừng phạt từng đứa một.

Thùy đi một mạch đến phòng bếp. Vy đang cầm củi lau sàn thì Thùy đi lại nắm lấy tóc đẩy mạnh xuống sàn, giáng một tát nháng lửa vào mặt nhỏ chửi:

– Sao mày dám nói láo tao hả?

Thùy quát lớn.

– Tôi nói láo chuyện gì?

Vy ôm lấy gò má nóng rát của mình.

– Con Di, cả ngày nay nó đi với cậu Minh Anh mà mày dám nói với tao nó làm việc ở khu tội phạm.

– Thì sao?

Vy không hề sợ hãi, thản nhiên trả lời.

Sự tức giận ngày càng dâng trào, Thùy sai người giúp việc lôi Vy ra ngoài trong lúc trời mưa xối xả. Những người giúp việc cầm lấy roi quát mạnh Vy, miệng không ngừng chửi rủa. Vy nghiêng răng cố gắng chịu đựng những phát roi liên tục dội vào thân thể.

– Như vậy đủ rồi, để xem nó còn dám coi thường tao nữa không?

Thùy dứt lời quay phắt đi vào trong. Vy nằm co quắp dưới nền, bộ quần áo giúp việc bị rách vài chỗ nhuộm đầy máu của những vết thương từ roi vọt. Về mặt đau đớn nhưng ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng con chăn lửa đi khuất dần hiện rõ sự căm giận kìm nén trong tâm trí.

Vy cố gượng người đứng dậy, những bước đi lảo đảo, rồi bất chợt ngã nhào vào một thân hình vững chắc của người con trai, khiến cậu bất ngờ. Nhưng cậu không quan tâm đẩy mạnh nhỏ xuống nền, định đi nhưng chợt khựng lại vì bị một bàn tay nắm lại.

– Làm ơn, cậu Duy.

Vy nói giọng yếu ớt.

Duy nhìn vào ánh mắt xanh rêu như cần sự giúp đỡ. Nhưng đáp lại chỉ là một sự vô tâm. Cậu hất tay nhỏ ra.

– Một kẻ sắc đá.

Vy gằn giọng nói.

Duy cởi chiếc áo khoác ka ki đen ra đi lại đưa cho Vy nói:

– Xin lỗi, tôi đang bận.

Dứt lời, cậu đi thẳng rất vội.

Vy chỉ biết nhìn người con trai ấy đi dần cho đến khi khuất bóng và ngất lịm đi.

Sau khi được Minh Anh cho uống thuốc, Di cảm thấy đỡ hơn nhiều, nhỏ nhanh chóng đi tìm Vy vì biết bạn mình đã gặp chuyện.

Di đã tìm thấy Kiều Vy, nhỏ đang nằm ở một góc tường.

– Xin lỗi, Vy. Đừng bao giờ làm như vậy nữa.

– Đừng lo cho mình, hãy lo cho bản thân của Di đi, mình thấy sức khỏe của bạn không được tốt mấy.

– Minh hiểu.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trở về trang chủ, nhìn lên màn hình cảm biến 42 in mọi thứ vẫn hoạt động bình thường. Cậu đứng dậy đi đến tủ mát mở ra định lấy lon nước revive nhưng đã hết. Sau mỗi lần làm việc, cậu hay uống một lon nước revive để giải khát, nên trong tủ lúc nào cũng chất đầy. Giờ đã hết rồi, không còn một lon, cậu bắt đi phải đi đến phòng ăn chính để lấy.

Tại phòng ăn chính:

Di đang miệt mài lau một đồng chén bát, vẻ mặt vô cùng tập trung vào công việc đang làm dưới sự kiểm soát của quản gia Kim Thùy. Còn Vy thì không thể làm gì nổi vì những vết thương liên tục hở miệng.

– Chào cậu chủ.

Những người giúp việc đều cúi đầu đồng thanh chào, ai nấy đều khép nép không dám nhìn mặt Gia Ngọc, vì sợ bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của cậu. Ngoại trừ Di và Vy, hai nhỏ không quan tâm vẫn tiếp tục làm. Bầu không khí trở nên im lặng có gì đó căng thẳng, tuy không có chuyện gì xảy ra nhưng mấy người giúp việc vẫn lăm lăm sợ hãi. Gia Ngọc đặt chiếc smartphone lên bàn đi đến tủ lạnh mở ra lấy lon nước revive rồi đi thẳng khỏi đây. Cậu vừa đi khỏi những người giúp việc đều thở phào nhẹ nhõm, trả lại một bầu không khí dễ thở và những tiếng xì xào bắt đầu vang lên:

– Nín thở gần chết.

– Tuy cậu hai không làm gì nhưng vẫn thấy sợ.

– Công nhận cậu đẹp trai như một nam thần vậy nhưng quá đáng sợ.

– Còn đứng nói gì nữa, mau làm tiếp đi.

Tiếng Thùy quát lớn làm phá tan những tiếng vo ve, nhói tai. Một người giúp việc đang lau bàn, chợt thấy chiếc điện thoại trên bàn, mở to con mắt nhìn và cầm lấy nó đi khoe với mọi người.

– Cui nè mấy bà, điện thoại cậu hai đó, to quá trời.

– Cái này đồng giá ít nhất cũng phải hai mấy triệu đó.

– Thôi trả lại chỗ cũ đi nếu không muốn chết.

Chưa kịp đem lại chỗ cũ thì bất chợt Gia Ngọc bước vào, cô ta luôn cuốn không biết làm gì vội bỏ chiếc điện thoại vào túi áo Di. Những người việc đều hoảng sợ, run bần bật khi đột nhiên cậu quay lại.

– Cậu chủ cần gì nữa ạ?

Kim Thùy đi lại gần nói, vẻ mặt hiện rõ một chữ sợ thật to. Cậu không nói gì đi đến bàn để lấy một thứ nhưng không thấy. Cậu gầm giọng nói:

– Điện thoại tôi đâu.

Những người giúp việc hoảng hốt không dám lên tiếng.

– Ồ... dạ điện thoại nào cậu?

Quản gia mở lời run bần bật.

– Chết hay sống, lựa chọn cái nào?

Di và Vy vẫn thản như không có chuyện gì xảy ra.

Trước lời đe dọa của Gia Ngọc, những người giúp việc nhìn nhau rồi nhìn về phía Di nhanh chóng đổ tội cho nhỏ để cứu vãn tình thế bây giờ.

– Thừa cậu, Di ăn cắp đó.

Vy nghe được vội bênh Di:

– Nay, các người có bằng chứng không mà đổ tội Di hả?

– Chính chúng tôi thấy... không tin thì hãy kiểm tra trong người cô ta đi...

Gia Ngọc quay sang nhìn Di với ánh mắt sắc lẹm. Di lấy điện thoại từ trong túi ra đi đến đưa trước mặt cậu với vẻ mặt không thể hiện một cảm xúc nào, cái vẻ sợ hãi dường như không hề có. Mặc dù nhỏ biết tự dẫn thân đi đến cái tử.

– Của anh.

Những người giúp việc đều nín thở, nhìn xem chuyện chuẩn bị xảy ra trước mắt. Gia Ngọc hất bay điện thoại văng vào tường vỡ nát không một chút tiếc nuối, nét mặt hiện rõ sự tức giận. Đám giúp việc giật mình. Di cầm lấy con dao đặt vào lòng bàn tay của cậu, tự khắc đưa về phía ngực mình nói:

– Thực hiện lời nói của mình đi. Dù gì cũng đã quá đủ rồi.

Gia Ngọc nắm chặt con dao, ánh mắt nhìn xoáy sâu vào ánh mắt socola đặc đó nhưng không chứa đựng gì hoàn toàn trống rỗng. Mũi dao dần đâm vào sâu trong thịt, máu loang lổ trên áo. Nhưng Di vẫn giữ bình tĩnh để đầu óc trống rỗng nhất có thể. Di nhìn trần trần vào đôi mắt lạnh đạm, vô hồn ấy.

– Tình yêu là thiên đường, nhưng cũng đau đớn như địa ngục.

Khi nghe Di nói, bất chợt trong đầu cậu tua lại một đoạn trong quá khứ.

...

– Tình yêu là thiên đường, nhưng cũng đau đớn giống như địa ngục vậy?

– Con không tin, tại sao lại đau đớn như địa ngục được?

– Con chưa đủ lớn để hiểu được.

– Hiểu hay không, mẹ chỉ cần biết con yêu mẹ và mãi mãi như thế.

– Thằng nhóc này chẳng lẽ con không lấy vợ sao?

– Chuyện đó...

– Và một lúc nào đó con cũng sẽ yêu một người và hãy trân trọng nó, đừng để nỗi đau nhấn chìm giống như mẹ, vì một lần đau là rất đau.

...

Chứng kiến người mẹ chết trong bàn tay của một người đàn ông mà bà yêu thương hết mực, để rồi đổi lại sự đau khổ và nhấn chìm trong vũng máu tươi đầy hoa hồng. Và thật sự câu nói đó đã đúng, nó khiến cậu đau đớn không khác gì địa ngục giam cầm. Một trái tim của một cậu bé mười tuổi hóa băng.

...

– Có phải đang nghĩ về mẹ? Có máu tươi... hoa hồng...

– Đủ rồi.

Gia Ngọc nói lớn.

Di nghiêng răng chịu đau, đưa tay vòng lên cổ cậu áp sát tai nói thầm:

– Nếu cứ giữ sự đau khổ trong lòng thì cô đơn vẫn chỉ mãi mãi cô đơn, đau vẫn mãi đau. Trái tim vẫn mãi giá băng.

Gia Ngọc cảm thấy đau đầu, cậu đẩy mạnh Di ra, con dao rớt xuống đất. Cậu chống tay lên bàn, một tay ôm đầu lắc nhẹ nhanh chóng chạy ra khỏi đây. Di ôm lấy phần vết thương đang rỉ máu thờ liên hồi khi vừa thoát khỏi sự bủa vây của cái tử, ánh mắt hướng ra phía cửa.

– Có sao không?

Vy đi lại hỏi.

– Không sao.

Di đáp.

– Bạn làm tốt lắm.

Quản gia Kim Thủy và những người giúp việc coi như đứng hình chỉ biết nhìn thôi.

...

Tại căn nhà kính:

Gia Ngọc vội mở hộp tủ lấy vỉ thuốc Migrin cho vào ly nước hòa tan uống một hơi đến cạn. Cậu ngồi xuống ghế thở nhẹ, ánh mắt nhắm rồi lại mở.

– Nếu cứ giữ sự đau khổ trong lòng thì cô đơn vẫn chỉ mãi cô đơn, đau vẫn mãi đau. Trái tim vẫn mãi giá băng.

– Thấu hiểu nội tâm của người khác.

Cậu lấy lắc nhẹ đầu vì vẫn thấy đau, những lời đó cứ vang vọng trong tâm trí.

– Lại bị đau đầu nữa phải không?

Minh Anh từ ngoài bước vào nói.

– Phải.

Gia Ngọc trả lời.

– Đừng suy nghĩ đến những điều đó nữa, nó sẽ không tốt cho sức khỏe và hệ thần kinh đâu.

– Tao biết.

Gia Ngọc từng đã trải qua một pha chấn thương tâm lý sau cú sốc lớn về cái chết của mẹ, khiến cậu rơi vào trạng thái của sự hoảng loạn. Luôn nghĩ đến máu tươi và hoa hồng cho đến tận bây giờ. Nó khiến cậu trở thành một con người mang cho mình một sự máu lạnh đáng sợ và cái ác. Giết người đối với cậu là một thứ trò chơi. Nhưng không phải giết một cách vô tội vạ mà giết khi chạm đến nỗi đau và giết theo lệnh. Giết người một cách vô tình.

– Gia Ngọc mày có thể dẫn tao đi xuống phòng thí nghiệm của mày được chứ, tao cần một số tế bào máu.

– Được.

Gia Ngọc dẫn Minh Anh đi đến một góc tường, cậu cầm lấy một cái thẻ màu xanh dương có biểu tượng hình lập phương quẹt lên trên công tắc. Ngay tức khắc cánh cửa kính di chuyển, hiện lên một không gian tầng hầm cực kì lớn với những bậc cầu thang bằng kính theo kiểu xoắn ốc vòng vèo. Hai cậu bước xuống tầng hầm nhiệt độ giảm dần dưới 10 độ C, nên trước khi đi xuống họ đã mang theo túi giữ nhiệt. Nơi chứa những tế bào sống, máu, các dịch lỏng... để bảo quản được những thứ đó cần phải để một môi trường lạnh. Trên bàn là một bản sao con người đang chế tạo chưa hoàn thành.

– Bản sao đó vẫn chưa hoàn thành sao?

Minh Anh hỏi.

– Chưa.

– Ở đây có loại máu RH- không?

– Không. Cần gấp sao?

– Phải, vì tao đang nghiên cứu thuốc đặc trị một loại bệnh.

– Bệnh gì?

– Mày biết bệnh dạ tiêu cầu chứ?

– Biết.

– Vì tao muốn cứu một người. Nhưng loại máu tao cần lại quá hiếm. Nếu như không có thì tao đi đây.

– Khoan?

– Chuyện gì?

– Hãy lấy máu của tao đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Gia Kỳ đã chế tạo ra một thiết bị liên quan đến sóng tần âm – một hiện tượng cộng hưởng. Liệu có thành công hay không, phải có người để thử nghiệm.

– Quản lí Hen mau gọi Gia Ngọc đến đây cho tôi.

– Vâng!

Quản lí Hen đi đến phòng Gia Ngọc.

...

Sau khi cho Minh Anh máu của mình, cậu quay lại công việc chính trước màn hình laptop. Cậu không thể nào tập trung khi câu nói ấy cứ liên tục in trong tâm trí khiến cậu luôn nghĩ không dứt.

– Thưa cậu Gia Ngọc, cậu Gia Kỳ cho tôi gọi cậu đến khu A có việc.

– Đi.

Cậu nói một câu cụt ngủn rồi đóng laptop lại đi.

Tại khu A:

Những người có vận mệnh đen đỏi đều đã đứng trong một căn phòng kính và không biết chuyện gì sẽ đến với mình, một cuộc thử nghiệm song tần âm. Gia Ngọc bước vào, Gia Kỳ mừng thầm trong tâm.

– Em trai, hãy bước vào trong phòng kính và ngồi xuống ghế cùng mọi người đi.

Nghe lời, cậu bước vào trong phòng với trạng thái không hề tập trung gì vào công việc, cũng không muốn biết anh trai đã chế tạo ra loại vũ khí gì mặc cho những thứ gì diễn ra trước mắt. Gia Kỳ cho đóng chặt cửa lại tiến hành thử nghiệm. Anh ta ngồi ngoài quan sát, điều khiển qua máy tính bảng.

Bên trong phòng, một âm thanh lớn vang vọng khắp phòng nó khiến cho những tên vệ sĩ phải dùng hai tay bịt hai tai mình lại nhưng vô ích. Một thứ âm thanh khủng khiếp vì đã được gắn thiết bị sóng tần âm. Chỉ trong một phút những tên vệ sĩ đều lần lượt ra chết vì thứ âm thanh đó làm đứt dây thần não. Riêng Gia Ngọc thì không bị gì cả. Cậu ngồi bất động như một người không hồn. Tại sao những người kia lại chết riêng cậu lại không? Vì trong người cậu có một thứ đặc biệt...

Những bức tường kính vỡ ra cùng lúc những ly cà phê lay động vỡ theo.

– Tại sao thằng Gia Ngọc không bị gì cả?

Gia Kỳ đứng phắt dậy vẻ thắc mắc, vội kiểm tra lại các thiết bị.

– Không có gì trục trặc cả... tại sao những người kia chết còn nó lại không... không lẽ nó đã biết được...

Gia Kỳ đoán già đoán non nhưng cũng tức giận vì buổi thử nghiệm thất bại. Mục đích của anh ta muốn loại bỏ thiên tài để giành quyền thừa kế nhưng điều đó đã không làm theo những gì anh ta muốn. Gia Ngọc bước ra khỏi căn phòng trong sự bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Di đứng bất thần khi sóng âm vang vọng khiến nhỏ không thể nào chịu nổi, cơn đau đớn trong mình bộc phát, cơn choáng váng lần chím trong đầu nhỏ cùng với với tiếng sóng âm vừa rồi. Nhỏ chột ngất đi trên một thân hình vạm vỡ. Gia Ngọc bắt ngờ khi người con gái ấy ngã vào mình, cậu bóp chặt hai cánh tay Di.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

– Tại sao lại có người giúp việc ở đây?

Gia Kỳ quát lớn.

– Chẳng phải cậu bảo người giúp việc mang cà phê tới sao?

Quản lý Hen đáp.

– Người giúp việc kiểu gì vậy, chỉ bung cà phê thôi cũng làm đổ, đúng là phết thái... Gia Ngọc, xử con nhỏ đó đi.

Bác giác, cậu cảm thấy lòng mình nhói lên một thứ gì đó kì lạ, trước giờ chưa hề có. Cậu đặt Di nhẹ xuống sàn, cậu không hiểu tại sao lại làm như vậy? Gia Ngọc không thích ai chạm đến thân thể dù chỉ là một ngón tay. Nhưng bây giờ thì khác, do cậu đang suy nghĩ về một điều gì đó khiến cậu mất tập trung.

– Còn không mau giết đi, súng đây?

Gia Kỳ rút khẩu súng ngắn từ trong áo vét đặt lên bàn đầy tới. Cậu cảm lấy, bóp cò cảnh cách chia thẳng vào Di. Cái cảm giác đó khiến cậu chần chừ không thể ra tay. Di chợt mở hờ mắt nhìn hòng súng đang nhắm vào mình, bây giờ nhỏ cảm thấy hoàn toàn bất lực không thể làm gì được.

– Đừng... đừng làm như vậy...

Di nói giọng yếu ớt, mắt lúc nhắm lúc mở.

– Sao còn chưa ra tay đi, chẳng lẽ một đứa giúp việc mà không xử được sao?

Gia Ngọc vẫn cầm chặt súng trong tay, ánh mắt đen huyền nhìn thẳng vào ánh mắt socola đặc ấy.

– Mau đi.

Gia Kỳ hỏi thúc.

Ngón tay trở chuẩn bị bóp cò.

“Rầm” cánh cửa mở toang, Minh Anh chạy vào.

– Đừng làm như thế, tao xin mày.

– Anh...

Di ngất lịm đi trong vòng tay của Minh Anh.

– Di đối với tao bây giờ là một người quan trọng... cô ấy là người mang đến cho tao biết thế nào là một tình yêu thương thật sự... Mặc cho mày có hiểu hay không nhưng tuyệt đối tao sẽ không cho ai giết Di hết... vì vậy, tao xin mày...

Minh Anh nhìn Gia Ngọc nói như một sự cầu xin mong anh bạn hiểu được. Gia Ngọc buông thả súng rơi tự do đi trong sự lạnh lùng vô cảm. Nhưng cậu thấu hiểu được suy nghĩ và tâm trạng của Minh Anh lúc này.

Gia Kỳ hơi bất ngờ trước hành động của Gia Ngọc.

– Từ trước thằng em trai, nó luôn là một kẻ máu lạnh, tàn nhẫn... nhưng sao bây giờ... chắc có lẽ vì bạn.

...

Chiều:

Minh Anh để Di ở lại một mình trong phòng, còn cậu phải đi đến phòng thí nghiệm làm một vài công việc liên quan đến việc nghiên cứu tế bào máu. Di cảm thấy ở trong phòng chán nản không biết làm gì, trong khi đó Kiều Vy thì đang bận làm một số công việc không liên đến khu sinh hoạt. Nhỏ thay Di làm tất cả. Minh Anh biết Di rất thích hoa hồng nên đã chuẩn bị một lọ đặt trên bàn. Nhỏ đi lại rút lấy một cành hoa hồng đỏ nhưng đi ra khỏi phòng.

...

Bên ngoài gió thổi vi vu mái tóc đỏ trăm bay tự do của một cô gái đang ngồi dưới gốc cây từ đằng đang khóc vì một nỗi nhớ nhẩn chìm cả không gian âm đạm. Ánh mắt ấy nhìn chú mục vào cảnh hoa hồng, giọt nước mắt rơi xuống cánh hoa.

– Ba, mẹ con nhớ hai người... biết bao giờ, cảnh hoa hồng đầm máu này sẽ nhạt đi mang lại màu trắng không còn mùi vị tanh của máu?

Những dòng suy nghĩ miên man lấp đầy trong tâm trí Di.

– Á...

Một tiếng kêu đau nhỏ, Di giật mình. Một chiếc gai còn sót trên hoa đâm vào tay Di tứa ra máu. Di hơi rung mình, cắn răng đưa ngón tay lên định liếm sạch máu thì đột nhiên bàn tay nhỏ bị ai đó giữ lại. Một tên thanh niên, đáng người thanh thoát trên môi nở một nụ cười đều cợt ngồi xuống sát cạnh nhỏ. Nhỏ giật mình nhanh chóng đưa cữ chỉ đỏ biến mất đổi lại một sự bình thản.

– Anh là ai? Thả tay tôi ra.

– Ha... ha, xem ra cô bé này được, ngoan ngoãn đi theo tôi, tôi sẽ nhẹ nhàng với em.

Hắn nhìn khuôn mặt thiên thần của Di, nở một cười cực đều, thấy vậy Di giằng mình lại và gằn giọng nói:

– Bỏ tay tôi ra trước khi tôi nổi giận.

– Chà dễ thương quá, em giận lên trông càng xin hơn đấy, đúng là một thiên thần.

Hắn nhếch mép nói và áp tay nhỏ lên môi mình, dùng lưỡi liếm những giọt máu ở trên tay Di.

– Làm gì vậy? Bỏ ra.

– Ha ha, dễ thương ghê, yên tâm đi cứ ngoan ngoãn thì anh sẽ không bạc đãi đâu.

Hắn nói ngang.

Nhân lúc hắn không để ý, Di vớ lấy một cành cây ở dưới đất vùng tay thật mạnh về phía hắn.

“Xoẹt.”

– A...

Hắn kêu lên thoát nhanh, một vết xước thật dài trên tay của hắn rách luôn cả cánh tay áo. Di thờ hờn hờn, cầm cành cây cứng giọng nói:

– Dừng lại gần... không tôi sẽ giết chết anh.

– Ha ha, em dữ thật đấy, không giết được tên này đâu vì tôi là tên sát thủ số một trong khu này.

Hắn nhìn Di chăm chăm, đôi mắt ánh lên tia nhìn vừa giận dữ vừa thú vị. Nhanh như chớp hắn tiến tới Di, khiến cho nhỏ không kịp trở tay, cành cây bị rơi xuống đất.

– Anh...

Di chưa kịp nói câu nào đã giật mình, bởi cái cảm giác nhột nhột ở cổ, sợ hãi hét lên:

– Đồ biến thái.

– Không phải tôi nói với em trước rồi sao? Tôi rất muốn thưởng thức cái vị ngọt từ thân thể của em, chắc là ngon lắm đây.

“Bóp.”

Nghe những lời hắn nói, Di tức giận vùng tay tát cho hắn một cái nháng lửa trên khuôn mặt, hắn rõ năm ngón tay. Hắn có vẻ sững sốt, đưa tay lên sờ má, nhìn Di chăm chăm, rồi ngay lập tức nhếch mép cười trong như con đười ươi nheo mắt nói:

– Em làm tôi giận rồi đấy, tôi sẽ trừng phạt em.

Bàn tay hắn xiết thật mạnh cổ tay Di quay ngược lại đến nỗi nghe được cả tiếng xương kêu răng rắc, khuôn mặt Di áp sát mặt của hắn rồi từ từ trượt xuống cổ, Di rung mình la lên:

– Dừng... dừng lại.

Hắn đưa tay lên chặn họng của Di, hai bàn tay của Di đều bị hắn khống chế và làm những hành động vô liên xỉ.

– Mấy chuyện này người khác nhìn thấy thì không hay đâu, Mạnh Long.

Một giọng nói nhẹ nhàng đầy uy lực đột nhiên vang lên làm hắn giật mình vội quay đầu lại nhìn. Di như thoát khỏi sự dè dặt khủng khiếp rồi chạy đến núp đằng sau người vừa phát ra tiếng nói, sợ hãi bầu chặt lấy vạt áo của người ấy.

– Cậu Minh Anh. . .

Anh ta vội cúi đầu, lấm lét sợ hãi.

– Cậu nên nhớ tôi là ai, tôi có quyền xử lý tất cả những người vi phạm nội quy CMI này. Cậu biết một khi đã vi phạm thì sẽ gánh hậu gì chứ?

Minh Anh từ tốn nói, khuôn mặt vô cùng bình thản.

– Tôi biết, xin lỗi cậu.

Hắn ta vội quay người chạy đi thật nhanh.

– Em không sao chứ?

Giọng nói dịu dàng như phả bên tai của Minh Anh vang lên. Di không trả lời mà ôm chặt lấy cậu và khóc. Minh Anh cũng không đắn đo vòng tay ôm lấy Di vì biết nhỡ bây giờ đang rất hoảng sợ.

– Anh hứa sẽ bảo vệ em.

...

Tại phòng Minh Anh:

Di và Vy đang ngồi ngắt những cánh hoa hồng và chơi cùng với chúng một cách say sưa.

– Minh Anh thật sự là một người rất tốt, nhờ có anh mà chúng ta không bị mù quáng gia ngược đãi.

Vy nói.

– Hoa đẹp không?

Di nói rồi nở một nụ cười nhẹ và nhanh chóng tan biến.

– Đẹp!

Vy đáp.

– Vy lại đây anh có việc muốn nói?

Minh Anh vẫy tay gọi.

Vy đứng dậy chạy tới chỗ cậu còn Di vẫn tiếp tục ngắt hoa hồng.

– Có chuyện gì sao, anh?

– Sắp tới anh sẽ có một chuyến công tác hai tuần, vì vậy Vy và Di hãy ở lại phòng của anh có gì cần thì cứ lấy. Hãy nhớ cho Di uống thuốc đều đặn, anh sẽ cố gắng nghiên cứu ra thuốc đặc trị.

– Vâng, em biết rồi.

Vy gật đầu đáp, rồi lại đi chỗ Di tiếp tục chơi.

“Cạch” tiếng mở cửa, Duy và Gia Ngọc bước vào.

– Tao nghe nói mày chuẩn bị đi công tác ở Nhật phải không?

Duy hỏi.

– Ừ. Vì vậy phi vụ Trok Patanot tao không thể giúp hai bọn bay được.

– Không sao đâu.

– Duy, tao có chuyện muốn nhờ mày?

– Chuyện gì?

Minh Anh nhìn về phía Di và Vy nói:

– Tao coi Vy như em gái, còn Di thì hơn thế nữa nên tao nhờ mày để ý tới hai đứa được không?

– Ừ... được thôi.

Duy chần chờ một lúc rồi cũng đồng ý.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc...

Minh Anh gọi cậu, nhưng dường như cậu không nghe thấy mà đang nhìn đến một người, ánh mắt đen huyền đến vô cực.

– Này, Gia Ngọc mày sao vậy?

Duy đánh nhẹ vai cậu nói. Bất giác cậu rời mắt khỏi cái nhìn đó và đưa mắt nhìn những cành hoa hồng ở trên bàn.

– Chuyện gì?

– Ở khu sát thủ, mày quản lý hộ tao.

Minh Anh nói.

– Hoa hồng?

– À, hoa hồng đó là tao mua cho Di, vì cô bé thích chúng.

– Minh Anh, mày đã yêu cô bé đó rồi sao?

Duy hỏi.

– Ừ... đúng vậy.

Minh Anh gật nhẹ đầu đáp.

Gai Ngọc đi tới bàn cầm lấy một cành hoa hồng lên nhìn chú mục vào nó.

– Minh Anh.

Di đứng trước cửa phòng gọi. Cậu quay lại nhìn nhỏ và đáp:

– Ừ!

Bất chợt Di chạy lại chỗ Gia Ngọc giật mạnh cành hoa hồng trong tay cậu, vẻ mặt có chút khó chịu.

– Hoa hồng của Di, không được lấy nó.

Dứt lời, Di quay phắt người chạy đi, để lại sau đó là ánh mắt vô cảm.

...

7.00 giờ sáng, Minh Anh đã đáp máy bay đi sang Nhật thực hiện chuyển công tác của mình.

Tại nơi tổ chức lễ tang:

Một không khí yên lặng bao trùm một nỗi buồn khi đưa con trai cưng của tập đoàn B.N đã qua đời sau vụ thảm sát.

– Tài xế đi đổ xăng rồi, đang trên đường trở về.

Quản lý Danay nói.

– Ừ.

Ông chủ tịch Trok gật đầu đáp.

Tên quản lý Danay đi ra ngoài.

– Em thấy tội nghiệp cho hai bác ấy, chỉ có một người con trai mà thôi.

Phu nhân của ông trách móc.

– Cậu ta không phải do tôi giết, nếu bà muốn trách thì cứ trách ông Lâm đi... thật chịu không nổi...

Ông nhú mày khó chịu đi tới ghế ngồi phịch xuống.

Ở bên ngoài, tên quản lý Danay, một tên thân cận với ông Trok đã bị bắn chết, thế vào đó là một chàng trai thanh tú, mặc trên người bộ đồ đen, đội mũ lưỡi trai cùng màu sụp xuống cùng với chiếc kính râm bước lên con xe hơi đen chờ đợi một thứ gì đó. Duy cùng quản lý Daviss và sáu tên vệ sĩ đi vào trong lễ tang.

– Thưa ngài chủ tịch, đại diện của ông Gia Lâm đến viếng lễ.

Một tên vệ sĩ đứng ở cửa đón tiếp.

Ông Trok đứng dậy đưa ánh mắt khó chịu nhìn cậu. Dường như sự xuất hiện của cậu khiến ông ta cảm thấy chướng mắt. Duy tháo kính râm cài lên áo đi đến bàn đi ảnh thấp một nén nhang cho người đã khuất.

– Thì ra đây là cậu Duy con trai của chủ tịch Hoàng Tân. Tại sao lại đi làm việc cho ông Lâm chứ... đồ ngu đại.

Ông ta nói giọng khinh bỉ, miệng nhếch miệng nhếch. Mọi lời nói của ông cậu đều bỏ ngoài tai xem như chưa nghe thấy, tất nhiên cậu sẽ không để bị ai nói mình là đồ ngu đại cả. Duy đi lại chỗ ông.

– Ngu đại sao?

Cười nhạt một giây tắt dần.

– Một nỗi buồn sẽ kéo thêm một nỗi buồn khác và tất nhiên nỗi buồn này sẽ gắn với cái chết.

– Nói vậy là sao?

– Tự hiểu.

Dứt lời, Duy mở điện thoại ra gọi điện.

– Đợi mày ở gara xe, Gia Ngọc.

Ông Trok không hiểu vấn đề chỉ biết thở phào, chỉnh lại áo vest rồi đi ra khỏi đây. Ông ta đi tới con xe hơi của mình, mở cửa bước vào trong và ngồi yên vị.

– Đi thôi.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, chạy với tốc độ nhanh cực kì.

...

Chạy được nửa quãng đường, thấy quản lý Danay chạy nhanh hơn bình thường và với dáng vẻ khác lạ không giống vừa rồi.

– Đang chạy đi đâu vậy, đây đâu phải đường về nhà?

-...

Im lặng, vẫn tiếp tục cho xe chạy nhanh hơn về hướng một con sông lớn.

Ông ta bắt đầu nghi ngờ, vung tay hất bay chiếc mũ lưỡi trai xuống, đôi đồng tử giãn rộng hết cỡ.

– Cậu là ai?

Ông ta gằn giọng nói.

-...

Vẫn im lặng, lúc này người thanh niên phía trước tháo chiếc kính râm xuống, ánh mắt nhìn lên chiếc gương chiếu trên đầu xe.

– Là... con trai của chủ tịch Lâm... cậu muốn gì... tại sao lại ở trên xe của tôi...

Ông ta nói giọng run run.

– Giải quyết con cò.

Câu trả lời đơn giản của một sự đe dọa.

Ông ta bắt đầu sợ hãi tìm cách trốn thoát, ông cố gắng mở chốt cửa nhưng vô ích vì nó đã bị khóa. Ông vội lấy điện thoại trong túi ra, luôn cuốn mở, tay run lên bần bặc đến nỗi không thể bấm đúng số. Bất ngờ, Gia Ngọc của xe quật qua ngã tư khiến cho chiếc điện thoại trong tay ông ta rớt xuống. Chợt xe hết xăng, cậu cho xe dừng lại bờ hồ. Cậu điện thoại ra xác định lại vị trí đang đi. Chớp lấy thời cơ, ông cuống xuống nhanh tay dây giầy sau đó chồm lên riết chặt lấy cổ Gia Ngọc dùng hết riết thật mạnh khiến cho cậu không kịp trở tay.

– Cho mày chết, dám giết tao.

Nét mặt cậu nhẩn lại, nổi lên những gân xanh chần chịt tay giữ chặt lấy sợi dây chống chũa. Do ông ta ngồi phía sau nên có thể hơn người ngồi phía trước. Cậu nhanh chóng đạp chân ga cho xe lao về phía con sông. Chiếc ô tô lăn bánh từ từ mặt sông và chìm xuống đáy nước. Những bọt nước nổi lên bềnh. Chìm trong nước, mắc kẹt trong xe nhưng ông Trok vẫn không buông thả, ông vẫn tiếp tục riết cổ Gia Ngọc cho đến chết. Gia Ngọc chồm lấy khẩu súng ngắn dưới xe hướng ra phía sau và... pằng... sáu phát đạn... Máu đỏ lan ra hòa chung với nước ông ta đã phải trả một cái giá rất đắt cho lòng tham của mình. Gia Ngọc mở cửa xe bơi ra ngoài. Cậu đi lên bờ, từng bước chân lão đảo, thờ dốc, người ướt sũng. Một vết thương dài rỉ máu trên cổ, cậu lấy tay chạm lên phần vết thương nhìn xung quanh. Giờ điện thoại không, xe ô tô cũng đã chìm trong nước. Cậu đi bộ đến gara xe để lấy chiếc siêu xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đi qua với bao ánh mắt trầm trồ khi nhìn thấy một vị thần “Phượng Đông”. Mặc dù đang ở trong bộ dạng không mấy dễ nhìn, quần áo xộc xệch nhưng vẫn toát lên một vẻ đẹp giá băng, một vẻ đẹp tự nhiên có pha sự đáng sợ. Đón bao nhiêu trái tim đi đường.

– Ôi, anh đẹp trai quá!

– Soái ca.

– Đẹp trai nhưng trông giống xã hội đen quá.

...

Tại ga ra xe:

Duy đang đứng đợi Gia Ngọc đến để trở về sau khi cậu đã giải quyết xong mọi công việc ở tập đoàn của ông Trok và giành lấy vị trí đứng đầu trong lĩnh vực khai thác đá quý. Một cô gái khoác trên mình áo choàng đen, mũ trùm đầu, để lộ vài lọn tóc màu hạt dẻ. Khuôn mặt được che đi bởi khăn che mặt cùng màu để lộ ánh mắt màu xanh rêu. Cô cầm khẩu súng ngắn đứng đối diện Hoàng Duy và chia thẳng vào cậu.

– Cô là ai?

Không trả lời. Cô giơ súng lên chia thẳng vào Duy và... pằng... viên đạn xượt qua mép tai, vài sợi tóc bay theo hướng viên đạn bay. Cô nhanh chóng quay người bỏ chạy. Duy mở cửa xe lấy súng rồi đuổi theo.

Đúng lúc Gia Ngọc đến, cậu đi lại chiếc siêu xe của mình. Lấy chiếc áo sơ mi trắng mặc nhanh vào mình, vết thương trên cổ khiến cậu bị rát. Bất chợt, từ phía sau có một nhóm khoảng năm người chạy đến xông thẳng vào đánh cậu không lí do. Nhưng với sự phản xạ nhạy bén cậu đã đỡ nhanh những cú đâm đá mãnh liệt của đối phương. Những tên này đối với cậu chỉ để đánh để vận động xương khớp thôi. Mặc dù những tên này võ thuật không kém. Đánh qua, đánh lại, những chiêu võ thuật điêu luyện. Trong vòng 10 phút, Gia Ngọc đã đánh gục bọn chúng.

“Pằng”

Một viên đạn từ đâu bay tới xượt qua tay cậu, máu tứa ra, cậu quay lại. Từ phía sau, một cô gái mặc bộ đồ đen ôm sát người, đeo kính râm, tóc đỏ trầm buộc cao. Tay cầm súng, miệng hiện lên một đường cong hoàn mỹ pha sự gian ác.

– Chào, Hoàng – Gia – Ngọc, con trai Hoàng Gia Lâm.

Từng câu, từng chữ phát ra rõ mồn một.

Gia Ngọc nheo mắt nhìn cô gái ấy thật kĩ nhưng rồi cậu trở lại trạng thái bình thường không có chút gì gọi là tò mò. Cô là ai? Tại sao muốn giết cậu? Cậu nghĩ đó là những câu hỏi vớ vẩn thôi.

– Giết đi.

Cậu buông một câu hết sức thản, không một chút gọi là sợ hãi.

– Anh đúng là một con người không sợ chết. Cũng phải một người thiên tài như anh, chết rồi cũng tiết. Xem ra nếu như anh chết thì ông Lâm chắc điều đúng vì không có một cô máy thông minh trời ban như anh... không nói nhiều nữa. Chết đi.

Ngón trở chuẩn bị bóp còi thì Duy chạy vào phá tan tất cả.

Cô nhanh chóng tháo chạy. Duy định đuổi theo nhưng Gia Ngọc đã cản lại:

– Thôi.

Cô gái mặc áo choàng đen đang cầm súng chia thẳng vào Gia Ngọc chuẩn bị bóp còi thì Duy phát hiện được giờ súng lên... pằng... viên đạn bay thẳng và nhằm vào bả vai cô. Cô ôm lấy vết thương và rời khỏi.

– Đang bị thương chắc chắn chưa đi đâu xa.

Duy lần theo đường máu vết dài trên nền đất, đi đến một đoạn thì bị đánh ngất. Đi từ phía sau cô gái mặc áo choàng đen giờ súng lên thực hiện mục tiêu nhưng không được mong muốn liên tục bị cản trở.

– Đi thôi, Gia Ngọc đang đến.

Cô gái tóc đỏ trầm đờ lấy cô nhanh chóng ra khỏi gara xe. Gia Ngọc đưa Duy lên xe cũng rời khỏi.

...

Chiếc máy bay trực thăng bay vù vù đáp xuống ở một bãi cỏ xanh rộng lớn bên ngoài gara xe. Hai y tá nữ và một bác sĩ nam bước xuống theo sau còn có những vệ sĩ nhanh chóng đưa cô gái mái tóc màu hạt dẻ lên máy bay.

– Hãy đưa bạn tôi về nhà ông nội trị thương và nhanh chóng trở lại.

– Vâng, thưa tiểu thư.

– Còn cô thì sao?

– Chú yên tâm, tôi đã có cách giải quyết...

Máy bay bắt đầu cất cánh bay đi. Từ phía trên sân thượng của một ngôi nhà cao tầng, một chàng trai với mái tóc đen bay nhẹ trong gió, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô gái đứng phía dưới kia, miệng thào lên vài chữ:

– Tất cả đều có mục đích.

...

Tại biệt thự Cube:

Về gian nhà kính, Gia Ngọc nhanh chóng lột bỏ chiếc áo sơ mi trên thân thể đi vào phòng tắm. Mở vòi sen... xào... nước dội thẳng từ trên xuống. Cậu vuốt mái tóc lên, ngẩng mặt tay sờ vào phần vết thương bầm tím ở cổ khiến cậu đau rất cộng thêm vết thương ở tay. Trong đầu cậu hiện lên những suy nghĩ về một vấn đề. Ngoài phòng, Di mang thức ăn đến đặt lên bàn đứng đợi.

Gia Ngọc bước ra từ phòng tắm, trên tay cầm khăn và tóc đang còn ướt, mình trần chỉ mặc quần thể thao đen.

– Mời cậu chủ dùng cơm.

Cậu ngược lên nhìn Di xoáy sâu vào ánh mắt socola đặc đó một lúc rồi vứt khăn lên giường, đi lại tủ đồ lấy chiếc áo thun thể thao trắng mặc vào cầm lấy điện thoại tựa người vào thành giường bắt đầu làm việc. Một khi đã làm việc thì hết sức tập trung không quan tâm những gì đang diễn ra ở xung quanh.

– Cỗ máy.

Di phát lên hai chữ.

Một tiếng... hai tiếng... ba tiếng dần trôi, cậu vẫn không rời mắt khỏi màn hình laptop, còn Di thì vẫn đứng lặng yên như một người vô hồn. Khay cơm còn nguyên chưa đụng tới. Nếu giờ Di mang khay cơm vẫn còn thì chắc chắn nhỏ sẽ không yên với con sư tử hà đông kia, nhỏ không thể chờ đợi thêm

được nữa đành lên tiếng:

– Mời cậu chủ dùng cơm.

Lời nói gió bay chẳng làm cậu có chút phản ứng.

Gia Ngọc mang điện thoại lên bàn ngồi xuống chiếc ghế tựa. Hai tay vòng trước ngực, hai chân bắt chéo lên bàn, nhắm mắt lại để nghỉ ngơi sau khi đã hoàn thành công việc. Di đứng nhìn cậu ngủ gục ô cửa kính, phần tóc mái bay phất phất trong gió, khuôn mặt tuy ngủ nhưng vẫn hiện lên một vẻ đẹp cuốn hút vạn vật.

Tín hiệu từ chiếc khuyên tai Di phát ra:

– Mình đã về phòng rồi, Di.

Nhưng dường như Di không nghe mà nhìn chú mục vào con trai ấy, từng bước chân đi lại như bị thôi miên. Bỗng giác, Di vuốt nhẹ lại mái tóc cậu không hiểu sao nhỏ lại làm như thế.

– Kê cô đơn chỉ là cái bóng của một con người. Kê không được yêu thì dù ở giữa mọi người vẫn thấy cô đơn. Anh cô đơn lắm phải không? Di cũng vậy. Thiên đường được tạo ra bởi những trái tim biết yêu thương, còn địa ngục dành cho những trái tim không biết yêu thương. Và anh là một người như vậy.

Dứt lời, Di mang khay cơm đi khỏi. Gia Ngọc mở mắt, những câu nói đó được bộ não cậu tiếp nhận. Từ trước đến giờ chưa có ai nói với cậu những điều như vậy cả.

...

Di vừa trở về với khay cơm còn nguyên đặt lên bàn mặc cho những lời nói của những người giúp việc, nhỏ thân nhiên đi vào phòng không làm những công việc được giao trong khi họ đang tất bật làm mọi thứ. Mở cửa phòng ra, Di chợt khựng người khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Vy đang đi chậm rãi dưới những mảnh thủy tinh nhọn hoắt, trên thân chỉ mặc mỗi chiếc váy không dây mỏng tang đang nhuốm máu. Phần vết thương trên bả vai đang chảy máu rất nhiều cộng thêm những vết roi quất dài. Nhỏ vừa phải dẫm lên những mảnh sành còn bị đánh một cách tàn nhẫn.

– Đánh mạnh vào cho tôi.

Tiếng quát gia Thủy quát lớn khiến một người giúp việc đang cầm roi quất Vy phải giật mình mà đánh mạnh hơn. Vy nghiến răng chịu đựng, nước mắt cứ tuôn liên tục.

– Đó là cái tội của mày, ai bảo không nghe lời của tao.

– Dừng lại.

Di gần giọng, sự tức giận dâng trào trong nhỏ.

– Di.

Vy quay lại nhìn, khiến việc đánh cũng dừng lại.

– Tiếp tục đánh đi.

Quản gia quát.

– Mày không lo làm việc của mày đi. Nếu mày vào cản trở tao trừng phạt nó thì mày cũng sẽ bị trừng phạt còn hơn thế nữa, có nghe chưa?

– Không nghe.

Một câu đáp trả không hề sợ.

Di chạy lại đẩy người giúp việc đánh Vy và đưa Vy qua một bên.

– Hãy đi đến phòng của Minh Anh thôi.

– Ừ.

Di đỡ Vy đi ra ngoài nhưng bị Thủy kéo lại.

– Con này láo thật, dám cản trở tao.

Di đẩy mạnh Thủy ngã vào đồng mảnh sành khiến Thủy bị thương đủ chỗ. Thủy đứng dậy tức giận nổi lửa đến hung hăng, đến nắm lấy tóc Di lôi mạnh đi.

– Di...

Vy hét lên.

– Hãy đi về phòng đi.

Di cố nói rồi bị chị ta lôi đi một cách tàn nhẫn, nét mặt nhăn lại vì đau.

...

Vy đi ra khỏi phòng của mình với bao nhiêu con mắt nhìn của một sự khinh bỉ chưa từng thấy.

– Đáng đời.

– Ai bảo cái tội trốn việc.

– Người thì đẹp mà mang nhiều điều xấu xa... hừ...

Những bước chân lão đảo đi không vững, Vy cố chịu đựng.

– Chào cậu Duy.

“Phịch.”

– Oh my god!

Những người giúp việc mở to mắt nhìn, há hốc mồm khi nhìn thấy Vy ngã vào Duy, những vết máu dính vào áo sơ mi trắng của cậu. Nhỏ ngã đi, ngã xuống nền. Duy chỉ biết nhìn nhưng mặc kệ không liên quan đến mình đi đến tủ lạnh lấy trai nước tăng lực.

– Tao coi Vy như em gái của tao... hãy để ý đến cô bé hộ tao...

Duy nhớ lại lời Minh Anh nhờ và đã hứa với cậu. Thật sự cậu không muốn vướng vào những chuyện như thế này nhưng vì lời hứa cậu phải thực hiện. Cậu thôi không lấy nước, đóng tủ lại đi tới chỗ Vy, cởi chiếc áo khoác da ra khụy gối đỡ lấy Vy rồi choàng áo cho nhỏ sau đó bế nhỏ đi trước bao nhiêu con mắt sững sờ và ngạc nhiên.

...

Di bị Thùy lôi đến một căn phòng lớn, nơi nuôi những sinh vật làm thí nghiệm. Nhỏ bị kéo lên cái bể kính trống không rộng có đáy sâu đến năm mét.

– Chết đi con quỷ.

Thùy đẩy mạnh Di ngã xuống cái bể rồi phui tay quay người đi trong sự thỏa mãn.

– Để xem lần này có ai tới cứu mày nữa không ?

Di quằn quại vì đau sau khi bị đập mạnh xuống mặt đáy. Nhỏ cố gượng người đứng dậy nhìn lên trên, nó quá cao không có cách nào để lên. Xung quanh bể có hai đường ống lớn đang bắt đầu có nước chảy ra. Nhỏ bắt đầu cảm thấy sợ và cuộn lên vì đây là một cái bể chứa nước để nuôi một loại cá thể nào đó. Nước càng lúc chảy nhanh hơn đang dâng ngập lên, Di chỉ biết đứng nhìn và khóc, tay đập mạnh vào kính liên tục.

...

“Cạch” tiếng cửa mở.

Gia Ngọc bước vào để kiểm tra một loại sinh vật mới được nhập từ nước ngoài về. Đó là một loài sứa hộp. Một loài sinh vật biển có độc tố rất mạnh. Nọc độc của chúng có thể tấn công hệ thần kinh, tim mạch và tế bào da. Mỗi con sứa hộp có khoảng 60 xúc tu, nọc độc ở mỗi xúc tu đủ lớn để giết chết 50 người. Theo lý thuyết, một con sứa độc có thể giết 30 nghìn người. Vì vậy, loại sứa này bị cấm nuôi nhưng vì một đơn đặt hàng cần loại độc này để thực hiện một mục tiêu cho một cuộc thám sát ở Ma Cau – Trung Quốc.

Nước đã dâng đến ngang đầu, Di cố ngoi lên để thở nhưng nước mặn liên tục đi trong cuốn họng khiến nhỏ ho sặc sụa và nước đã ngập đến tận mép bể. Di chìm trong một bể nước, mái tóc và cơ thể buông lỏng lênh bênh. Những bọt nước trong miệng Di học ra, mắt nhắm lại. Trong tâm trí nhỏ giờ đây chỉ là một màu đen tối của một sự vụt vong.

“Tùm.”

Từ thần đã bị đánh đổi bởi một người.

Gia Ngọc nhảy xuống cứu Di, một tay ôm eo nhỏ, tay còn lại gắng sức bơi lên khỏi mặt nước. Từ phía dưới đáy bể, hai ống nước những con sứa hộp

thoát ra bơi tự do trong nước. Đưa được Di lên khỏi bể, cậu không may bị sứa hộp cắn vào tay tạo nên một vết thương dài đỏ mẩn và chảy máu. Mặt cậu nhả lại và cậu nhanh chóng nhảy lên khỏi bể.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Gia Ngọc để Di nằm dài và bắt đầu hô hấp nhân tạo. Máu trên tay cậu r rỉ xuống trên mặt nhỏ.

“Khụ... khụ...” nước trong miệng học ra, Di ho liên tục. Ánh mắt lơ đãng nhìn người con trai cao lớn đang quay người định bước đi.

Di nhưn người ngồi dậy, nắm lấy cổ tay Gia Ngọc:

– Anh cứu Di.

Di nói không rõ chữ thờ gấp, ánh mắt long lanh nhìn cậu.

Gia Ngọc quay người lại nhìn nhỏ bắt chợt có một cảm giác lạ xuất hiện trong cậu, khiến tim cậu nhói lên một giây. Một thứ cảm giác gọi là quan tâm mà trước giờ cái khái niệm quan tâm cậu không hề có. Bắc giác, Gia Ngọc khụy gối bế Di lên và đi. Nhỏ tựa vào ngực cậu và có cảm giác an toàn khi ở bên người con trai này.

...

Tại phòng Duy:

Duy đưa Vy về, đặt nhỏ lên giường và xem qua các vết thương. Những vết thương liên tục chảy máu và sau bả vai của Vy chảy máu khá nhiều thấm vào cả ga đệm. Duy đỡ người Vy dậy và xem vết thương ngay bả vai, cậu bắt chợt phát hiện một điều gì đó và đỡ người một lúc.

Vy tỉnh lại, thấy mình đang tựa vào người Duy, nhỏ giật mình và đẩy mạnh cậu ra vì sợ một điều. Nhỏ nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng treo trên móc treo đồ, nhỏ vội lao xuống giường mặc cho vết thương hở miệng đau rất vớ lấy cái áo mặc vào và chạy đi. Nhưng trước đi khỏi đây, nhỏ quay lại nhìn Duy:

– Cảm ơn.

Dứt lời và chạy khỏi.

Duy không kịp phản ứng gì, ngoài việc chỉ biết nhìn thôi.

– Kì lạ.

...

Gia Ngọc đưa Di về phòng đặt nhỏ lên giường nằm và đi lại tủ thuốc. Lấy một hộp thuốc màu trắng, cho vào lòng bàn vài viên thuốc con nhộng, một loại thuốc kháng độc sứa hộp và uống. Còn vết thương ở tay cậu không để ý đến cho dù nó đang rỉ máu. Cậu lấy laptop đi lại ngồi tựa vào cạnh giường và bắt đầu làm việc.

Chiều, 6 giờ:

Di tỉnh dậy, ngược mắt lên trần nhà gượng người ngồi dậy. Nhỏ thấy trên người mình mặc một chiếc sơ mi trắng, phần phát một mùi hương lạnh lẽo. Nhìn về phía bên cạnh, thấy người con trai đang ngồi tựa vào giường làm việc cùng với laptop, vô cùng tập trung. Di bước xuống giường và ngồi cạnh Gia Ngọc, kéo cánh tay đang bị thương của cậu lạ. Bắc giác cậu ngoảnh lại nhìn nhỏ.

– Chảy máu nhiều quá.

Di nói, rồi cầm lấy phần tà áo nhẹ nhàng lau đi vết máu trên tay cậu. Gia Ngọc phớt lờ, chẳng muốn để ý gì đến quay lại với công việc. Mặc cho cậu cứ làm, Di vẫn từ từ lau sạch những vết máu đông. Căn bệnh bắt đầu khiến nhỏ cảm thấy mệt mỏi và tay chân run run, lạnh đến tận sống lưng, mồ hôi tuôn ra. Bắt chợt nhỏ gục đầu vào bờ vai Gia Ngọc ngất lịm đi. Cậu vẫn vậy, không có phản ứng gì.

...

Sáng, 7 giờ:

Gia Ngọc từ trong phòng tắm bước ra, chỉ mặc chiếc quần ka ki đen chưa cài xong thắt nịch. Cậu đi đến tủ âm tường kéo ra, vớ lấy áo sơ mi trắng mặc

vào, xăng tui hai tay áo, chỉnh tề lại trang phục sau đó lấy chiếc mũ lưỡi trai adidas màu trắng đội và đi thực hiện công việc. Cậu quay người định đi ra khỏi cửa thì thấy Di cựa người, nhỏ đang say trong giấc ngủ cùng với những giấc mơ gì đó.

Trên chiếc giường, không chăn, không đệm cũng không gối nhưng Di vẫn ngủ ngon chắc có lẽ vì quá mệt và cũng một phần do bệnh. Để cho Di ngủ không bị lạnh cậu đã tắt hệ thống phun sương. Gia Ngọc mở tủ lấy chiếc áo trenchcoat đi lại đắp lên cho Di và hất nhẹ lọn tóc trên mặt nhỏ.

Phía ngoài, quản gia Thùy cùng với những người giúp việc đến giờ dọn phòng định đi vào thì dừng người khi thấy một cảnh tượng không muốn thấy. Điều đó làm sôi một cơn giận dữ trong một người từ trước đến giờ luôn ghét Di.

– Mày hãy đội đó.

Thùy trừng mắt căm giận nhìn rồi cùng những người giúp việc đi khỏi.

...

Tiếng chuông smartphone reo lên:

– Nói.

– Hôm nay mày có đến công ti làm việc không, để tao còn sắp xếp?

Duy ở bên đầu dây.

– Không. Đến bệnh viện.

– Được rồi, nhớ phải về công ti giải quyết công việc xong rồi mới về nhà.

...

Tại bệnh viện AM.

Một nhóm sinh viên thực tập năm ba của trường Đại học y Taemin có một khóa học thực hành tại bệnh viện AM với một ca phẫu thuật ghép gan và điều này khiến cho những học viên đều thấp thỏm lo âu. Vì là một trong những môn học dễ bị đánh trượt nhất, họ mong rằng kiểm tra lý thuyết còn hơn là phải thực hành, nếu mà dính phải phần thực hành thì chỉ có cầu trời khẩn phật cho qua mà thôi.

Ba mươi học viên đã có mặt đầy đủ tại phòng họp lớn nhất của bệnh viện để tiến hành học sơ qua quy chế thi và bốc thăm chọn đề. Hiện đã có mặt đầy đủ nhưng chỉ thiếu một người. Tất cả đã ngồi vào đúng vị trí của mình để nghe qua giảng viên phát biểu. Giảng viên bắt đầu triển khai quy chế.

– Các em đã có mặt đầy đủ rồi chứ... à mà hình như thiếu một bạn thì phải...

“Cạch”. Tiếng mở cửa, Gia Ngọc bước vào với sự thân nhiên không có một lời chào hỏi làm cắt ngang lời của giảng viên đang nói. Bao nhiêu con mắt đều hướng về nhìn cậu không chút thiện cảm. Cậu không quan tâm, đi lại kéo ghế ngồi với một tư thế bất cần. Giảng viên tiếp tục phần việc của mình. Các học viên bàn tán qua lại và nói những lời ném đá vào một người.

– Nhìn cái bản mặt của thằng Gia Ngọc là đã thấy muốn cho nó ăn mấy quả đấm rồi.

– Cả hai năm liền nó đều được loại A và lấy khá nhiều thành tích. Trong khi cả lớp không ai được như nó.

– Hầu như trong lớp chúng ta đâu ai chơi với nó đâu, thậm chí còn mong nó biến khỏi cái lớp này để dễ dàng cho chúng ta trong việc lấy thành tích.

– Mang tiếng là con trai của tập đoàn có thế lực mạnh về kinh tế và công nghệ an ninh mạng mà lại đi học bác sĩ. Mong cho lần này nó bốc thăm trúng phần thực hành đi.

–... Bla... bla... bla...

Tất cả những lời nói khinh bỉ đều lọt vào tai Gia Ngọc nhưng cậu chỉ xem đó là những lời nói vo ve của những con bọ luẩn quẩn thôi. Thực chất từ lúc đi học đến giờ cậu không muốn làm bạn với một ai ngoại trừ Minh Anh và Hoàng Duy. Cậu không học qua các cấp mà học qua một khóa đào tạo chỉ nghiêng về lĩnh vực quản lý an ninh bảo mật, chế tạo vũ khí, công nghệ phần mềm – thông tin, kinh tế – tài chính và cứ như thế cậu vừa học vừa làm việc. Thực chất những lĩnh vực này đều là một sự bắt buộc. Lĩnh vực mà cậu muốn là trở thành một bác sĩ vì vậy mà cậu đã đi học được ba năm không để cho ai biết trừ những người bạn. Quy chế thi đã được thông qua. Đến phần bốc thăm chọn đề. Gồm có 25 phiếu lý thuyết và 5 phiếu thực hành. Từng học viên một đi lên bốc trong sự hồi hộp và lo lắng.

– ... Trời ơi hi vọng là lý thuyết đi... hu hu...

Một học viên đi lên toát cả mồ hôi và cho tay vào cái hộp đựng phiếu.

–... Ha... lý thuyết... mừng quá... cảm ơn trời đất...

Và cứ thế từng học viên đi lên. Có những học viên vui mừng vì được phiếu lý thuyết và cũng có những người khóc ràn vì phần thực hành. Gia Ngọc lên bốc phiếu.

– Trông cho nó bốc phải phần thực hành đi, tao mừng.

Gia Ngọc cho tay vào hộp kính và lấy ra một mẫu giấy nhỏ.

– Thừa thầy, phần thực hành.

Cả đám học viên đều tỏ ra vui mừng khi nghe được cậu bốc phải phần thực hành. Trong khi đó 4 phiếu còn lại thì dành cho 4 học viên không được may mắn.

– Được rồi, bây giờ các em hãy tiến hành đi, còn 5 em còn lại theo tôi.

Giảng viên đưa 5 học viên đi đến một căn phòng. Họ bước vào, những bác sĩ giỏi của bệnh viện nói cho họ sơ qua về ca phẫu thuật cấy ghép gan và xem qua các bước tiến hành ca mổ, buộc phải nhớ nhanh các thao tác thực hiện. Bốn học viên thì cầm cúi ghi ghi chép chép, trong khi Gia Ngọc thì vẫn bình thản và hết sức tập trung.

– Bây giờ ai sẽ là người đầu tiên thực hiện?

– Gia Ngọc trước đi thầy.

Tất cả đều đùn đẩy qua cậu vì đề tranh thủ học thuộc các bước phẫu thuật và muốn cậu thực hiện ca khó nhất.

– Vậy thì Gia Ngọc, em làm trước nha?

– Được.

Cậu đáp gọn.

– Sao thằng này tự tin quá vậy, không biết có làm được không?

– Thôi kệ đi, lo mà học đi kìa.

...

– Được rồi, trước khi thực hiện ca mổ thì em phải đi đến bệnh viện Bb để phẫu thuật lấy gan của một bệnh nhân đã qua đời và về lại bệnh viện một cách nhanh nhất để thực hiện cấy ghép.

Gia Ngọc bắt đầu tiến hành đi đến bệnh Bb. Ngồi trên xe của bệnh viện, Gia Ngọc ngồi cùng với hai nữ y tá hỗ trợ và giảng viên. Bầu không khí trong xe im lặng và ngột ngạt pha thêm sự lạnh giá quanh quẩn. Hai nữ y tá trên chặng đường đi không thể nào rời mắt được trước mộ chàng sinh viên trẻ tuổi ở trước mặt.

– Cậu ấy là sinh viên Đại học Tea min, 23 tuổi. Trông đẹp trai quá đi.

– Ước gì tôi là bạn gái của cậu ấy thì sướng biết mấy.

– E... hèm...

Ông giảng viên khàn giọng làm cả hai cô đều thụt lại lời nói của mình, không ai ho hé nửa lời.

“Ting.”

Có tin nhắn đến từ chiếc smartphone của Gia Ngọc vang lên, cậu mở ra xem, một dòng chữ ngắn gọn:

“Bắt đầu trò chơi rượt đuổi nào, Hoàng Gia Ngọc.”

Gia Ngọc không quan tâm, tỏ ra như không có chuyện gì, tắt điện thoại bỏ vào túi áo blouse trắng.

“Kít.”

Chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện Bb, họ nhanh chóng chạy vào trong và tiến hành ca phẫu thuật lấy gan từ một bệnh nhân đã qua đời vì tai nạn giao thông, đã tự nguyện hiến tặng. Tiến hành phẫu thuật xong, họ phải trở về bệnh viện AM một cách nhanh nhất có thể.

– Nhanh lên, bên kia họ sắp xong phần cắt bỏ gan từ bệnh nhân rồi.

Giảng viên hối thúc, hai y tá xách trên tay hộp ướp nội tạng chạy thật nhanh và Gia Ngọc cũng vậy. Khi ra đến xe, chuông điện thoại của Gia Ngọc reo lên. Cậu bắt máy:

– Bây giờ bắt đầu được chứ, chúc cậu thượng lộ bình an.

Cậu liếc mắt nhìn qua phía bên kia đường, cột đèn giao thông có hai gã mặc áo đen đang đứng nhìn cậu cười nhạt.

– Anh là ai?

Không có câu trả lời, chỉ nhận lại là tiếng “tút...turut...”

– Nè, Gia Ngọc nhanh lên xe đi em.

Gia Ngọc đứng hình một lúc, tua lại lúc cậu bị ám sát ngay tại nhà của mình vì một mục đích. Chắc chắn là vì bản thảo và mục đích trả thù.

– Người của Đông Dương.

Cậu lột bỏ chiếc áo blouse vứt lên xe và nói một câu dứt khoát:

– Thầy về bệnh viện trước đi, tôi sẽ đến.

– Còn ca phẫu thuật...

Giảng viên chưa kịp nói hết câu thì cậu đã vụt đi trong tích tắc. Cậu đuổi theo hai gã bên đường đến một con hẻm vắng của khu chợ. Hai tên kia nhanh chóng tản ra thành hai hướng để đánh lừa cậu. Xuất hiện thêm một tên nữa đứng ở trên cây cầu ngắn, nhìn cậu cười một cách đều cột. Gia Ngọc nhìn lại ném lại điệu cười đó là một ánh nhìn sắc lạnh như dao.

Hắn nhanh chóng chạy vụt đi, cậu guồng chân chạy lên hết đoạn bậc thang nhưng không thấy đâu. Tất cả bọn chúng đều là tay sát thủ chuyên nghiệp được ra lệnh tham gia trò chơi lần này cùng Gia Ngọc với mục tiêu chính đó là cậu. Một lúc sau, cả ba tên đều tập trung ở chính giữa con hẻm, bọn chúng đều thở hồng hộc vì chạy liên tục này giờ. Chúng nhìn quanh quẩn nhưng không thấy Gia Ngọc đâu.

– Nó biến đi đâu rồi?

– GAME OVER!

Bất giác, chúng quay đầu lại ngẩn mặt lên, thấy Gia Ngọc đang đứng trên mái nhà với tư thế hai tay xò túi quần một cách thản.

– Sẽ có thua, không có thắng.

Cậu nói giọng trầm đặc, đưa tay ra hiệu ngón tay cái trở lên và 4 ngón còn lại úp vào như thể hiện một vị trí số một nhưng nó đã chia thắng xuống, thể hiện sự thất bại của đối phương. Bắt đầu hành động, cậu nhảy vụt xuống nhào lộn tiếp đất một cách đẹp mắt. Thực chất cậu một tên sát thủ số 1 trong tổ chức CMI đã được đào tạo một cách chuyên nghiệp. Xông vào đánh, những cú đấm đá ra chiêu một cách ngoạn mục, ba tên kia cũng không phải dạng vừa. Hai tên nhanh chóng bị đánh gục, tên còn lại bị cậu tóm lấy cổ bóp mạnh, tiếng gân cốt kêu răng rắc.

– Nói với cậu chủ các người, đừng mơ thực hiện mục tiêu.

Dứt lời cậu hát văng mạng hân xuống đất.

“Hú...hú...”

Tiếng xe cảnh sát vang lên từ 4 ngõ.

– Giờ tay lên.

Một tên cảnh sát lên tiếng, giờ họng súng chia thẳng vào đối phương. Ba tên nhanh chóng tháo chạy.

Gia Ngọc định nhấc chân chạy đi, thì từ phía sau hai tên cảnh sát chặn lại. Cậu giờ hai tay lên. Một tay cảnh sát mang còng số 8 đi lại chỗ cậu, nắm lấy cổ tay cậu định còng lại thì tự nhiên hộc máu, tóc cháy xém lăn đùng ra chết không hiểu lí do. Những tay cảnh sát còn lại tưởng cậu giết người và nhanh chóng lại bắt cậu nhưng rồi cũng lăn ra chết cùng với dáng vẻ không khác gì tay cảnh sát vừa rồi. Tất cả đều chết vì một lí do duy nhất- ĐIỆN.

Gia Ngọc nhanh chóng leo lên chiếc xe cảnh sát phóng hết tốc độ đến bệnh viện.

...

Trong phòng phẫu thuật, giảng viên đứng ngồi không yên, liên tục cầm điện thoại gọi cho Gia Ngọc tới tập. Những y tá, bác sĩ hỗ trợ đã đứng trong phòng phẫu thuật chuẩn bị và chờ đợi mỗi morn.

– Sao lâu vậy.

Bác sĩ than phiền.

– Gia Ngọc đâu rồi, sao Không nghe máy chứ?

Giảng viên lo lắng bức rút.

– Cho học viên khác vào thay thế đi.

Giáo sư ngồi ở phía trên quan sát khó chịu.

– Được rồi, trong 4 em, em nào ra thực hiện đi.

Giảng viên nhìn vào 4 học viên đang đứng để quan sát. Khi nghe giảng viên nói, họ run bần bật, mặt ép nép không muốn ra. Thầy thấy vậy, liền chỉ định ngay lập tức.

– Em số 2 thực hiện đi.

– Dạ, là em sao... hu hu...

Học viên thứ hai bước ra dờ khóc dờ cười.

– Lần này thì trượt rồi.

Học viên hai bước đến chỗ phẫu thuật.

– Bắt đầu thực hiện đi em.

Bác sĩ nói.

Học viên cầm lấy dao mổ lên, tay không hết run, rã rời mồ hôi.

– Làm sao đây, không thể nào nhớ được các bước nối dây thần kinh... chắc mình chết quá... hu hu...

Con dao mổ tiến sát vào phần mổ thì “cách” cửa mở. Gia Ngọc bước vào, trên người mặc bộ đồ màu xanh sẫm, đầu đội mũ y tế và bịt khẩu trang, đeo găng tay cao su. Học viên hai dừng tay trong lòng không khỏi vui mừng vì đã được cứu rồi.

– Em làm gì vậy Gia Ngọc, vào lệ đi.

Học viên thứ hai nhanh chóng nhường chỗ cho cậu. Cậu bước vào cầm lấy dao mổ bắt đầu làm và không cần sự chỉ dẫn của một ai.

– Được rồi, em vừa tiến hành vừa nói cho mọi người nghe các bước.

Cứ thế cậu vừa làm vừa nói, tập trung hết sức không để sai sót. Những thao tác thành thạo, không làm cho giáo sư nào ngồi ở phía trên thất vọng và cảm thấy hài lòng khi từ trước đến giờ nhiều học viên đã không làm được những ca phẫu thuật gan một cách hoàn thiện mà toàn bộ giữa chừng. Phẫu thuật đã xong. Với sự đánh giá cao của giáo sư cậu đã được xếp vào loại A.

...

Tại bệnh viện Bb:

“Bép... bép...”

Những cái đánh nháng lửa giáng xuống khuôn mặt của ba tên sát thủ.

– Ăn hại... ăn hại...

– Tội em xin lỗi cậu. Thật sự cậu ta không dễ đối phó đâu ạ.

Một tên lăm lét cố gắng giải thích.

– Đúng vậy ạ, những tên cảnh sát kia nó không cần ra tay chỉ đứng bất động thôi tự lẩn đằng ra chết tức khắc không hiểu tại sao?

– Tao không cần biết. Chừng nào không có được bản thảo 2WW và giấy ủy quyền tập đoàn Đông Dương thì tao sẽ không bỏ qua đâu. Tại nó ba tao phải chết, tao quyết không quên mối thù này.

Nguyên Khôi nói trong sự tức giận xiết chặt hai tay.

...

Tại biệt thự Cu be:

Sau khi Gia Ngọc đi khỏi, Di bắt đầu dọn dẹp lại phòng cậu, quần gia cùng với mấy người giúp việc cũng đến.

– Chăm chỉ góm ta, được ở phòng của cậu hai chắc cảm thấy vui sướng lắm khi được trốn việc.

Thùy nói giọng chanh chua, hai tay khoanh lại trước ngực.

Di im lặng không nói gì chỉ đứng xếp lại cái áo trenchcoat của Gia Ngọc một cách gọn gàng rồi cất vào trong tủ.

– Con này công nhận sự trừng phạt đó không là gì đối với mày. Hình như quá nhẹ nhàng hay sao á...

– Đã vào một thiên đường bóng tối thì tốt hơn im lặng.

Di nói nhưng không nhìn Thùy.

– Mày gan lắm dám nói tao im lặng luôn sao.

Thùy đang định ra tay với Di nhưng bị giúp việc cản lại.

– Thôi bớt nóng đi chị, đây là phòng cậu hai đó.

– Đừng làm gì bậy bạ trong này không kéo tự dẫn mình đi đến cõi chết.

Thùy dừng tay, liếc ánh mắt hồ báo nhìn Di và làm công việc của mình. Di cảm thấy nóng bức trong người nên đi vào phòng tắm, thấy có một bó hoa hồng đặt trên bồn rửa mặt, đi lại ngất chúng rơi xuống mặt nước bề tấm hình chữ nhật. Nhỏ cởi bỏ chiếc áo sơ mi xuống sàn thế vào đó là chiếc khăn tắm quấn lại thân thể để lộ một bờ vai trắng ngần và một đôi chân thon dài. Nhỏ bước xuống bể ngâm mình trong nước, cảm thấy dễ chịu. Những người giúp việc ở ngoài lau lau, quét quét và mở to mắt nhìn trước sự tự nhiên hết sức của Di. Mọi hành động của nhỏ đều thu vào mọi ánh mắt khinh ghét đặc biệt là cô quản gia. Vì xung quanh gian phòng đều được ngăn cách bởi kính nên có thể nhìn thấu được mọi thứ nhưng không phải lúc nào cũng có thể nhìn được.

– Sao có thể tự nhiên một cách quá trớn, trong khi chúng ta không dám đụng vào một thứ đồ vật ở trong toàn bộ căn phòng này.

– Từ lúc con đó vào làm việc tới bây giờ chả làm được tích sự gì, đã vậy còn được cậu Minh Anh yêu mến nữa chứ cả con Vy nữa.

–...Bla... bla...

Di nhắm mắt lại tận hưởng cái cảm giác dễ chịu khi được ngâm mình trong nước ấm cùng với tinh dầu hoa hồng thơm thoang thoảng. Thùy nảy sinh một ý đồ. Cô bước vào trong phòng tắm, đi đến nhặt chiếc áo sơ mi ở dưới sàn nhìn ngó bên ngoài và ra hiệu cho người việc canh chừng, rón rén đi lại chỗ Di.

Sự tàn ác trong Thùy trở dậy, đôi đồng tử căng tròn.

– Mày chết đi.

Thùy kéo áo sơ mi ra quấn chặt vào cổ Di dùng hết sức siết chặt. Di giật mình, không kịp phản ứng, cổ nắm lấy áo kéo ra, chân giãy dụa. Nước trong bể bắn tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vì ở dưới bể nước nên rất trơn trượt, Di không thể chống cự lại Thùy. Nhỏ một lúc ngất thờ hơn.

– Chết đi... con quý... ha ha ha...

Những người giúp việc đứng ngoài chứng kiến chỉ biết cười và khoanh tay đứng nhìn.

“Cạch” tiếng cửa mở.

Cả đám giúp việc ngoảnh đầu lại, giật mình, mặt trở nên biến sắc khi thấy Gia Ngọc.

– Chào cậu chủ...

Cả đám đồng thanh. Tiếng chào của họ vang vọng. Thủy nghe được vội buông thả. Di ngất đi chìm trong bể nước. Chị ta vội chỉnh lại trang phục, tóc rồi đi ra ngoài.

– Chào cậu chủ, cậu đã về.

Gia Ngọc nhìn ngó xung quanh phòng không thấy Di đâu và nghĩ đã có chuyện xảy ra khi nhìn thái độ của quần gia. Cậu nhìn xuyên qua phòng tắm và chợt ánh mắt cậu xanh lên, nhìn về quần gia. Bất chợt, Thủy cảm thấy tay chân tê buốt, hai dòng máu từ trong mũi chảy ra, tóc cháy xém.

– Biến ra ngoài hết. Đừng bao giờ bước chân vào đây.

Cậu găm giọng nói, hiện rõ sự giận dữ.

Đám giúp việc vội đỡ Thủy đi nhanh khỏi phòng trong sự sợ hãi đến tột độ. Gia Ngọc đi vào phòng tắm. Thấy Di đang nằm bất tỉnh trong bể tắm, những cánh hoa hồng bám đầy trên mép bể và dưới nền, những lọ tinh dầu hoa bị vỡ tan nát. Cậu đi lại, bế xốc Di lên, nước dội xuống đôi bàn chân cậu. Nước thấm vào chiếc áo sơ mi và quần, Di gục đầu vào ngực cậu cái cảm giác đó lại xuất hiện trong cậu.

...

– Hãy chú tâm vào việc phá hủy các phi vụ và quan sát tình hình hoạt động của CMI. Hiện tại, ông Lâm đang công tác ở Ma Cau vì vậy hãy nhanh chóng trừ khử hai người con trai của ông ta.

– Vâng, thưa ông nội.

Vy từ căn nhà kho bước ra, quan sát mọi thứ xung quanh và đi.

– Ui da.

Nhỏ đang đi thì đụng phải quản lý Daviss, một sự va chạm mạnh khiến bả vai của nhỏ đau thắt lên, ôm lấy vai.

– Xin lỗi.

– Không sao chứ?

– Không sao.

Vy đáp rồi nhanh chóng đi thật nhanh về phòng Minh Anh.

...

Về đến phòng Minh Anh, Vy đi lại từ lấy băng gạc và thuốc sát trùng đi lại đứng trước gương. Nhỏ kéo một phần bên áo xuống nơi miệng vết thương hở rộng đang chảy máu. Vy cảm thấy khó khăn trong việc lau vết thương, nhỏ nhăn mặt lại vì đau, cổ chúi tay ra phía sau. Bất chợt, Duy từ đâu bước vào một cách bất ngờ. Vy chợt nhớ ra rằng, nhỏ đã quên khóa cửa. Hai người trao nhau ánh mắt ngạc nhiên, đứng hình một phút. Vy nhanh chóng kéo áo lên và định chạy đi thì bị Duy kéo phát lại.

– Đi đâu vậy, sao không tiếp tục băng bó vết thương đi?

– Không cần anh phải quan tâm.

Vy hất tay cậu và chạy đi khỏi đây, để lại ánh mắt của sự nghi ngờ.

...

13.00 giờ trưa:

Gia Ngọc mặc trên người bộ đồ thể thao để thoải mái hơn không phải lúc nào cũng là sơ mi và vest. Sau khi có được cái bằng A y học cậu phải tiếp tục lao đầu vào công việc mà không phải thuộc lĩnh vực của mình. Cho dù Di có trong phòng, đây là lần có một người con gái ở trong phòng cậu, một người mà cậu đã mấy lần muốn giết chết. Cậu không biết tại sao mình lại làm như vậy nhưng lại rồi không quan tâm.

Nhấn enter một cái, hoàn thành công việc, cậu cầm lấy cành hoa hồng đỏ có sẵn trên bàn đặt trước di ảnh người mẹ thân yêu, dùng hai ngón tay áp môi mình rồi đặt lên môi của người mẹ một nụ hôn mà người con hết mực yêu mẹ.

Cậu vớ lấy lon nước revive khui ra, uống một hơi đến cạn và ném thẳng vào sọt một cách chuẩn. Theo thói quen, cậu xoay ghế ra phía cửa sổ. Thường thì cậu đứng dậy đi đến ngồi đây để ngắm nhìn vườn hoa hồng và một điều gì đó khiến cậu luôn chờ đợi. Nhưng giờ lại khác, nó khiến cậu phải nhìn chú mục không rời mắt.

Một cô gái mái tóc đỏ trầm xỏa dài bay tự do trong gió, đang tựa vào vách cửa sổ ngủ, trên tay cầm một cành hoa hồng đỏ, trên mình mặc chiếc áo sơ mi trắng, chân dũi thẳng theo chiều ngang của khung cửa. Nét mặt của nhỏ hiện lên nét đẹp tựa như một thiên thần trong tranh.

...

Những người giúp việc ở ngoài vườn hoa hồng vừa nhỏ cỏ vừa nhìn lên ánh mắt của một sự ganh tị pha thêm sự muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ.

– Khi nào mày về phòng thì mày sẽ chết với tội này.

– Con nhỏ đó đúng là số hên mà.

...

Thiên thần ấy đã khiến người con trai ấy có một chút xao lòng. Gia Ngọc bỗng nhấc chân ngồi dậy tiến lại chỗ người con gái ấy. Cậu giơ tay lên định chạm vào khuôn mặt của người con gái ấy nhưng rồi sau đó thụt lại khi Di chợt mở mắt. Gia Ngọc như đứng hình đưa mắt ra phía ngoài kia để tránh ánh mắt socola đặc ấy. Di chợt đưa tay lên vuốt nhẹ bờ má của Gia Ngọc khiến tim cậu như thốt lên một giây. Hai ánh mắt nhìn nhau chú mục.

...

– Oh my god...

– Con nhỏ đó đang làm gì vậy?

– Nó đang quyến rũ cậu hai đó...

Những người giúp việc được dịp coi một đoạn phim với tình tiết lãng mạn.

...

Di tựa vào người Gia Ngọc.

– Ở nơi đó, Di thấy anh và Di.

Di nhẹ giọng nói. Chưa bao giờ nhỏ cảm thấy cảm giác an toàn khi ở bên người con trai ấy ngay lúc này. Gia Ngọc không có một chút phản ứng gì chỉ nhìn về phía đằng xa kia.

– Di thấy anh và Di nắm tay nhau đi trên một cánh đồng hoa hồng bát ngát không điểm dừng. Niềm vui và hạnh phúc hòa vào nhau.

Gia Ngọc vẫn im lặng không nói gì.

– Ước mơ của anh là gì?

Di chờ đợi câu trả lời của cậu nhưng không có một câu đáp trả.

– Liệu ước mơ của anh có giống như Di không?... Chắc có lẽ là không... Di có một ước mơ chỉ đơn giản là một căn nhà kính, xung quanh trồng thật nhiều hoa hồng, có một cối xay gió để lúc nào ngửi được mùi hương thoảng qua... anh thích gì?

– Tình yêu và hạnh phúc.

Lúc này cậu mới lên tiếng.

– Người của anh lạnh.

Di vòng tay ôm lấy Gia Ngọc thật chặt.

– Như vậy sẽ tốt hơn chứ?

Hơi thở của Di phả vào người Gia Ngọc khiến cậu có một thứ gì đó gọi là ấm áp. Cậu đưa tay lên định ôm lấy Di nhưng những ngón tay thì cứ chần chừ.

– Mày đã yêu cô bé đó rồi sao, Minh Anh?

– Đúng vậy. Tao đã yêu Di.

Và rồi bàn tay ấy hạ xuống về chỗ cũ đúng với vị trí của nó. Di buông thả nhẹ cậu, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ và đặt vào tay cậu cành hoa hồng.

– Hoa hồng của anh.

Dứt lời Di đi ra khỏi đây. Gia Ngọc chỉ biết đứng nhìn người con gái ấy đi khuất dần.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

17.00 giờ chiều, tại Cu be:

Phòng khách, Gia Kỳ tiếp đón những đối tác ở bên Trung Quốc sang và cũng là những người bạn của anh ta.

– Đạo này làm ăn được chứ mày?

Một người thanh niên nói.

– Được.

Gia Kỳ đáp.

– Này, sao anh không có vợ đi?

Một cô gái vui vẻ hỏi.

– Công việc bận bịu đâu có thời gian mà hẹn hò đâu em.

– Hay anh lấy em nha.

Ha ha... những tiếng cười nói xôn xao, vui vẻ khi gặp lại nhau.

– Không ngờ có lúc chúng ta lại là những đối tác làm ăn với nhau như vậy.

– Nghe danh tiếng em trai của anh đã lâu rồi nhưng chưa được gặp mặt bao giờ cả.

– Đúng vậy đó. Cậu ấy được mệnh danh là “cao thủ” trong CMI.

– Nó xuống liền đó mà.

Những người giúp việc đi qua đi lại mang những phần bánh ngọt, trái cây để tiếp đãi.

...

– Minh Anh khi nào về?

Gia Ngọc và Duy đang đi đến phòng khách.

– Nó nói đang giải quyết công việc nên chưa biết khi nào sẽ về.

Duy đáp.

– Sao không lo cho vợ?

– Vợ sao... lấy một người mình không yêu thì đâu cần phải lo làm gì.

– Tất cả những gì tao biết vẫn chỉ mãi là cô đơn.

– Mày đừng có quan niệm như vậy, rồi một lúc nào đó tình yêu và hạnh phúc sẽ đến với mày, đừng bao giờ tự giam mình trong ngục tối.

Duy mỉm cười nói và vỗ nhẹ vai Gia Ngọc như một cái an ủi.

Gia Ngọc và Duy đã đi đến phòng khách. Những người giúp việc xếp thành một hàng dài trong đó có Di và Vy cúi đầu đồng thanh chào. Hai người họ không chào hỏi một ai chỉ đi lại đây ghế ra và ngồi với tư thế bất cần. Hai khuôn mặt toát lên hai vẻ đẹp hoa băng.

– Giới thiệu với mọi người, đây là em trai tôi Hoàng Gia Ngọc, còn kia là Hoàng Duy.

Gia Kỳ nói.

– Nghe nói tiếng tăm đã lâu bây giờ mới được gặp mặt, đúng như lời người ta đồn đại.

Một thanh niên lên tiếng.

– Nó là đứa con trai tài giỏi của ba tôi đó.

– Có thể bắt tay làm quen được chứ, cậu Gia Ngọc?

Anh ta đứng dậy đưa tay về phía cậu để chờ đợi một sự đáp trả.

Gia Ngọc nhướn người, đưa tay ra tưởng chừng cậu sẽ đáp lấy cái bắt tay đó nhưng không, cậu vờ lấy lon nước revive trên bàn tối, khui nắp uống một hơi rồi đặt xuống lấy chiếc smartphone lướt. Thái độ của cậu làm cho người thanh niên đó cảm thấy khó chịu, nên nhanh chóng chuyển tay qua phía Duy.

– Thôi chúng ta vào công việc chính luôn đi.

Gia Kỳ đáp.

...

Gia Ngọc chẳng chú tâm gì đến công việc. Cậu ngược mắt nhìn lên bắt gặp ánh mắt socola đặc đang nhìn cậu. Gia Ngọc chuyển hướng về phía khác.

– Đi đừng nhìn nữa.

Vy hát nhẹ cánh tay Di.

Di không trả lời chỉ gật đầu đáp.

– Mang cà phê đi.

Gia Kỳ gọi.

– Mang cà phê cho cậu cả đi còn đứng đó làm gì nữa hả con Di kia?

Thùy quát lớn.

Di mang tách cà phê đến cho Gia Kỳ. Nhưng quản gia đã lơ đãng khiến Di bị vấp ngã và tách cà phê đen đổ lên người của Gia Kỳ.

– Đi đứng cho cẩn thận vào chứ, lần này xảy ra chuyện lớn rồi.

Thùy gần giọng mắng, trong tâm thì vui khôn xiết.

Đám giúp việc ngây người, còn Vy thì hoảng lên không khỏi lo lắng.

– Trời ơi... bắn hết rồi... mang mỗi tách cà phê cũng không xong là sao.

Gia Kỳ đứng phắt dậy, quát lớn, tức sôi cả máu. Anh ta đẩy nhỏ mạnh xuống nền trước bao nhiêu con mắt đang nhìn. Còn Gia Ngọc vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, trên tay cầm chiếc smartphone lướt. Duy thì tập trung đọc những sắp hồ sơ.

“Cảnh... cách”. Gia Kỳ rút từ trong áo vét ra một khẩu súng ngắn bóp cò chia thẳng vào Di.

– Chết đi.

Vy như chết sững không biết cứu vãn tình thế bây giờ.

– Con phải làm sao để cứu Di đây chứ?

Nhằm đúng mục tiêu, Gia Kỳ bóp cò và bắn vào Di.

“Pằng.”

– Á...

Di kêu lên vì đau, viên đạn bắn trúng bả vai trước máu phụt ra.

– Tại sao lại như vậy?

Gia Kỳ ngơ ngác và đang thắc mắc, cũng chịu đau. Vì tay cầm súng tự nhiên lại bị thương không hiểu tại sao, nguyên bàn tay đỏ ửng và tê rần như bị giết điện. Anh ta nhìn về phía Gia Ngọc với một ánh mắt của sự khó hiểu.

– Sao nó từ nãy đến giờ luôn ngồi bất động, thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra cả. Trong khi mọi người đều giật mình vì tiếng súng... kể cả Hoàng Duy...

Nhân lúc mọi người không để ý, Vy nhanh chóng đưa Di đi thật nhanh về phòng Minh Anh.

...

– Chảy máu nhiều quá.

Vy lo lắng.

Vì Di đang mắc căn bệnh dạ tiêu cầu nên phần vết thương chảy máu rất nhiều và khó cầm.

– Vy, đau quá.

– Cố gắng đi.

Máu chảy thấm đỏ cả áo, nhỏ thành từng giọt xuống dưới nền theo bước chân đi. Vy đỡ Di vào phòng Minh Anh lục từng học thuốc, không thể nào bình tĩnh nổi. Vy cảm thấy rối lên. Di ngồi phịch dưới nền cảm thấy mệt mỏi và chóng mặt, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái. Máu chảy xuống dưới nền tạo thành vũng.

– Không được rồi...

Vy vội lấy một sợi dây vải thun đi lại chỗ Di. Nhỏ buộc thật chặt trên phần vết thương để ngăn dòng máu đang chảy ra nhưng chỉ là sơ cứu tạm thời. Vy đỡ Di đi đến phòng y mà Minh Anh hay đưa Di đến đây để điều trị bệnh. Vì nhỏ nghĩ nơi đó có nhiệt độ thấp nên sẽ làm máu ngưng chảy.

Vừa đến đó, mùi este cộng với mùi cồn xộc lên tới mũi khá nặng mùi.

– Di sao rồi?

Vy lo lắng, lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán Di. Nhỏ cảm thấy mọi thứ trước mặt đều nhòe đi.

– Giá như có anh Minh Anh ở đây thì tốt quá... nhưng giờ làm sao đây chứ?... Phải phẫu thuật lấy đạn ngay, nếu không sẽ bị nhiễm trùng mắt.

– Minh không chịu nổi nữa rồi.

Di nói rồi thở gấp, tay chân run lên bần bật.

– Phẫu thuật được nhưng mà Di đang mắc căn bệnh dạ tiêu cầu nên trong lúc mổ sẽ chảy máu rất nhiều không biết được cách cầm.

– Hãy làm đi.

Di gắng nói.

– Nhưng mà mình...

– Minh xin bạn đó.

Di nói rồi ngất đi.

Vy cắn chặt môi và bắt đầu. Nhỏ tiêm thuốc giảm đau và cầm lấy kéo cắt áo của Di ra. Nhỏ đưa dao mổ đặt vào miệng vết thương và rạch một đường...

...

Gia Ngọc và Hoàng Duy bắt đầu bắt tay vào tiến hành nghiên cứu bản sao chép con người đang trong quá trình hoàn thiện. Nhưng đang tính vào phòng thí nghiệm thì họ cần phải đến phòng y để lấy các mẫu gen và các tế bào. Đi đến phòng y, trước khi vào họ phải bật khẩu trang y tế để tránh hít mùi este nồng nặc và khoác trên mình áo blouse trắng, họ thấy có một dòng máu dài dưới nền mở cửa bước vào.

...

Vy không xác định được viên đạn, nhỏ đang vô cùng rối và liên tục dùng băng cầm máu. Và cố gắng chịu đựng mùi este đang xông vào mũi.

– Làm sao đây... huyết áp đang giảm... nếu kéo dài thời gian thì Di sẽ gặp nguy hiểm mất...

Vy loay hoay luống cuống, bàn tay dính đầy máu.

– Chuyện gì vậy? Tại sao hai cô lại ở trong này?

Duy lên tiếng.

Gia Ngọc liếc mắt nhìn Di và biết tình trạng của nhỏ đang xấu đó nhưng cậu chẳng thấy có gì phải lo cả, cậu đi đến tủ để lấy các mẫu thí nghiệm.

Vy chạy lại chỗ Duy nắm lấy vạt áo cậu vừa khóc vừa van xin.

– Xin anh hãy cứu Di... tôi xin anh đó... hức hức... làm ơn... chỉ cần anh cứu Di thì bất tôi làm gì cũng được...

Duy chần chờ một lúc, rồi đi bàn mang bao tay vào đi lại chỗ Di xem thử.

– Mất máu nhiều quá, cần phải truyền máu gấp. Di thuộc nhóm máu gì?

– RH-.

– Tôi sẽ phẫu thuật lấy đạn ra và làm đủ mọi cách để ngưng dòng máu chảy. Nhưng còn về nhóm máu thì...

– Cho tôi mượn điện thoại.

Vy vội lấy điện thoại mà Duy để trên bàn chạy ra ngoài.

Trong này, Duy phẫu thuật cho Di. Lấy được viên đạn ra nhưng nhọc nhằn trong việc cầm máu, nó khiến cậu nghi ngờ đến một căn bệnh. Phẫu thuật xong được một lúc nhưng không thấy Vy vào.

– Không có máu để truyền vào thì chỉ chịu chết mà thôi.

Duy tháo bỏ găng tay, vứt vào sọt và đi ra ngoài. Nhưng trước khi đi, cậu đã phủ một câu:

– Tại sao mình phải lo những chuyện vợ vẫn như thế này. Gia Ngọc, tao chờ mày ở phòng thí nghiệm.

...

Duy vừa bước ra khỏi cửa đi được vài bước thì chợt khựng lại vì cậu nhìn thấy Vy đang nằm sải dưới sàn, mái tóc dài che đi gần hết khuôn mặt, nhỏ đã ngất đi vì có lẽ đã hít quá nhiều mùi este và cồn. Màn hình điện thoại vẫn còn hiện lên cuộc gọi và rung lên.

– Ngân hàng máu BH xin nghe... alo... alo... tiểu thư có nghe tôi nói không ạ... alo...

Duy tiến lại gần khụy gối xuống nhặt lấy chiếc điện thoại và tắt đi. Và một lần nữa cậu đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Vy nhưng lại thôi. Cậu đã nảy sinh một ý nghĩ khác cho việc làm của mình sắp tới. Cậu bé Vy lên đi về phòng của mình.

...

Ở trong phòng, Gia Ngọc chỉ chú tâm loay hoay vào mấy tập hồ sơ và không để tâm đến sự hiện diện của Di, trong khi từ thần thì đang đến rất gần với nhỏ. Tiếng máy huyết áp cứ kêu lên liên tục.

Gia Ngọc dường như quên một thứ gì đó, cậu đứng dậy đi tới kệ sách để lấy cuốn sách y học. Vừa đưa tay để lấy sách thì bất chợt ở trên, một cuốn sách màu đỏ rơi tự do xuống sàn, văng ra một tấm thiệp màu đỏ có in hình hoa hồng. Cậu cúi xuống nhặt lấy và mở ra xem. Đó là cuốn nhật kí của mẹ cậu đã viết để lại và bên trong tấm thiệp đó có một dòng thông điệp ngắn:

– Con trai, đừng để những việc xung quanh con làm khiến con phải hối hận. Hối hận cũng là nỗi đau mà ta gánh lấy!... Tái bút, Mẹ! Gia Ngọc, đưa con trai của mẹ!

Cậu gấp cuốn sách lại, lúc này cậu mới thôi công việc của mình sau khi đọc xong dòng lưu bút. Mỗi lần cậu làm gì hay cảm thấy cô đơn đến tận cùng của thế giới đen tối này, cậu luôn nghĩ đến mẹ và những lời khuyên mà người đã truyền đạt lại, những điều đó cậu luôn nhớ và luôn thực hiện. Còn đối với những lời nói bên ngoài, cậu chỉ xem là một tờ giấy trắng, một lời nói gió bay mà thôi. Nghĩ đến đó, cậu mới đi lại chỗ Di, quan sát vết thương và máy huyết áp nhịp tim đang ngày càng xấu đi. Việc lúc này là phải cần truyền máu gấp.

– Nhóm máu RH-. Gọi ngân hàng máu sẽ không kịp.

Cậu chần chờ rồi cũng đưa ra quyết định. Cho máu.

...

Sau khi trải qua ca phẫu thuật và được truyền máu, Di đã ở trong tình trạng ổn định hơn nhưng còn bất tỉnh. Gia Ngọc đứng nhìn người con gái ấy, cậu không hiểu sao mình lại làm như vậy và có cảm giác người ấy có một thứ gì đó quan trọng, muốn được chăm sóc và bảo vệ. Cậu định vuốt lấy má, vuốt lấy mái tóc óng ả, đôi môi mềm mại ấy nhưng không thể? Không thể được. Phải quên điều đó đi. Vì không thể phản bội lại người bạn thân duy nhất đã tin tưởng. Di chợt tỉnh khi thấy ở trước mặt một người con trai thanh tú đang đưa tay về phía mình. Nhỏ lên tiếng yếu ớt:

– Gia Ngọc.

Bắc giác, cậu nhanh chóng thu tay mình lại và đi thẳng ra ngoài. Di vội dứt tiêm truyền dịch ra và chạy đến ôm lấy Gia Ngọc từ phía sau, mặt cho vết thương đang đau nhói.

– Cảm ơn anh đã cứu Di.

Gia Ngọc không mấy giật mình trước hành động của Di, cậu không đáp lại lời nào chỉ buông thả tay của Di ra và đi một cách thẳng thừng, lạnh đến âm cực. Để lại phía sau một ánh mắt socola vô cảm.

...

Tại phòng của Hoàng Duy:

Duy đang ngồi trên ghế đệm đặt sát giường, hai chân bắt chéo, tay vòng trước ngực. Dáng người đĩnh đạc không tỏ vẻ gì là đang ngủ gật, nhưng đôi mắt cậu lại khẽ nhắm hờ. Vy chợt cửa người tỉnh dậy, thoáng giật mình khi Hoàng Duy ngồi ngay trước mặt nhưng đang ở trạng thái nhắm mắt. Nhỏ khẽ quay người đặt chân xuống đôi giày xỏ vào và đứng dậy.

– Tỉnh rồi và định đi một cách thâm lặng sao?

Vừa nhắc một bước chân định đi thì Vy chợt đứng khựng lại vì giọng nói lạnh lùng đó. Vy quay đầu lại và đáp một câu gọn lỏn:

– Chuyện gì ?

– Đừng quên những gì cô đã nói với tôi.

– Anh muốn gì?

– Làm cho tôi một việc?

– Việc gì?

– Tôi lúc đó cô sẽ biết.

Vy không cần biết sẽ thực hiện điều gì nhưng cũng gật đầu đáp thay cho lời nói và nhanh chóng đi khỏi đây.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bây giờ sáng.

Gia Ngọc và Hoàng Duy bắt đầu thực hiện công việc của mình. Những công việc dành cho những người máu lạnh. Ngoài làm việc trên chiếc máy tính hằng ngày, quản lí an ninh này nọ, nghiên cứu hay lãnh đạo tập đoàn, họ còn nhúng tay vào các phi vụ khó đỡ.

Hai chiếc xe Lamborghini được lái bởi hai chàng thanh niên đi đến một tòa nhà đang diễn ra một cuộc hội nghị cấp cao giữa các nghị viên, trong đó đứng đầu là nghị viên Pathauy.

Nghị viên Pathauy người luôn muốn lật đổ thế lực Hoàng Gia để được chiếm hữu cương vị ông hoàng đi đầu trong lĩnh vực công nghệ phần mềm bán sao điện tử.

– Ông Hoàng Gia Lâm đang sở hữu bản thảo 2WW – BẢN SAO CHÉP CON NGƯỜI do con trai ông ta nghiên cứu ra được và đang trong quá trình hình thành nó. Vì vậy chúng ta phải nghĩ cách thương lượng với ông ta mà cả hai bên đều phải có lợi.

Nghị viên Pathauy phát biểu ý kiến.

– Đúng vậy.

Những người xung quanh đều đồng ý.

- Chỉ cần có được nó thì chúng ta sẽ được nhà nước chứng nhận và đem lại một nguồn lợi lớn cho lĩnh vực nghiên cứu khoa học.
  - Hiện ông ta đang có chuyển công tác tại Ma Cau nên sẽ dễ dàng hơn cho con trai tôi thực hiện được việc ở trong CMI và nắm bắt được tình hình.
- Cuộc họp kết thúc. Những nghị viên đi ra khỏi tòa nhà, chột...

“Đùng.”

Một quả bom ném vào giữa sân khiến cho những nghị viên và những vệ sĩ đều phải giật mình.

- Chuyện gì vậy...?

Nghị viên Pathauy hốt hoảng hỏi ngay vệ sĩ.

- Có người ném bom thừa ngài.

- Là ai?

Ông ta quát tháo.

- Tôi không biết ạ.

“Phụt” một con dao được lia thẳng xuyên qua mặt nghị viên Pathauy. Con dao ấy ghim vào trong cây cột gỗ. Vệ sĩ đến rút ra và có một mẩu giấy nhỏ, anh ta đưa cho nghị viên.

Nghị viên vội lấy mở ra đọc:

- TỬ THẦN SẼ ĐẾN SỚM VỚI NGÀI, PATHAUY.

Ông ta hoảng nhìn xung quanh thấy hai dáng người thanh niên đang đi khuất dần sau làn khói trắng.

Ông ta tức giận, xiết chặt tay, cắn môi và ánh mắt đầy nổi lửa.

...

Di vừa mới phẫu thuật lấy đạn nên không thể làm gì được lúc này, mọi việc đều trông chờ vào một tay của Vy.

Vy mang cháo và thuốc vào.

- Di ăn cháo đi.

- Cảm ơn, Vy.

Di bung lấy bát cháo.

- Vất vả lắm phải không? Một mình làm sao có thể gánh được mọi chuyện chứ?

- Không sao, mình đâu có làm một mình. Thôi ăn đi.

Di từ tốn đưa một muỗng cháo vào miệng ăn chậm rãi và ngon lành.

Vy cầm một bó hoa hồng cắm vào lọ vì nhỏ biết Di rất thích hoa hồng, thấy nó thì sẽ cảm thấy vui hơn.

- Ai cha, thật là hay quá ha...

Một giọng nói chua chát vang lên, không ai khác ngoài quản gia Kim Thùy.

Di và Vy không ngạc nhiên khi thấy Thùy, chỉ chú tâm cắm những cành hoa hồng vào bình.

- Cha, hoa đẹp, cháo ngon, công nhận hai đứa tụi bay cũng biết hưởng thụ đó chứ?

- Đúng!

Vy thân nhiên trả lời thẳng thừng.

- Ăn xong rồi, chúng ta ra ngoài làm việc thôi.

Di nói, rồi rời khỏi ghế đi ra ngoài bếp và Vy cũng vậy, đi lướt qua mặt Thùy chẳng mấy để tâm. Nhưng có một sự tức giận ngầm. Di bước tới gian bếp, cầm lấy con dao gọt những củ khoai tây cho vào nồi đang sôi sùng sục. Bên cạnh nhỏ, có hai người giúp việc đang chiên thịt bò với một cái chảo to ngập dầu. Hai người giúp việc đó, một người ốm, một người mập liếc nhìn Di và quay lại nhìn nhau gật đầu chuẩn bị làm một việc gì đó.

– Nay, có thể giúp tôi chiên phần thịt này được không, để tôi sang chảo dầu kia qua cho khỏi hao.

Di không nói gì, bỏ dao xuống đi lại cầm lấy đôi đũa chờ qua chờ lại những miếng thịt bò. Cô giúp việc mập cầm lấy giá lớn sốt từng giá dầu nóng qua chảo đang chiên. Cô mập đang sang dầu thì cô giúp việc ốm trên tay đang ôm giỏ rau củ đi và một cái trượt giá ngã, ngã vào cô mập khiến giá dầu nóng đang sốt sang chảo bên kia thì đổ vào tay Di.

– A...

Di kêu lên và giật mình, vội đưa tay vào bồn nước ngay lập tức.

– Xin lỗi nha, không phải cố ý đâu, tại cô này đi trượt ngã thôi.

Cô mập nói với giọng có phần hài lòng. Hai người nhìn nhau cười đều và nhìn về phía quản gia. Di đau muốn ứa ra nước mắt nhưng cố gắng cắn răng chịu đựng. Tay nhỏ bắt đầu đỏ lên, dần tạo thành vết bỏng và có thể để lại sẹo lớn.

Phía ngoài cửa, một ánh mắt đen huyền sắc lạnh ghi lại cảnh xảy ra vừa rồi. Một khi đã bị ánh mắt sắc lạnh ấy ghi lại thì chỉ có địa ngục không có thiên đường. Gia Ngọc cùng Hoàng Duy đi vào. Nhưng mà lúc thấy Gia Ngọc bước chân vào phòng bếp làm cho Duy có chút bất ngờ vì không bao giờ cậu đặt chân đến đây cả. Duy hiểu chỉ có việc gì đó khiến Gia Ngọc mới vào thôi.

Những người giúp việc cúi đầu đồng thanh chào:

– Chào cậu hai và cậu Duy.

– Hai cậu cần gì ạ?

Quản gia Thùy hỏi.

Gia Ngọc không nói gì tiến lại chỗ cô giúp việc ốm và mập, khiến cho hai cô bất ngờ.

– Ra khỏi căn biệt thự này. Ở lại một sống, hai chết?

Cậu buông một câu lạnh lùng pha sự đáng sợ. Ánh mắt hiện lên một màu xanh dương sắc lạnh.

Một lời nói khó hiểu, hai người giúp việc nhìn nhau và bắt đầu cảm thấy sợ.

– Dạ... dạ cậu nói gì ạ?

Hai người giúp việc lắp bắp hỏi.

– Chết.

Hai người giúp việc vội quỳ xuống trước mặt cậu, nắm lấy tay cậu. Chưa kịp nói lời nào, hai người giúp việc run lên bần bật, tóc cháy rụi, hộc máu và lăn đùng chết tút khắc trong sự chứng kiến của nhiều người.

Gia Ngọc quay lưng đi khỏi.

– Dọn hai cái xác đó đi.

Duy nói rồi cũng đi khỏi.

Những người xung quanh không hiểu tại sao lại chết một cách nhanh như vậy, khi cậu chủ không hề ra tay.

Di đứng đó nãy giờ nhìn vào ánh mắt màu xanh đỏ và dường như đã biết được sự hiện diện của Gia Ngọc từ trước.

...

Di về phòng tự băng bó lại vết thương và xoa thuốc để tránh nhiễm trùng. Xong, nhỏ đi đến phòng Gia Ngọc để dọn dẹp.

Tại gian nhà kính.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Di mở cửa bước vào, thấy Gia Ngọc đang ngồi tựa vào chiếc ghế đệm, hai chân bắt chéo lên bàn, hai tay vòng trước ngực, nhắm mắt ngủ trông có vẻ ngon giấc nhưng mắt chỉ khẽ nhắm hờ. Giờ này lẽ ra cậu đang ngồi làm việc với chiếc laptop không ngừng nghỉ. Do trong lúc giải quyết xong chuyện ở tòa nhà hội nghị ông Patha, Hoàng Duy và Gia Ngọc đi đến một nhà hàng để ăn trưa và họ có uống rượu, một chai rượu nặng đô.

Di bắt đầu công việc dọn dẹp của mình. Gió ở ngoài thổi mạnh vào đột ngột khiến những giấy tờ ở trên bàn bay lung tung xuống sàn. Di cúi xuống nhặt những tờ giấy sắp xếp gọn lại đặt lên bàn thì thấy có một giỏ đựng đầy những cánh hoa hồng đỏ. Di lấy tay vớ lấy những cánh hoa hồng trong giỏ ra, gió thổi mạnh khiến nó bay đi theo chiều gió làm nhỏ cảm thấy thích thú. Nhỏ ôm lấy giỏ hoa đem ra giữa phòng, thả mình tự do hết sức, tung những cánh hoa hồng bay phấp phới, nở lên một nụ cười hồn nhiên chỉ có lúc cảm thấy mình được tự do.

Gia Ngọc chợt tỉnh, tay ôm lấy đầu vẫn còn cảm giác lâng lâng vì còn say. Những cánh hoa hồng đỏ bay về phía cậu, khiến cậu hướng mắt nhìn. Một cái nhìn chú mục, khi thấy người con gái ấy đang thả mình vào những cánh hoa hồng đỏ bay tự do trong gió, trên môi hiện lên một cười của sự vui vẻ. Vẻ đẹp đó, khiến cho cậu không thể nào kiểm soát được chính bản thân như lúc này. Khi say thì mọi hành động của Gia Ngọc, cậu đều vẫn thức tỉnh được trong mọi công việc, nhưng lần này điều đó lại đi ngược với cậu bởi vẻ đẹp đó nó đã phản bội lại bản năng của cậu. Trông phút chốc, cậu đã không kiểm được và đi nhanh tới chỗ Di, trao những nụ hôn nồng liệt. Di giật mình, không thoát được vì đôi bàn tay rắn chắc ấy giữ chặt không thể buông. Cậu đẩy Di xuống sàn, phanh mạnh chiếc áo sơ mi của nhỏ ra ghì chặt cổ tay nhỏ, áp sát mặt chỉ cách vài centimet. Di nhắm nghiền mắt nghiêng đầu qua một bên. Thật sự giờ nhỏ cảm thấy rất sợ người trước mặt. Cậu hôn môi, những nụ hôn ở cổ mảnh liệt của một con hổ đang vồ mồi. Gia Ngọc định chiếm hữu thân thể ấy nhưng rồi chợt dừng lại khi nghe giọng nói nghẹn lại pha sự đau đớn.

– Xin anh, Di đau.

Lúc này Gia Ngọc mới tỉnh nhìn lại, khi nhìn thấy vết máu trên bả vai Di hở miệng. Bắc giác cậu đứng vùng dậy và cậu không hiểu mình đang làm gì nữa. Cậu đi lại ngồi lên bậu cửa sổ để định thần lại. Di chỉnh lại phục trang, đi lại lấy chiếc ghế để leo lên ngồi cạnh cậu vì bậu cửa sổ khá cao.

– Đi đi.

Cậu nói trầm đặc, ánh mắt hướng ra ngoài. Di không làm vậy mà khoác lấy tay cậu tựa đầu vào vai cậu.

– Trái tim anh hóa băng. Tâm trí lúc nào cũng có sự hiện hữu của hoa hồng và máu tươi.

Cậu vờ như không nghe nhưng thực chất đang thu lấy lời nói đó.

Di nắm lấy tay của Gia Ngọc.

– Tay anh lạnh. Di sẽ sưởi ấm nó.

Nhỏ nắm chặt tay cậu đưa về phía ngực mình như nâng niu một vật gì đó vậy.

Gia Ngọc cảm thấy khoảng trống gì đó như được lấp lại. Cậu hướng mắt nhìn Di và đưa tay lên vuốt lấy bờ má người con gái.

– Xin lỗi.

Một lời nói xin lỗi lần đầu tiên mới được phát ra từ chàng trai giá lạnh này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cậu thầm với chính mình, có phải cái cảm giác đó, cái cảm giác được yêu thương có phải thật không, hay chỉ là một thứ ảo giác vừa tới rồi lại đi! Hai ánh mắt mang hai cảm xúc khác nhau nhìn về một hướng nào đó xa xăm vô tận trong không gian lạnh lẽo của cõi giam cầm, không có ánh sáng.

– Lý do để anh sống trên đời này?

Di nhẹ giọng hỏi.

– Sống nhẹ nhàng nhưng lạnh nhạt... biết chấp nhận... và cẩn thận bước đi... giấu một chút cô đơn... giữ trong lòng không nói... giấu một chút nỗi buồn... mọi góc nhỏ trong tim...

Cậu đã đáp lại lời nói mà chưa bao nói quá mười chữ.

– Còn Di sống để thực hiện con đường đang chờ đợi trước mắt. Giả như con đường phía trước đó có được khoảnh khắc như Di từng nói với anh và điều đó liệu có thể?

– Hi vọng?... Thất vọng...?

– Anh có thể cho Di mượn bờ vai anh để cảm thấy được an toàn không?

Di nhìn cậu hỏi.

Gia Ngọc không trả lời, cậu tự chủ động ôm lấy Di vào lòng mình, thứ ấm áp hòa nguyện vào cái lạnh giá trong cậu.

...

Tại khu A-1:

– Tiểu thư sao rồi ạ?

– Tôi vẫn ổn, mọi chuyện tiến hành tới đâu rồi?

– Vẫn diễn ra như bình thường, một tuần nữa ông Lâm sẽ trở về, cho nên kế hoạch phải thực hiện nhanh hơn dự đoán.

– Nhưng chúng tôi luôn bị cản trở, không thể thực hiện ngay được.

– Tôi sẽ tìm mọi cách để giúp hai tiểu thư.

– Quản lý Daviss?

Hoàng Duy gọi từ phía xa.

Cô gái ánh mắt xanh rêu, mái tóc hạt dẻ, mặc áo choàng, mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt nhanh chóng quay lưng chạy đi.

– Dạ, cậu Duy có chuyện gì muốn gặp tôi sao?

– Hôm nay Gia Ngọc không đi làm sao... à mà chú vừa nói chuyện với ai thế?

– Một cô gái từ Bưu chính viễn thông đến giao hàng thôi ạ.

– Tại sao đến đưa thư mà lại có vẻ như che giấu gì đó.

Duy tỏ vẻ nghi ngờ nhưng lại thôi.

...

Sáng

Di đã thức sớm cúi quét dọn những cánh hoa hồng rải rác dưới sàn nhà. Gia Ngọc cũng vậy, cậu đi vào phòng tắm để làm cho cơ thể được mát mẻ và thoải mái hơn. Xong, cậu ra ngoài khoác trên mình bộ đồ đi làm đơn giản chỉ là áo sơ mi đen không bỏ thùng, quần ka ki cùng màu với đôi giày thể thao adidas màu đen. Cậu rất ghét mặc vest vì nó khiến cậu cảm thấy bị gò bó, khó chịu. Trong tủ đồ của cậu chỉ toàn là những chiếc áo sơ mi trắng không thôi là đen, những bộ đồ thể thao của hãng adidas và những đôi giày cũng vậy không phải là những đôi giày da đắt tiền.

Gia Ngọc đi ra khỏi phòng, không để ý đến Di đang làm gì và không quên tất cả những gì đã xảy ra hôm qua nhưng cậu vẫn lạnh nhạt vì một lý do.

“Cạch.”

Cậu vừa mở cửa bước chân ra ngoài thì Di kéo tay cậu lại.

– Khoan đã?

Cậu chợt dừng bước quay người nhìn Di.

Nhỏ đưa tay lên cài lại khuy nút áo cho cậu, đưa tay quàng ra phía cổ cậu và khẽ sát vào tai cậu nói:

– Cảm ơn vì đêm qua.

Gia Ngọc định đưa tay lên ôm lấy người con gái ấy, chỉ trông phút giây ngắn ngủi cậu cảm thấy xao lòng. Nhưng chợt nó đã bị phá vỡ ngay tức khắc khi

Di bỗng đứng dậy cậu ra chạy đến bên một người con trai khác và ôm lấy người ấy trong sự vui sướng.

– Minh Anh, sao anh đi lâu vậy?

Di nhẹ giọng nói, miệng đưa một đường cong tuyệt mỹ.

Minh Anh khẽ vòng tay ôm lấy nhỏ và đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài mượt mà của Di.

– Anh nhớ em, cô bé à!

Minh Anh mỉm cười nói.

Hai người họ đang cảm thấy vui khi được gặp lại mà không biết rằng phía sau đang có một sự hụt hẫng. Gia Ngọc cảm thấy tim mình nhói lên một giây rồi lặng thầm quay lưng đi.

– Có khi nào xung quanh vẫn luôn có rất nhiều người luôn thực lòng thương yêu ta nhưng sâu bên trong ta luôn cảm thấy đơn độc lẻ loi?

Cậu nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Minh Anh đưa Di về phòng của mình và Vy cũng đã có mặt ở đây. Sau hai tuần công tác ở Nhật Bản về, cậu không quên mua quà cho Di và Vy. Trong suốt khoảng thời gian bên đó, cậu đã thật sự rất nhớ và lo lắng cho bệnh tình của Di nên khi ở bên Nhật cậu luôn đến bệnh viện có tiếng để nghiên cứu.

– Tay của Di bị sao vậy?

Minh Anh lo lắng hỏi khi thấy tay của Di bị băng lại.

– Do bị bỏng đó anh.

Vy đáp.

– Lại là những người giúp việc nữa phải không?

– Thôi anh đừng nhắc đến những người đó làm gì.

– Nhưng Di có vẻ gầy đi nhiều.

– Bệnh của Di không mấy tiến triển tốt cho lắm. Mấy ngày gần đây liên tục chóng mặt, đau đầu, nôn và ngủ một cách bất thường.

– Anh đang nghiên cứu được một nửa giai đoạn của căn bệnh nhưng gặp một chút khó khăn vì máu của Di là dạng máu hiếm.

– Thôi anh mới về, nên nghỉ ngơi sớm đi mai còn phải đi làm nữa. Để em đưa Di về phòng.

– Hai đứa đêm nay cứ ở đây đi, anh không muốn hai em có chuyện gì xảy ra cả.

– Vâng, cảm ơn anh.

Minh Anh đưa cho Vy một cái lắc tay hình cỏ ba lá và đeo vào cho nhỏ.

– Đây là quà anh tặng em, may mắn sẽ đến với em thật nhiều.

– Cảm ơn anh.

Vy vui vẻ nhận lấy.

Còn Di lúc này đang ngồi ngắm nhìn chậu hoa hồng trắng duy nhất chỉ có một hoa đặt ngay bậu cửa sổ. Chậu hoa này do Minh Anh mua tặng cho Di vì biết nhỏ chỉ thích hoa hồng mà thôi.

Minh Anh đi lại chỗ Di, vuốt nhẹ mái tóc nhỏ.

– Em thích nó chứ?

– Tại sao lại màu trắng?

Di nói trầm xuống, ánh mắt không rời chậu hoa.

– Chỉ đơn giản là sự thuần khiết, trong sáng, nguyên sơ trong một thế giới nguyên vẹn và trong sạch.

– Thế giới nguyên vẹn và trong sạch sao? Vậy còn hoa hồng đỏ?

– Đẹp nhưng nó ẩn chứa sự máu me và một điều gì đó của bóng đêm.

– Bóng tối... máu... vị tanh... hỏa hoạn... cái chết...

Di nói một câu lạc chủ đề, tay khẽ sờ lên cánh hoa hồng.

– Sẽ có lúc hoa hồng này nhuộm một màu máu đỏ tươi.

Minh Anh không hiểu Di đang nói gì cả chỉ biết im lặng nhìn Di.

...

Tại tập đoàn công nghệ phần mềm C&C:

Tại phòng hội đồng quản trị diễn ra một cuộc bầu cử đại diện mới lên điều hành một trong ba tập đoàn lớn thuộc CMI. Trong đó có sự tham gia của các giám đốc, những cổ đông lớn và có mặt của nghị viên Pathauy. Người có cổ phần nhiều nhất sẽ được ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn C&C này.

Gia Ngọc cùng Minh Anh với một số nhân viên, quản lý phía tập đoàn Hoàng Gia cũng đến.

Bước vào cánh cửa lớn của công ty, những nhân viên đi qua đi lại tấp nập bận rộn.

Hai cậu đi vào với bao nhiêu ánh nhìn từ phía các giám đốc đều chạc tuổi trung niên và nhân viên tiếp thị.

– Hình như đó là cậu con trai của chủ tịch Gia Lâm.

– Đúng vậy, nghe tiếng tăm đã lâu giờ mới được thấy mặt. Không biết thực lực của cậu ta như thế nào?

– Cậu ta chỉ mới 23 tuổi thôi đã là đại diện cho tập đoàn lớn này.

– Làm gì thì làm, tôi quyết phải giành bằng được chiếc ghế chủ tịch đó.

Những giám đốc nhìn nhau nói qua nói lại đều đưa ánh mắt của sự khinh thường nhìn cậu. Vì chưa tin khả năng điều hành cả tập đoàn lớn này bởi cậu còn quá trẻ, họ cho rằng cậu chưa có kinh nghiệm để quản lý.

...

– Chiếc ghế chủ tịch đó, tao sẽ không ngồi thay vào đó là mày.

Gia Ngọc nói giọng đều đều, vẻ mặt nghiêm túc.

– Cảm ơn vì mày luôn giúp đỡ tao, vì tao chỉ có mình mày và Hoàng Duy là người bạn thân nhất của tao, cũng coi như là những người anh em. Nhưng chiếc ghế đó, tao nghĩ mày sẽ phù hợp hơn tao.

Minh Anh mỉm cười đáp.

– Có khi nào mày cảm thấy hạnh phúc?

Minh Anh tiếp lời.

– Hạnh phúc?... Không tồn tại...

– Mày thật sự luôn nghĩ như thế sao?

Gia Ngọc im lặng không trả lời, ánh mắt hiện rõ sự lạnh lẽo vô đáy.

– Tao đã có một hạnh phúc nhưng rồi sẽ có một lúc nó biến mất bởi vì...

“Ting.”

Tiếng cửa thang máy mở ra, nó cắt ngang lời nói của Minh Anh.

Từ trong thang máy bước ra, đã có sự đụng mặt giữa hai bên, đại diện của Hoàng Gia và nghị viên Pathauy cùng với những giám đốc.

Minh Anh chợt đứng hình một phút nhưng nhanh chóng trở về trạng thái bình thường.

– Thì ra đây là Hoàng Gia Ngọc người đại diện cho cha mình đây mà.

Ông ta nói giọng khinh bỉ, miệng cười nhạt.

Những giám đốc phía sau đều chụm lại nói xỏ.

Gia Ngọc không nói gì, vẻ mặt lạnh toát trao cho ông ta ánh mắt sắc lạnh.

– Cậu cũng có tư cách đến đây sao?

Vẫn im lặng trên hết, vì im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Cậu không nhất thiết phải mở miệng nói những lời cậu cho là vớ vẩn.

– Thưa ngài, cậu chủ của chúng tôi đây thừa tư cách để đến đây.

Quản lý Daviss chen vào.

– Đủ rồi, đi thôi.

Minh Anh lên tiếng.

Nghị viên Pathauy liếc nhìn Minh Anh với ánh mắt thể hiện một điều gì đó.

Gia Ngọc cho tay vào túi quần thản nhiên đi qua va mạnh vai của ông ta và bước vào bên trong phòng họp. Để lại sau đó ánh mắt tức giận.

Tất cả mọi cổ đông đều đã có mặt đầy đủ ngồi thành hai dãy dài. Gia Ngọc đi đến chiếc ghế ở giữa và ngồi xuống với tư thế bất cần đối diện với nghị viên Pathauy. Còn Minh Anh và quản lý Daviss ngồi ở hai bên. Ai nấy đều thì thầm thủ thủ, đưa ánh mắt không mấy ưa gì nhìn cậu.

Gia Ngọc vẫn vậy, vẫn im lặng, vẻ mặt không mấy quan tâm đến công việc trái lại là sự vô cảm đến đáng sợ.

– Cuộc họp bây giờ bắt đầu.

Một cô thư kí nói.

Cậu cầm lấy sắp hồ sơ lật qua lật lại rồi ném thẳng xuống bàn không cần đọc. Cậu chỉ xem đó là những mẫu giấy trắng vô nghĩa chẳng quan trọng.

– Cuộc họp ngày hôm nay sẽ quyết định ai là người đảm nhiệm chức chủ tịch của tập đoàn C&C này.

Thư kí tiếp lời.

– Thưa đại diện, cậu có ý kiến gì về lần đảm nhiệm lần này không?

Một ông cổ đông lên tiếng.

– Phiên phức.

Gia Ngọc trả lời một câu ngắn gọn và cộc lốc.

– Vào vấn đề nhanh đi.

Minh Anh lên tiếng.

– Hiện người nắm số cổ phần cao nhất ở đây là nghị viên Pathauy với 45%. Còn về phía đại diện, cậu Hoàng Gia Ngọc 38%. Theo quy định của tập đoàn người nắm nhiều cổ phiếu nhất sẽ được ngồi vào chức chủ tịch tập đoàn quản trị. Vậy là nghị viên có số cổ phần nhiều nhất nên ông ấy sẽ là đảm nhiệm chức chủ tịch, có ai có ý kiến gì không?

– Chúng tôi đồng ý.

Tất cả các cổ đông đều đồng loạt lên tiếng đồng ý. Tất nhiên ở đây ai cũng đều về phía ông ta, bởi vì trước đó ông ta đã mua chuộc từ trước. Nhưng cũng không hẳn là vậy, không cần ông ta mua chuộc thì tất cả cũng sẽ theo ông ta, đó là điều hiển nhiên.

Ngụy viên Pathauy nở một nụ cười tròn vẹn đầy thỏa mãn.

– Tôi hỏi lại, có ai phản đối không?

– Tôi phản đối.

Minh Anh bất ngờ lên tiếng khiến mọi người ngạc nhiên, nghị viên Pathauy đập tắt nụ cười ngay lập tức. Minh Anh đứng dậy nói:

– Tôi không đồng ý đề nghị viên Pathauy làm chủ tịch. Tôi đang giữ 30% số cổ phần trong tập đoàn này, tôi sẽ chuyển nhượng tất cả cho đại diện là Hoàng Gia Ngọc.

– Vậy bây giờ người có số cổ phần nhiều nhất là đại diện cậu Hoàng Gia Ngọc, và cậu sẽ chính thức làm chủ tịch quản trị.

Gia Ngọc chẳng mấy chốc bắt ngờ vì đã biết trước Minh Anh sẽ làm như thế.

– Tôi sẽ làm chủ tịch nhưng mọi việc điều hành sẽ thông qua quản lý Minh Anh.

Dứt lời cậu đứng dậy đi khỏi đây.

Ông nghị viên như chết sững, ông ta tức giận sôi máu vì để tuột mất chiếc ghế chủ tịch đó, để cho một cậu thanh niên trẻ tuổi làm chủ tịch.

– Ông đừng có tham vọng gì nhiều rồi để thất vọng để lấy cái chức danh cao quý của ông. Và ông đừng có mơ lấy được bản thảo 2WW kia.

Minh Anh nói giọng lạnh lùng rồi cũng quay lưng đi.

– Mày... mày dám...

...

Ở biệt thự Cu be, tại phòng làm việc của ông Hoàng Gia Lâm:

– Ba, tại sao ba lại để thằng Gia Ngọc làm chủ tịch tập đoàn C&C chứ?

Gia Kỳ gằn giọng nói trước mặt ông Lâm, vẻ mặt khó chịu.

– Vì nó có khả năng quản lý tốt hơn con, chẳng phải con cũng được làm chủ tịch ở tập đoàn A&C hay sao mà còn đòi hỏi gì nữa?

Ông Lâm trả lời, vì biết hai đứa con trai của mình đằng nào cũng sẽ có những mâu thuẫn trong việc thừa hưởng khối tài sản kết sù này. Cũng là anh em ruột nhưng Gia Kỳ và Gia Ngọc mang hai tính cách khác nhau, đó là điều hiển nhiên. Vì thật ra hai người họ là anh em cùng cha khác mẹ.

– Ba à, lần trước con có nghiên cứu ra một loại sóng tần âm cực kì khủng khiếp nhưng thất bại. Trong khi những tên vệ sĩ kia đều lần lượt ra chết còn nó thì không sao.

– Nay, tại sao con lại làm vậy với Gia Ngọc hả? Nó mà có chuyện gì thì con không xong với ba đâu.

Ông Lâm quát lớn khiến Gia Kỳ sững người vì chưa bao giờ ông la mắng anh cả.

– Tại sao ba lại mắng con?

– Ờ... ừ... tại vì nó là bộ máy thông minh của CMI này mà, đâu thể thiếu nó được. Thôi không nói nhiều nữa ta đi ra sân bay để sang MaCau không lại trễ chuyến bay.

Nói rồi, ông đi khỏi.

– Giá như mình sở hữu được bộ óc thông minh như nó.

Quản lý Hen bước vào:

– Thưa cậu chủ cuộc thí nghiệm của cậu đã được chuẩn bị xong giờ chỉ cần người để vào thử nghiệm.

– Lần này không thể đem Gia Ngọc ra thử nghiệm được rồi, nếu để ba biết được thì lại bị rầy nữa.

Gia Kỳ trầm trong miệng.

– Được rồi đi gọi hai ba người giúp việc đến đi.

– Vâng, thưa cậu chủ.

...

Quản lý Hen đi đến khu những người giúp việc.

Những người đang cầm cúi lau dọn sàn, những thứ vật dụng khác. Quản gia Thùy đi giám sát nghiêm ngặt đặc biệt là Di và Vy.

“Tách tách.”

Tiếng vỗ tay từ quản lý Hen:

– Tất cả tập trung lại đây.

– Có chuyện gì vậy quản lý Hen?

Thùy hỏi.

– Cậu cả cần ba người giúp việc đi thử nghiệm.

– Thử nghiệm gì vậy?

– Đừng hỏi?

Thùy làm việc ở trong biệt thự này được ba năm nên hiểu rất rõ việc cậu cả thường làm. Cậu hay cho người đến để thử nghiệm những cuộc thí nghiệm của cậu. Mà đã nhắc đến những cuộc thí nghiệm của cậu thì chỉ có tử thôi.

– Được rồi, tôi sẽ chọn cho quản lý ba người giúp việc.

Thùy không cần đắn đo, đi qua đi lại nhìn những người giúp việc mà chọn ngay Di, Vy và một người giúp việc khác.

– Con Di, Vy và con này nữa đi đi.

– Ba cô theo tôi.

Di, Vy và người giúp việc đi theo quản lý Hen. Đi được nửa đoạn thì gặp Hoàng Duy.

– Chào cậu Hoàng Duy.

Cả bốn người đều đồng thanh chào.

Hoàng Duy không nói gì, đi lại kéo tay Vy đi không lí do.

– Anh định đưa tôi đi đâu?

– Tôi có việc cần cô làm.

Dứt lời Duy kéo mạnh Vy đi, không để nhỏ nói lời nào.

– Băng Di...

Ánh mắt Vy nhìn Di có sự lo lắng. Di chỉ biết đứng nhìn Vy đi xa dần.

– Đi thôi.

Quản lý dẫn Di cả cô giúp việc đi đến một phòng thí nghiệm lớn của khu A-1, xung quanh được thiết kế bằng kính trong suốt và tường cách âm.

– Thưa cậu cả, tôi đã đưa hai người giúp việc tới đây rồi.

– Được rồi, bắt đầu đi, bây giờ hãy đi vào bên trong căn phòng trống kia.

Gia Kỳ nói, tay chỉ về hướng căn phòng kính.

– Vào trong đi.

Quản lý Hen nói.

Di đứng ngay người không muốn vào trong đó, vì biết sẽ không thoát cái thí nghiệm chết người mà Gia Kỳ đã chế tạo ra. Trong khi cô giúp việc kia thì sợ hãi đến độ muốn ngất xỉu, nhưng cũng đành trôi theo số phận bất hạnh.

– Sao còn đứng đó?

Gia Kỳ quát lớn, khiến cô giúp việc như muốn rớt tim ra ngoài, còn Di thì chẳng phản ứng gì vẫn đứng im một chỗ mặc cho sự quát tháo của Gia Kỳ.

Thật sự trong đầu nhỏ bây giờ hoàn toàn trống rỗng, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng pha sự sợ hãi vì chuẩn bị đem ra làm công cụ thí nghiệm.

– Đúng là hết chịu nổi, mau lôi hai con nhỏ đó vào trong đó đi.

– Dạ vâng!

Hai tên vệ sĩ gật đầu đáp, rồi đi tới kéo hai nhỏ đẩy mạnh vào trong.

Di ngã phịch xuống sàn, ánh mắt nhìn cánh cửa kính từ từ khép lại. Một làn khói màu trắng bắt đầu lan ra khắp căn phòng, một mùi khí lạ xộc vào mũi khiến Di cảm thấy khó thở, nhỏ lấy tay bịt lại để không hít phải. Cô giúp việc kia hoảng loạn đập cửa kính liên tục, ho sặc sụa.

Ở bên ngoài, Gia Kỳ ngồi trên chiếc ghế xoay, hai chân bắt chéo, miệng nhếch lên nụ cười mãn nguyện, vì sắp có kết quả cho lần thử nghiệm lần này.

Di không thể chịu nổi cái mùi này, nhỏ liên tục thở gấp vì trong này mùi khí lạ lấn áp hết cả oxi, ánh mắt socola đặc đang dần khép lại, nhỏ nhìn thấy tử thần đến rất gần. Cô giúp việc kia thì đã ngất đi.

...

Gia Ngọc ngồi làm việc với chiếc laptop không ngừng nghỉ nhưng rồi có một điều gì đó như muốn níu cậu đi vậy. Cậu dường như không thể tập trung nổi vào việc mình đang làm mà cảm thấy trong lòng cứ có cảm giác bồn chồn, không dứt.

Quản lý Daviss đi vào.

– Thưa cậu hai, cậu hãy đi đến KHU A-1 để xem lô hàng mới ở Trung Quốc về ạ.

Cậu đóng laptop lại.

– Nói anh tôi xem đi.

– Dạ cậu cả đang thực nghiệm một loại khí có tên là kalixyanua gì đó ạ.

Gia Ngọc đứng dậy, vớ lấy chiếc áo sơ mi trắng khoác nhanh vào chưa cài hết khuy đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Từ thần đến càng gần hơn. Di không còn hi vọng, trước mắt nhỏ giờ đây một màu đen tối.

– Ba... mẹ... chẳng lẽ mọi thứ kết thúc tại đây sao?

Đó là câu hỏi xuất hiện trong đầu Di, nhỏ bây giờ chỉ thấy sự bất lực hoàn toàn.

– Ha ha... vui quá... thế là thành công.

Gia Kỳ đang vui sướng khôn siết thì bỗng chốc tắt ngay tức khắc.

– Chuyện gì xảy ra thế?

Chợt, những bóng đèn ống trong phòng thí nghiệm bị nổ gây cúp điện khiến phản thử nghiệm dừng lại vì không xả được khí ra. Gia Kỳ tức giận cho những vệ sĩ vào kiểm tra hệ thống điện bên trong. Nhưng những tên vệ sĩ chỉ mới chạm đến cửa của hệ thống thì đều bị giật điện và chết trong bộ xương khô.

Gia Kỳ không thể kiềm chế nổi tức giận của mình, đập vỡ luôn chiếc máy tính bảng đang cầm trên tay.

– Lúc nào cũng gặp sự cố hết là sao...

Anh ta bỏ đi một hơi.

Từ phía một góc tường, ánh mắt xanh dương dần chuyển lại màu đen huyền lạnh lẽo như ngày nào. Bước chân định chạy lại để cứu người con gái ấy nhưng chợt khựng lại đột ngột.

Minh Anh từ đâu chạy đến, đẩy mạnh cửa bể xốc Di lên đi nhanh khỏi đây. Vì trước đó cậu đã tìm Di nhưng không thấy, liền hỏi ngay quản gia và gửi cho Thùy một lời đe dọa.

Gia Ngọc quay người bước đi lặng thầm.

...

Tại biệt thự gia đình Hoàng Duy.

– Đây là đâu? Đưa tôi đến đây làm gì?

Vy gần giọng nói, hất mạnh tay Duy ra.

– Nhà của tôi.

Quản gia của nhà cậu bước ra chào đón.

– Chào cậu chủ...Mà cô gái này là ai vậy ạ?

– Không cần biết.

– Nhưng...

Duy nắm lấy cổ tay Vy kéo vào trong đi thẳng vào phòng của cậu và đóng sầm cửa lại không kịp để Vy phản ứng lại gì.

Duy đi tới phòng khách, ba mẹ cậu cùng với vợ của cậu mới từ nước ngoài về đang ngồi trên ghế đệm đợi cậu.

Lý do cậu về nhà hôm nay là vì một chuyện muốn giải quyết cho xong. Đang từng bước chân đi xuống bậc thang, vợ cậu chạy lại ôm cậu vui mừng khôn xiết.

– Chồng, em nhớ chồng nhiều lắm.

Hành động của cô khiến cậu thấy khó chịu và bức. Cậu đẩy mạnh cô ra.

– Nhớ... nhớ mấy cái bóng khác đúng hơn.

Một câu nói đơn giản, một lời như xúc phạm vậy. Duy đi lại ghế đệm ngồi phịch xuống.

– Ba, mẹ coi anh ấy kìa... hu hu...

– Hải Vân, không sao đâu con tính tình nó hay vậy mà.

Mẹ của Hoàng Duy an ủi cô.

Sở dĩ Duy có vợ là do ép buộc của gia đình vì quyền lực kinh tế.

– Hoàng Duy, con nên về nhà chăm lo cho vợ con đi đừng có đi làm việc cho người ta nữa được không?

Ba Hoàng Duy nói.

– Con không thích.

Cậu đáp lạnh lùng làm cho cả ba người đều hệt hắng.

– Tại sao vậy hả con?

– Con không cần ba mẹ phải lo chuyện của con, con muốn được tự do và xây dựng những thứ bằng đôi bàn tay của mình gây dựng nên. Bây giờ thì con đang quản lý toàn bộ công việc ở tập đoàn đá quý và dự kiến sẽ xây dựng một bệnh viện lớn do con và hai người bạn con đứng đầu.

Duy nói lạc chủ đề vì cậu không muốn bàn luận về vấn đề gia đình.

– Nhưng dù gì con cũng phải sinh cho ba mẹ một đứa cháu đức tôn chứ?

Mẹ của cậu nói tiếp.

– Lại là vợ con, mẹ đừng bao giờ nhắc đến những chuyện đó nữa không?

Duy nói dứt khoát.

Lời nói của cậu làm tăng độ buồn của Hải Vân lên gấp bội. Từ khi Duy lấy cô về, không bao giờ cậu ở bên cô một giây phút nào, thậm chí không ở nhà mà luôn ở biệt thự Cube làm việc với bạn.

...

Vy ngồi trong phòng, nỗi chán nản bao trùm và gắn liền với sự lo lắng. Ánh mắt xanh rêu hướng ra ngoài cửa sổ và nảy sinh một ý định.

– Phải thoát khỏi chỗ này, không dây dưa vào những việc vô ích như vậy được.

Vy đứng dậy nhìn ra phía cửa sổ, nhìn xuống dưới. Cao khoảng chừng 4m. Không khó đối với Vy, nhỏ leo lên và nhảy xuống tiếp đất thành công. Nhỏ vừa mới đứng lên định đi thì có một giọng nói phát ra từ phía sau.

– Định đi đâu?

Vy sững người một phút rồi quay lại.

– Tôi không muốn ở đây.

Vy trả lời nghiêm túc.

– Không đi đâu hết, cô phải làm một việc cho tôi.

Duy đi lại nắm mạnh cổ tay Vy kéo mạnh đi. Nhưng nhỏ hất mạnh ra rồi cũng bị bàn tay rắn chắc ấy giữ chặt. Nhỏ liên tục vùng mình không yên.

– Bỏ ra, tôi không muốn làm việc gì cho anh cả.

– Hứa với tôi thì phải làm.

– Buông ra.

Duy cố gắng giữ lấy Vy kéo đi nhưng nhỏ liên tục giằng co khiến cậu có sự nóng giận.

Vy nắm lấy cổ tay Duy lên và cắn mạnh vào tay cậu.

Cậu chột buông tay ra và nét mặt nhăn lại vì cái đau đột ngột.

– Cô đừng để tôi nóng giận lên, thì không xong với tôi đâu.

Cậu giằng đôi đồng tử đưa ánh mắt này lửa nhìn Vy. Nhưng nhỏ chẳng mấy gì sợ hãi cả.

– Anh định làm gì tôi.

Duy đẩy mạnh Vy vào tường và nhìn nhỏ với ánh mắt sắc lạnh.

– Làm gì... được nếu như cô cho phép.

– Anh muốn một nụ hôn hay một đêm?

– Nếu muốn cả hai?

– Cũng được thôi.

Vy đáp không một chút do dự. Duy có chút bất ngờ rồi cười nhạt.

– Bây giờ sao đây, anh muốn cái gì hả? Một nụ hôn hay là anh muốn...

– Không. Cô không hấp dẫn như tôi tưởng.

Duy đẩy mạnh Vy ra và quay lưng đi.

Vy như chết sững, riết chặt hai lòng bàn tay. Nhỏ gần như muốn khụy xuống vì những lời mà nhỏ nói ra.

Chợt Duy bắt ngờ xông tới Vy và trao những nụ mãnh liệt.

“Chát.”

Một cái tát nháng lửa lên khuôn mặt Duy. Cậu lấy tay sờ lên gò má và cười nhạt.

– Tôi đã biết trước mà, chút xíu nữa tôi đã bị cô lừa. Cô nói hay lắm mà, có thật là như vậy không?

Vy trừng ánh mắt xanh rêu chứa sự tức giận nhìn Duy mà không nói được lời nào.

– Nếu như cô muốn thử, thì lần sau hãy đóng kịch cho tốt. Hôm nay cô cũng đã cố gắng nhưng đã bị phát hiện nhanh quá, nhớ về luyện tập thêm.

– Đồ xấu xa.

Vy nói giọng nghẹn lại một giọt nước mắt từ hoen mi lăn dài trên má. Nhỏ nhanh chóng lau đi giọt nước mắt và đi lướt qua mặt Duy để ra khỏi đây, nhưng nhỏ bị cậu kéo lại và lôi đi đến một căn phòng gần đó nhốt lại.

– Thật sự anh muốn thử gì ở tôi hả, mau thả tôi ra?

Vy hét lớn, tay liên tục đập cửa không ngừng.

– Khi nào tôi chưa giải quyết xong mọi việc thì cô đừng hòng ra khỏi đây.

Dứt lời Duy đi khỏi đây.

Ở trong căn phòng trống trải, không một chỗ nương tựa, không một ai an ủi, Vy như bất lực trước tất cả, nhỏ ngồi phịch xuống nền, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

...

Tại phòng Minh Anh. Cậu đưa Di nằm trên giường và cho Di uống đường glucoze, thở oxi để điều hòa lại hơi thở do ngạt khí. Cậu ngồi bên cạnh Di cả buổi chiều không làm việc gì cả.

Minh Anh vuốt gọn lại phần tóc cho Di và nhìn Di với một ánh mắt ấm áp, yêu thương. Cậu khẽ nói thầm:

– Em quá đôi xinh đẹp nhưng lại quá đôi lạnh giá. Từ ngày em xuất hiện, em đã khiến tôi thay đổi từ một người khét tiếng tàn bạo trở thành một con người biết thế nào là yêu một người và biết thế nào là hạnh phúc. Nhưng liệu tôi có thể ở bên em mãi...?

Minh Anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại cho Di và đi ra ngoài.

Di chợt mở mắt, tháo ống thở ra và ngồi dậy. Chiếc khuyên tai phát tín hiệu. Nhỏ nghe được tiếng khóc và những lời nói buồn.

– Di, làm sao đây?

– Thường ngày bạn thông minh, mạnh mẽ sao giờ lại yếu đuối chứ. Trốn thoát khỏi đó.

– Cách nào?

– Nước hoa ALFA DONNA.

– Hiểu rồi.

...

Di đứng dậy và mở cửa ra ngoài thì gặp quản lý Daviss. Quản lý khẽ cúi đầu rồi lại trở lại bình thường. Trên tay quản lý cầm những hộp thuốc panadol và thuốc bổ mắt còn có thêm một tấm vải voan mỏng in những họa tiết hoa hồng trắng định đi đến phòng Gia Ngọc đưa cho cậu nhưng còn nhiều việc phải giải quyết nên phải nhờ đến Di.

– Hãy mang thuốc đến cho cậu hai.

Di cầm lấy. Quản lý vội đi thật nhanh.

Di sờ lên tấm vải mỏng manh đó một phút rồi đi đến gian nhà kính của Gia Ngọc.

...

Nhỏ đi đến nơi, nhấc từng bước chân đi lên bậc thang bằng kính để lên ban công và bước vào cửa phòng Gia Ngọc. Bước lên đến nơi, nhỏ ngẩng nhìn xuống hồ bơi có những cánh hoa hồng đỏ rải trên khắp mặt nước. Chợt có một cơn gió nhẹ thổi ngang qua làm hất bay tấm vải xuống mặt hồ. Di vội chạy lại, định đưa tay xuống nhặt nhưng vội thụt lại vì nhỏ biết dưới bề mặt lấp lánh hệ thống mạng lưới điện.

Di nhìn xung quanh và thấy một cây gỗ gần đó liền vớ lấy và dốt lấy tắm vải. Di đưa cây ra phía tắm vải cố chòi nhưng không tới, nhưng nhỏ vẫn cố gắng để lấy nó nhưng chính vì vậy nhỏ đã bị trượt chân và... Một vòng tay ôm gọn eo Di quay phắt lại, suýt nữa nhỏ đã bị ngã xuống một cái bẫy của một cái chết lặng. Di như mất hồn và thở gấp nhưng rồi định thần lại nhanh chóng. Nhỏ đang ở trong vòng tay của Gia Ngọc an toàn tuyệt đối.

Gia Ngọc buông thả nhẹ Di ra và hai ánh mắt nhìn nhau chú mục. Cậu cảm thấy muốn chiếm hữu người con gái ngay tức khắc và muốn được ở bên ngay lúc này. Cậu đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc Di và lòn tay ra phía sau cổ. Khẽ tiến sát lại, cậu muốn hôn vào bờ môi mềm đó chỉ còn vài centi thôi là sẽ chạm đến nhưng chợt buông tay và quay lưng đi phả một hơi dài lạnh giá.

– Đi đi.

Đề lại phía sau là một ánh mắt socola đặc vô cảm đang đứng nhìn và đọc thấu suy nghĩ đang diễn ra.

– Tại sao trái tim băng giá ấy vẫn không tan chảy?

Gia Ngọc bước vào phòng tắm, vớt chiếc áo sơ mi trên thân thể xuống dưới nền đi xuống bể tắm và ngâm mình trong nước, mắt khẽ nhắm hờ. Di cầm lấy những hộp thuốc lên bàn và bước vào phòng tắm để lấy đồ đi giặt. Di đi vào trên tay cầm khăn tắm và một bộ đồ thể thao được xếp gọn bỏ lên một góc rồi đi lại ngồi xuống gần mép bể tắm. Nhỏ nhìn người con trai ấy.

– Có những sự chờ đợi là vô nghĩa... nhưng cũng có những con người sống chỉ vì chờ đợi... Đó là hạnh phúc...

Vẫn vậy, vẫn là một sự im lặng vốn có, cậu vẫn nhắm mắt.

– Đừng vì quá cô đơn mà nắm nhầm một bàn tay... đừng vì quá lạnh mà ôm lấy một bờ vai... học cách sống vô tư... học cách biết chịu đựng... học cách giữ hạnh phúc... và từ bỏ mọi thứ sẽ chẳng bao giờ là của mình... anh là một con người như vậy...

Di nhưn người và hôn nhẹ lên trán cậu một nụ hôn nhẹ.

– Nếu không tự thoát khỏi cuộc sống vô nghĩa này thì chỉ mãi tự giam mình trong ngục tối mà thôi.

Nói rồi, Di đi khỏi đây.

Gia Ngọc mở mắt hướng ra phía cửa nhìn dáng người con gái ấy khuất dần.

– Ngục tối là cuộc sống của tôi.

...

Tối, tại biệt thự của Hoàng Duy:

Vy từ trong phòng tắm bước ra, mái tóc hạt dẻ còn ướt nước xoa dài, quần khăn tắm. Trên tay cầm một lọ nước hoa màu trắng trong suốt, miệng toát lên một đường cong của một sự đều cột. Nhỏ đi lại giá treo đồ vớ lấy chiếc áo sơ mi trắng mặc vào và cài từng hạt cúc một. Vy xịt nước hoa khắp người rồi đi lại ngồi trên chiếc ghế xoay gần bàn làm việc, lấy một cuốn sách ra đọc, hai chân thon dài, trắng nõn nà bắt chéo. Dáng người toát lên một vẻ đẹp quyến rũ và gợi cảm.

“Cách.”

Tiếng mở cửa, Hoàng Duy bước vào khi vừa hoàn thành công việc. Bất chợt cậu đứng hình 5s nhưng nhanh chóng trở lại với trạng thái bình thường. Cậu tháo khuy tay áo ra, rồi cài từng hạt cúc áo. Bất ngờ, Vy đặt quyển sách lên bàn rồi xong lại ôm từ phía sau. Mùi nước hoa bay nồng xộc vào mũi cậu.

– Xin lỗi.

Vy nhẹ giọng nói.

Duy hơi ngạc nhiên trước thái độ của Vy lúc này.

– Ý định?

– Không có.

Cậu nắm lấy tay Vy thả ra rồi quay người lại nhìn nhỏ. Chợt có một thứ gì đó chạy trong cơ thể khiến cậu cảm thấy người nóng bừng lên và bắt đầu có một nỗi thèm muốn trời dặt đó chính là...

– Nước hoa ALFA DONNA... cô...

Cậu cúi chặt tay vào cạnh bàn, tiếng gân cốt kêu răng rắc.

Vy đứng cười, một nụ cười tà mị.

- Đừng cố gắng làm gì chỉ vô ích thôi.
- Không ngờ, cô là một kiểu người con gái như vậy.
- Giờ anh biết thì cũng đã quá muộn.

Vy tiến lại gần Duy mang một mùi hương nước hoa nồng nặc càng khiến Duy không thể nào kiềm nổi bản thân được nữa. Cậu đi nhanh lại chỗ Vy đẩy mạnh nhò xuống bàn, đánh chiếm cơ thể nhỏ một cách mãnh liệt. Vy không hề xô đẩy chỉ biết nằm yên và chờ đợi kết quả. Và cuối cùng, chưa đầy một phút Duy đã ngã lún xuống và bất tỉnh. Bất tỉnh nhanh như vậy là vì Vy đã xịt khá nhiều nước hoa ALFA DONANA một loại nước hoa khiến cho con người ta có một sự thèm muốn không hề nhẹ và có thể gây mê một cách nhanh chóng.

Vy ngồi bật dậy với vẻ thần nhiên không thể nói được. Nhỏ đi vào phòng tắm thay đồ của mình vào và nhanh chóng đi khỏi căn biệt thự này bằng ngõ sau.

Trước cửa phòng, những giọt nước mắt tuôn trào, chỉ biết đứng đờ chứng kiến chồng mình đang vui vẻ với một người con gái khác. Hải Vân vội chạy đi tìm một góc khuất nào để khóc rồi đi thưa chuyện với ba mẹ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sáng:

Tất cả đều có mặt đầy đủ ở phòng ăn. Mấy người giúp việc đều nhanh tay làm việc, vừa làm vừa ngoảnh lại nhìn ba chàng trai đang ngồi đó.

Gia Ngọc là một người cực kì hiếm xuống phòng ăn để ăn sáng, chỉ chừng khi được Minh Anh và Hoàng Duy lôi đi.

– Đúng là muốn ăn sáng cùng mày thật khó.

Hoàng Duy nhìn cậu nói.

Đáp lại lời cậu chỉ là một sự im lặng.

Minh Anh nhìn xung quanh để Di và Vy đang làm việc ở đâu.

– Đây, mày đang nhìn gì vậy?

– Không có gì đâu, mau ăn đi.

– Gia Ngọc, sao mày không gì vậy, một miếng cũng không được sao?

Minh Anh hỏi.

– Không thích.

Cậu trầm giọng trả lời, vớ lấy lon nước revive khui uống một hơi.

– Mày nghiện loại nước này sao?

Duy tiếp lời, miệng cười nhẹ.

– Nó vốn dĩ như vậy.

– Cậu Minh Anh, khu đào tạo sáng thù có chuyện rồi à, bây giờ cậu hãy tới đó giải quyết đi.

Một tên vệ sĩ chạy vào, vẻ mặt hốt hãi.

– Được rồi, tôi đến ngay... thôi hai bọn mày tiếp tục đi, tao đi giải quyết công việc đây.

Dứt lời cậu kéo ghế đứng dậy đi khỏi đây.

- Gia Ngọc, lát nữa mày có đi đến trường đại học y Taemin không? Hôm nay học cấu trúc gen người, nghe nói là phải vẽ bản đồ ghen người sẽ rất khó.
- Bận. Có gì truyền đạt lại.
- Được rồi. Thôi tao đi đây. Biết là ba chúng ta ai cũng bận nhưng đều vì ước mơ cả.
- Ước mơ?

Cậu nói thầm và suy nghĩ một điều gì đó xa xôi.

...

- Làm tốt lắm

Di nhẹ giọng nói.

- Có biết hôm qua mình gần mất cả cuộc đời người con gái không?

Vy nói với giọng đùa giỡn.

- Đã hơn ba tháng, chưa thực hiện được gì theo ý muốn.
- Đúng, hơn ba tháng trôi qua chúng ta chưa làm được gì cả, luôn bị cản trở.
- Vậy ý định ngay lúc đầu vào đây là một sai lầm sao?
- Đúng hay sai còn chưa biết được.

Di và Vy kết thúc cuộc nói chuyện rồi bước vào công việc sáng của mình. Vừa bước vào thì gặp hai ánh mắt sắc lạnh, vội cúi đầu chào rồi nhanh chóng bước đi. Bất chợt Di bị quản gia Kim Thùy lôi mạnh và bắt quỳ xuống trước mặt Gia Ngọc.

- Mày quỳ đó cho tao, mày đợi mọi người làm xong rồi mới tới hả?

Chị ta quát lớn, trừng mắt nhìn Di.

Đổi lại cái nhìn quỷ dữ đó là ánh mắt socola đặc chứa một sự lóe sáng của một chiếc gai trong mắt Di.

Vy định đi lại chỗ Di nhưng bị Hoàng Duy chặn lại. Cậu bóp lấy cằm của Vy nâng lên, ánh mắt hằn sự tức giận.

- Một thứ ghê tởm.
- Anh...

Lời nói đó khiến Vy cứng họng.

- Coi bộ cô hay quyến rũ những người con trai cho cô một đêm như vậy. Bản thân cô...

Duy nói với giọng đều đều.

- Bản thân tôi chỉ tôi hiểu. Anh nghĩ sao thì tùy.
- Vậy tức là bản thân cô là loại con gái đó... chắc...

Duy đẩy mạnh Vy ra và cho cô một lời nói phủ nhất đối với người con gái rồi đi:

- Thứ con gái ghê tởm

Vy cắn răng chịu đựng, xiết chặt tay và trong đầu nhỏ hiện lên một suy nghĩ:

- Rồi sẽ có lúc anh sẽ biết được con người thật của tôi.

Vy đứng dậy đi đến chỗ Băng Di nhưng rồi lại bị lôi đi chỗ khác để làm việc.

Gia Ngọc vẫn ngồi yên đó, dán mắt vào chiếc Smartphone đang tập trung xem sự tăng giảm cổ phiếu của tập đoàn Hoàng Gia và số lượng hàng cảm buôn lậu từ nước ngoài. Cậu chẳng để tâm gì đến những thứ gì đang xảy ra ở xung quanh và cũng không biết sự có mặt của Di ở đây.

Những người giúp việc đang làm bánh, những chiếc khuôn nóng được lấy từ lò nướng ra, khói bay nghi ngút. Họ cẩn thận lấy từng chiếc khuôn ra bởi vì nó còn đang đỏ.

Thùy nhìn vào những chiếc khuôn rồi liếc nhìn sang Di này ra một ý định. Nhưng trước khi thực hiện chị ta phải để ý đến cậu hai nhưng dễ dàng cho Thùy ra tay, vì chị ta biết rõ con người của Gia Ngọc. Vì trước giờ cậu không quan tâm đến những việc đó, thậm chí cậu còn người khét tiếng với sự máu lạnh, cậu cho rằng những thứ đó chỉ là một vật tàn hình.

– Tránh... tránh... tránh ra...

Thùy đẩy nhẹ những người giúp việc, trên tay cầm chiếc gắp khuôn nóng đỏ có hình ngôi sao đẹp tiến lại gần chỗ Di, nhân lúc nhỏ không để ý Thùy ấn mạnh chiếc khuôn vào lưng nhỏ.

– Á...

Di giật mình la phất lên, nét mặt nhăn lại vì quá đau.

Phần áo bị teo đi, in nguyên hình ngôi sao trên lưng Di. Thùy càng ấn mạnh hơn miệng hiện rõ nụ cười khoái trí. Những người giúp việc chỉ biết đứng che mặt vì không dám nhìn.

– Á...

Tiếng kêu đau đớn của Di lọt vào tai Gia Ngọc, lúc này cậu mới rời mắt khỏi chiếc điện thoại nhìn nhỏ. Bắc giác, cậu đứng phắt dậy định lao tới chỗ Di ngay lập tức thì Gia Kỳ bước vào, cầm lấy chậu nước trên tay một người giúp việc bùng tới tạt hết vào mặt cậu.

– Mày đến tập đoàn giải quyết công việc ngay cho tao...

Gia Kỳ quát lớn, chỉ thẳng tay vào mặt cậu.

Những người giúp việc một phen giật mình, tất cả đều đứng hình. Thùy cũng dừng tay, Di ngã xuống nền ngắt đi, vết thương hiện rõ lên và loét ra.

Gia Ngọc bình thần trừng mắt nhìn anh trai của mình không nói lại lời nào chỉ biết nghe.

– Công việc ở tập đoàn đang gấp rắc rối, mày còn có tâm trạng ăn sáng sao?

Vẫn im lặng, không đáp lại.

– Không biết ba nghĩ gì mà lại để một thằng vô dụng như mày lại làm chủ tịch chứ?

Vẫn tiếp tục là một sự im lặng, ánh mắt vẫn không thể hiện cảm xúc.

– Mày cũng giống như mẹ mày thôi, là những kẻ không ra gì.

Lời nói Gia Kỳ vừa phát ra đã đụng chạm đến người cậu yêu thương. Thà rằng, xúc phạm đến cậu, nói những lời xỉ nhục cậu đều bỏ ngoài tai không quan tâm coi như mình chưa nghe thấy. Nhưng một khi nghe ai nói những lời xúc phạm đến mẹ cậu thì sẽ gánh lấy cái chết không thương tiếc.

Cậu nắm chặt lòng bàn tay tạo thành nắm đấm, ánh mắt màu xanh dương chứa đầy sự giận dữ. Bây giờ, cậu chỉ muốn giết chết cái kẻ đã xỉ nhục mẹ cậu trước mặt đó là Gia Kỳ – anh trai cậu.

– Giờ mày có hận tao, hay giết chết tao thì tao cũng là anh mày.

Cậu thật sự phải kìm nén và nhẫn nhịn con tức giận trong người đang bộc phát. Nếu không phải là anh trai ruột của mình thì cậu đã ban cho anh ta một cái chết đau đớn.

Gia Ngọc quay người bỏ đi và đã quên đi người con gái đang nằm với vết thương đang chảy máu thật nhiều, cậu đã dẫm phải cánh tay của nhỏ và kêu một tiếng rất.

...

Tại tập đoàn C&C:

– Thừa quản lý Daviss, virus đang lây lan rất nhanh không thể nào tiêu diệt được.

– Nó đang đe dọa tới toàn bộ hệ thống.

Quản lý ngồi quan sát cũng gặp rắc rối không thể xử trí được kể cả những ông lớn.

– Giờ phải bắt chiếm lại quyền điều khiển ngay lập tức.

Một đại diện nói.

- Nếu tình trạng này còn tiếp diễn, cổ phần của chúng ta sẽ lao xuống khi thị trường mở.
- Chúng ta sẽ mất mát lớn trong thị trường EU.
- Quản lý Daviss, làm gì bây giờ? Hay trả tiền cho chúng?
- Nếu chúng ta làm vậy, chúng sẽ lại tiếp tục quay lại mãi.
- Máy tính của chúng ta được bảo vệ bởi một hệ thống bảo mật bậc nhất do chủ tịch tạo ra. Khách hàng đầu tư vào chúng ta, vì chúng ta bảo đảm sự an toàn tuyệt đối. Hiện nhiên hệ thống tấn công bởi virus ngoài.

Quản lý tiếp lời.

- Nếu chúng ta không trả tiền cho họ, danh tiếng của chúng ta sẽ bị đổ nát.
- Không có số tiền nào có thể bù đắp cho điều đó.

Quản lý tiếp tục khi trên màn hình lớn liên tục chạy những dòng chữ màu xanh chạy loạn xạ.

- Chủ tịch đầu sao cậu ta chưa đến để giải quyết? Chẳng lẽ cậu ta muốn tập đoàn này phá sản sao?

Một đại diện vừa dứt câu, thì Gia Ngọc bước vào ngồi ngay vị trí chủ tịch, ánh mắt ngược nhìn lên màn hình lớn. Cậu không có gì gọi là lo lắng chỉ có sự bình thản là trên hết. Cậu bắt tay vào làm luôn khi không cần một ý kiến nào từ phía đại diện. Những ngón tay linh hoạt trên bàn phím và vô cùng tập trung.

- Một chương trình đang tiêu diệt toàn bộ virus.

Những đại diện không khỏi ngạc nhiên chưa đầy năm phút toàn bộ chương trình đều trở lại bình thường. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về Gia Ngọc và phải nể phục cậu vì xử trí quá nhanh.

- SYSTEM RECORD.

Kí tự hiện trên màn hình lớn.

- Tạ ơn chúa, chúng ta sống rồi.

Những nhân viên đều đứng phát dậy vỗ tay vui mừng khôn xiết.

Một dòng kí tự “LOUIS” xuất hiện trên màn hình.

- Giờ hệ thống này sẽ mang tên Louis.

Quản lý Daviss phát biểu.

- Từ trước hệ thống này mang tên của nghị viên Pathauy, giờ nó đã được thay đổi.
- Vậy cái tên ấy là của ai?
- Mọi người tự hiểu. Giờ thì mọi an ninh trong tập đoàn này sẽ do chủ tịch nắm quyền quản lí tất cả.

...

Kết thúc công việc, Gia Ngọc trở về phòng làm việc của mình. Đi vào với sự cúi đầu của các nhân viên được làm việc chung với chủ tịch. Cậu mở cửa phòng và đi thẳng lên chiếc ghế đệm nơi chỉ dành cho chủ tịch ngồi. Mọi công việc quản lý ở Cu be hay ở tập đoàn C&C đều thông qua chiếc laptop.

Thư kí mang một sấp tài liệu vào cho chủ tịch, ăn mặc gọi cảm không kém.

- Này, mấy người coi tôi mặc có đẹp không?
- Đẹp...
- Định làm gì đó, cô đừng có nói với tôi là cô mê chủ tịch rồi nha.

Một nhân viên nam nói.

- Ủ. Chủ tịch đẹp trai như một vị thần phương đông vậy.

Cô thư kí đang say trong cơn mộng.

– Thôi đi chị ơi, chị đã 25 tuổi rồi. Trong khi chủ tịch chỉ mới 23 mà thôi.

Một nhân viên nữ khác tiếp lời.

– Kệ, tình yêu không quan trọng tuổi tác. Thôi chị mang tài liệu vào cho chủ tịch đã.

Chị thư kí đi vào, thấy Gia Ngọc đang chú tâm làm việc hết mức không nháy mắt. Chị ta mang tài liệu tới gần Gia Ngọc và cố thể hiện sự ịu điều, cuốn hút nét quyến rũ của mình.

– Dạ, tôi mang bản kế hoạch phát triển sản phẩm của tháng này đến cho chủ tịch ạ.

Chị ta bỏ tài liệu lên bàn nhưng dường như Gia Ngọc chẳng có một chút phản ứng gì, cũng không liếc mắt nhìn lấy một lần. Mùi nước hoa oái hương nồng nặc xông đến cánh mũi.

– Chắc chủ tịch làm việc nhiều cũng mệt hay để tôi xoa bóp cho cậu.

Chị ta tiến sát lại, chị tưởng rằng cậu sẽ ngồi yên cho chị sờ vào thân thể cậu. Khi chị vừa mới đưa tay chạm đến bả vai cậu thì giọng cực kì lạnh toát phát lên khiến chị ta rùng mình.

– BIẾN.

Những nhân viên đứng ngoài nhìn vào có một phen chết khiếp. Chị thư kí vội đi thật nhanh không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa.

Cậu nhấn enter trở về trang chủ, hoàn thành xong công việc. Tựa người vào chiếc ghế đệm thờ nhẹ, thật sự công việc cậu đang làm hiện giờ không phải là lĩnh vực chuyên môn của cậu nhưng bắt đất đi phải làm. Tuy không phải là công việc mình thích nhưng cậu luôn khiến người ta phải nể phục vì sự tài giỏi.

Cậu nhìn vào màn hình laptop, một hình nền là một ngôi nhà kính trên thảo nguyên xanh, có cối xoay gió xung quanh là những hoa hồng trắng mọc khắp nơi trên đó có một dòng chữ “sống thì đừng quan tâm người khác nói gì về mình, bởi chỉ có bạn mới biết mình là ai.”

– Mẹ muốn sống ở một nơi yên bình như vậy phải không? Giả như con có thể cùng mẹ làm được điều đó sớm hơn thì bây giờ con không phải sống trong một nơi chỉ là bóng tối chứa đầy máu tươi, chỉ có sự chết chóc này. Những cái ác luôn hiện lên trong con người con. Một ngôi nhà kính... một cối xoay gió... một vườn hoa hồng... một cuộc sống yên bình... chỉ cần vậy là đủ.

Những điều đó khiến cậu nhớ lại một điều gì.

– Liệu ước mơ của anh có giống như Di không?... Chắc có lẽ là không... Di có một ước mơ chỉ đơn giản là một căn nhà kính, xung quanh trồng thật nhiều hoa hồng, có một cối xoay gió để lúc nào ngửi được mùi hương thoảng qua... anh thích gì?

Cậu chợt đứng phắt dậy, đẩy ghế và rời khỏi công ti thật nhanh, phóng xe lamborghini với tốc độ cực nhanh.

...

Tại phòng Minh Anh:

Di đang nằm trên giường nhưng nằm nghiêng qua một bên vì vết thương bị bỏng khá nặng in hằn một hình ngôi sao lớn. Nhỏ đang được truyền dịch, cánh tay bị bỏng dầu giờ đã được Minh Anh dùng máy mờ sẹo shin – care làm mờ đi.

Minh Anh cầm một ống tiêm có chứa dung dịch julio – 01 mà cậu đã nghiên cứu ra để ngăn ngừa căn bệnh của Di. Nếu sự phân huỷ máu tiểu cầu được nuôi cấy cùng với nó thì các viên nang sẽ vô cùng mạnh khi được tạo ra. Nhưng đây chỉ là một phần trong nghiên cứu của Minh Anh vì cần phải có thêm một chất nữa để trị hẳn căn bệnh này.

Cậu tiêm vào ống truyền dịch và kiểm tra huyết áp, tìm mạch cho Di.

– Thật sự máu của Gia Ngọc có chứa một loại viên nang có thể làm tái sinh lại các tiểu cầu bị vỡ nhưng chất đó lại nằm ở đâu trong máu chứ?

Cậu đã nghiên cứu được một nửa thuốc đặc trị nhưng còn thiếu một chất nữa thì mới hoàn thành, nó khiến cậu luôn nhưc đầu suy nghĩ. Tiêm xong, cậu định đi lại bàn làm việc để tiếp tục quá trình nghiên cứu thì Di chợt tỉnh nắm lấy tay của Minh Anh.

– Đừng đi, Di sợ.

Nhỏ đang mê man chưa tỉnh hẳn dường như đang gặp một giấc mộng gì đó.

Minh Anh vội bỏ dụng cụ y tế lên bàn và ngồi cạnh Di nắm lấy tay nhỏ.

– Không sao, anh sẽ luôn ở bên em.

Minh Anh gạt những phần lộn tóc của Di gọn qua một bên, vuốt nhẹ má nhỏ và nhìn nhỏ với ánh mắt của sự yêu thương hết mực.

Đứng một góc cửa nào trong bóng tối, một dáng người con trai thanh tú với ánh mắt đen huyền âm đạm có sự lạnh lẽo đứng nhìn người con gái ấy được người khác quan tâm chăm sóc, cậu khẽ quay người bước đi.

...

Minh Anh ngồi bên cạnh Di một lúc rồi đi lại bàn làm việc với sự nghiệp nghiên cứu của mình. Cậu cảm những ống nghiệm nhỏ từng giọt dung dịch, quan sát tiến trình diễn ra của chúng. Tất cả những mẫu máu của Gia Ngọc mà cậu dùng nghiên cứu đều bị phân hủy không thành công.

– Không thể nào, chẳng lẽ là do bảo quản không đúng nhiệt độ? Bây giờ phải cảm thêm 1 ml máu RH- thì mới bắt đầu lại từ đầu được.

Cậu nói thầm.

Minh Anh mệt mỏi nghiên cứu nên mệt mỏi, cậu tựa người vào ghế đệm và chìm dần vào trong giấc ngủ.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tại công trường thành phố X:

Một công trình lớn đang được xây dựng trên nguồn vốn lớn của tổ chức CMI là một bệnh viện mang tên N.A.D sẽ hoạt động sau này, nhằm phục vụ nghiên cứu cho lĩnh vực y học hạt nhân và bản sao con người. Nó hoạt động theo hai nguồn khác nhau ngoài sáng và trong ngầm. Và chủ nhân tương lai của bệnh viện này thì chưa ai biết được.

Gia Ngọc cùng Hoàng Duy đi đến công trường xem tình hình xây dựng đến đâu. Thực chất Gia Ngọc cũng chẳng muốn đến những nơi ồn ào như thế này.

– Này, coi làm việc cho đảng hoàng vào cậu Gia Ngọc và cậu Duy sẽ đến kiểm tra đó.

Người chủ thầu ra lệnh cho các người thợ và nhân viên kĩ thuật.

– Dạ, biết rồi.

Tất cả đều đồng thanh.

– Nghe nói họ còn rất trẻ mà có thể điều hành đủ thứ.

– Không biết có thật không ta.

– Tôi đoán họ đã 30 tuổi rồi.

Những người thợ xì xào.

– Thôi làm việc đi.

Người chủ thầu giải tán những tiếng xì xào.

“Kít” hai chiếc xe Lamborghini dừng lại ở trước công trường. Gia Ngọc và Hoàng Duy bước xuống xe là tâm điểm của bao sự chú ý.

– Là học sinh hay sinh viên sao lại đến đây?

– Ai cho mấy cậu thanh niên đó vào đây? Bảo vệ đâu?

Người chủ thầu quát mắng.

– Công việc xây dựng đến đâu rồi?

Duy hỏi và cầm lấy bản quy trình xây dựng trên tay của người chủ thầu xem.

– Này, hai cậu là ai vậy? Tính vào đây phá đám hả?

Người chủ thầu khó chịu.

– Kiến trúc sư đâu? Bản thiết kế có chỗ sai sót.

– Không biết cái gì thì đừng có nói, mau đi đi trước khi tao kêu bảo vệ tổng khứ hai đứa bay.

Anh ta tức giận.

– Quản lý Daviss.

Duy gọi.

Quản lý Daviss vội chạy lại.

– Dạ thưa cậu Duy.

– Nói với kiến trúc sư mau chỉnh sửa lại bản thiết kế ngay cho tôi.

– Vâng thưa cậu.

Quản lý Daviss cầm lấy bản thiết kế đưa cho người chủ thầu.

– Mau xem và sửa lại đi.

Anh ta như một kẻ ngốc chẳng biết gì, cũng chẳng ngờ rằng hai thanh niên trước mặt mình là người đứng đầu lãnh đạo. Đó cũng là điều hiển nhiên và tất yếu vì trước giờ chưa từng ai thấy mặt của họ, chỉ nghe danh tiếng lẫy lừng và họ cũng hiếm khi ra mặt.

– Phiền phức.

Gia Ngọc rút tay vào túi quần đi vào trong đang thi công xây dựng.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là một đồng ngôn ngữ của gạch đá, tiến trình thi công vẫn chưa diễn ra tới đâu.

– Tốc độ thi công quá chậm, như thế này biết bao giờ mới hoàn thành?

Duy gần giọng nói.

– Không phải là tốc độ chậm, vì chúng tôi liên tục gặp trục trặc trong quá trình thi công.

– Gặp rắc rối.

– Lúc nào chúng tôi lên mê được một ngày thì sang ngày hôm sau là bị sập không hiểu lý do, mặc dù đã kiểm tra rất kỹ.

– Do lỗi thiết kế.

– Không phải đâu thưa cậu. Chúng tôi thừa nhận là có sai sót một số chỗ nhưng đó chỉ là những chỗ nhỏ nhặt thôi.

– Tôi nghi ngờ có kẻ muốn phá hoại.

Quản lý Daviss lên tiếng.

Gia Ngọc không quan tâm gì cả chỉ biết đi và đi. Phía trên mái hiên đang vận chuyển những thanh thép dài để xây dựng. Dường như có sự không ổn trong vận chuyển. Bình thường phía trong chỉ được cho vận chuyển xi măng, còn thép thì phải được vận chuyển ở ngoài để tránh nguy hiểm.

Những thanh thép đột nhiên bị di chuyển và treo lơ lửng phía trên nơi Gia Ngọc đang đứng và chỉ cách một khoảng 8 mét.

“Rầm”

Những thanh thép bất chợt rơi xuống tự do từ phía trên đầu của cậu. Như một sự phản xạ, Gia Ngọc nhanh chóng chạy lao qua nhanh như một cái bóng bay qua.

Những người xung quanh, Hoàng Duy và quản lý Daviss đều giật mình khi nhìn thấy.

– Gia Ngọc, mày có sao không?

Duy lo lắng chạy tới hỏi.

Nhưng chưa kịp trả lời thì ngay phía sau bức tường, một tên che mặt chạy ra trên tay cầm một ống tiêm đâm mạnh vào sau lưng Gia Ngọc, khiến cậu khụy xuống. Duy nhanh chóng bắt lấy hắn ta và cho hắn một cái chết thê thảm.

Gia Ngọc chóng tay đứng dậy. Từ trong mọi góc ngách, một nhóm người chạy ra, trên tay cầm những con dao sắc bén lao tới. Cậu chưa kịp định hình lại mọi chuyện thì một lần nữa cậu bị đâm mạnh ở phía sau hông trái máu phụt ra, cậu nhanh chóng nắm lấy tay của tên đâm mình, giật lấy con dao đâm hàn những nhát dao liên tục.

Những tên còn lại thì được Duy xử lý tất cả. Duy gằn hỏi một tên:

- Ai sai bọn bay đến?
- Tha... tha cho tôi...
- Nói.
- Là nghị viện Pathauy thừa cậu.

Duy đẩy mạnh tên đó ra và tha cho hắn nhưng hắn đã quay lại định giết Duy nhưng cậu đã nhanh chóng giết chết hắn không thương tiếc.

Gia Ngọc thả con dao và ngã phịch xuống dưới nền xi măng bất tỉnh ngay tức khắc. Quản lí Daviss và Duy vội chạy lại. Vết thương trên người Gia Ngọc chảy máu thành vũng. Duy thấy phía dưới người cậu có một ống tiêm, nhặt lấy rồi đưa cậu về biệt thự nhanh chóng.

...

- Không cần ra tay, cũng có người muốn loại bỏ anh ta.

Hai cô gái đứng ở bên đường đều mặc áo khoác choàng, mũ trùm đầu để lộ mái tóc dài, ánh mắt nhìn về phía công trường.

- Phải loại bỏ từng kẻ một.

Cô gái ánh mắt tím in hằn mối thù.

- Giờ mình sẽ loại bỏ một người tuy không phải cùng chung kẻ thù với chúng ta.

- Ai?
- Người bạn thân của anh ta.
- Lí do?

– Xúc phạm nhân phẩm người con gái. Nhưng bạn định trả thù con trước cha sao? Dù gì thì giết đi một nhân tài như anh ta cũng thật đáng tiếc. Thật sự bạn muốn như vậy thật sao?

- Có những thứ mất đi rồi ta mới cảm thấy nuối tiếc vì không biết trân trọng.

Nhưng có những thứ mất đi rồi ta mới thấy nhẹ nhõm nhận ra: Đáng lẽ ta phải từ bỏ nó từ lâu lắm rồi.

- Minh hiểu. Cha làm con chịu.

...

Tại phòng y:

Gia Ngọc đang nằm trên giường, tay gấn tiêm truyền dịch, vẻ mặt tái nhợt. Cậu đang trong tình trạng hôn mê vì sốc thuốc và loại thuốc đó Minh Anh đang xét nghiệm.

Hoàng Duy tháo bỏ chiếc bao tay dính đầy máu sau khi khâu lại vết thương ở vùng hông trái của Gia Ngọc.

- Tao đã tìm ra loại thuốc bên trong ống tiêm, tạm thời hãy tiêm kháng độc này đi để ngăn cho độc tố đi tới các bộ phận trong cơ thể.

Minh Anh nói rồi đưa cho Duy một ống tiêm có chứa dung dịch màu xanh cốm và tiêm vào tay Gia Ngọc.

- Đó là loại thuốc gì vậy?
- Gia Ngọc bị trúng độc gold poison dart frog.

– Gold poison dart frog là thứ độc gì vậy, lần đầu tiên tao nghe đó.

– Đó là loại độc được lấy từ nọc độc của một loài ếch có nguồn gốc từ Nam Mỹ, chất độc của chúng thuộc loại chất độc thần kinh, chất này có thể làm cho nạn nhân đau đớn, sốt, co giật, tê liệt và gây ra cơn đau tim.

– Cũng may nó không sao, bọn này muốn dùng loại độc này để giết nó, vì nó quá tài giỏi.

– Là ai muốn giết nó?

– Là người của nghị viện Pathauy.

– Lại là ông.

Minh Anh nói thầm.

– Chẳng nào Gia Ngọc tỉnh lại, bảo nó hạn chế đi lại và nhớ dặn nó uống thuốc Paradon, vì thằng này hay có chịu trúng đau đầu bây giờ còn bị chúng loại độc này gây ức chế thần kinh nên phải uống để giảm đau.

– Tao biết rồi.

– Để tao lấy máu của nó đi xét nghiệm lại.

Minh Anh nói rồi lấy một ống xi lanh máu của Gia Ngọc và đi khỏi đây.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Chiều:

Những ngón tay mấp máy, Gia Ngọc chợt mở mi mắt, cảm thấy đầu mình nặng trĩu như thể không nhắc nổi. Cậu chống tay ngồi dậy, phần vết thương khiến cậu đau rất, cậu ôm đầu lắc nhẹ và giật phanh ống truyền dịch khỏi tay.

Gia Ngọc mặc nguyên bộ đồ màu xanh dành cho bệnh nhân đi từng bước lảo đảo ra cửa. Cậu vừa mở cửa thì chợt ngã vào một bờ vai của một người con gái.

– Gia Ngọc.

– Tránh ra.

Cậu gầm gọng nói hất mạnh cánh tay Di ra.

– Để Di đưa cậu về.

Di đi lại đỡ lấy Gia Ngọc. Nhưng bị cậu đẩy ngã xuống sàn.

Những bước chân tương chừng như sẽ ngã, Gia Ngọc vẫn cứ cố bước cho tới khi tới phần mô đất cao, xung quanh là những bụi hoa hồng đỏ nở rộ. Cậu đi tới ngồi phịch xuống đất, mái tóc đen bay lòa xòa trong gió, ánh mắt nhìn về một hướng nào đó xa xăm bất tận.

– Nơi này... con âm áp hơn cả cơ thể của mình. Mẹ, như mẹ đã nói có thứ gì đó ở sau lưng con, con không biết phải làm gì nữa, con không nhìn thấy gì cả. Vì thế con có chút lo sợ.

Chợt một người phụ nữ hiện ra đứng trước cậu, mái tóc xòa dài bay lượn trong gió, khẽ đưa tay vuốt lên mái tóc người con trai.

– Nếu không thấy gì thì con hãy nhắm mắt lại, đừng cố nhìn. Khi con nhắm mắt lại, cả thế giới sẽ ở bên cạnh con. Những thứ con yêu mến, những thứ con muốn... Sẽ ở đó khi con nhắm lại sau đó, hãy mở mắt ra con sẽ lại có sức mạnh.

– Mẹ!

Gia Ngọc cảm thấy đau đầu, cậu lắc mạnh, tay bóp nát những bông cỏ vội đứng dậy đi vào phòng.

Vừa vào tới phòng, cậu mở tủ lấy ra một hủ thuốc màu trắng mở nắp đổ vào tay. Cậu hắt hắt nhưng không hề có một viên nào rơi ra. Cậu lục lọi khắp tủ nhưng vì không giữ được bình tĩnh cậu hắt tung tất cả mọi thứ trên bàn kể cả trong tủ bao nhiêu hộp thuốc cậu đều làm lung tung lên. Con nhức đầu khiến cậu muốn giết chết chính cơ thể mình. Cậu gồng tay đập mạnh liên tục vào kính.

– Có phải anh cần loại thuốc này?

Di từ đâu đi vào thờ hồn hên, đưa hộp thuốc trước mặt cậu.

Gia Ngọc thấy vậy vội giạt lấy đồ ra tay rồi uống. Thuốc dần thấm, cơn đau đầu dần đỡ hơn, cậu ngồi xuống tựa vào bức tường kính, một chân dũi một chân co.

Di khụy gối ngồi xuống, nhưn người đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán Gia Ngọc nhưng bị cậu hất mạnh ra.

– Đừng chạm vào tôi.

Gia Ngọc đưa ánh mắt đen huyền sắc lạnh nhìn Di.

– Đừng cố chịu đựng, chỉ làm đau mình thêm thôi.

Di đáp lại, vẻ mặt khó chịu.

– Tôi ghét sự quan tâm.

Cậu gằn giọng nói, mắt nhìn về hướng khác, không nhìn thẳng vào Di.

– Anh ghét sự quan tâm, vốn dĩ con người anh như vậy.

Cậu im lặng, nhắm mắt lại.

Di vuốt nhẹ lấy má cậu chọt tiến sát lại gần hơn trao cậu nụ hôn của một sự nhẹ nhàng. Cậu chọt mở mắt nhưng không phản ứng gì và không đáp lại nụ hôn đó, cậu nghiêng mặt qua một bên làm cho Di có sự hụt hẫng.

Di ngồi tựa vào tường kính, ánh mắt buồn lạ thường.

– Di biết, anh vì một điều...

– Không.

Cậu cắt ngang lời nói của Di.

– Có.

Rồi sự im lặng bao trùm lên bầu không khí lạnh lẽo này giữa hai con người đều mang một sự vô cảm lạnh buốt.

– Dối lòng.

– Câm đi.

Gia Ngọc nói lớn, nét mặt hiện rõ vẻ đáng sợ, ánh mắt như một sát nhân.

– Biết sớm muộn gì cũng chết, sao không chết giờ luôn?

Di nói giọng đều đều.

– Đi.

Gia Ngọc chỉ thẳng tay ra phía cửa.

Di đứng phất dậy:

– Hi vọng hay thất vọng tất cả bây giờ không còn ý nghĩa.

Dứt lời, Di đi khỏi đây.

Lúc này, Gia Ngọc mới quay ra nhìn bóng dáng người con gái ấy bước đi khuất dần với ánh mắt ảm đạm thoáng buồn.

...

Đi về phòng Minh Anh, đi đến tưới nước cho chậu cây hoa hồng. Minh Anh không ở trong phòng chỉ có Vy. Từ ngày có cậu nên họ ít làm việc hơn.

Vẫn câu nói như ngày nào:

- Hoa hồng này chưa đến lúc màu trắng, nó sẽ phải nhuộm máu.
- Ờ, có muốn ra ngoài không? Anh Minh Anh có đưa cho mình thẻ để ra ngoài này.

Vy đi lại chỗ Di.

- Không.
- Vậy thì mình sẽ đến nhà thờ một mình.
- Về sớm.

Vy mặc trên mình một bộ trang phục gọn gàng, một chiếc áo sơ mi trắng vải voan cùng với chiếc váy ma – xi màu đen dài hơn gối. Mái tóc nâu hạt dẻ xỏa dài, trang điểm nhẹ hiện lên một vẻ đẹp kiều sa. Nhỏ đi khỏi phòng, đeo kính râm lên.

...

Tại nhà thờ:

– Chúa ơi, con xin người hãy cứu lấy tín đồ của người, xin hãy giúp chúng con thoát hiểm. Hãy đưa chúng con nhanh chóng thoát khỏi cái cuộc sống địa ngục này. Hãy cho con biết, chúng con nên làm gì? Con cầu xin người hãy dẫn đường cho chúng con. A men!

Một người thanh niên mặc vét đen đi tới cúi đầu lễ phép chào.

– Chào tiểu thư.

Cô gái tháo chiếc kính mắt xuống quay lại.

- Có chuyện gì muốn gặp tôi lúc này?
- Ngài lão Đại muốn hai cô nhanh chóng kết thúc mọi chuyện để đi đến Thụy Sĩ sống cùng với ông ấy.
- Kết thúc?
- Vậy khi nào thì hai cô có thể rời khỏi nơi đó?
- Khi tất cả mọi thứ đều trở về vị trí của nó.
- Nếu vậy khi nào cần giúp đỡ thì gọi cho chúng tôi.

...

Đi đứng nhìn chậu hoa hồng không rời mắt, gió nhẹ phả vào làm tung bay những lọn tóc đỏ trầm, những ngón tay sờ nhẹ lên cánh hoa. Trên môi khẽ hiện lên nụ cười nhưng nhanh chóng tan biến. Nụ cười ấy chỉ có vụn vặt, hoa lá xung quanh mới thấy được. Di đang đứng ở ngoài một mình lặng lẽ với sự cô đơn bao trùm.

– Nơi lạnh nhất không phải Bắc cực mà là nơi không có tình người.

Đi nói thầm, mắt nhìn chú mục vào bông hoa bất chợt nhỏ cảm thấy chóng mặt đứng không vững, định chóng tay thì vô tình hất phải chậu hoa làm nó rơi từ cao xuống dưới, vỡ tan tành, hoa hồng dập nát.

Đi đứng sững người một lúc ngồi xuống, từ hoen mi một giọt nước mắt lăn dài. Nhỏ nhặt lấy cành hoa hồng đã bị dập nát lên nước mắt cứ thế tự khắc rơi xuống.

...

Gia Ngọc đang ngồi tựa vào bức tường kính, một chân dúi một chân co, trên tay cầm một cành hoa hồng đỏ có gai, ánh mắt vô cảm nhìn chú mục vào cành hoa.

– Thừa cậu hai, tôi có việc thông báo đến cậu.

Im lặng, không trả lời.

– Ba cậu đã trở về, hiện ông ấy đang ở khu resort Thánh Địa. Tốt hơn cậu không nên đến trường Đại học Taemin nữa mà hãy chú tâm vào công việc đừng để ngài chủ tịch phát hiện.

Vẫn im lặng.

Quản lý Daviss đã quá quen với cách độc thoại nội tâm như thế này. Quản lý chưa bao giờ nghe cậu nói quá 10 chữ.

– Thật sự tôi thấy tốt hơn cậu nên từ bỏ việc học y đi, dù gì cậu có học thì cũng không làm được gì.

Cậu vẫn vậy vẫn không lên tiếng. Cậu đưa cành hoa lên trước mặt và bóp nát nó không lí do, đứng dậy đi ra ngoài.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Di ngồi thẩn người như người mất hồn.

Đột nhiên có những mảnh chóc của xi măng rơi xuống chỗ Di đang ngồi. Nhỏ chẳng có chút phản ứng gì cả.

– Di...

Tiếng la lớn của Minh Anh khiến Di quay lại, vẻ mặt nhỏ ngờ ra khi thấy Minh Anh cứ guồng chân chạy tới chỗ nhỏ với vẻ hốt hãi.

“Rầm”

Từ phía trên nơi Di đang ngồi, một khối bê tông lớn rơi xuống. Minh Anh nhanh chóng ôm lấy Di vọt ra khỏi chỗ đó ngã vào bãi cỏ xanh.

– Di, em không sao chứ?

Minh Anh lo lắng hỏi.

– Di sợ.

Nhỏ ôm chặt lấy Minh Anh vì quá sợ hãi, nét mặt trắng bệch.

– Không sao nữa rồi.

Ở phía đằng xa, có một người cũng phải thót tim, đôi đồng tử giãn rộng, đôi chân muốn chạy tới đó ngay tức khắc nhưng có lẽ không cần nữa. Thật sự người con gái đó luôn khiến cậu không muốn buông cũng không thể quên, nó luôn hiện hữu trong tâm trí cậu. Những điều cậu muốn làm nhưng đều bị đứt quãng và cậu luôn nghĩ mình là người ngoài cuộc.

...

Bây giờ tối, ở sông Hàn:

Một cô gái lặng lẽ bước đi xung quanh bờ sông, mái tóc hạt dẻ bay lòa xòa, ánh mắt xanh rêu nhìn mọi thứ, thả mình vào khoảng không tự do sau bao lâu ở trong một nơi như trại giam.

– Thật buồn, nếu như có Di đi cùng thì tốt quá.

Nhỏ thở dài.

Bất chợt có nhóm nữ ở đâu đến xông lại chỗ Vy.

“Chát.”

Một cô gái mái tóc ngắn tát mạnh vào mặt Vy không lí do.

– Mấy người là ai?

Vy gầm gọng.

– Thì ra đây là người đã lên giường cùng chồng mày sao, Hải Vân?

– Đúng vậy!

– Nếu như không thì đây là tiểu thư, con dâu của chủ tịch tập đoàn đá quý.

Vy nói giọng thân nhiên.

– Tại sao mày dám quyến rũ chồng tao hả, đồ dơ bẩn?

– Cô dám nói tôi là đồ dơ bẩn sao?

Kiều Vy nói giọng đều đều.

– Phải mày là loại như vậy.

Hải Vân vênh mặt lên nói.

Vy hướng mắt nhìn ra ngoài sông nói thầm:

– Hết anh rồi đến vợ anh đều xúc phạm đến nhân phẩm của tôi.

Vy đưa ánh mắt sắc bén nhìn Hải Vân.

– Cô có biết nhục nhã không?

– Không.

Hải Vân gần giọng thân nhiên trả lời.

Vy nhếch miệng cười nhạt, một điệu cười của sự khinh bỉ.

– Những kiểu người như cô thì đừng có mơ anh Hoàng Duy đụng tới, một cái nắm tay còn chưa có. Tôi nghĩ cô chuẩn bị xách đồ đạc đi ra khỏi đó vừa rồi.

– Vì sao?

Hải Vân quát lớn.

– Tôi đang có thai đó.

Vy nói đưa tay lên sờ bụng của mình.

– Tao không tin.

– Không tin thì tùy. Cô đúng là một loại người không biết xấu hổ để chồng mình đi với một người con gái mà cũng đem ra nói với bạn bè.

“Chát.”

Một cái tát thật mạnh giáng vào mặt Vy, nhò đưa tay ôm lấy gò má đỏ ửng của mình.

– Cô đúng là đồ mặt dày. Mau xông tới đánh nó cho tao.

Những người đi theo Hải Vân định xông lại thì Vy giơ khẩu súng ngắn ra đe dọa.

– Lại gần tôi sẽ bắn các người đó.

Họ nhìn thấy súng vội lùi lại không dám xông đến.

– Thử lại coi nếu như cô dám làm hại đến hai mẹ con tôi thì Hoàng Duy sẽ không bao giờ để yên cho đâu, cô hiểu chưa.

Đôi đồng tử của Vy giãn căng ra, vẻ mặt nhò hiện lên sự tức giận đáng sợ.

– Bỏ súng xuống.

Cảnh sát từ đâu đến bất ngờ, giơ súng chia thẳng vào Vy yêu cầu bỏ súng xuống.

– Mau bỏ súng xuống ngay.

Vy thả súng xuống bị cảnh sát đeo còng số 8 vào tay.

– Mau giải nó về đồn đi mấy chú cảnh sát, cô ta đe dọa giết chúng tôi đó.

– Vậy cô hãy mau theo chúng tôi về đồn để lấy lời khai.

Hải Vân liếc mắt nhìn Vy cười đều cùng cảnh sát đi về đồn.

...

Tại đồn cảnh sát:

– Cháu tên gì? Gia đình ở đâu? Bao nhiêu tuổi?

Một cảnh sát viên hỏi.

– Kiều Vy, 18 tuổi, mồ côi.

Vy trả lời cộc lốc.

– Vậy còn đi học chứ?

– Không.

– Tại sao cháu lại có súng trong tay, còn đem ra để đe dọa người khác.

– Xúc phạm.

– Cháu có biết sử dụng súng trái phép là phải phạt tù đó có biết không?

– Biết.

Những lời cảnh sát hỏi Vy đều trả lời trống không.

...

Cảnh sát không gặng hỏi được gì nữa đi ra ngoài.

– Cô bé đó không dễ để nói chuyện cùng.

– Chú cảnh sát tống nó vào tù đi.

Hải Vân ngân cao giọng.

– Trông cô bé cũng thật tội nghiệp khi thiếu sự yêu thương. Tạm thời cứ tạm giam đã.

Cảnh sát rời khỏi.

Hải Vân cười lấy điện thoại ra gọi.

– Tút... tút... alo... chồng hả. Chồng đến đón em về đi, em vừa mới tống con nhỏ dám quyến rũ chồng em vào trong tù ngồi rồi.

Phía bên đầu dây, cúp máy tức khắc không có một lời nói.

Vy đứng dậy cùng cảnh sát ra ngoài. Bước ra ngoài thì bất gặp một nụ cười đều.

– Vui quá ha, không biết cảm giác ngồi trong trại giam sẽ như thế nào đây.

Hải Vân nói đùa cười nhưng Vy chẳng để tâm coi những lời nói như ruồi muỗi bay qua vậy.

“Kít.”

Chiếc xe ô tô màu đen dừng lại, Hoàng Duy bước xuống xe. Hải Vân vội chạy lại.

– Chồng. Cô ta dám đem súng ra dọa vợ đó, cô ta còn khoát loát đang có thai với chồng nữa.

Duy đẩy Vân ra đi lại chỗ Vy.

– Các người định đưa cô ấy đi đâu?

– Về trại giam.

– Tôi sẽ bảo lãnh cho cô ấy.

– Được rồi, cậu đi theo tôi.

Cảnh sát viên nói.

– Tại sao, chớ ông lại chuộc cô ta ra chứ.

Vân tức giận.

– Câm và biến ngay cho tôi.

Duy trừng mắt nhìn Vân.

– Chờ... ..

Vân cứng họng chỉ biết lặng người quay đi gửi gắm đến Vy với ánh mắt căm ghét:

– Chờ đó, tôi sẽ không buông tha đâu.

Duy đến phòng chờ để đưa tiền bảo lãnh Vy ra đợi nhỏ ở bên ngoài. Vy được thả tự do, nhỏ đi ra nhưng không nhìn mặt Duy đi lướt qua.

Cậu vội nắm lấy cổ tay nhỏ kéo phắt lại.

– Chuyện đó có thật không?

– Không hiểu?

– Chuyện cô mang thai.

– Không.

Vy hất mạnh tay Duy ra nhìn cậu với ánh mắt của sự căm hận.

– Nếu chuyện đó có xảy ra thì anh đừng có mong tôi sẽ nói cho anh biết. Nếu nói ra thì anh chỉ biết sỉ nhục tôi mà thôi.

Vy cay đắng nói quay mặt đi. Đi được một đoạn thì Vy chợt ngã xuống đất ngất lịm đi.

...

Sau sự sụp đổ của ban công vì đang tu sửa, Di vẫn còn cảm giác run sợ ngồi một góc tường ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết. Minh Anh vì bận phải giải quyết công việc ở khu đào tạo sát thủ.

“Cạch.”

Cánh cửa chợt mở ra, một người con trai bước vào, trên tay cầm một bó hoa hồng trắng đi tới gần người con gái ấy đặt xuống. Định đưa tay lên vuốt lấy má người con gái ấy nhưng chợt thụt những ngón tay lại như có một gì đó khiến cậu không thể. Cậu đứng dậy đi ra ngoài.

...

Tại bệnh viện:

Kiều Vy đang nằm trên giường bệnh, tay gièm ống truyền dịch.

– Do ăn uống thiếu chất trên người cô bé có vài vết thương nhẹ do bị đánh.

Bác sĩ nói.

– Cô ấy ăn uống không đủ sao?

Hoàng Duy hỏi.

– Phải, tốt nhất cậu nên để cho cô bé ở lại nghỉ ngơi thêm một tuần nữa.

– Như vậy cũng được. Tôi sẽ thanh toán toàn bộ tiền viện phí.

Bác sĩ đi ra ngoài. Cậu kéo ghế ngồi xuống, hai tay chống lên thành giường nhìn Vy.

– Thật sự cô là người như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sáng:

Bình thường sáng nào, Gia Ngọc cũng cho những con cá điện của mình ăn. Cậu tắt đi hệ thống phun sương nhân tạo đi và ấn nút trên bàn, tự động ở dưới mặt sàn mở ra một cái bể thật lớn. Do bình thường, cậu cho phun sương là để che đi mặt kính dưới sàn được làm bằng kính chịu lực để không một ai biết cậu đang nuôi một loài cá có mạng điện. Gian nhà kính của cậu có nhiều cái phải gọi là khiến cho những tên nào có ý định vào ẩn trốn này nọ thì chỉ có tự dẫn sát vào chỗ chết.

Gia Ngọc cầm lấy hộp thức ăn bật nắp, rải những hạt cám xuống dưới bể. Một đàn cá nhanh chóng chụm lại ăn thật nhanh.

“Ting.”

Tiếng chuông tin nhắn. Gia Ngọc mở điện thoại. Là tin nhắn của Minh Anh.

– Gia Ngọc, tao cần dung dịch Bx100 mà tại phòng y hết rồi, mày có thể lấy cho tao được không, tao cần để nghiên cứu một loại độc dược.

Cậu đọc tin nhắn rồi tắt điện thoại cho vào túi quần đi xuống phòng thí nghiệm. Cậu dùng một cái thẻ màu xanh quẹt lên trên một thiết bị cảm ứng trên tường, một đường hầm mở ra, cậu bước xuống.

...

Vy đi cả ngày hôm qua không thấy về làm Di lo lắng. Vẫn như mọi ngày Di đều phải mang đồ ăn đến phòng cho Gia Ngọc. Mọi khi thì nhỏ đi một mình nhưng lần này còn có thêm hai người giúp việc và quản gia Thuý.

Di tay trong tay cầm một bó hoa hồng trắng đi một cách bình thản mà không phải đồ ăn thức uống gì. Vì Di biết lúc nào mang đồ ăn đến cho cậu hai, cũng đều mang về là một khay đồ ăn còn nguyên. Cứ làm việc xong, cậu đều uống nước revive, không phải là không ăn nhưng cậu chỉ ăn bánh mì sandwich mà ăn còn không hết nữa chỉ cần vài miếng rồi cho vào sọt.

Quản gia Thuý thấy Di không mang đồ ăn hay thức uống gì chỉ cầm trên tay những cành hoa hồng trắng, liền quát mắng:

– Này, con Di kia sao mày không mang đồ ăn cho cậu chủ mà cầm những cành hoa hồng hả?

– Không thích.

Di đáp lại một cách thản nhiên rồi đi qua Thuý chạm vai của chị ta.

– Con này giờ nó không còn sợ một ai nữa mà.

– Do nó có cậu Minh Anh luôn ở bên nó cả con Vy nữa, thử dám đụng vào hai đứa nó thử coi, không khéo bị xử trăm cũng nên.

Hai người giúp việc đi phía sau nhìn nhau nói qua nói lại.

– Tụi bay im hết đi.

Thuý quát lớn.

– Im lặng. Cậu hai ghét sự ồn ào.

Di quay người nhìn giúp việc nói.

– Mày là ai mà dám ra lệnh cho bọn tao im hả, bộ mày hiểu cậu hai lắm sao?

Thùy gần giọng.

– Hiểu.

Di đáp đơn giản rồi đi vào bên trong.

Bước vào trong, Di định đi đến bàn để đặt hoa hồng vào lọ nhưng không lại được. Bởi vì nó đã bị ngăn cách dưới mặt sàn là một cái bể lớn sâu khoảng 5 mét. Di đứng im nhìn và thắc mắc.

– Dọn dẹp đi.

Thùy ra lệnh.

– Tại sao lại có một cái bể lớn ngay trong phòng vậy chứ?

Một người giúp việc đứng nhìn, rồi phải ôm mặt vì thấy choáng váng khi nhìn thấy bể khá sâu.

– Sâu quá.

Một người giúp việc khác cũng vậy.

– Sao đứng hết vậy, không làm việc đi.

– Chị nhìn kia. Là một cái bể đó.

Thùy đưa mắt nhìn. Và lúc nào cũng vậy, trong lòng chị ta luôn chất chứa những cái bẫy không ai lường trước được.

Trong lúc Di đang đứng nhìn thì Thùy đi lại gần nhỏ. Sự tan ác lại hiện lên tột độ. Hai người giúp việc đứng kể Di thì không để ý gì cả cũng đang loay hoay nhìn cái bể sâu. Thùy đưa tay ra từ từ chạm vào người Di.

– Chết đi.

“Choang.”

“Tùm.”

Sự lao tới thật nhanh như một cái bóng, đã kịp lôi Di ngã vào một cơ thể rắn chắc và thay vào đó là hai người giúp việc bị ngã xuống bể. Cả bắt đầu tấn công, hai người giúp việc liên tục đập nước và rồi một mảng màu đỏ nổi lên mặt nước. Tấm kính sàn khép lại, hai cái xác chìm xuống. Thùy hét hoảng chạy đi một mạch không thấy mặt trời.

Lọ dung dịch vỡ tan, vết thương vùng hông bị hở miệng, máu loan lổ ra chiếc áo sơ mi trắng. Gia Ngọc vội buông Di ra và đi lại thay chiếc áo sơ mi khác. Di vội cúi xuống nhặt những cánh hoa hồng trắng đang nằm rải rác trên sàn rồi đi lại ngồi lên bậc cửa sổ.

– Ở đây, Di cảm thấy rất ấm áp.

Di nhìn chú mục vào những cánh hoa hồng trắng với ánh mắt socola đặc thoáng buồn.

Gia Ngọc không hề quan tâm đến sự có mặt của Di lúc này, cậu ngồi vào làm việc với laptop.

Và cứ như thế một tiếng, hai tiếng... trôi qua vẫn là sự im lặng. Đến trưa, Gia Ngọc mới dừng tay nghỉ một lát, tựa vào ghế và vớ lấy lon nước revive uống một hơi đến cạn. Cậu xoay ghế, vớt lon nước vào sọt thì thấy những cánh hoa hồng trên tay Di đang rơi xuống sàn, dường như nhỏ đang ngủ say và dần dần nghiêng người sắp ngã xuống. Như một sự phản xạ, cậu lao tới thật nhanh đỡ lấy nhỏ vào lòng mình và bỗng dưng cậu muốn ôm chặt lấy người con ấy không muốn buông ra.

Gia Ngọc muốn được ôm lấy cô gái ấy lâu hơn, muốn được chăm sóc và bảo vệ cô ấy. Cậu sợ... và sợ... cô gái ấy sẽ phải biến mất... Cậu rất thèm khát được hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó chỉ là cái bóng tồn tại phía sau lưng mà thôi không phải đón nhận từ trực diện. Cậu không cần gì hết, chỉ cần nhìn thấy ai đó cười; được thấy người đó hạnh phúc bên người khác, hạnh phúc là khi ai đó đứng bên cạnh mình và hạnh phúc khi nói được ba tiếng “TÔI YÊU EM.”

Di chợt mở mắt và nhẹ giọng nói:

– Nhớ anh, nhưng sẽ im lặng. Yêu anh, nhưng sẽ im lặng. Cần anh, nhưng sẽ im lặng. Vì Di biết nói ra, anh cũng sẽ im lặng.

Gia Ngọc buông thả nhẹ Di ra và hướng mắt đi chỗ khác.

– Di đã nghe anh nói ba chữ nhưng biết anh chỉ âm thầm nói ra khi Di đang chìm sâu trong giấc ngủ. Sống mà thiếu đi cảm xúc cũng chỉ là tồn tại.

Nói rồi Di cầm lấy những cành hoa hồng trắng và rời khỏi phòng.

Gia Ngọc không quay lại nhìn người con gái ấy đi vì nó khiến cậu chỉ muốn giữ chặt cô gái ấy lại mà thôi.

12 giờ trưa tại bệnh viện AM:

Vy đã tỉnh và nhỏ đứng gần cửa sổ ngắm ra phía ngoài xa kia cho vui đi nỗi buồn. Và tự dưng muốn rơi nước mắt và cứ thế nó đã tự động lăn dài trên má.

– Di, mình muốn nó kết thúc nhanh chóng và muốn sang Thụy Sĩ để có một cuộc sống yên bình, hạnh phúc.

Một nữ y tá đi vào đánh tan bầu không khí âm ảm này.

– Em thật may mắn đó nha, gặp phải một đại thiếu gia đẹp trai giàu có lại biết quan tâm đến bạn gái của mình như vậy.

Vy lấy tay lau đi nước mắt và quay lại nhìn nữ y tá với vẻ mặt tươi cười.

– Không phải bạn trai của em đâu chị, cũng không quen biết.

– Vậy sao. Trời ơi không quen biết mà đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt này luôn sao, đúng là tốt bụng.

Duy chợt bước vào và kêu chị y tá ra ngoài. Vy không quan tâm quay ra phía cửa sổ.

– Thật tội nghiệp cho một người con gái khi bản thân đã không còn trong sáng. Bởi vì sao? Bởi vì cô gái đó là một vũ khí sắc đẹp cura đồ bao thăng con trai mu muội.

Duy ngồi xuống ghế đệm, nói với vẻ của sự đều cột.

– Trong đó có anh.

Vy bình thần trả lời.

– Tôi nói cho anh biết nhân phẩm của tôi vốn trong sạch. Nhưng từ ngày gặp anh thì tôi bị dòn vào thế bất buộc, anh giam cầm tôi chỉ vì một lí do lợi dụng để thực hiện mục đích của anh. Tôi là con người chứ không phải một món đồ thích đặt đâu thì đặt.

Dứt lời, Vy giựt ống tiêm truyền dịch ra đi lại chỗ Duy trừng mắt nhìn cậu.

– Tôi ghét những người có hai tấm mặt nạ như anh và anh là một thằng tồi.

Vy đi tới tủ đồ, mở ra rồi cởi phanh chiếc váy dành cho bệnh nhân ngay khi Duy đứng đó. Nhỏ vớ lấy bộ đồ của mình mặc vào rồi đi ra khỏi đây một cách nhanh chóng.

Duy chỉ biết đứng nhìn và không có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Di đang ngồi chơi với những cành hoa hồng ở ban công, còn Minh Anh thì đang tập trung vào công việc nghiên cứu của mình. Di chơi rất vui vẻ, hiện lên sự hồn nhiên không phải sự băng giá như ngày nào. Cậu tuy làm việc nhưng vẫn nhìn Di, chỉ cần nhìn thấy nhỏ vui thì cậu cũng vui không cần lo nghĩ gì nhiều.

Vy trở về với tâm trạng không được vui.

– Chào anh Minh Anh, em về rồi.

– Về rồi sao, em đi đâu cả ngày qua vậy?

Minh Anh lo lắng hỏi.

– Em ghé vài chỗ đó mà. Trả anh chiếc thẻ.

Vy đi lại đưa thẻ cho Minh Anh rồi ra ngoài ban công ngồi nói chuyện với Di.

– Đang buồn.

– Hai... Chỉ có Di mới hiểu được mình.

– Hãy xem những lời nói đó như những bông hoa bồ công anh bay đi mãi mãi.

– Cảm ơn đã an ủi mình. Mà Di này, sau khi thực hiện được ý muốn mình sẽ trở về nơi mình đã sinh ra và lớn lên.

– Nơi nào?

– Một nơi có hoa anh đào nở và là nơi nhìn thấy mặt trời đầu tiên.

– Đừng đến nơi đó mà hãy đến Thụy Sĩ.

– Tại sao?

– Không lẽ Vy định bỏ mình đi?

– Không đâu.

– Vậy hãy đến Thụy Sĩ.

– Được rồi, nhưng mà mình không ở với Di lâu được vì Di còn phải có chồng nữa chứ.

Vy cười. Di im lặng không nói gì.

...

Ở khu quản lý sát thủ, Duy đang đánh kiếm Nhật với Minh Anh trong trang phục của Nhật Bản và thanh kiếm tre. Hai người họ đánh qua đánh lại với sự chứng kiến của bao sát thủ khác và người thầy tên là Toya, người cùng huấn luyện với Duy và Minh Anh.

Duy có gì đó không tập trung, cậu liên tục bị Minh Anh đánh phải.

– Duy, mày có sao không vậy, sao không ra chiêu đi?

Duy nắm chặt lại kiếm và chuẩn bị tư thế ra tay.

– Tiếp tục đi.

Cheng... chép... chép... tiếng kiếm liên tục vang lên. Những pha đánh đẹp mắt giữa hai sát thủ máu lạnh.

– Tôi ghét những người có hai tâm mặt nạ như anh và anh là thằng tồi.

Câu nói này lại vang vãn lên trong tâm trí của Duy, khiến cậu không tập trung được và liên tục đánh trật. Từ trước đến giờ, chưa có ai dám nói cậu là một thằng tồi và rồi có một cô gái đã dám nói thế với cậu.

– Anh là một thằng tồi... anh là một thằng tồi... tồi... tồi...

“Keng”

– A...

Duy bị Minh Anh đánh mạnh vào cổ tay và làm rơi thanh kiếm xuống. Cậu ôm lấy cổ tay và nhăn mặt rất đau. Vì trong bộ môn đánh kiếm này chỉ cần một chiêu là giết được đối thủ, vì vậy các đòn đánh kiếm đạo thường nhằm vào những chỗ hiểm yếu trên cơ thể. Đó là chém vào đỉnh đầu, chém vào hông nơi giữa xương sườn và xương chậu, chém vào cổ tay và đâm vào cổ họng.

Minh Anh đang chia kiếm vào cổ họng Duy nhưng cậu nhanh chóng thả kiếm và vội đỡ Duy đứng dậy. Vì cậu tưởng Duy sẽ né đòn đánh của mình nhưng cậu đã không làm vậy mà đứng im như có gì đó khiến cậu không tập trung.

– Duy, mày sao không? Tại sao không lại đỡ đòn đánh chứ.

– Tao không sao đâu.

– Tay của mày bong gân rồi. Mày có chuyện nên không tập trung phải không?

Minh Anh lo lắng hỏi.

- Không có gì đâu. Mày ở lại tiếp tục đi, tao phải sang phòng Gia Ngọc để vẽ bản đồ gen người, mai còn nộp vào trường Đại học Taemin.
- Còn vết thương
- Tao tự làm được.

...

9.00 giờ tối.

Gia Ngọc đang tập trung đứng vẽ một bản đồ phải gọi là cần độ chính xác cao, đòi hỏi sâu về kiến thức tốt và khả năng tư duy cao. Đó là bản đồ gen người mà cậu đã được tiếp nhận lại từ Duy không cần qua lớp học. Cậu phải bỏ thời gian ra để nhớ toàn bộ kiến thức có được từ tài liệu mà Duy mang từ trường về.

“Cạch.”

Tiếng cửa mở, Hoàng Duy bước vào và đi tới gần chỗ Gia Ngọc.

- Gia Ngọc, tao đến rồi. Xin lỗi, tao không cùng mày làm bài thực hành được.
- Nghi ngại đi.

Gia Ngọc nói với giọng trầm đặc, mắt không nhìn Duy mà chú mục vào đường đi của cây bút chì.

- Có gì không hiểu thì hỏi tao. Mà chắc mày cũng không cần.

Và cứ thế Gia Ngọc đứng vẽ mà không quan tâm đến công việc quản lý an ninh đang dồn dập trước mắt. Còn Duy thì đứng đó quan sát Gia Ngọc vẽ để có gì cùng hội ý.

...

Sáng 7.00 giờ.

Cuối cùng cũng đã xong, Gia Ngọc tựa vào ghế đệm ngồi thở nhẹ vì quá mỏi mệt còn Duy thì nằm dài trên ghế sofa đánh một giấc thật ngon. Họ đã thức trắng đêm để hoàn thành xong bản đồ gen người. Gia Ngọc mang bản đồ đặt lên trên bàn kính và đi vào trong phòng tắm.

Như mọi ngày, Di cùng với những người giúp việc đến phòng của cậu hai để dọn dẹp.

- Di, mình sẽ đi cùng bạn để dọn dẹp.
- Cũng được.

Di, Vy xách xô nước và cây lau nhà còn một vài người giúp việc thì mang đồ ăn đến.

Đến gian nhà kính, bước vào trong việc ai nấy làm.

Di và Vy cầm cúi lau và phải giữ sự im lặng hết mức vì Duy đang nằm ngủ ở đây.

Vy đi lại lau ở chỗ ghế sofa nơi Duy đang ngủ. Nhỏ nhìn cậu với ánh mắt của sự căm giận. Nhỏ nói thầm.

- Sẽ có lúc anh phải trả giá cho những lời nói mà anh xúc phạm đến tôi, kể cả vợ anh.

Di thấy bức ảnh người phụ nữ xinh đẹp, phúc hậu đang mỉm cười hạnh phúc nhưng bên cạnh lại là một cành hoa hồng đỏ đang héo tàn. Nhỏ đi lại rút một cành hoa hồng ở trong lọ tới chỗ bức ảnh. Nhỏ nhìn vào bức ảnh trong lòng cảm thấy có một nỗi buồn.

Nhỏ đưa tay lên sờ nhẹ trên nụ cười của người phụ nữ ấy nó khiến nhỏ nhớ lại thời còn thơ. Được nhìn thấy người mẹ cười, nhìn thấy người cha luôn ở bên cạnh nâng đỡ mỗi khi nhỏ gục ngã là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nhỏ. Nhưng giờ nó đã không tồn tại mà đã biến mất mãi mãi.

- Hạnh phúc là cho và sống vì người khác.
- Mỗi ngày con tặng mẹ một cành hoa hồng, mẹ sẽ cảm thấy ngày nào cũng có hạnh phúc.

Đó là những gì ghi trên bức ảnh.

- Cô thích hoa hồng, anh ấy cũng thích hoa hồng và cháu cũng vậy.

Di nói nhỏ và đặt hoa hồng bên cạnh bức ảnh.

Những người giúp việc mang khay thức ăn bỏ lên bàn làm việc, nhưng họ không biết họ đang đặt không đúng chỗ. Họ để khay thức ăn dề lên trên bàn vẽ.

– Cậu hai cũng thật kì lạ, son hào hải vị cậu không bao giờ ăn mà đem bánh mì vào thì mới ăn, mà ăn còn không hết nữa.

Một người giúp việc nói.

– Cậu hai là như thế mà chỉ cần mỗi ngày là một lon nước revive với bánh mì là có thể sống qua ngày được rồi.

Một người giúp việc khác nói. Nói xong, cô ta bỏ khay có hai ly sữa xuống dưới bàn. Nhưng vì cứ lóng ngóng, cô ta đã vô tình làm đổ cả hai ly sữa lên trên bàn đồ.

– Thôi chết rồi... làm sao đây?

Cô ta hốt hoảng, sợ hãi.

– Lần này, thì chết chắc rồi.

Di quay lại, thấy hai người giúp việc có vẻ hoảng sợ nên đi tới. Nhỏ thấy trên bàn có một tấm bản đồ bị sữa làm ướt nhẹp, loàn màu ra khắp tờ giấy. Nhỏ cầm lấy ly rỗng lên.

Hai người giúp việc không biết xử trí sao nếu như để cậu hai biết được. Vừa lúc Gia Ngọc từ phòng tắm bước ra, hai người họ thấy được vội phần đi mất hút mặc cho mọi chuyện có như thế nào thì trước hết phải lo bảo toàn tính mạng của mình trước đã.

– Vy, cái này hình như là bản đồ gen người thì phải, nó bị hỏng rồi.

Di gọi Vy.

Gia Ngọc nghe được vội đi tới, nhìn thấy tấm bản đồ thấm đầy sữa và loàn màu, cậu quay sang nhìn Di, thấy nhỏ cầm trên tay cái ly rỗng, không cần lí do... Không một lời giải thích. Cậu vò nát tấm bản đồ vứt xuống sàn.

“Chát.”

Một cái tát giáng xuống mặt Di không một chút do dự, nhỏ ôm lấy gò má bỏng rát, ánh mắt socola đặc nhìn cậu, nước mắt đọng lại hoen mi.

– Biến hết đi!

Cậu gầm gọng nói với sự tức giận.

– Anh tát Di... đồ dối trá.

Di nói giọng nghẹn lại và quay người chạy nhanh ra khỏi đây. Vy thấy vậy cũng chạy theo nhỏ nhưng không quên để lại một câu nói ngắn gọn:

– Anh thật sự đã sai.

Gia Ngọc lúc này mới định thần lại mọi chuyện, cậu thật sự không biết mình đang làm gì vừa rồi, chỉ vì con nóng giận tức thời.

...

Di chạy thẳng về phòng Minh Anh, đóng chặt cửa lại, không cho bất cứ ai vào kể cả Vy.

– Di, mở cửa ra đi... không sao đó chứ?

Vy đập cửa, nói lớn, vẻ mặt lo lắng.

Không một câu trả lời.

Di cầm lọ hoa hồng trắng đi ra ban công ngồi phịch xuống như một người mất hồn.

– Di rất thích hoa hồng.

Nhỏ đặt lọ hoa xuống dưới sàn nhưng vô tình hất tay làm vỡ lọ hoa, khiến nước trong lọ văng tung toé. Nhỏ như người nhặt lấy những cánh hoa hồng. Nhỏ nhặt từng cánh một cách chậm rãi, vẻ mặt vô cảm không có cảm xúc.

– A...

Đang nhặt thì vô tình bị mảnh vỡ đâm phải ngón trỏ, nhỏ giật mình rút tay lại, thả những cành hoa hồng xuống. Từ chỗ bị vết thương ấy, đang chảy ra giọt máu đỏ tươi. Giọt máu ấy khiến cho tâm trí nhỏ lại hiện về một thứ gì đó gọi là đau thương, tàn ác liên quan đến máu tươi và chết chóc.

Di ấn mạnh ngón trỏ nơi bị đứt tay, ấn thật mạnh và máu cứ thế mà chảy loan xuống nguyên lòng bàn tay và nhỏ từng giọt xuống sàn. Di chợt cười nhạt, một nụ cười tà mị nhanh chóng tan biến. Nhỏ nhặt lấy mảnh vỡ lên, cứa vào lòng bàn tay, một đường dài và sâu khiến nó túa ra máu thật nhiều.

Di nhặt lấy những cành hoa hồng lên và đưa phần tay mình vừa cứa nhuộm chúng. Nhỏ cười và cười, những hoa hồng trắng đang được nhuộm thành một màu đỏ bởi máu.

“Cạch.”

Tiếng cửa phòng mở, Gia Ngọc bước phòng Minh Anh. Cậu đến đây đã có sự cho phép của Minh Anh vì có một thứ cần lấy. Cậu đi tới bàn làm việc tìm xung quanh.

“Phào.”

Gió thổi mạnh đột ngột, làm những giấy tờ trên bàn bay tứ tung. Gia Ngọc vội cúi xuống nhặt chúng. Cậu đi ra ban công để nhặt lấy những tờ tài liệu thì thấy Di đang nằm co quắp dưới sàn với một vũng máu. Trên vấy của nhỏ thấm nguyên một màu đỏ, những cành hoa hồng trắng cũng cứ thế mà đỏ bởi nó đã nhuộm bằng máu tươi.

Gia Ngọc vội chạy lại đỡ lấy Di lên, hất phần lộn tóc qua, vẻ mặt lo lắng.

– Di.

– Anh Gia Ngọc, hãy nắm lấy tay Di.

Di nói với giọng yếu ớt.

Cậu nắm chặt lấy tay đang dính đầy máu của nhỏ.

– Không... phải... Di... làm...

Nhỏ cố gắng nói ra từng chữ.

– Không... phải... Di... làm...

Nói rồi, Di ngất đi trong vòng tay của Gia Ngọc.

– Đừng...

Minh Anh trở về, thấy được vội chạy lại đỡ mạnh Gia Ngọc ra và bế xốc Di lên đi tới phòng y ngay tức khắc.

Gia Ngọc cảm thấy tim mình chợt nhói lên, chỉ biết đứng nhìn và nói hai chữ ngậm ngùi:

– Tôi sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Tại phòng y.

Di đã được Minh Anh cứu kịp thời nhưng mất máu quá nhiều bởi căn bệnh quái ác ấy. Mặt nhỏ trở nên tím tái và liên tục mê sảng.

– Không phải Di... không phải Di...

Cậu nắm chặt lấy tay Di không khỏi lo lắng.

– Chắc đã có chuyện gì đó rồi.

Cậu kéo chăn đắp lại cho Di và vội đi hỏi Vy xem đã có chuyện gì đã xảy ra.

Gia Ngọc đang đứng ở hồ bơi trên tay cầm những cành hoa hồng đỏ. Cậu ngắt từng cánh hoa xuống hồ bơi. Tuy bên ngoài có vẻ nhìn cậu rất thân và lạnh lùng nhưng bên trong hiện rõ một sự lo lắng.

“Bóp.”

Cậu ngã xuống dưới nền, trên miệng rỉ ra giọt máu. Cậu lấy tay quệt môi và đứng dậy.

“Bóp.”

Và lại thêm một cái đánh thật mạnh ngay mặt. Cậu vẫn lấy tay quệt môi với thái độ rất thân. Minh Anh thật sự rất tức giận sau khi biết chuyện, cậu nắm lấy vạt áo của Gia Ngọc, trừng mắt nhìn cậu.

– Tại sao mày lại làm như vậy chứ?

– Nếu mày còn giận thì tiếp tục đi.

Gia Ngọc đáp lại.

Cậu giờ nắm đầm lên định đánh Gia Ngọc lần nữa nhưng lại thôi. Cậu buông mạnh vạt áo của Gia Ngọc ra và hạ con giận xuống, nói chuyện đàng hoàng với cậu.

– Xin lỗi mày, vì tao quá nóng giận. Mày biết Di đối với tao là như thế rồi, là một người rất quan trọng.

Gia Ngọc im lặng, không nói gì, chỉ nhìn những cánh hoa hồng trôi nổi trên mặt nước trong xanh.

– Di giờ đang cần được truyền máu, cô ấy rất yếu. Di có nhóm máu hiếm, người duy nhất có thể truyền máu cho cô ấy lúc này chỉ có mày. Tao đã gọi tới các ngân hàng máu, nhưng không có.

– Được.

Gia Ngọc trả lời không do dự.

...

Trong phòng y, Minh Anh đang ngồi tập trung nghiên cứu phần còn lại của thuốc đặc trị.

Còn Vy đang ngồi bên cạnh Di chăm sóc cho Di. Nhỏ đã khá hơn nhiều vì được truyền máu.

– Hôm nay là chủ nhật. Chắc có lẽ phải đi một mình rồi.

– Đi đâu vậy, Vy?

Minh Anh quay sang hỏi.

– Thường thì vào chủ nhật, hai đứa em hay đến nhà thờ để cầu nguyện.

– Nếu vậy thì anh nói Duy đưa em đi.

Minh Anh vừa dứt lời thì Duy cũng mở cửa bước vào.

– Minh Anh tao có việc cần nhờ.

– Đúng lúc mày vừa đến, mày đưa hộ bé Vy đến nhà thờ được không?

– Không cần đâu anh.

Vy vội từ chối.

– Tại sao vậy?

– Em tự đi một mình được.

– Không được, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì sao, đi với Hoàng Duy đi.

Nghe Minh Anh nói như thế, nhỏ chỉ biết gật đầu đáp.

– Vâng.

– Vậy thì tao nhờ mày đưa Vy đi hộ tao, còn công việc để tao giải quyết được rồi.

– Cũng được.

Duy đáp rồi quay sang nhìn Vy.

– Đi thôi.

Vy đi thẳng lướt qua mặt cậu một cách lạnh lùng. Duy nhếch mép cười nhạt.

Minh Anh thôi việc của mình đi tới chỗ Di, ngồi cạnh nhỏ. Vừa lúc Di tỉnh lại. Cậu vuốt tóc nhỏ và nhẹ giọng hỏi:

– Em cảm thấy sao rồi?

– Di muốn đi đến nhà thờ.

Nhỏ nói với giọng yếu ớt.

– Nhưng em còn đang...

– Di muốn đến nhà thờ.

Di cắt ngang lời Minh Anh, cậu trầm trù một lúc rồi cũng đồng ý.

...

Vy đi thẳng không nói không rằng cứ thế mà đi ra khỏi cổng.

“Kít.”

Chiếc xe lamborghini dừng lại phía trước, khiến Vy dừng chân.

– Lên xe đi.

Vy vờ như không để ý thấy liền đi qua đường một mạch cứ thế bước chân trên vỉa hè và đi. Duy lái xe chậm lại theo nhỏ.

– Công nhận cô đúng là loại người cố chấp.

Nhỏ vẫn tiếp tục đi và không đáp một câu nào.

Duy vội phanh xe lại rồi bước xuống kéo tay Vy.

– Buông ra.

Vy quát lớn và cố giật tay mình lại nhưng bị cánh tay rắn chắc giữ lấy không buông. Cậu kéo nhỏ đi định lôi lên xe thì vô tình gặp mẹ và vợ ngay trước trung tâm thương mại.

– Hoàng Duy, con đang làm gì ở đây vậy, mà cô gái này là ai?

Mẹ cậu nhíu mày nói, nét mặt tỏ ra khó chịu.

– Chồng vẫn chưa bỏ con nhỏ đó sao?

Hải Vân gần giọng nói.

– Cô không có quyền nói tôi bỏ cô ấy.

Vy hất mạnh tay cậu ra và cúi đầu chào mẹ cậu một cách lễ phép.

– Chào bác.

Dứt lời, Vy quay người đi thẳng một mạch.

– Duy, con về nhà nói chuyện với mẹ ngay lập tức.

...

Tại nhà thờ:

Minh Anh khoác vai Di vào trong nhà thờ một cách chậm rãi. Cậu để nhỏ đứng trước tượng chúa Je-su và cầm một cành hoa hồng đỏ đặt lên một cuốn sổ dày trước mặt.

– Con cầu xin chúa, hãy để cho mọi thứ đến với con một cách nhanh chóng, con không thể chờ đợi được nữa, con xin người hãy chỉ mở ra con đường con cần phải đi, con xin người... Amen.

Sau khi cầu nguyện xong, Di đi tới chỗ Minh Anh và ngồi xuống gần cậu.

Cả hai đều im lặng, không ai nói gì. Không khí trong nhà thờ trở nên yên ắng.

– Hạnh phúc là gì?

Di chợt lên tiếng.

– Xin lỗi vì anh không thể trả lời.

– Vì sao?

– Vì điều đó sẽ không tồn tại.

– Nó tồn tại.

– Đối với em nó tồn tại sao?

– Đúng.

– Nhưng đối với anh nó chỉ là cái bóng mà thôi và nó sẽ biến mất mãi mãi.

– Giờ không phải anh đang hạnh phúc sao?

– Vậy tại sao em còn hỏi anh hạnh phúc là gì?

Minh Anh chợt mỉm cười nhìn Di.

Tiếng điện thoại Smartphone reo lên làm phá tan cuộc nói chuyện giữa hai người. Minh Anh dừng dậy đi ra ngoài để nghe điện thoại. Di gục đầu xuống ghế, dường như nhỏ vẫn cảm giác mệt trong người nên nhắm mắt lại để cảm thấy thoải mái hơn.

...

Tập khu làm việc Cube:

Mọi công việc đơn giản nhất chỉ là diệt virus xâm nhập vào hệ thống quản lý phần mềm, tham gia các phi vụ vận chuyển vũ khí lậu, chất cấm với những đường đi nước bước đơn giản mà cũng phải dè dặt đến một người. Mọi thứ đều đổ dồn lên đầu Gia Ngọc, họ để cậu giải quyết tất cả.

Gia Ngọc ngồi bất cần trước màn hình lớn, đang tập trung để giải quyết nhưng nghe bao nhiêu tiếng vo ve inh ỏi nào là cậu làm mau lên, giải mã cái này, giải mã cái kia, nên đi hướng này hay đi hướng khác... Mọi thứ đều rối ren lên. Những điều đó đối với cậu quá phiền phức. Cậu khó chịu, vứt hết sấp tài liệu lên bàn, đẩy ghế đứng dậy và đi.

Một nhân viên thấy vậy nói:

– Sao cậu không làm tiếp?

– Các người giỏi thì làm hết đi.

Cậu gằn giọng khiến bao nhiêu nhân viên, giám đốc, quản lý đều nhìn cậu. Cậu cứ mặt cho công việc đang cần cậu giải quyết, cậu bỏ đó và đi vì ghét sự ồn ào.

Gia Ngọc đi đến gara xe, lên chiếc lamborghini trắng phóng đi thật nhanh.

Cậu đi đến nhà thờ và cầm trên tấm thiệp hoa hồng đỏ bước vào trong. Cậu đi lại đứng trước tượng chúa Je-su bỏ tấm thiệp lên trên cuốn sổ và nhìn lên tượng chúa.

Bất chợt từ phía sau có một vòng tay ôm lấy cậu. Bắc giác, cậu nắm lấy tay người con gái ấy thả ra và quay lại. Ánh mắt socola đặc nhìn cậu.

– Đừng đi, hãy ở bên Di lúc này.

Gia Ngọc im lặng, ánh mắt đen huyền chứa sự lạnh buồn nhìn sâu vào đôi mắt nhỏ. Cậu đưa tay lên định chạm vào bờ má nhỏ, cậu muốn ở bên

cạnh nhỏ, ôm chặt lấy nhỏ vào lòng nhưng một điều gì đó khiến cậu không thể. Cậu buông thả tay và đi thẳng, lướt qua mặt nhỏ. Cậu chột khựng lại vì bị nhỏ nắm chặt lấy cổ tay.

– Di ghét nhìn thấy anh quay lưng đi.

Nhỏ gằn giọng nói.

Gia Ngọc vẫn vậy, lạnh nhạt và im lặng, hất tay Di ra và tiếp tục đi ra khỏi nhà thờ.

Di chỉ biết đứng nhìn người con trai ấy khuất dần sau cánh cửa lớn. Một giọt nước mắt thấm lạnh rơi xuống.

– Anh là một kẻ dối trá.

Mình Anh ở ngoài nói chuyện điện thoại rất lâu và rồi bất chợt cậu đánh rơi điện thoại, về mặt hiện lên một nỗi tuyệt vọng.

– Cuối cùng thì ngày đó cũng đã đến.

Cậu đi vào trong nhà thờ với vẻ mặt vui vẻ để che giấu một điều gì đó sắp xảy ra với chính cậu. Cậu tiến lại gần Di và ôm chặt lấy nhỏ.

– Nếu như không có anh ở bên cạnh, em vẫn sẽ sống tốt chứ?

Di đưa vòng tay ôm lấy cậu và nhẹ giọng nói:

– Anh đi đâu?

– Đi đến một thế giới khác. Một nơi mới thật sự thuộc về anh.

– Vậy thế giới đó có thuộc về Di không?

Mình Anh không trả lời chỉ mỉm cười nhẹ, một nụ cười sau nỗi buồn. Cậu đưa tay lên vuốt lấy mái tóc mượt của Di.

– Di, anh đối với em có quan trọng không?

– Có.

Bằng Di gật đầu đáp.

Mình Anh càng ôm chặt nhỏ hơn và có vẻ một phần nào đó yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Sau khi rời khỏi nhà thờ, Gia Ngọc đi đến chỗ công viên theo lời hẹn trước đó. Theo lời anh trai, cậu đến để giải quyết một phi vụ truy sát.

Tại công viên XU:

Gia Kỳ cùng với những tên vệ sĩ đã tới chỗ công viên. Gia Kỳ ngồi yên vị trong chiếc xe hơi màu đen, rút chiếc điện thoại ra gọi điện.

– Alo...

– Tôi đã đến công viên XU.

– Giờ hãy đi đến cổng số một, đi thẳng về hướng Nam. Sau khi cậu đi vô rồi, tôi sẽ ra gặp cậu.

Nghe xong, cậu tắt máy và đi theo lời chỉ dẫn.

– Giờ đến phần của con.

Một người con trai ngồi bên cạnh nghị viên Pathauy, khoác mũ choàng lên đầu, đeo kính râm và cầm khẩu súng dài màu đen, bước ra khỏi xe và chuẩn bị thực hiện mục tiêu.

Gia Kỳ và những tên vệ sĩ đã đi tới cổng số một theo yêu cầu nhưng không thấy bất kì một ai.

– Sao ông ta chưa ra?

– Đợi đi.

Trong lúc chờ đợi thì ở phía khác, một nam thanh niên đang đứng khuất sau góc tường, giờ khẩu súng nhắm thẳng vào Gia Kỳ, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò thì chợt dừng lại vì có kẻ cản trở.

– Sao giờ này mày mới tới?

Gia Kỳ gằn giọng nói.

Gia Ngọc không nói gì, mang bao tay màu đen vào và cầm khẩu súng bóp “cành...cách”, kéo sụp mũ lưỡi trai xuống che đi gần nửa khuôn mặt.

– Gia Ngọc... kế hoạch thất bại rồi, mau ra mặt thôi con trai.

Nam thanh niên ấy bước ra cùng nghị viên Pathauy và những tên vệ sĩ bước ra.

– Chào, hai cậu con trai của ông trùm tổ chức CMI.

– Cuối cùng thì ông cũng chịu xuất hiện sao?

Gia Kỳ lên tiếng.

– Cảm ơn cậu Gia Ngọc rất nhiều, vì bây giờ tôi đã có thể sở hữu trong tay bản sao 2WW này... Haha...

Ông ta nói và cười một cách khinh bỉ.

– Tôi không chỉ sở hữu bản sao này mà còn độc chiếm một số cổ phần lớn trong các tập đoàn mà ba cậu đang sở hữu.

Ông ta tiếp lời.

– Vậy ông hẹn chúng tôi ra đây để làm gì?

– Để loại bỏ kẻ tài giỏi.

Ngay lập tức cậu thanh niên đứng bên cạnh nghị viên giờ súng lên chia thẳng về phía đối phương. Và cũng như vậy, Gia Ngọc cũng giờ súng lên cùng một lúc.

– Tại sao ông lại có được bản thảo đó chứ?

Gia Kỳ gằn hỏi.

– Ha ha... được thôi tôi sẽ nói cho các cậu biết. Chắc cậu Gia Ngọc đây cũng không ngờ rằng có lúc mình bị phản bội bởi một người tin tưởng nhất phải không?

Ông ta vừa nói vừa cười nhạt.

– Đến lúc ra mặt rồi.

Cậu thanh niên ấy tháo mắt kính và kéo mũ xuống khiến cho đối phương phải ngạc nhiên.

– Minh Anh.

Gia Ngọc chợt lên tiếng.

– Bất ngờ lắm phải không?... Ha ha.

Nghị viên cười lớn.

– Tại sao lại là nó chứ? Chuyện này mà để ba biết được thì không xong đâu. Gia Ngọc xử nó luôn đi.

Gia Kỳ ra lệnh cho em trai mình.

– Giết chết bọn chúng đi.

Nghị viên cũng ra lệnh cho bên mình ra tay. Những tên vệ sĩ đều cầm súng bóp cò cành cách, chuẩn bị ra tay thì Minh Anh lên tiếng:

– Khoan.

– Sao vậy? Sao không ra tay đi?

Nghị viên quay sang nhìn Minh Anh.

– Tôi sẽ ra tay nhưng hãy để tôi nói vài điều.

– Được rồi, nhanh đi.

Những tên vệ sĩ đều hạ súng xuống.

Minh Anh nhìn về phía Gia Ngọc.

– Máy đang giận tao lắm phải không? Thật ra tao là một gián điệp vào tổ chức CMI để đánh cắp dữ liệu và mọi thông tin liên quan đến chính trị kinh tế. Giờ tao không phải là bạn của mày nữa mà là một kẻ thù.

– Đừng nói nhiều nữa, mau ra tay đi.

Gia Ngọc gần giọng và chìa họng súng về phía cậu.

– Đã đến lúc phải chết.

Minh Anh vừa dứt lời, cả hai bên đều xả súng kịch liệt. Và rồi cũng sẽ có kẻ thua cuộc và kẻ thắng cuộc.

“Pằng... pằng... pằng...”

Những phát đạn liên hồi, những vũng máu tươi thắm đỏ đầy khuôn viên, những cái xác lăn lóc, cả hai bên đều đối đầu nhau quyết liệt, ngoại trừ hai người thanh niên vẫn đứng yên và chìa súng vào nhau.

– Giết đi.

Gia Ngọc nói giọng dứt khoát và tự hạ súng rơi xuống đất, về mặt vẫn lạnh toát.

– Tao xin lỗi.

Minh Anh nói, rồi tự đưa súng chia thẳng vào thái dương và:

– Vĩnh biệt, người bạn tốt của tao.

“Pằng.”

Một nụ cười nở trên môi của một sự thoải mái và nỗi đau mà cậu chịu đựng. Cậu ngã phịch xuống đất, máu từ đầu chảy ra nhiều thành vũng. Gia Ngọc vội chạy lại, nâng đầu cậu lên, về mặt từ lạnh lùng chuyển sang sự lo lắng.

– Tại sao làm vậy?

– Xin... lỗi...

– Đừng.

Cậu ráng nói hai từ cuối cùng trong hơi thở yếu ớt, ánh mắt chợt nhắm lại và nghiêng đầu qua một bên trong sự ra đi mãi mãi, cậu đã đi đến một nơi thật xa, một nơi thật sự cậu cảm thấy bình yên.

– Con trai của ba...

Ông nghị viên hốt hoảng khi chứng kiến con trai mình tự giết chính mình.

Gia Ngọc xiết chặt tay tạo thành nắm đấm và hiện rõ sự hối hận trong ánh mắt đen huyền lạnh lẽo. Cậu cầm lấy khẩu súng đứng vững dậy và bắn ông ta liên hồi cho đến viên đạn cuối cùng.

Và tất cả đều đã kết thúc, không ai được lợi ích gì chỉ đem lại sự mất mát và đau thương.

...

Nơi an táng:

Minh Anh được chôn cất trên đồi cỏ xanh với một khoảng trời bao la rộng lớn, gió thổi vi vu cuốn theo những chiếc lá khô, không khí âm ỉ bao trùm lấy cả không gian bất tận này.

Hoàng Duy đặt bó hoa đồng tiền màu đỏ xuống gần tấm bia.

– Tại sao lại như vậy, mày đi không nói tao lời nào, mày có phải là bạn của tao không?

Duy gần giọng nói, về mặt thoáng buồn.

Gia Ngọc im lặng và đang tự trách bản thân mình. Cậu nghĩ Minh Anh chết là lỗi do cậu.

Cả hai đứng một lúc rồi rời khỏi đây. Và ở nơi đó, một bóng dáng người thanh niên mờ ảo đang đứng nhìn về hướng họ đi.

...

– Di... Anh Minh Anh chết rồi...

Kiều Vy chạy vào nói với giọng hốt hoảng.

“Choang.”

Lọ hoa trên tay Di rớt xuống vỡ toan, nhò vội guồng chân chạy đi. Vy cũng chạy theo.

Di và Vy đều nhanh chóng chạy tới đồi nơi Minh Anh an nghỉ.

Vừa tới nơi, hai nhò đều thở hổn hển, Di ngồi phịch xuống gần bia, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, nhò đưa tay lên sờ lấy tấm ảnh trên bia.

– Thì ra đây là thế giới mà anh nói với Di sao?

Di nói giọng nghẹn lại.

– Tại sao lại như thế chứ...

– Thôi đừng buồn, tất cả đều đã xảy ra rồi không thể thay đổi được.

– Minh Anh, Di yêu anh.

Di nói rõ từng chữ chân thành từ đáy lòng và thật sự trong lòng nhò bây giờ hoàn toàn trống trải.

Bóng dáng người con trai mờ mờ ảo ảo ấy vượt nhẹ lên mái tóc đỏ trầm ấy và mỉm cười tan biến theo làn gió bay đi.

– Vĩnh biệt người anh trai tốt của Vy. Chúa sẽ luôn bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tối, tại gian nhà kính.

Gia Ngọc từ ngoài bước vào, cậu bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống và đi vào phòng làm việc. Cậu nhìn thấy trên bàn có một chiếc hộp màu vàng và có ghi “GỬI GIA NGỌC”. Cậu mở ra xem, bên trong hộp có một lọ thuốc màu vàng đục có dán nhãn julio- 01 và một cái USB màu đen.

Gia Ngọc cắm USB vào laptop và khởi động đó, sau đó chiếu lên màn hình rộng.

– Gửi đến người bạn thân của tao. Tao đã biết sẽ có ngày hôm nay, nên tao đã quay đoạn video này muốn nói đôi điều. Thật sự, tao coi mày với Duy là những người anh em tốt của tao, tao chưa bao giờ muốn phản bội mày cả. Xin lỗi, vì tao đã không nói cho mày biết tao là con trai của nghị viên Pathauy. Ông ấy muốn tao lật đổ tổ chức CMI và lấy bằng được bằng thảo 2WW nhưng tao đã không làm như vậy, thực chất nó chỉ là giả mà thôi. Nói đùa chút nha, mày cũng yêu Băng Di phải không... Hihi... Tao biết mày không nói ra mà thôi, bởi vì tao phải không? Thật sự, tao yêu Di hơn cả bản thân của tao, từ ngày gặp Di tao đã thay đổi nhiều. Nhưng giờ biết làm sao đây, tao không thể ở bên Di hết cuộc đời này được. Giờ tao chỉ biết trông chờ vào mày thôi. Có một điều khiến tao phải đau đầu suốt thời gian qua, đó là căn bệnh dạ tiêu cậu của Di. Một căn bệnh khá phức tạp, hiện tại tao chỉ mới điều chế ra một nửa thuốc đặc trị, nhưng còn một giai đoạn nữa tao chưa kịp nghiên cứu. Tao đã phát hiện, trong máu của mày có chứa một viên nang có thể làm tái sinh lại các tiểu cầu bị vỡ nhưng chất đó lại nằm ở đâu thì tao vẫn chưa tìm ra. Ừm... mày có thể thay tao nghiên cứu được không? Hi vọng mày sẽ

làm điều đó. Và điều cuối cùng tao muốn nhờ mày, đừng bao giờ làm Di khóc và cũng đừng làm Di buồn vậy là đủ. Còn về con bé Vy, hãy nhắn đến Duy chăm sóc cho con bé hộ tao... Gia Ngọc! Chúc mày luôn được hạnh phúc... tạm biệt...

Kết thúc video là một nụ cười của nam thanh niên.

Gia Ngọc coi xong đoạn video, cậu cúi chặt tay vào bàn và cảm thấy lòng mình có lỗi.

– Minh Anh, tao hứa.

Cậu đóng laptop lại và đi ra ngoài. Vừa bước ra đến cửa, thấy Di nằm co quắp, vẻ mặt tái nhợt, môi tím, trên tay vẫn còn nắm chặt cành hoa hồng đỏ.

Mái tóc ướt nước che đi khuôn mặt, bộ váy ướt sũng. Gia Ngọc vội đi tới bế xốc nhỏ bé vào phòng. Cậu đặt nhỏ nằm lên giường, vội tắt đi hệ thống phun sương. Cậu kiểm tra huyết áp và nhịp tim cho nhỏ. Cậu biết, căn bệnh trong nhỏ bộc phát đột ngột, chắc có lẽ đã rất đau đớn quai.

Gia Ngọc đi đến tủ thuốc, lấy một ống tiêm có chứa dung dịch màu trắng trong suốt, tiêm vào cho nhỏ. Cậu lấy khăn ẩm lau nhẹ trên gương mặt tái nhợt ấy và rồi cậu đã tự khoác lên người nhỏ một chiếc áo sơ mi trắng. Ngoài trời, hàng triệu hạt mưa rơi tí tách, bên trong gian nhà kính là một sự chăm sóc của một người con trai đối với một người con gái, sự quan tâm dần được xuất hiện trong cái tâm hồn vốn dĩ không có khái niệm biết quan tâm.

...

Sáng:

Di tựa người tỉnh dậy, nhỏ cảm thấy mình như đang ở một nơi rất quen thuộc. Nhỏ lấy tay ôm đầu lắc nhẹ cho tỉnh hẳn, nhìn vào thân thể mình không phải bộ đồ của người giúp việc mà là một chiếc áo sơ mi trắng to rộng. Bắc gác, nhỏ quay sang phía bàn làm việc thấy Gia Ngọc đang xăng tay áo rồi mặc áo khoác da màu đen vào, ăn mặc một cách chỉnh tề.

– Đi làm sao?

Di hỏi.

Gia Ngọc quay lại nhìn nhỏ nhưng không trả lời. Đội mũ lưỡi trai lên và đi.

Di ngồi dậy chạy tới đứng trước mặt cậu.

– Hẹn anh tối nay tại sông Crytal.

Cậu vẫn im lặng, không nói gì đi lướt qua mặt nhỏ.

...

Khu A1:

– Gia Ngọc, khu quản lý sát thủ giờ phải trông cậy vào mày thôi.

Duy đi cùng Gia Ngọc đến phòng họp.

– Không, Gia Kỳ sẽ quản lý.

– Mà cũng phải, mày cũng bận nhiều việc quá rồi.

– Duy, mày thay tao chủ trì cuộc họp đi.

– Mày định đâu?

– Phòng y.

Dứt lời, Gia Ngọc đi thẳng đến phòng y.

Phòng y:

Gia Ngọc bắt đầu ngồi vào ghế và nghiên cứu. Cậu lấy mẫu máu của Di cho vào kính hiển vi quan sát. Hình ảnh những tế bào máu được hiện lên trên màn hình máy tính. Những tiểu cầu bị vỡ ra không liên kết. Cậu lấy ống tiêm và tự tiêm vào tay mình, lấy một ống xilanh máu đặc sánh. Cậu nhỏ từng giọt máu xuống một khay tròn nhỏ và cho thêm vài giọt dung dịch julio- 01.

Kết quả hiện lên trên màn hình máy tính là sự phân tách của máu bị thay đổi. Một thành phần chưa biết được bao quanh lấy tế bào. Giống như một viên nang và một chất mới được tạo thành có màu vàng. Đó là một loại enzym có thể kháng lại cái chết của tế bào máu. Khi chất đó được lọc ra từ máu của cậu, sẽ nhận được một loại chất có kháng thể mạnh làm giảm quá trình vỡ tiểu cầu và tạo ra tế bào máu mới.

– Huyết tương?

Cậu thắm trong miệng. Và theo như cậu suy đoán thì viên nang ấy nằm trong huyết tương.

Nhưng để lấy được loại chất đó thì phải mất từ 20- 30 phút thì mới có thể lấy được. Vì phải chờ cho thời gian máu lắng xuống thì mới thu được huyết tương. Điều đáng lo ngại nếu như một đơn vị Cc máu thì chỉ có thể cho ra 10% loại chất đó và còn ảnh hưởng đến sức khoẻ khi phải tiêm thuốc julio-01. Liệu có thành công?

Cơ cấu huyết thanh trong hầu hết các nhóm máu không thể chịu được quá trình nuôi cấy bằng loại thuốc julio- 01. Chỉ có cấu bền chặt thì mới tiến hành nuôi cấy được. Và chỉ có những người có cùng nhóm máu thì mới có thể phân tách để lấy huyết tương có chứa viên nang đó. Tất nhiên, cậu có cùng nhóm máu với Di RH- nhóm máu hiếm, nhưng những điều mà cậu nghĩ chỉ là trên lý thuyết chưa chứng minh.

Từ trong chiếc máy in, in ra một sấp kết quả nghiên cứu, Gia Ngọc cầm lấy và nhìn chúng một lúc. Cậu đang suy nghĩ, có nên thực hiện nghiên cứu đó hay không hay chỉ là một công việc vô bổ. Cậu nghĩ như vậy là bởi vì cậu chưa thật sự thấy nó quan trọng. Cậu cất sấp tài liệu vào trong học tủ và đi đến khu A1 làm việc.

...

Tại phòng, Di đang ngồi trước gương và được Vy tết tóc kiểu thác nước một cách tỉ mỉ.

– Thật sự muốn làm như vậy sao?

Di im lặng, chỉ nhìn mình ở trong gương, ánh mắt socola đặc vô cảm.

– Xong rồi.

Di đứng dậy, trên mình mặc một bộ váy áo sơ mi màu trắng và mang đôi dép có quai màu hồng bạch.

– Đẹp lắm.

Vy mỉm cười.

– Đi đi đây.

– Khoan. Mặc áo khoác vào đi kẻo lạnh.

Vy lấy áo khoác choàng mặc lên cho Di.

– Tạm biệt.

– Ừm.

...

7.00 giờ tối, tại sông Crystal.

Di đang ngồi trên ghế gỗ, phía trước mặt là một con sông thật lớn. Trăng đêm nay tròn phản chiếu xuống dưới mặt sông thật đẹp. Gió nhẹ thổi làn tóc bay loà xoà, ánh mắt lạnh buồn ngược nhìn lên bầu trời cao ngắm nhìn những ngôi sao bất tận. Đã một tiếng trôi qua, vẫn không thấy người con trai ấy ra, nhỏ vẫn chờ.

Đêm xuống mang theo làn sương lạnh, nhỏ xoa xoa hai bàn tay tê buốt của mình. Một không gian vắng lặng và yên tĩnh vì trời tối muộn ít người qua lại.

Di vẫn ngồi chờ và chờ...

1 tiếng... 2 tiếng... 3 tiếng trôi qua... Vẫn không thấy người con trai ấy xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tại gian nhà kính:

Cậu rời khỏi màn hình laptop sau một ngày làm việc giải quyết các vấn đề liên quan đến hệ thống bảo mật của tập đoàn. Cậu đẩy ghế đứng dậy đi tới tủ lấy hộp thuốc parodon uống như thường lệ.

– Bắt đầu thôi anh em.

Duy bước vào trên tay cầm thêm một tờ giấy roki đặt lên bàn.

– Giờ phải vẽ lại bản đồ gen này thì cũng phải tới sáng.

Duy than.

Gia Ngọc cất hộp thuốc vào trong tủ và đi đến bàn cầm lấy bút chì bắt đầu sự nghiệp vẽ.

...

Sáng:

– Cuối cùng cũng xong.

Duy vươn tay, thờ dài rồi ngồi phịch xuống ghế so fa nằm dài.

Gia Ngọc cũng vậy, ngồi phịch xuống ghế gác chân lên bàn, nhắm mắt lại sau một đêm thức trắng để hoàn thành bản vẽ.

– Từ ngày không có Minh Anh, cảm thấy thiếu vắng một thứ gì đó, cũng không có ai để tâm sự.

Duy nói giọng đều đều.

– Nghĩ cũng lạ sao phòng của thằng Minh Anh lại nhiều hoa hồng đến vậy, chẳng lẽ nó cũng thích hoa hồng giống mày sao?

Gia Ngọc im lặng, không nói gì.

– Hai... nói chuyện với mày chán thật, thôi tao đi về đây, để chuẩn bị bản thảo quan trọng.

Duy nói rồi, đứng dậy đi ra khỏi đây.

Bác gác Gia Ngọc vùng người khi sức nhớ ra một điều. Cậu đứng phắt dậy vớ lấy chiếc áo trên ghế chạy đi thật nhanh.

...

Gia Ngọc lên xe lamborghini phóng đi thật nhanh đến sông Crystal.

Đến nơi, cậu vội chạy vào đi tìm xung quanh. Vì mới sáng sớm nên không có một ai. Đi tìm được một lúc cậu dừng lại ở giữa đường bờ hồ, chóng tay vào thành chắn, về mặt cảm thấy thất vọng. Cậu đã nghĩ rằng, cậu đã tới quá muộn và đánh mất người con gái ấy. Cậu quay người định đi thì chợt khựng lại vì có một vòng tay ôm lấy từ phía sau lưng cậu.

– Cuối cùng anh cũng đến.

Một giọng nói yếu ớt.

Là người con gái ấy, cô ấy vẫn đợi từ đêm hôm qua cho đến lúc bình minh. Gia Ngọc vội quay người lại và ôm chặt lấy cô gái ấy.

– Băng Di!

Di đưa vòng tay ôm chặt lấy cậu và mỉm cười.

Cậu buông thả nhẹ Di và vuốt lấy bờ má nhợt nhạt của nhỏ. Cậu cảm thấy có lỗi, khi đã để cô gái ấy chờ đợi mình cả đêm không về.

– Xin lỗi.

Bắt chợt Di khụy người và ngất đi. Gia Ngọc vội đỡ lấy nhỏ vào trong vòng tay mình. Cậu bế Di vào trong xe lamborghini và lấy áo đắp lên cho nhỏ.

Cậu nắm lấy đôi bàn tay lạnh buốt ấy, nghiêng người tiến sát lại gần mặt nhỏ

và khẽ đặt lên bờ môi mềm ấy một nụ hôn.

...

11.00 giờ trưa.

Vy mang trên tay một giỏ hoa đồng tiền chậm rãi đi lên trên bãi đồi cỏ xanh mướt nơi Minh Anh an nghỉ. Nhỏ thở dài.

– Chắc... chán thật... Di thì đi mất rồi, không có ai để tâm sự cả, đành phải lên tâm sự với anh Minh Anh thôi. Cũng may hôm nay không phải đến mình và Di dọn dẹp ở khu một thì ngày hôm nay sẽ là ngày đen của hai đứa mất... Hai...

Bước chân tới gần bia mộ, nhỏ nhẹ nhàng đặt lên gần bia những cành hoa đồng tiền rồi ngồi phịch xuống tâm sự.

– Anh Minh Anh à, tại sao anh lại bỏ tụi em đi vậy chứ? Anh có biết là ngày nào em cũng buồn, vì không có ai tâm sự không? Anh không biết đâu, em thật sự rất cô đơn cho dù có Di ở bên cạnh nhưng giờ thì Di đã có người ở bên để chia sẻ rồi, còn em thì không.

Vy bắt đầu rơm rớm nước mắt.

– Em là một đứa mồ côi cha mẹ từ lúc chào đời, được ông nội của Di đưa từ nhà thờ lúc ở bên Nhật về nhận nuôi. Từ lúc đó em và Di đã lớn lên cùng nhau ở bên Thụy Sĩ...

Ở phía xa một gốc cây, có một người đang nghe những dòng tâm sự buồn ấy.

– Nhân phẩm của em đã bị xúc phạm một cách vô hình. Anh có biết đó là ai không? Nói ra anh đừng giận em nha. Là Hoàng Duy, người bạn thân của anh đó. Anh ta đã cho rằng bản thân của em không được trong sáng và nói em là một loại con gái ghê tởm, kể cả vợ của anh ta... Hức... Hức...

Và Vy cứ thế ngồi bên cạnh mộ của Minh Anh tâm sự.

Tâm sự được một lúc, nhỏ đi lại gần một cái cây lớn gần đó và tựa vào đấy ngủ. Thả mình thanh thản với sự yên bình của nơi này.

Khi thấy Vy đang lại gần, Duy vội ẩn mình đi chỗ khác.

...

Di tỉnh dậy, nhỏ thấy mình đang đội chiếc mũ lưỡi trai cụp xuống để che cái nắng đang rọi vào và được đắp bởi một chiếc áo khoác. Nhỏ không thấy Gia Ngọc đâu, nhìn ngó xung quanh rồi mở cửa xe ra ngoài.

Gia Ngọc đang đứng ngắm nhìn phía xa con sông rộng bất tận, hai tay dút vào túi quần, dáng người toát lên một vẻ đẹp lạ thường trước cảnh rừng phong mùa thu.

Di đi lại khoác vào tay cậu.

– Mùa thu thật đẹp.

Nhỏ nhẹ giọng nói.

Cậu im lặng, ánh mắt vẫn nhìn về một hướng quá xa vời không điểm dừng.

– Nếu qua hết ngọn núi phía trước sẽ đến đâu?

– Biển.

Cậu lên tiếng.

– Anh đưa Di đi ngắm biển được không?

Cậu nắm tay nhỏ và đi.

...

Một không gian bao la bất tận, mặt biển in nguyên màu xanh của bầu trời pha một chút màu vàng của những tia nắng của cùng của một buổi chiều hoàng hôn. Những cánh chim hải âu bay lượn quanh, những con sóng vội vàng tấp vào bờ rồi lại trôi đi cuốn theo những hạt cát nhỏ. Và ở đâu đó trong không gian này, một chàng trai mái tóc đen bay nhẹ trong gió, mặc chiếc áo sơ mi trắng với quần ka ki đen công trên lưng một người con gái với mái tóc đỏ trầm xoa dài bay tự do. Bước đi chậm rãi trên nền cát trải dài không điểm dừng, hai ánh mắt mạng hai cảm xúc khác nhau nhìn về một hướng nào đó.

Và cậu chợt dừng chân thả nhẹ Di xuống.

– Tự do?

– Nếu có thể?

Hai người ngồi xuống dưới bãi cát. Sự im lặng bao trùm cả không gian, không ai nói gì cả.

Di nhìn chú mục vào Gia Ngọc, cậu vẫn nhìn ra phía biển không có một cảm xúc vẫn là một người lạnh giá của ngày nào.

Nhỏ chợt cảm thấy cơ thể đau nhói lên và có cảm giác muốn nôn. Nhỏ lấy tay che miệng và quay sang một bên, máu từ trong miệng hộc ra, bẻ bết vào bộ váy, tay cậu chặt vào vật váy và cổ chịu cơn đau đang bộc phát.

Di gục đầu vào vai Gia Ngọc và ho sặc sụa, một dịch lỏng từ trong miệng nhỏ hộc ra liên tục dính vào áo cậu. Cậu lo lắng nghiêng đầu nhìn Di.

– Về thôi.

Cậu định đỡ nhỏ đứng dậy nhưng bị nhỏ nắm lấy vật áo kéo lại.

– Đứng, một lát thôi, hãy chờ cho đến khi mặt trời khuất bóng.

– Nhưng...

– Chỉ một lát thôi, Di chịu được.

Di cố gắng nói hết câu.

Gia Ngọc chỉ biết lẳng lặng tiếp tục, cậu ôm chặt Di vào lòng mình hơn.

– Cái chết luôn là việc đáng sợ phải không?

Di nói giọng yếu ớt, miệng khẽ cười nhạt.

– Để lại ai đó đằng sau mới đáng sợ.

Gia Ngọc trả lời với giọng trầm đặc.

– Nếu tôi biết tình yêu là thế... tôi nên gặp em sớm hơn mới phải. Trong khoảng thời gian đó tôi lại không biết gì cả. Thật lãng phí.

Cậu tiếp lời.

– Chúng ta đang ở đây cùng nhau rồi mà.

– Tôi yêu em

– Di cũng vậy.

Di nhẹ giọng nói rồi ngắt lịm đi trong vô thức khi ánh hoàng hôn cuối cùng đã tắt.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tại biệt thự Cu be:

Gia Ngọc bế Di đi trên dây hành lang dài, đang đi thì chợt dừng lại vì bị cản đường.

– Thì ra mày bỏ bê công việc chỉ là để đi chơi cùng với con nhỏ giúp việc này.

Gia Kỳ nói giọng chanh chua.

Gia Ngọc không nói gì, về mặt lạnh tanh thân nhiên đi lướt qua mặt anh trai mình.

– Đứng lại...

Anh ta gần giọng nói và dùng một lực mạnh kéo phắt cậu lại phía sau khiến cậu bị trượt, đang bế Di thì làm cho nhỏ ngã xuống và mạnh vào lan can và cũng ngã theo.

Gia Ngọc vội ngồi dậy đỡ lấy Di tựa vào vách tường, xem có bị thương chỗ nào không, nét mặt cậu hiện rõ sự lo lắng cùng với sự tức giận, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang màu xanh dương.

Gia Kỳ nắm lấy vạt áo cậu và đâm thật mạnh vào mặt cậu.

“Bóp.”

Cậu lấy tay quệt đi vết máu ở miệng và cậu cũng không đánh trả. Gia Kỳ tiếp tục định giáng thêm một cú đâm nữa nhưng bị cậu nắm chặt lại, ánh mắt xanh dương sâu loáy nhìn trừng vào anh ta.

Bất chợt Gia Kỳ cảm thấy cơ thể tê rần không thể phản kháng lại giống như có một luồng điện chạy trong người. Cánh tay trái bị Gia Ngọc nắm lấy dần dần đỏ lên và bắt đầu teo lại ở vùng da. Về mặt anh ta vô cùng đau đớn. Cậu đẩy mạnh gia Kỳ ngã phịch xuống sàn rồi đi tới bế Di lên.

Gia Kỳ nhanh chóng rút khẩu súng từ trong áo ra, bóp cò “cảnh...cảnh” chia thẳng vào cậu.

– Mày thử nhắc chân đi đi, tao sẽ bắn mày ngay lập tức.

Anh ta gằn giọng quát.

– Bắn đi. Tôi thách.

Cậu găm giọng nói với vẻ mặt lạnh toát hiện rõ sự đáng sợ và uy lực.

– Mày...mày...dám thách tao...được.

Gia Kỳ chuẩn bị bóp cò.

Gia Ngọc nhanh chóng hất cây gậy dưới nền lên đá mạnh phía tay Gia Kỳ, khiến khẩu súng trên tay anh ta rơi xuống và văng về phía cậu. Cậu hất khẩu súng văng xuống tầng một rồi quay lưng đi.

Gia Kỳ tức sôi cả máu không làm được gì mà tự chuốt lấy những vết thương không hề nhẹ.

...

Về đến gian nhà kính, Gia Ngọc đặt Di lên giường nằm và cho uống một viên thuốc màu đỏ tròn như viên kẹo. Loại thuốc có tên là Tonic – G, cải tạo cơ thể con người. Đó là một loại thuốc mang sự khổng chế trong cuộc sống do Gia Ngọc điều chế ra. Nó tiến hành mang tính giai đoạn, mục tiêu nhằm tối đa nâng cao tổ chất cơ thể, không hề cảm thấy đau đớn, sự giới hạn thể lực của loài người siêu việt, mở ra tiềm lực bên trong, quan sát tính cả năng của năng lực siêu nhiên. Bất luận về mặt thể chất hay tinh thần. Cậu đã thử nghiệm loại thuốc này lúc 16 tuổi nhằm bồi dưỡng ra thể lực siêu nhiên. Và bây giờ trong người đang mang một năng lực siêu nhiên mà không một ai biết được đó là gì?

Thực chất cậu cho Di uống loại thuốc này, để làm giảm cơn đau trong cơ thể vì căn bệnh.

Cậu ngồi cạnh Di nhẹ nhàng vén gọn lại những lọn tóc rối. Rồi đi đến tủ bảo quản thuốc thí nghiệm. Cậu lấy lọ thuốc julio – 01 ra nhìn một lúc và đưa mắt nhìn Di. Cuối cùng đi đến quyết định tiêm thuốc Julio – 01 vào cơ thể mình và lấy máu thí nghiệm.

Quản lý Daviss đi vào.

– Cậu chủ đang làm gì vậy? Tại sao lại lấy máu của mình nhiều đến thế?

Cậu im lặng, đứng dậy đi tới tủ mát bỏ máu vào trong tủ và cho vào miệng viên thuốc Tonic – G.

– Cậu vẫn còn dùng thứ thuốc đó sao?

Quản lý nói tiếp nhưng nhận lại vẫn là một sự im lặng.

– Thưa cậu, ngài chủ tịch nói với cậu ngày mai gia đình nhà họ Kim sẽ sang gặp mặt, ra mắt hai bên.

Gia Ngọc vẫn vậy, lạnh nhạt, không quan tâm, vớ lấy bộ đồ thể thao đi thẳng vào phòng tắm và đóng sầm cửa lại.

...

Sáng.

Ông Lâm cùng với Gia Kỳ đón tiếp gia đình họ Kim.

Nhà họ Kim là một dòng họ có quyền lực kinh tế tối cao từ đời của cố ông cho đến đời con cháu. Họ nghiêng về lĩnh vực công nghệ thông tin và có thể mạnh trong việc chế tạo siêu virus, các phần mềm. Ngoài ra còn có một số bệnh viện lớn và các khu resort.

– Rất vui được đón tiếp ngài chủ tịch Kim và phu nhân đây.

Ông Lâm bắt tay lịch sự chào hỏi đôi bên.

– Chúng tôi cũng vậy.

– Con gái của ngài cũng tới chứ?

– Đây, con gái tôi Kim Nhã.

Ngài Kim đưa tay về hướng con gái mình. Một cô gái mái tóc tím hoa lan xoã dài, khuôn mặt xinh đẹp thanh lịch tà mị.

– Con chào chủ tịch. . .

Cô gái ấy cúi đầu lễ phép chào.

Kim Nhã 20 tuổi, vẫn còn là sinh viên trường Đại Học quốc tế NEQ về khoa công nghệ thông tin.

– Nhìn con rất là xinh đẹp.

Ông Lâm có vẻ hài lòng, cười.

– Chào anh.

Kim Nhã quay sang Gia Kỳ.

– Chào em.

Gia Kỳ đáp lại.

– Mời vào bên trong, nói chuyện.

...

Tại phòng ăn chính.

Những người giúp việc đứng một hàng dài để chờ phục vụ. Hai bên đều ngồi vào trong bàn ăn và nói chuyện.

– Này, mấy người nhìn tiểu thư Kim Nhã kia, cô ấy xinh thật.

Một người giúp việc bắt đầu tán chuyện.

– Nghe nói là sẽ làm mai với cậu hai nhà chúng ta đó.

Một người khác.

– Thật vậy sao. Nếu cậu hai nhà chúng ta mà lấy cô Kim Nhã thì quả là trai tài gái sắc rồi.

Họ tùm lại nói chuyện.

– Im lặng đi.

Thùy cúi gắt.

– Con Di với con Vy đâu?

– Vẫn chưa tới ạ.

Một người giúp việc trả lời.

– Bọn này nó ăn gan hùm, không biết sợ là gì mà.

Thùy bắt đầu nổi con thịnh nộ nhưng phải cố kìm nén nó.

– Chủ tịch, con nghe nói ngài còn có một người con trai nữa phải không ạ?

Kim Nhã tò mò hỏi.

– Đúng vậy.

Ông Lâm trả lời.

– Cậu con trai thứ hai của anh đang quản lý riêng tập đoàn C&C , một tập đoàn công nghệ bậc nhất hiện nay, quả thật rất giỏi.

Ba của Kim Nhã nói khen.

– Ôi dào, thằng em trai của cháu, nó có tài đủ thứ hết đó ngài.

Gia Kỳ nói quá lên.

– Mà sao anh không kêu nó xuống ăn cùng mọi người, cũng sẵn đây cho hai đứa gặp mặt nhau luôn.

Mẹ Kim Nhã tiếp lời.

– Mẹ...

Kim Nhã về mặt đồ ửng và ngại khi nói đến việc gặp mặt.

– Nó sẽ xuống ngay thôi mà.

...

Gia Ngọc từ trong phòng tắm bước ra, thấy Di đang đứng ngay cửa sổ. Nhỏ đang ngắm nhìn vườn hoa hồng đỏ bên ngoài không gian sương mù mờ ảo, mái tóc bay bay trong gió, nét mặt vẫn nhợt nhạt.

Cậu lấy viên thuốc Tonic – G đi lại chỗ Di và đưa thuốc trước mặt nhỏ. Di nghiêng đầu nhìn cậu và cầm lấy nó rồi hỏi:

– Đây là gì?

– Thuốc tăng lực.

– Tại sao lại uống thứ này?

– Nâng cao tổ chất cơ thể, tránh đau đốn.

– Nếu không đau đốn nhưng bệnh thì vẫn vậy thôi.

Gia Ngọc im lặng, không nói gì, lấy viên thuốc trong tay Di cho vào miệng nhỏ như kiểu muốn Di phải uống nó, vì cậu không muốn thấy Di phải đau đốn quần quai vì căn bệnh.

Di nuốt chửng viên thuốc.

– Sẽ không còn thấy đau nữa phải không?

Gia Ngọc gật đầu và mỉm cười với Di. Một nụ cười vốn đã mất bởi quá khứ tan thương, giờ đã hiện hữu trở lại. Và Di cũng mỉm cười với cậu.

Hai người nắm tay nhau đi ra khỏi phòng. Bước đi trên con đường mòn, hai bên là những bụi hoa hồng đỏ thắm và đang xen là những cây thông to lớn.

Đến phòng ăn chính, Gia Ngọc thả lỏng tay Di và đi vào bên trong. Di đi về phía những người giúp việc. Gia Ngọc đi vào với bao nhiêu con mắt phải nhìn. Thường đi gặp khách quý người ta sẽ mặc những bộ vest sang trọng hay những bộ trang phục tôn lên nét thanh lịch và lịch sự. Nhưng Gia Ngọc thì trái lại, cậu chỉ mặc trên mình bộ đồ thể thao với đôi dép quai ngang, đút tay vào túi quần, đi xềnh xệch.

Gia Ngọc đi đến kéo ghế ngồi với sự bất cần, không chào hỏi một ai.

– Tại sao lại ăn mặc như vậy, còn không chào hỏi một ai hết là sao mà?

Gia Kỳ nhíu mày nói.

Cậu không có chút phản ứng gì.

– Đây là con trai thứ hai của ngài sao?

Ba Kim Nhã tiếp lời.

– Đúng vậy.

Ông Lâm đáp.

– Nhìn cậu đây rất khác so với lời đồn đại.

Ông Kim có vẻ không được hài lòng.

– Không phải lúc nào cũng nghe theo lời đồn đại được đâu ba. Trong cuộc sống của họ như thế nào thì làm sao mình biết được.

Kim Nhã vội phân bua với ba cô vì ngay khi nhìn Gia Ngọc, cô đã bị hút hồn từ ánh mắt đầu tiên. Cô chú mục nhìn cậu.

– Đúng đó anh. Cuộc sống của họ làm sao mà biết được, đó là do anh đã đánh giá về khả năng của họ mà thôi.

Mẹ Kim Nhã cũng đồng ý với lời con gái mình.

– Thôi mời mọi người dùng bữa.

Ông Lâm tiếp lời mời.

– Khoan đã, cho Kim Nhã nhà tôi được làm quen với con trai anh đi chứ.

Mẹ Kim Nhã ngồ ỷ.

– Ô được rồi, tôi quên.

Ông Lâm cười.

– Con gái, mau làm quen với người ta đi con.

Lời của mẹ Kim Nhã dường như cô không hề nghe thấy, cô vẫn đang nhìn Gia Ngọc không rời mắt.

– Kim Nhã... Kim Nhã...

Bà Kim đẩy nhẹ tay con gái mình.

– Dạ, mẹ gọi con.

Kim Nhã giật mình.

Ha ha ha... những tiếng cười vang lên khi họ nhìn thấy thái độ của Kim Nhã, vì cô không để ý gì khác ngoài Gia Ngọc.

– Có phải bị hút hồn rồi phải không?

Gia Kỳ nói chêu cô.

– Không phải vậy đâu mà.

Cô đỏ mặt, ngại ngùng.

– Thôi thôi, mau làm quen với cậu ấy đi con.

Ba Kim Nhã nói đỡ hộ cô.

Kim Nhã đứng dậy đưa tay về phía Gia Ngọc và ngỏ lời chào hỏi.

– Chào, tôi tên Kim Nhã. Chúng ta làm quen được chứ?

Gia Ngọc không quan tâm gì đến hành động của Kim Nhã, ánh mắt đen huyền chỉ nhìn chú mục vào người con gái ấy.

Kim Nhã cảm thấy lâu m có gì đó quê quê, khi đưa tay ra làm quen không hề được đáp lại, cô vội ngồi xuống và vớ lấy li nước lọc uống ừng ực.

Ông Lâm thấy vậy, liếc ánh mắt có sự tức giận nhìn về phía con trai mình. Nhưng ông kìm chế nó không để được bộc phát ra ngoài, vội nói cho qua chuyện.

– Thôi mọi người dùng bữa đi.

Họ bắt đầu cầm vào sự nghiệp ăn uống.

– Này con Di kia, mầy mang lon nước revive tới cho cậu hai đi.

Quản gia Thủy lờ mờ mắt nhìn nhỏ và đưa lon nước cho nhỏ.

Di cầm lấy rồi đi tới chỗ Gia Ngọc, nhưng đang đi thì bất chợt vấp phải một thứ gì đó khiến nhỏ ngã nhào vào người Gia Ngọc, lon nước trên tay rơi xuống lẫn vào một góc. Đúng lúc cậu đang cầm dao cắt miếng thịt bò thì bị Di va trúng, và làm đứt một đường ở ngón tay trỏ, máu từ miệng vết thương chảy rỉ ra.

Mọi người, ai nấy đều sững người và đơ mắt nhìn Gia Ngọc đặc biệt là Di.

Nhỏ nhanh chóng đứng dậy và định thần lại mọi chuyện. Gia Ngọc đưa ánh mắt có sự lo lắng nhìn Di.

Nhỏ thấy ngón tay cậu chảy máu vội cầm lấy bàn tay cậu nâng lên, và đưa ngón tay đang rỉ máu ấy vào miệng ngậm lấy.

Lần này mọi người đều đơ toàn tập khi thấy hành động kì lạ của cô gái đó.

Được một lúc, Di bỏ ra và lấy trong túi áo một cái khăn trắng nhỏ lau nhẹ đi rồi thả tay cậu xuống.

– Xin lỗi cậu hai.

Di nhẹ giọng nói, ánh mắt socola đặc nhìn cậu.

– Quần gia đâu?

Ông Lâm quát lớn khiến cả đám giúp việc giật mình.

– Dạ, thưa ông chủ!

Thùy vội chạy lại cúi đầu nói, vẻ mặt có chút lo sợ.

– Làm việc kiểu gì vậy hả? Sao lại có người giúp việc vô dụng như vậy, mau ra ngoài hết cho ta.

Ông ta tiếp tục quát lớn, vẻ mặt tức giận.

Thùy vội nắm lấy tay Di kéo phắt lại và tát mạnh vào mặt nhỏ, khiến nhỏ ngã phịch xuống nền. Bất chợt Di cảm thấy khó thở và ho ra máu, nhỏ vội lấy tay che lấy miệng. Căn bệnh đột nhiên bộc phát nhưng không gây ra cảm giác đau đớn.

– Sao lại có người giúp việc bị bệnh lao phổi chứ?

Kim Nhã nói, vẻ mặt nhăn lại vội lấy tấm khăn mỏng che miệng lại.

– Là một bệnh truyền nhiễm sao?

Mẹ Kim Nhã bắt ngờ nói.

– Ông Lâm, sao trong nhà của ngài lại có người bị bệnh truyền nhiễm chứ?

Ba Kim Nhã nói về mặt vô cùng khó chịu.

– Không phải đâu, thật sự chúng tôi không biết.

Ông Lâm vội trấn an.

– Thôi mọi người hãy tới phòng khách đi ạ.

Gia Kỳ lên tiếng và cố gượng cười để tạo không khí khác.

Gia Ngọc đứng phắt dậy, bây giờ trong người cậu hiện rõ những cảm xúc đan xen... tức giận lẫn áp cả lo lắng. Vẻ mặt lạnh toát đến đáng sợ, ánh mắt xanh dương hiện sắc lên đó là tâm điểm của vũ khí thâm lạnh, luôn khiến người khác nhìn vào cảm thấy rợn người.

“Choang... choang...”

Đột nhiên những chiếc đèn trần nhấp nháy rồi nổ hàng loạt, những ổ cắm điện té lửa cháy teo để lại một không gian tối om và lẫn vào sự giật mình, hoảng sợ của những người có mặt ở trong này. Mùi cháy khét cùng với khói lan toả vào bầu không khí ngột ngạt.

– Có chuyện gì xảy ra vậy, sao lại cúp điện vào giờ này?

Ông Lâm lớn tiếng quát.

Nhưng tên vệ sĩ luôn cuốn đi tìm hệ thống điện để kiểm tra.

– A...

Một tiếng hét lớn vang lên.

Cùng lúc đó điện chột có lại, trả lại ánh sáng cho một không gian náo loạn tối tăm. Điều khiến mọi người hoảng hốt lúc này là nhìn thấy một bộ xương khô cùng vài mảng da cháy đen và không ai khác đó chính là quân gia Kim Thủy.

Gia Ngọc đứng bất động, ánh mắt xanh dương nhanh chóng chuyển thành màu đen lãnh đạm. Còn Di thì đã biến mất ngay sau đó.

Kim Nhã lo lắng vội chạy lại chỗ cậu hỏi:

– Cậu có sao không vậy hả?

Đáp lại chỉ là một cái quay lưng đi ném lại đó là ánh mắt sắc lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Vy vội đưa Di về phòng dành cho người giúp việc, đỡ nhỏ nằm xuống giường.

– Di sao rồi?

Vy vô cùng lo lắng khi thấy Di cứ liên tục nôn ra máu và khó thở.

– Làm sao đây... Di à... Di

Nhỏ hoảng lên khi Di bắt đầu mê man.

“Rầm”

Cánh cửa bật mở, Gia Ngọc từ ngoài đi vào rất vội, cho Di uống thuốc Tonic – G và bế Di đi khỏi phòng. Mọi hành động của cậu đều khiến cho Vy gần như phải đứng hình.

Sau khi Gia Ngọc vừa đưa Di đi thì quản lý Daviss đi vào gấp Vy và đưa cho nhỏ một phong thư rồi đi ra ngoài.

Nhỏ mở phong thư ra và đọc thầm bằng mắt. Đọc xong nhỏ cầm lấy phong thư đó định cho vào sọt để đốt thì bị Hoàng Duy đi vào từ lúc nào giật lấy và xem.

– Là gì đây?

– Là gì thì nó cũng không phải của anh.

Vy gần giọng và với tay lấy lại nó nhưng vì cậu quá cao nên nhỏ không thể với tới được.

– Là người giúp việc như cô mà cũng có thư sao.

Cậu nói với giọng đều đều.

– Trả lại tôi.

Nhỏ rất muốn lấy lại nó ngay tức khắc và vô cùng tức giận.

– Để tôi xem, có khi nào trong này có ẩn chứa một điều bí mật gì đó thì sao?

Duy dần mở lá thư ra xem.

Nghe những lời cậu nói Vy chợt giật mình, tim đập nhanh hơn. Nhỏ cố kìm nén và cắn mạnh vào tay cậu in hằn những vết răng cắn, túa ra máu.

– A...

Nhỏ nhanh chóng giật lại thư cho vào trong áo cất đi và trừng mắt nhìn cậu.

– Đừng bao giờ xen vào chuyện của tôi.

Cậu lấy tay che lại vết thương và nhìn sâu vào ánh mắt xanh rêu đang chất chứa sự tức giận ấy. Và trong cậu, sự tức giận sôi lên cũng không phải là kém.

– Cô thật sự là ai?

Một câu hỏi làm nhỏ phải cứng họng và nét mặt chột thay đổi. Nhỏ vội quay lưng đi, vờ như không nghe thấy.

Cậu chạy lại chặn cửa, không cho nhỏ đi khỏi. Cậu giữ chặt tay của nhỏ.

– Nói.

Vy nhìn thẳng vào mắt cậu, bình thản, gỡ từng ngón tay đang nắm chặt tay mình và ngả giọng trầm đặc, lạnh lẽo.

– Không là ai cả. Tôi là tôi. Điều đó tôi là người hỏi anh mới phải. Anh là ai? Ừm... tôi sẽ trả lời luôn. Thật sự anh là một người phiền phức, một kẻ như anh chỉ mãi là sự phiền phức mà thôi. Đối với tôi anh là một kẻ như vậy, còn ai khác nói anh là người như thế nào, tôi cũng không quan tâm làm gì vì cũng là phiền phức. Phiền và phiền.

Dứt lời Vy đẩy Duy qua một bên, đi trong sự rất thản và nét mặt hiện lên sự tà mị.

Duy nhìn Vy đi khuất bóng và cười nhạt.

– Phiền. Tồi. Rất lâu rồi mới gặp một cô gái bên trong hiền lành lại cố gắng tạo cho mình một tâm hồn thứ hai... cũng thú vị... phải chơi một trò chơi xem ai sẽ thắng và bại. Tại vì mình cũng bị cho là có hai tâm mặt nạ... chắc...

...

Tại phòng khách.

Ông Kim, bà Kim có một phen hoảng hốt khi buổi gặp mặt không mấy là ưng ý. Hai người ngồi tỏ vẻ khó chịu, riêng Kim Nhã thì ngồi thản ra và chỉ nghĩ đến chàng trai khiến mình ngây ngất mà thôi.

– Xin lỗi hai vị nhiều.

Ông Lâm nói giọng chân thành.

– Đây chỉ là do sự cố hệ thống điện, mong hai bác thông cảm ạ.

Gia Kỳ tiếp lời.

– Thôi chúng tôi đi về.

Ông Kim khoác vai vợ mình đứng dậy, nét mặt không khác gì so với lúc nãy, khó chịu.

– Về thôi con gái.

Bà Kim đẩy nhẹ vai Kim Nhã.

– Ba mẹ về trước đi, con muốn gặp Gia Ngọc nói chuyện.

Kim Nhã mỉm cười nói, cô không hề muốn đi về bây giờ chút nào.

– Vậy thì để Kim Nhã ở lại nói chuyện với Gia Ngọc. Tôi sẽ cho người đưa hai người về.

Trong lòng ông Lâm cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi nghe Kim Nhã nói vậy.

– Để tôi tiễn hai người.

Ông Lâm tiễn ông Kim và bà Kim đi ra cổng. Còn Kim Nhã thì được người giúp việc dẫn đến phòng Gia Ngọc.

Cô nàng đi theo sau người giúp việc đi tận vào trong rừng thông, không gian u ám, sương mù mờ mờ ảo ảo khiến cho cô cảm giác ớn lạnh tận sống lưng và sợ hãi.

– Cậu chủ các người ở trong rừng như thế này sao?

Kim Nhã nói giọng run bần bật.

– Vâng. Kể cả chúng tôi cũng vậy, đều sợ hãi khi đến đó.

Một người giúp việc nói.

– Thôi kệ, có sợ nhưng gặp Gia Ngọc là được rồi.

Tại gian nhà kính:

Gia Ngọc cho Di thở khí oxy và truyền dịch. Cậu kiểm tra huyết áp và tìm mạch cho nhỏ, giờ đã ổn hơn nhiều. Cậu hất nhẹ phần tóc mái nhỏ qua và đặt lên trán nhỏ một nụ hôn. Đường như cái cảm giác cô đơn trong cậu bao lâu nay gần như biến mất từ ngày có Di. Cậu đã từng nghĩ rằng cái khái niệm yêu thương sẽ không bao giờ tồn tại chỉ đơn giản là sống trong sự đơn và điều đó là hiện hữu, và trong tâm trí cậu bây giờ chỉ duy nhất hình ảnh người con gái mà cậu thật sự yêu. Cậu không quan tâm bất cứ thứ gì đang xảy ra và càng không thể để căn bệnh quái ác kia cướp đi Di từ tay cậu.

Gia Ngọc kéo chăn đắp lại cho Di và đi tới chỗ tủ bảo quản dung dịch. Cậu mở tủ ra và lấy mẫu máu của mình ra xem kết quả. Máu trong lọ màu đỏ đã lắng xuống và màu vàng nổi lên đó chính là huyết tương. Cậu gạt lấy phần huyết tương cho vào ống nghiệm và đi đến cho vào kính hiển vi quan sát. Màn ảnh hiện lên trên máy tính.

Thật sự viên nang ấy nằm trong huyết tương và chứa chất julio- 1 tái sinh những tiểu cầu mới. Cậu đưa mẫu máu của Di hòa trộn với phần huyết tương đó và tiếp tục quan sát. Những viên tiểu cầu bị vỡ đang dần tái tạo lại.

– Thành công.

Gia Ngọc vui mừng thắm trong tâm trí. Cậu vội lấy huyết tương cho vào ống tiêm và đi lại chỗ Di tiêm vào ống truyền dịch.

– Nó sẽ không còn đau nữa.

Cậu nắm chặt tay Di và cảm nhận sự ấm áp. Cậu biết điều trị căn bệnh này cho Di phải mất thời gian dài thì thực sự mới dứt hẳn. một ngày cần đến hai ống huyết tương nhỏ như ống tiêm vậy, cho vào nước lọc khuấy đều rồi uống. Và cậu cũng biết để lấy được huyết tương thì cần có máu, để máu có được viên nang tái tạo tiểu thì phải tiêm thuốc julio- 01. Một loại thuốc giảm đề kháng cơ thể, suy giảm thể lực cộng với sự lấy máu thì không còn khỏe mạnh như lúc trước nữa.

– Vì em tôi sẽ làm tất cả.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông báo ở tầng trệt.

Gia Ngọc nghe được vội đi ra khỏi phòng, xuống tầng trệt xem có chuyện gì không.

Kim Nhã mở cửa bước vào, một không gian tối tăm chỉ có một chút ánh sáng từ ngọn đèn xanh nhỏ trên tường phản lại. Xung quanh sàn phủ đầy sương nhân tạo, lạnh lẽo vô cùng. Cô nàng thấy có chiếc laptop đang phát sáng đặt trên bàn, tò mò đi lại. Những ngón tay lướt trên bàn phím và khám phá. Đầu dễ dàng để mở mọi ứng dụng trong máy tính vì nó đã bị khóa tất cả. Cô bực bội nhấn tứ tung trên bàn phím và nhấn phải nút gì đó. Bất chợt điện mở.

Kim Nhã giật mình ngã ra sau và hét lên, nhìn về phía cầu thang, một người con trai đang đứng xò tay vào túi quần, vẻ mặt lạnh tanh đến sợ, ánh mắt đen huyền sắc lạnh pha sự tức giận.

– Ra ngoài.

Cậu gằn giọng.

Kim Nhã định thần lại, đứng dậy, chỉnh chu quần áo.

– Làm gì cả mình. Thì ra cậu sống ở chốn rừng hoang vu này sao?

Cô nàng nói rồi đi lại ngồi phịch xuống ghế sofa và tiếp tục nói:

– Quả là một con người kì lạ.

– Biến.

Cậu găm giọng chứa rõ sự giận dữ.

– Chắc, cậu có vẻ là rất khó tính. Hình như cậu rất thích hoa hồng thì phải, nhìn đâu cũng thấy, đã vậy còn trồng nguyên một rừng hoa hồng đỏ luôn.

Kim Nhã vừa nói vừa mỉm cười với điệu bộ thích thú với tích cách lạnh lùng của Gia Ngọc. Cô nhặt lấy cành hoa hồng đỏ trên bàn đưa lên mũi ngửi rồi đứng dậy đi lại gần chỗ Gia Ngọc đang đứng, sát mặt cậu chỉ cách vài centi rồi ngắt cánh hoa hồng tung lên trước mặt cậu và quàng tay lên cổ Gia Ngọc

áp sát tới rồi với nhẹ giọng nói:

– Tôi thích cậu, thích con người cậu, thích những gì xung quanh cậu.

Gia Ngọc xiết chặt tay cổ kim nén tức giận đang bộc phát, cậu nắm lấy vạt áo cô kéo mạnh và đẩy ra ngoài cửa một cách phũ phàng rồi quay người định đi vào trong nhưng chợt khựng lại vì bị cô ôm chặt lấy từ phía sau. Kim Nhã không chịu từ bỏ mà vẫn tiếp tục lấn tới.

“Choang.”

Bình dịch rơi xuống vỡ tan tành, mảnh vỡ văng tứ tung, dung dịch bắn tung tóe khắp sàn. Ánh mắt socola đặc nhìn hai người họ chỉ là sự vô cảm không một chút cảm xúc. Di không quan tâm trước mặt mình đang diễn ra những gì, ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ.

Gia Ngọc vội đẩy Kim Nhã ra và nhưng tay cô vẫn nắm chặt lấy cổ tay của cậu. Và chợt cô buông tay ra vì cảm thấy tê khắp người như có một luồng điện truyền vào, máu từ mũi chảy dọc xuống.

– Tiểu thư cô làm sao vậy?

Quản Lý của Kim Nhã đi vào, thấy vậy vội lo lắng hỏi và đỡ cô. Theo sau có hai tên vệ sĩ đi cùng.

– Tôi đau lắm.

Kim Nhã nói giọng đau đớn.

Ngay lập tức quản lý của cô nhìn về phía Gia Ngọc với ánh mắt nghi ngờ. Cậu chỉ đưa ánh mắt sắc lạnh và thái độ khinh bỉ của mình nhìn anh ta.

– Cậu đã làm gì tiểu thư của chúng tôi?

Anh ta gằn giọng nói.

Đáp lại lời ông ta chỉ là sự im lặng. Và sự im lặng đó cũng là câu trả lời, nó luôn là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Cậu quay lưng đi vào trong để lại đằng sau là sự tức giận của tên quản lý. Anh ta chỉ biết nhẩn nhện rồi đưa Kim Nhã nhanh chóng rời khỏi đây. Cánh cửa tự động đóng chặt lại.

Di vẫn ngồi nhặt một cách từ từ và chậm rãi, trong đầu nhỏ đang suy tính đến một chuyện nào đó nhưng có vẻ là khó thực hiện. Con đường suy nghĩ đang chạy trong đầu thì bất chợt bị gián đoạn vì Gia Ngọc đi tới khụy xuống nhìn nhỏ.

– Dừng tay và lên phòng đi.

Cậu trầm giọng nói, ánh mắt nhìn nhỏ có chút lo lắng.

– Đừng quan tâm.

Di trả lời giọng băng lãnh, nhú mày khó chịu.

Ánh sáng từ chiếc đèn trần phản xuống mảnh vỡ khiến nhỏ cảm thấy chói mắt và bực tức trong người.

– Tắt điện.

Di gằn giọng.

– Tại sao?

– Không phải anh ghét ánh sáng lắm sao, mau tắt đi.

Di vẫn nói giọng vừa rồi, thái độ ngang ngược và khác thường.

– Nói với giọng như vậy là sao?

Gia Ngọc cảm thấy có chút bực tức trước thái độ của Di.

– Anh im đi.

Di tiếp tục dùng giọng nói đó với cậu.

– Giận chuyện vừa rồi?

– Đã bảo là im đi rồi mà?

Về tức giận hiện rõ trên mặt Di vì cậu đang làm cản trở dòng suy nghĩ của nhỏ. Đôi mắt sắc lạnh nhìn trừng cậu.

– Lên phòng nghỉ ngơi.

Gia Ngọc nắm lấy tay của Di, dừng lại việc Di đang làm nhưng vô tình đã làm ngón tay nhỏ bị mảnh vỡ cửa vào một đường dài, nó hở miệng và chảy máu. Nét mặt nhỏ nhăn lại vì cái đau đột ngột vội thụt tay lại và đẩy mạnh Gia Ngọc ra.

– Phiên phức.

Gia Ngọc đứng phắt dậy, ánh mắt đen huyền sắc lẹm nhìn nhỏ, vút đi sự quan tâm nhất thời và thay vào đó là cơn giận.

– Ủ, phiên phức.

Dứt lời, cậu đi lại chỗ ghế sofa ngồi phịch xuống và mở laptop ra tiếp tục công việc của mình đang còn dở dang. Điện trong phòng bỗng chốc tắt hẳn đi chỉ le lói thứ ánh sáng xanh chiếc đèn lếp trên tường. Vì đây là điện cảm biến nó có thể tự tắt mà không cần sự đụng chạm của bàn tay con người.

...

Sân bay quốc tế LH:

Từ trên chiếc xe taxi, một cô gái mặc bộ váy maxi màu đen bước xuống, mái tóc màu hạt dẻ bay lòa xòa trong gió, mang chiếc kính râm che đi ánh mắt bí ẩn cùng với chiếc mũ vành rộng bước đi vào trong sân bay.

– Ông nội.

– Sona, cháu yêu của ta.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen, đội chiếc mũ panama đen đi tới ôm cô vào lòng một cách vui vẻ. Theo sau là một tên vệ sĩ cuối đầu lịch sự chào.

– Rose, sao nó không tới cùng cháu?

Ông buông thả nhẹ nhỏ ra và hỏi.

– Rose không tới được vì bị một số cản trở nên không thể tới đón ông nội.

– Chúng ta về thôi.

Họ cùng nhau rời khỏi sân bay bước lên chiếc xe limousine đi. Và mọi góc cạnh trong sân bay này, những chiếc máy ảnh kỹ thuật số chụp liên tục không ngừng nghỉ.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chiều, 16.00 giờ, gian nhà kính:

Một không khí im lặng đến ngột thở bao trùm lên không gian bóng tối này. Di ngồi ôm chân trên bậc thang, tựa đầu vào bức tường kính. Bóp mạnh ngón tay bị đứt để máu nhỏ từng giọt xuống bậc thềm. Ánh mắt socola đặc như một người vô hồn, hướng theo từng giọt máu nhỏ xuống sàn. Còn Gia Ngọc thì không rời mắt khỏi màn hình laptop, tập trung cao độ làm việc không để tâm đến Di như thế nào và đang làm gì.

Bên ngoài, hàng triệu hạt mưa rơi nhưng không hề nghe được tiếng mưa, bởi không gian kính ngăn cách âm thanh. Những giọt nước chảy dài trên bề mặt kính, Gia Ngọc chợt dừng tay, đứng dậy đi tới gần bức tường kính, hướng ra ngoài cánh rừng thông, ánh hoàng hôn cuối cùng cũng đã dập tắt. Những ngón tay khẽ đưa lên chạm vào những giọt nước vô hình không thấm được. Một dáng đứng như vị thần phương Đông, một tay dút vào túi quần với nét mặt và ánh mắt gọi lên một sự lạnh buồn.

– Tại sao, mọi thứ đều bị cướp đi mất?

Sau giây phút im lặng thì Di chợt lên tiếng. Ánh mắt vẫn hướng nhìn những giọt máu nhỏ xuống do mình cố tạo ra.

– Dù cho tôi gánh vác nỗi đau này...

Gia Ngọc im lặng một lúc rồi cũng lên tiếng, nhưng không quay lại nhìn Di.

Di ngẩng mặt lên nhìn cậu, nhưng chỉ nhìn từ phía sau lưng không thể biết được cảm xúc của cậu ngay lúc này.

– Hãy để mọi thứ được tự do.

Gia Ngọc tiếp lời, giọng trầm đặc.

Trời trắng xóa màu mưa, mọi thứ dường như đang lù mờ quá nhanh. Không gian ướt nhòa đã khắc sâu hơn nỗi buồn.

Di đứng đây và cũng đi lại chỗ Gia Ngọc đứng nhưng với một khoảng cách tưởng chừng như quá xa vời.

– Tự do?

Di nhẹ giọng nói và cười nhạt. Một nụ cười tà mị.

– Ai mà không muốn được tự do nhưng làm sao có thể...

– Tôi biết.

Gia Ngọc cắt ngang lời nhỏ đang nói.

– Làm sao anh có thể hiểu được tất cả những gì Di đang nghĩ.

Di gằn giọng và quay sang nhìn cậu với một ánh mắt lạnh lùng. Nhỏ đột ngột thay đổi thái độ một cách nhanh chóng. Một vẻ gì đó gọi là sự bí hiểm.

Gia Ngọc im lặng không nói gì, miệng khẽ cười nhạt, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài kia. Trong thâm tâm, cậu đã trả lời câu nói đó: "Hiểu! tôi sẽ là người phá tan tất cả mặt nạ kia".

– Nụ cười đó... anh đang khinh bỉ Di sao?

Ánh mắt Di chột đồ hoe, một giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ khốc nấc lên thành tiếng.

– Số phận này... định mệnh này... tại sao lại như vậy... tại sao bất công đến thế?

Di không thể kìm nén được cảm xúc của mình ngay lúc này và guồng chân chạy ra ngoài lúc trời đang mưa to. Gia Ngọc thấy vậy liền chạy theo và kéo tay Di lại.

– Bỏ ra.

Di quát lớn và cố kéo tay mình lại, nét mặt nhỏ trở nên trắng bệch, bờ môi không còn chút máu.

Những hạt mưa rơi bắn xối xả vào mặt hai người họ. Bộ quần áo ướt nhẹp, cơn gió lạnh phả vào người lạnh buốt.

– Dừng lại đi.

Gia Ngọc gằn giọng nói, cậu giằng cấn đôi đồng tử nhìn Di.

– Anh... khinh Di... đúng không... đúng không hả?

Di nói giọng nghẹn lại, những giọt nước mắt hòa với nước mưa mặn chát, tay nhỏ liên tục đánh vào người Gia Ngọc, nhỏ không hiểu cảm giác của mình hiện giờ như thế nào, tại sao lại tức giận, cảm thấy tim mình như nhói lên, cảm xúc lẫn lộn.

– Tôi không khinh em.

Gia Ngọc nhìn thẳng vào ánh mắt Di nói một cách nghiêm túc.

– Có... anh khinh Di...

Nhỏ vẫn nói vậy, tay thì vẫn tiếp tục đánh vào người Gia Ngọc nhưng một lúc chậm dần.

Gia Ngọc ôm chặt Di vào lòng và nhẹ giọng nói:

– Đừng bao giờ nghĩ vậy.

Di đưa tay lên ôm lấy cậu.

– Xin lỗi.

Cậu buông thả nhẹ Di và khẽ sờ lên bờ má ướt át của nhỏ, trao cho nhỏ một nụ hôn ở trán.

– Vào thôi.

Hai người đi vào trong sau khi có giây phút đắm mưa.

...

Vy chạy một mạch từ ngoài cổng vào đến khu ở dành cho người giúp việc, nhỏ thở gấp và chỉnh chu lại phục trang.

– Mưa lớn quá, mà trời còn lạnh nữa... không biết Di ổn không nữa...

Vy lo lắng rồi thở nhẹ một cái.

– À, chút nữa là quên mất cuốn sổ nhật kí.

Nhỏ cầm lấy cuốn sổ màu đỏ lên, nó được khóa lại rất kĩ và có phần đã cũ đi.

– Nếu Di thấy được sẽ vui lắm cho mà xem.

Nhỏ ôm gọn cuốn sổ và lững thững bước đi về phòng. Nhỏ vừa đi vừa nói chuyện. Mọi lời nói đều được truyền qua bởi chiếc khuyên tai hoa.

– Sao rồi?

– Bình thường.

Một cái bóng lặng lẽ phía sau.

– Mình có cái này muốn cho Di xem, đảm bảo Di sẽ thấy vui.

– Là gì?

– Bí mật.

– Nói đi mà.

– Thôi... để...

– A...

“Phịch.”

Một sự va chạm không hề nhẹ.

– Tiểu thư Kim có sao không ạ?

Một tên vệ sĩ nhanh chóng chạy lại đỡ cô tiểu thư đang nằm phịch dưới sàn.

– Trời ơi, đi với trà đúng không có mất sao?

Kim Nhã quát lớn, mặt nhăn lại và đứng dậy.

– A... cái máy tính của tôi...

Cô nàng cúi lên khi nhìn thấy chiếc laptop của mình vỡ nát. Cả đám giúp việc xung quanh đều đứng hình nhìn về phía Vy và tỏ ra sắp có chuyện không hay.

Vy vội nhặt lấy cuốn nhật kí của mình và định lùi đi thật nhanh.

– Đứng lại.

Kim Nhã dùng một lực mạnh đẩy nhỏ ra phía trước nhưng cũng may nhỏ trụ lại được nên không bị ngã xuống một lần nữa.

– Mà biết tao là ai không?

Kim Nhã trừng ánh mắt nảy lửa, sắc bén nhìn nhỏ.

– Là ai, không cần biết.

Nhỏ đáp với sự bình thản với một lời đơn giản.

Đám vệ sĩ và đám giúp việc đều phải mở to mắt, há hốc mồm khi nghe lời đáp của Vy.

– Bộ con này nó muốn chết sao trời.

– Không chết được đâu.

– Tại sao?

– Lúc trước chị Thùy còn sống hành hạ nó biết bao nhiêu mà có chết đâu toàn được cậu Duy cứu không.

– Do may mắn mà thôi. Để xem lần này ai mà cứu. Thử nghĩ đi, cậu Duy sẽ không bao giờ đến những nơi này đâu.

Một đám giúp việc chụm lại bàn tán xì xào.

– Này con nhỏ kia ăn nói cho phép tắc vào. Đây là tiểu thư Kim đó có biết chưa.

Quản lý thân cận Kim Nhã quát mắng Vy.

– Là ai, đâu có quyền chú phải nói với tôi. Chỉ cần tôi biết người trước mặt tôi là cũng là con người mà thôi.

Vy đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn quản lý và đáp lời. Thái độ của Vy khiến quản lý tức giận định tiến lại và dùng bạo lực nhưng Kim Nhã cản lại.

– Để tôi.

Kim Nhã cầm lấy laptop bị vỡ và nhẹ giọng nói:

– Giờ cô đền cho tôi chiếc máy tính như vậy, tôi sẽ tha cho cô một đường sống.

– Không đền.

Vy cương mặt lên, bắn lại tia nhìn đang nổi lửa đó.

Kim Nhã đi dần lại chỗ Vy và nhìn nhỏ từ trên xuống dưới.

– ... Hớ...

Cô nàng nhếch miệng cười khinh.

– Coi bộ cũng đẹp gồm ta... chắc... chắc... nhưng mà cái đẹp này được nằm vào tốp ghê tởm.

Cô nàng nói rồi vòng tay trước ngực nở một nụ cười cực đều.

Vy cũng cong lên một nụ cười ta mị:

– Chị nên coi lại chị đi có cái gì tốt đẹp, cũng thuộc loại một người phụ nữ lẳng lơ, ghê tởm. Chị tưởng tôi không biết chị sao, chị là một cô tiểu thư nổi tiếng xứ này với vẻ đẹp và cái tài giỏi. Nhưng đằng sau những cái đó đâu có ai ngờ rằng, một cô tiểu thư Kim lại đi cặp kè, ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông rồi... bản thân đâu còn gì gọi là trong sáng nữa đâu... mà dám đánh giá người khác... thật là đáng ghê tởm...

“Chát.”

– Im ngay.

Kim Nhã vội giáng một cái tát nảy lửa lên mặt Vy.

– Nói trúng tim đen rồi đúng không.

Vy cười và lấy tay quẹt nhẹ bờ môi mình. Nhỏ không có gì gọi là sợ hãi.

Con nóng giận càng dâng trào trong Kim Nhã.

“Chát.”

Thêm một cái tát giáng lên mặt Vy.

– Đừng ở đó mà nói lung tung.

Cô nàng gằn giọng.

– Tránh sang một bên, tôi còn đi làm việc của tôi.

Nhỏ không hề cảm thấy đau gì cả mà còn dám lên giọng trước con quỷ xứ địa ngục.

– Mày...

Kim Nhã giơ tay lên định tát Vy thêm một cái nữa nhưng Vy đã cầm chặt lấy tay cô nàng. “Chát” lần này thì Vy không nhịn nữa mà đã giáng lại lên gương mặt Kim Nhã một cái tát in hằn năm ngón tay.

– Còn này, nó chán sống thật rồi.

Kim Nhã cởi phanh chiếc áo khoác da bên ngoài vứt xuống sàn. Lộ ra một thân hình cực kì gợi cảm, dáng chuẩn được khoe ra bởi chiếc áo cúp ngực ôm sát người và quần đùi da ngắn cùn cộm để lộ đôi chân thon dài, trắng nõn nà. Cô nàng đi lại chỗ vệ sĩ rút lấy cây gậy gỗ đen dài và lại chỗ Vy tấn công nhờ bằng những chiêu võ thuật.

“Bóp...bóp.”

Cây gậy liên tục dội về phía Vy nhưng bằng sự nhạy bén và nhanh nhạy, nhỏ né cực kì nhanh.

– Coi bộ mày cũng được lắm.

Kim Nhã đứng lại và thở nhẹ, tay cầm chặt gậy.

– Tao thề lần này tao không giết chết mày thì tao sẽ không để yên cho mày đâu... Zà...

Kim Nhã chạy nhanh lại, gậy cao lên thì bị Vy dùng chân đá phất về phía hông của cô nàng, khiến cô nàng nhào qua một va mạnh vào tường.

– Nên dừng tay trước khi quá muộn.

Những người xung quanh đều có một phen chứng kiến mọi chuyện diễn ra trước mắt, không có gì để nói ngay lúc này, chỉ biết đứng nhìn.

Kim Nhã vẫn tiếp tục xông lại với những chiêu võ thuật nhưng đáp lại cũng không phải dạng vừa của đối phương. Kim Nhã cứ dội gậy về phía Vy thì nhỏ cứ né mà không hề ra chiêu nào. Chính vì cứ liên tục ra sức đánh về đối phương mà Kim Nhã dần kiệt sức vì sự nhanh nhạy của Vy chỉ né mà thôi. Nhưng những pha né này cũng không phải dễ. Kim Nhã định quán mạnh vào Vy nhưng nhỏ đã chụp lại và hất nó xuống sàn rồi bóp cổ Kim Nhã đẩy mạnh vào tường.

Nhỏ bóp chặt cổ Kim Nhã, ánh mắt sắc bén cực lạnh và toát lên sự đáng sợ rùng mình.

– Tôi đã nói rồi tốt hơn dừng tay đi.

– Tao không sợ mày đâu.

Kim Nhã vẫn vậy vẫn ngang ngược, không hề sợ.

Bàn tay ấy bóp chặt hơn. Kim Nhã dần khó thở hơn.

– Dừng tay đi Vy.

Một lời nói được phát ra từ chiếc khuyên tai.

Nghe được, Vy buông lỏng tay ra. Kim Nhã ngồi phịch xuống thở gấp.

– Vì bạn của tôi nên tôi mới tha cho chị. Đừng bao giờ đem những lời nói chưa được phê duyệt mà đánh giá người khác.

Dứt lời, Vy cầm lấy cuốn sổ và quay người lạnh lùng bước đi.

– Mày dám dạy khôn tao hả... Zà...

Kim Nhã đứng phắt dậy và cầm chặt gậy tiến tới Vy.

“Bóp.”

Vy bị đánh mạnh ở sau lưng, cuốn sổ rơi xuống sàn, chiếc khóa bị bung và những tấm ảnh đều văng ra tứ phía.

Nhỏ định quay người lại tấn công , nhưng buộc phải dừng tay.

– Hoàng Duy... những tấm ảnh... không được...

Nhỏ nhìn xuống sàn thấy những tấm ảnh, nhỏ giật mình và vội nằm xuống để che phủ đi những tấm ảnh.

“Bốp... bốp...”

Và nhỏ phải chịu những cú đá thật mạnh đang dồn về mình, đau và rất đau.

– Cho mày chết... chết đi...

Kim Nhã cười lớn, liên tục đá vào người Vy, miệng liên tục chửi rủa.

– Chào cậu Duy.

Đám vệ sĩ và đám giúp việc đứng qua một bên tránh đường cho Duy đi vào.

– Đây... đây... cậu Duy lại xuất hiện...

– Quả thật mạng nó quá lớn.

– Vậy mà cứ tưởng cậu Duy sẽ không đặt chân đến đây.

Những lời bàn tán từ đám giúp việc.

– Mau dừng tay đi.

Duy chợt lên tiếng phá đi cuộc vui của Kim Nhã.

– Cậu là ai có cái gì àm cản trở việc của tôi. Hay là cậu là bảo vệ ở trong này... Dừng dờ trò anh hùng cứu mỹ nhân ở đây nha.

Kim Nhã nói với giọng đều đều.

Vy nằm co quắp như tôm dưới sàn, vội thu những tấm ảnh vào cuốn nhật kí và cố gượng người đứng dậy.

– Cô có thấy địa vị của mình đang bị hạ thấp không?

Duy nói rồi nở nụ cười nhạt.

– Cậu không có quyền đánh giá tôi. Cậu tưởng cậu là ai mà có quyền đánh giá một tiểu thư danh giá như tôi chứ. Đồ thấp hèn.

Kim Nhã nâng cao giọng và ngênh mặt.

Vẫn là nụ cười đó.

– Thấp hèn.

– Đúng thấp hèn.

Kim Nhã tiếp lời.

– Nếu tôi vào loại thấp hèn thì cô cũng vậy thôi.

– Anh...

Lời nói đó khiến Kim Nhã cứng họng.

– Bởi vì chúng ta đều sống trong một cuộc sống thượng lưu mà phải không?

Tại sao cô dám đánh giá sự thấp hèn như thế được.

Duy buông một câu đều đều.

Trong lúc cuộc nói chuyện đang diễn ra thì Vy vội bước đi. Nhưng chỉ vừa nhắc được vài bước thì nhỏ khụy chân ngã. Duy kịp đỡ lấy Vy, không để nhỏ ngã. Vy vội hất tay Duy ra và lách sang hướng khác đi.

Duy hướng mắt theo Vy, nhìn nhỏ đi lao đảo không vững khiến cậu cảm thấy khó chịu trong người và muốn tới bế xốc nhỏ và giam phòng phòng y ngay lập tức. Bước chân đang nhấc lên thì chợt thôi.

– Này đồ thấp hèn, sao không lại cứu mỹ nhân đi.

Kim Nhã nói lên một lời nói khiến Duy phải đưa nét mặt cực băng của một tên sát thủ hung bạo nhìn cô.

– Tôi biết gia đình cô có thế lực lớn nhưng đừng tưởng không thể đánh bại. Vì tôi có thể lật đổ được. Đừng bao giờ đem thái độ ngang ngược và ăn nói lỗ lã đó ra trước mặt tôi và... Một người khét tiếng cao thủ lật đổ trong tổ chức này.

Dứt lời, Duy quay người đi, nét mặt không gọi cảm xúc.

– Anh là ai mà dám đe dọa đến thế lực nhà tôi chứ?

Kim Nhã gần giọng.

– Hoàng Duy, một trong những người đứng đầu tổ chức CMI.

Cậu tiếp lời rồi đi thẳng.

– Cậu ta là một cao thủ trùm phái mafia cùng với Gia Ngọc, thảo nào...

Hoàng Duy đi được một đoạn đường thì chợt đứng lại khi thấy hai tấm ảnh.

Cậu cúi xuống nhặt lên và xem.

Một tấm ảnh chụp lại gia đình gồm năm người.

– Đây không phải là Lão Đại sao?

Cậu bắt đầu có sự thắc mắc.

– Rose Haller và Sona Haller.

Cậu nhìn mặt chữ đằng sau tấm ảnh thứ hai và lật lại mặt trước xem. Chợt cậu đứng hình và giãn căng đồng tử khi thấy hai cô gái chụp chung với người đàn ông trung niên. Đứng một bên là một cô gái có mái tóc đỏ trầm, đôi mắt socola đặc trên tay cầm hoa hồng nở một nụ cười tươi và một bên là một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ với đôi mắt màu xanh rêu cũng đang cười rất hạnh phúc.

– Tại sao họ lại chụp chung với Lão Đại... rốt cuộc họ có quan hệ gì...???

Những câu hỏi dần được bộc phát trong tâm trí cậu. Cậu cất hai tấm ảnh vào áo rồi đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tối.

Tại gian nhà kính:

– Không sao là tốt rồi.

– Nhớ ghé phòng, mình cho xem thứ này.

– Nhớ rồi, nghỉ sớm đi.

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Di bước chân ra khỏi bể tắm và khoác trên mình chiếc váy áo len lông chuột ngang đùi, để lộ đôi chân thon trắng nõn nà. Mái tóc còn ướt xỏa dài, nhỏ cầm lấy khăn tắm đi ra ngoài phòng.

Gia Ngọc thì đang đứng gần bàn làm việc, tay cầm khăn vò tóc đang còn ướt nước. Mình cời trần chỉ mặc quần kaki đen, để lộ thân hình vạm vỡ. Cậu đi

lại tủ bảo quản lấy ống thuốc julio – 01 tiêm vào mình và không quên lấy máu để tủ bảo quản. Cậu lấy một ống huyết tương ra.

– Đang làm gì vậy?

Di nói, vẻ mặt có chút thắc mắc.

– Ngồi yên.

Gia Ngọc cầm ống tiêm và tiêm vào cánh tay Di.

– Gì vậy?

– Đừng hỏi.

Di nhủ mảy vì mũi tiêm đâm sâu vào. Gia Ngọc rút mũi tiêm và vút vào sọt.

Cậu vớ lấy áo thun thể thao adidas mặc vào.

– Nghi ngơi đi.

Gia Ngọc dứt lời rồi định đi ra ngoài và chợt đứng khựng lại khi bị Di níu tay lại.

– Đừng đi, Di sợ ở một mình.

Cậu ngồi xuống giường cạnh Di và lòn tay ra phía sau vuốt lấy mái tóc nhỏ.

– Nằm xuống và nhắm mắt lại.

Nhỏ nằm xuống theo lời cậu. Cậu lấy chăn đắp lại cho nhỏ và nắm tay Di để nhỏ được yên tâm.

– Di sẽ chết sao?

– Không.

– Nhưng...

– Ngủ đi.

Di chìm dần trong giấc ngủ sâu và cảm thấy an toàn.

...

Sáng.

Vy đang xếp gọn lại chăn ga, gối lại một góc, chỉnh chu lại quần áo chuẩn bị đi làm việc.

– Hey...

Nhỏ thở dài, tay đang thắt lại nơ ở vòng eo.

– Từ ngày có người ấy là Di bỏ mặc con bạn này luôn... Ít nói chuyện chán thật. Nhưng mà cũng đành chịu, vì con đường phía trước.

Nhỏ tự độc thoại một mình trước gương.

– Di ơi Di... mình muốn có một người thật sự yêu thương mình... với cái đà này thì chắc có lẽ mình gắn với chữ ế mất...

Vy vừa than vừa xếp gọn lại những tấm ảnh trong nhật kí.

– Không ế đâu, bởi vì Vy đẹp như thiên thần vậy.

Lời nói phát ra từ chiếc khuyên tai.

– Dậy rồi sao... mình tưởng Di không nghe...

– Sợ không có người để thương sao?

Vy dừng việc đang làm.

– Không. Chẳng qua nói vui thôi. Giờ mình phải làm việc rồi, thôi nha có gì nói chuyện sau.

Vy cất cuốn sổ nhật kí vào trong tủ cẩn thận rồi đi ra ngoài tiếp tục sự nghiệp của một cô giúp việc.

Vy vừa mở cửa bước ra ngoài thì Duy vào với cái vẻ gọi là lén lút.

Cậu đi lại giường hất tung chăn gối lên, nâng đệm và nhìn xung quanh. Cậu có vẻ rất vội và tìm một thứ gì đó.

– Chỗ này không có.

Tìm ở giường không có cậu đi lại chỗ những kệ tủ lục lọi. Cậu xem từng cuốn sách một. Thứ mà cậu muốn tìm rất quan trọng, để giải đáp mọi thắc mắc mà cậu đang nghi ngờ. Cậu xem qua tủ đồ nhưng nó đã đóng lại. Không có chìa khóa để mở, cậu nghĩ đến chuyện phá ổ khóa. Nhưng khi cậu đang định phá nó, thì cậu nghe có tiếng bước chân đang dần tiến vào. Cậu nhìn xung quanh để tìm chỗ chôn và cậu đã chọn gầm giường là nơi để ẩn, cậu vội chui xuống đó một cách nhanh nhất có thể.

Vy đi vào phòng để lấy một thứ gì đó.

– Đầu óc hay quên thật.

Nhỏ cầm lấy một thứ hình vuông nhỏ màu đen cất vào túi áo.

– Không có cái này không tài nào có thể copy được.

Nói rồi Vy đi ra khỏi phòng.

Duy từ gầm giường lết ra và đứng dậy, bộ đồ bị bẩn bám đầy bụi và sạn sạn. Cậu phui phui cho sạch đi rồi thở phào nhẹ nhõm.

– Tường chừng sẽ bị phát hiện.

Cậu quay lại tủ và tiếp tục sự nghiệp tìm kiếm của mình. Cậu quay sang lấy cái cây gậy đặt dưới giường và dùng một lực thật mạnh đập mạnh vào ổ khóa khiến nó bung ra. Cậu vội mở hai cánh tủ và lung tung mọi thứ lên. Đồ đạc trong tủ đều bị cậu hất ra ngoài tất cả.

– Tìm thấy rồi.

Duy cầm trên tay cuốn sổ nhật kí màu đỏ, đi lại bàn và mở ra xem. Cậu lật từng trang một và nó phải khiến cậu giãn căng đồng tử bất ngờ.

– Quả như không ngoài dự đoán của mình. Họ đến đây đều vì có mục đích cả. Chuyện này phải nói với Gia Ngọc thôi.

Cậu vội rút chiếc smartphone ra và chụp lại từng trang một trong cuốn nhật kí và cất cuốn sổ vào vị trí cũ, sắp xếp gọn lại đồ rồi đi khỏi.

Tại gian nhà kính:

Gia Ngọc rời khỏi giường và đi lại tủ đồ mặc phục trang chuẩn bị đi đến trường Đại học Taemin. Trên màn hình lớn luôn hiện lên lịch trình làm việc của cậu nó đã dày đặc. Cậu nhìn nhưng cũng chẳng quan tâm lắm gì. Dù lịch làm việc có nhiều đến đâu thì đối với cậu cũng là bình thường, làm lúc nào cũng được. Cậu gạt nó qua một bên trừ khi gặp sự cố gì đó thì mới giải quyết để thời gian tập trung vào sự nghiệp y học của mình. Cậu vớ lấy áo sơ mi trắng mặc vào và cài từng khuy nút áo lại. Đang xăng tụy tay áo thì Di đi lại ôm cậu từ phía sau khiến cậu có chút ngạc nhiên.

– Đi làm sao?

– Gần như vậy.

Cậu nhẹ giọng đáp.

– Chán.

Di buông thả cậu và đi lại giường nằm xuống, đắp chăn kín lại.

Gia Ngọc cười nhẹ rồi đi lại giường ngồi.

– Muốn gì?

– Không gì cả.

Di trả lời mà không kéo chăn xuống nhìn cậu.

– Không thì thôi.

Cậu dứt lời rồi đứng dậy định đi thì bị Di kéo tay níu lại.

– Ở lại đi.

Nhỏ nói giọng cao vút, nắm chặt tay Gia Ngọc, ánh mắt nhìn cậu long lanh như một con mèo.

– Tôi...

“Cạch.”

Tiếng mở cửa Duy bước vào để rủ anh bạn đi đến trường.

– Đi thôi Gia Ngọc... à ừ...xin lỗi hình như tao đã làm phiền...

Duy nói rồi quay người đi chỗ khác.

– Xin lỗi.

Gia Ngọc nhìn nhỏ đáp lời. Di hất mạnh tay của Gia Ngọc ra và nằm phịch xuống, tiếp tục đắp chăn kín lại với trạng thái bực bội.

Tiếng chuông điện thoại smartphone của Hoàng Duy reo lên, cậu rút ra nghe máy.

– Chuyện gì?

–...

– Tôi biết rồi.

Cậu tắt máy, nét mặt chợt thay đổi có chút lo lắng sau khi nghe cuộc điện thoại.

– Chắc không thể đi tới trường đại học Teamin được rồi. Ở tập đoàn C&C đang gặp sự cố, hệ thống bảo mật của tập đoàn bị rò rỉ, toàn bộ dữ liệu tự động sao chép không thể ngăn chặn lại được, nhân cơ hội này hacker của những công ti thương mại điện tử sẽ vào đánh cắp hết, nếu như vậy sẽ thiệt hại đến cả tỉ USD dẫn đến phá sản, mà có thể bị đi tù đó.

– Đi.

Gia Ngọc nói giọng bình thản không có gì gọi là lo lắng khi nghe Duy nói. Cậu đi thẳng ra ngoài và leo lên chiếc lamborghini phóng đi mất hút.

Tại tập đoàn C&C:

Tất cả nhân viên đều đang rối ren không biết giải quyết như thế nào khi những màn hình máy tính bảng lớn liên tục chạy những dòng chữ màu xanh loạn xạ và còn có những tín hiệu đỏ phát ra âm thanh.

– Chủ tịch đâu, đến lúc này cậu ta còn chưa có mặt...

– Tình hình chắc tập đoàn không thể giữ vững được lâu...

– Thưa ngài Lâm, các dữ liệu cứ tự động sao chép như thế này thì chỉ vài tiếng nữa nó sẽ trống rỗng tới lúc đó chỉ đi vào ngục giam ngồi mà thôi...

–... Bla... bla...

Những người đại đứng ngồi không yên nói qua nói lại không biết làm gì.

Trong khi tập đoàn đang nằm trong đống lửa, Gia Kỳ chỉ ngồi yên vị một chỗ, cầm lấy ly cà phê uống một cách lo lắng không hề lo lắng bất cứ chuyện gì đang xảy ra, miệng nhếch mép cười.

– Gia Kỳ, sao con không lo giải quyết, ngồi đó uống cà phê là sao hả?

Ông Lâm quát lớn, vẻ mặt hiện rõ sự tức giận khi thấy thái độ của anh ta.

– Ba cứ yên tâm mà chờ đợi đi, đã có thằng Gia Ngọc xử lý rồi.

– Nhưng nó đang ở đâu?

– Vừa rồi, con có cho nhân viên gọi tới Hoàng Duy, bọn nó đang trên đường tới đây. Có nó thì tập đoàn này sẽ không đến mức phải sụp đổ đâu, nó vốn dĩ là một cao thủ khét tiếng trong thế giới thương mại điện tử này, chuyện gì mà nó không thể giải quyết được.

Gia Kỳ nói giọng đều đều, định nâng tách cà phê lên thì Gia Ngọc từ ngoài mở cửa bước vào.

Cậu đi tới ngồi xuống chiếc ghế chủ tịch một cách bất cần đối diện với ba mình, vẻ mặt lạnh tanh không cảm xúc nhưng hiện rõ vẻ ỷ lực vốn có. Hoàng Duy cũng kéo ghế ngồi xuống. Bao nhiêu ánh mắt khinh từ phía đại diện đều đổ dồn về phía Gia Ngọc những cậu ném lại là ánh mắt vô cảm nhưng xoáy sâu một sự đáng sợ chứa nguyên mảnh băng sắt nhọn.

Ông lâm trùng mắt nhìn cậu, đứng phắt dậy và đập bàn cái “rầm” chỉ thẳng tay vào mặt cậu khiến nhân viên trong phòng giật mình.

– Mày muốn sự nghiệp của tao gây dựng bao nhiêu năm nay đều bị sụp đổ trong tay của mày thì mày mới hài lòng sao hả?

Ông ta quát lớn, đôi đồng tử giãn rộng tường trùng sắp rách.

– Của ông ?

Gia Ngọc nói giọng đanh thép và miệng cười nhạt.

– Cười được sao, mày cũng giống như mẹ mày thôi, một thứ đàn bà lẳng lơ, sinh ra thằng con trai giống như quái vật vậy.

Ông ta chửi thẳng vào mặt cậu, và không biết rằng chính câu nói của ông khiến Gia Ngọc thật sự căm hận. Cậu xiết chặt tay, nghiến răng chịu đựng lời xỉ nhục của ông ta, cậu không thể làm gì được bởi vì ông ta là ba ruột của mình, ánh mắt đen huyền chứa đầy nỗi đau. Cậu đứng dậy kéo ghế đi ra ngoài nhưng trước khi đi cậu nói một câu ngắn gọn:

– Mã hóa hệ thống, chạy dữ liệu và khóa lại, làm đi. Tài khoản Louis.

Cậu giao toàn bộ công việc cho Duy giải quyết và nhanh chóng rời khỏi tập đoàn đoàn này ngay lập tức, cậu không muốn ở lại đây một phút nào, không muốn thấy người ba xem cậu là quái vật.

Cậu phóng chiếc siêu xe lên đồi cỏ xanh, tại đó có biển, có một căn nhà kính, một cối xay gió và một vườn hoa hồng trắng. Đó cũng là nơi đón mặt trời và cảnh hoàng hôn buông xuống đẹp nhất.

Tới nơi, cậu đi vào căn nhà kính mà mẹ cậu đã cho người thiết kế và xây dựng từ lâu. Trong phòng, treo những tấm ảnh của mẹ cậu và cậu lúc còn bé. Những lúc cảm thấy bất lực, cậu thường hay tới đây để giải tỏa nó. Cậu đi tới và đứng trước tấm ảnh, đưa tay lên sờ vào khuôn mặt người phụ nữ hiền hậu đang mỉm cười.

– Mẹ, con hận ông ta. Tại sao sinh con ra trên đời để rồi bị coi như quái vật?

Cậu nói giọng cay đắng, lòng đau như dao đâm thẳng vào không chút thương tiếc.

– Có những đứa trẻ sinh ra đã rất xinh đẹp. Những đứa trẻ luôn được nghe “Ôi cháu xinh quá, con đáng yêu quá”, chúng chính là những đứa trẻ xinh đẹp. Có những đứa trẻ từ khi sinh ra đã rất ngu ngốc và chúng trở nên ngu ngốc hơn bởi vì những người khác nói rằng ngu ngốc hay thật ngu ngốc. Và con... Có những đứa trẻ sinh ra đã như những con quái vật, có nhiều người nhìn chúng như là quái vật, gọi chúng là quái vật. Vì vậy, chúng mới trở thành quái vật thật sự.

Đó là lời nói của một người mẹ nói với một đứa trẻ mười tuổi, ngây thơ chưa hiểu hết mọi chuyện.

– Ba gọi con là gì? Ba cảm nhận về con thế nào? Mẹ không thấy tò mò rằng con đã nói gì với ba sao? Mẹ không tò mò rằng con đã hứa với ba những gì sao? Mẹ, đứng ra mẹ nên hỏi con chứ, trước khi ba con gọi con là quái vật. Trước khi nhốt con vào một nơi như thế này! Mẹ phải nên hỏi con chứ!

Lúc đó, cậu vừa nói vừa khóc, cậu cảm thấy sợ hãi khi nghe những lời nói của ba mình trước đó. Và mẹ cậu tưởng rằng, cậu còn quá nhỏ để hiểu hết mọi chuyện.

– Ba của con không phải nhìn con như vậy đâu. Ba chỉ muốn bảo vệ con.

– Không đúng.

Cậu vừa khóc vừa lắc đầu, chân lùi lại phía sau khi mẹ cậu tiến tới cổ trấn an.

– Mẹ... ba chỉ muốn con trưởng thành tốt thôi.

– Không đúng.

Cậu ôm đầu lắc mạnh, không muốn nhớ lại kí ức đó một lần nào nữa, nó thật sự đã ám ảnh cậu trong suốt nhiều năm qua. Cậu hận ông ta vì đã cướp đi người mẹ mà cậu yêu thương nhất trên đời, hận vì ông ta chỉ xem cậu là một quái vật, hận vì chỉ lợi dụng sự tài giỏi mà cậu sở hữu, hận vì đã biến cậu trở thành một kẻ sát nhân máu lạnh, hận vì biến cuộc sống của cậu trở thành thế giới tăm tối...

Cậu nắm mạnh tay vào bức tường kính vỡ nát thành nhiều mảnh, máu tứa ra và ghim những mảnh thủy tinh trong tay. Cậu guồng chân chạy thật nhanh đến bờ vực phía trước, lao thẳng xuống biển, thả mình chìm trong nước biển mặn chát. Vài phút sau, cậu bước lên bờ với bộ dạng ướt nhẹp và nằm phịch xuống bãi cát, mắt nhìn thẳng lên bầu trời xanh bao la. Tay rướm máu và cáu chặt xuống nền cát.

...

Chương 32

Gia Ngọc đi khỏi, Di gượng người ngồi dậy, xếp gọn chăn gối lại một góc rồi đi thay đồ. Xong, nhỏ đi đến khu sinh hoạt.

– Vy.

Nhỏ gọi Vy, trong khi Vy đang úp những cái bát.

– Di.

Vy hoàn thành công việc của mình.

– Về phòng trước đi.

Vy và Di cùng đi về phòng của mình. Về đến phòng, Vy đi lại mở tủ lấy quyển nhật kí màu đỏ cho Di xem.

– Di xem đi.

Di mở ra và lật chúng. Chợt nhỏ rơi nước mắt khi thấy những tấm những gia đình.

– Ba mẹ.

Nhỏ ôm lấy Vy và khóc.

– Nhớ họ thì hãy khóc đi. Di đi ra thì còn có ba mẹ còn mình thì ngược lại, không biết ba mẹ là ai cả.

Vy nói giọng nghẹn lại cố kìm nén lại không để cất lên tiếng khóc.

– Dù gì chúng ta cũng còn người thân mà.

Nhỏ an ủi Di.

Di buông thả nhẹ Vy ra và ngủ đi phần nào.

– Mau cất nó đi, chúng ta cần có việc phải làm nữa.

Di đưa cuốn sổ nhật kí cho Vy. Vy cầm lấy và cất nó vào trong tủ rồi cả hai cùng nhau đi làm việc cần thực hiện. Hai nhỏ mang trái cây và nước uống đi đến phòng của Duy.

Tại phòng Duy:

Vy ở ngoài sắp xếp, lau dọn này nọ và canh chừng cho Di để nhỏ copy dữ liệu. Nhỏ cắm USB vào trong laptop và tiến hành lọc dữ liệu. Di loay hoay để mở trang chủ máy tính, vì nó được cài đặt khá phức tạp.

– Vy giúp mình.

Vy vội dừng tay và đi vào trong phòng làm việc để giúp Di mở trang chủ. Vì mở cần phải có thời gian nên hai nhỏ xử lí khá lâu.

Duy đi làm về với vẻ mệt mỏi, cậu đi với tâm trạng bỡ ngỡ.

Di tìm trung để mở file dữ liệu nhưng không được. Vy vội lục tủ để tìm đĩa bỏ vào chạy chương trình.

– Tìm thấy rồi, nhanh lên Di.

Vy vội đưa đĩa cho Di, nhỏ cầm lấy và bắt đầu chạy chương trình. Nhỏ cắm USB vào và bắt đầu copy dữ liệu cần thiết. Đang chạy 95%.

“Cạch.”

Duy mở cửa đi vào, cậu vút áo khoác lên giường rồi đi lại lấy quả táo trong tủ ăn ngon lành.

Tiếng mở cửa làm hai nhỏ giật mình.

– Không được rồi, anh ta đã về, nhanh chóng rời khỏi thôi.

Vy vội nói rồi nhìn ngó xung quanh để tìm lối thoát. Dữ liệu vừa lúc chạy 100%.

– Di mau nhảy xuống đây thôi.

Vy chỉ ra hướng cửa sổ.

“Choang.”

Di rút USB ra khỏi thì không may làm rơi lọ hoa khiến nó gây ra tiếng động lớn. Vy và Di giật mình nhìn nhau.

Duy cũng giật mình khi nghe tiếng động lạ từ trong phòng làm việc phát ra. Cậu ném quả táo vào xọt và đi vào thật nhanh. Vào trong phòng làm việc không thấy có gì cả, chỉ thấy lọ hoa bị vỡ và cửa sổ mở ra, tấm rèm bay phấp phới. Cậu thấy máy tính bật mở và nghi ngờ có người đã chạm vào, cậu vội đi nhanh lại chỗ cửa sổ và nhìn nhưng không thấy gì cả.

Di và Vy đã tiếp đất thành công. Vy phải quay trở lại làm việc còn Di thì phải nhanh thực hiện việc mà mình cần làm.

Đi về gian nhà kính, nhỏ chợt cảm thấy chóng mặt và cơ thể bắt đầu đau nhói lên. Nhỏ cố gắng bước đi, vừa tới nơi nhỏ mở cửa bước vào đã bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Kim Nhã. Cô ta ngồi trên ghế sofa một cách tự nhiên, ngắt từng cánh hoa hồng vút xuống sàn. Đường như đang chờ đợi Gia Ngọc.

Di không quan tâm đến sự có mặt của Kim Nhã, nhỏ coi như không thấy bình thản bước đi lên bậc thang.

– Cô là ai, sao có thể tự tiện vào phòng Gia Ngọc một cách tự nhiên như ở nhà vậy hả?

Kim Nhã gằn giọng nói.

Di im lặng không trả lời, bấm lấy thành cổ gắng nhấc chân đi, con choáng váng một lúc cao hơn, khiến nhỏ nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều nhòe đi.

– Cô bị điếc sao, không nghe tôi nói gì hả... cô có biết tôi là ai không hả?

Kim Nhã quát lớn, nhíu mày tức giận.

– Không muốn biết.

Di buông một câu lạnh lùng, rồi tiếp tục nhấc bước.

– Cô... tôi là quản lý của Gia Ngọc, cũng là vợ sắp cưới của cậu ấy... còn cô chắc cùng lắm là kẻ giúp việc mà thôi...

– Thì sao? Phien.

Câu trả lời của Di khiến Kim Nhã tức muốn sôi cả máu, cô đứng bực dọc xông tới nắm lấy tóc Di kéo mạnh, khiến Di bị trượt chân ngã lăn xuống, đập đầu xuống sàn, máu chảy ra thành vũng.

Kim Nhã chợt cảm thấy sợ hãi, tay run bần bật. Nhả vội chạy phần ra khỏi gian nhà kính ngay lập tức. Camera chớp nháy màu đỏ quay liên tục, ghi lại những gì đã xảy ra ở đây.

...

Tối, tại thành phố LA:

Gia Ngọc bước đi trên đường phố, bộ quần áo đã khô lại, mái tóc bay nhẹ trong gió, hai tay đút vào túi quần đi với một dáng vẻ thờ ơ, không để ý đến những gì xung quanh.

“Bíp... bíp...”

Một chiếc xe màu đen phía sau bóp còi liên tục, đèn pha bật sáng, phía sau còn có thêm vài chiếc. Cậu có nghe nhưng không quay lại và tiếp tục bước đi như vờ không nghe thấy.

– Này cậu thanh niên kia! Không nghe thấy tui tao bấm còi hả?

Một tên cầm lái nhô đầu ra ngoài cửa kêu la inh ỏi. Gia Ngọc dừng chân và quay người lại nhìn mấy tên ngồi trong với ánh mắt vô cảm.

Một tên mở cửa bước xuống, xăng tay áo lên, vẻ mặt dữ tợn đi tới chỗ cậu.

– Mày liệu mà xin lỗi đi!

Anh ta gần giọng nói. Gia Ngọc vẫn đưa ánh mắt vô cảm nhìn.

– Thứ thanh niên gì mà không biết lễ nghĩa phép tắc thế hả? Sao tròng mắt nhìn người lớn như thế?

Dứt lời anh ta định giáng một cái tát lên mặt Gia Ngọc nhưng không được vì sự phản xạ cực nhanh của cậu.

– À mày còn ngênh lên lại à?

Anh ta tức giận xông lại nắm lấy vạt áo cậu, định đánh nhưng Gia Ngọc nhanh tay hơn chụp lấy cánh tay của anh ta và giáng những đòn thật mạnh, hất bay anh ta vào xe ô tô làm mặt kính vỡ nát.

“Choang.”

– Thằng này điên rồi hả?

– Gì thế này?

Một lũ tay chân kéo xuống.

Cậu xiết chặt tay thành nắm đấm chuẩn bị ra đòn.

– Thằng này lếu láo.

– Za...

Tại đồn cảnh sát:

Những tên mặt mày bầm tím, trầy xước, ngồi kêu la đau nhói.

– Trời ơi! Thật là bức mình quá!

Tên cầm đầu tỏ vẻ tức giận.

– Tôi đã kể sự thật.

Anh ta chỉ thẳng về phía Gia Ngọc. Cậu đang ngồi tựa lưng vào ghế không hề phản ứng gì.

– Thằng nhãi đó... nó là Lý Liên Kiệt, Lý Liên Kiệt đó! Nó giống như Hoàng Phi Hồng vậy.

Anh ta quát thẳng vào mặt cảnh sát.

– Hoàng Phi Hồng? Anh đùa với tôi đó hả?

– Trời ạ, anh không thấy nó đã giết chết một tên đàn em của tôi rồi sao?

Anh ta tiếp tục phân bua.

– Cũng phải. Nhưng các anh cũng phạm tội nên cũng buộc phải giam lại.

– Trời ơi! Cảnh sát làm ăn kiểu gì vậy.

Những cảnh sát mang công sổ tám đi lại công những tên đó và đi đến phòng giam.

– Còn cậu, do cậu đã cố ý giết người nên phải chờ xét xử.

Một cảnh sát tiếp lời. Gia Ngọc bị công lại và đi đến phòng giam dành cho những tên tội phạm giết người.

Đến nửa đêm:

Hai tên cảnh sát đi đến phòng giam Gia Ngọc với vẻ rất vội.

– Chuyện này có cần thiết không?

– Đều là chiến lược cả thôi.

Hai tên đối đáp nhau.

– Nếu chúng ta cho qua một lần, thì chuyện sẽ còn xảy ra hai hoặc ba lần nữa.

Cánh cửa sắt mở ra. Gia Ngọc nghiêng mặt nhìn và cười nhạt.

– Tôi đã lo rằng không biết hôm nay các anh có đến hay không?

Cậu nói giọng trầm đặc nhìn hai viên cảnh sát cười.

– Thật là...

– Tôi không biết cậu đã phát điên đến mức nào... nhưng vì cậu đã đợi chúng tôi...

Gia Ngọc cầm lấy một mảnh gương nhỏ. Cậu lấy nó từ chiếc điện thoại của cậu mà cậu đã đập nó ra. Cậu cầm mảnh gương tiến sát lên cổ mình.

– Cái gì vậy?

– Vứt nó đi.

Hai tên cảnh sát hốt hoảng.

– Vứt nó đi.

– Nhanh lên.

Gia Ngọc tự cửa vào cổ mình túa ra máu và ngất đi tức khắc.

Một tên cảnh sát tiến lại và kiểm tra mạch đập trên cổ Gia Ngọc.

– Không thấy mạch đập nữa.

– Cậu ta chết rồi sao?

Tên cảnh sát kia đứng lo lắng.

– Không biết nữa.

Tên cảnh sát vẫn kiểm tra mạch đập.

– Có vẻ cậu ta vẫn đang thở nhưng tôi không thể tìm ra mạch.

– Mau gọi xe cấp cứu đi.

Xe cấp cứu đến, họ nhanh chóng đưa Gia Ngọc lên xe. Bác sĩ dùng bông lau đi vệt máu trên cổ Gia Ngọc.

– Cậu ta chưa chết đúng không?

Hai tên cảnh sát lo lắng.

– Cậu ta không thể thế này chỉ vì cửa cổ được. Máu không chảy ra nhiều mà.

Bác sĩ thối mặt.

Chợt Gia Ngọc cựa người và nở một nụ cười cực kì man rợ rồi mở mắt. Những tên cảnh sát và bác sĩ bắt ngờ.

Thật sự mạch của Gia Ngọc không đập nhưng thực chất là nó có đập vì mạch của cậu khó tìm thấy. Đó là bí mật của cậu. Từ khi sinh ra, đã không thể phát hiện được mạch đập ở vị trí trái cổ rồi. Nó có thể gọi là đột biến giải phẫu và cậu còn một bí mật thật sự rất lớn khác nữa.

Cậu ngồi bật dậy khiến cho hai tên cảnh sát hoảng hốt vội tấn công bắt giữ cậu. Nhưng không, khi họ vừa chạm vào Gia Ngọc thì đều gục xuống và chết không lí do. Bác sĩ thì sợ hãi run bần bật cầu xin.

– Xin tha cho tôi... tha cho tôi.

Gia Ngọc cười nhạt, ánh mắt xanh dương hiện lên một sự tà ác.

– Tôi đâu có làm.

Cậu bước khỏi giường tiến gần bác sĩ hơn. Bác sĩ dần lui ra sau và sợ không thể diễn tả được. Cậu tắt nụ cười rút lấy con dao trong bộ dụng cụ phẫu thuật đâm vài nhát, máu phụt ra bắn lên mặt cậu. Bác sĩ gục xuống chết ngay tức khắc. Cậu cầm lọ cồn rửa sạch con dao để xóa đi dấu vân tay và nhảy xuống xe, tiếp đất một cách gọn nhẹ. Cậu đứng dậy, lấy tay lau đi những giọt máu trên mặt. Bây giờ cậu không khác gì một kẻ sát nhân máu lạnh tàn ác.

...

Trở về gian nhà kính.

Gia Ngọc đi vào nhà, thấy hệ thống điện bật mở, camera liên tục chớp nháy và xoay nhiều chiều. Cậu nhìn thấy dưới sàn có vệt máu và trên màn hình cảm biến lớn hiện lên. Cậu dùng tay điều khiển từ xa, lướt lướt qua lại trên màn hình. Lúc này, hiện ra cảnh nói chuyện giữa Kim Nhã và Di. Di bị Kim Nhã đẩy từ trên cầu thang xuống, va mạnh đầu vào tường và chảy máu...

Con tức giận trong cậu nóng lên, cậu cố giữ lấy bình tĩnh để xem đoạn camera tiếp theo ở ngoài rừng thông. Cậu bắt đầu hình dung lại toàn bộ đoạn video xem vừa rồi trong đầu, một loạt ngữ cảnh xuất hiện như bộ phim và một căn nhà gỗ mờ ảo hiện rõ trong đầu cậu có ghi số 107. Không cần xem tiếp, cậu chạy ra khỏi căn nhà kính vội lên xe Lamborghini và phóng đi với tốc độ sương mù.

Đến căn nhà gỗ số 107, cậu bước xuống xe đội mũ lưỡi trai đen cụp xuống và cầm lấy thanh kiếm dài mang sau lưng đi vào căn nhà đó. Cậu gõ cửa.

“Cộc cộc.”

Bên trong, một tên quản lý trẻ nghe có tiếng cửa đi ra xem, anh ta xem qua camera. Thấy một người thanh niên đang đứng không khác gì một sát thủ, đội mũ lưỡi trai cụp xuống không thấy rõ mặt. Anh ta chần chừ vì không biết đó là ai thì người thanh niên đó ngược mặt lên khiến anh ta giật mình.

– Gia Ngọc.

Anh ta vội đi vào xuống tầng hầm.

– Thừa tiểu thư Kim, Gia Ngọc đến.

Di nghe được và vội kêu lên.

– Gia Ngọc cứu Di... cứu Di.

– Câm đi.

Kim Nhã quát lớn.

– Không cho vào.

– Vâng.

Quản lý nghe theo và đi ra ngoài.

– Tại sao cậu ấy lại biết chứ?

Cô nàng thắc mắc.

Quản lý vừa mới cửa ra thì vội đóng sầm lại chạy xuống báo cho Kim Nhã tiếp:

– Không được rồi, Gia Ngọc đang ngồi trong nhà rồi thừa tiểu thư.

– Vậy sao?

Kim Nhã hoảng hốt.

– Không được cho cậu ấy được nghe chưa. Mau gọi nhóm sát thủ kiếm Nhật đến đi.

Quản lý gạt đầu đáp và ra ngoài.

– Gia Ngọc sẽ không tha cho chị đâu.

Di gần giọng, trừng mắt lên nhìn Kim Nhã.

– Câm mồm.

Kim Nhã quát tháo rồi đi đến đóng chặt cửa lại.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Bên ngoài, Gia Ngọc đang ngồi tại chiếc ghế, vòng tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lạnh toát hiện rõ sự đáng sợ giống như một vị thần chết có nhiệm đến tiễn đưa người xuống địa ngục. Tại sao cậu vào được bên trong một cách dễ dàng như vậy? Là bởi vì cậu có tài trong việc phá khóa cực kì nhanh không thể biết.

– Chào cậu, xin lỗi vì tôi không nghe thấy.

Quản lý đi lại kéo ghế và ngồi xuống, cầm lấy ấm trà rót nước mời Gia Ngọc.

– Cậu uống nước đi.

Gia Ngọc cầm lấy ly nước uống một ngụm rồi thả ly rơi tự do xuống sàn.

Quản lý giật mình và cố giữ lấy sự bình tĩnh trên hết.

– Di đâu?

Cậu hỏi với giọng trầm đặc.

– Cậu sẽ không bao giờ gặp lại người con gái ấy nữa.

Anh ta trả lời bình thản rồi đi lại bếp gần đó liếc nhìn con dao. Anh ta vội chụp lấy con dao và tấn công Gia Ngọc.

Gia Ngọc vội rút kiếm và nhảy vọt lên bàn tấn công lại.

”Cheng... cheng... cheng.”

Tiếng dao kiếm cọ sát qua lại, những màn võ thuật tung ra đẹp mắt giữa hai sát thủ.

Trong phòng, Kim Nhã thấp thòm đi qua đi lại lo lắng không yên. Còn Di thì bị trói lại, vết thương ở đầu cứ thế mà rỉ máu ra liên tục.

– Con rắn độc.

Di gần giọng nói.

– Máy dăm nói tao là con rắn độc.

“Chát.”

Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt Di in hằn những ngón tay.

– Tại sao Gia Ngọc có thể vì một đứa thấp hèn như mày được chứ?

Di nhếch miệng cười nhạt.

– Tôi thấp hèn còn chị là loại phụ nữ ghê tởm.

Nhỏ thần nhiên nói ra không hề sợ. Thực chất Di đang cố gắng chịu đựng cơn đau khi căn bệnh đang tái phát và hoành hành. Nhỏ cắn răng chịu đựng và cấu chặt tay lại.

– Mày nói tao ghê tởm...

“Chát.”

Một cái tát nữa lên mặt Di khiến nhỏ phun ra máu.

– Ghê tởm.

Nhỏ dứt hai chữ vào Kim Nhã rồi thở gấp vì nhỏ cảm thấy ngạt thở.

– Mày...

Con nóng giận lên đến đỉnh cao.

– Ghê tởm.

Vẫn hai chữ đó ném thẳng vào mặt Kim nhã.

– Mày có biết tao là ai không?

Kim Nhã bóp mạnh cổ Di ép mạnh vào tường.

– Biết tất cả. Nhưng điều tôi biết về chị chỉ là một người phụ nữ ghê tởm.

Di nhìn thẳng vào mắt cô nàng trả lời thẳng thừng.

“... ZÁ...”

Kim Nhã hét lên liên tục đẩy Di mạnh vào tường. Di đau nhói nhưng không thể làm được gì, không thể chống trả lại được vì quá yếu và còn bị trói lại. Di gục ngã xuống sàn và liên tục thở còn nôn ra dịch lỏng đỏ đặc sánh. Nhỏ bị thương nhưng máu đã tự đông lại không còn chảy ra liên tục như lúc trước nữa nhưng con đau thì vẫn hoành hành.

Kim Nhã rút lấy con dao ra và tiến lại gần Di, nét mặt hiện rõ sự tà ác.

– Tao sẽ giết mày, để Gia Ngọc sẽ không bao giờ biết tao là loại phụ nữ đó vì cái miệng của mày.

Kim Nhã rút con dao ra và giơ lên định đâm vào Di thì một cái bóng người thanh niên ngã xuống nền, đang cầm kiếm kề vào cổ Kim Nhã khiến cô nàng dừng tay. Kim Nhã đứng hình không dám quay mặt lại nhìn.

– Không thể để Gia Ngọc biết được mình làm. Phải làm gì bây giờ?

Kim Nhã trầm trong tâm.

– Chết đi.

Gia Ngọc giơ kiếm lên và chuẩn bị giết chết mục tiêu thì chợt cậu đau đầu đột ngột và mờ mắt. Thanh kiếm rơi xuống và cậu khụy gối, không thể kiểm chế được con đau đầu, hai tay ôm lấy đầu nằm phịch xuống sàn và ngất đi.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc...

Di gọi trong sự lo lắng, giọng nhỏ yếu ớt.

Được đà, Kim Nhã vội tháo chạy khỏi đây. Gia Ngọc chỉ ngất đi một chút rồi tỉnh lại, cậu thấy hơi hoa mắt và lắc nhẹ đầu.

– Di đau... rất đau... Gia Ngọc...

Di càng lúc yếu hơn, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

– Di.

Cậu vội đỡ Di dậy, cõng trói cho nhỏ và lấy viên thuốc Tonic- G trong áo cho vào miệng Di. Nét mặt hiện rõ sự lo lắng tột độ.

– Cố gắng đi, Di.

Cậu bế xốc Di lên và đi lên khỏi phòng này. Vừa bước ra khỏi phòng thì bên ngoài phòng khách, một nhóm sát thủ khoảng 10 tên đang đứng cầm kiếm chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Trước khi đi, Kim Nhã đã dặn nhóm sát thủ giết chết người con gái kia và để người con trai ấy sống.

Gia Ngọc để Di xuống tựa vào tường và rút thanh kiếm ra rồi lao từ trên xuống chém những tên đứng dưới một cách loạn mục.

Những tên sát thủ cũng không phải thuộc dạng vừa toàn là những cao thủ siêu hạng. Một lần Gia Ngọc đánh với 10 tên nên cậu cũng gặp khó khăn trong việc đánh.

Nếu như đã đánh thì Gia Ngọc sẽ không bao giờ để những tên đó bị thương mà thẳng tay chém chết không thương tiếc.

Họ liên tục đánh qua đánh lại, những vật dụng trong nhà đều vỡ tan, văng tứ phía. Những tên sát thủ đều bị cậu đánh gục và chém chết. Cậu cũng bị thương vài chỗ ở tay và lưng.

”Xẹt.”

Tên cuối cùng bị cậu đâm từ phía trước xiềng thẳng ra sau. Mặt cậu hiện rõ sự tàn ác tột độ. Cậu rút kiếm ra khỏi, máu phun ra văng đầy mặt cậu và trên áo.

Cậu thở gấp và dùng tay lau đi những giọt máu trên mặt. trong phòng bây giờ chỉ toàn sát chết và những vũng máu tanh.

Gia Ngọc vội vứt kiếm xuống và chạy lên trên xem Di thế nào. Nhỏ giờ đã khá hơn sau khi uống viên thuốc Tonic – G.

– Cảm thấy thế nào rồi?

Gia Ngọc lo lắng hỏi.

– Di còn đau.

Nhỏ trả lời với giọng yếu ớt.

Gia Ngọc bế xốc Di lên và rời khỏi đây, trở về nhà.

...

Về đến gian nhà kính.

Gia Ngọc đưa Di lên giường nằm, gièm ống truyền dịch vào tay nhỏ, và cho nhỏ thở oxi. Cậu đi lại tủ bảo quản lấy ống huyết tương và tiêm vào ống truyền dịch. Cậu nhẹ nhàng dùng bông chấm những vết thương trên trán nhỏ và cánh tay. Cậu thấy mình có lỗi với Di vì liên tục khiến nhỏ bị thương. Giờ cậu không quan tâm gì hết chỉ lo mỗi Di mà thôi kể cả cậu bị thương cậu cũng mặc kệ. Mà cậu cũng không hề thấy đau vì cậu đã dùng thuốc Tonic – G. Việc bây giờ cậu nghĩ chính là phải giết chết người đã hại Di. Cậu đi lại tủ bảo thuốc, lấy ống julio – 01 tiêm vào không quên lấy máu của mình để lấy huyết tương. Cậu cho máu vào từng ống nhỏ rồi đứng dậy đi đến tủ bảo quản để cất.

Chợt, con đau đầu hoành hành lại đến khiến cậu choáng váng làm rơi những ống máu xuống sàn vỡ nát. Cậu vội mở học tủ để lấy hủ thuốc chống con đau đầu. Nhưng cậu thấy mắt mình mờ dần không thấy gì cả, cậu lục tung cả lên.

“Cạch.”

Tiếng mở cửa, quản lý Daviss bước vào. Thấy Gia Ngọc ôm đầu đau quần quai, quản lý vội chạy lại.

– Cậu hai, cậu sao vậy?

Quản lý lo lắng hỏi.

– Mau... lấy thuốc.

Gia Ngọc nói với giọng cố kìm nén cơn đau.

Quản lý Daviss vội lục học tủ.

– Đây phải không?

Quản lý đưa hủ thuốc màu trắng cho cậu. Cậu vội giật lấy và bật nắp đổ thuốc ra bàn tay và uống một cách nhanh chóng.

– Cậu sao rồi?

Thuốc dần thấm, Gia Ngọc thở gấp và định thần lại.

– Có việc đang chờ cậu giải quyết ở tập đoàn ạ. Dù biết là đã khuya nhưng tôi không thể nói đến với cậu được.

Gia Ngọc không nói gì, lại lấy hủ thuốc khác.

– Do việc học tập ngành y của cậu, đã khiến cho công việc ở tập đoàn trở nên dồn dập không giải quyết nên đã xảy ra một chút sự cố không hay.

Quản lý vẫn tiếp lời nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng. Gia Ngọc cho viên thuốc Tonic- G vào miệng và uống.

– Cậu vẫn dùng loại thuốc đó sao, sẽ không tốt đâu thưa cậu.

Quản lý khuyên nhủ.

Gia Ngọc đóng cửa tủ mạnh lại khiến nó kêu lên một tiếng thật lớn, làm quản lý giật mình.

– Hình như cậu đang tức giận chuyện gì đó?

Quản lý nhìn thái độ của Gia Ngọc và có thể đoán được cậu sẽ đi giải quyết một chuyện.

– Phòng quản lý Kim?

Gia Ngọc trở nên biến sắc. Gương mặt cậu nổi gân chần chịt, cả hai cánh tay đều nổi gân xanh. Ánh mắt xanh dương lóe lên.

– Cậu định đến đó làm gì?

Quản lý Daviss nhìn cậu lo lắng vì việc mà cậu sắp làm.

– Có việc.

Gia Ngọc nói giọng trầm đặc.

– Tôi biết cậu sẽ làm chuyện gì, tôi xin cậu dừng lại đi, không nên đầu ả.

Quản lý vội khuyên răn cậu vì lo sợ cậu sẽ xảy ra chuyện.

Gia Ngọc dường như không muốn nghe theo lời quản lý nói. Cậu đi lại chỗ tường kính và dùng tay đập mạnh vào tường khiến chúng nứt ra và vỡ thành từng mảnh. Cậu rút lấy một mảnh thủy tinh nhọn hoắt nắm chặt đến nỗi chảy máu từng giọt nhỏ xuống.

Cậu đi ra khỏi phòng, quản lý vội chạy theo nhưng không quên lấy một ống thuốc ức chế.

...

Tại phòng Kim Nhã.

Kim Nhã đang tắm, nước dội liên tục xuống. Cô nàng cảm thấy thoải mái vô cùng. Chợt cô nghĩ đến Di và nhỏ khiến cô nàng tức giận, kèm theo sự thất vọng.

– Tại sao Gia Ngọc lại quan tâm đến con nhỏ giúp việc thấp hèn đó chứ? Không lẽ họ có quan hệ gì sao? Không biết Gia Ngọc có biết mình làm không nữa?

Cô nàng nhún mày rồi thôi suy nghĩ. Cô nàng tắt vòi nước, lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể rồi mở cửa đi ra ngoài.

– Trời ơi... giật cả mình...

Kim Nhã được một phen mất hồn, xém ngã khi thấy Gia Ngọc đang đứng bất động ở trước cửa phòng tắm. Nét mặt cậu lạnh tanh trông đáng sợ như một quái thú, tay cầm mảnh thủy tinh nhọn hoắt, máu nhỏ từng giọt xuống sàn.

– Sao cậu vào không mở cửa?

Kim Nhã khó chịu nói.

Gia Ngọc không trả lời mà túm lấy tóc Kim Nhã đẩy mạnh xuống giường, cậu rất tức giận.

– Cậu định làm gì vậy?

Gia Ngọc tiến lại dùng một tay đè mạnh bả vai Kim Nhã, còn tay còn lại cầm mảnh thủy tinh chuẩn bị đâm cô nàng.

– Tôi sẽ khiến cô chết đau đớn.

– Cậu điên rồi, mau buông ra.

Kim Nhã sợ hãi mặt tái mét.

Gia Ngọc định đâm thì quản lý Daviss kịp xông vào đẩy mạnh cậu ra.

– Cậu bình tĩnh lại đi.

Dường như Gia Ngọc không thể kìm chế được bản thân lúc này, vì quá tức giận. Kim Nhã vội trốn vào một góc. Quản lý cố giữ lấy cậu.

“Choang.”

Chợt bóng đèn trần vỡ tan, ánh mắt xanh dương ánh lóe sáng như một con dao. Gia Ngọc đẩy mạnh quản lý hất văng vào tường. Quản lý vội chụp cậu lại nhưng rụt tay ngay tót khác khi có luồng điện chạy qua khiến quản lý đau nhói.

Gia Ngọc lao thẳng đến chỗ Kim Nhã và bóp lấy cổ cô nâng lên, bóp chặt. Kim Nhã một lúc khó thở, tay liên tục đập vào tường.

“Bóp.”

Chợt Gia Ngọc ngã phịch xuống và ngất đi.

– Lại dùng thứ thuốc đó.

Điện chợt bật mở trở lại. Kim Nhã ôm cổ thở gấp và chạy đi.

– Bản năng trong người đã có rồi nó còn muốn gì nữa.

Duy trách móc.

– Không phải đâu thưa cậu, cậu hai đang có chuyện rất tức giận nên không thể kìm chế được và cũng một phần là do thuốc.

Quản lý Daviss tiếp lời.

– Mà cũng phải, sao mình quên mất chuyện đó được chứ.

– Cậu mau tiêm thuốc ức chế cho cậu ấy đi.

Quản lý Daviss đưa cho Duy ống tiêm. Cậu tiêm vào cho Gia Ngọc rồi đưa cậu về phòng.

– Tính nói một chuyện quan trọng với mày mà chắc có lẽ sẽ không được rồi. Thằng này, nó đã có thời gian chịu mọi đau khổ thật dài, giờ mới thật sự có một người để yêu thương... Nếu một lúc nào đó... Hey...

...

Duy đưa Gia Ngọc về gian nhà kính rồi về phòng nghỉ ngơi. Cậu mở cửa bước vào, cởi áo khoác da treo lên cây sắt rồi đến bàn mở laptop để xem có việc nào cần giải quyết nữa không. Cả ngày nay, cậu đã giúp Gia Ngọc giải quyết sự cố ở tập C&C thành công như ý muốn. Cậu đánh mặt khẩu để mở trang dữ liệu thì không thấy gì nó hoàn toàn trống rỗng. Bao nhiêu dữ liệu đều bị mất hết kể cả bản sao 2WW và những dữ liệu ở trường Đại học Taemin, bản chuyển giao tập đoàn đá quý.

Duy mở camera trong phòng thì nó đã bị vô hiệu hóa, cậu dùng mọi cách khôi phục nhưng nó hoạt toàn vô dụng.

Cậu chợt nhớ: Tại phòng Vy và Di, lúc cậu lên vào để lấy một thứ thì Vy đột vào.

– Đầu óc hay quên thật... không có cái này thì không tài nào copy được.

Không cần biết gì nữa, người đáng nghi đầu tiên Duy đã nghĩ đến. Cậu vội đứng dậy và đi đến nơi mà cậu muốn đến.

Vy đang cầm củi lau những cái bát cho vào tủ. Nhỏ ngoáp ngủ và cảm thấy mệt mỏi vì trời đã khuya lắm rồi. Nhỏ muốn được chìm vào một giấc ngủ thật dài.

– Buồn ngủ thật... Không biết khi nào sẽ thoát được cuộc sống như thế này...

Vy đặt nhẹ cái bát vào tủ và tiếp tục cái bát tiếp theo thì:

“Choang.”

Cái bát rơi xuống sàn, vy bị đẩy mạnh ra ngoài.

– Chào cậu Duy.

Những người giúp việc cúi đầu lễ phép chào và chuẩn bị chứng kiến một chuyện xảy ra.

– Nói mau, chính cô là người đánh cắp dữ liệu của tôi phải không?

Duy gần giọng, nét mặt vô cùng tức giận, tay nắm lấy vạt áo của Vy kéo lên.

– Không.

Vy trả lời dứt khoát và hất mạnh tay Duy ra.

– Trả lại cho tôi những dữ liệu đó ngay.

Duy rút súng ra và chia hòng thẳng vào Vy.

– Tôi không lấy.

Vy vẫn một mực khẳng định.

– Tôi biết là cô lấy và tôi còn biết trong cô có một bí mật. Nếu cô trả nó cho tôi thì cô sẽ được an toàn rời khỏi đây, mặc không thì sẽ chết.

Duy nói một cách nghiêm túc.

– Giết đi... tôi cho phép...

Vy ngơ ngác lên, bình thần đi lại chỗ Duy, dần đưa hòng súng chia vào thái dương mình.

– Giết đi... tôi sẽ không đau... đổi lại người đau chính là anh.

Nhỏ nói rồi ném tia nhìn sắc bén thẳng vào Duy.

– Thật sự muốn vậy sao?

Duy nói, mà trong lòng cảm thấy nóng ran không giống như mọi lúc cậu đi thực hiện một vụ truy sát. Và chưa bao giờ có ai nói vậy với cậu cả, thường thì những người cậu giết đều phải cầu xin cậu cả nhưng cậu đã không động lòng mà giết luôn, còn bây giờ thì trái lại, người này nói cậu giết đi, cho phép cậu giết. Một điều gì đó khiến cậu không muốn, giờ cậu chỉ muốn câu trả lời đó là “không”. Nhưng điều đó đã không đến.

– Đúng.

Vy trả lời không chút do dự.

– Được, nếu cô muốn.

Duy bóp cò cảnh cách và dần đưa ngón trỏ vào chỗ chuẩn bị bắn. Cậu giãn căng đồng tử, trong ánh mắt cậu hiện lên những tia đỏ.

Vy nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, một giọt nước mắt bỗng dung rơi xuống. Nhưng ánh mắt của nhỏ vẫn nhìn vào người con trai ấy của sự căm giận. Trong lòng nhỏ đang cố chịu đựng đến ngạt thở, nó muốn vỡ ra ngay tức khắc.

Những người giúp việc xung quanh đều bịt mồm, che mặt không dám nhìn, không dám lên tiếng.

Chiếc đèn trần lớn phía trên chợt bùng đưa và gần như sắp rơi xuống.

– A...

Những tiếng kêu la của người giúp việc khi thấy chiếc đèn trần đang dần rơi xuống chỗ Duy và Vy đang đứng.

– Coi chừng...

– Cậu Duy...

– Vy kia...

Duy và Vy đều ngược lên nhìn. Vy chợt hét lên và ngồi xuống hai tay ôm lấy đầu. Nhỏ hoảng sợ.

– Không...

Những người giúp việc kêu to và cúi mặt khi nhìn thấy đèn đang rơi xuống ngay chỗ Vy.

“Choang.”

– A...

Một tiếng kêu nhỏ phát ra. Chiếc đèn trần rơi xuống vỡ nát. Dưới sàn một vũng máu loang ra. Vy thì bị đẩy ngã ra xa, nhỏ đau nhói.

– Cậu Duy.

Những người giúp việc một lần nữa thốt lên khi thấy Duy đang nằm úp và bị chiếc đèn trần đè lên. Một cây nhôm sắt dài đâm xiên vào hông trái của Duy, chảy máu thật nhiều, cậu hoàn toàn bất tỉnh.

Vy hốt hoảng chạy lại, hất đèn trần qua và đỡ Duy ngã vào lòng mình. Nhỏ vỗ nhẹ má cậu, nhỏ thật sự đang rất sợ khi thấy Duy bị vậy.

– Hoàng Duy... anh không sao chứ... Hoàng Duy? Tại sao lại làm như vậy? Đồ ngốc.

Vy liên tục mắng Duy, nước mắt cứ mà tuôn ra.

Những tên vệ sĩ vội chạy vào khi được những người giúp việc báo. Họ đưa Duy đến phòng y.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sáng.

Vy đang ở trong phòng y, nhỏ đang đứng ở bậc cửa sổ và nói chuyện. Mọi lời nói đều truyền đạt qua chiếc khuyên tai.

– Di sao rồi?

– Không sao.

– Vậy thì ổn rồi. Có gì mình sẽ qua gặp Di.

– ...

Vy đang đứng nói chuyện còn Duy thì đang nằm trên giường truyền dịch. Vết thương cũng không nghiêm trọng lắm. Duy chợt tỉnh cựa người ngồi dậy, vết thương khiến cậu nhăn mặt lại vì đau. Cậu rút phất tiêm truyền dịch ra và mở tủ lấy viên thuốc Tonic – G uống vào. Cậu chỉ uống khi bị thương mà thôi.

Cậu đứng dậy và đi vào phòng tắm. Sáng nay cậu cùng Gia Ngọc phải đến bến cảng Blue để tham gia hội nghị nên không thể vắng mặt được. Cậu đã thấy Vy đang đứng ngay bậc cửa sổ nhưng không quan tâm.

Vy thôi nói chuyện và quay lại thì không thấy Duy đâu và nghe thấy tiếng nước xả trong phòng tắm thì đã biết nên nhỏ không thắc mắc.

Vy đi lại tủ thuốc lấy băng gạc và thuốc khử trùng rồi đi tới giường ngồi chờ.

Duy tắm xong bước ra, chỉ mặc quần ka ki đen, mình cời trần, tóc thì vẫn còn ướt.

– Tắm xong rồi sao, lại đây đi tôi thay băng cho.

Vy nhẹ giọng nói.

– Không cần.

Duy lạnh lùng trả lời rồi định đến tủ đồ thì bị Vy kéo ngồi phịch xuống.

– Ngồi yên.

Vy gần giọng rồi kéo cậu ngồi xuống. Duy ngồi yên vị mặc kệ cho Vy làm gì thì làm. Nhỏ lấy bông chậm thuốc khử trùng rồi bôi vào vết thương.

– Cảm ơn vì đã cứu tôi.

Vy tiếp lời.

Duy thì im lặng, quay sang hướng khác.

– Tôi không sợ súng và không sợ gì cả. Nhưng tôi chỉ sợ một thứ thôi? Có muốn biết không?

Nhỏ ngược lên nhìn Duy và hỏi. Lần đầu tiên nhỏ nói chuyện một cách đàng hoàng với cậu như vậy.

Duy vẫn vậy, không muốn nghe cũng chẳng muốn quan tâm.

– Sợ nhất là mất người yêu thương

Nhỏ nói rồi cười.

– Chưa có ai như tôi phải không? Thật nực cười. Tôi tự cười chính bản thân, thật nhảm nhí mà. Quên nữa, tôi còn mắc chứng sợ vật nhọn nhưng cái đó thì không bằng nỗi sợ tôi nói vừa rồi.

Vy cứ thế mà nói.

– Duy, anh biết tôi đang buồn và rất buồn không? Tôi cần một người để tâm sự, chịu lắng nghe tôi nói.

Vy chợt thay đổi cảm xúc của mình. Từ lúc vào đây đến giờ ngoài Di và Minh Anh thì nhỏ chẳng biết tâm sự với ai cả. Bây giờ thì Di đã có người bên cạnh, còn Minh Anh thì đã đi đến thế giới khác nên nhỏ thấy mình cô đơn hiu quạnh.

Vy ngồi phía dưới sàn, tựa vào cạnh giường và cúi gằm mặt và khóc.

– Tôi thật sự rất mệt mỏi...

Vy nhẹ giọng nói rồi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi vì thức trắng cả đêm để ở bên cạnh Duy.

Cậu quay lại nhìn Vy một lúc định đặt tay lên vai nhỏ nhưng lại thôi, cậu hiểu Vy nói gì nhưng có điều gì đó khiến cậu không thể. Cậu đứng dậy, kéo lấy tấm chăn đắp lên người Vy rồi thay đồ đi khỏi đây.

...

Tại gian nhà kính.

Di đã thức dậy từ sớm. Nhỏ vươn mình hít một hơi thật sâu rồi thở ra. Trông nhỏ rất khỏe, không có gì phải nói là mệt mỏi. Nhỏ nhìn xung quanh không thấy Gia Ngọc đâu nên rút ống tiêm truyền dịch ra khỏi tay và vội đi xuống tầng trệt.

Bước xuống dưới, Di thấy Gia Ngọc đang nằm trên ghế đệm dài ngủ rất ngon giấc. Nhỏ đi lại ngồi xuống cạnh cậu, khẽ đưa tay lên hất gọn phần tóc mái qua một bên. Tuy cậu nằm ngủ nhưng vẫn toát lên một vẻ lạnh lùng cuốn hút. Di khẽ cúi xuống và đặt lên trán cậu một nụ hôn nhẹ nhàng. Bất chợt Gia Ngọc mở mắt khiến Di giật mình vội thu người, quay mặt đi chỗ khác để che đi vẻ ngại ngùng.

Gia Ngọc chống tay ngồi dậy nhìn Di với ánh mắt có chút ngạc nhiên.

– Cô bé mùa đông cũng có lúc tự chủ động sao?

Cậu trầm giọng nói, miệng cười nhẹ.

– Di không phải là cô bé.

Nhỏ nói, nhíu mày khó chịu và đánh mạnh vào tay Gia Ngọc một cái thật mạnh.

– Đùa thôi.

Cậu nhẹ giọng nói, rồi xoa cằm Di như một con mèo con.

– Nơi đó thật đẹp.

Di nói, ánh mắt nhìn về hướng bức tranh sơn dầu trên tường. Một bức tranh chỉ đơn giản có mặt trời mọc ở ngoài biển lúc bình minh, có một căn nhà kính và cối xoay gió, có hoa hồng trắng trồng xung quanh.

– Muốn tới đó chứ?

Gia Ngọc nhìn Di nói.

– Nơi đó sao.

Cậu gật đầu đáp.

– Di muốn đến đó.

– Đi thôi.

Gia Ngọc nắm lấy tay Di và đi ra khỏi gian nhà để đến nơi đó.

Niềm vui đang đến với họ tưởng chừng sẽ có một ngày tự do hưởng thụ thiên nhiên hòa bình bất tận nhưng điều đó đã không được thực hiện. Vừa bước

chân ra khỏi gian nhà thì ngay trước mặt, Gia Kỳ và Kim Nhã, cùng một nhóm vệ sĩ đang đứng xếp hàng thẳng tắp.

– Trông vui nhỉ... trời ơi, có lúc em trai tôi nó lại biết chơi đến thế chứ... ha ha...

Gia Kỳ nhếch miệng cười đều cọt.

– Con bé kia coi bộ nó đã hút hồn mày rồi.

Gia Kỳ đưa mắt nhìn Di, nhỏ vội lùi ra phía sau Gia Ngọc.

– Hey... chuyện này mà đề đến tai ba thì sẽ có chuyện lớn đây...

Anh ta vẫn giọng nói đó.

– Anh Gia Kỳ, anh đừng nói với bác kéo bác lại la Gia Ngọc...

Kim Nhã vội nói đỡ cho Gia Ngọc.

– Em yên tâm đi, không nói đâu.

Anh ta nhìn Kim Nhã nói rồi cười và vỗ nhẹ vai cô.

– Chuyện gì, nói?

Gia Ngọc lên tiếng, nét mặt cậu trở nên nghiêm túc và lạnh băng.

– Thăng em trai, cùng với quản lý Kim Nhã đến bến cảng Blue để tham gia hội nghị đi. Lần này mà không thành công thì biết có chuyện gì rồi đó...

Gia Kỳ nói giọng đều đều.

– Chúng ta đi thôi Gia Ngọc.

Kim Nhã vội đi tới chỗ cậu và khoác tay, lôi đi. Nhưng bị hất mạnh ra và đưa ánh mắt sắc tựa lưỡi dao nhìn cô.

– Đừng đi.

Di vội nắm chặt tay cậu, vẻ mặt nhìn cậu hiện lên với vẻ nức nẻ không muốn cậu đi đâu cả chỉ muốn cậu ở bên cạnh.

– Tôi xin lỗi.

Cậu nhìn Di nhẹ giọng nói. Thật sự thì cậu cũng không muốn đi chỉ muốn ở cạnh nhỏ ở một nơi yên bình nhất.

– Di biết.

Nhỏ trầm giọng.

– Vào trong đi. Tôi sẽ về.

Gia Ngọc đưa Di đi vào nhà.

Kim Nhã nhìn với ánh mắt khó chịu không thể nào diễn tả nổi.

– Thì ra Gia Ngọc yêu con Di đó. Tôi sẽ không để yên đâu.

Kim Nhã nghĩ thầm.

Gia Ngọc đưa Di lên phòng rồi ra ngoài đi thẳng mà không chờ một ai. Cậu lên chiếc siêu xe của mình và phóng đi mất hút. Ngay sau đó, Kim Nhã và Gia Kỳ cũng đi luôn, theo sau là nhóm vệ sĩ rời khỏi.

Vy từ đâu xuất hiện vội chạy thẳng vào trong và gặp Di.

– Chúng ta đi thôi Di.

– Ừm.

Họ nhanh chóng đi khỏi đây.

...

Tại bến cảng Blue.

Bến cảng này là một khu nghỉ mát lí tưởng của bao khách du lịch. Nơi đây thuộc sở hữu của Nguyên Khôi, thuộc Resort Hải Dương Xanh. Tại đây sẽ diễn ra một cuộc họp cấp cao với sự hiện diện của bao phái đoàn quyền lực kinh tế, trong đó có sẽ có mặt của Hoàng Gia. Một tổ chức không thể thiếu trong hội họp lần này.

Chiếc xe con đen dừng lại, Kim Nhã bước xuống với trang phục vô cùng long lẫy không kém phần gọi cảm. Một chiếc váy cúp ngực, ôm sát người màu tím.

Những nhân viên gần đó nhanh chóng chạy lại đón tiếp.

– Chào tiểu thư Kim.

– Anh Nguyên Khôi đâu?

Kim Nhã hỏi.

– Dạ đang ở bến tàu.

Nhân viên lễ phép đáp.

– Được rồi, làm việc đi.

Kim Nhã đi đến bến tàu.

Tại bến tàu.

Nguyên Khôi đang ngồi nhìn từng li từng tí đĩa bánh đang cầm trên tay. Rồi bỗng dưng tức giận.

“Choang.”

– Tại sao? Tại sao lại dọn cà phê với sandwich cho tôi hả?

Nguyên Khôi quát tháo. Liên tục dội hết đĩa thức ăn trên bàn về phía nhân viên phục vụ.

– Tại sao không phải là những thứ khác?

“Choang... Choang...”

Vẫn tiếp tục cẩu gắt.

– Không lẽ suốt đời tôi chỉ chỉ uống cà phê hay không sao hả?

Những nhân viên đều cúi gằm mặt nghe chửi. Bếp trưởng vội lên tiếng:

– Dạ... dạ... thực đơn dành cho tất cả những khách hàng đều như vậy...

Bếp trưởng nói lắp bắp. Nhưng lời nói của bếp trưởng khiến cho Khôi càng tức hơn.

– Vậy à... nhưng tôi là ai hả?

Khôi quát lớn rồi vả một vạt tai vào bếp trưởng, nhưng anh ta đã né được.

– Tôi là chủ khách sạn.

Khôi đi tới chỗ một tên vệ sĩ và hỏi:

– Hãy nói đi tôi là ai?

– Dạ... ông chủ không biết bản thân là ai hả?

Câu nói của tên vệ sĩ khiến Khôi muốn tức điên hơn nữa.

– Thằng quỷ sứ.

Khôi lấy chân đá vào những tên vệ sĩ gần đó, khiến họ nháo nhào lên.

– Muốn chết sao hả? hả? Tôi là chủ khách sạn, chủ của bến tàu này, chủ của tất cả những thứ ở đây, tôi là triệu phú, tỉ phú, không phải khách thường. Trứng cá hồi, bánh mật ong, trứng ốp la hai mặt... Tại sao không dọn những thứ đó ra. Dám để tôi uống cà phê với bánh mì khô hả...

Anh ta câu gắt không khác gì một con sừ tử hà đông. Anh ta cầm ly cà phê và bánh mì trước mặt các nhân viên và ném vào họ.

– Tưởng thằng này là thằng ăn mày hả? Trả lời đi, trả lời đi?

– Trời ơi anh Khôi à... để em dặn người khác mang đồ ăn mới tới cho anh nha. Đừng có tức giận thêm chi.

Kim Nhã xuất hiện và kéo tay Khôi ra.

– Ô, em gái... giờ mới được gặp em...

Khôi thay đổi trạng thái ngay tức khắc và ôm lấy Kim Nhã.

– Muốn ăn gì, để em gọi?

Kim Nhã buông thả nhẹ Khôi.

– Trời ạ, không kịp nữa đâu em ơi, trễ lắm rồi nên đi thôi.

Khôi khoác vai Kim Nhã và đi vào bên trong tòa nhà hội họp.

– Em nói anh nghe này, lát nữa Gia Ngọc cũng đến, anh không được chọc phá gì người ta biết chưa?

– Bộ em mê thằng đó hả?

Khôi hời hợt lắc đầu.

– Thôi anh nói sao cũng được. Nhưng mà cũng phải lịch sự chút.

Kim Nhã dặn dò người anh chanh chua của mình mà cũng thấy bức.

– Biết rồi. Vì làm ăn hết mà.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tại khách sạn Dương Nguyên Khôi, nơi tổ chức hội nghị hợp tác làm ăn giữa các tập đoàn lớn trong thế giới công nghệ và truyền thông.

Dừng lại trước khách sạn, một chiếc xe limousine đen dài sang trọng. Từ trong xe mở cửa bước xuống, một người đàn ông trung niên đội chiếc mũ panama màu xám cùng kính râm che đi nửa khuôn mặt, mặc bộ vest đen đắt tiền. Và đi bên cạnh là hai cô gái xinh đẹp ra dáng những cô tiểu thư quyền quý. Theo sau là những tên vệ sĩ.

– Rose và Sona, hai con đã chuẩn bị xong chưa? Mục đích ta về nước tham dự cuộc hội nghị này để lấy lại tất cả những gì đã mất, kẻ thù sẽ không ngờ rằng sự xuất hiện bất ngờ của chúng ta.

Ông khàn giọng nói, miệng cười nhạt.

– Dạ rồi, thưa ông nội.

Cả hai cô gái đồng thanh đáp.

– Đây Rose, bạn định giết chết cậu con trai tiếng tăm lừng lẫy của ông trùm mafia – Hoàng Gia Ngọc sao?

Sona nhẹ giọng nói. Cô nàng mặc bộ váy dạ hội dài màu đen, tà váy vải voan mỏng bay lùa xào khoe đôi chân thon dài. Tóc hạt dẻ xõa dài uốn cong bông bồng, khuôn mặt trang điểm đậm nét bị che đi bởi miếng vải voan, ánh mắt màu xanh rêu bí ẩn. Toát lên một vẻ đẹp kiêu sa và quyến rũ.

– Đúng.

Một câu trả lời ngắn gọn, không một chút suy nghĩ hay đắn đo.

Rose đứng vòng tay trước ngực, khuôn mặt không thể hiện một chút cảm xúc bị che đi một nửa bởi phần tóc mái. Anh mắt màu tím sặc như dao đầy sát khí và bờ môi đỏ cong lên một nụ cười tà mị. Mặc chiếc áo sơ mi đen cùng với chân váy maxi dài xê tà.

– Đi thôi.

Ông lên tiếng, rồi bước chân đi cùng với hai đứa cháu gái của mình.

Và từ trên chiếc xe lambor đầu phía sau xe Limousine trước đó, một thanh niên bước ra đứng tựa vào xe, chỉ mặc đơn giản áo sơ mi trắng, chiếc áo da đen khoác ngoài cùng với quần ka ki đen, đội chiếc mũ lưỡi trai cụp xuống, luôn trung thành với giày thể thao. Tay đút vào túi quần đứng nhìn người con gái bí ẩn kia. Những gì này giờ họ nói, cậu đều đã nghe và mục đích cuối cùng của họ đều muốn giết cậu đầu tiên rồi sẽ đến từng người trong gia đình cậu. Cậu chợt nhếch miệng cười nhạt, vẻ mặt lạnh tanh không quan tâm coi như chưa nghe thấy gì.

– Này, tao tưởng mày sẽ không tới? Mà mày đang nhìn ai vậy, có phải hai cô gái xinh đẹp kia không hả?

Duy từ đâu đi tới đập nhẹ vai Gia Ngọc nói với giọng trêu đùa. Hôm nay, cậu có vẻ khác vẻ bề ngoài. Bình thường, cậu luôn là một sát thủ máu lạnh đen từ trên xuống dưới, làm việc nghiêm khắc nhưng khi đi dự hội thảo hay tiệc tùng thì cậu giống như một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, một ông hoàng thời trang. Cậu mặc áo phông trắng cùng quần jean đen rách gối, áo sơ mi ca rô bản cờ cột ngay hông, giày Nike đen, tóc mái layer tím than lẳng tử, đeo tai nghe. Cậu ra dáng một thanh niên năng động trẻ trung khác hẳn với con người làm việc trong bóng tối.

– Biết rồi còn hỏi.

Cậu buông một câu lạnh lùng.

– Đùa thôi, khó tính vậy. Đi vào thôi.

Duy nói giọng đều đều rồi cùng Gia Ngọc đi vào trong khách sạn.

“Ào.”

– Xin lỗi, cậu Hoàng Gia Ngọc. À không, nói đúng hơn là xin lỗi chủ tịch Hoàng mới phải, à mà còn cậu Hoàng Duy đây nữa chứ. Tôi không cố ý.

Nguyên Khôi nói giọng đều đều, tay thả xô nước rơi xuống sàn trước mặt Gia Ngọc và Hoàng Duy. Vẻ mặt hiện rõ sự thú vị và hài lòng.

Hai cậu vừa bước vào đã bị anh ta dội nguyên xô nước lau sàn của nhân viên phục vụ vào người, quần áo ướt nhẹp. Bao nhiêu con mắt của nhiều đối tác đều nhìn hai cậu.

– Này đây là vô tình hay cố ý? Không có mắt sao... Hay muốn làm chúng tôi mất mặt?

Duy gằn giọng nói lớn, vẻ mặt tức giận.

– Đúng vậy.

Nguyên Khôi trả lời, nhếch mép cười.

– Anh...

Duy thật sự tức muốn sôi máu, định xông tới giáng cho anh ta một cú đấm thật mạnh thì Gia Ngọc cản lại.

– Mày làm gì vậy, sao lại cản tao, để tao cho hắn ta một trận?

Gia Ngọc im lặng không nói gì, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì. Cậu lau đi những giọt nước trên mặt, rồi cởi bỏ áo khoác ném thẳng vào mặt Khôi và đút tay vào túi quần đi tới gần anh ta.

– Có thấy nhục không?

Đút lời cậu đi thẳng tới bàn trống khuất sau góc tường, ánh mắt nhìn người con gái bí ẩn đứng bên kia cùng với người đàn ông trung niên.

– Haizz... Không biết ai mất mặt hơn ai. Đều là cùng đẳng cấp, có nhất thiết phải làm như vậy không?... Chắc...

Duy nói giọng đều đều, miệng cong lên một nụ cười khinh bỉ, rồi lướt qua mặt anh ta một cách kiêu ngạo.

Khôi xiết chặt tay, kim nén con tức giận trong người, không biết làm gì và bị các đối tác nhìn vào vô cùng mất mặt.

Cuộc hội nghị bắt đầu diễn ra, các cổ đông đều tập trung hướng mắt về phía mà hình chiếu.

– Với việc xây dựng kéo dài trong những năm tới đây, tập đoàn Hoàng Gia có kế hoạch biến bãi đất trống tại trung tâm thành phố thành một khu resort Cotai thứ hai. Hoàn thành việc kiến lập của mười và hai mươi khách sạn chuyên biệt với những thiết bị và tiện nghi hiện đại, là thành phố nghỉ mát cơ bản

nhất, nhì thế giới. Sự hiểu biết của tập đoàn C & C rất cần thiết cho dự án này. Vì họ đã thiết lập thành công những khu phố phát triển thương mại điện tử ở Macau và Dubai. Nếu tập đoàn danh tiếng nhất thế giới – Hoàng Gia và cách làm hiệu quả của chúng ta kết hợp với tập đoàn C & C và sự tiên phong của họ, kế hoạch này sẽ nhanh chóng trở thành hiện thực hơn.

Đó là lời phát biểu của ông Hoàng Gia Lâm thông qua bản kế hoạch. Những tràn vỗ tay vô cùng nồng nhiệt. Nhưng cũng đem lại một số thắc mắc cho vài đại diện ngồi dưới.

– Không phải tập đoàn C & C do con trai chủ tịch Lâm đứng đầu sao?

– Đúng là vậy, nhưng do hai cha con làm việc riêng biệt và cũng có sự cạnh tranh.

– Từng nghe nói, tập đoàn C & C đã từng suýt nữa phá sản do cách quản lý và làm việc chệnh mẫn của con trai ông Lâm, hiện là chủ tịch đứng đầu tập đoàn này.

Đó là lời bàn tán qua lại của những đối tác.

– Công nhận chỗ đứng của ông ta thật vững chắc, đúng là ta đã xem thường Hoàng Gia lâm.

Ông lên tiếng, tay cầm điều thuốc bay khói nghi ngút.

– Nếu như không có trong tay cảng biển Ocean và cả tập đoàn Haller mà ông ta cướp lấy từ tay ba, mẹ con cùng với việc con trai ông ta đứng đầu luôn tổ chức Ken Đô thì ông ta không thể nào đứng một cách hiên ngang như thế. Nhất định ông ta phải trả giá cho tội ác mà ông ta đã làm.

Rose nói với giọng cay đắng, ánh mắt hằn lên sự hận thù.

– Ngày hôm nay, ngay tại đây sẽ xảy ra cuộc thảm sát, nơi này sẽ thấm mùi vị máu tanh, tất cả đều phải chết.

Sona lên tiếng và cầm lấy ly cocktail uống vài ngụm, mắt luôn để ý mọi thứ xung quanh.

– Đến lúc hành động rồi.

– Dạ vâng thưa ông nội.

Rose và Sona gật đầu đáp, rồi tách hướng ra đi.

– Bắt đầu đi.

Sona nói qua thiết bị tai nghe siêu nhỏ và rồi đưa mắt nhìn những tên vệ sĩ đứng xung quanh.

Trong khi đó, tất cả mọi người đều cùng nhau nói chuyện qua lại một cách vui vẻ. Gia Ngọc ngồi im lặng không nói cũng không cười, ánh mắt luôn quan sát từng hành động của người con gái kia, trong đầu đang suy tính một chuyện gì đó. Còn Hoàng Duy thì dán mắt vào chiếc smartphone để theo dõi tình hình công việc.

– Thì ra hai cậu ngồi ở đây, tại sao không ra nói chuyện cùng với các đối tác?

Kim Nhã từ đâu đi tới, mỉm cười nói, trên tay cầm ly rượu vang đỏ.

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Gia Ngọc chau mày khó chịu vì bị Nhã đứng che mắt không nhìn thấy người con gái đó, còn Duy thì vẫn tập trung vào chuyên môn của mình không quan tâm đến sự có mặt của Nhã.

– Hai cậu không uống gì sao?

Cô tiếp tục hỏi, nhưng đáp lại vẫn là im lặng. Cả hai cậu đều không hề ngước mắt nhìn Kim Nhã lấy một lần, giống như coi cô là một vật vô hình.

“Rup.”

– Có chuyện gì thế, sao tự nhiên mất điện vậy?

Kim Nhã hét toán lên.

Đột nhiên toàn bộ điện trong khách sạn đều tắt đi để lại không gian vô cùng tối tăm.

“Pằng... Pằng... Pằng...”

Những phát súng liên hồi vang lên không biết xuất phát ở đâu. Mọi người hoảng loạn tìm cách thoát ra khỏi đây.

– Có chuyện gì vậy, Gia Ngọc?

Duy nói, rồi mở điện thoại chiếu vào mặt Gia Ngọc.

– Gì vậy, mày làm tao giật hết cả mình.

Duy đứng phắt dậy chân vấp phải ghế suýt ngã khi thấy ánh mắt màu xanh dương lóe sáng của Gia Ngọc.

Chợt điện có lại, một thảm cảnh đã diễn ra. Máu me bê bết, bàn ghế đổ vỡ tứ tung. Bao nhiêu người có mặt tại đây đều chết hết không sót một ai. Kim Nhã thì nằm bất tỉnh dưới sàn vì bị đánh bất ngờ.

Duy đứng đơ người vì phía sau lưng đang có khẩu súng chia ngay cổ cậu. Còn Gia Ngọc thì ngồi bất động vì cũng có người đang chia súng vào cậu. Ông Lâm đứng giữa phòng hội nghị bị vệ sĩ bao vây xung quanh.

– Gì đây, các người có biết đang làm gì không hả?

Ông Lâm quát lớn, đôi đồng tử giãn rộng.

– Không ngờ chúng ta được gặp lại nhau.

Giọng nói khàn đặc của người đàn ông trung niên, ông ấy bước tới gần ông Lâm. Ông bỏ mũ panama xuống và tháo kính râm ra.

– Lão Đại, ông. . .

Ông Lâm bất ngờ khi nhìn thấy ông ấy, ông ta đứng người, không tin vào mắt mình.

– Chào Hoàng Gia Lâm, đã lâu không gặp.

– Ông ta là ai vậy?

Duy thắc mắc hỏi, vẻ mặt vẫn thản nhiên, mặc dù đang có súng chia vào mình.

– Im lặng đi.

Sona gần giọng nói, biểu cảm khuôn mặt bị che đi bởi tấm mặt nạ.

– Làm gì dữ vậy, chỉ là hỏi thôi.

Cậu nói giọng đùa cợt, miệng cười nhạt.

– Chúng ta làm quen được chứ cô gái xinh đẹp? Anh, Hoàng Duy rất hân hạnh được biết em.

Duy tiếp lời, nét mặt vẫn tươi cười, nói chuyện một cách tự nhiên dù biết từ thần đang đứng sát ngay phía sau.

– Cảm đi.

Sona vẫn nói giọng vừa rồi, cảm thấy bức mình vì lời nói đùa cợt của Duy.

– Anh thích cái tính này. Anh là một người đẳng cấp, đứng đầu một tập đoàn lớn. Bây giờ, ai nhìn anh cũng tưởng là một thần tượng nổi tiếng nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Anh đặc biệt rất thích những cô gái tên Vy. À mà em tên gì vậy?

Sona chợt thốt tim khi nghe cái tên đó, cô giật mình làm rơi súng xuống sàn. Những lời của Duy nói thực chất để đánh đòn tâm lý đối phương. Nhân cơ hội, Duy quay người tấn công. Sona chưa kịp định hình lại mọi chuyện nhưng nhanh chóng né được. Tấm vải bị Duy xé toạc, ánh mắt xanh rêu nhìn Duy đầy sự tức giận.

– Công nhận chân dài và trắng thật.

Duy nhếch môi cười một cách nhõn nhõ.

– Anh. . .

– Còn khuôn mặt thì không biết như thế nào ta.

Dứt lời, Duy tiếp tục tấn công Sona.

Hai người đánh qua đánh lại, ngang tài ngang sức làm tâm điểm gây sự chú.

“Xẹt.”

Áo sơ mi của Sona bị Duy xé rách một mảnh để lộ ra vết xăm hoa hồng đen trên vai. Sona vội lấy tay che lại và nhanh chóng chạy ra khỏi đây. Duy đuổi

theo nhưng bị đám vệ sĩ bao vây.

– Gì đây, đi làm quen với cô gái đó cũng thật khó mà.

Duy quay mặt nói rồi nhếch miệng cười khinh. Không nói gì nhiều, cậu xông vào đánh những tên vệ sĩ đó.

Gia Ngọc ngồi yên vị trên ghế, cậu đang chú ý mọi hành động của Duy, cậu chột cười.

– Thú vị.

Rose đưa họng súng về phía mặt cậu và đẩy nhẹ mặt cậu về hướng nhỏ.

– Người chết đầu tiên sẽ là anh.

– Bắt đi.

Gia Ngọc nói với vẻ thản nhiên, chẳng có gì gọi là sợ hãi. Rose đưa ngón trỏ vào và bóp cò.

“Pằng.”

– A.

Đạn bay chệch hướng, khi bị Duy lia mảnh thủy tinh xướt qua tay cô, từa ra máu. Nhỏ vội nhặt lấy và hướng về phía ông Lâm bắn. Gia Ngọc thấy vậy vọt ra và đỡ lấy những viên đạn ấy.

“Pằng... Pằng... Pằng...”

Những phát súng liên hồi vào người Gia Ngọc, ông Lâm chỉ biết đứng nhìn con trai mình bị bắn mà không biết làm gì cả.

– Gia Ngọc... Con...

Gia Ngọc khụy xuống, chống tay, cúi gằm mặt. Ông Lâm thấy vậy vội chạy tới đỡ lấy con trai mình, nét mặt vô cùng lo lắng. Lão Đại thì đứng nhìn những thứ đang diễn ra.

– ... Chắc... Công nhận con trai của ông rất hiếu thảo với ông, trong khi ông chẳng coi anh ta ra gì. Bây giờ, trò chơi kết thúc tại đây và tôi sẽ cho gia đình ông đoàn tụ.

Dứt lời, Rose tiếp tục giơ súng lên nhắm vào mục tiêu còn lại thì Gia Ngọc bất ngờ đứng dậy và cầm bật lửa.

– Anh... Tại sao, có thể...

Rose nói, về mặt bất ngờ khi nhìn thấy Gia Ngọc hoàn toàn không sao, một giọt máu cũng không. Vì cậu đã mặc sẵn áo chống đạn trước đó.

Gia Ngọc nhìn Rose cười nhạt rồi ném bậc lửa thẳng vào máy chiếu, khiến nó nổ tung và bốc cháy. Vì là đường dây điện nên tốc độ bốc cháy lớn hơn, lửa lan sang những vật dễ cháy, nhất là những tấm thảm và màn cửa. Ánh mắt cậu xanh lên, những tấm kính vỡ tan tành. Điện chập té ra tia lửa, khói bay trắng xóa.

Vệ sĩ nhanh chóng đưa Lão Đại ra khỏi đây và đưa tới chỗ an toàn mà quên mất Rose vẫn còn ở bên trong.

– Không...

Hòa loạn khiến Rose hoảng sợ, cô hét lên và ngất lịm đi trong vô thức.

Ông Lâm vội chạy ra khỏi đây. Gia Ngọc đi tới và khụy chân xuống, rồi từ từ tháo mặt nạ ra khỏi khuôn mặt của người con gái đó. Chợt tim cậu nhói lên một giây. Cậu bế Rose lên đi ra khỏi đám hỏa hoạn và đặt nhỏ tựa người vào tường. Cậu khẽ sờ nhẹ lên bờ má Rose và đeo lại mặt nạ cho cô rồi đứng dậy đi để lại người con gái ấy một mình. Cậu lên chiếc siêu xe phóng đi với tốc độ thật nhanh tới một nơi.

Sona chạy đến một góc nào đó để trốn và không may chiếc mặt nạ rơi xuống. Cô vội nhặt nó lên và nhanh chóng chạy xuống gara xe.

Ở đâu trong đó trong gian này, có một chiếc camera đang quay lại từng chi tiết, hành động của cô. Không chỉ có camera mà còn có một ánh nhìn khác.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Một nơi đón mặt trời đẹp nhất cũng là nơi mặt trời lặn đẹp nhất, một nơi sóng luôn vỗ bờ dạt dào. Gia Ngọc ngồi một mình trên bãi cát mịn, ánh mắt đen huyền nhìn ra phía xa biển, ẩn sau là một sự thoáng buồn. Cậu thấy lòng mình chợt nhói đau. Chưa bao giờ cậu cảm thấy lòng mình như thế, nỗi cô đơn ập đến, không ai hiểu được và sẽ không bao giờ có ai biết được. Trong đầu cậu chỉ quanh quẩn hai chữ tại sao... tại sao?... Tại sao mọi thứ lại bất công với cậu như vậy?... Tại sao người mà cậu yêu thương lại chính là... và tại sao... tại sao? Chợt cơn đau đầu ập đến, cậu ôm lấy đầu lắc mạnh vội đứng dậy cố gắng đi thật nhanh để về căn nhà kính trên đồi.

Vừa tới nơi, cậu vội đi vào trong lục lọi học tủ lấy hộp thuốc Paradon uống. Cậu đứng thờ gáp một lúc rồi ngồi phịch xuống sàn, tựa người vào bức tường kính và nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

...

Tối.

Gia Ngọc chợt tỉnh giấc cậu đã ngủ miên man từ sáng cho đến chiều tối. Cảm thấy cơ thể thấm mệt, cậu chống tay đứng dậy đi tới mở tủ lạnh lấy chai nước lọc uống một hơi đến nửa chai, rồi lấy chìa khóa xe rời khỏi nhà.

Về đến gian nhà kính.

Gia Ngọc đi vào phòng. Vừa mở cửa thì đã nghe trong phòng tắm nước xả xuống. Cậu biết là Di đang ở trong đó nên cũng không thắc mắc làm gì. Cậu hướng mắt lên màn hình lớn để quan sát hoạt động ở khu sát thủ có diễn ra bình không và công việc ở công ti, khu A1. Cậu vừa quan sát, vừa tháo những hạt cút áo sơ mi rồi vứt thẳng lên giường, để lộ ra một thân hình vạm vỡ. Chợt cậu đi lại giường khi thấy có một tấm mặt và một bộ váy màu đỏ. Cậu cầm lên xem và hướng mắt vào phòng tắm. Nghi ngờ nhưng rồi vụt tắt đi nhanh chóng, một nụ cười chợt hiện lên. Cậu đem tấm mặt nạ và bộ váy đi đến tủ cất nó đi.

Gia Ngọc đi lại tủ mát vớ lấy lon nước revive khui ra và uống một hơi đến nửa lon. Cậu đang uống thì mọi động tác đều dừng lại khi có một bàn tay mềm mại đang sờ nhẹ lên từ sóng lưng của cậu trở xuống và ôm trọn lấy cậu.

– Gia Ngọc, cậu có một vẻ đẹp rất cuốn hút lòng người.

Kim Nhã đang bị vẻ đẹp lạnh lẽo ấy hút hồn.

Một cơn giận không bộc lộ đang quán quanh Gia Ngọc. Bản thân cậu vốn chứa ghét một ai chạm đến, chỉ cần một cái móng tay thì cũng đi đến cửa tử một cách thâm lặng không thể biết, một cái chết vô tình và lặng nhách. Bây giờ nguyên tắc ấy có vẻ đã bị phá vỡ từ ngày có Di.

Cậu cầm lấy lon nước revive tu hết một hơi đến cạn và bóp bóp vỏ lon vứt thẳng vào xọt.

– Buông ra.

Giọng nói băng lạnh đầy sức đe dọa và giận dữ.

– Không buông, cậu làm gì tôi này.

Kim Nhã nói giọng ừ điệu.

– Đừng trách độc ác.

Một sự đe dọa rợn đến thấu xương. Nhưng dường như đối với Kim Nhã thì là sự bình thường.

– Ôi sợ quá... Cậu giết tôi đi... Giết tôi đi.

Kim Nhã vội banh áo mình ra để khoe chỗ gọi cảm nhát và nắm lấy tay Gia Ngọc đặt lên.

– Giết tôi đi... Giết tôi đi...

Gia Ngọc có chút bất ngờ trước hành động của Kim Nhã khi cậu chưa kịp phản ứng gì.

Di từ trong phòng tắm đi ra, mặc áo sơ mi trắng chưa cài hết khuy, tay đang cầm khăn vò tóc ướt thì đứng hình, gần căng đồng tử, ánh mắt động đờ lại.

Kim Nhã thấy nhỏ đang đứng ngơ ra đó, được đà cô vội choàng lấy cổ Gia Ngọc đẩy xuống và trao những nụ hôn nồng nhiệt nhất. Cậu vội đẩy Kim Nhã và bóp chặt lấy cổ cô đẩy mạnh vào tủ đồ. Ánh mắt xanh dương lóe sáng lên.

Lúc này, Gia Ngọc mới nhìn thấy Di. Nhỏ đang đứng đó và nhìn mọi thứ. Nhỏ che mặt và chạy đi tút khắc. Cậu đẩy Kim Nhã ra và định chạy theo thì chợt mọi thứ trước mắt mờ đi, không thấy gì cả. Kim Nhã đứng dậy, nhếch miệng cười rồi đi khỏi đây.

– Lần này thì con nhỏ kia tiêu chắc... Hihi...

Gia Ngọc lắc nhẹ đầu, mọi thứ dần hiện rõ hơn. Cậu vội lấy thuốc uống và lấy áo mi mặc vào và chạy đi nhanh chóng.

...

Bước đi trên con đường mòn nơi rừng thông hoang vắng, sương đêm xuống lạnh lẽo đến man rợ. Di bước đi với chiếc áo sơ mi mỏng, nhỏ cảm thấy lạnh run, sắc mặt tái nhợt. Đi được một đoạn thì nhỏ khụy gối xuống, tay ôm lồng ngực và khó thở.

Ở đâu đó sau trong khu rừng thông này có những con thú đang rình rập để tìm mồi thỏa mãn con đói khát.

– Cô gái kia phải không mày?

Một tên béo, mặc đầy vết tích lên tiếng

– Phải.

Tên cầm đầu đáp.

– Cô gái đó đẹp vậy, giết đi thì...

– Đừng thấy đẹp mà nguì lòng. Làm không xong thì bị tiểu thư Kim cho châu diêm vương bây giờ.

Một tên khác.

– Có một cô gái thôi thì đâu cần nhiều người, một người giết là đủ rồi.

– Vậy thì ai giết đi, chứ tao không giết đâu. Giết ai thì giết chứ giết một cô gái thì...

Những tên kia nghe vậy đùn đẩy nhau không ai muốn làm.

– Bọn bay im đi. Để tao.

Tên cầm đầu lên tiếng và rút kiếm đi ra. Anh ta tiến ra từ phía sau Di một cách chậm rãi.

Di ngồi đấy, liên tục thở gấp và cảm thấy thân thể đau nhói. Một cái bóng cầm kiếm đang dần tiến đến.

– Zà...

“Xẹt.”

Tên đó ngã gục xuống và chết khi bị một thanh kiếm sắc bén chém chết.

– Di... Minh đến cứu bạn đây.

Vy từ đâu xuất hiện và vội đỡ Di đứng dậy.

– Vy... Minh đau.

Di nói giọng yếu ớt, cơ thể lạnh buốt không thể chịu được cái lạnh về đêm, mắt lúc nhắm lúc mở.

– Cố gắng lên, mình sẽ đưa Di ra khỏi đây.

Vy nhanh chóng giải quyết tất cả những tên còn lại và đỡ Di đi về khu dành cho người giúp việc.

Vừa về tới phòng, nhỏ đưa Di vào trong rồi tìm đồ sưởi ấm cho nhỏ. Di nằm co quắp lại, tay cứa chặt vật mềm vì con bệnh hành hạ. Vầng trán thấm đẫm mồ hôi, môi khô lại, nét mặt tái nhợt.

– Đợi mình tí, mình ra đóng cửa.

Dứt lời, Vy chạy tới định đóng cửa thì bị một bàn tay nắm chặt lấy cạnh cửa đẩy ra không thể đóng lại được.

– Gia Ngọc, anh... À không, cậu hai tới đây làm gì? Đây là khu dành cho người giúp việc, người như cậu không nên tới đây.

Vy nói, nét mặt có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Gia Ngọc.

– Tôi muốn...

Cậu nói, ánh mắt lo lắng đang hướng nhìn Di phải chịu đau đớn quằn quại. Cậu cảm thấy thật sự có lỗi và tự trách bản thân mình.

Vy nhìn sâu vào ánh mắt của Gia Ngọc và biết anh đang muốn gì.

– Anh về đi, đừng làm phiền chúng tôi nữa. Tốt hơn, anh nên tránh xa Di ra, vì anh mà Di đã bị hành hạ quá nhiều. Anh nên giải quyết cô tiểu thư Kim Nhã kia đi, đừng để Di phải chịu những lời xỉ nhục và tổn thương.

Vy nói giọng dứt khoát, rồi đóng sầm cửa lại.

Cậu chỉ biết đứng nhìn cánh cửa khép lại, không thể thấy được người con gái ấy như thế nào. Cậu xiết chặt tay rồi cũng dần buông lỏng bước đi khỏi đây trong thất vọng.

– Vy, mình lạnh quá...

Di nói giọng run run, tay nắm chặt tay của Vy.

– Làm sao giờ, không có thuốc ở đây.

Vy lo lắng rồi lấy khăn ẩm lau mặt cho nhỏ.

“Cộc... Cộc...”

Tiếng gõ cửa. Vy đứng dậy đi đến mở cửa.

– Hoàng Duy...

Vy thốt lên.

– Làm gì mà phải giật mình vậy?

Duy vòng tay trước ngực nhếch miệng cười nhạt.

– Nói.

Vy gằn giọng.

– Nói cho lịch sự vào.

Duy nhúm mày.

– Loại con gái như tôi không đáng để nói chuyện lâu với anh. Lúc trước những lời tâm sự tôi nói với anh chỉ đều giả tạo thôi. Tại sao tôi có thể nói những lời đó với anh chứ? Đúng là sai lầm, nói với ai không nói lại đi nói với anh, thật nực cười... Nếu không có gì, thì tôi đóng cửa.

Sau khi nói một lời dài, Vy nắm lấy chốt cửa và đóng lại.

– Khoan.

Duy nắm cạnh cửa đẩy ra.

– Cho cô bạn thân của cô uống cái này. Làm không được đừng trách tôi.

Dứt lời, cậu tự tay đóng sầm cửa lại khiến Vy có chút giật mình. Vy cầm lấy một túi thuốc nhỏ. Vy mở ra thì thấy có ống tiêm chứa dịch lỏng màu vàng và có một mẫu giấy nhỏ. Nhỏ cầm mẫu giấy đọc bằng mắt.

”Tiêm thuốc và sưởi ấm cho Di – Gia Ngọc.”

Vy mỉm cười và nói thầm:

– Anh Ngọc có lẽ sẽ chăm sóc tốt cho Di hơn cả mình... Nhưng mà... Chắc...

Nhỏ thôi đọc thoại và đi tới chỗ Di tiêm thuốc. Sau khi tiêm thuốc xong, Di chìm dần vào trong giấc ngủ.

Duy trở về phòng, cậu vút áo khoác vào sọt và nằm phịch xuống giường, thở dài, mắt nhìn thẳng lên trần nhà và suy nghĩ.

– Đối với em, tôi là người như thế nào chứ?

...

Sáng.

Di đã thức dậy từ sớm, nhỏ ngồi tựa vào thành giường, ánh mắt vô hồn hướng ra ngoài, tay nắm chặt khung cửa. Dáng vẻ của nhỏ hiện lên một vẻ lạnh lẽo như một bông hoa đang chịu cảnh thời tiết của sương sớm lạnh giá giữa không gian mù tịt. Di mặc chiếc áo váy sơ mi dài mỏng tang nên cảm thấy lạnh khắp cơ thể.

Giờ đầu óc Di hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ gì về chuyện hôm qua. Tay nhỏ khẽ sờ lên cánh hoa hồng đỏ trong chậu đặt trên bậu cửa sổ.

– Khi nào hoa này mới có một màu trắng.

– Di dậy từ lúc nào vậy?

Vy chợt tỉnh, nhỏ còn lờ mờ cái cảm giác ngủ.

Di im lặng không nói lời nào.

– Còn buồn sao?

Vy ngồi dậy, xếp gọn chăn gối lại rồi đứng dậy đi lại gần Di.

– Không.

Di đáp gọn.

– Mình biết mà... mình giận Gia Ngọc vì làm Di buồn như vậy.

Vy nhún mày, tỏ ra khó chịu.

– Vy, mình muốn ăn bánh hoa hồng kiểu Pháp.

Di nhìn Vy nhẹ giọng nói.

– Ừm để mình làm cho Di ăn.

Vy đứng dậy thay đồ giúp việc vào đi ra ngoài. Còn Di thì nhắm mắt lại nhưng chỉ khẽ nhắm hờ và buông lỏng cơ thể.

Cánh cửa mở nhẹ và người con trai ấy đi vào.

Một bàn tay khẽ sờ nhẹ lên mái tóc của Di hất qua một bên và đặt lên má nhỏ một nụ hôn. Mùi hương bóng tối pha sự lạnh lẽo lan tỏa.

– Di, xin lỗi.

Giọng nói trầm đặc thẳm bên tai nhỏ. Cậu nói rồi quay người định đi thì chợt khựng lại khi bàn ấy nắm chặt.

– Đừng đi, hãy ở bên Di, Gia Ngọc.

Di lên tiếng. Gia Ngọc quay người và ngồi xuống nhìn Di.

– Tôi...

Cậu định giải thích mọi chuyện nhưng Di lấy ngón trỏ đặt lên môi cậu.

– Anh không cần giải thích.

Di nhẹ giọng nói rồi ôm chặt lấy Gia Ngọc.

– Di lạnh, hãy sưởi ấm cho Di.

Gia Ngọc không nói gì thêm, cậu cũng ôm lấy Di. Cả đêm qua cậu đã không thể nào tập trung vào công việc và không thể ngủ khi trong suy nghĩ của cậu chỉ có Di.

– Gia Ngọc, đùa với Di được không?

Di buông thả nhẹ Gia Ngọc và mỉm cười nói.

– Được.

Cậu cũng mỉm cười đáp.

Di đẩy nhẹ Gia Ngọc nằm xuống giường và tháo từng khuy cúc áo cậu ra. Nhỏ nhìn cậu cười và vén tóc mình lên. Cậu cũng cười đáp trả, đưa tay lên xoa cằm nhỏ như một mèo con. Nhỏ hạ thấp người đặt lên bờ môi Gia Ngọc một nụ hôn ngọt ngào rồi nằm lên bả vai cậu. Cậu nghiêng đầu nhìn Di và đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ. Hai ánh mắt nhìn nhau một cách say đắm.

Bên ngoài, Kim Nhã từ nhà tới đây, nhìn về mặt có chút thất vọng vì phải đi nguyên cả dãy hành lang dài. Cô ta mặc chiếc áo sơ mi trắng với bộ chân váy bút chì bó sát, tóc búi cao. Hôm nay, cô ta tới đây sớm chỉ có một lý do duy nhất để gặp Hoàng Gia Ngọc. Cô đến gian nhà kính để tìm nhưng không thấy nên tới khu sinh hoạt để xem thử vì nhỏ nghĩ chắc cậu tới đây để ăn sáng. Vừa bước chân vào thì đụng mặt Kiều Vy, một chút nữa là hai người đã tông nhau rồi vì sự hấp tấp, vội vàng của cô.

– Có Gia Ngọc ở đây không?

Kim Nhã gặt hỏi.

– Không biết.

Vy trả lời cộc lốc, rồi đi lướt qua mặt Nhã, trên tay cầm hộp bánh hoa hồng Pháp đi về phòng của mình.

– Đây, con nhỏ kia đứng lại.

Kim Nhã quát lớn, vẻ mặt khó chịu pha sự tức giận rồi nhanh chân đi theo Vy.

Kiều Vy vừa nắm lấy vịn cửa mở ra, nhỏ đứng sững người, vẻ mặt có chút ngạc nhiên khi vô tình cảnh tượng không nên nhìn thấy, nhỏ vội quay lưng định đi ra ngoài thì Kim Nhã từ ngoài xông vào, đôi đồng tử giãn rộng tưởng chừng nó sẽ rách ra.

– Hai người đang làm gì vậy hả?

Nhã gần giọng nói lớn, ánh mắt nổi lửa ngàn ngạt. Chạy tới lời Di đứng dậy, nhỏ chưa kịp thắt lại những dây nơ ở cổ áo.

“Chát”

Nhã tát mạnh vào mặt Di in hằn năm ngón tay đỏ ửng, rồi đẩy Di ngã phịch xuống sàn. Nhã rút một chiếc gót nhọn mang ở chân phan vào Di một cái, khiến Di cảm thấy ê hết cả đầu, máu chảy dọc xuống gò má, nét mặt đau đớn. Gia Ngọc vội lao nhanh tới đẩy Kim Nhã ra và bế Di nằm trên giường, thắt lại từng dây nơ cho Di, rồi nhanh chóng lau đi vết máu trên mặt nhỏ. Sau đó đi tới với bộ dạng quần áo xộc xệch, áo chưa cài hết khuy nắm lấy vạt áo Kim Nhã đẩy mạnh vào tường như ném một hòn đá, ánh mắt hiện rõ sự tức giận như một con sói.

– Bỏ tôi ra... Chỉ vì một con nhỏ giúp việc cậu định giết chết tôi sao?

Nhã gần giọng nói, mắt nhìn thẳng vào mặt Gia Ngọc.

– Đúng.

Cậu đáp lại với giọng dữ tợn, rồi dùng tay tháo kính áp tròng ra, ánh mắt đen huyền sắc bén nhìn trừng vào Kim Nhã vô cùng tập trung như đang chuẩn bị tấn công, gân xanh nổi chần chịt trên mặt. Cánh tay rắn chắc ấn mạnh bả vai Nhã, không cho cô thoát khỏi, mặc cho cô cố gắng vùng vẫy và chống cự.

Bất chợt, có bốn tên vệ sĩ ở đâu chạy vào, nhìn thấy tiểu thư bị tấn công, vội rút súng chia cùng một lúc về phía Gia Ngọc.

– Cậu Gia Ngọc, mau dừng tay lại đi...

– Thả tiểu thư của chúng tôi ra...

– Nếu cậu không dừng tay buộc chúng tôi phải bắn.

Những lời nói của tên vệ sĩ không hề lọt vào tai Gia Ngọc, cậu quay mặt nhìn họ với ánh mắt không giống như người bình thường, sâu trong mắt cậu đột nhiên phóng ra hai tia laser màu tím mờ mờ ảo ảo chỉ trong vài giây rồi biến mất rất nhanh. Những tên vệ sĩ đều nằm bệt dưới sàn chết khi chưa kịp lấy hơi thở cuối cùng, trên người xuất hiện nhiều vết cắt dài, máu chảy tạo thành vũng.

Kim Nhã khụy gối, vẻ mặt sợ hãi, trắng bệch không còn giọt máu, tay chân run bần bật không thể nào đi nổi. Di và Vy đều sững người và đơ ra mà nhìn cậu giết những tên vệ sĩ không cần ra tay. Di nhìn chú mục vào ánh mắt đen của Gia Ngọc, nhỏ cảm thấy khó hiểu và dường như đoán ra được điều kì lạ từ con người cậu.

– Anh ta không phải là một người bình thường.

Vy nói.

– Tia laser?

Di chợt lên tiếng.

– Minh có đọc qua sách, một số nhà khoa học cũng nói đến hiện tượng này. Nhưng chỉ là trên lý thuyết.

Gia Ngọc tiến lại nắm lấy vạt áo Kim Nhã kéo phát dậy và đương nhiên là sẽ giết chết cô nàng chỉ trong tích tắc. Kim Nhã nét mặt tái xanh sợ hãi, không thể chống cự được.

– Tha cho tôi đi...

Cô nàng khóc thét lên. Xung quanh không ai dám lại can thiệp. Ai nấy cũng đều sợ chết như nhau.

– Di, không ra cản anh Ngọc đi, mình thấy giết chết cô ta thì cũng tội nghiệp.

Vy quay sang nhìn Di nói nhỏ.

– Cứ để mọi chuyện theo ý muốn của nó.

Di nói rồi nằm xuống, nghiêng mình về phía trong, không quan tâm gì nữa. Vy cũng không nói gì thêm, lấy chân đắp lại cho Di.

– Di này, mình thấy hết rồi đó nha...hihi...

Nhỏ ghé sát vào tai thì thầm rồi cười. Di chỉ biết mỉm cười đáp trả.

Gia Kỳ có chuyện định nhờ Gia Ngọc giải quyết. Anh ta đi tìm Gia Ngọc thì người giúp việc nói cậu ở chỗ khu sinh hoạt nên đi tới. Anh ta vừa đến thì thấy một đám người giúp việc đang đứng bao quanh tại một căn phòng, anh ta liền vào xem.

– Mà đang làm gì vậy hả?

Gia Kỳ thấy Gia Ngọc đang túm cổ Kim Nhã liền chạy lại đánh mạnh cậu một phát ngay mặt. Cậu dịch chuyển sang một hướng và quệt môi. Giờ trông cậu không khác gì một con quái thú.

Gia Kỳ vội đỡ lấy Kim Nhã và lo lắng hỏi:

– Em sao không?

Cô nàng không trả lời chỉ biết khóc.

Gia Ngọc đi nhanh lại chỗ Kim Nhã thì bị đám vệ sĩ chặn lại.

– Mau tránh ra.

Cậu gằn giọng.

– Mà dám làm gì bậy bạ thì không xong với tao đâu nghe chưa?

Gia Kỳ nổi cáu.

– Không liên quan đến anh.

Vẫn với giọng nói lạnh băng đó.

– Không dạy mà một bài học thì mày không nhớ được mà...

Gia Kỳ ra hiệu cho vệ sĩ xông lại tấn công Gia Ngọc. Cậu đứng bất động, cứ như thế mà bọn chúng đều ngã gục xuống và chết. Một thứ vũ khí chết người cực kì hiểm.

Gia Ngọc tiến lại chỗ anh trai và Kim Nhã đang đứng, họ lại rơi vào trạng thái sợ hãi lần nữa.

– Mày... Mày... Mau dừng tay...

Cậu tiến tới, hai người dần lùi ra sau. Tia laser tím mờ mờ ảo ảo kia phóng ra nhưng tia laser đỏ đã phản lại cậu. Cậu vội lấy tay che lại và khụy gối.

– Hoàng Duy...

Gia Kỳ thốt lên.

Duy cầm lấy một tấm gương phẳng đứng chắn lại trước Gia Kỳ và Kim Nhã để che đi tia laser đỏ. Cậu thả tấm gương đó xuống và nhanh chóng giải tán ở trong này. Gia Kỳ đưa Kim Nhã về phòng, những xác chết thì được đưa đi chỗ khác.

Sau những phút náo loạn trong này, mọi thứ trở lại bình thường. Gia Ngọc thì đeo lại kính áp tròng, còn Di và Vy đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

– Gia Ngọc, mày lo giải quyết đống công việc đang chất chồng kia đi, mọi thứ đang chờ mày xử lý thôi. À mà còn chuyện học ở trường nữa, chiều nay thi rồi đó, mày nhớ ôn lại những phần tao đã truyền đạt lại đi.

Duy buông một câu thật dài.

– Biết rồi.

Gia Ngọc trầm giọng nói, nét mặt trở lại lạnh lùng như thường ngày. Cậu đi tới chỗ Di đang nằm, bế nhỏ lên rồi rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Tại gian nhà kính:

Gia Ngọc bế Di đặt xuống ghế rồi đi tới lấy hộp thuốc y tế. Di chống tay ngồi dậy tựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt socola đặc nhìn về hướng Gia Ngọc có chút gì đó thắc mắc. Cậu đi lại ngồi xuống gần Di, trên cằm ông tiêm có chứa huyết tương rồi nắm lấy tay Di kéo tay áo lên và tiêm vào. Di nhăn mặt vì đau. Cậu nhanh chóng rút ống tiêm và vứt thẳng vào sọt rác.

– Anh có năng lực siêu nhiên sao?

Di nhìn cậu nhẹ giọng nói.

Gia ngọc im lặng không nói gì, đứng dậy cầm cái điều khiển bấm. Màn hình chiếu bật mở.

Di nhìn lên màn hình chiếu xem đoạn video mà Gia Ngọc mở cho nhỏ xem. Đó là đoạn video mà mẹ cậu đã thu lại từ camara và nghiên cứu bản năng trong người của cậu lúc nhỏ.

– Cha... Cha... Con của ông chủ thật là dễ thương, chắc sau này lớn lên đẹp trai lắm đây...

Trong lúc chờ đợi bữa cơm, cậu nhóc khoảng mười tuổi đang ngồi đọc sách thì mấy người giúp việc lại gần chọc ghẹo, nhóc có chút khó chịu nhưng vẫn ngồi yên và tiếp tục đọc, đó là Gia Ngọc.

– Cậu nhóc thật là đáng yêu, khuôn mặt đẹp giống bà chủ thật...

Một cô giúp việc nói, rồi véo má nhóc.

Những người giúp việc thấy vậy cũng kéo lại chọc. Nhóc không thể chịu được sự ồn ào, sự đụng chạm của bất kì ai vào người mình.

– Bỏ ra, mấy người biến hết cho tôi.

Nhóc gầm giọng nói, vứt cuốn sách xuống sàn, hất tung chiếc bánh kem trên bàn. Mấy người giúp việc đơ người khi thấy phản ứng của nhóc, họ không nghĩ rằng một cậu bé chỉ mới mười tuổi lại biết nóng giận như vậy, họ nghĩ nhóc thích đùa giỡn. Đột nhiên, nhóc đứng bất động, ánh mắt giãn căng nhìn trừng vào mấy người giúp việc, bất chợt họ đều ngã phịch xuống chết hết, trên cơ thể có nhiều vết cắt không biết từ đâu ra.

– Gia Ngọc...

Mẹ của nhóc từ ngoài đi vào, đứng sững người nhìn những người giúp việc nằm lăn lóc. Nhóc quay lại nhìn mẹ mình.

– Mẹ...

– Á...

Bà đột nhiên kêu lên một tiếng nhẹ, nét mặt nhăn lại vì đau, bà ôm lấy tay mình đang chảy máu.

Bất chợt, Gia Ngọc ngất đi. Bà vội chạy tới ôm lấy con mình nhanh chóng đưa về phòng.

Bà đặt nhóc nằm lên giường, rồi đi tới bàn làm việc coi lại camera ở khu sinh hoạt, bà quan sát rất kĩ, rồi chợt nhấn enter dừng lại. Bà phát hiện thấy có hai tia màu tím mờ mờ ảo ảo từ mắt của con mình. Và kể từ đó bà đã nghiên cứu về bản năng của Gia Ngọc, bà đã là người đặt ra những giải thích về

một hiện tượng siêu năng lực hiếm có nhất trên thế giới, chỉ xuất hiện ở vài người. Các nhà khoa học gọi đó là sức mạnh “sát nhân” của ánh mắt. Theo bà tìm hiểu, trong cuốn sách có ghi lại, tiến sĩ sinh học Grant – viện sĩ thông tấn viện hàn lâm khoa học tự nhiên, ngành nhà khoa cho rằng: con mắt – cũng như bất kì một hệ thống quang điện tử nào, không chỉ thu nhận mà còn phát ra tín hiệu. Bà đã cho người giải phẫu tử thi và đã phát hiện, trái tim của người chết dường như đã bị nắm lấy và bắt nó ngừng đập, tương tự như quả lắc đồng hồ.

Bản thân cấu tạo của nhãn cầu và võng mạc mắt cũng gọi tới nhiều liên tưởng tới một chiếc gương parabol có khả năng phản hồi các tia phản xạ. Các tia phản xạ phản hồi từ mắt là loại sóng ngắn nên có tác dụng xuyên thấu tựa như tia rơn- ghen hay laser. Nó có thể tác động đến hệ thần kinh trung ương, cũng như hoạt động của toàn bộ cơ thể.

Ai cũng biết trên tròng đen của mắt có những điểm chịu trách nhiệm về hoạt động của tất cả các cơ quan bên trong. Nếu phóng một tia laser vào một khu vực nào đó của tròng đen, chẳng hạn vào khu vực của tim, có thể làm tim ngưng đập.

Một nhà khoa học người Mỹ tiến sĩ Giom Prat đã khám phá bí mật của cái nhìn, ông đã thí nghiệm trên 800 thí nghiệm. Và kết quả ông đã phát hiện hơn 90% trường hợp ở một vài người có khả năng dùng mắt phát ra những bức xạ kì lạ mang năng lượng sinh học. Những bức xạ ấy nếu nằm trong dải sóng milimet với tần số cao thì có thể gây tác động vật lí lên mọi vật xung quanh tạo nên những hệ quả rõ rệt. Vì vậy, không thể coi thường, đôi lúc đôi mắt có một sức mạnh khôn lường.

Và từ lúc mẹ Gia Ngọc phát hiện ra nhóc có khả năng đó và đã bắt nhóc mang kính áp tròng 3D để tránh đi cái nhìn gọi là cái nhìn “sát nhân”. Loại kính ấy do bà đã chế tạo ra.

Cho đến tận bây giờ cậu luôn phải mang kính áp tròng và cậu phải tự mình tạo ra kính áp tròng 3D dựa trên lí thuyết mà mẹ cậu đã để lại.

– Một sát nhân máu lạnh!

Di nói ánh mắt nhìn chằm vào Gia Ngọc.

– Máu lạnh?

Gia Ngọc cười nhạt rồi quay lưng, hướng mắt về phía cửa sổ.

– Đây là lí do, anh sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Di nhẹ giọng nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trên màn hình chiếu. Dường như Di biết người phụ nữ kia là ai, nhờ cố lục lại trí nhớ của mình nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu. Nhỏ thôi không nghĩ nữa, đứng dậy đi tới ôm Gia Ngọc từ phía sau, thì bỗng nhỏ giật mình bật ngã ra sau, ôm lấy tay mình vì khi đụng vào cậu nhỏ như thấy một luồng điện chạy trong người khiến cơ thể tê cứng.

– Á...

Gia Ngọc vội quay người khi nghe tiếng kêu nhỏ của Di. Cậu đi tới định chạm vào Di, nét mặt lo lắng nhưng nhỏ lại thụt lùi khi cậu tiến gần tới.

– Đừng chạm vào Di.

Di gần giọng nói, nỗi sợ hiện rõ trên khuôn mặt Di.

Gia Ngọc chột hạ tay khi nghe Di nói, cậu đã quên hạn chế bản năng vốn có trong cơ thể của mình.

– Nếu như em không muốn, tôi sẽ không chạm vào em.

– Anh còn bí mật gì nữa sao?

Di nói giọng đều đều, mắt nhìn trân trân Gia Ngọc.

– Điện.

Cậu trả lời một câu ngắn gọn, rồi đứng dậy, đút tay vào túi quần và quay người tiếp tục nhìn ra ngoài với hướng nào đó rất xa.

– Chẳng lẽ trong cơ thể anh có điện sao?

– Phải.

Gia Ngọc trầm giọng đáp, rồi đi tới tủ âm tường kéo ra và lấy áo đồng phục trường Đại học y Taemin màu xanh đen khoác vào.

– Đi đâu vậy?

Di nhìn cậu thắc mắc hỏi.

– Học.

– Công việc thì sao?

– Không quan tâm.

– Vậy cho Di đi cùng được không?

Gia Ngọc nhìn Di chần chừ một lúc. Cậu không muốn Di đi đến những nơi ồn ào, cũng không muốn Di tiếp xúc với nhiều thứ phức tạp xảy ra xung quanh cậu vì một cái lễ khinh thường và vì một thứ khác.

– Không muốn Di đi cùng sao?

Di nói giọng khó chịu, nhúu mày nhìn cậu.

– Đi thôi.

Sau một lúc suy nghĩ cậu cũng quyết định đồng ý cho Di đi cùng. Cậu lấy trong tủ chiếc khăn choàng cổ bằng len dài màu trắng rồi đi lại gần Di quàng lên cổ nhỏ, sau đó hất mái tóc ra sau và nắm tay nhỏ đi ra khỏi đây.

...

Ở phòng Di và Vy ở.

Vy vẫn đang còn ngủ sau khi mọi chuyện đã kết thúc. Duy đã ở trong phòng của nhỏ đến bây giờ, trên tay cậu có cầm một thiết bị nhỏ màu đen, cậu đi lại chỗ bàn và gắn nó xuống trong mép bàn. Duy quay lại nhìn Vy rồi ngồi cạnh nhỏ và khẽ đưa tay lên định sờ vào bờ má nhỏ nhưng rồi cậu chợt thu lại khi sức nhớ đến một chuyện.

Trong buổi hội nghị ở bên cảng Blue, cô gái chia súng vào cậu có một vết xăm hình hoa hồng đen trên bả vai liên quan đến vụ muốn âm mưu giết chết hai cha con Gia Lâm. Điều đó đã nảy sinh trong cậu thêm một điều muốn xác thực hơn nữa mặc dù cậu đã biết một phần nào đó của cuộc chơi này.

Duy nhìn Vy thấy nhỏ ngủ rất ngon nên cậu đã nghĩ đến một chuyện. Chuyện này là một chuyện bất đắc dĩ cậu phải làm cho dù không muốn. Cậu cúi chặt tay vào cạnh giường, thở nhẹ một hơi rồi buông lỏng tay đưa gần lại chỗ thắt nơ trên áo Vy. Cậu dần tháo nó ra và cầm lấy vạt áo kéo nhẹ qua một bên nhưng...

– Làm gì vậy?

Giọng nói ấy vang lên. Vy chợt mở mắt nhìn thẳng vào Duy. Cậu tỏ vẻ thần nhiên như không có chuyện gì, thắt gọn lại chiếc nơ trên áo nhỏ, đứng dậy và vòng tay trước ngực cười nhạt, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Vy gương người ngồi dậy và rời khỏi giường lại gần Duy với vẻ tức giận.

– Có ý gì?

Nhỏ gần giọng. Duy quay lại nhìn Vy.

– Muốn giải tỏa tâm trạng.

Cậu nhẹ giọng nói trên môi vẫn toát lên nụ cười của sự ảm ý.

– Tại sao lại là tôi, vợ anh đấy.

Nhỏ ngược mặt và mở to mắt nhìn Duy.

– Không thích.

Cậu trả lời dứt khoát.

– Ra khỏi phòng tôi.

Vy nhúu mày, rồi gơ tay lên chỉ thẳng ra cửa.

– Tôi không đi.

Duy nói rồi vòng tay lại trước ngực và nhếch miệng cười nhạt.

– Muốn gì đây?

Nhỏ gần giọng.

– Tôi không có thời gian để dây dưa với anh, tôi còn phải làm việc của tôi.

Nhỏ tiếp lời.

Vẫn nụ cười đó, Duy tiến sát lại gần nhỏ hơn và đặt tay lên vai nhỏ, đẩy nhỏ sát lại. Cậu ghé sát vào tai nhỏ nói thầm.

– Tôi muốn được gần em hôm nay.

– Anh...

Vy thốt lên khi nghe lời nói đó, nhỏ vội vùng tay để đẩy Duy ra nhưng bị cậu giữ chặt lại.

– Được chứ?

Duy nhìn nhỏ với ánh mắt không khác gì là một con dao đang cưa đồ con mồi.

– Không...

– ... Suyt...

Vy đang định nói thì cậu đưa ngón tay trở đặt lên môi nhỏ.

– Đừng nói gì bây giờ.

Duy tiến sát gần mặt của Vy hơn, tay cậu dần kéo phần áo của nhỏ xuống. Nhỏ cảm thấy ngạt thở và tim đập liên hồi không thể kìm nén được. Ánh mắt của Duy nhìn Vy chất chứa rất nhiều ẩn ý mà cậu muốn thực hiện lúc này. Áo Vy dần bị cậu kéo xuống lộ ra bả vai trắng mịn, chỉ cần một chút nữa thôi điều cậu muốn biết sẽ được xác thực nhưng...

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa. Vy vội đẩy Duy ra kéo áo mình lại và lên tiếng.

– Ai vậy?

Vy đi ra mở cửa.

– Là tôi.

Quản lý Daviss lặng người cúi chào.

– Hoàng Duy đang ở đây.

Vy vội nói.

Quản lý Daviss lo lắng khi nghe nhỏ nói vậy.

– Không phải giờ này cậu ấy đang ở trường Đại học y Tamin sao?

Quản lý tiếp lời.

Vy quay người vào trong thì không thấy Duy đâu nữa, chỉ thấy cánh cửa sổ bật mở, tấm rèm bay phấp phới. Duy đã nhảy xuống từ bậc cửa sổ và tiếp đất thành công. Cậu thở dài:

– Thất bại.

Cậu bắt đầu lấy tai phone gắn vào và mở điện thoại.

– Chú vào đi.

Vy mở toan cửa cho quản lý Daviss vào rồi vặn chặt chốt cửa lại.

– Mục tiêu lần này là hai người con trai của ông ta.

Nhỏ vòng tay lại trước ngực và bắt đầu suy đoán dự tính của mình.

– Tiểu thư Rose đang thực hiện trò chơi rồi, giờ đến lượt cô nhúng tay vào giúp tiểu thư Rose.

Quản lý lấy ra sơ đồ khu làm việc A1 và chỉ vào mục tiêu cần làm.

– Tôi đã cho người đứng ở ngoài chờ đến khi Gia Kỳ bước ra sẽ thực hiện mục tiêu, tiểu thư hãy cài bom vào khu làm việc chính của căn biệt thự này nơi ông Lâm đang làm việc và đi đến trường Đại học y Taemin để đưa tiểu thư Rose đi.

Quản lý chỉ vào chính giữa sơ đồ, khu trung tâm làm việc.

– Tôi hiểu rồi.

Dứt lời Vy và quản lý nhanh chóng đi thực hiện kế hoạch đề ra.

Dưới góc bàn, một thiết bị liên tục chớp nháy màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Duy về phòng thay đồng phục để đi đến trường Đại học. Hôm nay cậu và Gia Ngọc đều có một buổi kiểm tra định kì.

– Chắc sẽ đến trễ rồi.

Duy lên tiếng rồi tháo tai nghe xuống vứt lên bàn sau khi nghe xong một cuộc đối thoại.

– Phải giải quyết nhanh rồi đi đến trường ngay thôi. Phải báo cho Gia Ngọc ngay.

Cậu lấy điện thoại ra và gọi cho Gia Ngọc.

– ...Tút...Tút...Tút...Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

– Thằng này sao không nghe máy chứ...

Cậu gọi mấy cuộc nhưng bên kia vẫn không ai bắt máy, cậu bắt đầu lo lắng và có sự nóng giận.

– Phải tự giải quyết thôi.

Cậu vội rời khỏi phòng và đi đến khu làm việc.

...

Tại khu A1.

Ông Lâm, Gia Kỳ và Kim Nhã ngồi ở trong phòng họp, xung quanh là những vệ sĩ đứng canh gác nghiêm ngặt. Nhân viên vẫn làm việc chăm chỉ, làm hết tốc độ không ngừng nghỉ.

– Thằng Gia Ngọc nó lại bỏ bê công việc là sao hả?

Ông Lâm cau gắt khi không thấy Gia Ngọc đến làm việc.

– Ba biết nó mà, có bao giờ nó đặt chân đến đây đâu.

Gia Kỳ nói đều đều rồi cầm lấy tách trà uống.

– Nhắc đến Gia Ngọc giờ cháu vẫn thấy sợ.

Kim Nhã mặt vẫn tái xanh như lúc ở phòng của người giúp việc.

– Sợ gì?

Ông Lâm lo lắng hỏi.

– À phải rồi con muốn nói với ba chuyện này?

Gia Kỳ vội bỏ tách trà xuống và tiếp tục nói.

– Thăng Gia Ngọc nó có năng lực siêu nhiên.

– Năng lực siêu nhiên?

Ông Lâm ngạc nhiên.

– Nó có khả năng giết người chỉ bằng ánh mắt. Theo như viện hàn lâm cho biết thì số người có được khả năng này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Quả thật đứa con trai của ba là một con người quá nguy hiểm.

Gia Kỳ nói trầm giọng về mặt vô cùng nghiêm.

– Vậy thì sẽ khó khăn hơn trong việc sai khiến nó làm mọi việc rồi.

Ông Lâm đẩy ghế đứng dậy, chống tay lên bàn, nét mặt lo lắng.

– Nó có thể phản ta bất cứ lúc nào...

– Gia Ngọc thật sự không phải con người bình thường, quá đáng sợ, đã vậy còn là một sát thủ... Làm sao đây, con muốn có được Gia Ngọc...

Kim Nhã than phiền và khóc trong sự thất vọng.

– Không có gì phải lo đâu ba. Ba sẽ sai khiến được nó thôi, còn Kim Nhã thì sẽ có được Gia Ngọc một cách dễ dàng.

Nghe Gia Kỳ nói ông Lâm và Kim Nhã trở nên tươi tỉnh hơn.

– Nói rõ đi.

Ông Lâm trông chờ câu trả lời.

– Con và nhóm nghiên cứu bên viện hàn lâm đã nghiên cứu ra một loại thuốc có thể kích thích hệ thần kinh và làm cho người không biết mình làm gì cũng không biết bản thân là ai và làm theo sự sai khiến của người khác.

Gia Kỳ vòng tay trước ngực vừa đi vừa nói.

– Vậy thì mau tiến hành đi.

Ông Lâm không cần suy nghĩ gì cả vội đồng ý ngay.

– Ba nên nhớ rằng đã làm thì không được hối hận vì nó là con trai của ba.

Gia Kỳ nghiêm túc nói.

– Ta sẽ không hối hận vì cả cơ ngơi này ta sẽ làm tất cả.

Ông dứt khoát trả lời.

– Cháu cũng đồng ý với ngài chỉ tịch.

Kim Nhã cười đắc ý và cảm thấy sướng lòng.

– Nhưng làm sao để tiêm thuốc vào người nó cũng là một chuyện?

Gia Kỳ tiếp lời.

– Em có cách này.

Trong lúc ở trong này họ đang dựng lên kế hoạch thì bên ngoài, một cô gái mặc áo sơ mi đen to rộng, tóc xỏa dài xuống, đôi mắt lơ đãng màu đen, ánh mắt xanh rêu lạnh băng, gương mặt hiện lên sự tàn độc. Trên tay cô cầm một hộp bom điện tử chà trộn vào đám vệ sĩ nữ và nam, lên qua bao nhiêu nhân viên để vào phòng làm việc chính của tổ chức CMI. Cô thật sự rất nhanh nhạy trong việc lẩn vào chỗ này. Cô đi vào căn phòng làm việc chính và cài bom lên tường và ấn nút thời gian để chờ nổ. sau khi cài đặt xong cô đi ra ngoài.

Cô gái ấy vừa rời khỏi thì Duy mở cửa bước vào. Cậu đeo tai phone mp3, một bên đeo balo đen nhìn rất vô tư mặc dù biết có chuyện rất quan trọng phải giải quyết. Cậu nhìn xung quanh căn phòng và tự khắc đi đến chỗ có gắn cái hộp đen đang chạy lùi thời gian và gỡ nó xuống, hủy đi. Xong, cậu đi ra ngoài cửa chính để lên chiếc siêu xe đi đến trường thì gặp ông Lâm, Gia Kỳ và Kim Nhã, họ đều đang đứng trước cửa chính.

Chính vì sự tập trung của họ ở đó khiến cho cô gái ấy không thể ra ngoài được.

– Tiểu thư không thể đi đường trước được đâu ạ?

Quản lý Daviss nói khẽ, nhìn ngó xung quanh vì sợ phát hiện ra.

– Phải đi cửa chính thì mới giải quyết được việc.

Cô trầm giọng.

– Nguy hiểm lắm ạ.

– Dù gì, Gia Ngọc cũng không có ở khu quan sát mà Rose cũng đã vô hiệu hóa camera cửa chính rồi. Chú cứ làm việc của chú đi, còn tôi sẽ làm việc của tôi.

– Không được đâu tiểu thư Sona.

Quản lý Daviss phản đối kịch liệt và nắm chặt cánh tay Sona.

– Chú cứ để tôi.

Sona vội vùng tay quản lý ra và đi đến cửa chính lần vào đám vệ sĩ.

– Tiểu thư...

Không kịp nói gì thêm, quản lý đành phải đi ra ngoài và thực hiện theo những gì mà Sona yêu cầu.

– Hoàng Duy, em đi đâu vậy?

Gia Kỳ gọi.

Hoàng Duy đi lại và cúi đầu chào ông Lâm một cách lễ phép:

– Con chào chủ tịch, anh Gia Kỳ.

– Con định đâu vậy?

Ông Lâm thắc mắc hỏi.

– Dạ con định đi đến công ty giải quyết công việc.

Duy đáp.

– Vậy tại sao lại mặc đồng phục của trường Đại học y Taemin thế này?

Kim Nhã sát lại cậu nắm lấy vạt áo có in logo của trường Đại học Y Taemin và nói đều.

– Hay là cậu đi học y bỏ bê công việc?

Duy hất mạnh tay của Kim Nhã ra và nhìn cô nàng với ánh mắt khinh thường.

– Không biết gì thì câm.

Cậu trầm giọng nói.

– Gia Ngọc đâu sao không đến làm việc vậy Duy?

Ông Lâm hỏi.

– Thưa chủ tịch, Gia Ngọc hiện tại rất bận giải quyết một số việc khác liên quan đến an ninh mạng ở công ty.

Duy nhẹ giọng đáp.

– Vậy thì được rồi, con đi đi.

Ông Lâm nói rồi đi vào bên trong.

Duy vội cúi đầu chào và cứ thế là đám vệ sĩ cũng chào. Sona đứng nhìn ông Lâm đi vào lòng cảm thấy hài lòng và nhếch lên một nụ cười tà mị.

– Mọi thứ sẽ miễn miễn thôi Rose.

Duy quay sang chào Gia Kỳ và định đi lên siêu xe của mình đi thì Gia Kỳ gọi lại.

– Này Duy, sẵn đây anh đi cùng em đến trường Đại học y Taemin luôn, anh có việc muốn vào khoa viện hàn lâm.

– Em cũng muốn đi.

Kim Nhã vội xen vào.

Duy có vẻ gì đó chần chừ nhưng cũng phải đồng ý.

– Vâng được.

Duy đáp.

– Vậy thì em đi xe của anh đi. Em ra trước đợi, anh ra liền.

Duy nghe theo và đi ra cửa chính theo sau là đám vệ sĩ.

Sona chột bối rối khi nghe được.

– Không được rồi, họ sẽ tấn công nhằm người mất.

Sona lo lắng tìm mọi cách ra bằng được cửa chính. Duy vừa đi vừa cầm lấy điện thoại gọi điện cho Gia Ngọc liên tục. Nhưng đáp lại cuộc gọi chỉ là những tiếng tút tút. Lúc này, Duy thật sự lo lắng. Cánh cửa chính mở ra. Phía bên kia đường, một đám người che mặt không khác gì sát thủ đang đứng chờ mục tiêu và để sẵn những chiếc mô tô đen dựng đầy. Còn ở bên này là đám vệ sĩ và những con hơi xe đang chờ chủ nhân của mình.

Duy vừa bước ra thì bên kia bắt đầu thực hiện mục tiêu.

– Chào cậu, mời cậu lên xe.

Một tên quản lý lên tiếng và mở sẵn cửa xe.

– Chuẩn bị đi, chính là cậu ta.

Một tên sát thủ ở phía đường, nghe sự chỉ đạo liền cầm lấy thuốc nổ và đốt, chuẩn bị ném.

Duy vẫn cầm lấy điện thoại và gọi liên tục dường như cậu không hề để ý gì xung quanh cả. Giờ chỉ cần cậu đi ra trước con xe thì cậu sẽ làm mục tiêu của những sát thủ kia.

Sona thì bối rối tìm cách ra khỏi cửa chính. Vì vệ sĩ canh quá nghiêm ngặt làm cô không thể đi ra được.

– Làm sao đây...

Tay cô run run nắm chặt lại nhau, vẻ mặt lo lắng liên tục cắn môi.

Quản lý Hen đang cầm một sấp tài liệu đi về chỗ Duy thì bị một luồng gió hất bay về phía đường không kịp giữ lại.

– Cẩn thận.

Duy thấy vậy vội ra phía trước con xe nhặt giấy tờ hộ cho quản lý Hen.

– Không cần đâu cậu Duy để tôi nhặt được rồi.

Quản lý Hen cầm cúi nhặt chúng.

Phía bên kia đường, những tên sát thủ đứng nhìn mục tiêu và cười. Tên sát thủ được giao ném thuốc nổ tiến ra phía trước và tư thế ném sẵn sàng.

– Chết đi.

Tiếng nói phát lớn lên ở bên kia đường làm bên đây đứng hình trong tíc tắc, mọi ánh mắt đều đổ về bên đường. Duy ngược lên và không kịp xử lý gì cả kể cả những vệ sĩ xung quanh.

Thuốc nổ lao đến chỗ Duy và những vệ sĩ đứng đó nhưng gần nhất vẫn là cậu.

– Không được.

Cô gái ấy đã vượt mặt vệ sĩ lao tới chỗ Duy và rồi...

“Đùng.”

Tiếng nổ lớn inh ỏi cả vùng đó.

“Phịch... Á...”

Những tiếng hét của những người đi xung quanh, đám vệ sĩ đều nằm phịch xuống mặt lề đường, tay áp tai. Chiếc ô tô con nổ tung, cháy phực lên. Tiếng nổ dứt, đám vệ sĩ nhanh chóng cầm súng và vũ khí sang bên đường tấn công những sát thủ vừa rồi.

Cô gái ấy đang đề lên người Duy vì đã đẩy Duy ra khỏi thuốc nổ đang ném tới. Duy cảm thấy có phần đau nhói, hai tay chống vào mặt đường cô gượng người ngồi dậy và đỡ cô gái ấy bật dậy.

– Cô là ai?

Duy giữ chặt vai cô. Cô vội lấy mũ lưỡi trai đội lên và bịt khẩu trang lại tút khắc rồi đứng dậy định đi thì bị Duy nắm chặt lấy tay.

– Cô chính là kẻ mưu sát.

Cô gái ấy vội kéo tay mình lại nhưng không được.

– Bỏ tay ra.

Cô gằn giọng.

– Cô là ai? Nếu không nói tôi sẽ giết cô.

Duy đưa ra lời đe dọa, ánh mắt hiện rõ sự tàn ác.

“...”

Cô im lặng, trong lòng cảm thấy rối cô cùng. Lo sợ và lo lắng hòa vào nhau khiến cô không thể nào điều chỉnh được. Tim cô đập liên hồi, ánh mắt hiện rõ sự lo lắng. Cô thầm

– Xin anh, tôi không thể...

Giờ cô không tài nào nghĩ được gì cả, buộc cô phải nghĩ đến chuyện ra tay. Cô đưa tay ra phía trước lưng quần và định rút súng thì...

– Tiểu thư Sona mau chạy đi.

Một tên sát thủ cầm lấy kiếm kềm vào cổ của Duy làm cho cậu không kịp phản ứng gì. Cô gái ấy vội nhặt lấy thanh kiếm dưới mặt đường đeo vào và lên mô tô phóng đi thật nhanh.

– Chuyện gì vậy?

Gia Kỳ và Kim Nhã vừa bước ra thì thấy một vụ hỗn loạn liền hỏi ngay. Duy ra tay làm gục tên sát đó và nhanh chóng ra lệnh.

– Mau đuổi theo.

Những tên sát thủ bên kia đường cũng lên mô tô phóng đi theo tiểu thư của mình để bảo vệ cô ấy. Duy vội lên lambor đi và theo sau là đám vệ sĩ bám theo họ. quản lý Hen vội tường thuật lại cho Gia Kỳ và Kim Nhã nghe mọi chuyện và họ cũng nhanh chóng đi truy đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tại trường Đại học Taemin.

Gia Ngọc lái xe vào gara xe. Trên lúc đến trường, Di cầm lấy điện thoại của Gia Ngọc chơi trò piano tiles 2 nên có cuộc gọi gì đến, nhỏ đều chặn lại và thoát nó đi, tập trung vào trò mình đang chơi, mặc dù nhỏ biết là ai đang gọi.

– Đi thôi.

Gia Ngọc đến mở cửa xe. Đường như Di vẫn đang hăng say với trò chơi. Gia Ngọc thấy vậy, cậu lấy lại điện thoại trên tay Di khiến nhỏ tụt hứng.

– Không chơi nữa, đi.

– Trả lại Di.

Nhỏ lấy lại điện thoại trên tay của cậu và bước xuống xe rồi nắm tay cậu.

– Đi.

Nhỏ kéo cậu đi và cất điện thoại vào túi.

Hai người họ rời khỏi gara. Vừa chỉ bước ra thì bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về họ. Những nữ sinh viên đều hò hét khi nhìn thấy Gia Ngọc, tất cả cầm trên tay chiếc điện thoại chụp hình cậu liên tục, nhưng họ lại gửi ánh mắt ghen tị nhìn Di.

Gia Ngọc vốn dĩ đã nổi tiếng ở trường vì độ tài giỏi cùng với Hoàng Duy. Nhưng họ rất hiếm khi gặp được hai cậu vì chỉ có những cuộc thi quan trọng họ mới đến trường, đa phần hai cậu sẽ học tối nhiều hơn nhưng không phải ở trường.

Những nữ sinh cứ thế hò hét thì ngược lại là những con mắt khinh thường của những nam sinh viên ném vào Gia Ngọc.

Mặc kệ cho những gì diễn ra xung quanh, Gia Ngọc vẫn cứ lạng lách nắm tay Di đi đến lớp không quan tâm chỉ xem họ là thứ vô hình. Đến lớp, hơn 50 sinh viên đang ở bên trong tất bật chuẩn bị cho bài kiểm tra và giáo sư đọc đến tên ai thì người đó sẽ vào đi đến phòng phẫu thuật để thực hành lấy điểm. Vì đây là đọc tên ngẫu nhiên mười sinh viên để thi nên ai cũng lo lắng cả. Nhìn ai cũng tập trung lại thành nhóm để tranh thủ hỏi này nọ. Riêng Gia Ngọc, cậu đưa Di vào với vẻ thần như không có gì quan trọng cả mặc dù đó là phần thi định kì quan trọng. Chỉ vừa mới bước vào thì bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn vào Di và những lời bàn tán bắt đầu xì xào, vang lên như bầy ong vo ve.

– Là ai vậy?

Một sinh viên nữ lên tiếng.

– Học viên mới sao?

– Nhìn đẹp như hoa vậy.

Những nam sinh viên đều giãn căng mắt nhìn Di một cách hút hồn không chỉ có nữ, điều đó khiến họ phải ghen tị vì vẻ đẹp của mình. Một nhóm học sinh nam đứng đầu là lớp trưởng luôn có sự cạnh tranh và muốn lật đổ Gia Ngọc cũng phải nhìn đắm đắm cô gái đang đứng bên cạnh cậu.

– Ê mày, cô gái đó đẹp ấy, tán nó đi.

– Tại sao cô gái đó lại ở đây vậy?

– Chắc có lẽ là bạn gái của thằng Gia Ngọc.

– Hay là ghẹo cô gái đó thử xem nó phản ứng sao?

– Được đó.

– Thôi, lo mà học thuộc bước tiến hành đi rồi tính sau.

Họ thôi cuộc nói chuyện và túm lại học tiếp. Di thấy mọi ánh mắt xung quanh đang dồn về mình, bàn tán nhưng dường như nhỏ không quan tâm gì cả chỉ vén tóc mai lên rồi đeo tai nghe vào để tránh đi cái ồn xung quanh. Nhỏ chỉ biết nhìn Gia Ngọc và cười nhẹ.

Gia Ngọc cũng vậy, không quan tâm cậu mở tủ lấy đồ cá nhân để chuẩn bị vào phòng phẫu thuật làm thực hành. Trên tủ của cậu, có những hộp bánh, sữa và còn có quả rất nhiều. Cậu vốn nổi tiếng trong trường vì cấp độ đẹp trai và còn học giỏi nên rất nhiều cô gái muốn theo đuổi cậu nên lúc nào trên tủ của cậu cũng ngập đầy những thứ có giá trị. Di thấy vậy, cầm lấy một chai sữa có dán một tấm thiệp trên hộp sữa. Trên đó có ghi:

– Sữa rất ngon, mình phải đặt mua nó ở tiệm sữa có tiếng nhất để mua cho cậu, hi vọng cậu sẽ uống nó và chấp nhận làm bạn trai mình nhé. Anna Trần.

Di đọc lướt bằng mắt.

Và Anna Trần cũng ở ngay trong lớp này, cô nhìn thấy Di đang cầm chai sữa thấy bực mình.

– Sữa của tôi.

Cô định nhảy vọt lên thì bị đám nữ viên cản lại.

Di quay lại nhìn nữ viên đó và nhìn lại chai sữa rồi nhếch lên một nụ cười tà mị. Nhỏ tháo tấm thiệp xuống và nói với Gia Ngọc:

– Di uống chai sữa này được không?

– Được.

Gia Ngọc đáp gọn. Di khui lấy chai sữa và cho ống hút vào rồi uống. Anna Trần chỉ biết nhẩn nhện trong sự bức tức.

Gia Ngọc lấy xong đồ rồi khoác vai Di đi ra ngoài đến phòng thay đồ.

Tại phòng thay đồ, Di đứng ở ngoài đợi. Nhỏ đi đến gần tường kính và nhìn ra ngoài sân trường. Ánh mắt chất chứa một điều đang muốn thực hiện.

– Này, cô gái, làm gì ở đây vậy.

Chợt có nhóm nam sinh viên đến chọc ghẹo Di. Di giật mình quay lại.

– Cô em xinh thật sự rất xinh.

Không ai chính là lớp trưởng. Cậu ta đưa tay lên vuốt lấy má Di.

– Bỏ ra.

Di trầm giọng, lạnh lùng nói không hề có sự phản kháng. Nét mặt nhỏ nhắn vô cùng và hiện lên một nét tà mị.

– Chà chà, dễ thương thật. Em là bạn gái của thằng Gia Ngọc sao?

Cậu ta gần hỏi. Nét mặt đều vô cùng.

– Phiền.

Di phán một chữ rồi quay người định đi nhưng bị một lũ vây hãm.

– Trường dễ dàng đi được sao?

Tên lớp trưởng lên tiếng.

– Tại sao có thể ăn nói như vậy được.

Một tên khác.

Tên lớp trưởng đẩy mạnh Di vào tường kính.

– Có tin bọn này xử đẹp em tại đây không hả?

– Một lũ hèn.

Một lời nói hết sức bình thản và đơn giản của Di.

– Dám...

Tên lớp trưởng giơ tay lên định giáng vào mặt Di cái tát thật mạnh thì... Bộp... Một cú đấm nảy lửa giáng lên mặt cậu ta, khiến cậu ngã phịch xuống sàn, miệng吐出 máu. Bọn tay chân xung quanh đều một phen giật mình.

Gia Ngọc đưa ánh mắt của một sát thủ máu lạnh nhìn tên lớp trưởng rồi đi lại chỗ Di khoác vai nhỏ rồi khỏi đây. Những tên xung quanh không dám hó hé gì.

– Mày có khẩu vị tốt nhỉ?

Tên lớp trưởng lên tiếng và đứng dậy lấy tay quệt môi.

Gia Ngọc và Di đứng lại và quay người.

– Coi bộ một thằng như mày cũng có gái theo nhợ. Cô gái kia không xứng đáng với một thằng hèn như mày.

Gia Ngọc thật sự tức giận nhưng vẫn phải cố giữ bên trong không để hiện ra ngoài nét mặt.

– Mày đang cố kìm nén tức giận lắm phải không? Một thằng hèn... Tồi... Hahaha...

Bọn chúng thả sức cười một trận.

Lần này thì không thể tha được nữa, Gia Ngọc xông lại nắm lấy lấy vạt áo của lớp trưởng và đẩy mạnh vào tường, nhìn cậu ta với ánh mắt sắc tựa lưỡi dao. Tên lớp trưởng vẫn bộ mặt đều cá đó và cười.

– Tục giận rồi sao, ô hô.

Cậu ta lên giọng đùa cợt.

– Câm đi.

Gia Ngọc gần giọng nói, vẻ mặt hiện rõ sự giận giữ.

– Mày muốn giết tao đúng không hả? Giết đi? Giết đi?

Tên lớp trưởng cương mặt lên, nói thẳng vào mặt Gia Ngọc và rút con dao trước mặt cậu. Cậu ta tưởng chừng Gia Ngọc vẽ bề ngoài chẳng qua mang một dáng vẻ của một tên máu lạnh phương đông có tiếng này nọ nhưng thực chất bên trong là một kẻ nhát gan, chỉ thể hiện mà thôi. Nhưng suy nghĩ của cậu ta đã lầm.

– Giết đi? Không dám sao?

Tên lớp trưởng cười và nhìn cậu với ánh mắt đều cá. Gia Ngọc giật lấy con dao nhanh như chớp, giờ lên và đâm thật mạnh.

Những tên tay chân hoảng che mặt lại, còn Di chỉ biết đứng nhìn và cười nhạt.

Tưởng chừng như Gia Ngọc sẽ đâm nhưng không, cậu đã không làm như vậy mà đã cho tên lớp trưởng một cái đe dọa chết khiếp. Đám tay chân mở mắt ra, hạ tay xuống và nhìn chột thò phất một hơi.

Tên lớp trưởng cũng có một phen hoảng hồn, tưởng chừng như mình sẽ tạm biệt thế giới này chỉ vì một lời nói của mình dám thách lòng của người khác. Cậu ta ngoảnh mặt lại, thấy con dao đang kề vào cổ, cậu ta run lên bần bần, sợ hãi.

– Xin cậu, tha cho tôi, tha cho tôi.

Con dao kề sát khiến cổ cậu ta hiện rõ đường máu. Gia Ngọc giờ hiện rõ một sát thủ máu lạnh tàn ác.

– Xin cậu...

Cậu ta vẫn van xin. Những tên tay chân xung quanh cũng đều lên tiếng.

– Gia Ngọc, chúng tôi xin lỗi, hãy tha cho lớp trưởng đừng ra tay với cậu ấy. Mà cậu cũng không thể làm vậy ở đây được đâu vì đây là trường học.

Một tên lên tiếng nói. Gia Ngọc nghe được và nhìn về phía Di. Nhỏ gật đầu và cậu hiểu được, cậu buông lớp trưởng ra và ném con dao xuống sàn. Cậu và Di cùng đi đến phòng phẫu thuật. Lớp trưởng và những tên khác đều nhìn họ cho đến khi khuất bóng và nhận ra rằng:

– Nhìn họ có một vẻ gì đó gọi là bí hiểm và tà độc, không thể đoán được suy nghĩ và điều muốn làm của họ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tại phòng phẫu thuật:

Gia Ngọc đứng bên trong cùng với các giảng viên, giáo viên chủ nhiệm và hai sinh viên để tiến hành phẫu thuật gan. Người thực hiện đầu tiên là Gia Ngọc. Cậu tiến đến chỗ bệnh nhân cần được phẫu thuật.

Phía trên là khu quan sát dành cho sinh viên và giáo sư chỉ đạo. Có màn hình chiếu để quay lại cuộc giải phẫu của sinh viên cho các giáo sư xem. Di cũng ở trong đó, nhỏ đứng nhìn xuống Gia Ngọc và mỉm cười với cậu.

Bắt đầu vào cuộc giải phẫu. Gia Ngọc cầm lấy dao mổ và chuẩn bị.

– Huyết áp 110 trên 60. Nhịp tim 88 và mức độ bão hòa là 97%. Được rồi giờ em hãy bắt đầu loại bỏ khối u tuyến tụy của bệnh nhân đi.

Một giảng viên lên tiếng. Hai sinh viên đứng lo lắng và chú ý tập trung hết mức vì đây là một bài thực hành khó.

Gia Ngọc bắt đầu mổ. Phía trên khu quan sát, những lời bàn tán bắt đầu xì xào.

– Bài thực hành này không phải dễ.

– Để loại bỏ khối u tuyến tụy thì cần phải có phương pháp nào đó.

– Thật sự lo lắng hết sức đây, không biết có làm được không? Nghe nói ca phẫu thuật rất dễ mắc lỗi trong việc cắt bỏ khối u vì sợ cắt phải động mạch máu.

– Các em trật tự đi, hãy quan sát Gia Ngọc thực hiện mà rút kinh nghiệm.

Giáo sư chỉ đạo ra lệnh cho các sinh viên im lặng:

Các sinh viên đều im lặng và chú ý quan sát.

Tiến trình phẫu thuật đang diễn ra rất tốt chợt Gia Ngọc cảm thấy mắt mình mờ đi đột ngột không thấy gì cả, cậu dừng lại. Điều này khiến cho những người xung quanh lo lắng.

– Gia Ngọc, em có sao không vậy?

Một giảng viên lên tiếng. Gia Ngọc cố định thần lại và tiếp tục. Cậu cầm lấy bovie vào phần mô nhưng vì hoa mắt mà cậu đã làm cho động mạch bụng bị vỡ và máu phụt ra bắn lên mặt cậu.

– Em đang làm gì vậy hả, động mạch bụng bị vỡ rồi kia, máu chảy nhiều quá.

Giảng viên vội lo lắng lên tiếng, những người xung quanh đều đi lại quan sát. Phía trên những học viên cũng phải bất ngờ nhìn.

– Lần này thì tiêu rồi.

Giáo sư chỉ đạo lắc đầu.

– Chúng ta nên làm gì đây giáo sư?

Giáo viên chủ nhiệm lớp nhìn lên giáo sư và hỏi nhanh.

Máu một lúc ra nhiều hơn và huyết áp của bệnh nhân không được ổn định. Gia Ngọc không có gì gọi là lắng, cậu bỏ qua sự thất vọng về vấn đề sức khỏe của bản thân, cậu tập trung suy nghĩ phương pháp cần làm bây giờ một cách nhanh nhất.

Giáo sư chỉ đạo vội cầm lấy micro và nhìn xuống Gia Ngọc nói:

– Gia Ngọc, dừng hoảng loạn. Giờ thì bắt đầu quá trình nén lại đi. Rất khó để cầm máu bằng cách khâu động mạch ở giai đoạn này.

– Tôi hiểu rồi. Hãy bắt đầu quá trình nén đi Gia Ngọc.

Giáo viên chủ nhiệm nói với Gia Ngọc nhưng dường như cậu ấy không làm theo mà thực hiện theo một hướng khác. Cậu đã chợt nhớ ra một phương pháp mà cậu đã đọc qua một cuốn sách y học. Cậu bắt đầu thực hiện, khiến cho mọi người cảm thấy hoảng loạn hơn khi cậu lại đi hướng khác mà không nghe theo lời của giáo sư đã hướng dẫn.

Cậu phẫu thuật theo cách của cậu, bảo vệ mạch bụng. Cậu cầm bovie tiến vào phần mô và làm, cậu khâu lại động mạch gốc bên phải rồi dùng kẹp để cầm máu. Không ai hiểu cậu đang làm gì cả và đều mang một trạng thái lo lắng.

– Em đang làm gì vậy hả Gia Ngọc?

Giảng viên lên tiếng.

– Mau dừng lại đi.

Giáo viên chủ nhiệm lo lắng khuyên Gia Ngọc.

– Im đi.

Gia Ngọc gần giọng, làm mọi người xung quanh coi như đứng hình vì thái độ của cậu. Những người đứng phía trên chú ý quan sát và không thể nào là không rì rầm xôn xao được.

– Cậu ta đang làm gì vậy?

– Liệu có thể bảo vệ được mạch bụng không chứ?

– Đang làm bằng phương pháp gì?

– Có lẽ cậu ta đang cho một quả lựu đạn vào chẳng? Nguy cơ?

– Đường đường là một học viên giỏi đạt loại A trong các bài thi, có lẽ bây giờ thì không được.

Lớp trưởng ngồi phịch xuống ghế, về mặt gì đó gọi là xem thường, cậu ta vẫn không có gì sợ cả, vẫn thản như bình thường.

– Nếu như tôi thì tôi sẽ dùng phương pháp tách động mạch...

– Tách cái gì chứ?

Đang định nói thì Di chợt cắt ngang và lên tiếng khiến cho mọi người đều đổ dồn về nhỏ.

– Appleby.

Nói rồi Di cười nhạt và mở cửa đi ra ngoài.

– Phương pháp Appleby?

Mọi người xung quanh đều đồng thanh và nhìn nhau.

– Đó là một phương pháp không phải đơn giản đâu các em.

Giáo sư vừa nhìn Gia Ngọc thực hiện vừa nói.

– Phương pháp này em chỉ mới nhìn qua sách thôi.

– Nhưng mà tại sao có thể dùng phương pháp này làm phẫu thuật được chứ?

Lớp trưởng nhìn vào màn hình quan sát.

Ở phía dưới, các giảng viên đều lo lắng cho phần thực hiện của Gia Ngọc và liên tục gần hỏi.

– Em đang làm gì vậy hả?

– Nếu làm không được thì mau đi ra chỗ khác ngay, đừng để bệnh nhân gặp nguy hiểm.

Giáo viên chủ nhiệm đang rất lo lắng và còn bực tức.

– Thôi đi Gia Ngọc, không được thì mau tránh ra đi.

Một sinh viên nam lên tiếng.

– Im lặng. Tôi đang dùng phương pháp Appleby.

– Cái gì?

Mọi giảng viên lại thêm phần sững sốt.

– Tách khối u tuyến tụy làm sao dùng phương pháp đó được?

Giảng viên thực sự tức giận.

– Khi khối u đã trở nên khó tiếp cận bởi vị trí các động mạch trong cơ thể. Vì việc phẫu thuật trở nên khó khăn nên nhiều bác sĩ đã bỏ cuộc. Nhưng đây lại là một sinh viên chưa dày dặn kinh nghiệm.

Một giảng viên khác nói.

– Nếu như sử dụng phương pháp này, lá gan không còn động mạch để cung cấp máu.

Việc tranh cãi vẫn diễn ra thì Gia Ngọc vẫn tập trung thực hiện ca phẫu thuật. Họ đã cố nói với cậu dừng tay lại nhưng cũng vô ích. Mọi lời nói cứ vang vãn bên tai khiến cậu có chút tức giận vì họ chẳng hiểu gì cả, buộc cậu phải lên tiếng:

– Nhìn kỹ từng inch trên slide đó đi.

Lời nói của cậu, mọi giảng viên nghe được và đều hướng về màn hình chiếu phía trên, kể cả giáo sư chỉ đạo và sinh viên.

– Động mạch treo tràng trên.

Giáo sư quan sát kỹ và ngạc nhiên khi nhìn vào cấu trúc gan, hệ thần kinh bụng. Giáo sư vội quay xuống nhìn Gia Ngọc ngay tức khắc, cậu ấy đã cầm được máu, tiến hành cắt bỏ động mạch bụng và sau đó dùng bovie loại bỏ khối u.

– Không thể nào, sao em ấy có thể làm được như vậy?

Giáo sư không khỏi bất ngờ.

– Cậu ta gặp may rồi.

– Gia Ngọc đúng giỏi thật.

– Có lẽ lần này lại đạt loại A cho xem?

Những lời tán dương từ phía sinh viên.

Phẫu thuật xong, Gia Ngọc thở nhẹ một hơi, thỏa mãn. Các giảng viên không còn gì để nói với cậu hơn nữa, chỉ biết nề phục một sinh viên kì cựu của trường. Gia Ngọc cúi đầu chào các giảng viên và ra khỏi phòng.

Cậu thay đồ rồi về lớp, cậu cũng không để ý Di đang làm gì, cậu nghĩ Di đi đó xung quanh đây. Gia Ngọc cảm thấy đầu mình ê ẩm và hoa mắt nên ngồi xuống ghế, hai tay vòng lại trước ngực và nhắm mắt lại tĩnh tâm một mình.

...

Di từ chỗ phòng thay đồ ở khu tập thể phía sau trường bước ra, trên mình mặc áo sơ mi đen, tóc búi gọn lại, đeo kính áp tròng màu tím và đội mũ lưỡi đen cụp xuống. Phía sau có đeo thắt lưng có gắn một thanh kiếm nhật dài. Nhỏ bước ra ngoài và cầm lấy điện thoại và gọi:

– ... Alo...

– Mọi chuyện sao rồi?

– Thừa tiểu thư, ở biệt thự thất bại rồi ạ, quả bom mà tiểu thư Sona gài vào đã bọ hỏng. Còn về việc ám sát Gia Kỳ cũng vậy, bọn chúng đang đuổi theo Sona đến trường Đại học có cả cậu Duy, Gia Kỳ và Kim Nhã. Cô hãy nhanh chóng giải quyết nhanh đi ạ.

Bên đầu dây trả lời.

– Tôi hiểu rồi.

Di cúp máy và đi đến phòng học mà mình muốn đến. Nhỏ mang khẩu trang vào chỉ để lộ ánh mắt tím sắc lẹm.

...

Tại phòng học, Gia Ngọc đang trong trạng thái ngủ nhưng mắt vẫn khẽ nhắm hờ. Cả dáng người toát lên một vẻ đẹp lạnh lẽo hút hồn. Cậu dần chìm trong giấc ngủ, đầu óc cảm thấy được thư giãn hẳn không còn nghĩ ngợi gì nhiều.

Cánh cửa ra vào từ từ hé mở, một cô gái mặc nguyên bộ đồ đen từ trên xuống dưới chậm rãi bước vào, bước chân nhẹ nhàng không để phát ra tiếng động. Khuôn mặt bị che đi bởi chiếc khẩu trang màu đen cùng với mũ lưỡi trai cùng màu, ánh mắt tím sắc sảo đầy bí ẩn nhìn trừng vào người con trai kia. Trên tay cầm con dao sắc nhọn tiến lại gần Gia Ngọc, miệng lầm nhảm vài chữ:

– Có thù phải trả.

Cô cầm chắc con dao trong tay và giờ thẳng dao định đâm thẳng trực diện về phía Gia Ngọc nhưng bị bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy. Cậu bất ngờ đứng bật dậy đẩy cô gái vào tường, kẻ con dao sát cổ, máu chảy rì rì xuống lưỡi dao. Ánh mắt tím hiện lên sự đau rát và có chút gì đó sợ hãi. Cô cố chống cự nhưng không thể vì chỉ cần cô xê dịch thì có thể chết ngay bây giờ.

Gia Ngọc nhìn thẳng vào mắt màu tím bí ẩn của người con gái đó, chợt cậu cảm thấy tim mình nhói lên một giây, ánh mắt chuyển sang thoảng buồn lạnh lẽo, dường như cậu đã phát hiện ra một điều.

– Giết đi.

Cô gần giọng nói dứt khoát.

– Em chính là...

Giọng nói cậu chợt run lên nhưng đang định nói ra thì có một con dao lia qua xướt vào cánh tay cậu, tạo nên vết thương dài và tứa ra máu. Con dao trên tay cậu xuống, cậu quay lại nhìn ra phía cửa thì thấy có một cô gái mặc đồ tựa như cô gái mà cậu đang giữ.

– Rose...

Được đà Rose đẩy Gia Ngọc ra và định chạy đi thì Duy cùng một nhóm vệ sĩ vào chặn mọi lối đi. Rose và Sona nhìn xung quanh. Tình thế bây giờ buộc họ phải ra tay, Sona rút kiếm còn Rose dùng tay không.

– Mau bắt họ lại.

Duy ra lệnh cho vệ sĩ.

– Dừng...

Gia Ngọc chưa kịp nói gì thêm thì họ đã xông vào tấn công. Những tên vệ sĩ tấn công về phía Sona, kể cả Duy. Còn Rose thì mặt đối mặt với Gia Ngọc. Cậu có vẻ không muốn hề muốn ra tay nhưng điều đó đã không cho phép, chính cô gái đó đã trực tiếp tấn công cậu. Đôi bên đều đánh nhau bằng những pha võ thuật hết sức ngoạn mục.

Một lớp học trở nên rối loạn, chỉ toàn chém giết, máu me bê bết. Sona đánh với đám vệ sĩ khiến cô có vẻ kiệt sức dần và còn phải đối phó với Duy. Cô đánh với Duy và dường như không thể chống cự được nổi nữa vì cậu quá giỏi. Cô liên tục bị đánh vào tay và vùng bụng nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

– Cô sẽ không đánh bại được tôi, hãy dừng lại đi.

Duy lên tiếng.

Sona không nói gì cả mặc cho mình bị thương thì cô vẫn tiếp tục tấn công cậu. Cô cầm chặt kiếm của mình rồi đi thật nhanh tới chỗ Duy và định đưa ra nhát chém thì đã bị Duy tấn công lại một phát thật mạnh vào vùng bụng ngã phịch xuống. Giờ Sona đã thực sự không thể đứng dậy nổi, cô ôm lấy bụng của mình, vẻ mặt nhăn lại vì đau.

– Sona...

Rose quay lại nhìn thấy Sona bị thương nặng và nằm bệt dưới sàn, cô vội kêu lên. Cô đang đánh với Gia Ngọc thì bị cậu tấn công lại, khiến mọi động tác đều bị hỏng. Gia Ngọc thấy vậy nhanh chóng dừng tay lại. Rose vội chạy lại chỗ Sona và đỡ cô ấy đứng dậy, nét mặt vô cùng lo lắng.

– Mau bắt họ lại.

Duy nhanh chóng ra lệnh cho vệ sĩ.

Sona thừa cơ rút súng từ trong áo ra và bắn vào cửa kính.

“Choang.”

Cửa kính vỡ nát, những mảnh vỡ bay tứ tung. Rose và Sona nhanh chóng nhảy qua bậu cửa sổ. Gia Ngọc và Duy cùng đám vệ sĩ không kịp phản ứng gì chỉ biết nhìn xuống và họ đã biến mất ngay sau đó.

Gia Ngọc cũng chạy đi khỏi với vẻ rất vội và lo lắng.

– Sona, cô hãy đợi đó, sẽ có một lúc tôi vạch trần được bộ mặt thật của cô.

Duy gằn giọng nói và cùng nhóm vệ sĩ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Tại nhà kho của trường:

Sau khi thay đồ, Di đỡ Vy tới một chỗ trống ngồi xuống và tựa vào tường. Nét mặt của Vy biến thái nhợt hơn hẳn.

– Di, mình đau...

Nhỏ nói giọng yếu ớt.

– Cố gắng đi, chúng ta sẽ ra khỏi đây. Phải nhanh chóng đến bệnh viện thôi.

Di nói giọng lo lắng.

Vy thật sự rất đau sau một sự phản công thật mạnh ở vùng bụng. Di khoác tay Vy và đỡ nhỏ đứng dậy và đi ra khỏi nhà kho. Nhưng vừa bước ra thì Vy chợt đứng lại và nói với Di:

– Di nên tới chỗ của Gia Ngọc đi.

– Nhưng...

Nhỏ chần chừ.

– Đi đi, mình không sao đâu.

Vy thả tay của Di ra. Nét mặt của nhỏ trắng bệch, môi khô lại, một tay ôm lấy bụng.

– Không được, phải đi đến bệnh viện.

Di thật sự không muốn bỏ Vy ngay lúc này, nhỏ rất lo cho tình trạng của Vy lúc này.

– Mình tự lo được, đi đi.

Vy cố nói.

Di đành phải nghe theo và đi đến lớp học của Gia Ngọc. Còn Vy cố gắng để đi ra đến cổng trường. Di đi một cách nhanh chóng trên con đường đến lớp. Khi đi ngang qua khu nghiên cứu viện hàn lâm, nhỏ chợt dừng chân lại.

– Thuốc nghiên cứu tới đâu rồi?

Gia Kỳ lên tiếng. Anh ta và Kim Nhã đang có mặt trong phòng nghiên cứu cùng với một nhóm người trong khoa đang thảo luận về một vấn đề.

– Đã hoàn tất thưa cậu.

Một nhân viên nữ đưa cho Gia Kỳ một bản thảo có ghi trình thí nghiệm mang tên ” Đề án thí nghiệm – Bồi dưỡng quân nhân siêu nhiên.”

Anh ta cầm lấy, lật từng trang một xem và nhìn Kim Nhã cười. Hai nụ cười của sự bí hiểm.

– Vậy thì em sẽ có được Gia Ngọc theo ý muốn rồi... Ha ha...

Kim Nhã cười lớn.

– Đề án thí nghiệm đã hoàn thành giờ chỉ cần người để thí nghiệm, cậu định thí nghiệm trên ai vậy?

Một giáo sư trẻ hỏi.

– Không ai khác chính là nó, người được mấy người coi là thiên tài.

Gia Kỳ nói rồi hướng mắt về phía bảng những đối tượng cần thí nghiệm. Anh ta rút ra một tấm ảnh của Gia Ngọc rồi đi lại bảng đó dính lên.

– Là Gia Ngọc sao?

Câu trả lời của Gia Kỳ đều làm cho những người trong khoa bất ngờ.

– Đúng vậy, nó chính là đối tượng thí nghiệm. Chúng tôi sẽ điều khiển nó làm mọi việc vì nó không phải là một con người bình thường dễ sai khiến được. Nó giỏi trong mọi lĩnh vực vì vậy chỉ cần điều khiển nó là được.

Anh ta tiếp lời rồi cười đắc ý.

Những lời nói ấy đều được Di nghe được và nhỏ ngơ ra vì ngạc nhiên khi nghe được.

– Đề án thí nghiệm – Bồi dưỡng quân nhân siêu nhiên. Đối tượng thí nghiệm là Gia Ngọc.

Nhỏ đứng vịn vào cửa và không may nhỏ làm rơi điện thoại xuống dưới nền làm nó vang lên một tiếng thật lớn.

“Choang.”

Gia Kỳ, Kim Nhã và những người trong đó đều giật mình nhìn ra phía cửa.

– Là ai?

Kim Nhã và Gia Kỳ vội chạy ra xem. Di chưa kịp ổn định lại thì bị phát hiện.

– Là mày?

Kim Nhã vội lên tiếng và giãn căng đồng tử ra.

– Mau bắt nó lại đi, có lẽ nó đã nghe được tất cả.

Kim Nhã quay sang nói với Gia Kỳ.

Di vội chạy đi thật nhanh. Gia Kỳ cho đám vệ sĩ đuổi theo, Kim Nhã đã bám theo Di. Nhỏ chạy lên trên tầng hai của khu nghiên cứu, chạy dốc hết sức.

– Đứng lại mau.

Kim Nhã nói lớn. Đám vệ sĩ chia nhau ra và đuổi theo. Kim Nhã phía cầu thang cuối cùng, Gia Kỳ phía cầu thang đầu tiên để chặn đầu Di, vì nhỏ đã chạy lên cầu thang giữa. Nhỏ chạy đến tầng hai, thì hai bên Kim Nhã và Gia Kỳ đều đang chạy đến. Nhỏ nhìn xung quanh và chỉ còn đường chạy lên trên sân thượng. Lên đến sân thượng thì chỉ còn ngõ cụt.

– Mày chạy đâu cho thoát, hả?

Kim Nhã vừa nói vừa thở. Giờ đang ở trên tầng hai của khu nghiên cứu, Di cũng không còn lối thoát nào trừ khi có một năng lực siêu nhiên nào đó giúp nhỏ bay xuống một cách dễ dàng, nhưng điều đó có lẽ sẽ không bao giờ có. Nhỏ cảm thấy lo lắng và rối bời, hai tay nắm chặt lại.

Gia Kỳ rút súng ra và bóp cò cảnh cách, miệng nhếch lên một đường cong cực kì hiểm độc.

– Mày mà chết chắc thằng Gia Ngọc đau lắm đây. Đúng thật là không ngờ rằng, thằng em trai mình nó lại yêu con nhỏ giúp việc kia chứ.

Anh ta chép môi.

– Anh mau giết nó đi, em không muốn thấy nó ở bên Gia Ngọc chút nào.

Kim Nhã thúc giục Gia Kỳ.

– Được, dù gì cũng phải giết nó. Nó đã biết tất cả về cuộc thí nghiệm rồi.

Gia Kỳ giờ hòng súng chia thẳng về phía Di. Nhỏ dần lùi lùi ra sau, chỉ cần nhấc vài bước chân là có thể ngã xuống ngay tứ khắc, điện thoại trên tay nhỏ rơi xuống và phát sáng lên.

Gia Ngọc đi tìm Di, cậu chạy hết chỗ này đến chỗ khác, hết sức lo lắng. Cậu chợt nhớ đến điện thoại của mình, Di đang cầm nó. Cậu vội mở chiếc đồng hồ thông minh trên tay, mở định vị GPS. Không cần tìm đâu xa cậu vội chạy đi nhanh chóng.

Những bước chân dần dừng lại vì đã không lùi được nữa. Nhỏ nghĩ, nhỏ sẽ chết bây giờ sao, khi mọi mục tiêu cần đạt tới chưa làm được, tất cả sẽ kết thúc như thế sao... Ánh mắt socola đặc hiện rõ sự sợ hãi.

“Pằng”

Gia Kỳ nổ súng, phát đạn bay thẳng về phía Di, nhỏ chỉ biết đứng thẩn người nhìn viên đạn bay tới mình, rồi bất chợt nhỏ bị đẩy qua một bên ngã phịch xuống nền.

– Gia Ngọc...

Gia Kỳ và Kim Nhã cùng đồng thanh rồi chạy lao tới, khi nhìn thấy Gia Ngọc bất ngờ từ đâu chạy tới. Gia Ngọc đã đỡ lấy phát đạn ấy, và ngã xuống dưới, người cậu đập vào thành lang can và lăn đùng xuống nền xi măng. Máu từ chỗ ngực phải cậu loàn ra, cậu nhắm mắt lại và bất tỉnh ngay tứ khắc. Mọi sinh viên đều tập trung lại đông đúc và xem.

– Gia Ngọc.

Gia Kỳ nói lớn và nhanh chóng chạy xuống chỗ cậu ngay, theo sau là đám vệ sĩ.

Di giãn căng đồng tử hướng mắt xuống phía dưới, nhỏ đơ người, cánh tay giờ ra rồi lại thụt vô. Trong lòng nhỏ, như có gì đó không thể diễn tả được ngay lúc này. Tim chợt nhói lên. Điều nhỏ muốn nó đã đến nhưng sao lòng lại cảm thấy day dứt và chồn chồn làm sao đó.

Kim Nhã đứng dậy, kéo phát Di lại và tát thật mạnh vào mặt nhỏ.

“Bép.”

– Tại đây, tại đây.

Kim Nhã gần giọng quát lớn.

– Gia Ngọc mà có chuyện gì xảy ra thì tao sẽ là người tận tay giết mày.

Cô nàng nói tiếp, về mặt tức sôi cả lên.

Di cười nhạt và quay lại nhìn trừng vào Kim Nhã.

– Giết tôi sao... Chung tình thật...

Nhỏ nói giọng thân nhiên và trên môi hiện lên một đường cong tà mị.

– Nếu cứ thích chen vào... Người tiếp theo chết sẽ là chị...

Dứt lời, Di đi thẳng và va vào vai của Kim Nhã rồi đi khỏi một cách lạnh lùng. Kim Nhã dường như không hiểu những gì mà Di nói, cô nàng chỉ biết nhìn Di đi khuất bóng.

Phía dưới, Duy cũng chà trộn vào chỗ đám đông xem có chuyện gì xảy ra thì không ngờ cậu thấy Gia Kỳ đang đỡ lấy Gia Ngọc, máu bê bết khắp người. Gia Kỳ đang vô cùng hoảng sợ và lo lắng. Duy vội chạy lại.

– Chuyện gì vậy? Gia Ngọc bị sao vậy anh?

Duy lo lắng hỏi nhanh.

– Nó... Nó bị ngã từ trên tầng hai xuống... Với lại còn... Bị bắn...

Gia Kỳ trả lời với giọng cực run vì đang lo sợ.

– Tại sao lại vậy chứ?

Duy nhìn Gia Ngọc và cấu chặt tay mình, vì cậu đã nghĩ ra mọi chuyện diễn ra như thế nào.

“Vù... Vù... Vù...”

Máy bay trực thăng bay tới và hạ cánh xuống, mọi người đều giải tán qua một bên. Đó chính là máy bay từ bệnh viện B.b mà Gia Kỳ gọi tới. Những y tá và bác sĩ giỏi nhanh chóng đưa Gia Ngọc lên máy bay và đến bệnh viện một cách nhanh nhất có thể.

Duy và Gia Kỳ cũng lên xe và đi đến bệnh viện.

Ở một nơi nào đó trong sân trường này, cô gái đó đang hướng mắt nhìn chiếc máy bay trực thăng bay đi, trên môi hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

– Mọi thứ sẽ kết thúc nhanh thôi.

Nụ cười tắt dần trong vài giây.

– Sona, phải rồi không biết Sona đã đến bệnh viện chưa?

Cô gái ấy nhanh chóng rời đi.

...

Vy đón taxi đến bệnh viện B.b. Nhỏ xuống xe và đi vào bệnh viện, từng bước chân đi không vững, một tay ôm lấy vùng bụng. Mặt nhỏ trở nên biến sắc, mồ hôi rơi là châu. Nhỏ đang đi vào trong bệnh viện, dưới tầng một dòng người đông đúc, nên nhỏ cố bước chân lên từng bậc thang để lên trên tầng hai. Lên đến nơi, nhỏ dường như không thể đi được nữa, nhỏ cảm thấy thật sự rất đau, đau quặn quại vùng bụng. Nhỏ vịn tay vào hành lang và đi từ từ thì va phải một người mà nhỏ đã từng cảm thấy đe dọa.

– Ai đây ta?

Cô nàng nói đều đều rồi cười nhạt. Không ai khác chính là vợ của Hoàng Duy.

– Là cô.

Nhỏ nhìn Hải Vân rồi hướng mắt đi chỗ khác một cách khinh bỉ. Hải Vân đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe cùng với nhóm vệ sĩ nữ theo sau. Cô nàng đi lại gần Vy và nhìn nhỏ với ánh mắt hiểm. Cô nàng đưa tay lên đẩy mạnh Vy ngã xuống sàn một cách đột ngột. Vy ngã phịch xuống nhưng không thể đứng dậy nổi nữa, nhỏ quá đau, về mặt tái nhợt hẳn, mồ hôi nhễ nhại. Hải Vân cười lớn:

– Ha ha ha. Đau lắm phải không?

Vy cắn răng chịu đựng, cô bầm lấy hành lang để đứng dậy nhưng lại bị Hải Vân đẩy ngã tiếp.

– Muốn gì?

Nhỏ lên tiếng tức giận.

– Không muốn gì cả.

Vân vòng tay trước ngực và nhếch miệng cười nói tiếp.

– Bây giờ tao mới biết mày là một đứa giúp việc thấp hèn đang làm việc ở chỗ chồng tao. Thật nực cười mà. Tại sao chồng tao lại có thể yêu một đứa như mày vậy chứ? Nhưng mà không sao, vì tao có thể đưa chồng tao về được mà còn khiến...

Hải Vân khụy khối và trừng mắt nhìn thẳng vào nhỏ.

– Khiến mày đi tù đó.

Cô nàng nói dứt khoát.

Vy không hiểu Vân nói gì cả nhưng nhỏ không tỏ vẻ tò mò.

– Đi tù?

Nhỏ cười nhạt.

– Cô tưởng dễ dàng vậy sao?

– Đúng.

Hải Vân đáp nhanh gọn rồi lôi điện thoại ra lướt nhanh. Và cô nàng mở ra một video giờ trước mặt Vy.

– Bao nhiêu đây đủ chứ?

Hải Vân cười đều cợt. Vy chợt bất ngờ, giãn căng đồng tử khi nhìn xem đoạn video đó. Một đoạn video quay lại vụ náo loạn tại tòa nhà hội họp ở cảng biển Blue. Một cô gái đứng phía trên tầng cao, cầm súng ngắn đang bắn liên hồi xuống phía dưới đám vệ sĩ, những người chức trách làm việc cùng ông Lâm. Ánh mắt xanh rêu hiện rục sự tàn ác, nụ cười tà mị. Chiếc mặt nạ của cô đột nhiên bị rơi xuống đột ngột, hiện rõ khuôn mặt sắc sảo như một bông hoa. Đoạn video tiếp tục chạy cho đến khi vụ náo loạn chấm dứt.

– Sona là ai ta?

Hải Vân nói từ từ từng chữ một. Vy vội giật lấy điện thoại của cô nhưng không được và bị cô đẩy ra và giáng cho nhỏ một cái tát thật mạnh.

“Chát.”

Cô nàng nắm lấy vạt áo của Vy nẩy lên và nhìn nhỏ với ánh mắt sắc như dao.

– Mày đừng tưởng mình mạnh hơn ai hết có biết chưa... Hả...

Hải Vân nói lớn. Vy không thể phản kháng được vì nhỏ quá yếu. Cô nàng bóp chặt cổ nhỏ.

– Dừng tay lại.

Tiếng nói phát ra từ một cô gái. Hải Vân nghe được và buông tay quay lại nhìn.

– Di.

Vy nói rồi ngã đi trong vô thức. Di vội chạy lại xô mạnh Vân ra một bên và đỡ lấy Vy. Nhỏ lo lắng và vội gọi các y tá tới đưa Vy đi. Di đi lại gần nhìn Vân với ánh mắt sắc lẹm.

– Sợ chết chứ?

Di hỏi cô một câu đơn giản khiến cô nàng có chút ngẩn người. Đám vệ sĩ tiến lại gần. Vân vội ra lệnh họ dừng bước.

– Không.

Vân nhìn nhỏ trả lời nghiêm túc và miệng nhếch mép cười.

– Không?

Di đáp rồi toát lên một nụ cười tà mị rồi tắt ngay tút khác. Nhỏ tiến sát Hải Vân một tay ôm lấy cô và tay còn lại nhỏ cầm con dao kề vào vùng hông phải của cô. Nhỏ ghé sát tai cô và nói thì thầm, ánh mắt nhỏ không khác gì một lưỡi dao sắc bén khác hẳn với ánh mắt long lanh ảm đạm buồn ngày nào.

– Phải chết cay đắng tới sâu thẳm, nhưng nghĩ tới việc phải chết mà chưa kịp sống thì không thể chịu nổi phải không?

Vân định dùng tay đẩy Di ra khỏi nhưng bị cánh tay nhỏ đẩy người Vân vào nhỏ, làm cho con dao đâm xướt qua da của cô. Cô nhăn mặt lại vì đau.

– Buông ra.

– Nếu còn động chạm vào Kiều Vy thì cô biết thế nào rồi chứ?

Nhỏ nói giọng trầm đặc rồi buông thả Vân ra. Cô ôm lấy vết thương đang rỉ máu.

– Một thiên thần hóa ra là một ác quỷ.

Cô nâng cao giọng, ánh mắt nổi hằn tia đỏ dữ dội.

– Nếu hành động đó vẫn còn tiếp diễn... Sẽ dẫn đến một cái chết thảm lạnh.

Nói rồi Di cười rồi lạnh lùng quay người đi và mất đi nụ cười thay vào đó là một gương mặt lạnh băng.

Hải Vân chỉ biết đứng nhìn, hai tay xiết tay lại, cắn chặt môi. Và nhìn lấy điện thoại của mình và nắm chặt lấy nó.

– Không chỉ có con bạn mày mà còn có mày...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Một tháng sau.

Hoàng Duy từ ngoài đi vào trong bệnh viện với vẻ bí ẩn. Cậu khoác chiếc áo blous trắng, mặc bị che đi bởi chiếc khẩu trang y tế. Cậu đi tới phòng của Gia Ngọc nơi thẳng bạn mình đang ngày đêm làm việc như cỗ máy, không hay biết cũng không nhận ra cậu là ai. Nhân lúc vệ sĩ không có ở đây, cậu quan sát xung quanh rồi mở cửa đi vào.

Đã hơn một tháng qua, Gia Ngọc không nhận ra chính bản thân mình, chỉ biết làm và làm theo sự sai khiến của ba và anh trai, làm những việc phạm pháp. Duy nhìn vẻ xanh xao, hốc hác của Gia Ngọc cảm thấy không thể chịu nổi. Cậu luôn lén lút vào đây để cố gắng làm cho Gia Ngọc trở lại bình thường. Hằng ngày cậu luôn chứng kiến sự đau đớn mà Gia Ngọc phải chịu đựng.

Gia Ngọc dừng tay, rời mắt khỏi màn hình laptop nhìn Hoàng Duy với ánh mắt vô hồn như một người xa lạ.

Duy tháo khẩu trang xuống và đi lại gần Gia Ngọc rồi đưa trước mặt cậu một viên thuốc Tonic – G. Lúc nào cậu cũng vào đây chỉ đưa cho cậu duy nhất loại thuốc này và bắt cậu uống vì nó có thể giúp cơ thể của cậu tốt hơn vì Gia Ngọc không chịu ăn uống.

– Mày hãy uống cái này đi.

Duy nhìn cậu nói.

Gia Ngọc không nói gì chỉ cầm lấy viên thuốc uống mà không cần biết đó là thứ gì. Rồi chợt cậu ngất đi.

– Như vậy sẽ tốt hơn, mày không cần phải làm việc nhiều. Tao không thể giúp mày thoát ra khỏi đây, chỉ có chính mày mới làm được điều đó.

Dứt lời, Duy nhanh chóng ra khỏi đây trước khi bị phát hiện.

Một lát sau, Gia Ngọc tỉnh lại, nhìn thấy mọi thứ xung quanh quay cuồng, ánh sáng của bóng điện khiến cậu chói mắt. Cậu ngồi bật dậy, cảm thấy cơ thể như không còn sức lực. Cậu thấy tay mình bị còng lại và gièm ống tiêm truyền dịch, Cậu không hiểu có chuyện gì xảy ra với mình, tại sao lại ở đây. Cậu cố gắng nhớ lại, cậu chỉ nhớ mình bị bắn và rơi từ tầng hai của trường đại học xuống rồi sau đó chuyện gì xảy ra thì cậu hoàn toàn không hay biết.

Gia Ngọc dùng sức tháo bỏ chiếc còng số tám ra, gân xanh nổi chần chờ. Chiếc còng bung ra, tay cậu đỏ ửng đến nổi chảy máu. Cậu vội giũ quần chân

chạy nhưng ngã khụy xuống vì cơ thể quá yếu, cậu cảm thấy đau đầu, nhìn mọi thứ xung quanh nhòe đi. Cậu ôm đầu lắc mạnh, rồi bám lấy tường cố đứng dậy.

“Choang.”

Bình truyền nước bị cậu lôi đi vỡ toan, mảnh vỡ cùng với nước bắn tung tóe. Hai tên vệ sĩ canh gác ở ngoài giật mình vội chạy vào để xem có chuyện gì xảy ra.

“Xẹt.”

Hai tên vệ sĩ phịch xuống sàn, mắt tròn lên. Cả hai tên đều chết khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì bị cửa sổ chết. Mảnh vỡ trên tay Gia Ngọc rơi xuống leng keng vài giọt máu bắn ra. Sau khi giải quyết xong hai tên vệ sĩ cậu nhanh chóng đi khỏi đây.

Gia Ngọc nhấc từng bước đi chao đảo tưởng chừng sẽ ngã xuống, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán, nét mặt trắng bệch, môi khô lại tím ngắt, mặc trên người bộ đồ bệnh nhân. Bây giờ cậu chỉ nghĩ đến việc phải quay về khu biệt thự Cube một cách nhanh nhất trước khi quá muộn. Cậu đã ở trong bệnh viện hơn một tháng mà không hề biết gì, chỉ làm việc như một cỗ máy bị người khác điều khiển.

Cậu đi trên dãy hành lang của bệnh viện, bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía cậu nhưng cậu không quan tâm, cứ tiếp tục đi và vô tình va chúng cô y tá.

– Này, cậu... Cậu có sao không... Đây chẳng phải là...

Cô y tá lo lắng nói, vội đỡ lấy Gia Ngọc và nhận ra cậu là ai.

– Bỏ ra.

Cậu gằn giọng nói và hất mạnh tay cô y tá ra rồi đi.

...

Di và Vy chạy trốn thật nhanh khỏi đám vệ sĩ đang đuổi theo sau. Hai nhóc chạy vào rừng thông, dốc sức chạy ra khỏi căn biệt thự này. Vì nơi này quá lớn, không biết chạy ngõ nào, nó giống như một kết giới không có lối thoát, chạy đi chạy lại thì cũng quay lại chỗ cũ.

– Tại sao chúng ta cứ quay lại chỗ này, chẳng phải bạn nắm rõ sơ đồ khu biệt thự này sao?

Di gằn giọng nói và thở hắt ra.

– Mình không biết, sơ đồ mình đang giữ chỉ là thứ tự các khu thôi, còn sơ đồ thiết kế toàn bộ thì mình không biết.

Vy nhìn Di trả lời, nét mặt trầm mặc.

– Phải tìm cách ra khỏi đây.

Di tiếp lời.

– Bọn chúng vẫn đuổi theo sau, nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta...

“Pằng.”

– Di...

Một phát đạn bất ngờ bay tới xẹt qua hông trái của Di, nhóc ngã phịch xuống. Vy vội chạy lại đỡ nhóc, nét mặt lo lắng và ghé sát tai Di nói thầm điều gì đó, rồi đứng dậy chạy đi một mạch để Di nằm lại đó.

– Mau đưa con nhóc tới phòng thí nghiệm đi.

Gia Kỳ nói giọng đều đều. Vừa rồi chính anh ta đã ra tay bắn Di.

Hai tên vệ sĩ đưa Di theo yêu cầu Gia Kỳ đến phòng thí nghiệm.

Tối.

Vy lên vào bên trong phòng thí nghiệm. Nét mặt nhóc hoàn toàn trầm mặc, đầu tóc rối bù. Nhóc nắm vịn cửa từ từ bước vào, rồi đứng hình một lát ngạc nhiên khi nhìn thấy một căn phòng rộng lớn, xung quanh có rất nhiều giường bệnh, dụng cụ thí nghiệm và dao mổ, trên các kệ tủ còn chứa nhiều bình đựng nội tạng người. Nhiệt độ trong này dưới 20 độ C, vô cùng lạnh. Đây là phòng thí nghiệm mật dưới tầng hầm, không hề có ai biết đến ngoại trừ Gia Kỳ và ông Gia Lâm ra. Sở dĩ Vy vào được đây vì trước đó Vy đã lên đi theo Gia Kỳ xuống dưới đây để xem thử nhưng chỉ đứng ở ngoài không vào được trong.

Nhân cơ hội không có ai, Vy chạy tới chỗ Di, nơi nhỏ bị trói đứng ở cái cột. Di đang trong tình trạng vẫn chưa tỉnh, nét mặt nhỏ tái nhợt, vết thương ở hông chảy máu rỉ rả.

– Di... Di, tỉnh lại đi...

Vy lay lay người Di, cố gắng làm cho Di tỉnh lại.

“Bộp”

Vy ngã phịch xuống, ngất lịm đi khi bị đánh lên từ phía sau.

– Con nhỏ này muốn vào chỗ chết mà. Mau lôi nó nhốt vào bể chứa nước đi. Bây giờ giao lại cho em xử lý, Kim Nhã.

Gia Kỳ mỉm cười nói.

– Dạ vâng, cảm ơn anh.

Kim Nhã trả lời, ánh mắt nhìn chú mục Di sắc như sao. Rồi cầm lấy ca nước lạnh đi tới tạt thẳng vào mặt Di.

Di chợt tỉnh dậy, mắt từ từ mở hần rồi ngẩng mặt lên nhìn Kim Nhã với ánh mắt vô cảm. Nhã đưa tay vuốt nhẹ má Di và mỉm cười với điệu bộ điều cốt.

– Nhìn kĩ thì mày cũng đẹp lắm, nhưng mày có chỗ nào hơn tao chứ sao Gia Ngọc lại có thể yêu một đứa giúp việc như mày chứ?

Kim Nhã gần giọng nói.

– Kê hèn.

Di nói giọng bình thản, nét mặt không một chút sợ hãi.

“Chát.”

Nhã vùng tay tát mạnh vào mặt Di, in hằn năm ngón tay đỏ ửng, câu nói của Di chỉ khiến cô thêm tức giận.

– Nhưng dù sao, thì mày cũng sẽ chết, lúc đó Gia Ngọc sẽ là của tao. Sẽ chẳng có ai tới cứu được mày.

Di im lặng không nói gì, nghiêng rãnh chịu đựng. Mắt nhìn trần trần Kim Nhã. Nhỏ cảm thấy lạnh buốt khắp cơ thể và rát ngay ở bên hông. Bây giờ Di chỉ đang cầu mong thoát ra khỏi đây, nhưng điều đó khó có thể.

Gia Kỳ chỉ biết ngồi trên chiếc ghế tựa, chân bắt chéo, hai tay vòng lại trước ngực, miệng nhếch mép cười.

Kim Nhã đi tới hộp đựng dụng cụ phẫu thuật cầm lấy một con dao mổ rồi đi lại gần Di, quơ quơ con dao trước mặt nhỏ, rồi đặt nó lên mặt Di và kéo từ từ xuống dưới bã vai.

– Tao sẽ cho mày ném con đầu đón cửa vào da thịt.

Kim Nhã nói giọng chua chát, miệng luôn cong lên vẻ thích thú. Cô cầm chặt con dao trong tay rồi từ từ rạch một đường dài trên bã vai Di. Phần áo bị rách, máu chảy thấm ra ngoài. Nét mặt Di nhăn lại vì đau nhưng nhỏ cố gắng chịu đựng để không phát ra tiếng, đôi chân trần run run không thể nào đứng vững.

– Ha... Ha... Ha... Sao, cảm thấy như thế nào, đau lắm phải không... Mày cũng giỏi chịu đựng đó, không một tiếng hét, một lời van xin cũng không. Lần này tao sẽ cho mày đi gặp ba mẹ mày luôn.

“Pằng”

Vừa dứt lời, Kim Nhã giờ thẳng con dao định đâm Di thì một phát súng vang lên, viên đạn bay xướt qua mặt Nhã, khiến cô giật mình quay lại. Gia Kỳ đứng bật dậy và giăn đôi đồng tử nhìn.

– Gia Ngọc.

Di thốt lên, ánh mắt nhìn cậu sự chờ đợi.

Gia Ngọc đứng nhìn Kim Nhã và Gia Kỳ với ánh mắt xanh dương của sự tức giận, vẻ mặt lạnh toát đến đáng sợ hơn bao giờ hết. Cậu thả khẩu súng rơi xuống sàn và rút lấy thanh kiếm dài trên bàn rồi đi.

“Choang”

Những tấm kính vỡ toan, những chiếc bình khí lũng lổ xì ra khí lạnh. Cậu nhấc chân đi với vẻ mệt nhừ và đang cố bước. Thanh kiếm dài sắc bén cạ dưới mặt nền bắn ra tia lửa cảm giác như cứa vào da thịt một cách rùng rợn.

– Không thể nào, tại sao mày lại có thể...

Chưa kịp nói hết câu, Gia Ngọc vùng kiếm tấn công. Gia Kỳ nhanh chóng né được và vớ lấy thanh kiếm đánh trả. Vì Gia Ngọc quá yếu không thể đánh lại, chợt cậu cảm thấy mắt mình mờ đi. Nhân lúc cậu không tập trung, Gia Kỳ dụng mạnh cán kiếm vào tay Gia Ngọc, khiến thanh kiếm rơi xuống. Nhân cơ hội này, Gia Kỳ muốn giết chết thằng em trai của mình, vì từ lâu anh ta đã có ý định đó để độc chiếm thế lực mà Gia Ngọc đang nắm giữ trong thế giới ngầm. Anh ta cầm chặt kiếm và chuẩn bị tư thế tiến em trai mình đi sang thế giới bên kia thì bất ngờ Gia Ngọc giữ lấy mũi kiếm, máu chảy từng giọt nhỏ xuống sàn. Cậu hát bay kiếm và nắm lấy vật áo Gia Kỳ đẩy mạnh vào trúng túm gổ, làm cho anh ta bất tỉnh.

Gia Ngọc cúi xuống nhặt lấy kiếm rồi từ từ tiến lại gần chỗ Kim Nhã đang đứng. Nét mặt cô lúc này vô cùng sợ hãi, tay chân run bần bặc lùi dần về phía sau không có lối nào để chạy thoát. Nhìn về mặt đáng sợ của Gia Ngọc, Nhã chỉ biết cầu nguyện chúa trời.

– Xin cậu... Tha cho tôi...

Không nghe gì cả, cậu giơ kiếm lên và nhắm thẳng vào mục tiêu đâm.

– A.

Kim Nhã hét lên.

“Cheng.”

Thanh kiếm chệch hướng vì mắt cậu bị nước hoa xịt vào do Kim Nhã làm. Cô vội đẩy Gia Ngọc ra và guồng chân chạy đi nhanh chóng. Mắt cậu nhòe đi vì nước hoa nhưng cũng may cậu mang kính áp tròng nên không hư hại đến mắt. Cậu vội đi tới mở trời cho Di, ánh mắt nhìn nhỏ vô cùng lo lắng.

– Xin lỗi.

Gia Ngọc trầm giọng nói, vết thương ở tay chảy máu rỉ rả khiến cậu cảm thấy đau rất nhưng vẫn cố gắng mở dây ra khỏi người Di. Nhỏ chỉ biết nhìn Gia Ngọc với ánh mắt thoáng buồn, chợt có một thứ cảm giác gì đó khiến tim nhỏ nhói lên một giây khi nhìn tình trạng của cậu lúc này rồi trở lại như cũ.

Sợi dây được tháo ra cũng là lúc cậu ngã gục xuống, vì quá kiệt sức. Di vội nâng người Gia Ngọc lên và liên tục lay lay người cậu.

– Gia Ngọc... Anh sao vậy, tỉnh lại đi...

– Gia Ngọc, bị sao vậy? Sao nó lại ở đây, không phải ở bệnh viện sao?

Hoàng Duy đi xuống phòng thí nghiệm để làm một vài cuộc thử nghiệm cậu nghĩ ra. Vừa bước xuống thì thấy Gia Ngọc vội chạy lại, cậu quay ra nhìn Gia Kỳ đang nằm bất tỉnh ở tầng kia, cậu không hiểu đã có chuyện gì xảy ra ở đây.

– Kiều Vy...

Di nói lớn khi nhìn thấy Vy bị nhốt trong bể chứa nước lạnh. Nhiệt độ ở đây càng lúc càng thấp xuống tới còn 10 độ C do các bình khí ở đây vừa rồi đã bị Gia Ngọc làm cho lủng lỗ làm thoát khí ra ngoài, sẽ không ai chịu nổi được cái lạnh ở đây. Hoàng Duy thấy vậy chạy tới, cầm lấy khẩu súng nhắm thẳng vào bể.

“Pằng... Choang.”

Viên đạn bay xuyên qua bể nước, tấm kính vỡ nát, nước chảy ào ra ngoài. Duy chạy lại bế Vy lên, cơ thể nhỏ lạnh buốt, người ướt sũng cần sưởi ấm ngay bây giờ nếu không sẽ nguy hiểm. Điều bây giờ cần phải rời khỏi đây ngay, nhiệt độ càng xuống thấp dần.

Di lạnh run ngồi ôm chặt lấy Gia Ngọc, còn Duy thì loay hoay cởi áo khoác ra và mặc vào cho Vy. Cậu nhìn Gia Kỳ đang nằm bất tỉnh đó, biết là sẽ tỉnh lại và có thể sẽ có một cuộc thăm sát ở đây. Cậu vội bế Vy lên để nhỏ nằm gọn một góc rồi đi lại chỗ Gia Ngọc đưa cậu lại chỗ tầng sau bức tường kính và Di cũng đi theo.

– Ở yên đây, tôi đi mở cửa.

Duy bước ra khỏi bức tường kính này thì chợt Gia Kỳ tỉnh lại, khiến cậu đi vào lại và kéo tấm rèm thật nhanh. Duy ra hiệu cho Di im lặng.

Gia Kỳ guồng người đứng dậy, cảm thấy cơ thể đau nhói và lạnh buốt. Anh ta cầm lấy súng và đi ra phía cửa với sự tức giận:

– Gia Ngọc mày được lắm...

Anh ta đi lên bậc thang và ra ngoài. Cánh cửa tầng hầm đóng sầm lại. Duy đi ra thì cánh cửa tầng hầm đã hoàn đóng lại không thể mở được nữa. Cậu bắt đầu cảm thấy rối trí. Cậu quay sang nhìn nhiệt kế nhiệt độ đang thấp dần, ở lâu nữa thì sẽ chết vì lạnh. Cậu loay hoay nghĩ cách. Sợ sò khu thí nghiệm cậu cũng không nắm rõ nữa, vì nó khá phức tạp. Chỉ cần nhớ sơ đồ khu làm việc thôi thì cũng đã nhớ không nổi rồi nói chi đến việc nhớ sơ đồ khu thí nghiệm. Giờ Duy chỉ còn trông cậy vào Gia Ngọc nhưng cậu đang bất tỉnh.

– Chỉ có Gia Ngọc mới có cách ra khỏi đây.

Duy nhìn Gia Ngọc với sự trông chờ. Di thì không nói gì chỉ biết im lặng và nắm tay Gia Ngọc. Duy đi lại chỗ Vy xem tình trạng của nhỏ ngay lúc này thật sự không được ổn. Người nhỏ tê cứng lại, hơi thở yếu dần.

– Không được... Vy không thể nào như thế được, cố gắng đi...

Duy chợt lo lắng hẳn lên, ôm chặt lấy Kiều Vy. Di lo lắng lại gần Vy.

– Vy làm sao rồi?

Duy không trả lời vội vọt qua Gia Ngọc làm mọi cách cho cậu tỉnh lại. Duy thật sự không thể kiềm nén được cảm xúc bây giờ, chưa bao giờ cậu cảm thấy lo lắng cho một ai như lúc này. Dù cậu biết đó là người sống với hai nội tâm. Cậu lay mạnh người Gia Ngọc.

– Gia Ngọc, làm ơn tỉnh lại đi, tao xin mày...

Duy không thể nào bình tĩnh nổi được nữa, nét mặt vô cùng lo lắng. Cậu đứng dậy cố gắng chịu cái lạnh từ những bình khí xả ra lục lọi những tủ thuốc tìm ống tiêm có chứa thuốc kích thích tỉnh lại.

Di nhìn mọi hành động của Duy thấy cậu hết sức lo lắng cho Vy và làm mọi cách vì Vy. Nhỏ cũng cảm thấy yên tâm được phần nào vì Vy cũng cần có một sự yêu thương nào đó. Còn đối với nhỏ, thì cái gọi là yêu thương vẫn chưa hề có cảm giác.

Duy tìm thấy thuốc vội lại tiêm vào tay Gia Ngọc. Chờ một đến hai phút, Gia Ngọc chợt tỉnh lại. Sắc mặt cậu trắng bệch, môi tím tái, cảm giác lạnh buốt quần quanh và cơn đau đầu vẫn lâng lâng.

– Mày tỉnh lại rồi, mau tìm cách đưa chúng ta ra khỏi đây ngay, không thì tất cả sẽ chết mất.

Duy nói nhanh khi Gia Ngọc còn chưa kịp tỉnh hẳn. Cậu ngồi bất động một lúc, dây thần kinh dần căng hết sức, cơ thể như cứng lại vì lạnh. Cậu cố định hình lại sơ đồ thiết kế khu biệt thự này. Thực chất rất ít khi cậu đến đây và cũng không nắm rõ khu biệt thự này thiết kế như thế nào.

Căn phòng thí nghiệm rộng lớn này bao quanh bởi bốn bức tường chỉ có một lối ra duy nhất nhưng đã bị đóng lại, cậu thật sự không thể nghĩ ra nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để suy nghĩ. Và một bàn tay lạnh nắm lấy bàn tay rướm máu của cậu. Cậu quay lại nhìn Di với ánh mắt đen huyền chất chứa bao nhiêu điều muốn nói với nhỏ ngay lúc này.

Gia Ngọc nhìn kĩ xung quanh căn phòng, từng góc ngách, khe hở và cậu dùng mắt tại một điểm.

– Đi thôi.

Cậu lên tiếng khiến Hoàng Duy và Di có chút ngạc nhiên.

– Đi đâu?

Hoàng Duy thắc mắc hỏi.

Cậu im lặng không trả lời, chống tay đứng dậy rồi nắm lấy tay Di đi tới chỗ một cái gương phẳng lớn. Còn Duy bế Vy theo sau.

Di và Hoàng Duy vẫn chưa hiểu Gia Ngọc định làm gì chỉ biết đứng yên chờ đợi nhìn cậu. Cậu đặt tay lên gương và nhắm mắt lại một lúc rồi mở ra.

“Choang”

Tấm kính vỡ toan, những mảnh kính bay tứ tung, mắt cậu hiện lên một màu xanh dương rồi nhanh chóng chuyển lại như cũ. Một con đường hầm thẳng sâu vào trong tối ngòm. Họ đi vào, bước lên từng bậc thang và họ bước lên trên một căn phòng rộng lớn, đầy đủ tiện nghi, hệ thống điện tự bật mở.

– Đây không phải phòng Minh Anh sao?

Duy bất ngờ lên tiếng.

– Thì ra trong phòng Minh Anh lại có con đường này.

Di nhìn Gia Ngọc nói rồi đỡ cậu đến chiếc ghế đệm ngồi xuống đó. Còn Duy thì đưa Vy lên giường nằm, bật lò sưởi lên. Cậu gièm ống truyền nước vào tay Vy, đắp chăn lại và cho nhỏ thở oxi. Cậu nắm lấy tay nhỏ, bàn tay tê buốt rồi cậu nắm xuống cạnh nhỏ và ôm lấy nhỏ chìm vào giấc ngủ vì đã quá mệt mỏi. Còn Di và Gia Ngọc tựa vào nhau rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Sáng.

Gia Kỳ đang ngồi phê phôn ăn sáng ở phòng ăn với vẻ mặt vô cùng tỉnh táo như không hề có chuyện gì xảy ra.

– Gia Ngọc, rồi mày cũng sẽ bị truy đuổi như một tội phạm thôi.

Anh ta nghĩ thầm, nhếch miệng cười nhạt, rồi cầm tách cà phê uống từ từ. Kim Nhã đi vào một cách nhanh chóng và hỏi:

– Anh, Gia Ngọc...

– Anh hiểu em muốn nói gì rồi.

Cô đang định nói thì bị cắt ngang.

– Em đừng lo lắng chi nhiều.

Gia Kỳ tiếp lời.

– Không lo sao được chứ?

Kim Nhã kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt lo lắng. Gia Kỳ chỉ biết cười và uống cà phê.

Từ phía ngoài ông Lâm đi vào mang theo một sự giận dữ đi vào trong phòng ăn.

“Chát.”

Ông Lâm lôi Gia Kỳ đứng dậy và giáng cho anh một cái tát thật mạnh.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc đâu rồi hả?

Ông quát lớn.

– Nó trốn viện rồi.

Gia Kỳ trả lời cộc lốc vì chưa kịp định thần gì cả. Một tay xoa xoa mặt và đi lại ghế ngồi.

– Bực mình, nó trốn viện thì có liên gì đến mình, tự nhiên bị một cái tát oan.

Anh ta cảm rằm.

– Giờ nó ở đâu?

Ông Lâm bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói.

– Không biết, đứa con trai của ba nó đâu phải là người nó giống như một con quái vật đúng hơn.

Gia Kỳ nói thẳng không suy nghĩ gì đến lời mình nói ra.

– Nó cũng là em trai của con, sao lại nói nó như vậy được.

– Không phải lúc trước ba cũng nói nó là quái vật sao?

– Ta...

– Ba muốn sai khiến được nó phải tốn bao nhiêu công sức mà cũng chẳng làm được gì, toàn thấy thất bại. Nó chỉ biết bản thân nó thôi. Thà ba nhắm vô điểm yếu của nó bày mưu tính kế, bắt nó thực hiện giao kèo, cho nó đám cưới với Kim Nhã rồi cả hai qua Mỹ sống. Còn việc ở đây con lo được rồi.

Gia Kỳ nói đều đều.

Nghe những lời Gia Kỳ nói, ông chần chừ suy nghĩ một lúc, cũng hợp lí:

– Được rồi, như vậy đi.

Gia Kỳ đứng dậy và đặt tách cà phê xuống bàn, vẻ mặt hiện rõ một chữ đều.

– Bắt đầu truy bắt nó đi.

...

Tại phòng Minh Anh.

Gia Ngọc thức giấc, ánh nắng mặt trời khiến cậu chói mắt. Cậu nghiêng người Di nằm xuống ghế sofa và lấy áo đắp lại cho nhỏ. Cậu đi lại chỗ camera giám sát.

Con Duy đã ôm Vy ngủ cả đêm để sưởi ấm cho nhỏ, cậu cũng đã thức giấc. Vy vẫn còn trong tình trạng hôn mê nhưng vẻ mặt đã tươi tỉnh hơn.

Gia Ngọc mở camera thấy Gia Kỳ đang đi cùng một đám vệ sĩ đến phòng Minh Anh.

– Hãy bắt hai đứa giúp việc và cậu hai lại biết chưa.

Gia Kỳ ra lệnh. Những tên vệ sĩ đều cúi đầu tuân lệnh.

Gia Ngọc nhanh chóng mở định vị trong khu vực Minh Anh ở để tìm lối thoát. Toàn bộ mọi lối ra đều có vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt. Cậu nghĩ mình và Duy có thể chống trả được đám vệ sĩ đó nhưng vì sự an toàn của Di và Vy. Cậu biết trong khu vực biệt thự này chắc chắn sẽ có những cái bẫy không thể lường trước được và có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Ngay cả chính cậu sống ở trong một căn biệt thự rộng lớn này từng ấy năm, cậu cũng không được biết đến toàn bộ sơ đồ của căn biệt thự ngoại trừ biệt thự mà cậu ở đó là gian nhà kính. Cậu xem từng lối đi trong khu vực ở của Minh Anh thì một luồng gió mạnh thổi vào từ cửa sổ. Cậu quay lại rồi chợt nghĩ ra và nhìn lại trong máy tính. Chỉ còn một lối thoát chính là leo lên mái nhà và đi băng qua hết chỗ ở của Minh Anh sẽ có công để ra ngoài.

– Duy, tao mượn điện thoại.

Gia Ngọc đi nhanh lại chỗ Duy và giật lấy điện thoại từ Duy khi cậu chưa kịp lôi từ trong túi ra.

– Chuẩn bị cho tôi hai xe ô tô đậu trước cổng ở phía Đông.

Cậu cúp máy và đi lại chỗ Di đánh thức nhỏ dậy.

– Dậy thôi Di.

– Chuyện gì vậy?

Di ngồi dậy khi bị Gia Ngọc đánh thức và chưa kịp hiểu chuyện.

– Chúng ta mau đi thôi.

Gia Ngọc đi lại bậc cửa sổ, nhìn ngó xung quanh trên tường có những thanh sắt dài chìa thẳng ra có vẻ sẽ leo lên được nhưng phải cần có dây để bám. Cậu quay vào trong lục những học tủ để tìm dây thừng dài.

– Đi đâu vậy Gia Ngọc?

Duy thắc mắc hỏi.

– Chạy trốn.

Duy vội lại xem camera giám sát thì thấy Gia Kỳ đang dần tiến sát tới khu vực Minh Anh ở. Gia Ngọc đã tìm thấy dây. Cậu cột dây vào một cái móc và đi lại chỗ cửa sổ và ném thẳng lên phía trên. Cậu kéo dây để xem chắc chắn chưa, chắc rồi cậu quay vào và kêu mọi người nhanh chóng rời khỏi thật nhanh.

Duy cũng Vy leo lên trước. Có chút khó khăn vì sức nặng. Cậu đã dùng dây để buộc Vy vào cậu cho chắc chắn để leo lên. Cậu leo được nửa thì đến Di leo lên. Gia Ngọc liên tục quan sát camera. Gia Kỳ đã đến tận cửa và đang đi vào trong. Duy và Di đã leo đến tận nơi. Gia Ngọc vừa nhảy lên bậc cửa sổ túm lấy dây thì đúng lúc Gia Kỳ và những tên vệ sĩ vào.

– Mau bắt cậu hai lại.

Những tên vệ sĩ đi nhanh tới. Gia Ngọc vừa đưa ánh mắt nhìn rồi nhanh chóng leo lên thật nhanh. Họ lên đến sân thượng và chạy băng theo gian nhà để đến lối cổng. Gia Kỳ và những tên vệ sĩ chia nhau ra phía trên và dưới để bắt. Vì vệ sĩ nhiều và có thêm những sát thủ trong CMI nữa nên họ gặp khó khăn khi chạy thoát. Chạy đến nơi để ra cổng nhưng do không có thang nên họ phải buộc dây thừng vào chỗ nào đó rồi tuột xuống. Những tên vệ sĩ và sát thủ đã tiến sát tới, Gia Ngọc chạy tới tấn công để chặn cho Duy và Di.

Cậu cảm thấy cơ thể đột nhiên trở nên rắn chắc và khỏe hơn hẳn so với bình thường khi kháng được loại thuốc thí nghiệm trong người cậu. Một mình cậu đối phó với những tên trong tổ chức bằng tay không trong khi chúng có vũ khí.

– Đi đi, ở đây có tao được rồi.

Cậu trầm giọng nói, vẻ mặt lạnh tanh.

– Nhưng...

– Đừng lo.

Cậu cắt ngang lời nói của Di. Cậu không muốn nhỏ phải lo lắng.

– Vậy thì mày hãy nhanh lên.

Duy nói, rồi cổng Vy cùng Di xuống dưới trước.

Gia Ngọc đứng nhìn những tên vệ sĩ bao vây xung quanh với ánh mắt xanh dương lạnh tanh đáng sợ. Bọn chúng không xem cậu là cậu chủ và người đứng đầu tổ chức xông tới tấn công Gia Ngọc. Chẳng mấy chốc những tên này đều nằm phịch xuống nền, những tên này đối với cậu chỉ là bình thường. Cậu đứng thờ hồng học rồi nhanh chóng chạy tới định nhảy xuống thì bị một tên to cao, thân hình vạm vỡ với vẻ mặt dữ tợn, đầu trực lóc đá một phát mạnh bụng cậu một cách đột ngột khiến cậu không kịp trở tay.

“Rầm”

Gia Ngọc bị đánh bật ra đằng sau, cả người đập vào ống nước. Chỉ bằng một lực tay khá đơn giản, Gia Kỳ có thể không chế được thằng em trai cố chấp. Một dòng máu tươi khế rí ra từ miệng Gia Ngọc, cậu lấy tay hăn học lau đi rồi từ từ đứng dậy gườm gườm nhìn Gia Kỳ. Vết thương trên tay vẫn chưa lành khiến cậu đau buốt.

– Mày vẫn chưa phải là đối thủ của tao đâu đừng cố nữa.

Gia Kỳ khinh thường nói.

Đã quá rõ bản tính tự phụ, luôn coi mình là nhất của Gia Kỳ nên Gia Ngọc không thèm nói gì chỉ nhếch môi mỉm cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn lao đến phản đòn. Không kịp phản ứng nên Gia Kỳ lãnh nguyên một cú đá chí mạng vào mạn sườn, đau đến học máu mồm. Bị chính đứa em trai mà mình luôn coi thường hạ thủ, Gia Kỳ tức điên lên lao tới như một hung thần ra đòn quyết liệt. Dường như trước mắt anh ta không phải là đứa em trai nữa mà là một kẻ thù, một kẻ thù không hơn không kém.

Gia Ngọc nằm sấp trên sân thượng, máu vương đầy trên nền bê tông. Chàng trai tuấn mã luôn mang vẻ lạnh lùng nay lại bị đánh gục trên đất, chiếc áo bệnh nhân vương đầy máu. Vẻ đẹp không hề bị lụi tàn.

– Đây là trận đòn cảnh cáo cho mày, từ lần sau nên biết tự lượng sức mình.

Gia Kỳ trừng mắt nói rồi vội đi lại chỗ cậu đưa cậu về giam giữ. Anh ta thực sự đã để mất quá nhiều thời gian cho thằng em trai cố chấp này rồi.

– Dừng tay.

Gia Ngọc lạnh lùng hét lên, rồi vọt đứng dậy nhanh như cắt.

– Nếu muốn bắt tôi, trước tiên phải hạ gục được tôi.

Gia Kỳ nhìn khuôn mặt trắng bệch cùng chiếc áo vương đầy máu của cậu vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. Thằng này nó đã bị tình yêu làm cho ngu muội rồi:

– Mày đúng là ngu, mày làm vậy thì được cái gì chứ?

Gia Kỳ gầm lên tức giận.

– Mày hi sinh cả mạng sống vì con nhỏ đó nhưng liệu nó có yêu mày thật sự không?

– Đó là việc của tôi, không liên quan đến anh.

Cậu lạnh lùng nói.

– Tao biết vì thế tao cũng không để tâm đến mày. Chỉ có điều... Nếu đánh chết mày tao sẽ bị người đời lên án và dĩ nhiên chuyện đó sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của tao.

Gia Ngọc ngửa cổ lên trời bật cười khan rồi bất chợt lạnh mặt.

– Danh tiếng? Thuộc loại đáng khinh.

– Mày...

Gia Kỳ gầm lên dùng gậy sắt quật mạnh vào người Gia Ngọc khiến cậu bắn ra xa.

– Rằm...

Tiếng cơ thể rơi xuống sàn thật lạnh lẽo khốc liệt. Gia Kỳ dường như vẫn chưa hết giận tiếp tục lao đến chỗ Gia Ngọc dùng gậy quật túi bụi. Cậu nằm la liệt dưới nền đau đớn. Cậu co chặt bàn tay cố gượng người đứng dậy, máu từ miệng cậu cứ rỉ ra, cơ thể Gia Ngọc lạnh lẽo theo từng cơn gió. Đau quá, thực sự, thật sự rất đau, trái tim cậu rỉ máu, tâm hồn cậu xao động. Ngày hôm ấy, có phải mẹ cậu cũng từng đau như thế này, máu của bà cũng chảy ra nhiều thế này? Liệu đây có phải là một kết thúc của cậu, bà ấy đang chờ cậu, bà ấy muốn cậu trở về bàn tay của mình.

Nhưng cậu chưa muốn chết, thật sự cậu chưa muốn chết vì cậu đã tìm ra một tình yêu thương, một vòng tay ấm áp như của mẹ. Cậu không muốn bỏ nó.

Cậu gắng sức đứng dậy, giật mạnh cây sắt từ tay Gia Kỳ đánh anh ta những đòn mạnh. Anh ta lỉnh đủ những đòn mạnh như vũ bão. Cậu đánh Gia Kỳ đến nổi học máu bất tỉnh rồi thả gậy xuống thở hổn hển. Cậu nhắc chân đi với dáng vẻ kiệt sức sau khi bị đánh, cậu nắm lấy dây tuột xuống và đi đến cổng. Vừa bước ra cổng thì cậu khụy gối ngất đi. Di và Duy từ trên xe thấy vậy vội lao xuống thật nhanh đưa cậu lên xe và phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tại nhà Hoàng Duy.

Duy đưa Vy vào phòng của mình, còn Di và Gia Ngọc được quản gia đưa tới gian nhà riêng. Tạm thời Di, Vy và Gia Ngọc sẽ ở lại nhà Duy một thời gian tránh sự truy lùng của người trong tổ chức CMI do ông Lâm yêu cầu.

Hải Vân tình cờ đi vào bắt gặp Duy bế Vy vào phòng riêng của hai vợ chồng. Vân tức tối không thể làm gì, chỉ biết đứng nhìn với ánh mắt rực lửa, xiết tay thật chặt. Cô cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra, tại sao Gia Ngọc và Di cũng ở đây? Cô suy nghĩ một lúc rồi quay người đi ra khỏi đây.

Duy để Vy nằm trên giường rồi lấy lấy chăn đắp lại cho nhỏ. Giờ sắc mặt của Vy đã ổn hơn nhiều nhưng vẫn chưa tỉnh, nhỏ đã hôn mê cả đêm qua đến giờ. Cậu ngồi xuống bên cạnh Vy, vén gọn vài lọn tóc qua một bên. Chưa bao giờ cậu lại cảm thấy quan tâm và lo lắng đến vậy, nhưng cậu chỉ nghĩ đây là cảm giác nhất thời, cậu đứng dậy đi tới nhìn ra bên ngoài phía bờ hồ, suy nghĩ một điều gì đó xa xôi.

Gian nhà riêng.

Gia Ngọc nằm bất tỉnh trên giường, nét mặt trắng bệch, trên miệng dính vài giọt máu đã đông lại. Bàn tay bị thương hở miệng máu chảy rỉ ra, Di thấy vậy đi tới mở tủ lấy băng gạc và thuốc sát trùng để băng lại chỗ bị thương cho cậu. Di từ từ bôi thuốc và buộc băng lại một cách cẩn thận, Di nhìn Gia Ngọc một lúc, định đưa tay chạm vào khuôn mặt cậu nhưng có điều gì đó khiến nhỏ chần chừ thật lại.

– Khi còn là cô bé, Di đã mất đi những người thân thiết nhất. Một mình Di đơn độc, chỉ là một cô bé trầm lặng. Khi Di cố gắng nói, những lời Di nói đều bay đi mất. Ai đó sẽ mang Di đi là điều Di mong đợi từ rất lâu. Cho tới một ngày mọi thứ sẽ trở lại vị trí của nó. Tại sao... Tại sao, anh lại tốt với Di như thế?

Di nói thầm rồi đi tới ngồi tựa người vào một góc tường, chân co lại, cúi mặt xuống, những giọt nước mắt đột nhiên tuôn rơi. Nhỏ chưa bao giờ có cảm giác như thế này, cảm xúc lẫn lộn.

Những lời Di nói, Gia Ngọc đã nghe. Cậu mở mắt nhìn về phía Di rồi nghiêng người qua một bên, tay nắm chặt ga nệm.

...

– Tiểu thư Rose và Sona sao rồi?

– Dạ, hai tiểu thư đang bị truy đuổi vì một vài lí do nhưng đã không sao nữa rồi, hiện tại cả hai đang rất an toàn.

– Nghe ta nói đây, hãy giải quyết nhanh đi, ta nghĩ cậu con trai thứ hai của ông Lâm hình như biết hết mọi chuyện rồi, sẽ rất dễ bị lộ.

– Ngài Lão Đại yên tâm, cho dù cậu ta có biết thì cũng chẳng bao giờ nói ra đâu ạ, tôi biết tính của cậu ta mà.

– Vậy thì ta yên tâm, quản lý tiếp tục công việc của mình đi.

...

Chiều.

Mặt trời đang lặn dần, bầu trời chuyển sang màu đỏ. Di mặt vấy áo lông chuột ngắn để lộ đôi chân trắng ngời bên cạnh bờ dưới bãi cỏ xanh. Mái tóc

được tết gọn lại, ánh mắt socola đặc nhìn mặt nước, tay vẫy vẫy nước liên tục.

Gia Ngọc thấy Di ngồi ngoài đó nên đi ra. Cậu mặc chiếc áo thun trắng đơn giản cùng với quần thể thao màu đen bước đi trên thảm cỏ. Nét mặt tươi tỉnh hơn nhưng vẫn cậu vẫn còn cảm giác đau nhứt khắp cơ thể. Cậu đi tới gần rồi ngồi xuống cạnh Di, ánh mắt đen huyền nhìn về phía mặt hồ.

– Trong suốt một tháng qua, anh làm gì?

Di hướng mắt nhìn cậu và hỏi.

– Ở cùng Kim Nhã trong bệnh viện và xảy ra những chuyện tồi tệ.

Cậu trả lời thản nhiên không che dấu gì cả.

– Ở bệnh viện không phải ở bên Mỹ sao?

Di tiếp tục hỏi với ánh mắt khó hiểu.

– Tôi bị đem ra làm thí nghiệm, hoàn toàn mất ý thức sau khi phẫu thuật, không còn nhớ ra mình là ai. Thậm chí Kim Nhã làm gì tôi, tôi không hay biết.

– Thật không?

Di nhìn cậu nói, nét mặt vẫn hoài nghi.

– Em không tin tôi?

Cậu nói giọng trầm xuống.

– Chứng minh.

Di rút ra con dao và nhìn nó với ánh mắt sắc lẹm. Gia Ngọc hiểu Di muốn làm gì, cậu đứng dậy.

– Được, tùy.

Cậu nhẹ giọng nói. Ánh mắt cậu nhìn Di, cậu muốn Di hãy giết chết cậu, giết cậu thì mọi thứ sẽ chấm dứt, sẽ để người cậu yêu được tự do làm điều mình muốn và giết chết cậu đi để cậu được thanh thản ra đi, mọi sự khinh ghét đều tan biến đi.

– Giết tôi đi. Tôi xin em. . .

Cậu nghĩ thầm trong tâm, mong muốn điều ấy sẽ xảy ra.

Di đứng dậy, cầm con dao tiến lại gần cậu và nhìn thẳng vào cậu. Nhỏ thầm nghĩ, đây là cơ hội tốt để nhỏ thực hiện điều nhỏ muốn. Tay nhỏ run run, có điều gì đó khiến nhỏ không thể, con dao trên tay rơi xuống, Di ôm chăm lấy Gia Ngọc. Giọt nước mắt mặn chát chảy xuống thấm vào chiếc áo thun trắng, Gia Ngọc vòng tay ôm Di thật chặt.

– Bạn sẽ không bao giờ làm được vì bạn đã yêu người ta rồi.

Vy thầm nghĩ, ánh mắt xanh rêu thoáng buồn nhìn hai người họ.

Sau khi tỉnh dậy, Vy muốn hít thở không khí trong lành nên đi ra ngoài ban công đứng. Mái tóc xoăn dài bay lảo xòa trong gió. Duy đứng phía sau nhìn Vy, cậu không thể nhìn thấy được cảm xúc của nhỏ.

Bất chợt, Vy cảm thấy choáng váng, tay chóng vào thành và tưởng chừng như sẽ ngã xuống dưới nhưng kịp thời đã có một vòng tay đỡ lấy nhỏ.

Duy đưa Vy vào phòng và đỡ nhỏ ngồi tựa vào ghế sofa.

– Một thi ở trong phòng nghỉ ngơi ra ngoài làm gì vậy hả?

Duy nói về mặt khó chịu.

– Trong này ngột ngạt.

Vy đáp nhanh.

Cậu nghe Vy nói vậy liền kéo những tấm rèm cửa ra, làm cho căn phòng sáng hơn.

– Cứ ở trong này nghỉ ngơi đi, cần gì nói với tôi.

Nói rồi Duy nhắc chân định đi thì bị cánh tay Vy kéo lại.

– Đừng đi, hãy ở bên em.

Nhỏ nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh buồn.

Duy không nói gì, ngồi xuống cạnh nhỏ và tựa đầu nhỏ vào lòng mình. Giờ Vy cảm thấy mình trở nên ấm áp hơn và an toàn hơn.

– Cảm ơn vì đã cứu Vy.

Vy ngược lên nhìn cậu.

– Có thể đưa Vy đi đến đâu đó để thư giãn được chứ?

Duy chần chừ rồi cậu cũng gật đầu đồng ý. Cậu đi lại từ để lấy đồ và đưa ánh nhìn vào tấm gương trên tủ âm tường, nhìn người con gái đang ngồi đó, vẻ nạt phờ phạt đang nhìn mọi hành động của cậu. Cậu chợt nghĩ, cậu phải làm gì với cảm xúc hiện giờ, phải làm gì để xóa đi tâm hồn trong bóng tối đó, bỗng dưng đem lòng yêu người con gái này không lẽ lại âm thầm chịu đựng quên đi sao? Không thể. Liệu cô ấy có yêu cậu không, khi cậu đã từng xúc phạm cô và nghĩ những điều tệ nhất về cô? Cậu cúi chặt tay mình chịu đựng tất cả, cứ để mọi thứ xảy ra theo ý muốn của nó. Cậu buông lỏng tay và lấy ra bốn tấm thiệp tham dự tiệc ở bến tàu Blue.

Vy đứng dậy đi lại chỗ bàn để lấy nước uống. Nhỏ đang đi tới thì bị vấp phải tấm thảm và ngã vào kệ sách. Trên kệ sách, con dao đang chia mùi nhọn ra sát phía ngoài mép kệ và nó đang rơi tự do xuống vì một lực rung mạnh. Nó đang rơi về phía Vy.

– Cần thận.

Duy nói lớn khi thấy con dao đang rơi xuống và lao nhanh tới chỗ Vy. Cậu ôm nhỏ ngã qua một bên và bị con dao xượt qua cánh tay tứa ra máu. Vy thờ gáp vì giật mình.

– Không sao chứ?

Duy nâng người nhỏ lên và lo lắng nhìn nhỏ hỏi.

Vy im lặng một lúc nhìn Duy với ánh mắt sâu lắng chứa những câu hỏi:

– Tại sao lại cứu tôi? Tại sao lại lo lắng cho tôi?

Câu hỏi ấy khiến Duy ấp úng không biết câu trả lời. Bởi vì cậu đã yêu nhỏ thật sự nhưng không đủ can đảm để nói ra.

– Vì... Tôi...

– Hay chỉ là thương hại?

Nhỏ chen ngang lời nói của cậu khiến cậu hụt đi lời mà cậu định nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Cậu im lặng không nói gì vì cậu nghĩ mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, nếu cứ tiếp tục căng thẳng như thế này thì cũng đến lúc tình cảm của cậu dành cho Vy chẳng bao lâu sẽ biến mất. Cậu đỡ Vy đứng dậy đi tới ghế sofa ngồi đó quay lưng đi. Vy chỉ biết nhìn cậu đi khỏi đây không nói lời nào, ánh mắt thoáng buồn.

Duy vừa ra ngoài thì Di đi vào đóng chặt cửa lại.

– Vy thế nào rồi?

Di lo lắng hỏi khi nhìn sắc mặt phờ phạt của Vy.

– Mình không sao.

Vy nhẹ giọng đáp rồi đứng dậy đi lại bàn lấy laptop của Duy mở trang chủ cập nhật mạng twitter với cái tên Black Rose để đối thoại với một người thanh niên. Trước khi thực hiện cuộc đối thoại, Di xem xung quanh căn phòng nhỏ thấy có tia sáng màu đỏ phát sáng ra từ quả cầu mây đặt trên kệ sách. Di không quan tâm lướt tay lấy một quyển sách lật từng trang một để xem còn Vy thì nhìn chú mục vào màn hình máy tính.

– Minh muốn đi chơi ở đâu đó, bạn nghĩ nên đi đâu?

Vy nói giọng đều đều.

– Đi biển Đại Dương xanh.

Di nhẹ giọng nói, mắt vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách.

– Được rồi, hai cô gái muốn chúng tôi phục vụ như thế nào?

Giọng nói của người thanh niên phát ra từ trong máy.

– Nghe nói nơi này, bướm bướm rất nhiều chắc rất đẹp?

Di nói rồi chợt nhớ lại lúc trước khi còn ở gian nhà kính, Gia Ngọc đã nói đến loài sinh vật có cánh này với nhỏ. Những lời nói đó đã in dấu vào trong đầu của Di làm cho nhỏ nhớ mãi.

.

– Butterfly!

Di nhẹ giọng nói khi thấy Gia Ngọc ấn dòng chữ này trên màn hình cảm biến. Hệ thống làm việc bắt đầu khởi động. Gia Ngọc đưa tay lên màn hình kích hoạt một số ứng dụng mật chỉ riêng cậu biết được. Vì đây là một hệ thống làm ra tiền từ những ứng dụng đen mà cậu quản lí để thu lợi không kể đến những giấy tờ ủy quyền từ những tay giám đốc mà cậu giành được. Giờ đây cậu sở hữu một khối tài sản khổng lồ nhưng chỉ cần sơ xuất thì coi như mất trắng thậm chí còn phải đi tù. Cho dù cậu có thông minh trong việc quản lí an ninh mạng nhưng với thái độ thờ ơ của cậu thì điều đó đương nhiên rất dễ xảy ra, vì cậu chẳng muốn có những thứ như thế này, chẳng qua do sự ép buộc của người cha luôn ham muốn độc chiếm tài sản này để làm những việc làm ăn phi pháp cho nên cậu mới làm.

– Tại sao lại lấy mật khẩu BUTTERFLY còn cố tình để cho Di thấy? Anh không sợ Di sẽ đi báo cảnh sát bắt anh sao?

Di nói rồi nhìn cậu với ánh mắt khó hiểu.

– Butterfly có nghĩa là bướm bướm, biểu tượng cho khát khao về cuộc sống tự do, tự tại. Vì tôi tin em.

Gia Ngọc trả lời với giọng trầm đặc, vẻ mặt lạnh lùng vốn có, ánh mắt nhìn lên trên màn hình cảm ứng khi trên màn hình đó xuất hiện những con bướm bướm 3D đang bay lượn tự do, hệ thống điện tử ngắt đi u tôi chỉ để lại le lói thứ ánh sáng phản ra một màu xanh tím mờ mờ với những cánh bướm mờ ảo.

Di ngạc nhiên khi thấy một không gian như thế này, nhỏ đưa mắt nhìn một góc cạnh khuôn mặt của Gia Ngọc chìm trong bóng tối không thể nhìn thấy được cảm xúc của cậu ngay lúc này. Nhỏ cũng không ngờ rằng, người con trai này lại đặt lòng tin với mình, nhỏ cảm thấy trong lòng có chút rung động nhưng nhỏ không thể vì điều này phá tan tất cả.

Ánh mắt Gia Ngọc luôn dõi theo theo những con bướm đang bay cậu coi đó như người con gái kia. Đừng tan biến, liệu đây có phải là hiện thực? Đó là điều cậu nghĩ.

– Em quá đôi xinh đẹp khiến tôi lo sợ.

Cậu nói ra với cảm giác hiện tại mà cậu cảm thấy được. Áo ào hư vô là “em, em, chính em” cậu tiếp tục dòng suy nghĩ. Lời nói đó càng khiến Di khó hiểu hơn.

– Lời nói đó?

– Chỉ sợ khi tôi buông tay em ra, em sẽ biến mất.

Cậu đáp một câu lạc chủ đề vừa lúc con bướm 3D tự động tan biến, mọi thứ sẽ trở về hư không. Cánh bướm như cánh bướm, cậu coi Di như cánh bướm thu hút mọi ánh nhìn nhưng chỉ cần chạm vào thì sẽ biến mất như có ma lực tỏa sáng trong màn đêm thu hút này, chuyển động của bàn tay nhỏ bé ấy làm cậu quên đi mất thực tại. Như một cơn gió thoảng lướt qua, như một hạt bụi nhẹ nhàng cuốn theo, cô gái vẫn ở đó nhưng không hiểu sao cậu chẳng thể chạm vào.

– Dừng lại đi.

Cậu tiếp lời, nhìn Di với một khoảng cách trong không gian này.

– Anh đang nói gì vậy, dừng lại gì chứ?

Di gần giọng nói, ánh mắt khó chịu. Nhỏ không thể biểu cảm, ánh mắt của Gia Ngọc đang nhìn nhỏ.

Cậu phải làm gì đây, làm gì để mọi chuyện trở lại như ban đầu. Cậu chán ngấy trò chơi này, muốn nó dừng lại nhưng sao nó vẫn diễn ra ngay trước mắt mặc dù cô tỉnh tiếp tay vào. Từng mảnh vụn trôi xuống thành dòng đục ngầu, con tim cậu kêu lên từng tiếng kêu cần cỗi. Cậu chẳng biết đây là mơ hay thực? Mơ hồ như bọt biển, không biết đâu là chính mình. Cậu chẳng tiết chỉ cho cuộc đời của mình, chỉ tiết cậu đã để cho trái tim mình bị người con gái kia đâm một nhát vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Di thôi không nghĩ lại nữa tiếp tục chăm chú đọc những dòng chữ trong sách.

– Bướm bướm tên tiếng anh là Butterfly, biểu tượng cho khát khao về cuộc sống tự do và tự tại. Mình muốn đi tới đó ngay bây giờ.

Di nói giọng đều đều rồi gấp cuốn sách đặt lại chỗ cũ đưa mắt nhìn quả cầu mây, miệng khẽ nhếch môi với nụ cười tà mị rồi nhanh chóng tắt hẳn.

– Butterfly, tôi hiểu rồi. Chúng tôi sẽ sớm gặp lại hai cô ở Đại Dương Xanh.

Người thanh niên đó nói, rồi kết thúc cuộc đối thoại, Kiều Vy đóng máy tính lại.

– Được rồi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ nhưng phải có hai người họ.

Kiều Vy nhẹ giọng nói.

Băng Di im lặng không nói gì chỉ mỉm cười gật đầu đáp rồi quay người đi ra khỏi phòng sẵn tiện đi xuống dưới tầng trệt để lấy thuốc cho Vy. Di đi đến phòng khách thì tình cờ thấy một tập tài liệu được kẹp lại gọn gàng nhỏ cầm lấy xem thử. Nhỏ mở ra đó là bản chế tạo các loại vũ khí để bàn giao lại cho tập đoàn nước ngoài và ngoài ra còn có bản hợp đồng giao dịch đều có chữ kí của Gia Ngọc. Nếu làm mất hai bản thảo này coi như mất tất cả và thiệt hại khá nhiều. Nhỏ đọc lướt nhanh từng dòng chữ rồi chợt nhếch miệng cười nhạt, nhỏ đặt lọ thuốc lên bàn đi lại lục lọi những học tủ để tìm bật lửa. Sau khi tìm được, nhỏ cầm sắp tài liệu lên mở bật lửa rồi đốt chúng. Ánh mắt Di thể hiện sự thỏa mãn đầy toan tính. Nhìn nhỏ hiện lên một vẻ nham hiểm.

Nhưng mọi hành động của Di bị Hải Vân tình cờ bắt gặp.

– Cô đang làm gì vậy?

Hải Vân đi nhanh lại giật lấy tài liệu đang bị đốt trên tay của Di.

– Bản thiết kế vũ khí và hợp đồng giao dịch.

Vân đọc từng chữ trong bản thảo lên nhìn Di nói lớn. Di có chút giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

– Cô dám đốt bản thảo của Gia Ngọc, tôi phải nói cho anh ấy biết.

“Cảnh cách.”

Cô nàng quay người định đi thì phải dừng chân lại ngay tức khắc và làm rơi tài liệu xuống sàn khi nghe tiếng bốp cò của súng. Cô chậm chậm quay người lại run bần bật. Họng súng đang chia thẳng vào mình bởi cô gái mang gương mặt tương chừng hiền lành kia.

– Đi nói những điều cô muốn nói đi.

Di cầm khẩu súng ngấn với vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ, con mắt hiện lên đầy tia sắc nhọn không khác gì muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

– Tôi không ngờ cô là người như vậy.

Vân gằn giọng nói.

– Cô cũng vậy thôi.

Di tiến lại gần Vân nhưng Vân đã nhanh tay lao tới giật súng khiến Di bất ngờ. Hai người giằng co qua lại nắm chặt khẩu súng.

“Pằng.”

Bất chợt viên đạn bay thẳng lên trần nhà, đúng lúc Gia Ngọc và Hoàng Duy bước vào. Cả hai cậu đều giật mình khi nghe thấy tiếng súng. Vy ở trong phòng cũng chạy lao ra và xuống thẳng phòng khách xem thử có chuyện gì xảy ra thì thấy Di và Vân đang giằng co còn cầm súng.

– Vy giúp mình.

Di nói lớn, nét mặt gắng sức chống cự lại Hải Vân.

Vy định đi tới giúp Di thì bất ngờ khi nhìn thấy Gia Ngọc và Hoàng Duy đang chạy vào.

– Họ về rồi Di.

Vy lên tiếng.

Di hoảng hốt đứng hình khi nhìn thấy Gia Ngọc, nhỏ rồi trí không biết làm gì vì sợ Gia Ngọc biết được con người thật của mình. Hải Vân nhanh chóng chớp lấy thời cơ lúc Di đang phân tâm giật lấy súng quật mạnh vào đầu Di khiến nhỏ ngã phịch xuống ngất đi, máu từ thái dương chảy ra. Vy thấy vậy chạy tới đỡ lấy Di, nét mặt lo lắng.

– Cô làm gì vậy hả?

Vy nói lớn, trừng mắt nhìn Hải Vân.

– Vệ sĩ đâu lôi con nhỏ này đi cho tôi.

Hải Vân ra lệnh cho tên vệ sĩ tới lôi mạnh Vy đứng dậy mặc cho Di nằm đó. Vy không thể chịu đựng được nữa, tới nước này phải ra tay nếu không sẽ bị cô ta hành hạ.

– Dừng tay lại ngay, Hải Vân.

Duy gầm gọng nói khiến Hải Vân và Vy đứng sững khi nhìn thấy nét mặt đáng sợ in hằn sự tức giận. Hải Vân hoảng hốt vội thả súng xuống chạy tới đứng trước mặt Duy để giải thích mọi chuyện.

– Chuyện xảy ra không như anh nghĩ đâu, nghe em giải thích đi.

Hải Vân nói giọng gấp gáp.

– Không cần giải thích, ra ngoài đi. Nói chuyện sau.

Duy đáp lại với giọng lạnh lùng khi nhìn thấy bản thảo bị đốt dưới chân mình và đã hiểu chuyện gì đã xảy ra và đồng nghĩa với việc Gia Ngọc đã biết điều đó. Hải Vân không thể nói được gì thêm đành ngậm ngùi mang nỗi uất ức đi khỏi. Gia Ngọc đi tới bế Di đi lên phòng, còn Vy chỉ biết đứng nhìn Duy với ánh mắt không quan tâm rồi cũng quay lưng đi.

Gia Ngọc bế Di đi từng bước lên bậc thang thì chợt Di tỉnh ngước mặt lên nhìn cậu. Nhỏ đang ở trong vòng tay của cậu.

– Về rồi sao?

Di nhẹ giọng nói rồi tựa đầu vào lòng cậu, máu ở bên tóc mai thấm vào áo sơ mi của cậu.

Gia Ngọc im lặng không nói gì, nét mặt không có một cảm xúc nào. Về tới phòng, cậu đặt Di ngồi lên giường rồi đi tới tủ thuốc lấy băng gạc và thuốc sát trùng, sau đó đi lại ngồi xuống bên cạnh Di và lau đi vết máu trên đầu Di. Xử lý vết thương xong, cậu nhìn Di với cái nhìn lạ thường. Di thấy lạ lên tiếng hỏi:

– Tại sao nhìn Di chú mục vậy?

Gia Ngọc thu cái nhìn của mình lại mỉm cười với nhỏ rồi nhẹ giọng nói:

– Đẹp.

Di mỉm cười nhìn cậu, hai ánh mắt hòa quyện mang hai sắc thái khác nhau đến khó hiểu. Chợt Gia Ngọc tiến sát lại gần Di hơn chỉ cách vài centimet để chào mời hôn cho nhỏ thì tiếng điện thoại kêu lên. Cậu đứng dậy mở điện thoại nghe:

– Alo...

– Chào chủ tịch Hoàng, tôi là Nguyễn Khôi đây, hãy đến tập đoàn của cậu đi.

Bên đầu dây trả lời.

– Được.

Gia Ngọc đáp rồi cúp máy. Cậu liếc sang nhìn Di rồi lạnh lùng ra ngoài không một cảm xúc. Cậu đóng sầm cửa lại đứng chống tay vào lan can, cậu vội suy diễn mọi chuyện trong đầu mình. Phải có lí do Nguyễn Khôi mới gặp cậu, cậu vội vào phòng gặp Hoàng Duy.

– Chuyện gì vậy, Gia Ngọc?

Hoàng Duy thắc mắc hỏi, nhìn thái độ của Gia Ngọc nhìn Vy và hiểu cậu muốn gì nên Duy nói Vy ra ngoài để tiện nói chuyện. Sau khi Vy đi ra ngoài, Gia Ngọc vội lấy laptop của Duy mở ra xem. Cậu truy cập mạng twitter khôi phục lại người đã đang nhập vừa rồi, với những thao tác như vậy đối với cậu quá dễ dàng nên không có gì trở ngại.

– Black Rose!

Duy thấy Gia Ngọc truy cập vào mạng xã hội này và hiểu được, cậu cũng vội xem lại camera trong phòng. Video được bật mở cuộc nói chuyện diễn ra:

-Bướm bướm tên tiếng anh là Butterfly, biểu tượng cho khát khao về cuộc sống tự do và tự tại. Mình muốn đi tới đó ngay bây giờ.

Như vậy chạy hết đoạn video, Gia Ngọc đóng laptop lại trong nỗi thất vọng. Hoàng Duy cũng đánh bỏ cuộc.

– Mất hết rồi, mọi thứ coi như đều rơi vào tay của Nguyễn Khôi.

Duy nhẹ giọng thở dài.

Gia Ngọc im lặng không nói gì cả, cậu đành học cách chấp nhận mọi thứ diễn ra ngay trước mắt. Vì cậu biết đều có lý do của nó, cho dù cậu có ra tay đi nữa thì chỉ thêm đau thôi. Chỉ bằng để nó diễn ra một cách tự nhiên còn hơn. Sống lâu trong nỗi đau khổ, nỗi cô đơn cậu cũng quen rồi dù có người con gái kia bên cạnh thì cậu cũng chỉ có hai điều đó quanh quẩn thôi. Nhưng dù sao nhờ cô gái kia mà cậu biết thế nào là yêu thương.

Duy thấy Gia Ngọc có vẻ buồn, ngồi xuống cạnh cậu vỗ vai an ủi.

– Tao hiểu mọi chuyện đang diễn ra, nhưng tao nghĩ không ai yêu thương ta thật sự cả, mặc dù hai ta đều yêu người ấy thật lòng.

– Tất cả chỉ vì mục đích.

Gia Ngọc sau một lúc im lặng cũng mở lời.

Duy bật toàn bộ camera trong biệt thự này cậu không quan sát hành động của ai trong nhà này cả chỉ mở ra cuộc nói chuyện giữa hai con người con gái phòng bên cạnh. Gia Ngọc hướng mắt nhìn lắng nghe.

Di và Vy đang đứng ngoài ban công hóng gió và nói chuyện qua lại:

– Di này, bạn thật sự muốn làm vậy với Gia Ngọc sao? Mình thấy trong chuyện này anh ấy không liên quan gì cả, chỉ cần lấy lại mọi thứ từ ông ta là được rồi.

Kiều Vy nói giọng đều đều.

– Làm sao có thể dễ dàng như vậy được. Mình muốn ông ta phải trả giá cho những gì ông ta đã làm với gia đình của mình.

Di nói giọng nghiêm túc, ánh mắt hiện rõ sự căm hận.

– Nhưng còn Gia Ngọc.....

– Mình không muốn làm như vậy nhưng vì anh ta đã cản trở mình. Nếu anh ta chết thì sẽ dễ dàng cho mình nhưng. . .

Gia Ngọc đứng phắt dậy đi ra khỏi phòng, nét mặt lạnh buồn. Cậu đi thẳng ra gara xe ngồi lên chiếc siêu xe phóng đi thật nhanh. Mái tóc bay lòa xòa trong cơn gió lạnh với ánh mắt lạnh đậm. Bây giờ trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng, cậu đạp chân ga phóng hết tốc độ nhanh nhất có thể trên làn đường xe cộ tấp nập. Cậu dừng xe tại một quán rượu nổi tiếng vào đó ngồi uống. Cậu uống liên tục những ly rượu nặng đô loại đắt tiền. Cậu khiến mọi người xung quanh và nhân viên phục vụ phải chú ý vì vẻ bề ngoài của cậu. Giờ cậu chẳng nghĩ đến việc gì nữa, lòng nóng như lửa đốt đang thiêu cháy cơ thể. Ở đây được một lát, cậu lấy trong túi ra tấm thẻ màu xanh để trên bàn rồi đi khỏi đây một cách thần nhiên không lấy lại.

– Cậu gì đó ời. . .

Nhân viên phục vụ cầm lấy thẻ ATM chỉ biết đứng nhìn ngơ ngác.

Gia Ngọc đi với những bước chân lảo đảo ra xe và cậu đang say trong cơn men rượu. Cậu lên xe phóng thẳng tới tập đoàn Hoàng Gia.

Tại tập đoàn Hoàng Gia.

Trước tập đoàn, mọi người đều tập trung đông đúc ngược cao cổ nhìn lên trên tầng cao nhất. Dường như có gì đó khiến họ chú ý bàn tán chỉ trỏ phía trên. Trong khi đó, ông Lâm đang ngồi trong phòng làm việc bù lu bù loa với những đồng giấy tờ, hồ sơ trên bàn không cần biết chuyện gì đang xảy ra trước tập đoàn của mình. Bất chợt, quản lý Hen mở cửa chạy xông vào với vẻ hốt hãi khiến ông Lâm giật mình dừng tay ngược mặt nhìn quản lý.

– Có chuyện gì sao, nhìn anh có vẻ hốt hoảng vậy hả?

Ông Lâm nhú mồm nói.

– Thừa chủ tịch, cậu Gia Ngọc đang ở trên sân thượng hình như có ý định tự tử, tôi đã cho vệ sĩ lên đó để ngăn cản rồi, bây giờ ngài hãy mau lên đó đi.

Quản lý Hen nói giọng gấp gáp. Ông Lâm nghe vậy, vội đứng phắt dậy nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc.

Tại nhà của Hoàng Duy.

Kiều Vy ngồi cả ngày trong phòng cảm thấy chán không biết làm gì, nhò đi tới bật ti vi lên xem để giải trí. Nhò cảm điều khiển mở từng kênh vô tình dừng lại kênh tin tức đang truyền hình trực tiếp, ở trong đó đang quay nơi mọi người tập trung trước tập đoàn Hoàng Gia. Vy thắc mắc không biết có chuyện gì nên ngồi coi thử.

– Vâng, hiện tại chúng tôi đang có mặt ở trước tập đoàn Hoàng Gia nơi tâm điểm gây sự chú ý nhất. Mọi người hãy quan sát phía trên cao kia, có một cậu thanh niên có ý định tự tử. Chúng tôi nghi ngờ đó chính là con trai của chủ tịch Lâm. Máy bay trực thăng, đội cứu trợ đều có mặt đầy đủ. Chúng tôi cũng chưa khẳng định người trên kia là ai? Chúng ta hãy tiếp tục quan sát diễn biến...

“Choang.”

Lọ hoa trên tay Di rơi xuống vỡ tan tành, nước bắn tung toé. Di bất ngờ khi xem tin tức kia vội guồng chân chạy đi, nét mặt vô cùng hoảng sợ và lo lắng. Vy thấy vậy vội chạy theo Di.

Trên sân thượng của tập đoàn Hoàng Gia.

Gia Ngọc đứng trên hành lang, cơn gió mạnh phả vào nét mặt không cảm xúc, ánh mắt đen sâu loá nhìn xuống phía dưới. Trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng, men rượu lấn át cả tâm trí. Bây giờ cậu chỉ nghĩ muốn nhanh chóng được giải thoát khỏi cuộc sống này một cách nhanh chóng. Vệ sĩ đứng dưới không làm gì được, cũng không dám tới can cậu lại.

– Gia Ngọc, con xuống đi đứng trên đó làm gì vậy hả? Nguy hiểm lắm.

Ông Lâm nói giọng hốt hải, nét mặt đầy nếp nhăn hiện rõ sự lo lắng. Ông ta sợ mất đứa con trai tài giỏi này, ông ta không muốn mất cậu vì nếu không có cậu thì cơ ngơi này sẽ suy sụp.

Gia Ngọc quay người lại nhìn ông Lâm với ánh mắt lãnh đạm, nhếch môi cười nhạt vì lần đầu tiên cậu thấy người cha của mình lo lắng như vậy. Trước giờ, cậu làm gì, đi đâu ông không quan tâm, ngay cả khi cậu bị ám sát gần chết ông cũng chẳng ngó ngàng. Vậy mà bây giờ, khi nghe tin cậu định tự tử thì ông lại tỏ ra vô cùng lo lắng.

– Ông lấy của họ tất cả, ông vui lắm phải không?

Gia Ngọc nói giọng khinh bỉ.

– Con nói gì ta không hiểu?

Ông Lâm đáp.

– Ông biến cuộc sống của tôi thành ngục tù, biến tôi thành kẻ giết người khiến mọi người căm ghét. Tôi đâu phải cổ máy, tôi cũng là con người, tôi là con của ông, tại sao ông nhẫn tâm chà đạp lên cuộc đời của tôi?

Gia Ngọc nói giọng cay đắng, ánh mắt hiện rõ sự căm hận và in hằn nỗi đau đớn cậu đã chịu đựng bao nay. Chịu đựng sự khinh ghét lời nói khó nghe của người đời, lúc nào cũng phải đề phòng những kẻ muốn ám sát cậu. Cậu chỉ muốn có cuộc sống tự do như bao người khác nhưng sao lại nổi trời buộc nó. Bây giờ cậu đang bị cái say quanh quẩn không thể nào kim chế được cảm xúc như ngày nào. Một chàng trai vốn lạnh lùng bình thản như ngày nào thì bây giờ lúc say thì mới thật sự thấy rõ con người thật của cậu, thấy rõ mọi khổ đau.

– Đừng như vậy, giờ con muốn ta làm gì cũng được... xin con... hãy xuống đi...

Ông Lâm đi tiến chậm lại tới chỗ cậu. Bên ngoài lo lắng nhưng thực chất bên trong thân tâm của ông ta lại khác. Chẳng qua ông không muốn mọi người nói ông là một người ba vô lương tâm thấy con trai mình có ý định như vậy không khuyên răn. Ông muốn cậu chết, thì mọi tài sản của mẹ cậu để lại sẽ thuộc về tay của ông cả.

– Nhảy đi, nhảy đi...

Đó là dòng suy nghĩ của ông trong đầu lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Ở phía dưới, đám đông tập trung lại với những lời nói vang vọng. Bất chợt mọi người đều rẽ ra thành hai hàng để cho chiếc xe hơi màu đen chạy vào và dừng lại trước tập đoàn Hoàng Gia. Từ trên xe, Nguyên Khôi bước xuống với dáng vẻ rất bảnh, ngẩng cao mặt nhìn lên phía trên rồi nhếch môi cười. Anh ta nhanh chóng thu hút mọi ánh mắt của báo chí và mọi người.

– Lí do cậu Hoàng Gia Ngọc muốn tự tử là do tập đoàn của cậu ta bị phá sản.

Nguyên Khôi nói giọng đều đều chứa đựng sự khinh bỉ, nhếch môi cười nhạt, ánh mắt nhìn thẳng vào những ống kính của các tên nhà báo.

– Cậu Nguyên Khôi đây có lẽ là người biết rõ nguyên nhân này, có thể nói thêm cho chúng tôi biết được không?

Một tên phóng viên đi tới hỏi.

– Với thái độ làm ăn hợp tác của cậu ta thì dẫn đến phá sản là điều hiển nhiên vì cậu ta quá thờ ơ và còn quá trẻ chưa có nhiều kinh nghiệm. Chắc bây giờ cậu ta chán đời nên muốn đi tự tử. Thật ra thì cậu ta quá trẻ mà đã làm chủ tịch thì chỉ làm bù nhìn cho tập đoàn thôi.

Nguyên Khôi tiếp lời.

– Thật vậy sao, đối với một người giỏi như Gia Ngọc thì không có gì khó khăn về quản lí và giải quyết công việc. Chỉ là cậu ấy quá tin tưởng người khác thôi nên mới bị họ lừa.

Hoàng Duy từ trong đám đông bước ra nói, ánh mắt thân thiện nhìn Nguyên Khôi, hai tay đút vào túi quần. Cậu biết Gia Ngọc sẽ không bao giờ đi tự tử vì mấy vụ như thế này, chẳng qua Gia Ngọc muốn giải tỏa tâm trạng mà thôi nhưng không ngờ lại làm tâm điểm gây chú ý đến bản dân thiên hạ. Hoàng Duy lấy điện thoại ra bấm số gọi.

– Như thế đủ rồi, xuống đi Gia Ngọc.

Gia Ngọc tắt máy rồi cậu nhảy xuống nền và bình thân đi tới chỗ ông Lâm, nét mặt tỉnh bơ.

– Muốn có mọi thứ sao, không dễ như ba nghĩ đâu, ba à.

Cậu nói một câu dứt khoát không nhìn thẳng vào mặt ông ta, nhếch môi cười rồi đi thẳng khỏi đây. Ông Lâm xiết chặt tay tức giận không thể nói được gì, ông ta đã bị Gia Ngọc đem ra làm trò đùa cho thiên hạ, làm ông bỏ tất cả công việc để lên đây. Niềm hi vọng có được tài sản từ mẹ Gia Ngọc coi như tan vỡ.

Di và Vy cũng vừa tới nơi, hai nhỏ vội chen vào đám đông. Di cảm thấy lo lắng giống như có cái gì đó chặn lại đến ngạt thở. Đập vào mắt nhỏ là Nguyên Khôi đang nhìn nhỏ nhếch lên một nụ cười thỏa mãn và chợt cúi đầu chào một cách kính nể.

Đám đông bắt đầu giải tán sau khi mọi chuyện được kết thúc, Gia Ngọc từ trong bước ra với một sự thân thiện như thường ngày nhưng men say thì vẫn còn, cậu dừng lại đưa ánh mắt vô hồn nhìn Di rồi sau đó quay lưng đi một cách lạnh nhạt. Di vội đi theo cậu nhưng với một khoảng không được gần.

Hai người cứ đi chậm chậm trên con đường vắng lặng đêm khuya, gió phả lạnh đến run người. Di nhìn người con trai đang đi phía trước và trầm nghĩ về điều gì đó. Gia Ngọc chợt dừng lại, đứng gần cầu sông Hàn, ánh mắt nhìn xuống dưới dòng sông. Di cũng đứng lại nhưng không đi tới chỗ Gia Ngọc.

– Em thật sự muốn vậy sao?

Gia Ngọc trầm giọng hỏi, không quay lại nhìn Di một lần.

Di im lặng không nói gì cảm thấy khó hiểu khi Gia Ngọc hỏi. Trong đầu Di xuất hiện nhiều câu hỏi thắc mắc, tại sao Gia Ngọc lại hỏi vậy? Thái độ của cậu rất kì lạ vừa mới đây còn cười với nhỏ nhưng sao bây giờ lại cảm thấy lạnh nhạt và thờ ơ như thế, không lẽ đã cậu đã biết chuyện gì đó? Ánh mắt Di nhìn Gia Ngọc đầy sự đa nghi.

– Có muốn tới Đại Dương Xanh không?

Gia Ngọc nói khiến dòng suy nghĩ của Di tan biến. Di hơi bất ngờ khi nghe cậu nói muốn tới Đại Xanh, nhỏ chần chừ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý. Cậu lấy điện thoại ra gọi.

– Tôi muốn đặt một tour du lịch tại Đại Dương Xanh, tôi sẽ trả trọn gói không ai được phép tới đó cho đến khi chúng tôi rời đi.

Dứt lời cậu tắt máy rồi đi tới nắm tay Di đi khỏi đây. Di vẫn cảm thấy thắc mắc về hành động của Gia Ngọc nhưng thôi nhỏ không nghĩ tới nữa. Nhỏ có cảm giác như có gì đó đang ép buộc giữa nhỏ và cậu.

...

Tại biệt thự Cube.

– Ba à, tập đoàn C&C do thằng Gia Ngọc đứng đầu đã rơi vào tay Nguyễn Khôi rồi, coi như chúng ta mất đi một số vốn lớn và cả quan hệ hợp tác làm ăn nữa. Ngay từ đầu, con đã nói với ba rồi nó còn quá trẻ, chỉ mới 23 tuổi thôi thì làm được gì chẳng qua nó chỉ giỏi lập ba cái hệ thống bảo mật thôi. Cùng lắm chỉ là bù nhìn.

Gia Kỳ nói giọng chanh chua, nét mặt ngang ngược.

– Ta đang tức chết đây, nếu biết như thế ngay từ đầu ta đã không giao cho nó tập đoàn này.

Ông Gia Lâm gằn giọng nói.

– Bây giờ nó chẳng còn gì trong tay, nó cũng không dám vát mặt về đây. Giờ nó cũng không khác gì một thằng ăn hại. Giống như một thứ bỏ đi thôi.

Gia Kỳ vẫn nói giọng vừa rồi.

– Dù sao nó cũng là em trai con. Cho dù nó mất tất cả nhưng nó vẫn còn khối tài sản mẹ nó để lại cho nó. Theo ta biết ông ngoại của nó ở nước ngoài sở hữu tập đoàn làm ăn rất lớn và hợp tác rộng rãi, ông ta sẽ để cho nó kế thừa sau này.

– Nhưng giờ ông ta còn nhớ đến nó hay không là một chuyện? Còn việc mẹ nó để lại tài sản cho nó cũng là một chuyện? Trừ phi, nó chết thì mới thuộc về chúng ta vì lúc trước chúng ta đã giao kèo rồi.

Gia Kỳ nói giọng chứa vẻ nham hiểm và đầy tham vọng.

– Vậy thì chỉ còn cách là phải giết chết nó.

Quản lý Daviss đứng ở ngoài nghe hết tất cả những lời thâm độc của hai cha con ông Lâm. Quản lý vội đi khỏi đây và nghĩ thầm về việc ông Lâm dự định sẽ làm, quản lý cũng không ngờ rằng lại có ngày cha giết con chỉ vì muốn có được tài sản kết sù kia.

...

Sáng tại Đại Dương Xanh.

Đứng theo lời Gia Ngọc nói, không một bóng dáng khách du lịch nào tới đây. Quản lý khu resort và nhân viên phục vụ đều đứng chờ đợi để chào đón họ. Gia Ngọc từ ngoài đi vào trước sự cúi chào lịch sự của nhân viên phục vụ. Cậu tới chỗ quản lý đưa tấm thẻ VIP cho quản lý rồi đi một cách lạnh lùng. Quản lý chỉ biết đứng đơ nhìn cậu bước đi chưa kịp nói một câu nào. Còn Băng Di, Kiều Vy và Hoàng Duy chỉ biết đi theo sau, nhìn họ có vẻ bơ phờ như không ngủ. Họ đã đi ngay trong đêm khi quyết định đột ngột của Gia Ngọc.

Sau khi sắp xếp gọn đồ trong phòng, họ cùng nhau đi ra biển. Đến biển, Di và Vy cùng nhau vui đùa dưới biển, trêu đùa qua lại với nhau vui vẻ. Còn Gia Ngọc và Hoàng Duy ngồi trên mỏm đá nói chuyện.

Gió ngoài biển phả vào hai khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt vô hồn nhìn ra phía xa vời của biển khơi. Sóng biển đập dồn dập vào những tảng đá.

– Gia Ngọc, không lẽ mày định chịu đựng thâm lặng vậy sao?

Duy nhẹ giọng hỏi tiện tay cầm lấy hòn đá ném xuống dưới biển.

– Tao không biết, có lẽ tốt hơn để nó diễn ra theo một cách tự nhiên.

Gia Ngọc đáp cũng làm hành động giống Duy vừa rồi.

– Bây giờ mày không còn gì nữa thì có dự định gì chưa?

– Tạm thời sẽ ngưng học y và ở đây vài ngày để mọi chuyện lắng xuống. Đừng lo tao còn khoản thu nhập riêng.

Gia Ngọc nói rồi đứng dậy nhảy xuống mỏm đá cho tay vào túi quần đi còn Duy thì vẫn ngồi lại với một tâm trạng riêng.

Di và Vy tươi cười vui vẻ trong sự tự do không có sự cản trở. Di thấy Gia Ngọc đi lại chỗ chiếc ghế nằm ngồi đấy, hai tay đan xen và nhìn ra ngoài biển với một vẻ thờ ơ không có gì thú vị. Di thấy vậy định đi lại chợt có chuông điện thoại reo lên. Nhỏ đi sang chỗ khác nghe máy:

– Alo!

– Là tôi quản lý Daviss đây. Ngài chủ tịch cho tôi gọi tiểu thư về để phẫu thuật gấp vì ngài đã tìm ra bác sĩ có thể chữa được bệnh cho cô. Còn một chuyện nữa, hai cha con Gia Lâm muốn mua sát Gia Ngọc để độc chiếm tài sản mà cậu được thừa kế từ mẹ đã qua đời của cậu.

Di im lặng không nói gì chỉ đứng thần người một lúc nhìn Gia Ngọc, trong đầu đang toan tính một chuyện sẽ làm.

– Alo, tiểu thư có nghe tôi nói gì không?

– Hiện tại tôi đang ở Đại Dương Xanh cùng với anh ta, tôi sẽ về phẫu thuật. Mọi kế hoạch vẫn diễn ra như dự định đi.

Di nói rồi tắt điện thoại bỏ vào túi sau đó đi lại chỗ Gia Ngọc và ngồi xuống bên cạnh cậu. Gia Ngọc không quay lại nhìn Di cũng không có phản ứng gì, ngồi thẫn người ra đó. Di cũng ngồi thẫn người tập trung suy nghĩ về việc chuẩn bị làm.

– Di muốn đi nhà thờ, anh đi cùng chứ?

Di nhẹ giọng nói.

Gia Ngọc im lặng không nói gì chỉ gật đầu đáp rồi nắm lấy tay nhỏ đi tới đó.

Tại nhà thờ.

Di ngồi bên trong một căn phòng kín cùng với người cha ở nhà thờ, còn Gia Ngọc ngồi trên dãy ghế gỗ dài ở phía ngoài mắt khẽ nhắm hờ.

– Nhân danh Cha, con và Chúa thần, A men.

Di đưa tay thể hiện sự thành kính đối với Đức cha.

– Tin vào phúc lành và ân sủng của Chúa, phản ánh những tội lỗi con đã phạm và hãy thú nhận sự thật.

Cha nói giọng đều đều.

– Con đã cầu nguyện rằng con có thể giết hết tất cả những kẻ thù của mình.

Di nói với giọng cay đắng, lòng bỗng dưng thất lại, ánh mắt đọng nước trên hoeen mi.

– Bây giờ đó vẫn là điều con muốn sao?

Cha nhìn Di với ánh mắt lãnh đạm.

– Trong thời gian qua, con đã cầu cho mình chết đi nếu không thể trả thù được. Nhưng Chúa trời đã không để bất cứ điều gì thành hiện thực.

Di gằn giọng nói, nước mắt cứ thế rơi xuống.

– Chúa hồi đáp cho những lời cầu nguyện không theo cách chúng ta muốn. Con đã cầu nguyện với sự ghét bỏ, nhưng Chúa đã trả lời con bằng sự yêu thương. Rose, con có yêu người đang hiện ở bên cạnh con không?

Cha nhìn thẳng vào mắt Di nói một cách nghiêm túc. Di có vẻ chần chừ trước câu hỏi của cha.

– Con có yêu cậu ấy không?

Cha nhấn mạnh câu hỏi đó.

– Vâng, con nghĩ là vậy.

Di đáp với giọng nghẹn lại.

– Vậy thì lời cầu nguyện của con đã có câu trả lời. Cảm ơn vì phúc lành của Chúa.

Cha mỉm cười.

– Nhưng co lo sợ... rằng con sẽ mất anh ấy vì tình yêu của con dành cho anh ấy.

Di nói về mặt có chút bối rối lo sợ, tay cậu chặt lại vạt váy.

– Con người không thể thay đổi được những gì Chúa đã quyết định.

– Vậy thì con nên làm gì?

Di vội hỏi tiếp.

– Hãy xin lòng xót thương của Chúa và yêu cậu ấy nhiều hơn.

– Thậm chí vì con mà có thể cuộc đời anh ấy sẽ trở nên khó khăn hơn?

– Hãy yêu thương kẻ thù, vậy thì linh hồn của cả hai sẽ được Chúa cứu rỗi. Con sẽ làm thế chứ?

– Vâng... con sẽ làm như vậy.

Di đáp khóc trong thầm lặng, chỉ có như vậy thì nhỏ mới thực sự cảm thấy nhẹ lòng và giải quyết được vướng mắc mà mình mắc phải.

Gia Ngọc ở bên ngoài trong sự tĩnh lặng, tĩnh tâm một mình. Chợt có lũ trẻ con chạy lại chỗ cậu và kéo lấy tay cậu.

– Anh ơi ra chơi với tụi em được không? Bọn em thấy anh có vẻ buồn buồn?

Một thằng bé ngây thơ với ánh mắt long lanh nâng cao giọng trong trẻo nhìn cậu nói.

Gia Ngọc không nói gì, mỉm cười, lấy tay xoa nhẹ lên mái tóc cậu bé rồi đứng dậy đi cùng lũ nhóc ra bờ suối. Tại nơi đó, nước chảy róc rách qua những khe đá, những đá cuội nhỏ nhìn rõ qua mặt nước trong veo. Phong cảnh ở đây cô cùng thanh bình mát mẻ không có ai quấy rối và làm phiền ngoại trừ là những tiếng cười của lũ trẻ con ở cô nhi viện.

Hồi cậu đậu vào Đại học y Tae min để học tập để trở thành một bác sĩ thực thụ, cậu thường hay tới đây để chữa bệnh và chăm sóc cho những đứa trẻ mồ côi không có người thân. Nhưng về sau cậu ít đến đây do công việc bận rộn. Cậu chơi đùa cùng với bọn trẻ dưới nước khác hẳn với con người lạnh lùng ngày nào. Di nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ và nụ cười của Gia Ngọc cảm thấy yêu thương Gia Ngọc một cách lạ thường, nhưng sao nhỏ vẫn thấy ánh mắt của cậu chất chứa nỗi đau thầm kín bên trong. Di vén tóc qua một bên rồi nhắc chân đi tới chỗ Gia Ngọc đang chơi với bọn trẻ. Đang đi thì không may Di bị trượt chân do bãi rêu xanh trên tảng đá suýt ngã nhờ một cậu bé kịp nắm lấy tay giữ lại.

– Chị không sao chứ?

Cậu nhóc nhẹ giọng hỏi.

– Chị không sao, cảm ơn nhóc nhiều.

Di mỉm cười trả lời xoa lấy mái tóc của cậu nhóc. Gia Ngọc lo lắng đi lại hỏi:

– Có sao không?

– Không sao.

Di trả lời, nhắc chân lên định đi tiếp thì nhỏ nhăn mặt lại vì đau không thể đi được. Gia Ngọc cúi người xuống xem và biết nhỏ đã bị trật khớp chân. Cậu bế Di lên bờ ngồi trên bãi cỏ xanh rồi chỉnh lại khớp chân cho nhỏ với mọi thao tác nhanh chóng.

Di nhìn vào từng cử chỉ của cậu làm, cậu thật sự khác hẳn so với lúc ở trong công việc. Nhìn vẻ mặt của cậu bây giờ vô cùng hốc hác và bơ phờ dường như cậu có vẻ gầy đi. Điều này khiến Di có vẻ lo lắng nhưng cho dù có hỏi thì cậu cũng chẳng quan tâm.

– Cảm ơn anh.

Di nói làm cho mọi động tác của Gia Ngọc dừng lại. Cậu nhìn nhỏ có chút khó hiểu.

– Không, không có gì đâu.

Nhỏ tiếp lời nhìn đi chỗ khác. Gia Ngọc vẫn giữ trạng thái như ban đầu nhìn bọn trẻ nô đùa.

– Anh có muốn đi với Di đến một nơi khác sống không?

Di nhẹ giọng hỏi, nhìn thẳng vào mắt Gia Ngọc.

– Tôi muốn có một sống bình thường, muốn trở thành một bác sĩ. Giàu có, quyền lực khiến tôi trở thành một kẻ máu lạnh. Tôi không thích thế nhưng cuối cùng... tôi cũng trở thành một kẻ giết người thầm lặng.

Cậu trả lời một câu lạc chủ đề không đúng ý câu hỏi của Di.

Chợt cả hai đều im lặng không một ai nói gì cả. Di chỉ biết nhìn xuống mặt suối trong veo cùng với dòng duy nghĩ trong đầu. Nhỏ quyết định bỏ mặc quá khứ để cùng người con trai này đi đến một nơi có hạnh phúc. Nhỏ sẽ không sống trong niềm cay đắng với một trái tim đầy oán hận, cứ như thế nhỏ sẽ không biết đi về đường nào nếu cứ tiếp tục trả thù.

Ở một nơi khác trong thành phố.

Kiều Vy và Hoàng Duy cùng đi dạo trong khu phố nhỏ gần đó. Vy thì đi trước còn Hoàng Duy thì đi sau, hai người đi cách nhau một đoạn. Ở đây vô cùng tấp nập người qua lại, những tiếng nói xôn xao của những người bán hàng thủ công mỹ nghệ và đặc sản nơi đây. Vy dừng lại tại một cửa hàng bán đồ lưu niệm, nhỏ nhìn qua một lượt và dừng lại ở một món đồ đó là một chiếc đồng hồ.

– Đồng hồ này bao nhiêu vậy ạ?

Kiều Vy cầm nó lên đưa trước mặt chủ quán hỏi.

– Cái này thuộc hãng SKONE CH 119, mặt đen da bạc hơi đắt tí.

Chủ quán mỉm cười trả lời.

– Thôi cho cháu lấy cái này.

Kiều Vy nói rồi lấy trong túi ra cái thẻ ATM để lên bàn thanh toán, sau đó lấy đồng hồ chạy tới chỗ Hoàng Duy nắm lấy tay cậu và đeo nó vào tay cậu. Hoàng Duy bất ngờ có chút giật mình khi thấy hành động kì lạ của Vy. Cậu đơ người nhìn Vy với ánh mắt khó hiểu.

– Cái này tôi tặng anh, hãy giữ lấy nó cẩn thận.

Vy nói giọng hồn nhiên, ra dáng một cô gái năng động cá tính. Vy nhìn cậu nở một nụ cười tươi rồi quay người chạy đi về phía trước. Duy nhìn tay mình, nhìn chiếc đồng hồ bạc rồi chợt cười thầm một mình, một nụ cười nguyên vẹn. Nhiều khi cậu cũng chẳng hiểu được tính cách thay đổi thất thường của Vy.

“Chát”

– Đi đứng kiểu gì vậy? Cô không có mắt hả?

Tiếng quát mắng của một cô gái với vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Kiều Vy khi vừa tát một cái mạnh vào mặt nhỏ. Kiều Vy ôm lấy gò má đỏ ửng của mình nhìn cô gái đứng trước mặt. Vì chạy nhanh về phía trước mà không chú ý nên vô tình tông trúng cô gái đó và không ai khác chính là Hải Vân. Một số người tụ lại để xem. Hoàng Duy vội tắt nụ cười chạy tới xem có chuyện gì xảy ra.

– Xin lỗi.

Kiều Vy nói một câu ngắn gọn rồi đi thẳng lướt qua mặt Hải Vân một cách thản nhiên. Thái độ của Vy khiến Vân càng thêm tức giận, cô ta lao tới lôi Vy lại đẩy mạnh ngã phịch xuống đường. Hải Vân ra lệnh cho bọn vệ sĩ bắt Vy lại.

– Lần này tôi sẽ cho cô trở thành người nổi tiếng cho mọi người xem.

Hải Vân nói, nhếch môi cười đều cợt.

– Cô muốn làm gì tôi hả?

Vy hét lên, cổ giãn co nhưng không thể vì bị hai tên vệ sĩ giữ chặt lại.

– Tôi chỉ muốn cho mọi người ngắm thân thể của cô thôi mà.

Dứt lời, Vân banh áo sơ mi của Vy ra, những hạt cút áo bay tứ tung, lộ cả nội y. Vy xiết chặt tay chịu đựng trong sự xỉ nhục và hạ thấp danh dự của Hải Vân, nước mắt chảy xuống trong con mắt hằn đỏ. Bao nhiêu con mắt của mọi người đều bất ngờ khi nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Hải Vân đứng vòng tay trước ngực nhìn nét mặt tội nghiệp của Vy cười một cách mỉa mai. Mọi chiếc điện thoại đều được đưa lên để quay lại cảnh tượng này. Vết xăm hoa hồng trên vai hiện rõ, nhờ sự bị Duy phát hiện được nhưng phải làm gì đây khi nhỏ không thể kháng cự lại được.

– Vui quá... ha ha...

Vân cười đều cợt trước nỗi đau của Vy.

“Phịch... phịch...”

Duy chen vào đám đông chạy tới thật nhanh đánh những tên vệ sĩ đang giữ Vy. Cậu đỡ Vy, lấy áo khoác của mình mặc vào cho nhỏ. Cậu khoác vai Vy đi đến chỗ Vân gần giọng nói:

– Tôi không ngờ cô lại là một người tàn nhẫn như vậy? Một thứ như cô không đáng tồn tại trong xã hội này. Tôi sẽ gặp gia đình cô để nói chuyện giữa tôi và cô. Tốt hơn nên ly hôn, tôi không muốn liên quan gì đến gia đình cô nữa.

Dứt lời, Hoàng Duy đưa Vy đi khỏi. Vân nín lặng không dám lên tiếng, chỉ biết cáu chặt tay trong tức giận. Vân nhanh chóng đi khỏi trước khi bị mọi người chú ý và đồn đại.

Duy đưa Vy đi lại chỗ ghế đá ít người qua lại ngồi đó.

– Có sao không?

Duy khụy gối nhìn Vy nhẹ giọng hỏi. Vy không nói gì ôm chặt lấy Duy khóc lên thành tiếng. Cậu quàng tay ôm lấy nhỏ an ủi và vô tình bắt gặp ánh mắt đang theo dõi mình nhưng cậu vờ như không nhìn thấy.

Gia Ngọc và Băng Di ngồi ở ngoài bờ suối cả buổi sáng cho tới chiều lúc mặt trời buông xuống. Cả hai đều lặng thinh không ai nói một lời nào, nét mặt ai

nảy đều trăm ngâm rồi chợt thay đổi khi có một cô bé chạy lại với vẻ mặt hốt hải, hơi thở gấp gáp.

– Anh ơi, cứu mẹ của em, mẹ em sắp chết rồi, xin anh hãy cứu mẹ em. . .

Cô bé nói giọng nghẹn lại không rõ chữ hòa với tiếng khóc, nước mắt chảy đầm đìa. Ánh mắt đỏ hoe nhìn Gia Ngọc như một sự cầu khẩn.

– Bình tĩnh nói anh nghe.

Gia Ngọc trầm giọng nói đều đều, rồi đưa tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt lo sợ của cô bé.

– Anh cứu mẹ em đi. . .

Cô bé kéo lấy tay của Gia Ngọc hối thúc cậu đi. Cậu đứng dậy nắm lấy tay cô bé chạy đi mà cậu quên mất Di đang ngồi đó. Di hiểu được việc cậu làm nhưng nó khiến nhò mắt trước sự thay đổi của Gia Ngọc. Từ một người tưởng chừng không biết quan tâm một ai lạnh lùng, vô cảm sống ích kỉ, chỉ biết bản thân mình nhưng thực chất đó chỉ là một vỏ bọc bên ngoài. Một con người khó đoán luôn che dấu những suy nghĩ của mình không muốn một ai biết đến.

Gia Ngọc theo cô bé về nhà, cậu mở cửa đi vào. Xor ngồi bên cạnh người phụ nữ đang nằm đó với sắc mặt tái nhợt và đau đớn, mồ hôi nhễ nhại trên trán. Cậu đi tới xem tình trạng người phụ nữ ấy.

– Gia Ngọc, con làm được không?

Cha vội lên tiếng lo lắng vì ông biết Gia Ngọc chỉ là sinh viên chưa tốt nghiệp của trường Đại học y Tae min.

– Thai kỳ của cô ấy là đến khi nào vậy?

Gia Ngọc quay sang nhìn người chồng hỏi.

– Vợ chú vẫn còn một tháng nữa mà.

Chú ấy trả lời nhanh lại.

Gia Ngọc mở hộp y tế ra, lấy dụng cụ đo huyết áp cho cô ấy nét mặt vô cùng tập trung. Cô ấy có vẻ đau đớn và thở gấp hơn.

– Không được, phải đến bệnh viện ngay, là co giật tiền sản.

Gia Ngọc nhanh chóng đoán ra biểu hiện của cô và nói nhanh cho mọi người biết.

– Co giật tiền sản.

Cha ngạc nhiên khi nghe Gia Ngọc nói vậy nhưng cũng chưa tin tưởng vào khả năng của cậu.

– Không được, cô không thể đến bệnh viện được. Nếu đến đó, cô sẽ gặp rắc rối to mất.

Cô nắm lấy tay Gia Ngọc, cố gắng nói.

– Họ là dân nhập cư bất hợp pháp. Nếu cô ấy đến bệnh viện, cô ấy sẽ bị trục xuất, vậy nên cô ấy không thể đi được.

Cha tiếp lời.

– Nhưng vẫn tốt hơn là chết.

Cậu nói giọng bình thản trước nỗi lo lắng của mọi người.

– Với họ còn tệ hơn cả cái chết đấy.

Cha đáp lại lời của cậu.

Gia Ngọc im lặng suy nghĩ nên phải làm gì lúc này, không đến bệnh viện thì đứa trẻ trong bụng và cả người mẹ sẽ gặp nguy hiểm. Cậu nghĩ mình chỉ mới là sinh viên chưa ra trường với lại cậu chưa học tới trường hợp này bao giờ nhưng cậu đã đọc qua lý thuyết trong sách.

– Đứa trẻ đang cử động. Chúng ta nên làm gì đây?

Xor xoa bụng của người phụ nữ ấy nói.

– Tôi sẽ làm phẫu thuật ngay tại đây.

Gia Ngọc nói giọng dứt khoát, một quyết định liều lĩnh. Nó khiến cho mọi người phải ngạc nhiên, mở to mắt nhìn cậu. Cậu nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc

trong phòng này để cho không gian rộng rãi. Mọi người giúp cậu kéo một chiếc bàn dài ra giữa và đặt người phụ nữ đó nằm xuống, sắp xếp dụng cụ phẫu thuật, giếm ống truyền dịch vào tay cô. Gia Ngọc cầm ống tiêm chứa thuốc gây mê định tiêm thì bị cha cản lại vì cha lo sợ cậu sẽ không làm được.

– Hãy để con làm.

Cậu buông một câu nghiêm túc. Cha đành rút tay lại chỉ biết cầu nguyện chúa trời.

Gia Ngọc bắt đầu tiêm thuốc gây mê cho cô ấy và đeo găng tay vào cầm lấy dao mổ chuẩn bị làm nhưng cậu cần phải xác định kĩ lưỡng vị trí để đặt dao mổ. Sau khi xác định xong, cậu nhờ xơ bôi dung dịch màu nâu đỏ lên bụng người mẹ. Cậu nhìn đồng hồ, ánh mắt có chút lo lắng vì người mẹ chưa mê hẳn, nếu phẫu thuật sẽ rất đau đớn nhưng nếu đợi thì đứa bé sẽ chết.

– Hãy cố chịu đựng.

Gia Ngọc bắt đầu đặt dao mổ lên và rạch một đường trên bụng. Máu bắt đầu loang ra, xơ nhanh chóng lấy kẹp banh miệng vết mổ. Cậu đưa tay vào trong bụng và cố banh ra để lấy đứa bé ra khỏi. Cậu hít một hơi thật sâu, giữ bình tĩnh hết sức, mồ hôi nhễ nhại.

– Oe... Oe... Oe...

Tiếng đứa bé vang lên, cậu ôm đứa nhỏ thở gấp. Cậu đã làm thành công và cảm thấy nhẹ nhõm vì đây là lần đầu tiên cậu mạo hiểm làm như vậy. Phần còn lại, cậu giao cho xơ làm và được sự cảm ơn của tất cả mọi người. Cậu đi ra ngoài ngồi phịch xuống ghế gỗ gần đó, hai tay đan xen nhau và tựa đầu vào tường. Từ trước giờ, bàn tay cậu chỉ để biết giết người mà thôi chưa giúp ích cho đời gì cả nhưng bây giờ cậu đã cảm thấy hài lòng với chính bản thân cậu hơn.

Di nhìn thấy Gia Ngọc có vẻ mệt mỏi vì từ nãy giờ nhỏ đã quan sát những gì cậu làm. Di đi lại ngồi xuống bên cạnh Gia Ngọc. Nhỏ cầm lấy khăn lau đi mồ hôi trên mặt cậu.

– Anh làm tốt lắm.

Di nhẹ giọng nói nhìn cậu mỉm cười, rồi lấy lon nước revive khui đưa cho cậu. Cậu cầm lấy uống một hơi đến nửa lon.

– Thôi cũng khuya rồi, anh về nghỉ ngơi đi. Mai hẹn anh tại căn nhà gỗ ven biển Đại Dương Xanh, Di có bất ngờ muốn dành cho anh.

Nói rồi, Di tạm biệt Gia Ngọc đi về khách sạn. Gia Ngọc chỉ biết nhìn Di đi khuất dần, giờ cho dù cậu có đa nghi đi nữa nó chỉ khiến cậu mệt mỏi thôi.

...

Ngày hôm sau, tại căn nhà gỗ ven biển Đại Dương Xanh. Như lời hẹn Gia Ngọc đã đến, Di đã đứng trước đợi cậu. Nhìn cậu lúc nào cũng tôn lên một nét đẹp riêng nam tính. Cậu đi tới chỗ Di đang đứng, nhìn Di có vẻ khác hơn so với mọi ngày. Nhỏ mặc chiếc váy ma xi dài màu trắng, miệng cong lên một nụ cười tươi, mái tóc dài bay nhẹ trong gió.

– Thật vui khi anh đã đến. Anh cúi thấp người xuống được không?

Gia Ngọc nghe theo hạ thấp người xuống. Di cầm lấy cái dây vải màu đen dài che mắt cậu lại buộc gọn.

– Vì muốn anh bất ngờ nên phải như vậy. Đi vào theo Di.

Di nói rồi nắm lấy tay Gia Ngọc vô trong căn nhà gỗ đó. Gia Ngọc không hiểu Di đang làm gì chỉ biết nhỏ đang muốn cho cậu xem một thứ gì đó. Bên trong căn phòng được trang trí rất đơn giản với chiếc đèn neon treo giữa trần nhà, những cánh hoa hồng được rải khắp phòng, bàn ăn được chuẩn bị trước đó. Ở bên ngoài đang có một sự rình rập quan sát từng hành động cử chỉ của Gia Ngọc thông qua ô cửa sổ phía cạnh Gia Ngọc đang đứng.

– Tôi tháo tấm vải xuống được chưa?

Gia Ngọc nhẹ giọng hỏi, cậu thật sự thất vọng.

– Chưa đâu, đợi Di một lát.

Di đi ra ngoài sau bếp để lấy bánh, chiếc bánh kem chính tay nhỏ làm để tặng cho Gia Ngọc nhân dịp sinh nhật cậu. Bên trong này, Gia Ngọc vẫn đợi nhưng cậu cứ cảm thấy bồn chồn trong lòng không rút. Cậu tự nhủ bản thân, không cậu không được suy nghĩ lung tung, chắc cậu quá đa nghi mà thôi. Chợt cửa sổ bật mở và rồi...

“Pằng... pằng...”

Gia Ngọc nhắm mắt lại vì cái đau đột ngột đến, máu trong miệng cậu học ra, cậu ngã phịch xuống. Cậu tháo tấm vải xuống nhìn xung quanh thì thấy bóng người con gái mặc váy trắng đi qua. Cậu ôm lấy vết thương bị đạn bắn, cậu bị trúng hai phát đạn ngay trên vùng bụng. Máu chảy loang ra sàn, sắc mặt cậu tái nhợt hiện rõ vẻ đau đớn.

“Ting.”

Cậu cố đưa tay lấy điện thoại ra xem khi nghe tiếng chuông tin nhắn, tay cậu run run mở ra xem. Cậu cảm thấy mắt mờ dần không nhìn thấy rõ nhưng vẫn cố nhìn dòng chữ trong điện thoại.

– Tôi hận gia đình anh, vĩnh biệt!

Cậu cúi chặt vào điện thoại, ánh mắt in hằn những tia đỏ, nỗi căm hận hiện rõ lên trên ánh mắt và khuôn mặt cậu. Rồi một dòng nước mắt rơi xuống, ánh mắt ấy nhắm nghiền lại và hơi thở dần yếu đi, cậu chìm sâu trong cõi bóng tối địa ngục nơi từ thần đang chờ cậu đến một thế giới khác.

Một làn khói trắng bay lan tỏa khắp căn nhà gỗ, ngọn lửa bốc cháy dữ dội. Căn nhà gỗ chìm trong biển lửa, Gia Ngọc ở trong đó không ai hay, sống chết thế nào cũng không biết. Từ trong căn nhà gỗ đi ra, một chàng trai mặc đồ đen cười lên với nụ cười hiểm độc, đóng chặt cửa lại không có lối thoát.

– Gia Ngọc đã chết.

Dứt lời, anh ta cùng với bọn vệ sĩ đi khỏi đây trước khi có người phát hiện.

Một tuần sau.

Lễ tang của Gia Ngọc được tổ chức tại nhà thờ lớn của thành phố, có rất nhiều người trong giới làm ăn đến chia buồn. Những vòng hoa tang được xếp thành hàng dài, vệ sĩ đứng canh gác xung quanh. Di ảnh của Gia Ngọc được đặt ngay chính diện nhà thờ và được mọi người đặt hoa hồng trắng lên trên nơi cậu đang nằm. Mọi cơ quan chức trách đều tập trung lại bàn tán về vụ Gia Ngọc bị ám sát chết, chuyện này đã được tung lên báo chí trên khắp toàn quốc.

Hoàng Duy ngồi trên hàng ghế dài, hai tay đan xen, mặt cúi gằm xuống, buồn vì mất đi người thân nhất. Đã mất đi một người bạn giờ lại thêm một người nữa. Cậu cảm thấy chán nản, mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh. Trong khi đó ông Gia Lâm và Gia Kỳ nói chuyện với đôi tác về mặt tỏ ra đau buồn nhưng thực chất bên trong thì lại khác. Ông Lâm thôi nói chuyện bước lên phía trước để tuyên bố sự ra đi của Gia Ngọc.

– Sau thời gian điều tra về cái chết thương tâm của con trai tôi, nó chết là do bị ám sát. Chúng tôi rất buồn và thương tiếc khi biết được điều này.

Ông Lâm nói giọng khàn đặc, ánh mắt hiện vẻ thoáng buồn. Những tên báo chí được lúc làm việc chụp hình và quay lại liên tục.

Gia Kỳ bước lên đứng trước di ảnh của em trai mình, rồi đặt cành hoa hồng trắng dưới bàn, sau đó cầm nén hương thấp cắm vào lọ cát. Anh ta ngẩng mặt lên nhìn tấm ảnh với ánh mắt mẫn nguyện, nhếch môi cười.

– Sao, em không thích hương anh trai này dâng cho à?

Gia Kỳ nói thầm rồi quay người đi xuống để những người đi viếng khác lên thắp hương. Mọi người đều lần lượt lên thắp hương cho Gia Ngọc cho đến khi không còn một ai ở lại lễ tang.

Đến khi buổi lễ kết thúc, một cô gái ngồi trên xe lăn được quản lý Daviss đẩy đi chậm chậm từ ngoài vào trong. Cô mặc áo sơ mi đen cùng với chân váy ma xi dài cùng màu, đôi chiếc mũ rộng vành màu đen và đeo kính râm, trên tay cầm một cành hoa hồng trắng. Quản lý dừng lại trước di ảnh của Gia Ngọc, cầm lấy hoa hồng trên tay của cô gái đó đặt lên bàn hộ cô.

– Tôi thật sự rất tiếc trước sự ra đi của cậu khi chưa được nửa cuộc đời.

Quản lý Daviss nói giọng trầm lắng.

Cô gái im lặng không nói gì, tháo kính mắt xuống, một giọt nước mắt rơi xuống khi nhìn thẳng vào ánh mắt của người con trai trong tấm di ảnh kia lạnh lùng và vô cảm nhưng cô nhanh chóng gạt nó đi.

– Được rồi, chúng ta về thôi tiểu thư Rose.

Quản lý đẩy cô đi ra cửa, quản lý chỉ tiễn cô đến đây còn giao lại cho Sona.

– Hai cô về cẩn thận, mà còn một chuyện tôi muốn nói cho hai cô biết là ông Lâm đã kí kết với trường Đại học công nghệ thông tin để mở lớp đào tạo quản lý an ninh mạng ngay trong khu biệt thự Cube, nghe nói là sẽ tuyển chọn gay gắt.

Quản lý tiếp lời.

– Chú đừng lo, chúng tôi biết mình nên làm gì.

Dứt lời, Sona cùng Rose lên xe đi khỏi đây.

Ở bên trong, một chàng trai mặc nguyên bộ đen từ trên xuống dưới, đội chiếc mũ lưỡi trai che đi gần nửa khuôn mặt, mái tóc che đi gần hết mắt nên không thể biết được biểu cảm của cậu. Cậu đứng đút tay vào túi quần nhìn di ảnh người thanh niên kia, nhìn cậu về rất bí ẩn.

– Tôi sẽ thay cậu lấy lại tất cả, Gia Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Một thời gian sau.

Gia Lâm cùng với hiệu trưởng trường Đại học công nghệ thông tin đã mở được một lớp học ngay trong khu làm việc của Cube đào tạo chuyên ngành quản lý an ninh và lập trình viên qua cuộc thi tuyển gay gắt bằng bài thi đánh giá năng lực. Có rất nhiều học sinh đã đăng kí thi tuyển nhưng chỉ tiêu chỉ lấy 40 thí sinh có bài thi đạt được tối thiểu do nhà trường đưa ra. Trong số đó Di và Vy cũng thi và họ đã đậu. Họ đã học đến năm thứ tư và đang trong quá trình thực tập để lấy bằng tốt nghiệp và làm việc cho CMI, một thế giới công nghệ nổi trội ai cũng muốn vào làm việc.

Vì ở tập đoàn Hoàng Gia đang cần có một người quản lý chuyên bên lập trình viên và quản lý mạng thật giỏi thành thạo từng bước giải mã nhanh nhất và có đầu óc sáng tạo, nghiên cứu các đường đi nước bước trong việc kí kết hợp đồng và ngoại giao buôn bán các loại vũ khí, chất cấm không gặp rắc rối gì. Những công việc này đòi hỏi một người có tư duy cao và dày dặn kinh nghiệm thì mới dám đảm nhiệm vị trí này. Và vị trí này trong tập đoàn vẫn còn trống, không một ai đảm nhiệm vì quá khó và lúc trước thì vị trí này Gia Ngọc đã làm nhưng giờ thì cậu đã không còn nữa.

Chính vì điều này ông Lâm luôn cho quản lý tìm người để làm nhưng đến bây giờ thì chưa có một ai, điều đó khiến ông lo lắng cho sự phát triển của Hoàng Gia.

– Thế nào rồi, tìm được ai chưa?

Ông Lâm hỏi khi quản lý Daviss vào và cầm trên tay một tập hồ sơ về sơ yếu lí lịch của một người.

– Tìm được rồi thưa chủ tịch, mời ngài xem qua.

Quản lý Daviss đưa hồ sơ cho ông Lâm, ông ta cầm lấy và mở ra xem.

Bên trong hồ sơ, có một tờ giấy khai thông tin và tấm bằng tốt nghiệp Đại học được công chứng. Trên tờ thông tin dán ảnh một nam thanh niên mắt xanh, tóc đen nhưng nó có vẻ khiến ông Lâm giật mình khi nhìn vào vì cậu ta, ông thôi không nghĩ gì nữa mà xem tiếp. Cậu ta tên Dương Huy Khánh, 27 tuổi, tốt nghiệp trường Đại học Stanford của Mỹ chuyên ngành công nghệ thông tin loại A.

– Cậu ta là người Việt đi du học ở Mỹ và trong chiều nay sẽ trở về.

Quản lý Daviss nói.

– Tuyển cậu ta đi thay thế vị trí còn trống kia.

Ông Lâm đáp nhanh không cần suy nghĩ. Ông ta chỉ cần người tài giỏi để duy trì sự phát triển của tập đoàn này và giữ vững vị thế đứng đầu.

Tại sân bay quốc tế.

Từ bên trong bước ra, một chàng trai diện bộ quần áo vô cùng nam tính thuộc hàng hiệu đắt tiền với chiếc áo sơ mi caro trắng đen, cùng với quần jean ống côn, mang đôi giày thể thao cùng màu. Đeo kính râm, tóc để pompadour rẽ mái và đặc biệt ở một bên cổ có xăm một hàng chữ dọc xuống SHADOW (cái bóng). Vác trên vai chiếc balo đi từng bước chậm rãi, nét mặt lạnh lùng và bình thản.

“Bộp”

Đang đi thì có một cô bé tông trùng cậu nhưng cậu nhanh chóng đỡ lấy nhỏ, vội tháo mắt kính ra nhìn cô bé lo lắng hỏi:

– Cô bé không sao chứ?

Cô bé đứng đơ người một lát trừng mắt nhìn cậu với ánh mắt long lanh khi bị khuôn mặt thu hút của cậu.

– Dạ... dạ, cháu không sao.

Cô bé nói ấp a ấp úng.

– Không sao thì tốt rồi. Nhớ đi đứng cẩn thận.

Cậu mỉm cười xoa lấy đầu nhỏ rồi đi khỏi đây và bắt taxi đi về khách sạn.

Chiều.

Đúng như lời hẹn, quản lý Daviss tới khách sạn để tìm Huy Khánh, mời anh ta về làm việc. Quản lý đi lên phòng mà Huy Khánh ở, quản lý đứng trước cửa phòng nhấm chuông.

“Reng”

– Vào đi, cửa không khóa.

Giọng nói trầm đặc phát ra từ bên trong căn phòng đó. Quản lý Daviss mở cửa bước vào và có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Huy Khánh đang tập nâng tạ, mình trần, mồ hôi thấm đẫm trên người, một thân hình chuẩn. Quản lý cúi chào lịch sự:

– Tôi là quản lý Daviss đến đây để mời cậu về làm việc cho Hoàng Gia chúng tôi.

Huy Khánh ngưng tập tạ và vội lấy khăn lau đi mồ hôi rồi lấy chai nước lọc uống một hơi. Quản lý chột đơ người nhìn anh chăm chăm, anh lên tiếng:

– Tôi có gì lạ sao mà anh nhìn tôi vậy?

Anh lạnh lùng nói.

– À không, không có gì đâu.

Quản lý định thân lại vì nhìn Huy Khánh quản lý lại nhớ đến Gia Ngọc.

– Tôi sẽ đến.

Dứt lời Khánh đi vào phòng tắm để quản lý đứng chờ.

Ở biệt thự Cube, tại nơi làm việc của ông Gia Lâm, ông và các đối tác đang tập trung xây dựng đề án phát triển mới. Ông liên tục chỉ tay lên màn hình chiếu để vạch ra đường đi cho chiến lược phát triển của ông.

Và đầu đó, một cô gái bật khẩu trang nhảy vào cầm lấy súng chia thẳng vào ông Lâm. Ánh mắt nhắm chuẩn xác chuẩn bị bóp cò thì dừng lại khi bắt gặp đến với cô, cánh tay cầm súng hạ xuống.

– Thừa chủ tịch, đây là Huy Khánh.

Quản lý đưa Khánh vào gặp mặt chủ tịch.

– Chào chủ tịch.

Khánh cúi chào lịch sự, ánh mắt xanh không một cảm xúc. Ông Lâm đơ người nhìn Khánh, ông ta lầm tưởng anh là Gia Ngọc vì anh có nét mặt giống con trai của ông ta. Ông ta có chút lo sợ nhưng nhanh chóng gạt nó qua một bên, rồi lấy bản hợp đồng đưa cho Khánh. Nhưng Khánh đã không đọc mà nói luôn, ánh mắt vô cùng bình thản:

– Tôi sẽ không làm quản lý mà ngồi vào vị trí trước đây Gia Ngọc đã từng làm. Trước đây cậu ấy làm những gì thì tôi sẽ làm như thế, nhưng tôi sẽ có thái độ làm việc nghiêm túc không chểnh mảng và ngó lơ công việc như cậu ta.

Khánh dứt tay vào túi quần, nét mặt thể hiện sự tự tin và đưa ánh mắt nhìn về một góc nào đó.

Cô gái kia vội chạy vào phòng vệ sinh khi bất gặp ánh mắt đó nhìn mình. Cô tháo khẩu trang xuống, thở gấp và một giọt nước mắt rơi xuống thẳng thùng. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người con trai đó ủa về.

– Không thể nào...

Cô thầm nói.

– Di, bạn sao vậy?

Vụ từ ngoài vào và lo lắng đỡ lấy Di khi nhìn thấy nhỏ khóc.

– Không, mình không sao đâu.

Di vội lau đi nước mắt và đi ra ngoài. Di đi dạo xung quanh khuôn viên của biệt thự rồi đi đến gian nhà kính trước kia Gia Ngọc từng ở.

Sau khi Khánh nhận công việc, anh đi thăm quan xung quanh đây và rồi anh dừng chân tại gian nhà kính. Khánh bắt gặp một cô gái đang đứng cắt từng cành hoa bỏ vào giỏ, mái tóc bay lòa xòa trong gió. Khánh cảm thấy tò mò nên đi lại xem thử.

Di cầm kéo định cắt cành hoa bên trong bụi kia, vừa chạm vào thì bất cẩn để gai đâm trúng tay.

– Này, có sao không? Sao bất cẩn thế?

Khánh vội nắm lấy ngón tay bị chảy máu của Di ngâm lấy giọt máu đang rỉ ra rồi lấy khăn lau sạch đi. Di vội rút tay lại và gằn giọng nói nét mặt lạnh lùng:

– Đừng chạm vào tôi.

Khánh chợt nhếch môi cười vì thái độ của Di. Di quay lưng đi vào trong, nụ cười trên môi của Khánh chợt lại tắt và cũng đi vào bên trong cùng nhỏ. Cậu rút tay vào túi quần, nhìn lướt quanh căn phòng, nhìn nó có vẻ cũ kĩ và lạnh lẽo. Di cắm hoa vào lọ rồi đi lại bật tung cửa sổ ra ngồi lên trên bậc cửa sổ nhìn ra phía ngoài với ánh mắt thoáng buồn và khắc sâu nỗi nhớ.

Huy Khánh chỉ biết đứng nhìn Di ngồi trên bậc cửa sổ đằng kia, ánh mắt anh vô cùng lạnh lẽo không hề có một cảm xúc nào, tay xiết chặt lại. Anh thôi không nhìn nữa đi tới ghế sofa ngồi phịch xuống, rút lấy một cành hoa hồng trong lọ hoa ra xem.

– Chỗ này thật lạnh lẽo, không chút hơi người. Cô sống ở đây sao?

Khánh nói giọng đều đều quay lại nhìn Di.

– Ra ngoài đi, đừng làm phiền tôi.

Di buông một câu lạnh lùng.

Khánh đứng phắt dậy đi tới chỗ Di đang ngồi, ghé sát vào tai Di nói thầm

– Nếu tôi không đi thì sao?

Di quay đầu lại, giật mình khi thấy ánh mắt xanh của Khánh đang đối diện với mình, mặt sát mặt. Hai ánh mắt nhìn nhau không ai đọc được suy nghĩ của ai. Khánh nhếch môi cười khi thấy biểu cảm ngạc nhiên của Di. Bất chợt, Di cảm thấy tim mình nhói lên và cảm thấy người con trai này rất gần gũi. Khuôn mặt của Khánh khiến Di nhớ Gia Ngọc, cô ôm chầm lấy Khánh một cách bất ngờ.

Khánh bất ngờ khi cô gái kì lạ này ôm mình, nụ cười chợt thu lại nhanh chóng, ánh mắt xanh dương như chứa điều gì đó không thể nói ra. Rồi anh cố gượng cười mà nói:

– Đây, sao lại ôm tôi thế? Tôi chưa cho phép mà?

Di chợt nhận thật ra anh ta không phải Gia Ngọc, Gia Ngọc đã chết cách đây bốn năm rồi. Cô đẩy mạnh Huy Khánh ra và chạy đi, dẫm nát cành hoa hồng dưới nền. Nét mặt Khánh trở nên lạnh băng đến đáng sợ, bóp nát cành hoa hồng trong tay, ánh mắt hiện rõ sự sắc bén.

Sau một buổi làm việc căng thẳng, Hoàng Duy ra ngoài ngồi ở ghế đá gần bờ hồ. Anh thở dài và cảm thấy mệt mỏi. Giờ anh đã một bác sĩ thực thụ nhưng vẫn không thể hành nghề mà vẫn làm công việc quản lý an ninh mạng cho tổ chức CMI. Anh chợt nhớ đến Gia Ngọc, người bạn thân của anh mà cảm thấy buồn sau cái chết của Gia Ngọc bốn năm trước.

– Làm gì mà ngồi đây vậy?

Kiều Vy nhẹ giọng nói. Cô vô tình thấy Hoàng Duy đang ngồi một mình ở ghế đá nên đi lại và ngồi xuống gần Duy.

– Chỉ là hóng gió thôi. Em học tốt chứ?

Duy quay mặt nhìn Vy mỉm cười nói.

– Tốt anh, em cũng sắp tốt nghiệp rồi.

– Vậy sau khi tốt nghiệp em dự định làm việc cho tổ chức hay đi du học?

Duy nhẹ giọng hỏi.

– Em cũng chưa biết nữa.

Vy mỉm cười trả lời, ánh mắt nhìn ra ngoài bờ hồ.

Duy im lặng không nói thêm gì, hai tay đan chéo nhau và suy nghĩ về một điều gì đó. Trong suốt bốn năm qua, mặc dù anh đã biết tất cả sự thật về những việc làm của Kiều Vy và Băng Di, cũng biết được hai người họ là ai. Nhưng vì muốn duy trì mối quan hệ tốt đẹp giữa mình và cô ấy nên Duy đã không nói ra mà che giấu tất cả.

– Nếu có thể, khi ra trường em có thể làm việc cho tôi được chứ?

Duy nói rồi nắm lấy tay của Vy và nhìn cô với ánh mắt như muốn cô đồng ý.

”Bộp”

Vy mỉm cười đang định trả lời thì tiếng một vật gì đó rơi xuống xuất phát từ một chàng trai trước mặt khiến Vy và Duy đều hướng mắt nhìn chàng trai đó. Anh ta cúi người nhặt lấy điện thoại khi sơ ý làm rơi rồi quay người nhìn Hoàng Duy và Vy. Duy và Vy đều bất ngờ khi nhìn thấy anh, một khuôn mặt lạnh lùng với ánh mắt xanh dương lạnh đậm. Hai người họ nhìn nhau và đặt ra hàng loạt câu hỏi. Tại sao lại có vẻ giống Gia Ngọc đến vậy? Nhưng họ đã làm và chợt nhận ra, anh ta có ánh mắt xanh dương và hình xăm trên cổ. Duy đứng dậy hỏi:

– Anh là...?

– Chào, tôi là Huy Khánh người mới vào thế chỗ làm việc của cậu Gia Ngọc trước đây.

Huy Khánh nói đều đều và thể hiện vẻ lịch sự.

– Tôi là Hoàng Duy, rất vui được làm việc chung với anh.

Duy và Khánh bắt tay nhau làm quen. Còn Kiều Vy chỉ biết đứng đờ người nhìn Huy Khánh rồi đi tìm Di.

Di đang trên đường về phòng để nghỉ ngơi, dãy hành lang sao đột nhiên ít đèn điện, bóng tối bao trùm khắp nơi, tiếng gió rít cùng cơn lạnh thấu xương khiến Di khẽ rung mình, mái tóc dài bay lảo đảo trong gió, Di có cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình. Rồi đột nhiên “Bốp”.

Di cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt đất như tối sầm lại, Di đau đớn đưa tay lên sờ đầu trong vô thức rồi ngất lịm đi.

“Ào”

Một dòng nước lạnh đột ngột xả xuống mặt khiến Di rung mình, khẽ cựa quậy, cảm thấy toàn thân đau buốt, tay chân không thể cử động nổi, cả khuôn mặt Di gần như tái xanh.

– Còn không chịu thức tỉnh?

Đang trong cơn mê man, Di chợt giật mình khi nghe thấy một giọng nữ vang lên. Dù đau đến ứa ra nước mắt, Di vẫn cố gắng để chịu đựng, định đứng dậy nhưng không được vì quá đau. Đập vào mắt Di lúc này là gương mặt lạnh lùng, vô cảm, khinh bỉ và sự căm ghét hiện rõ trong đôi mắt, nét mặt của họ.

– Tiểu thư Kim định làm gì con nhỏ này?

– Cứ từ từ...

Giọng nói ấy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ nham hiểm vang lên, cô ta đi lại gần Di và giật lấy tóc Di rồi nhìn chăm vào cô mỉm cười hiểm độc.

– Tại sao lại bắt tôi?

Di gần giọng nói, cố chịu đựng cơn đau.

– Tôi thích được không? Không vòng vo nữa, trong suốt bốn năm qua, tôi muốn giết cô bởi vì cô đã làm cho Gia Ngọc biến mất mãi mãi.

Kim Nhã nói với giọng cay đắng.

Di ngó người ra một lát rồi khẽ bật cười khan, cảm thấy chuyện này thật điên rồ.

– Cô cười cái gì?

Kim Nhã gần giọng nói, ánh mắt khẽ hiện lên tia lửa giận.

– Chỉ vì điều đó thôi sao, người chết thì cũng đã chết rồi, còn nhớ nhưng gì nữa. Không phải cô nổi tiếng với thói lăng lơ sao, giờ Gia Ngọc có còn sống đi nữa thì cô cũng không bao giờ đến được với anh ấy.

– Mà nghĩ mà được điều đó sao?

Kim Nhã giật mạnh tóc của Di hơn. Di chợt cười và nói tiếp.

– Gia Ngọc? Gia Ngọc là cái gì chứ? Anh ta là cái gì mà khiến tôi phải yêu anh ta.

Nghe được lời nói này, Kim Nhã đẩy mạnh Di ra đứng dậy vòng tay lại trước ngực cười nhạt.

– Thì ra cô là người như vậy, hai mặt.

Giọt nước mắt trên hoeo mi của Di rơi xuống, nhỏ cầu chặt tay vào vạt váy. Dứt lời, Kim Nhã khẽ gật đầu nói với những người tay chân của mình:

– Xử nó đi.

Kim Nhã ra lệnh rồi đi lại ghé ngồi xuống và quan sát một chuyện sắp diễn ra trước mắt.

Bên ngoài, Huy Khánh đã quan sát và nghe được những gì bên trong đang diễn ra nhưng cậu dứt tay ào túi quần bỏ đi với thái độ thờ ơ, không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Anh vờ như không thấy, không muốn lo những chuyện bao đồng nhưng trong thân tâm anh lại suy nghĩ khác.

Những cú đập, cú đá cứ liên tục dội xuống người Di, những cái roi được vung lên thì nhau quật xuống đất, khiến da thịt Di tứa ra máu, đau đến độ thấu xương, máu thấm loan ra áo. Di nằm co quắp lại, hứng chịu những đòn roi giáng xuống cơ thể mình. Đến lúc tưởng chừng như Di không thể chịu nổi được nữa thì một giọng nói đột nhiên vang lên:

– Dừng lại đi.

Những cú đập đá và chiếc roi đang liên tiếp giáng xuống người Di chợt khựng lại. Kim Nhã nhìn cô gái bước vào xẵng giọng nói:

– Kiều Vy, đứng là kì đà cản mũi mà. Mau xử cả hai đi.

Vệ sĩ tuân lệnh xông tới chỗ Vy, cô nhanh chóng rút kiếm và ra những màn tấn công điêu luyện, nét mặt lạnh tanh của một sát thủ kiếm thuật. Với những tên vệ sĩ này không là gì đối với Vy chỉ cần vài thủ thuật kiếm pháp những tên này đều bị kiếm của cô chém chết. Trong bốn năm qua, Vy đã cùng Duy luyện tập kiếm và được học rõ về bộ môn này. Sau khi đã xử lí xong bọn chúng, Vy vội chạy tới đỡ Di. Kim Nhã thấy vậy có phần lo sợ nên nhân lúc Vy không chú ý vội đi khỏi đây và cô ta sẽ không để yên cho Di vì hôm nay Di gặp may. Ngày nào Di còn xuất hiện trước mặt cô thì đó sẽ là một ngày không tốt đẹp với Di.

Đã đến lúc đến lớp huấn luyện, chỉ cần trễ là bị đuổi không cần lí do. Nét mặt Di tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại với vết thương đầy người, máu từ những miệng vết thương rỉ ra. Di cố gắng đứng dậy đi nhưng vừa nhấc chân thì suýt té cũng may nhờ Vy đỡ lấy.

– Thôi, để mình đưa bạn tới bệnh viện, đừng cố gắng sức làm gì. Coi chừng những vết thương có thể bị nhiễm trùng đó.

Vy lo lắng nói khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Di ngay lúc này.

– Không được, mình phải tới nếu không mình sẽ bị đuổi khỏi đó và không có cơ hội quay trở lại đâu. Như thế kế hoạch trả thù của mình không thể thực hiện được.

Di nói giọng đều đều và thờ hờn hờn.

– Mình nghĩ chúng ta trả thù như vậy là đủ rồi. Dù sao chúng ta cũng đã nắm quyền trong tay các công ty lớn của ông Lâm, ông ta cũng chẳng trụ nổi được bao lâu đâu. Sau khi lấy được bằng tốt nghiệp, chúng ta quay về Thụy Sĩ sống cùng với ông nội như thế là được rồi.

Vy nói giọng như muốn thuyết phục Di nên dừng lại. Vì bốn năm qua, Di đã dựng lên nhiều kế hoạch để lấy toàn bộ ủy quyền các công ty của ông Lâm nắm giữ, nhiều lần muốn ám sát ông ta nhưng không thành. Vy cảm thấy chán ngấy trò chơi này và muốn dừng lại để có một cuộc sống tốt đẹp nhưng không thể bỏ mặt Di lại nên nhỏ nhắn ngăn ngại giúp Di.

– Không được, như thế chưa đủ, mình muốn ông ta phải chết một cách thê thảm. Nếu bạn không muốn giúp mình thì bạn có thể về Thụy Sĩ trước mình sẽ tự mình thực hiện nó.

Dứt lời, Di hất mạnh tay Vy ra và nhấc chân đi đến lớp một cách nhanh nhất có thể mặc dù cảm thấy cơ thể rất đau nhưng cũng phải cố gắng đi đến đó. Vy chỉ biết đứng nhìn Di với ánh mắt lo lắng rồi cũng đành phải đỡ Di đi đến lớp.

Huy Khánh và Hoàng Duy đã có mặt ở lớp huấn luyện để xem tiến trình học tập của học viên. Họ bước vào với sự kính chào lịch sự của học viên và giáo sư. Giáo sư bắt đầu điểm danh học viên, Duy nhìn xung quanh không thấy Vy và Di đâu anh cảm thấy lo lắng vì anh biết khuôn phép học tập trong đây vô cùng gay gắt, chỉ cần chậm trễ là sẽ bị đuổi ngay.

Vừa lúc Di và Vy cùng đến, họ bước vào chỗ ngồi trong sự nhòm ngó của bao con mắt học viên, đặc biệt là Kim Nhã. Cô ta mỉm cười hiểm độc và cảm thấy thú vị một phần nào đó.

Di ngồi xuống chỗ ngồi trong sự đau đớn nhưng cố chịu đựng, vết thương bên trong cô thể khiến cô cảm thấy đau rất. Sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại.

– Em Hạ Băng Di có mặt chứ?

Giáo sư kêu đến tên cô và ông nhìn thấy sắc mặt cô không được tốt, định đi lại hỏi thì bị Khánh cắt ngang. Anh đi lại chỗ Di và chống tay lên bàn nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh. Điều đó khiến cho học viên xung quanh phải nhìn và cảm thấy khiếp sợ, còn riêng Kim Nhã thì thấy mình đã bị thu hút bởi Khánh.

– Chắc cô biết rõ quy tắc ở đây.

Di im lặng không nói gì mà trừng mắt nhìn Khánh với ánh mắt vô cảm nhưng sao càng nhìn càng thấy giống Gia Ngọc chỉ khác màu mắt.

Bình thường Khánh kiêu ngạo lạnh lùng nhưng lúc làm việc thì nghiêm túc và theo quy tắc khuôn phép.

– Sao không trả lời?

Anh nói với giọng trầm đặc thái độ nghiêm túc.

– Nghe và hiểu rõ không cần phải trả lời.

Cô bình thân nói đáp trả.

Khánh nhếch môi cười nhạt và quay lại nói với giáo sư:

– Hãy cho học viên theo tôi đến phòng họp hội đồng quản trị.

Dứt lời Khánh quay lưng đi ra khỏi lớp mang theo sự lạnh giá điều này khiến Duy gây ra sự nghi ngờ khi nhìn thấy hành xử của Khánh và cậu chợt cười.

Di nghe theo lời của giáo sư và đi theo Khánh đến phòng hội đồng quản trị. Cô đứng dậy đi, một tay ôm lấy vết thương trên vùng bụng đang rỉ máu thấm ra băng gạc, cô dùng tay để che lại, cô không muốn Vy phải lo lắng.

Tại phòng họp Hội đồng quản trị.

Mọi người đã có mặt đầy đủ và ngồi yên vị trong vị trí của mình. Ông Lâm và Gia Kỳ cũng có mặt để cùng với những giám đốc và nhân viên tìm ra bước phát triển mới cho công ty và cùng tham chiến với tập đoàn C&C do Nguyễn Khôi đứng đầu.

– Cậu Huy Khánh có lẽ còn chưa nhận ra được tình hình hiện tại của tập đoàn. Chuyện đó liệu có khả năng không chứ?

Một giám đốc lên tiếng.

– Với một đại diện còn trẻ tuổi, chỉ vừa mới nhận chức trong lĩnh vực này để chiến đấu với chủ tịch Khôi, người đã trải qua tất cả mọi thứ không phải có hơi quá sức sao?

– Đúng đây chúng ta phải nói với chủ tịch Lâm nên dừng lại thôi. Hơn nữa, chúng ta có thể hiểu được ý của tịch Khôi.

Những tay giám đốc liên tục xì xào, ông Lâm nghe được và có vẻ lo lắng.

– Sẽ rất khó đối với một chàng trai trẻ chưa nắm bắt được tình hình hiện tại của công ty mà lại muốn thắng trong cuộc chiến chống lại chủ tịch Khôi của C&C. Có phải các vị đang nói chuyện đó phải không?

Huy Khánh mở cửa đi vào theo sau là Di trước sự chú ý của mọi người. Nhưng Khánh đã làm cho mọi người trong này phải ngạc nhiên nhìn cậu và họ cũng đã lầm tưởng đến Gia Ngọc trước đây. Anh nói với một cách bình thân đi đến ghế dành cho đại diện chủ tịch và ngồi đấy còn Di cũng đi đến ghế ngồi.

– Nếu chúng ta dừng ở đây thì mọi thứ sẽ kết thúc đó ba, hãy để thằng Huy Khánh làm đi.

Gia Kỳ vội hỏi thúc ông Lâm đưa ra quyết định.

– Mọi người, hãy tập trung lắng nghe, tôi sẽ quyết định giao việc này cho Huy Khánh làm.

Trước quyết định của ông Lâm khiến cho mọi người hoang mang vì trước đây ông cũng mắc sai lầm khi giao cho Gia Ngọc làm.

– Không có gì phải khó nhưng nếu làm như vậy tin đồn của chúng ta đã thực hiện yêu cầu của C&C như thế nào sẽ bị lan truyền ngay lập tức. Chúng ta sẽ hoàn toàn bị bỏ rơi bởi vòng tròn kinh tế, truyền thông và tài chính. Đó là cách mà thứ hạng của tập đoàn bị thay đổi. Nếu những tập đoàn bên dưới đang háo hức đang muốn chiếm lấy vị trí của chúng ta cùng nhau tấn công trong từng lĩnh vực... chúng ta sẽ tan vỡ ngay. Mọi khi thứ hạng của chúng ta thay đổi đó sẽ là kết thúc. Bây giờ chúng ta có chính xác ba ngày, sẽ không đủ thời gian nhưng nó là một khởi đầu khá tốt.

Huy Khánh nói giọng đều đều và nghiêm túc, nét mặt vô cùng bình thân và nhếch môi cười. Các giám đốc đều có vẻ tin vào khả năng của Huy Khánh vì nhìn thái độ của cậu rất chắc chắn.

Di ngồi yên trên ghế và nghe tất cả những gì mà Huy Khánh nói. Cô tập trung vào màn hình điện thoại và nhanh những dòng chữ để gửi đi: " Họ đang tìm điểm yếu của chúng ta. Hãy tìm mọi cách để giữ vững tập đoàn mà ta đang nắm giữ đừng để lộ một sơ hở nào, tôi sẽ có cách phá vỡ kế hoạch của chúng, chúng ta chỉ có ba ngày thôi." Di bắt đầu cảm thấy khó khăn trong việc lật đổ cả thế lực Hoàng Gia khi có sự cản trở của một tay quản lý tài giỏi mới. Sau khi gửi nhanh tin nhắn, Di cất điện thoại vào trong túi và ngẩng mặt lên nhìn thì bất gặp ánh mắt của Huy Khánh đang nhìn nhưng nhỏ vẫn bình thản nhìn đi hướng khác. Anh nhếch môi cười.

Bây giờ mọi người đều tập trung vào máy tính của mình vào cuộc chạy đua tranh đấu với tập đoàn C&C.

– Bây giờ không phải cậu nên đưa ra vài đề xuất sao?

Gia Kỳ nhìn cậu nói.

– Tôi đã phân tích số lượng truy cập email dựa trên địa chỉ IP của C&C.

Khánh tựa người ào ghế và bình thản nói.

– Đợi đã, đó là hack đấy.

Di nói giọng thản nhiên, nét mặt nghiêm túc.

– Nhưng không phải đang khiêu chiến sao? Nói một cách đơn giản, họ đang sử dụng một mật mã trong email.

Khánh tiếp lời.

– Mật mã?

Những tay giám đốc lên tiếng.

– Đúng, trừ khi họ cố tình đổi tên, khi những lá thư nhất định cứ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Khánh tiếp tục nói và giữ vẻ bình thản nhất có thể.

– Ý cậu là, họ đang bí mật truyền tải về điều gì đó quan trọng sao?

Gia Kỳ vòng tay trước ngực, cương mặt nói. Khánh gật đầu đáp và tập trung vào máy tính.

– Họ đang dùng từ gì dưới dạng mật mã vậy?

Gia Kỳ tiếp tục câu hỏi.

– Là từ “hoa hồng.”

Di chen ngang vào khi Khánh định trả lời. Hai ánh mắt nhìn nhau như đang đối đầu.

– Địa điểm có tần suất xuất hiện của từ “hoa hồng” nhiều nhất ở Bun – ga – ri. Trong số việc mua bán và sát nhập mà hiện tại ở Bun – ga – ri đang tiến hành hãy tìm tất cả các công ty liên quan đến C&C.

Khánh chóng cảm nhìn Di nói với một khoảng cách khá gần khi hai người ngồi đối diện nhau. Mọi người đều nghe theo và tập trung tìm theo lời nói của Khánh.

– Là một công ty sinh học có tên Axen.

Di trả lời nhanh khi mọi người còn chưa tìm ra thì cô đã tìm thấy mà không cần bất kì dữ liệu nào khiến mọi người bất ngờ. Di vén tóc lên, tựa vào ghế và khoanh tay lại trước ngực, nhìn Khánh nhếch môi cười.

– Đúng là một cô gái giỏi.

Gia Kỳ nói thầm và nghĩ trước kia cô gái đó là một người giúp việc trong biệt thự Cube và là người khiến thằng em trai mình phải hi sinh cả mạng sống vì nó. Nó đã giỏi rồi mà còn gặp thêm cô gái này nữa, hai đứa nó mà hợp tác lại thì quả là một cặp đôi tài giỏi khó đánh bại.

– Công ty đó đang sở hữu một bằng sáng chế mà tập đoàn C&C đang muốn đó là bản chế sao con người 2WW. Tất cả các công ty con của Hoàng Gia sẽ đầu tư tiền vào để thực hiện giao kèo này. Gửi chứng minh tài chính đến toàn bộ số tiền dự trữ của tập đoàn cho Axen ngay lập tức.

Gia Kỳ nói giọng đều đều.

– Thừa chủ tịch, tổng số tiền trên thị trường mà công ty đó sở hữu là bao nhiêu chứ? Đó là một lượng tiền rất lớn đấy.

Một giám đốc chỉ lên trên màn hình chiếu bảng tổng kết của công ty Axen nói, vẻ mặt lo lắng.

– Vì chúng ta đang đấu với C&C. Hôm nay, không phải nó sẽ nhảy lên mười lần, hay có lẽ là hai mươi lần sao? Đừng quá lo lắng, hôm nay chuyện sẽ xong cả thôi. Hãy bắt đầu tăng 10% để họ không nhận ra được.

Huy Khánh nói giọng bình thản hết sức không có gì gọi là lo lắng, anh luôn nhếch môi cười nhạt với người đối diện vì anh biết người đó đang làm gì. Còn Di thì tập trung vào máy tính nhưng không quên xem dữ liệu ở điện thoại của mình và cô cố tình mở thiết bị truyền tải thông tin bằng loa ngoài để bên kia có thể trực tiếp nghe được những gì cô định làm và bên phía Hoàng Gia làm gì.

– Có vẻ bọn họ đang cố tìm ra chúng ta là ai? Vậy nói cho bọn họ biết đi.

Huy Khánh nói và tiếp tục nhìn Di một cách chú mục, miệng luôn nhếch môi cười với một biểu cảm như vậy không thay đổi. Mọi giám đốc xung quanh đều lo lắng trước quyết định của Khánh vì đã tiết lộ thông tin cho đối phương.

– Dù sao thì họ cũng tìm ra, vậy nên hãy đánh một trận thật rõ ràng đi.

Huy Khánh nói giọng nghiêm túc làm cho các nhân viên và giám đốc đều đứng ngồi không yên và có vẻ lo sợ. Di đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Khánh khi nghe anh quyết định như vậy nhưng vẫn tập trung vào chuyên môn của mình, cô chợt mỉm cười khinh bỉ, mục đích của cô là phải để tập đoàn C&C mua được nó bằng mọi giá vì cô muốn cả tập đoàn Hoàng Gia không còn một thứ gì trong tay. Phải, Huy Khánh muốn chiến tranh thì cô sẽ quyết chiến đến cùng. Di nhanh tay nhấn tin cho tập đoàn C&C dùng tất cả các cổ phần để làm vật thế chấp cho ngân hàng.

– Có vẻ bọn họ đã để ý đến chúng ta. Lệnh mua tăng vọt.

Nhân viên lên tiếng khi bản đồ giá bán biến động.

– Tăng tiền góp vốn, nâng giá lên 30%.

Huy Khánh nói giọng trầm đặc làm cho mọi người chỉ biết căng mắt hình chữ o mà nhìn.

– Thảm chí chúng ta còn chưa bắt đầu mà. Cá voi sẽ sớm xuất hiện thôi.

Khánh nói giọng đều đều và đứng dậy nhìn Di. Di tiếp tục nhấn tin cho bên kia và cho tăng giá lên gấp đôi bên này lên 50%, nét mặt của Di chợt thay đổi có vẻ bức tức nhưng sau đó lại mỉm cười khi thấy bảng giá thay đổi vì bên phía đối phương đã tụt đi khá xa.

– 50% sao? Giá đắt đây? Hủy đơn hàng.

Huy Khánh quyết định một cách nhanh gọn không cần suy nghĩ khiến các giám đốc bất ngờ không khác gì đang ngồi trên đồng lửa với quyết định quá đột ngột. Di thờ dãi nhẹ nhõm và nhấn cho bên kia cũng hủy đơn hàng. Một lát sau bên tập đoàn C&C nhấn tin lại cho Di là đã hoàn thành giao dịch không hủy được nữa, nét mặt của cô trở nên biến sắc, đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Khánh khi không ngờ rằng mình lại bị lừa một cách ngoạn mục như thế. Tuy không thất bại nhưng đã mất một số tiền lớn.

– C&C đã phải trả một số tiền cắt cổ. Với bài học quá đắt như vậy, chắc có người đã học được vài điều. C&C sẽ im ắng một thời gian.

Huy Khánh nộ giọng đều đều rồi dứt tay vào túi quần đi khỏi đây trong sự khâm phục của tất cả mọi người. Họ không ngờ rằng, Huy Khánh còn trẻ như thế mà đã làm được như vậy giống như Gia Ngọc trước đây đã từng làm và cũng khiến mọi người muốn rút tim ra ngoài. Di cảm thấy trước mắt như một trời bầu trời tối đen khi đã đưa ra một quyết định sai lầm và đẩy tập đoàn vào thế khủng hoảng. Cô không ngờ anh ta lại tài giỏi đến thế giống như một phiên bản thứ hai của Gia Ngọc vậy và lại có thêm một cản trở mới. Trong lúc, Hoàng Gia sắp sụp đổ thì anh ta lại xuất hiện lần này Di gặp phải đối thủ mạnh và phải tìm cách loại bỏ anh ta.

Di đứng dậy đi ra khỏi đây một cách chậm rãi khi những thương tích trên người khiến cô đau buốt. Di đi đến phòng y tế để sát trùng vết thương và Vy cũng đã ở đó để chờ. Sau khi xử lý vết thương xong, cô ở lại nghỉ ngơi và tâm sự cùng với Vy.

– Chúng ta đã mất một số tiền lớn để mua lại công ty đó, không ngờ anh ta lại giỏi đến vậy không khác gì Gia Ngọc trước đây.

Vy vừa nói vừa gọt trái cây.

– Đừng nhắc đến Gia Ngọc trước mặt mình được không?

Di nói và cảm thấy đầu óc căng thẳng không muốn nghĩ đến việc gì nữa.

– Hai chúng ta từ một người giúp việc giờ trở thành một người làm việc trong tổ chức CMI này, đó là một điều quá liêu lĩnh. Chúng ta biết quy tắc ở đây vô cùng khắc khe, chỉ cần sơ hở và bị phát hiện thì chết chắc.

Vy nói rồi cầm con dao chém làm đôi quả táo. Di thì ngồi thẩn người, ánh mắt chỉ nhìn về một chỗ mà không biết là nhìn gì, nước mắt chợt rơi không lí do. Vy thấy vậy đặt con dao lên bàn và hỏi Di trong sự lo lắng:

– Sao bạn lại khóc chứ?

Di không trả lời mà ôm lấy Vy khóc nức lên thành tiếng.

– Sao Di khóc vậy nói mình biết đi mà? Hay mình nói đến Gia Ngọc làm cho bạn buồn hả? Mình xin lỗi, xin lỗi. Dù sao Gia Ngọc cũng đã chết rồi, sẽ không có ai cản trở chúng ta nữa. Mà bạn còn yêu anh ấy sao?

Vy an ủi Di và rồi cô hỏi trầm giọng xuống. Thấy Di im lặng không trả lời nên Vy thôi không nói gì hơn mà buông thả nhẹ Di để cô nằm xuống nghỉ ngơi, còn cô đi ra ngoài.

Vy vừa đi khỏi thì đối diện với chỗ Di nằm, tấm rèm kéo ra Khánh ngồi bật dậy và mở cửa sổ cho thoáng, anh cũng đến đây để nghỉ ngơi.

– Thì ra trước đây cô là giúp việc trong biệt thự Cube này và là người yêu của Gia Ngọc. Tội nghĩ cậu ta thật là ngốc khi yêu một người như cô, cô đâu có xem cậu ta ra gì.

Khánh nói mỉa mai và nhếch môi cười khinh với Di. Lời nói này khiến Di có chút bức tức và ngồi bật dậy, gằn giọng nói:

– Im đi, không biết thì đừng nói.

Khánh đi lại gần chỗ Di và mặt sát mặt nói:

– Chính cô là người đã giết cậu ta.

“Chát.”

Một cái tát thật mạnh giáng lên mặt anh, in hằn năm ngón tay đỏ ửng. Anh lấy tay quệt môi và cười nhạt.

– Anh là cái thá gì mà chen vào truyện của tôi? Cùng lắm chỉ là một kẻ mới vào còn chưa nắm rõ hết ở đây.

Di nâng cao giọng nói lớn, ánh mắt trừng lên nhìn anh.

– Vừa rồi những hành động của cô là phá hoại cả tổ chức này, cô chỉ biết đến bản thân cô mà đâu biết rằng có người đang đau vì cô.

Khánh nói giọng cay đắng mặc dù anh không phải ai kia, ánh mắt hiện rõ đầy tia lửa giận dữ. Di đứng phắt dậy, lấy tay đẩy mạnh vai của Khánh theo lời nói của mình:

– Là ai? Là ai, anh nói đi?

Khánh ấp úng không trả lời được, ánh mắt xanh dương nhìn thẳng vào mắt của Di.

– Không nói được phải không? Đừng bao giờ xen ngang vào chuyện của tôi.

Dứt lời, Di quay người định đi khỏi đây thì bị Khánh nắm lấy tay kéo phắt lại cô lại và đẩy mạnh vào tường, ghì chặt vai Di khiến cô đau ở lưng. Khánh nhìn trừng vào mắt Di và gầm giọng nói:

– Cô hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, hãy nhìn kĩ vào và nhớ lấy. Tôi sẽ khiến cô thảm hại dưới tay tôi. Tôi biết quá rõ mục đích của cô ở đây làm gì, cô hãy đợi đó.

Dứt lời, Khánh đưa ánh mắt sắc tựa lưỡi dao nhìn Di rồi lạnh lùng đi khỏi. Di ngồi phịch xuống và thở gấp, cô đã giật mình khi thấy ánh mắt ấy. Ánh mắt ấy không khác gì trước đây Gia Ngọc đã nhìn cô ngay cái lúc cô bị Gia Ngọc bóp cổ vì bị đồ tội ăn cắp điện thoại. Tay Di cáu chặt vào vạt váy, cô cắn môi và nghiêng răng nói thầm:

– Tôi sẽ giết chết anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Huy Khánh đi tới gian nhà kính trước đây Gia Ngọc đã từng ở. Vì gian nhà này là hệ thống chính của toàn bộ biệt thự Cube nên anh ở đây để quản lý và theo dõi tình hình hoạt động của tổ chức. Khánh mở cửa bước vào bật hệ thống phun sương nhân tạo dưới sàn. Anh đi tới bàn bưng lọ hoa hồng đỏ mà Di đã để đó đem đi bỏ vào xọt rác vì anh không thích loài hoa này. Huy Khánh đi tới đứng trước gương nhìn thẳng vào trong đó, ánh mắt xanh dương lạnh lẽo không một tia cảm xúc. Anh nghiêng cổ và lấy tay sờ lên vết xăm, anh chợt nhếch môi cười không hiểu lý do tại sao anh lại cười. Nụ cười chợt tắt ngay, khi anh nhìn thấy có một vật nhỏ đang phát sáng trên kệ sách, anh đi lại xem. Thì ra là camera quan sát lên có người đã cài đặt nó vào, anh tháo nó xuống ném nó ra ngoài cửa sổ.

– Theo dõi sao...

Anh cười nhạt mặc kệ không quan tâm làm gì, nhảy lên bậc cửa sổ ngồi nhìn ra phía ngoài rừng thông u tối kia.

“Cạch.”

Duy mở cửa đi vào để lấy một vài thứ quan trọng thì anh chợt đứng khựng lại, giật mình khi nhìn thấy Huy Khánh đang ngồi trên bậc cửa sổ, Duy nhanh chóng trở lại bình thường đi lại gần để xem.

– Gia Ngọc, à không Huy Khánh, sao cậu lại ở đây?

Duy trầm giọng nói, suýt chút nữa anh nhận lầm người vì nhìn Huy Khánh có cử chỉ giống Gia Ngọc.

– Là cậu sao? Tôi sẽ ở lại đây.

Huy Khánh nói rồi nhảy xuống khỏi bậc cửa sổ, đi tới mở tủ mát lấy chai nước lọc uống một hơi.

– Đây là nơi trước kia Gia Ngọc đã từng ở, trong này có rất nhiều bể và đặt biệt dưới chân cậu đang đứng, cậu nên cẩn thận. Gian nhà này đã lâu không ai ở chỉ có một cô gái thường xuyên tới đây để dọn dẹp và chăm sóc vườn hoa hồng thôi.

Duy mỉm cười nói rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

Huy Khánh chợt thấy lòng mình thất lại, ánh mắt nhìn ra vườn hoa hồng đỏ rực ngoài kia được chiếu sáng bởi đèn điện. Vẻ mặt anh trở nên lạnh buồn lạ thường.

– Vậy sao?

Anh nhẹ giọng hỏi. Duy không nói gì chỉ gật đầu đáp.

– Cậu ra ngoài uống rượu với tôi được không đi cùng với bạn gái cũng được?

– Đi thôi, dù gì tôi cũng muốn đưa Vy đi ra ngoài.

Nói rồi cả hai đi khỏi gian nhà kính rồi đến nơi họ muốn đến.

Trong phố mọi người đều tập trung đông đúc lại về đêm trên những con đường đặc biệt là những quán cà phê và những quán ăn. Trên con đường về đêm này, Duy và Vy đi cùng nhau nói chuyện một cách vui vẻ thân thiết, riêng Di và Khánh mỗi người đi một hướng khác nhau không nói gì cả. Di mặc kệ cho Duy và Vy vui vẻ đương nhiên sẽ không quan tâm đến người bên kia, cô đã tách ra đi một mình không cho ai biết. Cô dừng chân lại một tiệm cà phê shop gần đó rồi đi vào. Cô muốn được ở riêng một mình tận hưởng cái giây phút tự do không một ai làm phiền. Cô gọi một ly cà phê capuchino và một chiếc bánh kem dâu tây. Nhân viên vô cùng vui vẻ phục vụ cho cô và cô đã mỉm cười với họ. Cô cảm thấy điện thoại lướt mạng xã hội như bao người khác ở trong này, đối với cô đây là một phần trong cuộc sống hiếm hoi vì xung quanh cô chỉ là một sự gò bó, đầy áp lực mà cô đang phải chịu và làm việc cùng với nó.

Duy, Vy và Khánh cũng dừng chân lại một quán rượu nổi tiếng gần đó. Họ ra dáng vẻ của những người khách hạng sang vào đây trong sự cúi chào lịch sự của các nhân viên. Họ chọn chỗ ít người ngồi yên vị ở đó và gọi chai rượu vang đỏ đắt tiền rồi cùng thưởng thức. Vy không uống được rượu nên chỉ cầm ly nước hoa quả uống nhâm nhi.

– Đây là bạn gái của cậu sao?

Huy Khánh mỉm cười nói.

– Chỉ mới là bạn thôi.

Duy trả lời rồi quay sang nhìn Vy, thấy Vy có vẻ ngần ngại. Cô chỉ biết mỉm cười, vén lọn tóc lên tai rồi nhìn ra ngoài ô cửa kính. Tiếng điện thoại smartphone reo lên, Vy cầm lấy điện thoại mở ra nghe.

– Alo.

– Chào cô Kiều Vy, tôi là Hải Vân đây.

Bên đầu dây trả lời khiến nét mặt của Vy chợt thay đổi.

– Nếu cô không muốn đi tù thì ra gặp tôi. Tôi đang giữ trong tay tất cả bằng chứng trước đây cô và con bạn cô đã làm. Gặp cô tại cảng biển Blue. Nếu cô không đến thì Hoàng Duy sẽ gặp nguy hiểm.

Vy tắt điện thoại, nét mặt hiện rõ sự nghiêm trọng nhưng cô vẫn cố không tỏ ra quay sang nói với Duy:

– Anh ở đây nói chuyện với Khánh đi, em có việc phải đi.

– Việc gì?

Duy thắc mắc hỏi vì nhìn thấy thái độ của Vy có vẻ kì lạ.

– Không có gì đâu.

Vy trả lời mỉm cười nhìn Duy để anh khỏi lo lắng rồi nhanh chóng đi khỏi đây.

Tại cảng biển Blue.

Hải Vân đứng nhìn ra phía biển tối đen như mực, xung quanh toàn là những con – tai – nơ chất chồng. Hải Vân cảm sùng bốp cò càn cách để chuẩn bị miệng nhếch lên một nụ cười, một nụ cười chất chứa sự đau đớn, mái tóc bay tự do tự trong gió. Cô lấy tay sờ lên vết sẹo lớn trên khuôn mặt của mình.

Một giọt nước mắt mặn chát rơi xuống, cô cảm hận những kẻ đã hủy hoại khuôn mặt của cô. Chỉ vì Hoàng Duy đã đề nghị ly hôn mà ba cô đã la mắng cô và tát cô nhưng không may va chúng lọ axit đổ lên mặt cô, khiến mặt cô bị biến dạng một nửa. Cô ôm nỗi uất ức trong mình chỉ muốn giết những kẻ khiến cô thành ra như thế này.

– Tôi tới rồi đây.

Kiều Vy nói giọng lạnh tanh.

Hải Vân quay lại và đi gần về phía Vy rồi tháo cái khăn trùm đầu xuống nhìn Vy với ánh mắt sắc tựa lưỡi dao chứa đầy sự cảm hận. Vy ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt của Hải Vân đã bị biến dạng không còn như trước.

– Tôi còn nghĩ cô không đến, chắc...

Hải Vân nói giọng đều đều nhếch môi cười.

– Bằng chứng cô nói đâu?

Vy gầm giọng nói.

– Cô đừng lo, nó đang ở trong tay của tôi đây.

Hải Vân nói giọng đều đều rồi lấy trong túi ra một chiếc USB màu đen giơ trước mặt Vy nhanh chóng rút súng chia thẳng vào Vy khiến cô giật mình đứng thân người, gần căng đôi đồng tử nhìn Hải Vân.

– Cô muốn gì?

Vy gầm giọng nói.

– Ha... ha... Tôi muốn cô chết. Chính cô đã phá tan hạnh phúc của tôi, cướp mất Hoàng Duy của tôi. Khiến tôi trở nên xấu xí như thế này, tất cả đều do cô... à không, còn có cả cô bạn thân của cô nữa.

Hải Vân cười phá lên trong sự đau khổ nói những lời cay đắng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, ánh mắt đỏ hoe trừng lên nhìn Vy. Tay cầm chắc khẩu súng chia thẳng tiến về phía Vy cứ thế cô đi lùi ra sau. Vy không thể làm được gì ngay lúc này khi trong tay không có gì cả, chỉ cần cô nhúc nhích hành động thì Vân sẽ bắn chết cô. Vy cố giữ bình thần nhếch môi cười nhạt nhìn Vân với ánh mắt khinh bỉ rồi nói:

– Cô sai rồi. Người khiến cô ra nông nổi này chính là cô.

– Là tôi sao? Ha... ha... Nếu như cô không xuất hiện thì mọi thứ đâu thành ra như thế này, cô tới lấy hết tất cả của tôi. Đáng lẽ ra tôi nên giết cô từ lâu rồi mới phải nhưng do Hoàng Duy cứ liên tục cản trở tôi. Bây giờ, ngay tại đây cô sẽ chết dưới tay tôi.

Dứt lời, Hải Vân bóp cò chuẩn bị bắn Vy thì Hoàng Duy từ đâu chạy tới, Hải Vân nhanh chóng lùi Vy về phía mình chia thẳng súng vào thái dương. Nét mặt Vy vô cùng hoảng sợ nhìn Duy, anh nhắc chân đi lại thì bị một lời đe dọa từ Vân khiến anh đứng khựng lại:

– Anh mà nhắc chân tới đây thì tôi sẽ bắn chết con nhỏ này.

– Dừng tay lại đi Hải Vân.

Duy nhẹ giọng nói, ánh mắt lo lắng nhìn Vy. Từ lúc Vy đi khỏi quán rượu sau khi nghe cuộc điện thoại, Duy thấy thái độ của Vy rất lạ như có chuyện gì đó xảy ra với cô nên đã lên đi theo cô.

– Tại sao? Tại sao anh yêu con nhỏ này, trong khi anh lại biết được tất cả sự thật hả? Anh nhìn mặt tôi đi... Nhìn đi... Nếu anh không ly hôn, không yêu cô ta thì khuôn mặt của tôi đâu như thế này hả?

Vân nói lớn, nước mắt chảy đầm đìa trong nỗi tuyệt vọng.

– Nếu do tôi mà khuôn mặt em bị như thế thì tôi xin lỗi. Em hãy thả Vy ra, muốn tôi làm gì cũng được.

Duy nói với giọng của sự hối lỗi vì anh biết mình cũng có lỗi trong chuyện này.

– Làm gì cũng được sao? Vậy thì anh quỳ xuống trước mặt tôi đi.

Vân nói giọng nghiêm túc trừng mắt lên nhìn.

Duy nhìn Vy rồi quỳ xuống trước mặt Hải Vân không một chút do dự. Vy xiết chặt tay không thể làm gì được, nước mắt chảy xuống cảm thấy lòng mình nóng như lửa đốt. Ánh mắt cô nhìn Duy với một cảm xúc ” tại sao lại làm như thế?”

– Như thế vẫn chưa đủ.

Hải Vân nói tôi rút lấy con dao bấm trong túi vứt xuống trước mặt Duy khiến anh Vy ngạc nhiên đều hướng mắt nhìn cô.

– Anh cầm lấy nó tự đâm chính mình đi.

– Cô điên rồi.

Vy quát lớn khi nghe Hải Vân nói.

– Cô im đi. Nếu anh ta yêu cô thì anh ta có thể hi sinh vì cô... ha... ha...

Hải Vân cười lớn với nụ cười gian ác trừng mắt nhìn Duy. Nếu Hải Vân không nhờ có súng trong tay để đe dọa thì Duy đã cứu được Vy nhưng anh chỉ cần liếc nhìn thì Vy sẽ bị Hải Vân bắn chết, anh đành nhặt lấy con dao một cách chậm rãi.

– Vy, tôi xin lỗi.

“Phập”

Duy đâm thẳng con dao vào bụng mình rồi rút con dao dính đầy máu ra khỏi bụng ngã ra sau bất tỉnh, máu chảy ra thật nhiều.

– Không...

Vy hét lên khi thấy Duy làm vậy. Cô đẩy mạnh Hải Vân ra chạy tới đỡ lấy Duy khóc nức lên thành tiếng, lùi húi lấy điện thoại ra gọi xe cấp cứu. Hải Vân đứng đờ người ra, ánh mắt rơm rớm nước mắt, thả khẩu súng rơi xuống đất rồi quay người thững thờ bước đi. Bây giờ cô thật sự mới hiểu tình yêu thật sự, tình yêu khiến con người bất chấp tất cả để có được. Có lẽ cô đã sai lầm khi cô giành lấy những thứ không thuộc về mình.

“Pằng”

Một phát súng từ đâu đó vang lên, Hải Vân bị bắn một phát bất ngờ từ phía sau rồi ngã xuống biển. Kiều Vy giật mình khi thấy Hải Vân ngã xuống biển, cô muốn chạy tới cứu nhưng đã không kịp cô biết ai làm đã làm việc này, bây giờ cô mới thật sự cảm thấy mệt mỏi khi bốn năm qua sống trong trò chơi của sự trả thù. Hải Vân là nạn nhân của trò chơi này, Duy đã không may mắn tới tính mạng để cứu cô và còn nhiều người khác nữa. Đã tới lúc cô nên dừng lại ở đây.

Ở phía sau con – tai – nơ, một cô gái với mái tóc đỏ trăm bay lòa xòa trong gió, ánh mắt lạnh lẽo không một tia cảm xúc nhìn ra ngoài ven biển đen kìa cô gái đó không ai khác chính là Di.

– Tôi xin lỗi, đáng lẽ ra tôi không làm như vậy nhưng vì cô đã biết quá nhiều nên cô phải chết. Hãy tha thứ cho tôi vì những gì tôi đã làm với cô nhưng những điều tôi làm đều có lý do riêng của tôi. Chứa sẽ bên cạnh cô.

Di nói thầm rồi nhanh chóng rời khỏi đây nếu không sẽ bị phát hiện. Huy Khánh đứng từ xa quan sát hết tất cả hành động cử chỉ của Di, anh xiết chặt tay, ánh mắt xanh dương lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Anh cho tay vào túi quần bình thần bước đi nhếch môi cười nhạt:

– Đã đến lúc cô phải nếm trải mùi vị đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Di trở về phòng nằm phịch xuống giường nhìn thẳng lên trần nhà. Đã bốn năm qua cô vẫn mang mối hận thù và muốn trả thù để lấy lại những gì cô đã mất nhưng cô cảm thấy một lúc cô đánh mất đi cuộc sống mình hơn. Đáng lẽ ra, cô đã có một sống hạnh phúc từ lâu ngay khi cô được cha khuyên bảo nhưng nó đã không như ý cô muốn, nó khiến cô mang nỗi uất hận nhiều hơn. Cô nhắm mắt lại, không nghĩ nhiều nữa.

“Ting”

Tin nhắn đến, Di vừa chột mắt chưa được một phút, cô cầm lấy và mở điện thoại ra xem.

– Mai hãy đến căn nhà gỗ gần bờ biển Đại Dương Xanh.

Một tin nhắn được gửi từ số lạ khiến cô thắc mắc tại sao lại đến biển Đại Dương Xanh, ai là người đã nhắn tin cho cô?

Ngày hôm sau, đúng như lời hẹn Di đã đi đến Đại Dương Xanh. Cô chỉ mặc đơn giản bộ váy ma xi trắng mỏng, tóc xòa dài đi một cách chậm rãi tới căn nhà gỗ. Nơi này khiến cô nhớ lại lúc trước cô và Gia Ngọc đã vui vẻ ở đây. Cô bước vào bên trong, mọi thứ không khác gì lúc trước, dường như đã được cho tu sửa lại sau vụ cháy năm đó. Thứ ánh sáng mập mờ của đèn neon, những cánh hoa hồng rải khắp sàn. Cô khẽ đi quanh một vòng lướt tay lên

những đồ vật ở đây, cô chợt nhận ra rằng có điều gì đó khác lạ ở đây, người đã nhấn tin hẹn cô tới đây sao chưa thấy ra mặt. Chợt cách cửa đóng sầm lại, cô giật mình chạy lại giật chốt cửa nhưng không được, cô đập liên tục vào cánh cửa kêu lên:

– Là ai... ai... mau mở cửa ra, sao lại đóng như thế?

Một làn khói trắng bay vào nghi ngút trong căn phòng, chiếc đèn neon chớp nháy, tấm rèm cửa phụt lửa bốc cháy dữ dội, cô hốt hoảng không biết làm gì ngoại trừ đập cửa nhưng vô ích. Cô cảm thấy rối loạn ôm đầu ngồi co ro, ánh mắt in hằn ngọn lửa cháy, nó khiến cô nhớ lại cảnh thảm sát lúc nhỏ khi cô mười tuổi. Cô sợ hãi khóc nức lên thành tiếng.

– Ba mẹ cứu con, con sợ lắm... con không muốn chết...

Ở bên ngoài, người con trai mặc áo combo đen đội mũ trùm đầu đứng nhìn căn nhà bốc cháy. Nét mặt anh lạnh lùng không một chút cảm xúc. Anh chỉ muốn cho người con gái bên trong kia nếm mùi vị đau đớn từng chút một. Anh đi tới mở cửa bước vào đứng nhìn khuôn mặt sợ hãi của Di, anh chợt cười nhạt. Anh chỉ đứng ở cửa nhìn với ánh mắt đen huyền lạnh lẽo, bao nhiêu nỗi căm hận đều dồn tụ vào trong ánh mắt đó, cảm thấy hài lòng cho tay vào túi quần quay người đi khỏi.

Thấy cánh cửa bật mở, Di vội chạy ra ngoài trong sự hoảng sợ, cô ôm ngực thở gấp nhìn căn nhà đang bị cháy rụi kia. Trên đôi mắt cô đọng lại những giọt nước mắt buồn, cô lững thững bước đi trên con đường xi măng tới chỗ ngã rẽ. Cô đi lại đó ngồi xuống, tháo đôi giày để bên cạnh, hạ chân xuống dưới mặt biển xanh ngắt, cảm thấy mát rượi và thoải mái vô cùng. Gió hất vào khuôn mặt phờ phạc của cô, mái tóc dài bay lòa xòa trong gió, ánh mắt hướng nhìn về phía trước nơi mặt trời đang tỏa ánh nắng chiếu xuống vạn vật.

Cô để tâm trạng mình thoải mái hòa với khí trời thiên nhiên không nghĩ lại chuyện vừa rồi nó chỉ khiến cô thêm nỗi sợ hãi và cũng không quan tâm ai đã hẹn mình ra căn nhà đó.

Kim Nhã tình cờ đi đến bãi biển Đại Dương Dương xanh để thư giãn thì vô tình nhìn thấy Di đang ngồi trên tảng đá cao phía đằng kia. Cô nảy sinh một ý định, cô đưa mắt nhìn xung quanh, chỗ này cũng vắng vẻ không có ai qua lại nên dễ dàng cho cô thực hiện. Kim Nhã đi tới chỗ Di đang ngồi một cách thầm lặng, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao. Cô đẩy mạnh Di ngã xuống biển, Di không kịp định thần chuyện gì đang xảy ra chỉ thấy rõ khuôn mặt gian ác của Kim Nhã cùng với nụ cười hiểm độc rồi chìm trong nước biển đại dương sâu thẳm.

Tại bệnh viện.

Hoàng Duy đã qua cơn nguy kịch sau khi được phẫu thuật. Bây giờ anh cảm thấy đỡ hơn nhiều nhưng vết thương vẫn còn đau. Ở trong bệnh viện cả ngày anh cảm thấy chán nên dán mắt vào máy tính làm việc cho qua ngày. Anh ngồi trên giường bệnh tập trung cao độ để giải các mã cho công ty, dây thần kinh căng ra như dây đàn, tay còn gièm ống truyền dịch.

“Cách.”

Tiếng cửa mở, Huy khánh từ ngoài đi vào, trên tay cầm giỏ hoa quả đặt lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

– Huy Khánh.

Hoàng Duy nói rồi dừng tay, đóng laptop lại để sang một bên.

– Khỏe hơn chưa?

Khánh hỏi Duy nhưng mắt thì dán vào điện thoại lướt lướt.

– Tôi khỏe.

Duy trả lời rồi chợt cười khi nhìn Khánh. Anh đã đờ người nhìn Khánh từ lúc ở cửa bước vào, anh ngạc nhiên và phát hiện ra ngay nhưng anh im lặng vì chưa có gì chắc chắn cả.

Khánh quay lại nhìn Duy khi thấy anh đang cười mình.

– Sao cậu lại cười vậy?

– À không... mà ở đây thì mày thoải mái đi đừng có thể hiện trước mặt tao làm gì, tao không có quen đâu.

Nói rồi Duy mỉm cười nhìn Khánh, câu nói của anh làm Khánh ngạc nhiên, anh bỏ điện thoại xuống nhìn nụ cười đều đặn của Duy rồi đứng dậy nhìn Duy với ánh mắt khó hiểu nói giọng trầm thấp:

– Sao mày biết?

– Ánh mắt.

Huy Khánh chợt giật mình, anh đã quên mất một điều là không đeo kính áp tròng.

Vy đang trên đường đi đến bệnh viện để thăm Duy thì nghe quản lý Daviss nói Di bị mất tích, cô quay xe lại phóng thật nhanh đến Đại Dương Xanh. Đến

nơi mọi người đều tập trung lại đông đúc để xem tình hình tìm kiếm của cảnh sát. Vy xuống xe thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện.

– Tao đã đẩy con nhỏ đó xuống biển giờ không biết là sống hay chết nữa... ha... ha... nếu mà mọi người có hỏi thì tao vô tình nhìn thấy bị trượt chân té thôi... ha... ha...

Kim Nhã kết thúc cuộc gọi, miệng cười lên của sự thỏa mãn, sự gian ác hiện rõ trên đôi mắt cô. Cô quay người đi thì bắt gặp ánh mắt của Vy đang gườm gườm nhìn mình, cô giật mình định lùi đi hướng khác thì bị Vy cản lại và nắm lấy vạt áo cô, tát một phát thật mạnh vào mặt cô khiến cô ngã phịch xuống. Vy gần giọng nói lớn, khuôn mặt hiện rõ sự giận dữ:

– Cô đã gì làm bạn tôi hả? Di đâu, nói mau nếu không tôi sẽ giết chết cô ngay?

Vy đưa súng ra đe dọa, Kim Nhã sợ hãi lắp bắp nói:

– Tôi... tôi không biết...

– Nói.

Vy quát lớn hơn, kẻ sát súng vào thái dương cô. Kim Nhã lắp lem sợ hãi, nhắm mắt, nghiêng răng nói nhanh:

– Ở dưới biển, không biết còn sống hay đã chết nữa.

Vy đẩy mạnh Kim Nhã xuống, đứng dậy không khỏi lo lắng chạy ra chỗ cảnh sát xem tình hình tìm kiếm như thế nào. Cô không dám nói cho ông nội biết vì sợ ông nội sẽ lo lắng mà phát bệnh. Hai tay cô chụm lại, cắn chặt môi lo lắng chờ đợi. Còn Kim Nhã thì một phen chết khiếp trước lời đe dọa của Vy nhưng đối với cô đó chỉ là một nỗi sợ hãi nhất thời thôi, cô vòng tay trước ngực nhìn về phía đông nhếch môi cười nhạt:

– Nó chết rồi, không tìm thấy sát nữa đâu, có lẽ nó đã trôi ra xa rồi... ha... ha...

Cô quay người trở về Cube trong niềm vui sướng.

Trời sập tối nhưng họ vẫn chưa tìm được Di, Vy chờ đợi trong sự mệt mỏi nhưng cô không thể nào đứng yên như thế được.

– Di ơi Di, bạn đang ở đâu vậy đừng có chuyện gì nha, mình lo lắng lắm...

Vy đi qua đi lại, đi ra khỏi đám đông thì tình cờ thấy được căn nhà gỗ đã bị cháy vẫn còn bốc khói nghi ngút cô đã nghĩ Di đến đây và xảy ra chuyện gì đó. Cô đi lại xem thì bị vấp phải hòn đá và ngã phịch xuống nền cát, quần áo ướt nhẹp.

– Đau quá đi mất.

Cô đứng dậy phủi cát dính trên quần áo thì giật mình khi có bàn tay đang nắm lấy chân mình kéo lại, cô vội đá ra khi chưa kịp nhìn đó là gì.

– Cứu tôi với.

Giọng nói yếu ớt phát lên từ cô gái đang nằm sấp dưới nền cát, nét mặt tái nhợt, rong biển bám trên tóc và trên áo.

– Di...

Vy hoảng hốt cúi người đỡ Di dậy, hất gọn tóc của cô qua, lấy hết rong biển xuống và gọi cho quản lý ngay. Vy và quản lý Daviss đưa Di đến bệnh viện gần nhất có thể để sơ cứu.

Sau khi được sơ cứu, Di đã qua cơn nguy kịch và nằm trong phòng để hồi sức. Vy ngồi cạnh Di cả đêm, nhìn sắc mặt tái nhợt của Di làm cô cảm thấy xót vô cùng. Di luôn bị người khác hại, cuộc sống của cô đã chịu quá nhiều nỗi đau này đến nỗi đau khác. Bác sĩ căn dặn Vy không cho Di bị kích động quá nhiều bởi vì cô ấy mắc bệnh tâm lý không được bình thường cứ luôn mơ thấy máu chảy, hỏa hoạn còn có chết chóc nữa nên khi tỉnh dậy chỉ nói những chuyện tốt đẹp tuyệt đối không được nói đến hoặc nhắc đến máu tươi, hỏa hoạn hay là mưu sát. Sau lời căn dặn ấy, Vy đã nghĩ được chuyện đã xảy ra với Di ở biển, Di đã bị người khác kích động làm cho sợ hãi nhưng người hiểu rõ được chỉ cô không ai khác biết được ngoại trừ Gia Ngọc nhưng anh đã chết thì làm sao có thể hại Di được, còn Kim Nhã thì không thể biết được điều đó. Là ai? Câu hỏi này khiến Vy phải suy nghĩ nhiều vì cô lo sợ Di sẽ bị tâm lý nặng mất. Cô thôi không suy nghĩ nữa đứng dậy kéo chăn đắp cho Di rồi đi ra ngoài.

Vừa lúc đó, có một chàng trai mặc nguyên bộ đồ đen từ trên xuống dưới với chiếc áo sơ mi cùng quần ka ki đội mũ lưỡi trai cụp xuống, trên tay cầm một lọ hoa hồng đỏ mở cửa đi vào đứng nhìn Di đang nằm mê man trên giường bệnh. Anh đặt lọ hoa xuống bàn rồi nhanh chóng đi khỏi đây.

Những ngón tay mấp máy, Di chợt cựa người tỉnh dậy, cảm thấy đầu nặng trĩu, cô chống tay ngồi dậy nhìn xung quanh thì thấy mình đang ở trong bệnh viện vô tình nhìn thấy có lọ hoa hồng đỏ trên bàn. Cô định với tay lấy một cành hoa để ngắm thì ”cách” tiếng mở cửa, Huy Khánh bước vào rồi chốt luôn cánh cửa.

– Anh tới đây làm gì?

Di nói giọng trầm thấp, ánh mắt trừng lên nhìn Khánh.

– Đến thăm không được sao?

Khánh nói giọng đều đều, miệng cười nhạt rồi đi tới đưa tay sờ lên những bông hoa hồng đỏ còn tươi. Anh đang định rút cành hoa trong lọ ra thì vô tình để nó rơi xuống vỡ tan tành khiến Di giật mình. Khánh cúi người xuống nhặt từng cành hoa và mảnh vỡ một cách từ từ chậm rãi, nét mặt điềm nhiên vô cùng bí hiểm. Di thấy có chút bức tức khi thấy sự có mặt của anh ta nên gầm giọng nói:

– Muốn giờ trò gì thì làm mau lên rồi biến khỏi đây cho tôi.

Khánh im lặng không nói gì, nhếch môi cười cầm lấy một mảnh thủy tinh cửa mạnh vào lòng bàn tay rồi bóp mạnh để cho máu chảy ra thật nhiều.

Di nhìn thấy những giọt máu ấy chợt cô co ro người lại, kéo chăn che đi, mồ hôi chảy ra nhễ nhại. Dường như cô đang sợ và lắp bắp nói rồi hét lớn lên:

– Máu... máu... không...

Khánh thân nhiên đứng dậy, rút súng ra bóp cò cảnh cạch, tiến lại gần Di hơn với vẻ lạnh lùng đến đáng sợ không khác gì kẻ sát nhân máu lạnh.

– Đi đi... đi đi...

Di sợ hãi cúi chặt vào chăn, nước mắt tuôn ra. Nỗi ám ảnh của cuộc mưu sát mười năm trước trở lại khiến cô sợ hãi, nhìn trước mắt chỉ thấy toàn máu tươi và bọt sát hại, thấy những cái sát nằm lẫn lóc đặc biệt cảnh ba mẹ cô bị giết chết. Cô ôm lấy đầu lắc mạnh trong sự sợ hãi khủng khiếp.

Khánh một lúc lại gần hơn, Di hoảng sợ lấy gối và chăn ném vào anh rồi cô ngã xuống giường bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Anh cất súng vào trong túi, đi lại ấn nút màu đỏ trên tường để báo cho bác sĩ rồi nhanh chóng đi khỏi đây.

Vy đẩy Duy đi đến thăm Di vì anh vừa mới mổ không thể đi đứng nhiều sợ ảnh hưởng đến vết mổ nên phải ngồi trên xe lăn. Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau vui vẻ.

– Cảm ơn anh, đã vì em mà làm tất cả.

Vy nhẹ giọng nói.

– Hình như có chuyện gì xảy ra thì phải?

Duy nói khi nhìn thấy bác sĩ và y tá chạy gấp vào phòng chăm sóc đặc biệt. Vy thấy vậy vội đẩy Duy tới đó. Cô hét hoảng khi nhìn thấy Di đang gào thét, cổ tay trái chảy máu đầm đìa dính đầy trên váy và ga nệm, nét mặt Di vô cùng hoảng loạn và sợ hãi khi nhìn thấy nhiều người, cô ngồi co ro ở một góc tường nhìn những mảnh vỡ cùng với cành hoa hồng dập nát dưới nền. Bác sĩ không thể làm gì được vì sợ cô sẽ tự làm mình bị thương do cô cầm mảnh thủy tinh trong tay, máu thì cứ thế chảy xuống bộ váy trắng cô đang mặc. Vy đi lại chỗ Di nhẹ nhàng nói từ từ để Di lấy lại bình tĩnh:

– Mình ở đây rồi, đừng sợ sẽ không có ai dám làm gì bạn. Nghe lời mình, bỏ mảnh thủy tinh xuống, nó sẽ làm bạn bị thương đó.

Di nhìn Vy với ánh mắt đỏ hoe đọng nước và thả mảnh thủy tinh xuống nền. Vy đỡ Di đứng dậy để tới giường nằm thì bất chợt Di đẩy mạnh Vy ra cúi xuống nhặt lấy mảnh thủy tinh vô tình cửa mạnh vào tay Vy khiến cô giật mình, nét mặt nhăn lại vì đau. Vy nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Di nhìn ra ngoài cửa, cô quay lại nhìn thấy có một người thanh niên đội mũ lưỡi màu đen đi lướt qua, cô chạy ra thì không thấy đâu nữa. Duy thấy Vy chạy ra ngoài nên thắc mắc hỏi:

– Có gì ngoài đó vậy?

– À không, không có gì đâu.

Vy trả lời, thôi không để ý gì nhiều đi tới chỗ Di đang nằm trên giường bệnh. Cô đã được bác sĩ tiêm thuốc an thần, băng bó lại vết thương và gièm ống truyền dịch vào tay cô. Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, xanh xao hẳn đi. Bác sĩ ra về mặt nghiêm trọng nói với Vy:

– Cô ấy đang bị kích động quá lớn. Dường như có thứ gì đó đe dọa kích động đến bệnh nhân khiến bệnh nhân hoảng loạn và sợ hãi mọi người xung quanh khi nhìn thấy ánh mắt của họ nhìn mình. Tôi nghĩ nên đưa cô ấy đi nước ngoài hay đi đâu đó điều trị một thời gian để ổn định lại tinh thần.

– Vâng, tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ.

Vy lịch sự nói và cúi đầu chào khi bác sĩ đi khỏi. Cô lo lắng đi lại ngồi xuống cạnh Di và hất gọn tóc Di qua một bên.

– Thật tội nghiệp cho Di, gặp hết chuyện này đến chuyện khác.

– Em nên đưa Di ra nước ngoài một thời gian đi như vậy sẽ tốt hơn.

Duy nhẹ giọng nói và đưa ra lời khuyên thật sự cho Vy. Anh cũng là một bác sĩ cho nên anh cũng hiểu được phải làm gì. Vy suy nghĩ vì chưa thể đưa ra quyết định được, cô nghi ngờ có người muốn hại Di nên cô muốn tìm hiểu cho ra mọi chuyện. Trước hết cô gọi cho quản lý đưa vài vệ sĩ đến để canh chừng phòng bệnh cho Di tránh người lạ ra vào. Cô đi đến phòng bảo vệ yêu cầu mở lại camera trong phòng bệnh người nào đã vào phòng Di và làm những gì.

Cho dù Duy biết chuyện gì đang xảy ra nhưng anh chỉ biết im lặng mà đưa ra những lời khuyên tốt cho Vy để hai người họ đi khỏi không phải gặp rắc rối gì nữa. Thật sự anh không muốn có những chuyện đáng tiếc xảy ra cả, không muốn chứng kiến những cảnh trả thù chỉ muốn nó nhanh chóng kết thúc để mọi chuyện được êm xuôi.

Theo như yêu cầu, quản lý bệnh viện này mở lại đoạn camera cho Vy xem. Trong camera quay lại, có người đã đứng ngoài phòng bệnh, Vy cho dừng lại và phóng to để xem rõ người thanh niên đó nhưng không nhìn rõ được mặt. Cô tiếp tục cho chạy đoạn video đó nhưng đang chạy nửa chừng thì không xem được nữa. Điều này khiến cho cô bức mình, cô nhất định phải điều tra cho rõ nhưng cô nghĩ lại nhìn người trong đoạn video đó rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó nhưng không thể nhận ra được.

Tối.

Di chợt mở mắt nhìn tròng lên trần nhà rồi chống tay ngồi dậy, dứt phắt ống truyền dịch ra khỏi tay rồi bước xuống giường cầm lấy con dao gọt hoa quả mở cửa đi khỏi phòng. Nét mặt tái nhợt, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước dãy hành lang tối mịt. Hai tên vệ sĩ canh cửa đã ngủ say không biết trời trăng mấy giờ.

Cô đã tự mình lái xe đi tới biệt thự Cu be. Tối nay, cô bước xuống xe cầm lấy con dao sắc nhọn đi một cách thăm lặng như một cái xác không hồn voi đôi chân trần lấm bụi đất, mái tóc bay lòa xòa trong gió. Những bước đi không vững tưởng chừng như sắp ngã, Di vẫn còn mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân mỏng tang. Con gió lạnh buốt về đêm phả vào khuôn mặt hốc hác của Di. Cô đi qua khu rừng thông u ám và dừng chân trước gian nhà kính tối om chỉ le lói của thứ ánh sáng mập mờ phát ra từ chiếc đèn neon. Cô mở cửa bước vào đi tới căn phòng mà Huy Khánh đang ở trong đó, cô đi chậm lại tới giường đứng nhìn Huy Khánh đang nằm ngủ. Cô tiến sát lại vung thẳng con dao định đâm Khánh thì anh chợt mở mắt nắm chặt lấy cổ tay Di đẩy cô nằm xuống giường, nhìn cô với ánh mắt xanh dương lạnh lẽo đến đáng sợ. Di cố chống cự nhưng không thể.

– Một lần nữa cô lại muốn giết chết tôi? Tại sao?

Khánh gằn giọng nói, nét mặt hiện rõ sự căm hận. Di im lặng không nói gì nhìn thẳng vào mắt anh rồi ngất đi mất. Khánh buông tay Di ra ngồi phịch xuống nền, bao cảm xúc lẫn lộn đan xen, anh hất tung bình hoa hồng trên bàn vỡ tan tành. Tại sao? Tại sao? Một lần đối với anh đã quá đủ, anh đã phải thoát khỏi cánh cửa tử thần một cách khổ sở tưởng chừng sẽ không được nhưng chúa đã cứu lấy anh. Và một lần nữa, anh lại phải đối diện với nó. Anh đã làm gì chứ, anh không chấp nhận như vậy, anh sẽ khiến cho người kia phải gục ngã xuống một cách thê thảm chìm đắm trong sự đau khổ giống như anh lúc trước. Anh cho người đưa Di trở về bệnh viện và anh sẽ tiếp tục những gì mà anh cần làm.

Sáng, Di tỉnh dậy không nhớ những gì mình đã làm tối qua, Di ngồi trên xe lăn được Vy đẩy lên sân thượng để hóng gió và thư giãn. Ánh mắt cô nhìn toàn cảnh thành phố với một vẻ xa xăm không điểm dừng. Cô suy nghĩ về những chuyện đã làm lúc trước, bàn tay cô đã thấm mùi vị máu tanh khi cô đã giết quá nhiều người chỉ vì mục đích trả thù cho gia đình mình. Chẳng lẽ đây cái giá cô phải trả sao? Nhưng cô vẫn chưa giết hại được kẻ sát hại gia đình mình. Kiểu Vy không biết nói gì để an ủi Di lúc này, cô để Di ngồi đây đi xuống phòng lấy đồ rồi quay lại.

Di cố gắng chống tay vào xe lăn đứng dậy, nhắc chân đi tới gần sát mép cửa hành lang để đứng và nhìn xuống dưới. Ở phía sau, một cô ý tá đi lại gần nhìn ánh mắt cô vẻ rất nham hiểm đang có ý định gì đó.

– Kiểu Vy, mình muốn xuống phòng.

Di nói rồi quay lại thì giật mình khi thấy Kim Nhã mặc trên mình bộ đồng phục dành cho y tá định xô cô ngã xuống đó nhưng cô đã kịp thời tránh được. Rốt cuộc thì Kim Nhã bị ngã xuống dưới cũng may cô bám được vào mép hành lang. Trông cô bây giờ rất sợ hãi và ra sức cầu xin Di:

– Làm ơn cứu tôi... xin cô đấy... tôi xin lỗi những gì tôi đã làm với cô... làm ơn...

Di chần chừ nhìn Kim Nhã, cô không có ý định cứu Kim Nhã vì cô ta đã muốn giết cô nhiều lần. Nhưng rồi cô nhìn thấy dòng nước mắt van xin của Kim Nhã cô cảm thấy không nỡ, cô nghĩ dù gì cô ta cũng chỉ vì ghen tị mà làm nên những điều như vậy cũng không có cản trở gì trong truyện của cô và rồi cô gian tay ra nắm lấy tay Kim Nhã cố gắng hết sức kéo lên.

“Phịch.”

Cả hai nằm phịch xuống nền xi măng, Kim Nhã thờ hồn hển đứng dậy phủi phủi quần áo còn Di thì nằm bất tỉnh vì cô đã dùng sức của mình để kéo Kim Nhã lên. Kim Nhã vội chạy lại đỡ Di dậy, lo lắng nhìn cô và vỗ nhẹ má cô gọi tên:

– Di... Di... cô làm sao vậy hả... tỉnh lại đi?

Vy đi lên thấy Kim Nhã đang lay người Di, cô vội chạy lại đẩy mạnh Kim Nhã ra và lấy điện thoại gọi cho bác sĩ.

Nghe điện thoại bác sĩ vội chạy lên đưa Di về phòng cấp cứu ngay lập tức. Kim Nhã chỉ biết đứng đơ nhìn. Cô đã nghiệm ra rằng, cô đã sai và thật sự sai rồi. Cô đã làm nhiều điều có lỗi đối với Di, không có Di thì cô đã nằm co queo dưới kia rồi.

Tại tập đoàn C&C.

Chiếc siêu xe đậu trước tập đoàn C&C, một chàng trai từ trên xe bước xuống mặc bộ đồ vô cùng chỉnh tề đơn giản với chiếc áo sơ mi trắng cùng quần ka ki sẫm màu, đeo kính mắt, tóc để mái layer bông bênh. Anh bước vào bên trong tập đoàn với sự chú ý của hầu hết các nhân viên. Tất cả mọi người đều cúi đầu chào một cách lịch sự, cậu được chào đón bởi một tốp người có năng lực ở đây.

– Xin chào tôi là quản lý của tập đoàn này, vì sự an toàn của chủ tịch Khôi chúng tôi phải kiểm tra.

Anh quản lý nhìn anh nói giọng đều đều. Camera được gắn trên bức tường được khởi động và soát toàn bộ trên người anh.

– Anh ấy không mang vũ khí.

Quản lý nhận được thông tin bên bộ phận kiểm soát thông qua thiết bị truyền thanh. Quản lý nhìn cậu mỉm cười nói:

– Lỗi này, thưa anh.

Anh đi theo sự chỉ dẫn của quản lý đến phòng làm việc của Nguyên Khôi cùng với những tên vệ sĩ đi phía sau.

– Xin lỗi vì chuyện vừa rồi. Ông Khôi hiếm khi có người đến thăm, vì thế sự kiểm soát hơi chặt chẽ.

Quản lý nói đúng lúc vừa tới phòng của làm việc của chủ tịch. Cánh cửa tự động mở rộng ra, Nguyên Khôi đang ngồi trên chiếc ghế tựa nhìn vị khách muốn gặp mình. Anh nhếch môi cười nhạt đi vào ngồi phịch xuống ghế với điệu bộ bất cần, rút lấy cây bút gắn trong túi áo ra xoay xoay theo thói quen. Cánh cửa tự động đóng lại, quản lý và vệ sĩ đều đứng ở ngoài. Nguyên Khôi cảm thấy nực cười khi thấy thái độ không chào hỏi của anh rồi nghiêm túc nói:

– Cậu là quản lý mới của tập đoàn Hoàng Gia, tên Huy Khánh. Hôm trước, chính cậu đã làm tập đoàn của tôi khốn đốn vì tốn một đồng tiền để mua lại công ty Axen. Công nhận cậu rất giỏi quản lý hệ thống bảo mật.

– Chủ tịch quá khen.

Khánh trả lời với giọng trầm thấp, bỏ cây bút xuống bàn tháo mắt kính ra nhìn thẳng vào mặt Nguyên Khôi cười nhạt. Anh cảm tấm bảng tên có ghi chữ “chủ tịch Khôi” quơ quơ trước mặt Khôi đùa cợt khiến anh ta có chút khó chịu và bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt đó, quá giống Gia Ngọc. Nguyên Khôi nghĩ Gia Ngọc đã chết rồi làm gì có người nào giống như thế, anh ta thôi không nghĩ nữa nhìn Khánh nói:

– Vào thẳng chủ đề luôn đi, cậu tới làm gì?

– Để lấy lại chỗ ngồi.

Anh bình thản trả lời, chống tay lên bàn nhìn Khôi với ánh mắt lạnh lẽo thản nhiên không khác gì anh đang giỡn. Khôi cười phá lên, vòng tay đi ra khỏi chỗ ngồi, về mặt vênh lên đầy kêu ngạo nói:

– Ha ha... cậu đùa với tôi sao? Cậu tới đây chỉ nói việc này thôi sao, không dễ dàng đâu. Một người thông minh như cậu Hoàng Gia Ngọc trước đây, từng là chủ tịch của tập đoàn này bị tôi đánh bại. Người như cậu thì có thể làm được gì?

– Để có chỗ ngồi này không hề dễ dàng, chắc ngài phải có người tiếp tay.

Khánh vẫn nói giọng vừa rồi, ngồi ghế tựa xoay qua xoay lại, nét mặt vô cùng thản nhiên, ánh mắt như chứa một điều gì đó bí ẩn.

– Đúng. Đó là cô tiểu thư Rose Haller, người đã tiếp cận Gia Ngọc đánh cắp hệ thống bảo mật của cậu ta. Nên tôi mới có thể dễ dàng ngồi vào vị trí này. Mà trông cậu nhìn rất giống cậu ta làm tôi cứ lầm tưởng là Gia Ngọc.

Khôi nói giọng đều đều, nhếch môi cười rồi đi tới ghế sofa ngồi phịch xuống, gác chân lên bàn. Huy Khánh vẫn giữ thái độ như vậy, cầm lấy cây bút đứng dậy đi tới gần chỗ Nguyên Khôi đang ngồi rồi chống tay xuống bàn với ánh mắt đen huyền khi anh vừa tháo kính áp tròng xuống.

– Là tôi Gia Ngọc.

Cậu khẽ nhếch lên nụ cười khinh bỉ, nét mặt lạnh lùng nhìn thẳng vào Khôi. Anh ta giật mình miệng lắp bắp nói:

– Cậu... là... Gia... Ngọc...?

– Đến lúc anh phải ngồi tù vì tội chiếm đoạt tài sản của người khác.

Anh nói rồi đi lại chiếc ghế chủ tịch ngồi đầy với vị trí vốn thuộc về mình. Cảnh sát vào bắt Khôi, anh đưa cảnh sát cây bút là bằng chứng để buộc tội Khôi và những bằng chứng tiếp tay khác mà anh đã âm thầm điều tra được bấy lâu.

Khôi không thể ngờ rằng Gia Ngọc vẫn còn sống và đã hoàn toàn thay đổi, không còn là một kẻ si tình tin tưởng vào tin yêu đến mù quáng như trước kia. Nét mặt của Gia Ngọc vô cùng lạnh lùng, ánh mắt đen lạnh lẽo chứa những mũi nhọn sắc bén như muốn tiêu diệt hết tất cả những kẻ đã đẩy anh tới bước đường cùng.

Tại bệnh viện.

Kim Nhã vui vẻ mang giỏ hoa hồng trắng đi vào thăm Di. Cô không còn ganh ghét với Di nữa đôi lại là sự biết ơn vì Di đã cứu cô. Tới nơi, Kim Nhã mở cửa bước vào thấy Di đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt vô hồn, nét mặt có vẻ đã tốt hơn. Cô đặt giỏ hoa lên bàn và ngồi xuống ghế sofa nhìn Di mỉm cười nói:

– Nhìn cô có vẻ khỏe hơn nhiều, khi nào cô xuất viện?

– Cô đến thăm tôi sao?

Di quay lại nhìn Kim Nhã nhẹ giọng nói.

– Tôi biết cô thích hoa hồng nên tôi mua giỏ hoa này tặng cô. Cảm ơn cô đã cứu tôi, tôi mong cô sẽ bỏ qua những gì tôi đã làm với cô trước đây.

Kim Nhã nói với giọng chân thành.

– Có những thứ đã qua đừng nên nhắc lại làm gì.

Di nói giọng trầm xuống, rồi bước chân xuống giường cầm lấy giỏ hoa đưa lên mũi ngửi, một mùi hương lan tỏa. Cô mỉm cười sờ lên những cánh hoa hồng tươi. Kim Nhã lấy trong túi ra một tấm thiệp mời màu vàng sữa đưa cho Di rồi nói:

– Ngày mai, tôi có tổ chức một bữa tiệc chia tay ở biệt thự Cube để lời tạm biệt mọi người. Tôi sẽ không làm việc ở cho tổ chức CMI nữa, mà đi nước ngoài để du học và sinh sống bên đó. Tôi hi vọng cô và Kiều Vy sẽ đến. Thôi cô nghỉ ngơi đi tôi có việc phải đi.

Kim Nhã nói xong rồi tạm biệt Di đi khỏi đây. Kim Nhã vừa đi thì đúng lúc Kiều Vy bước vào trên tay có cầm một giỏ táo đỏ, cô đi tới ghế ngồi rồi cầm lấy con dao gọt táo và nhẹ giọng nói:

– Chúng ta trở về Thụy Sĩ được không Di?

– Được nhưng khi mình hoàn thành xong hết công việc ở đây.

Di trả lời, vẻ mặt lạnh lùng dường như cô chưa muốn quay trở về vì cô chưa đưa kẻ giết hại gia đình cô vào tù, ông ta vẫn còn tự tôn tự đại có chỗ đứng vững chắc trong giới làm ăn nên cô chưa thể hạ gục được ông ta. Di đặt giỏ hoa xuống bàn rồi lấy miếng táo ăn một cách ngon lành. Vy chỉ biết ngậm ngùi chấp thuận theo Di, cô lo sợ bệnh tình của Di sẽ nặng thêm.

Sau khi lấy lại được tất cả những gì đã mất, Gia Ngọc trở về biệt thự Cu be với danh nghĩa là Khánh. Cái anh cần bây giờ là phải lấy lại bản di chúc của mẹ cậu để lại nhưng hiện tại nó đang nằm trong tay ông Lâm, ba của anh. Đúng lúc ông Lâm đi công tác ở Ma Cau không có ở đây, anh nhanh chóng đi đến phòng làm việc của ông để tìm. Nhưng khi đi đến đó thì có hai tên vệ sĩ đứng canh gác nên anh gặp một chút trở ngại, anh vẫn bình thần rút tay vào túi quần đi tới gần. Hai tên vệ sĩ thấy anh đều cúi đầu chào lịch sự nhưng đáp lại cái cúi chào đó hai tên vệ sĩ đều lãnh những cú đánh chí mạng rồi nằm gục xuống bất tỉnh. Anh nhanh chóng xác định mặt khẩu để mở vào trong, chuyển mở cửa bằng khóa mặt khẩu đối với anh bình thường vì lúc trước khi còn ở đây anh nắm rất rõ bảo mật căn biệt thự này. Mở khóa xong, anh đi vào lục tung một đồng giấy tờ trên bàn làm việc rồi các kệ sách nhưng không có. Anh có chút bức mình vì không biết ông ta để ở đâu, anh cởi áo khoác ra đặt lên cây treo đồ rồi bất chợt mặt sàn chỗ anh đang đứng mở ra và anh rơi xuống đó, mặt sàn đóng sầm lại.

Dưới cái tầng hầm tối đen như mực, ánh mắt xanh dương lóe sáng lên. Huy Khánh ngã phịch xuống, toàn thân đau nhói, giờ anh không thấy gì cả, chỉ thấy xung quanh không gian đen kịt. Anh đứng dậy, cứ lơ đãng không xác định được hướng đi vì quá tối. Anh rà tay vào bức tường thì cậu ả phải một cái nút khiến không gian trở nên sáng lóa lên. Trước mắt anh bây giờ là một bầy bọ cạp đang bò xung quanh.

Huy Khánh nhìn không gian xung quanh nó thật sự kín không lối thoát, không kẻ hở. Anh nhìn vào vai mình thấy vết thương bị hở miệng, chảy máu rỉ rả nhưng cũng mặc kệ. Giờ lúc này, anh chỉ nghĩ làm thế để thoát khỏi căn phòng này nhưng dường như đó là sự thách thức với anh, vì thật sự không hề có một cái gì gọi là sơ hở để anh nhìn thấy nó hoàn toàn kín. Bức tường sơn trắng không hề có gì. Anh nghĩ và mang theo những vương mắc.

Tại sao anh lại ở trong cái biệt thự này, mà anh không hề biết lại có những cái bẫy như vậy, nhưng cậu có thể phân lại cái bẫy mà không sao, còn người khác thì ngược lại sẽ đi xuống địa ngục. Thật sự thì anh không hề nắm rõ bản thiết kế căn biệt thự này bởi vì anh chỉ làm việc và học hành không cần quan tâm điều gì nữa.

Khánh nhắc chân đi đến chỗ bức tường, anh cảm thấy đau mắt cá chân vì vừa mới bị ngã từ trên cao xuống. Anh sờ tay lên bức tường và thấy nó có gì đó rất mịn. Phần bụi bám vào tay, anh xoa xoa ngón tay. Một luồng suy nghĩ chợt nảy lên trong đầu. Anh chợt dùng tay quẹt mạnh lên tường một đường. Lốp bụi bay đi theo đường đó. Bức tường này không phải xây bằng gạch mà bằng kính. Giờ có thể nhìn xuyên thấu một không gian rộng lớn ở bên trong. Anh đã không ngờ rằng dưới này lại có một nơi bí mật như vậy.

Khánh vội cởi áo sơ mi ra và lau đi lớp bụi trên tường để nhìn thấy rõ hơn. Một không gian có đầy đủ tiện nghi không khác gì là một khu làm việc ở những nơi trong bệnh viện. Giờ anh chỉ muốn thoát ra khỏi chỗ này để tìm hiểu không gian ngoài kia như thế nào. Anh rà tay lên tường liên tục, cố tìm

Anh nghĩ ở đâu đó trên bức tường này sẽ có chỗ để mở ra không gian ngoài kia.

“Pastword incorrect.”

Một dòng chữ chợt xuất hiện và có màu đỏ tạo thành một hình chữ nhật. trên bức tường kính này có một màng hình cảm ứng nhưng không hề có một chức năng hay có kí tự gì để ấn mã. Điều này khiến cho Khánh có một phần rối trong việc mở mã.

– Mật khẩu?

Một luồng suy nghĩ trong đầu anh. Không có kí tự, không có chức năng gì? Rốt cuộc phải mở bằng gì chứ? Dấu vân tay? Khánh đưa bàn tay mình áp lên mặt kính cảm ứng ấy nhưng không được vẫn xuất hiện dòng chữ “pastwork incorrect”. Anh nhắm mắt tập trung suy nghĩ tìm kiếm một lúc.

Một dòng suy đoán chạy trong đầu anh, chỉ đơn giản là một khối hộp lập phương bằng kính, bên trong trống rỗng.

– Không có mật khẩu.

Anh mở mắt và thốt ra một câu khi vừa nghĩ ra.

“Tĩnh.”

Cánh cửa kính tự động đẩy qua một bên. Thực chất không có mật khẩu nào ở đây nhưng đòi hỏi người mở phải tư duy và nhạy bén. Lí do tại sao nhiều lần anh chạm tay vào mặt kính cảm ứng lại hiện dòng chữ “pastwork incorrect” cửa vẫn không mở, vì nó được lắp đặt thiết bị nhận dạng giọng nói của bất kì ai. Anh nhìn thẳng vào phía trong, rồi từ từ đi vào đó.

Mặt sàn hoàn toàn bằng băng, làn sương nhân tạo phủ ra khắp phòng, nhiệt độ giảm xuống. Khánh cảm thấy cơ thể lạnh buốt vì không mặc áo để mình trần, máu ở miệng vết thương đông lại, bờ môi tím đi và khô lại nhưng cậu cố chịu đựng. Anh đi xung quanh để tìm kiếm lối thoát khỏi đây một cách nhanh nhất có thể.

Ở căn phòng này chứa nhiều công cụ thí nghiệm dàn trên bàn. Bên trái và phải bức tường có những cái hộp kính hình chữ nhật được xếp thành hàng và nó bị bám một lớp hơi trắng phía ngoài.

Khánh thối lùi lại, đưa tay sờ lên mặt kính và lau đi lớp màu trắng bám trên đó. Bên trong hộp là một xác người đã đông cứng, băng bao phủ khắp cơ thể, tất cả các hộp còn lại cũng toàn chứa xác người. Và đây chính là nơi đem con người ra làm những cuộc thí nghiệm mà thế giới chưa từng biết đến, nó còn chứa những nội tạng người. Anh không ngờ rằng, trong khu biệt thự Cu be này lại có những nơi bí mật che giấu việc làm phạm pháp này.

Anh thôi không tìm hiểu nữa và tiếp tục đi về phía trước. Một lần nữa anh đứng lại trước cánh cửa kính đóng chặt, nhưng lần này thì nó không đặt mặt khẩu nên nó trở nên đơn giản. Khánh nắm vịn cửa mở ra, bên trong này nhiệt độ ổn định nên anh cảm thấy đỡ lạnh hơn lúc ở ngoài kia. Anh nhìn xuống dưới chân mình có rất nhiều cánh hoa hồng đỏ vẫn còn tươi cùng với làn khói nhân tạo phản phát, ánh sáng vàng từ chiếc đèn tường mờ ảo. Ở giữa có một chiếc giường bằng gỗ với gối đệm được xếp gọn, bên cạnh là bàn làm việc và đặt trên đó là một chiếc laptop, bên phía tay trái Khánh đang đứng có một kệ sách. Anh đi tới xem một lượt, toàn bộ đều sách y học, nhưng trong đó chỉ có duy nhất một quyển màu đen, Khánh rút ra và mở trang đầu tiên thì bất chợt có một tờ giấy rơi xuống. Anh cúi người nhặt lấy nó rồi mở ra xem.

– Sơ đồ thiết kế biệt thự Cu be?

Anh nói thầm trong miệng, rồi lại lật quyển sổ cầm trên tay ra xem.

Trang đầu tiên có ghi dòng chữ “Đề án thí nghiệm”, anh đọc lướt nhanh qua từng trang và dừng lại ở đoạn “Những thiếu niên chưa trưởng thành là đối tượng thí nghiệm tốt nhất, nhằm bồi dưỡng ra những quân nhân siêu nhiên”, đôi đồng tử giãn rộng sau khi đọc nó, anh gấp quyển sách lại và ném một cách không thương tiếc. Chợt trên màn hình chiếu sáng lên, Khánh quay người nhìn thẳng vào màn hình. Một đoạn phim xuất hiện.

“Clip thí nghiệm tuần thứ nhất”.

Lúc Gia Ngọc bị chính anh trai mình bắn khi thấy Di đang bị đe dọa, anh được quản lý đưa vào bệnh viện và kể từ ngày đó anh giam giữ không khác gì một tù nhân, tay còng lại không thể đi đâu. Anh ngồi trên giường bệnh, mặt bộ đồ bệnh nhân màu xanh lam, vẻ mặt xanh nhợt, ánh mắt đen huyền như người vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau đó, có một bác sĩ trẻ tuổi bịt mắt đi vào, trên tay cầm ống tiêm có chứa dịch lỏng màu vàng đi tới kéo tay áo anh lên và tiêm. Anh không có một chút phản ứng gì, cũng không quan tâm anh ta tiêm loại thuốc gì cho mình. Xong, anh ta đi ra ngoài và đóng cửa lại, rồi đứng quan sát qua tấm kính. Đột nhiên, anh gào thét, nét mặt vô cùng đau đớn sau khi được tiêm thuốc.

– Con rốt cuộc muốn ta lặp lại mấy lần.

Ông Lâm đứng ngoài nhìn vào trong vô cùng tức giận.

– Mấy bệnh viện khác tiến hành chậm hơn. Tính giai đoạn mà tiến hành.

Gia Kỳ nói rồi tháo khẩu trang y tế xuống.

– Nếu đã lấy được số tiền đó. Thời gian chọn thuốc và phương pháp do con quyết định.

Gia Kỳ tiếp lời.

– Đối với việc thí nghiệm loại thuốc này vẫn chưa kết thúc, con hãy đợi chỉ đạo. Cuộc thí nghiệm này là cách thí nghiệm chẳng lẽ con không hiểu? Đây là quá trình vẫn đang được tiến hành. Phân tích nền tảng của kết quả.

– Ba muốn nói đến sự thất thoát của khâu quản lý, do thằng Duy tiếp tay sao?

Gia Kỳ nói, nét mặt thắc mắc.

– Duy, con trai nuôi của ta sẽ không phản bội ta.

– Cho Gia Ngọc uống thuốc không cần thông qua con được sao? Kết quả để cho thằng Duy biết đến. Bây giờ ba nói đây là quá trình sao?

– Nhưng thằng Duy sẽ không biết điều đó. Cho dù nó biết, thì cũng không làm được gì, vì tới lúc đó thì Gia Ngọc cũng như một con rô – bốt thôi.

Ông nói giọng thỏa mãn, miệng cười khúc khích, nhìn vào trong.

“Clip thí nghiệm tuần thứ hai”.

– Gia Ngọc...

Ông Lâm nói giọng khàn đặc, vỗ nhẹ vai anh. Bác sĩ vừa lúc rút ống tiêm ra khỏi tay anh.

Gia Ngọc dường như không biết gì, ngồi thẫn người như người máy, ánh mắt vô hồn không chứa một cảm xúc. Anh nghiêng đầu nhìn ba mình như một người xa lạ, không quen biết. Anh thật sự không còn nhận ra ai, bản thân mình còn không nhớ sau ca phẫu thuật. Tay thì vẫn bị còng và không hề ăn bất cứ một thứ gì. Y tá mang cơm vào thì anh toàn hất đổ đi. Anh chỉ ăn duy nhất một thứ đó là cánh hoa hồng đỏ.

– Để mà điều khiển được con, ta và anh con đã phải tốn cả một quá trình thí nghiệm.

Đoạn clip dừng lại với khuôn mặt hốc hác, phờ phạc của Gia Ngọc. Anh giăn căn đôi đồng tử, anh không ngờ rằng trong suốt thời gian ở bệnh viện lúc đó anh đã bị chính ba mình đem ra làm con cò, công cụ thí nghiệm. Anh xiết chặt tay mình, nét mặt hiện rõ sự căm hận, bây giờ thì anh đã biết được toàn bộ sự thật của thời gian trước kia. Anh khuy gối, tay đầm mạnh xuống sàn, thật sự đau khổ quá nhiều, gia đình ư? Thứ được gọi là gia đình đối với anh nó không hề có nghĩa. Có gia đình nào mà người thân xác hại lẫn nhau như thế, anh nghĩ anh sinh ra trên đời này để làm gì để rồi mọi người luôn luôn căm ghét, khinh bỉ anh. Thà rằng anh chết đi thì mọi người sẽ có một sự trường tồn tốt hơn không phải luôn lo sợ thất bại khi bị anh hạ gục, anh cũng chịu mọi đau khổ quá nhiều cho đến khi có được tình yêu thì nó cũng đã phản bội anh khiến anh đi vào con đường tử thần nhưng thượng đế đã cứu lấy anh, không muốn anh chết đi. Anh chịu mọi sự bủa vây của lễ khinh thường và sự phản bội của người con gái anh yêu, anh sẽ khiến mọi thứ tan nát dưới bàn tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Tối, bữa tiệc diễn ra tại căn nhà lớn của biệt thự Cu be. Nó được tổ chức đơn giản với hòa nhạc nhẹ nhàng, đồ ăn thức uống đều được chuẩn bị sẵn, ánh sáng mờ mờ ảo ảo bởi những chiếc đèn lếp nhấp nháy. Trong chốn người đông vui này, Di ngồi một mình ở một bàn trống chỗ ít người uống cocktail, cô chỉ mặc đơn giản chiếc váy trắng cúp ngực không họa tiết, cô cũng không trang điểm chỉ để khuôn mặt mộc. Còn Duy và Vy thì vui vẻ nói chuyện với mấy người bạn nhưng không quên chú ý đến Di.

Di ngồi với khuôn mặt không mang một cảm xúc gì, tay cầm ống hút liên tục quây ly nước cho đỡ chán. Cô cũng không muốn nói chuyện với ai, cô chỉ thích được yên tĩnh một mình không một ai làm phiền đến nhưng dường như điều đó không thể. Khánh từ đâu đi đến mang một vẻ nam tính, một vẻ đẹp khiến nhiều người ghen tị, trên tay cầm hai

Ly rượu vang đỏ ngồi xuống cạnh Di. Dường như Di không để ý đến sự xuất hiện của Khánh, cô không quan tâm anh sẽ làm gì hay nói gì.

Khánh đưa ly rượu trước mặt Di, trên môi cong lên một đường tuyệt mỹ nhìn Di với ánh mắt xanh bí ẩn. Di nhìn anh một lúc rồi cầm lấy ly rượu uống một hơi đến cạn mà không thắc mắc tại sao Khánh lại đưa ly rượu đó. Cô uống xong thả ly rượu rơi tự do xuống sàn vỡ tan tành.

– Anh biến đi.

Cô bình thản nói với Khánh. Anh chợt cười nhạt, vòng tay trước ngực nhìn Di. Bất chợt, cô cảm thấy chóng mặt nhìn mọi thứ trước mặt đều quay cuồng và nhòe đi rồi cô gục lên bàn ngất đi. Khánh chợt tắt nụ cười, đứng dậy bế Di đi khỏi bữa tiệc.

Anh đưa Di về phòng của mình, đặt Di lên giường. Anh cởi áo khoác đặt lên bàn, tháo từng khuy cúc áo của mình ra, anh quay lại nhìn Di cười nhạt.

Di chợt tỉnh, đầu óc choáng váng, cảm thấy cơ thể mệt mỏi, tay chân bủn rủn. Cô nhìn xung quanh, đập vào mắt cô lúc này là người con trai trước mặt cô.

– Anh đưa tôi lên phòng anh làm gì hả?

Cô gằn giọng nói.

– Làm gì cô tự hiểu.

Nói rồi Khánh tiến sát lại và đẩy cô nằm xuống độc chiếm cơ thể cô...

– Không... anh không được làm như vậy...

Và tiếng khóc than hòa lẫn với tiếng hét đêm đó.

...

Sáng hôm sau, Di tỉnh dậy thấy mình nằm gọn trong chăn, cô ngồi dậy khóc trong sự tủi nhục. Tiếng nước từ vôi hoa sen chảy xối xả trong phòng tắm. Di nhanh chóng vớ lấy áo sơ mi mặc vào đúng lúc Khánh từ trong phòng tắm đi ra bị Di tát mạnh.

– Đồ bi ổi.

Dứt lời, Di chạy thật nhanh khỏi đây. Khánh khựng gổ ngồi tựa vào tường, mái tóc còn dính nước nhỏ vài giọt xuống khuôn mặt lạnh lùng vốn có, ánh mắt xanh dương vô hồn. Anh thật sự không muốn làm như vậy, nhưng đó là cái giá mà người con gái đó phải trả cho những gì cô ấy đã làm với anh trước đây. Anh muốn nhìn thấy người con gái đó nếm vị đau khổ.

Di chạy một mạch về phòng ôm lấy Vy khóc nức nở khiến Vy ngạc nhiên và lo lắng khi thấy Di khóc. Vy buông Di ra nhìn Di thắc mắc hỏi:

– Có chuyện gì xảy ra sao? Nói mình nghe đi?

– Huy Khánh, chính anh ta, anh ta đã hại đời mình. Mất hết rồi, thật sự hết rồi.

Di nói giọng nghẹn lại, cảm thấy trong lòng rối bời, đầu óc trống rỗng. Di ôm lấy đầu lắc mạnh, cô hoảng loạn và sợ hãi đẩy mạnh Vy ra ngồi co ro vào góc tường. Cô khóc nức lên thành tiếng, hai con mắt đỏ hoe.

– Bình tĩnh mình sẽ tìm anh ta giải quyết chuyện này, bắt anh ta phải chịu trách nhiệm.

Vy nói, nét mặt hiện rõ sự tức giận. Cô nhìn thấy Di đau khổ cô cảm lòng không nổi khi thấy Di lúc nào cũng khóc, khóc đến cạn nước mắt, khóc trong vô thức đến nỗi kiệt sức. Vy đóng chặt cửa phòng lại, đi thẳng tới phòng làm việc của Huy Khánh đúng lúc có Duy ở đó. Hai người họ đều quay lại nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên. Cô đi lại chỗ Khánh, đẩy mạnh Khánh vào tường tát vào mặt anh và cay đắng nói:

– Anh đã làm gì Di hả? Tại sao, tại sao lại làm như vậy chứ? Di đã làm gì anh mà khiến anh phải làm những chuyện vô liên xi đó chứ? Anh là cái thá gì mà hành hạ thể xác lẫn tinh thần của Di như thế?

– Bình tĩnh, có chuyện gì nói rõ cho anh biết.

Duy nói, tới khoác vai Vy khi nhìn thấy nét mặt nóng giận của cô. Vy hất mạnh tay Duy ra rồi gằn giọng nói tiếp:

– Anh đi mà hỏi anh ta. Anh ta là người biết rõ chuyện này. Gia Ngọc chết đã làm Di đau khổ lắm rồi, khó khăn lắm mới quên được rồi đột nhiên anh ta xuất hiện hại đời của Di. Bây giờ, anh hãy coi đi Di vô cùng hoảng sợ đến nỗi không dám lại gần mọi người.

Vy nói giọng nghẹn lại, cô khóc nức lên vì quá bức xúc không thể chịu nổi khi nhìn thấy Di như vậy, cô không biết cuộc sống của Di sẽ như thế nào khi luôn bị những ám ảnh dày vò.

Khánh gượng cười trong cay đắng đến lúc phải bộc lộ rõ con người thật sự của anh. Anh tháo kính áp tròng ra và nhìn Vy nói với vẻ lạnh lùng chứa sự đau khổ, trên mặt anh hiện rõ nỗi uất ức mà bấy lâu anh chịu đựng.

– Cô tưởng tôi không đau khổ sao, bấy nhiêu đó còn chưa đủ với cô ta hay sao? Chính cô ta đã giết chết tôi cách đây bốn năm trước.

Một tay anh cấu chặt vào áo, ánh mắt hiện rõ sự uất hận rồi nói tiếp:

– Bốn năm trước chính cô ta đã hẹn tôi ra căn nhà gỗ đó rồi cho người ám sát tôi sau đó bỏ chạy và còn để lại dòng tin nhắn tôi hận gia đình anh vĩnh biệt. Tôi đã làm gì cô ta, tôi yêu cô ta thật lòng vậy mà chính cô ta đã giết tôi. Cô nghe cho rõ đây, đó là những gì cô ta nhận lấy.

Dứt lời, anh đi khỏi đây với những cung bậc cảm xúc anh mang theo. Vy thần người khi nghe những gì mà anh nói, cô không ngờ Gia Ngọc còn sống.

– Xin lỗi vì anh đã không nói với em. Lí do Gia Ngọc quay trở lại đây là để trả thù Di.

Duy nói giọng đều đều, đến lúc anh phải nói ra sự thật anh biết Vy sẽ rất tức giận khi biết được sự thật này.

– Thì ra anh đã biết, vậy sao anh lại giấu em? Anh biết tình trạng của Di lúc này mà, thật sự Di không phải là người giết anh ta mà là một người khác.

...

Khánh bước đi trên dãy hành lang dài, nét mặt vô cùng lạnh buồn. Anh nhớ lại cảnh tượng lúc mà anh bị ám sát ở Đại Dương Xanh bốn năm trước, càng nhớ lại chỉ thấy lòng mình nhói đau. Ánh mắt đen lãnh đạm hiện lên những tia đỏ tuông chùng như nước mắt sẽ rơi, anh gào thét trong thâm lặng.

– Ba à, thằng Nguyên Khôi bị thằng Huy Khánh tống vô tù rồi, giờ nó đã ngồi lên vị trí chủ tịch đó. Nó sẽ lần lượt quản lý hết cái biệt thự này cho coi.

Giọng nói phát ra từ trong phòng làm việc của ông Lâm. Khánh dừng lại khi nghe thấy tên mình, anh đứng sát lại gần cánh cửa để nghe cuộc trò chuyện giữa hai cha con ông Lâm.

– Đợi cho đến khi nó làm tập đoàn Hoàng Gia vững chắc ta sẽ giết chết nó như giết thằng Gia Ngọc trước đây.

Ông Lâm nói giọng khàn đặc, miệng nhếch môi cười miễn mẫn, tay cầm điếu thuốc hút.

– Ba đừng nhắc tới chuyện ám sát được không? Chính con là người giết nó chứ không phải ba, chuyện này mà lọt ra ngoài thì con chỉ có tù rục xương.

“Rầm”

Cánh cửa bật mở khi Gia Kỳ vừa dứt câu khiến cho anh ta và ông Lâm giật mình. Cả hai đều giãn rộng đôi đồng tử nhìn Khánh với ánh mắt ngạc nhiên, nét mặt anh hiện rõ sự tức giận đến tột độ, hai bàn xiết chặt tạo thành năm đám rồi anh gầm giọng nói chứa sự giận dữ:

– Tại sao các người lại làm vậy với tôi? Tôi đã làm gì các người chứ?

– Là Gia... Ngọc... sao?

Ông Lâm lấp bắp nói rồi ngồi phịch xuống ghế tựa vì quá bất ngờ. Gia Kỳ thì sợ hãi định lên bỏ đi thì bị Gia Ngọc nắm lấy vạt áo đâm mạnh vào mặt ngã phịch xuống. Anh giáng những cái đánh chí mạng vào anh ta đến tứa ra máu miệng. Anh không thể kìm chế được cảm xúc lúc này, anh đánh đến khi Gia Kỳ bất tỉnh rồi anh dừng lại ngồi phịch xuống. Anh gồng tay, ngẩng mặt lên trần nhà hét thật lớn, giọt nước mắt từ hoen mi chảy dọc xuống. Giọt nước mắt mặn chát, đau đốn đến nhường nào. Vậy mà anh chẳng biết gì cả, anh đã hiểu lầm Di và trả thù cô làm cô đau khổ đến mức tinh thần không ổn định.

Giờ anh cảm thấy lòng mình đau nhói, anh tự lấy tay đánh vào chính mình, đánh vào lồng ngực liên tục. Nét mặt anh hiện rõ sự đau đốn, ánh mắt đỏ đờn nước mắt nhìn người cha mà cay đắng nói:

– Ông có biết tôi đã phải sống từng ngày như thế nào không hả?

– Ta... ta...

Ông Lâm chỉ biết cúi mặt không nói được gì hơn, cho dù con trai ông đang ở trước mặt của ông nhưng ông vẫn bình thản như bình thường, không hề có một cảm xúc nào cả. Ông đã bị cái quyền lực che mắt thật sự, thậm chí có thể bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được.

Gia Ngọc đứng dậy quay người lưng thưng đi ra ngoài, anh không biết mình đã làm gì nữa, anh nghĩ mình dường như đã tự đánh mất chính mình. Ánh mắt đen huyền hiện rõ nỗi đau mà không có gì để tả nổi.

Bốn năm trước, anh đã may mắn được người dân cứu khi đã tự mình cố gắng thoát ra khỏi căn nhà bốc cháy đó. Sau đó anh nghe tin cha của mình tổ chức lễ tang và rao tin anh bị ám sát chết. Anh đã đến chứng kiến tổ chức lễ tang của mình, nhìn thấy tấm di ảnh của mình được đặt ở đó, anh thật sự cảm thấy hận người ba và anh trai mình, đặc biệt anh hận người con gái đó đã nhẫn tâm giết anh. Anh quyết định đi du học ở Mỹ bốn năm, qua đó anh đã trải qua cuộc phẫu thuật mắt và gan vì trong gan của anh có chứa chất độc. Sau thời gian học tập anh trở về với cái tên Huy Khánh. Ý định của anh là lấy lại tài sản và trả thù người con gái đó. Giờ anh phải làm sao? Làm gì để đối diện với người con gái ấy? Anh thật sự không biết gì cả.

Gia Ngọc đi về phòng của mình, đi thẳng vào phòng tắm ngồi phịch xuống tựa đầu vào tường, vịn vôi hoa sen nước chảy xối xả từ trên xuống, nước dội vào người anh. Giờ anh cảm thấy bất lực trước mọi việc không biết làm gì.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc...

Hoàng Duy từ ngoài đi vào gọi anh nhưng không thấy, nghe tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm với lại cửa không đóng nên Duy chạy tới xem thử thì thấy Gia Ngọc đang ngồi đờ người như người mất hồn.

– Mày thay đồ đi, tao ngồi ở ngoài đợi, tao có chuyện muốn nói với mày.

Duy nói rồi đi tới ghế sofa ngồi phịch xuống. Anh biết Gia Ngọc đang rối bời trước những chuyện đang xảy ra.

Gia Ngọc từ phòng bước ra, mặc chiếc áo sơ mi trắng tay ngắn cùng với quần ka ki đen, mái tóc còn ướt. Anh ngồi phịch xuống nền tựa vào tường, hai tay đan xen. Ánh mắt đen huyền thoáng buồn.

– Duy, tao phải làm sao đây?

Gia Ngọc nói giọng nghẹn lại, cảm thấy bất lực.

– Tao hiểu cảm giác của mày bây giờ, tao đã nghe Vy kể qua mọi chuyện, thật sự Di rất tội nghiệp.

Duy nhẹ giọng nói, vỗ vai anh bạn an ủi và kể lại những gì cho Gia Ngọc nghe về Di trong khoảng thời gian trước kia.

Bốn năm trước đó, khi Di hẹn Gia Ngọc ra căn nhà gỗ nghe được tin ông Lâm và Gia Kỳ cho người ám sát Gia Ngọc, ông nội của Di lo cô cũng sẽ gặp nguy hiểm nên cho người tới và đưa cô rời khỏi đó. Di được đưa tới bệnh viện để phẫu thuật. Vài ngày sau, khi đã phẫu thuật xong nghe tin Gia Ngọc chết, tinh thần cô xuống dốc trầm trọng, đây quả thật là một cú sốc với cô. Chỉ mới đây thôi, cô định sẽ cùng với Gia Ngọc ra nước ngoài để sinh sống và từ bỏ ý định trả thù nhưng nó đã kết thúc. Cô vô cùng đau khổ và bệnh tâm lý của cô bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nhiều lần có ý định tự tử nhưng do ông nội cản lại vì ông không muốn thấy cháu gái của mình như thế. Bệnh dạ tiêu cầu của cô đã dứt hẳn nhưng cô rơi vào tình trạng trầm cảm nặng nên ông nội đưa cô về Thụy sĩ một thời gian cho khôi phục tinh thần cô và Vy trở về nước rồi thi đậu vào trường Đại học Công nghệ thông tin được tổ chức tại biệt thự Cu be và ý định trả thù lại tiếp diễn từ đó.

– Mọi chuyện là như vậy giờ tinh thần cô ấy hoảng loạn lắm không muốn gặp ai cả, nếu mà gặp mày nữa chắc Di sẽ hoảng sợ vì những gì mà mày đã làm. Dù gì thì cũng không thể trách mày được, chuyện mày còn sống đã được truyền đi trong biệt thự này rồi. Mày định làm gì?

Duy nói giọng đều đều.

– Đưa ông ta vào pháp luật, phá hủy toàn bộ nơi này.

Cậu trả lời với giọng dứt khoát, nét mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Di ngồi trong phòng như một người mất hồn cảm lấy cảnh hoa hồng ngắt từng cánh rải đầy dưới nền. Con mắt đỏ hoe sưng húp vì khóc quá nhiều, cảm thấy cổ họng như khan lại, nét mặt xanh xao và hốc hác. Vy lo lắng cho Di vì từ sáng đến giờ cô không chịu ăn gì. Vy cũng không dám lại gần Di vì cô thấy Di có vẻ sợ khi nhìn thấy mọi người nên cô để Di lại một mình trong phòng.

“Cạch.”

Tiếng cửa mở, Gia Ngọc bước vào nhìn thấy Di đang ngồi ngắt hoa. Di ngẩng mặt lên nhìn khi nghe thấy tiếng mở cửa, Di vội vứt hoa xuống nền ôm lấy mình với vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy Gia Ngọc đứng trước mặt.

– Đứng... đứng... tha cho tôi đi...

Gia Ngọc cảm thấy tim mình đau như cắt khi thấy vẻ mặt sợ hãi của Di, ánh mắt anh dường như muốn rơi lệ nhưng anh cố đẩy dòng nước mắt vào mà cố gắng nói:

– Xin lỗi... thật ra tôi là Gia Ngọc và cũng chính là Huy Khánh... tôi xin lỗi thật sự tôi không biết gì cả...

“Chát.”

Một cái tát thật mạnh lên trên khuôn mặt anh in hằn bàn tay đỏ ửng. Di nhìn anh với ánh mắt của sự thất vọng, chứa đầy nước mắt và nỗi đau. Vậy mà bấy lâu nay người con trai này luôn ở trước mặt cô, người mà cô căm ghét và muốn giết hại chính là Gia Ngọc. Không ngờ chính Gia Ngọc lại trả thù cô và nở lòng nào chà đạp lên thân xác của cô trong khi cô đã đau khổ và nhiều lần muốn chết đi. Gia Ngọc đã lấy thân phận Huy Khánh đem cô ra làm trò đùa để khiến cô đau khổ làm sao cô có thể chấp nhận được mặc dù anh ta không biết gì.

– Đi... đi ra ngoài... tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi chỉ muốn nhìn thấy Gia Ngọc của trước kia mà thôi... đi...

Cô chỉ tay ra ngoài cửa nói lớn, trừng mắt lên nhìn Gia Ngọc. Cô chỉ muốn một Gia Ngọc trầm tĩnh, biết quan tâm, yêu thương giúp đỡ mọi người tuy anh lạnh lùng, vô cảm không muốn thể hiện bản thân nhưng những điều anh làm mọi người đều thấy được và cảm thấy tin tưởng, mỉm cười với mọi người khi mọi chuyện trước mắt đều khó khăn chứ không phải một con người giả tạo như bây giờ. Một con người kiêu ngạo và tàn nhẫn.

– Được, tôi sẽ đi nếu em muốn.

Gia Ngọc nói giọng trầm đặc quay người lạnh lùng bước đi. Anh nghĩ tốt hơn, anh nên đi để Di được yên tĩnh một mình, chờ khi cô thấy ổn hơn anh sẽ

đến thăm cô.

Anh vừa đi khỏi, Di vội chạy tới đóng chặt cửa lại và ngồi phịch xuống nền, cúi mặt xuống khóc, nghẹn giọng nói:

– Di biết anh không biết gì cả nhưng anh đã làm tổn thương em quá nhiều.

...

Gia Ngọc trở về gian nhà kính, ngồi vào bàn làm việc và mở laptop truy cập mạng xã hội twitter, những tin đồn anh còn sống đều lan truyền khắp nơi, hình ảnh anh ngồi vào chiếc ghế chủ tịch tập đoàn C&C và Nguyễn Khôi bị bắt ngay tại đó được đăng tràn lan trên báo mạng. Anh đóng laptop lại, đứng dậy đi tới nhìn mình trong gương. Anh sờ tay lên vết xăm trên cổ nó không thể nào xóa bỏ, anh đã thấy mình thật sự thay đổi. Anh đâm mạnh vào gương khiến nó nứt ra từng đường, dính những giọt máu đỏ tươi từ tay của anh.

Anh ra khỏi phòng đi đến khu làm việc của Cube mặc kệ cho những lời nói khó nghe đang đổ dồn về mình hay là những cái nhìn không thiện cảm. Trên tay cầm một lá đơn đi với một vẻ lạnh lùng vốn có, ánh mắt đen huyền không một cảm xúc gì. Anh bước vào phòng họp hội đồng quản trị với bao ánh mắt nhìn mình và đương nhiên là sẽ kèm theo những lời nói. Ông Lâm và Gia Kỳ thấy sự xuất hiện của anh có chút lo ngại vì sợ anh sẽ nói ra tất cả sự thật cho mọi người ở đây nghe. Nhưng anh không làm như thế, anh đi tới chỗ đối diện chủ tịch đặt lên bàn đơn xin từ chức, giấy ủy quyền tập đoàn C&C. Mọi cổ đông đều thắc mắc nhìn anh.

– Tôi sẽ không làm việc ở C&C, toàn bộ cổ phần của tôi sẽ được đưa vào quỹ từ thiện. Còn vị trí chủ tịch này ai muốn ngồi thì ngồi.

Dứt lời, Gia Ngọc dứt tay vào túi quần đi khỏi đây để lại bao nhiêu sự bất ngờ của các cổ đông, đặc biệt là ông Lâm và Gia Kỳ. Anh từ bỏ tất cả vì những thứ đó đối với anh không quan trọng. Anh vừa bước chân ra khỏi tập đoàn C&C thì tiếng chuông điện thoại smartphone reo lên, anh mở ra nghe máy:

– Anh Gia Ngọc, anh về ngay đi. Di định tự tử.

Vy nói ở bên đầu dây voi giọng lo lắng.

Gia Ngọc tắt máy ngay lập tức guồng chân chạy tới gara xe và lái xe đi thật nhanh. Vừa về tới nơi, anh vội chạy vào cổng ngược mặt lên trên sân thượng cao nhất của tòa nhà Cube. Anh nhanh chóng chạy vô trong thang máy, nét mặt vô cùng lo lắng và trong đầu anh hiện lên dòng suy nghĩ: “Đừng làm gì dại dột, tôi xin em”

Thang máy vừa dừng lại, Gia Ngọc chạy thẳng ra sân thượng thì thấy Di đang đứng trên hành lang, mặc bộ váy trắng dài, tóc bay lòa xòa trong gió. Nét mặt như một người vô hồn tái nhợt và phờ phạc, ánh mắt nhìn đâu đó trong không gian này. Vy đứng ở dưới nhìn Di lo lắng, cô đã nói hết lời nhưng Di không chịu nghe.

– Anh Gia Ngọc, anh tới rồi thật may quá. Anh mau tới đưa Di xuống đi.

Vy vội hỏi thúc anh.

Gia Ngọc đi lại gần Di, dường như cô không để ý tới sự xuất hiện của anh nên nhân lúc như vậy anh vội lôi cô xuống. Di giật mình và đẩy mạnh anh ra khiến anh va vào cột xi măng và...

“Phập.”

– Anh Gia Ngọc.

Vy hét toán lên khi thấy Gia Ngọc bị cây sắt nhọn trên cột xi măng đâm xuyên qua vai, máu phụt ra thật nhiều vội lấy điện thoại gọi cho cấp cứu rồi chạy tới chỗ anh. Anh cảm thấy vô cùng đau đớn, nét mặt nhăn lại, nghiêng rằng chịu đựng. Máu chảy xuống vùng bụng thấm ra áo thật nhiều. Di chỉ biết đứng đơ nhìn cảnh tượng trước mắt.

– Anh cố gắng lên, trực thăng sắp đến rồi, cố chịu đựng đừng cử động nhiều.

Vy lo lắng nói khi nhìn thấy Gia Ngọc đau đớn không chịu nổi, cô thấy Di đứng đơ ra không để ý gì đến Gia Ngọc, cô bức xúc đi lại và la mắng Di, tay cô cấu chặt vào vai Di và trừng mắt nhìn:

– Di, làm ơn thức tỉnh dùm đi được không? Mình xin bạn đó. Chính bạn đang hại chết Gia Ngọc kia, mau tới với anh ấy đi.

– Mình...

Di chần chừ không biết phải làm bây giờ, cô đang sợ hãi với chính mình.

– Mình biết là anh ấy đã sai nhưng anh ấy thật sự không biết gì cả mà, đừng có vì bản thân mà làm cho người khác vì mình chịu nhiều nỗi đau như thế nữa.

Vy nói giọng đều đều và khuyên Di nên làm gì.

– Mình cũng đau khổ mà...

Di nói giọng nghẹn lại, nước mắt dần rơi xuống.

– Đừng đứng ở đây mà tỏ ra đau khổ được không? Nghe lời mình đi lại đó đi.

Dứt lời, Vy đẩy Di ra phía trước, cô ngược mặt lên nhìn Gia Ngọc nước mắt không ngừng tuôn rơi, chân bước đi từng bước chậm chậm tới chỗ anh.

Mồ hôi trên trán Gia Ngọc thấm đẫm khuôn mặt anh, tóc mái kết dính lại vì mồ hôi, sắc mặt anh tái nhợt hẳn, ánh mắt lơ đãng dường như không thể mở nổi ni mắt lên mà nhìn người gái kia đang đi tới chỗ anh. Anh chỉ muốn Di đừng làm những chuyện như thế nữa, nếu như cô ấy muốn anh xa khỏi tầm nhìn của cô thì anh sẽ đi và không bao giờ xuất hiện trước mặt cô lần nào nữa.

– Gia Ngọc... em... xin... lỗi...

Di vừa nói vừa khóc khi cô đã đứng trước mặt anh. Nước mắt hoen mi rơi xuống thật nhiều, cô đã buông được sự ích kỉ của cá nhân mà đến đối diện với anh. Cô lấy tay sờ lên bờ má anh, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán cho anh. Cô khụy gối và khóc thật lớn, tay liên tục vỗ vào ngực trái mình, cô tự trách bản thân vì cô mà người kia chịu đựng tất cả, vì cô quá ích kỉ.

Vy chỉ biết đứng nhìn nhưng cô cũng thấy vui vì Di đã ý thức bản thân, ý thức được điều cần làm.

“Vù... vù...”

Máy bay trực thăng đáp xuống sân thượng, bác sĩ nhanh chóng mang dụng cụ sơ cứu đến.

Không thể rút cây sắt ra khỏi người Gia Ngọc vì cây sắt dính trong cột xi măng nên phải nhờ người cưa ra và nhanh chóng đưa anh đi đến bệnh viện để phẫu thuật nhanh nhất có thể.

Tại bệnh viện.

Gia Ngọc đã trải qua cuộc phẫu thuật cũng may chỉ đâm xuyên qua vai không trúng phổi nên anh đã qua cơn nguy kịch chỉ bị mất máu thôi. Anh được chuyển đến phòng đặc biệt để chăm sóc và vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê.

Di ngồi gục đầu lên giường bệnh ngủ thiếp đi hồi nào không hay vì cô đã thức trắng cả đêm ở bên cạnh Gia Ngọc. Còn Vy và Duy đứng bên ngoài hành lang để nói chuyện.

– Chúng ta biết nhau được bao lâu rồi?

Duy nhẹ giọng hỏi, ánh mắt anh nhìn ra phong cảnh xung quanh đây.

– Cũng khá lâu rồi kể từ ngày em vào làm giúp việc cho đến khi trở thành người trong tổ chức. Em sắp phải về Thụy Sĩ rồi, ông nội đã tìm được gia đình của em. Thật ra thì em là con lai nên mới có màu mắt xanh rêu như vậy. Anh có buồn... khi em đi không?

Vy quay lại nhìn Duy nói với giọng trầm lắng, nét mặt cô có vẻ thoáng buồn.

– Buồn làm gì chứ phải vui mới đúng vì em được gặp lại gia đình.

Duy gượng cười nói, nhưng thực chất bên trong anh rất buồn.

– Chẳng lẽ anh không có gì để nói với em sao?

– Anh cũng không biết nói gì, chúc em hạnh phúc. Hi vọng chúng ta vẫn sẽ là những người bạn tốt của nhau.

Duy nói giọng đều đều, anh rất muốn ra điều anh muốn nói nhưng vì hạnh phúc của Vy nên đành giữ kín trong lòng để Vy có một cuộc sống tốt đẹp mới. Nếu Vy đi, anh sẽ rất nhớ cô.

– Là bạn sao? Phải chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt của nhau. Thôi em có việc rồi, em đi đây.

Vy nói, nét mặt cô tỏ ra vui vẻ rồi chào tạm biệt Duy quay người đi khỏi đây. Cô cảm thấy hơi buồn trong lòng khi nghe Duy nói vậy nhưng biết làm sao được khi anh ấy muốn cô đi mà không giữ cô lại. Hoàng Duy chỉ biết đứng nhìn cô đi cho đến khi khuất bóng, anh không thể níu kéo người con gái ấy ở lại với anh.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây đã chiều tối. Gia Ngọc chợt mở mắt tỉnh dậy cảm thấy cơ thể mệt như không thể cử động nổi, tay còn gièm ống truyền dịch. Anh cảm thấy cổ họng khô muốn uống nước, anh không thể tự ngồi dậy được vì bã vai đau buốt. Anh vói tay để lấy ly nước trên bàn, anh cố nhướn để lấy nhưng khi vừa chạm tay vào ly định cầm lên thì đã vô tình hất xuống làm ly nước vỡ tan tành, nước bắn ra tung tóe đầy nền. Anh nắm chặt ga nệm xiết mạnh vì đau, nét mặt nhăn lại.

“Cạch.”

Tiếng cửa mở, Di bước vào trên tay cầm một lọ hoa hồng đỏ tươi còn đọng những giọt nước trên những cánh hoa. Di nhìn thấy dưới sàn có những mảnh vỡ vội chạy tới chỗ Gia Ngọc lo lắng hỏi:

– Anh có sao không? Để em đỡ anh ngồi dậy.

Di đặt lọ hoa lên bàn rồi từ từ đỡ Gia Ngọc ngồi dậy, anh nhìn Di với ánh mắt đen huyền lạnh lẽo rồi đưa mắt nhìn lọ hoa hồng đỏ tươi trên bàn.

– Cảm ơn em

Anh nhẹ giọng nói rồi rút lấy một cánh hoa hồng trong lọ nhìn Di với ánh mắt bí ẩn trầm giọng nói tiếp, nét mặt nghiêm túc:

– Hoa Hồng là loài hoa rất đẹp, cao sang. Nhưng nó đầy gai. Rose Haller, tên rất đẹp hay hơn cả tên Băng Di.

– Anh... anh nói gì vậy?

Di đáp ứng nói, hướng mắt nhìn đi chỗ khác.

– Ba mẹ của em bị ba tôi giết chết, nhờ có ông nội cứu em ra khỏi biển lửa năm đó. Mười năm sau, em quay lại trả thù chính là giết ba và anh trai tôi, trong đó có cả tôi.

Cậu gằn giọng nói, ánh mắt lảng động.

– Có thù phải trả, mục đích của em chính là muốn chứng kiến gia đình anh phải chết trong sự đau khổ giống như lúc trước ba anh đã làm với ba mẹ em.

Lần này Di lộ rõ bản chất con người thật của mình, không còn là một cô gái yếu đuối lúc nào cũng chỉ biết dựa dẫm vào người khác. Cô đã chịu quá nhiều sự hành hạ của nhiều kẻ. Ánh mắt socola hiện rõ sự hận thù.

Di buông một câu lạnh lùng và không biết rằng điều đó như một con dao đâm thẳng vào tim anh.

– Tôi và kẻ thù, em chọn ai?

Anh trầm giọng nói, nét mặt vẫn giữ vẻ bình thản nhưng thực chất bên trong rất đau.

– Kẻ thù.

Lời nói này của Di như giần xé, bầm nát trái tim anh. Đau... đau lắm... nhưng Di không hề có cảm giác mà còn cười trên nỗi đau đó. Di nắm lấy tà váy nhanh chóng chạy khỏi đây.

Gia Ngọc bước xuống giường nhưng vì cơ thể anh quá yếu nên ngã phịch xuống lời theo cả bình truyền dịch rơi xuống vỡ tan tành. Anh ôm lấy vết thương mà cảm thấy đau đớn, chỉ biết lặng nhìn cô ấy bước đi lòng anh thất lại. Giờ đây, người con gái ấy ra đi bỏ lại người tổn thương là anh. Tại sao anh vẫn mong một người, một người đã làm anh đau. Giả như tình yêu chỉ là một cơn nước mắt đi qua. Anh vẫn biết đã sai khi gặp người con gái ấy vì chỉ coi thứ tình cảm của anh là trò chơi. Cô ấy có dối cậu trong lời nói nhưng làm sao dối được trong ánh mắt. Tình yêu thì không có sai hoặc đúng. Từ nay, anh sẽ không còn có ai bên cạnh, không có ai trao yêu thương... phải quên hết đi.

Một tuần sau.

Duy đứng trước gương chỉnh lại phục trang để đi đến công ti làm việc. Về mặt anh có chút thoáng buồn, anh nhìn vào gương và cố gượng cười. Anh đã cố chịu đựng cho mọi chuyện qua đi nhưng làm sao có thể quên đi hình ảnh người con gái ấy. Những kí ức quay về nhưng thôi không nhớ nữa.

– Bỏ đi.

Anh cười nhạt rồi đi lại bàn để lấy điện thoại lỡ tay hất rơi những quyển sách xuống sàn. Anh cúi xuống nhặt và vô tình thấy được một tấm thiệp màu vàng. Anh nhặt lấy nó và mở ra.

Trong tấm thiệp có ghi: Khi đọc được lá thư này, thì cũng có nghĩa em đã rời khỏi đây và đi đến một nơi thật sự thuộc về em. Nhưng trước khi đi, em muốn nói với anh một điều mà bấy lâu em ẩn kín nó. Vỹ muốn anh tới một nơi, đó là tòa nhà đối diện với nơi anh làm việc. Chính nơi đó, sẽ nói lên những điều em nói, tạm biệt.

Duy vội lấy điện thoại và đi đến tòa nhà đó. Đến nơi, anh chạy thẳng lên sân thượng. Anh dừng chân và thở dốc. Anh nhìn xung quanh và rồi anh cũng đã thấy được điều đó.

Ánh mặt trời rọi xuống tập đoàn của anh, trên bức tường kính của tầng cao nhất có ghi dòng chữ “Duy, em yêu anh.”

Chỉ có ánh nắng mặt trời thì mới thấy được. Duy khụy gối, tay ôm lấy tim mình và hét thật lớn.

– Đồ ngốc... em biết rõ anh là đồ ngốc mà. Em biết rõ hơn bất cứ ai trên đời này mà. Sao em khiến anh đau như thế rồi lại bỏ đi? Một lần nữa... một lần nữa... em hãy cho anh lại một lần nữa đi.

Và rồi một dòng nước mắt rơi trên khuôn mặt lạnh băng đó. Tay anh nắm chặt vật ảo như cấu xé chính bản thân mình.

– Vy, tôi yêu em

Trong phút chốc, anh cũng đã nói ra. Và một tay ấm áp ôm lấy anh từ phía sau rồi khẽ nói thắm vào tai anh:

– Cảm ơn anh, Hoàng Duy.

Anh bắc gác quay lại, người con gái ấy đang ở trước mặt anh và nở một nụ cười thật tươi. Anh ôm chầm lấy nhỏ.

– Đừng nghĩ ngợi gì nữa, cũng đừng nói một lời nào cả. Chỉ cần trao anh một nụ cười thôi.

Anh vẫn chưa thể tin được, tất cả những điều này tựa như một giấc mơ vậy. Vy quàng tay ôm lấy Duy trong niềm hạnh phúc. Vy thường xuyên đến đây để chờ đợi anh tới.

– Em đừng đi.

– Sau khi giải quyết tất cả.

Vy đáp gọn và ôm chặt Duy trong sự hạnh phúc.

...

Sau khi ra viện, Gia Ngọc chỉ tập trung vào bắn súng tại khu tập luyện. Anh chọn cho mình khẩu súng thông minh và lên đạn, bóp cò cảnh cạch chuẩn bị ngắm bắn. Ánh mắt lạnh lẽo không cảm xúc nhưng xoáy sâu vào trong đang suy tính một điều gì đó.

– Cậu Gia Ngọc, ông chủ muốn gặp cậu.

Quản lý Daviss từ ngoài vào nói.

Gia Ngọc im lặng không nói gì, đặt khẩu súng xuống và tháo bỏ găng tay da ra và đi tới gần quản lý, nhìn ông với ánh mắt sắc lạnh.

– Đi khỏi đây, nếu không tôi sẽ là người giết ông.

Anh trầm giọng nói.

– Cậu giết tôi cũng được, nhưng... xin đừng giết cô Rose.

Gia Ngọc không nói gì mà đi thẳng lướt qua mặt quản lý, anh không quan tâm đến lời nói của quản lý Daviss, vì anh hiểu mình nên làm gì.

Anh đi tới phòng ông Lâm, vừa bước chân vào đã bắt gặp vẻ mặt lo lắng của ông ta, anh bình thản đi tới kéo ghế ngồi xuống, không mở miệng nói một câu nào. Mắt hướng lên màn hình chiếu, đoạn video bắt đầu.

Mở đầu clip, một người con gái ngồi quay lưng, mái tóc dài đỏ trầm uống lượn bông bênh vén gọn qua một bên để lộ bờ vai trắng mịn. Mặc váy voan màu đỏ. Phía sau, Gia Kỳ bị trói đứng, còi trần chỉ mặc chiếc ka ki đen, vẻ mặt xanh xao không có một chút sức lực.

Cô gái đó quay người lại, nét mặt trang điểm đậm nét, lộ rõ hình xăm hoa hồng trên bắp vai. Trên môi nở một cười tà mị. Và không ai khác chính là Băng Di. Bấy giờ cô hoàn toàn khác, một hoa hồng đầy gai.

– Là cô ta.

Ông Lâm nói giọng bất ngờ khi thấy Di trong đoạn video đó. Ông không ngờ rằng có kẻ giả danh ở trong khu biệt thự này. Gia Ngọc không có phản ứng gì, tiếp tục xem đoạn clip.

– Chào ông Hoàng Gia Lâm, ông còn nhận ra tôi chứ? Mười năm trước, cô bé may mắn còn sống sót sau phi vụ ám mưu chiếm đoạt tài sản gia đình Lão Đại. Và cô bé đó không ai khác chính là tôi, Rose Haller, con gái duy nhất của dòng tộc Haller. Tất cả mà ông đang có đều là của gia đình tôi, vì sự tham lam của ông mà đã giết chết ba mẹ tôi để chiếm đoạt. Cha con các người đều là những kẻ tàn ác. Ông hãy xem đây là ai... con trai của ông đó...

Di nói giọng chua chát, cầm con dao đi tới gần Gia Kỳ và nâng cằm anh ta lên bóp chặt.

– Sao cô không giết tôi luôn đi?

Gia Kỳ gằn giọng nói, mắt trừng lên nhìn nhỏ.

– Muốn chết sao, được thôi tôi sẽ cho anh chết một cách từ từ.

Dứt lời, Di cầm con dao cứa mạnh vào bụng Gia Kỳ ba đường thật dài, máu chảy rỉ dài xuống bám vào lưỡi dao.

– A...

Gia Kỳ đau đớn hét lên, mồ hôi chảy đầm đìa trên mặt, rồi ngất lịm đi.

– Ha... ha...

Di cười lớn, rồi đặt con dao dính đầy máu trên bàn và cầm lấy cành hoa hồng chà lên vết rạch trên người Gia Kỳ. Sau đó ngoảnh mặt lại, ánh mắt socola đặc chứa đầy sự gian ác.

– Đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho ông đó. Ông sẽ là một người đàn ông trách nhiệm tự gánh lấy mọi lỗi lầm hay là ông muốn là một kẻ hèn nhát, mặc kệ con mình sống chết ra sao giống như trước đây ông đã từng làm với vợ của mình. Ngay tối nay, tôi sẽ đợi quyết định của ông để giải quyết chuyện ân oán của chúng ta. Một chọi một, tôi và ông. Thời gian và địa điểm gặp mặt tại bến cảng Blue. Ông tuyệt đối không được cho đứa con trai thiên tài của ông biết. Hậu quả ông biết rồi đó... ha... ha...

Đoạn video kết thúc với một màn hình màu đen.

– Gia Ngọc tối nay hãy chuẩn bị đi, ta tin tưởng con, hãy giết chết con nhỏ đó đi.

Ông Lâm cố giữ bình tĩnh để nói. Gia Ngọc chỉ im lặng và không có chút lo lắng gì. Anh cầm lấy khẩu súng thông minh và nhìn nó, anh thầm trong lòng:

– Tất cả sẽ trở về như trước.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Tối tại bến cảng Blue:

Sóng biển vỗ mạnh vào bờ, một không gian hoang vắng không có người qua lại. Trời tối lạnh lẽo, gió liên tục thổi mạnh, nghe cả tiếng khóc than của gió đến rợn người. Gia Kỳ bị trói vào một cái cột, vẻ mặt phờ phạt. Dưới chân được đặt nhiều củi khô. Di cầm thùng xăng đổ từ từ xung quanh một vòng tròn, còn Vy thì ngồi lau kiếm. Vẻ mặt ai cũng lên sự tàn ác, hiểm độc. Sau khi đổ xong, Di vứt thùng đi, rồi phúi tay sau đó cùng Vy lánh mặt đi chỗ khác. Ông lâm vừa tới nơi, hốt hải chạy tới khi nhìn thấy Gia Kỳ.

– Ông đứng yên đó.

Di gằn giọng nói, bước ra, trên tay cầm khẩu súng chia thẳng về phía ông. Ông Lâm vội rút súng từ trong áo ra, phẩy tay ra hiệu cho vệ sĩ chạy vào bao vây xung quanh.

– Ông đừng có bước lên nữa, chỉ cần ông dám động đây tôi lập tức cho chỗ này bùng cháy.

Di tiếp lời rồi cầm bật lửa đe dọa trước mặt ông ta. Ông Lâm nhìn Gia Kỳ lo lắng, chần chờ một lúc rồi cúi người đặt súng xuống cát, nhân lúc Di không chú ý ông ta ra hiệu cho vệ sĩ xông tới. Di nhanh chóng phát hiện ra, chạy tới đá văng khẩu súng đi rồi quay ra bắn chết những tên vệ sĩ. Còn Kiều Vy thì dùng kiếm đánh bọn chúng. Những tên vệ sĩ này đều là sát thủ đã qua đào tạo chuyên nghiệp nên Di và Vy gặp chút khó khăn.

Một mình Vy không thể đối phó cùng lúc nhóm sát thủ khá đông như thế, nhờ dần cảm thấy thấm mệt, thanh kiếm cầm trên tay dính đầy máu tươi, nhỏ chống kiếm khụy xuống.

“Xẹt.”

Một nhát kiếm xẹt qua, máu phụt ra. Vy giật mình quay lại thì thấy một tên ngã phịch xuống, mắt tròn lên.

– Hoàng Duy.

Vy ngạc nhiên nói khi nhìn thấy cậu.

Duy vội đỡ Vy đứng dậy ngồi tại gốc cây dừa và một mình anh đối phó tất cả. Anh đã phản lại tổ chức của mình nhưng vì người mình yêu anh có thể từ bỏ tất cả. Nhân cơ hội ông Lâm chạy tới cời trói cho Gia Kỳ.

“Pằng... pằng... pằng...”

Những phát súng liên hồi nhắm vào Gia Kỳ, máu trong miệng anh ta học ra, máu trên thân thể chảy ra thành dòng. Anh ta ra đi không nhắm mắt.

– Con trai...

Ông Lâm chưa kịp tháo bỏ sợi dây trói thì đã phải chứng kiến con trai mình chết đi một cách đau đớn.

– Ha... ha...

Di cười thỏa mãn. Cô cảm thấy vui, miệng nhếch lên một đường cong tà mị, ánh mắt sắc như lưỡi dao găm.

– Cuối cùng thì anh ta cũng chết, giờ thì đến ông.

Cô thôi cười và gần giọng nói, nhìn thẳng vào ông Lâm.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc...

Ông Lâm vội lên tiếng gọi nhìn ngó xung quanh để tìm Gia Ngọc, nhưng anh không có ở đây.

– Gọi đi... gọi đi... cũng không kịp đâu.

Di giương mắt và chìa súng tiến lại ông Lâm bóp cò.

“Cảnh... cách...”

Súng hết đạn làm nhò huyệt đi. Cô tức giận vứt súng và vội chạy đi lấy kiếm. Thấy vậy ông Lâm vội chạy đi thì bị Vy chặn lại từ phía sau. Di lấy được kiếm và rút ra định chém ông ta thì:

– Dừng tay.

Một tiếng nói vang lên từ người con trai phía sau nhỏ.

– Gia Ngọc.

Cô quay lại nhìn. Gia Ngọc chìa khẩu súng thẳng về phía Di, ánh mắt đen huyền lạnh lẽo chất chứa nỗi đau tột cùng khi phải tự tay giết chết người con gái đứng trước mặt mình, người mà anh đã đem lòng yêu nhưng đổi lại tình yêu mà người con gái ấy dành cho anh chỉ là sự thù hận. Anh không thể vì người con gái này giết chết ba của mình mặc dù có hận ông ta nhưng cũng là người sinh ra anh, dù cho ông ta làm bất cứ điều gì khiến anh chịu nhiều tổn thương.

Di giãn căng đồng tử ngạc nhiên khi thấy khẩu súng đó đang hướng về mình từ chính bàn tay người con trai luôn hết mình bảo vệ cô và yêu cô. Cô cảm thấy trong lòng nóng rang, tim nhói lên. Ánh mắt socola đặc chột đỏ lên và gần như giọt nước mắt sẽ rơi. Hai bên nhìn nhau, ánh mắt ai cũng đều chất chứa nỗi đau.

– Em có yêu tôi không?

Di im lặng, chần chừ một lúc. Cổ họng Di nghẹn lại như có gì đó chặn lại khiến cô không thể thốt lên lời. Bây giờ nhỏ thật sự cảm thấy rối trí, không phân biệt được cảm giác ngay lúc này.

– Em...

– Hay chỉ là thù hận?

Gia Ngọc cắt ngang lời nói của Di, khiến cô huyệt đi. Anh khẽ nhếch lên nụ cười cay đắng ẩn sau nỗi đau. Anh đã chịu đau quá nhiều nên giờ đã quen rồi. Miệng Di mấp máy định nói ra điều trong lòng, nhưng có lẽ sẽ không bao giờ thốt ra được.

– Nhưng em chỉ cần biết, tôi yêu em.

– Vậy thì anh giết tôi đi.

Di gần giọng nói dứt khoát, không suy nghĩ vì cô chẳng còn ý định để tồn tại nữa. Khi nghe Di nói câu đó, tim anh thất lại, cậu nắm chặt khẩu súng trong tay và bóp cò cảnh cách.

“Pằng”

Viên đạn bay thẳng về phía Di, cô chỉ biết mở to đôi đồng tử và giọt nước mắt mặn chát tuôn xuống. Gia Ngọc đứng nhìn Di cười một cách mãn nguyện, nhưng nụ cười đó không phải vì bắn chết kẻ thù mà vì một điều khác. Ánh mắt anh hiện lên nhiều điều muốn nói. Giờ chẳng làm được gì dành từ bỏ tất cả. Anh xóa bỏ tất cả cảm xúc của chính mình nhưng anh không thể xóa đi được hình bóng người con gái đó. Hãy để bản thân tự do, vì trái tim anh đã quá đau buồn. Hãy để hít thở, anh chỉ cần sống thế này là được, chỉ cần được hít thở. Anh chỉ cần mình luôn sống, nhưng sao lại không thể? Anh bảo rằng ôn thôi. Hãy để anh tự do, như thế sẽ tốt hơn cho anh. Anh đã sợ mình sẽ bị những lời nói sắc như dao của người con gái đó cửa vào. Anh chỉ cần

hít thở và ăn để chịu đựng những điều này. Anh cầm trái tim mình trong tay, anh chọn một cuộc sống cho riêng mình. Anh không muốn bỏ rơi chính bản thân mình và không muốn hủy hoại mình thêm nữa. Dù mọi chuyện có kết thúc thì những hồi ức vẫn chẳng chấm dứt. Anh không đủ tự tin để thắng được chúng. Tình yêu đến cuối cùng thì là sự dối trá của một người dành cho anh. Giờ thì hãy nhìn anh quên người con gái ấy đi bằng đôi mắt mờ to đó. Đây là đoạn cuối con đường và trái tim anh đang đập khiêng. Sau khi quyết định và hít một hơi thở. Anh để vượt ra một tiếng thở dài. Anh khôi lại hình ảnh người con gái ấy trong tim mình như khi anh thét lên một tiếng hét cảm lạnh. Anh xóa bỏ những hình ảnh đang bay bổng xung quanh, đốt cháy những kí ức còn lại trên trời cao.

– Em đừng bao giờ quên tôi. Đừng bao giờ xóa ảnh tôi.

“Phụt.”

Gia Ngọc khụy gối ngã phịch xuống, máu từ chỗ ngực cậu phun ra, loang một màu đỏ trên chiếc áo sơ mi. Và anh đã biết trước điều này sẽ xảy ra bởi vì mọi thứ đều do anh sắp đặt. Viên đạn mà anh bắn thẳng về phía Di nhưng nó đã vòng ngược lại. Anh tự bắn chính mình.

Những tên vệ sĩ của Gia Ngọc đứng sững người. Ông Lâm không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy con trai mình vụt ngã. Ông ta hét lên:

– Con trai.

Di đứng như chết sững nhìn người con trai trước mắt mình đang dần gục xuống. Cô vội chạy lại, nâng đầu anh lên và gọi tên anh:

– Gia Ngọc... tại sao? Tại sao lại như vậy?

Tình yêu! Di chẳng thể nhìn đến cuối cùng của con đường hầm tăm tối ấy, Di đang rất sợ hãi như miền sa mạc với mặt trời nóng bỏng như kẻ đang gào khóc vì khát. Bây giờ Di thật sự muốn... Thật sự rất muốn, Gia Ngọc ở lại bên cô, trước khi màn đêm này qua đi, chẳng lẽ đã quá muộn rồi sao? Cô chợt muốn vòng tay Gia Ngọc ôm lấy. Khi màn đêm qua đi, những giọt nước mắt sẽ trở nên mạnh mẽ. Nếu ánh trăng kia lặng xuống và sẽ biến mất, những kí ức đẹp sẽ biến mất sao như mưa rơi xuống xa thật xa? Di khóc nức lên thành tiếng và chỉ biết nhìn Gia Ngọc với những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Máu cứ thế chảy ra, về mặt anh tái nhợt hẳn đi, mồ hôi ướt đầm trên trán, hơi thở yếu dần. Và rồi anh cũng cố gắng nói ra một câu cuối cùng:

– Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở một nơi nào đó thôi.

Cánh tay chợt buông lỏng, mắt nhắm nghiền lại, một giọt nước mắt chảy dài từ khóe mi.

– Gia Ngọc... không thể nào... tỉnh lại đi, tỉnh lại nhìn Di đi...

Di gào thét, lay mạnh người Gia Ngọc. Nhưng chỉ mang lại cho cô sự thất vọng vì Gia Ngọc đã thực sự rời xa thật rồi. Cô ngưng khóc và nói ra lời mà nhỏ đang muốn nói bây giờ, có lẽ điều đó đã quá muộn màng.

– Gia Ngọc... em yêu anh.

Cuộc chiến đã kết thúc. Một cuộc chiến đầy máu tươi và chết chóc. Ông Lâm chỉ biết đứng ngẩn người nhìn đứa con trai mình ra đi. Ông thấy mình đã thật sự mắc sai lầm quá lớn khi đem con mình ra làm bia chắn. Ông bắt đầu cảm thấy hối hận. Ông nhắm nghiền mắt và nhìn thẳng lên bầu trời cao và ông nhận ra rằng, ông trời đã cho ông quá nhiều thứ đáng quý mà người khác không có được. Ông trời cho ông tiền tài, cho ông những đứa con trai tài giỏi gây dựng lên sự nghiệp lớn lao nhưng nó đã đổi lại cho ông một sự tàn ác, khiến ông mờ mắt, khiến ông mất đi lòng yêu thương. Và những điều sai trái mà ông làm ra đều do chính con trai ông gánh lấy mọi tội lỗi của ông gây nên.

“Pằng.”

Một phát đạn bay thẳng vào người ông, máu phụt ra thành tia, ông ta giãy cựa đồng tử nhìn Di chia sẻ trước mặt mình. Di dần dần tiến lại, ánh mắt đầy sự tức giận.

– Chính ông... Chính ông là người khiến chúng tôi thành ra thế này. Một kẻ ác độc như ông tại sao lại có thể sống nhõn nhõ trên đời này hả... A...

“Pằng... pằng... pằng...”

Di hét lớn, bắn liên tục vào ông Lâm cho đến khi hết đạn, ông ta ngã phịch xuống đất, chết không nhắm mắt. Di vì bị kích động quá lớn nên ngất lịm đi.

Đó là tất cả những chuyện trong quá khứ mà cô đã chịu đựng trong suốt năm qua. Thời gian trôi qua, khiến Di dần quên đi mọi thứ, nhưng hình ảnh người con trai ấy vẫn còn in mãi cho đến bây giờ mà không có gì thay thế được.

Bây giờ, Di cảm thấy hoàn toàn được tự do không còn lo nghĩ gì nữa, nhớ lại chuyện quá khứ chỉ thêm đau mà thôi thà quên hết đi sẽ tốt hơn. Kiều Vy và Hoàng Duy, họ đang rất hạnh phúc với một mái ấm nhỏ cùng với đứa con trai sống bên Thụy Sĩ sau bao nhiêu chuyện đã trải qua.

Ánh hoàng hôn cuối cùng đang tắt dần, mặt trời cũng khuất dần xuống biển. Di mỉm cười rồi quay người bước đi chậm rãi trên bãi cát với làn sóng tấp vào và trôi đi. Cô kéo váy và chạy đi một cách thật nhanh, mái tóc tung bay. Chạy... chạy... Và chạy, mặc cho con đường phía trước có ra sao, cô cứ thế mà chạy. Và...

Phía đằng xa kia, một chàng trai đang đứng nhìn hướng mặt trời lặn với ánh mắt không cảm xúc. Mặc một chiếc áo sơ mi tay ngắn màu trắng cùng với quần jean đen xang tui lên mắc cá, đi chân trần. Mái tóc đen bay nhẹ trong gió. Anh khẽ đưa tay lên giống như sờ lấy mặt trời vậy. Nhưng đó chỉ là ảo thôi và anh cười.

“Rằm.”

Một sự va chạm giữa hai con người. Vì chạy quá nhanh, không để ý trước mắt có gì, Di đã vô tình tông trúng người con trai đó, ngã phịch xuống nền cát, tà váy ướt nhẹp. Anh chỉ biết đứng nhìn người con gái trước mặt với ánh mắt bất ngờ và thần người một lúc. Di vội đứng dậy chỉnh chu lại bộ váy và tóc, rồi cúi người nói không ngước lên nhìn mặt người con trai đó.

– Tôi xin lỗi... xin lỗi...

Dứt lời, Di guồng chân chạy đi mà không biết rằng người con trai ấy đang nhìn mình với ánh mắt đầy cảm xúc không giống như vừa rồi.

– Băng Di.

Cô chợt đứng khựng lại vì nghe thấy ai đó gọi tên mình. Giọng nói đó sao quá quen thuộc, Cô mỉm cười lắc đầu và nghĩ chắc mình đã nghe lầm. Vì người con trai ấy không bao giờ còn tồn tại trên đời này nữa. Cô tiếp tục nhấc chân chạy.

– Băng Di.

Một lần nữa giọng nói quen thuộc đó của người con trai ấy cất lên. Di dừng lại, lần này cô không chạy nữa mà quay người lại nhìn. Khuôn mặt ấy... ánh mắt ấy sao lại giống như thế? Vẫn là vẻ mặt lạnh buồn ấy với cái nhìn lạnh lẽo nhưng ẩn sâu một nỗi nhớ bị chôn vùi.

– Là Gia Ngọc, không thể nào.

Cô không tin người con trai đang đứng trước mặt mình là Gia Ngọc. Cô chỉ biết rằng, Gia Ngọc sẽ không bao giờ đến bên cô nữa vì anh đã đi quá xa, đi đến nơi mà anh khao khát được hạnh phúc, đến nơi không có sự tồn tại của những cuộc chiến hận thù.

– Là anh... Gia Ngọc đây.

Anh nói, ánh mắt âm trầm lưu luyến xúc động.

Di chỉ biết thần người, nước mắt chợt rơi. Tiếng nói ấy khiến trái tim cô hẫng đi một nhịp. Tiếng nói thật sự quen thuộc, tuy lạnh lùng nhưng cũng thật dịu dàng ấm áp.

– Gia Ngọc.

Cô nhìn anh chợt cảm thấy hạnh phúc đang xuất hiện nơi đây. Trong phút chốc, cô đã không kiềm chế được bản thân chạy đến ôm chầm lấy anh. Cô nhớ anh, nhớ không thể chịu nổi được nữa. Gia Ngọc đang rộng vòng tay, đón cô vào lòng và ôm cô thật chặt bằng vòng tay rộng rãi của anh. Di nghe trong gió tiếng anh thì thầm thật dịu dàng:

– Anh nhớ em, rất nhớ...

Cô ôm chặt anh và khóc trong niềm hạnh phúc vỡ òa.

...

Trên cánh đồng hoa cải, màu vàng rộ rộng khắp trải dài hai bên dọc đường đi. Không khí mát mẻ, trong lành và bầu trời xanh ngắt. Con đường mòn, một cô gái mặc váy màu hồng bước đi, mái tóc hạt dẻ xoã dài, đội chiếc mũ vành tròn to, ánh mắt xanh rêu ngắm nhìn những vườn cải trổ hoa, tay khẽ lướt nhẹ lên những cánh hoa vàng nhỏ ấy, trên môi hiện lên một nụ cười nhẹ.

Từ trên chiếc xe lamborghini, một chàng trai mở cửa bước xuống nhìn cô gái ấy mỉm cười trong sự hạnh phúc. Anh đi tới nắm lấy tay cô gái ấy cùng đi tới ngồi trên một chiếc ghế gỗ. Anh mở một chiếc giỏ đan và lấy ra một hộp bánh chocolate trắng.

– Đây là loại bánh anh mới nghĩ ra, em ăn thử và góp ý cho anh.

Duy nhìn Vy nói và lấy một cái bánh đưa cho Vy.

– Anh muốn em là người thử đầu tiên, coi nó có ngon không?

Duy tiếp lời.

Vy không nói gì, chỉ mỉm cười và nhận lấy bánh rồi ăn thử. Nhỏ nhìn Duy mỉm cười trả lời:

– Bánh ngon lắm.

Nghe Vy nói vậy Duy cảm thấy hài lòng. Anh lấy trong túi áo ra hai tấm vé máy bay.

– Anh vừa mới mua vé. Anh muốn trở về quê hương vì thật sự từ trước tới giờ, ngoài làm việc ra anh không nghĩ tới gì hết.

Anh hướng mắt lên bầu trời xanh ngắt.

– Cho nên anh muốn có thời gian nhìn lại những chuyện đã xảy ra để khẳng định mình muốn gì và mặc định cho tương lai. Sẵn dịp tranh thủ nghỉ ngơi.

Anh quay lại và đưa ánh mắt chân thành nhìn Vy, nói tiếp:

– Em đi chung nha, đưa cả thằng nhóc đi nữa? Hãy đi với anh, Kiều Vy.

– Anh nói thật lòng không?

Vy mỉm cười nhìn anh.

– Anh có bao giờ nói dối em đâu.

Duy nắm lấy tay Vy và trả lời. Cô đã gật đầu đồng ý, khoác lấy tay anh và tựa đầu vai anh. Hai người cùng nhau nhìn về phía xa xăm phía trước.

– Hôm nay trời đẹp quá.

Vy nhẹ giọng nói.

– Đúng vậy, đẹp thật.

...

Hai con người nắm tay nhau đi trên bờ cát trải dài, trao nhau hai nụ cười hạnh phúc khi gặp lại. Sau giây phút im lặng, Gia Ngọc lên tiếng nói:

– Cảm ơn, vì đã nói yêu anh.

Gia Ngọc nhìn cô rồi cả hai dừng bước.

– Vậy mà Di tưởng anh...

– Chết.

Di đang nói thì anh cắt ngang lời nói của cô. Anh hướng ra phía biển rồi cười nhẹ.

– Chỉ là một cái chết tạm thời.

Di nhìn anh khó hiểu.

– Không hiểu?

– Sau vụ thảm sát...

Gia Ngọc nói lại những gì sau vụ thảm sát trước đó. Sau vụ thảm sát, cảnh sát đến hiện trường, xác chết nằm rải rác, Lão Đại vội đưa cháu gái rời khỏi cảng. Trong lúc đó, Gia Ngọc nằm bất động, quản lý Daviss vội chạy tới đưa Gia Ngọc đến bệnh viện trước khi anh bị mất máu quá nhiều. Thực chất là anh chưa chết, vì quản lý Daviss biết viên đạn không thể nào trúng vào mạch cổ của anh, ngay từ khi sinh ra thì anh đã không xác định được mạch cổ, một trường hợp ít thấy. Trong khoảng thời gian đó, anh đã gây dựng lại sự nghiệp của mình bằng tài sản được thừa kế, làm lại tất cả những gì bằng chính đôi tay và sự tài giỏi được thượng đế ban tặng. Giờ anh đã là một bác sĩ thực thụ, một chủ tịch của một bệnh viện lớn mang tên NMD đã xây dựng từ lâu.

– Chuyện là như thế.

Gia Ngọc trầm giọng nói.

– Giống như chúng ta gặp lại nhau lần nữa.

Di mỉm cười và nhẹ giọng nói.

– Anh yêu em.

Gia Ngọc nói và quay người lại, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc xoăn mượt của Di.

– Di cũng yêu anh và... cảm ơn anh.

Di ôm lấy Gia Ngọc trong niềm hạnh phúc vốn bị chôn vùi trong bóng tối hận thù. Và anh cũng ôm lấy Di. Cả hai đều hướng ánh nhìn về phía biển và bắt tay nhau cùng xây dựng một mái ấm và một cuộc sống mới tràn đầy nụ cười và hạnh phúc.

Cuối cùng mọi thứ cũng đều trở về vị trí của nó. Hận thù tan biến đổi lại là một điều gì đó mới mẻ hơn, tự do và không quyền lực. Hạnh phúc đơn giản nhất chỉ là thời khắc hiện tại của một sự hài lòng với những gì đang có. Dù nhiều vất vả và khó khăn nhưng biết trân trọng và yêu thương thì hạnh phúc sẽ mỉm cười với ta...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: (Ngoại Truyện 1)

Ngoại truyện:

Cuộc sống luôn gắn bó với những công việc hay làm vì vậy đòi hỏi con người phải có một sức khỏe thật tốt. Cuộc đời tựa như một viên đá, niềm vui lớn nhất trong cuộc sống là làm được những gì mà người đời cho rằng ta không làm được. Đối với Gia Ngọc niềm vui hàng ngày đối với anh là hạnh phúc khi có vợ và hạnh phúc khi được giúp đỡ mọi người có hoàn cảnh khó khăn. Công việc của anh là một bác sĩ đa khoa chuyên giúp những bệnh nhân thoát khỏi những căn bệnh quái ác. Hiện anh là một chủ tịch của một bệnh viện lớn mang tên NAD được xây dựng từ trước đó. Tuy công việc rất bận nhưng anh không quên về nhà để ăn bữa cơm vợ mình nấu.

Hôm nay anh kết thúc công việc sớm, lễ ra anh có ca phẫu thuật trong đêm nhưng có điều gì đó khiến anh lo lắng không dứt. Anh chuyển ca cho bác sĩ khác và nhanh chóng về nhà. Chiếc siêu xe dừng bánh trước ngôi nhà kính trên ngọn đồi gió thanh bình. Nơi lúc nào cũng có hương thơm hoa hồng bay phản phất.

Gia Ngọc bước xuống xe vội đi vào nhà thì thấy Di nằm bệt dưới sàn, nét mặt tái nhợt. Anh vội chạy lại bế cô vào phòng và kiểm tra sức khỏe. Anh cảm thấy rất lo lắng cho Di vì thấy sắc mặt cô xanh xao có vẻ gầy đi và nhiều lần bỏ bữa. Dù ở bệnh viện nhưng anh vẫn luôn theo dõi cô ở nhà lơ như có chuyện gì xảy ra. Anh muốn cô ở một nơi thoáng đãng tránh sự ồn ào ở bên ngoài thành phố đầy phức tạp. Anh lấy dụng cụ ra khám cho Di chợt nét mặt anh bất ngờ và nở nụ cười.

Di tỉnh dậy cảm thấy cơ thể mệt mỏi, đầu óc choáng váng, cô thấy Gia Ngọc đang ngồi bên cạnh, cô nhẹ giọng nói:

– Anh làm về rồi sao? Mà em bị sao vậy?

Gia Ngọc ôm lấy Di khiến cô ngạc nhiên, anh nói giọng trầm xuống:

– Cảm ơn em vì đã cho anh một đứa con.

Anh mỉm cười trong niềm vui sướng. Di không biết nói gì hơn vòng tay ôm chặt lấy anh và một giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống.

Từ khi Di mang thai tới bây giờ, Gia Ngọc không hề cho Di làm bất cứ điều gì chỉ muốn cô được nghỉ ngơi để có một sức khỏe thật tốt. Hôm nay anh nghỉ làm để bỏ thời gian đưa vợ mình đi đến trung tâm thương mại để mua một vài thứ, sẵn đó cho Di đi thăm quan một vài nơi để thấy tinh thần thoải mái hơn.

Vợ chồng họ bước vào trung tâm thương mại với bao sự ngăm nhìn của mọi người. Thật ra thì anh cũng là một gương mặt quá quen thuộc với báo chí trên mạng còn là một bác sĩ nổi tiếng trong giới y khoa nên ai cũng biết đến. Nhưng họ thắc mắc cô gái đi bên cạnh anh là ai? Là vợ hay là em gái?

– Em muốn ăn gì đó?

Di nhìn Gia Ngọc mỉm cười nói rồi nhìn xung quanh thấy mọi người đang chú ý nhìn mình và những lời bàn tán xôn xao. Đặc biệt là những cô khách hàng nữ, nhân viên bán hàng đều nhìn về phía chồng cô một cách mê đắm. Cô cảm thấy khó chịu khoát tay Gia Ngọc và muốn anh đi khỏi đây. Gia Ngọc nhìn thấy nét mặt của Di có vẻ hơi bức bối bởi ánh mắt của mọi người xung quanh nên anh nhẹ giọng nói:

– Ở gần đây có một quán ăn, chúng ta đi tới đó thôi.

Dứt lời, Gia Ngọc đưa Di tới quán ăn. Anh để Di ngồi ở bàn gần cửa sổ đợi anh đi mua một vài thứ cần thiết. Di ngồi chong chóng cảm nhìn ngó xung quanh quán ăn.

– Này cô gì đó ơ?

Một cô gái ngồi bàn bên cạnh vỗ nhẹ vai Di mỉm cười hỏi. Di quay lại nhìn cô gái đó với ánh mắt ngạc nhiên rồi nhẹ giọng nói:

– Có chuyện gì vậy?

– Cái anh bác sĩ mới này là gì của cô vậy?

Cô ta tò mò hỏi vì cô đã bị thu hút bởi cái nhìn đầu tiên khi Gia Ngọc cùng Di đi vào quán.

– Chồng tôi.

Di trả lời với giọng lạnh lùng, nét mặt thản nhiên, quay mặt đi chỗ khác. Cô gái nghe xong hụt hẫng tưởng đâu là em gái, ai ngờ là vợ của anh bác sĩ đẹp trai đó. Vì trước giờ thông tin về anh chỉ xoay quanh sự nghiệp không hề đề cập tới chuyện anh có vợ.

“Râm”

Tiếng bàn ghế bị đập phá bởi những bọn côn đồ chuyên đi tống tiền và cướp giật. Bọn chúng lật tung cả quán lên, chủ quán hoảng sợ run người chỉ biết đứng nhìn bọn chúng phá nát cái quán của mình. Di giật mình sợ hãi khi nhìn thấy bọn chúng. Đột nhiên một tên cầm đầu xông tới kéo Di lại và kề dao lên cổ cô đe dọa:

– Tiền đâu đem ra đây nếu không tôi sẽ giết chết cô?

– Không có.

Di bình tĩnh trả lời.

– Đại ca, cô ta đang mang thai coi chừng đó.

Một tên côn đồ khác lên tiếng nhưng tên đại ca không chịu buông Di ra mà liên tục hỏi cô tiền ở đâu. Con dao kề vào cổ cô in một đường đang rỉ máu, cô bắt đầu cảm thấy hoảng sợ và thở gấp.

– Mau bỏ con dao xuống và thả vợ tôi ra.

Gia Ngọc từ ngoài đi vào gầm giọng nói, nét mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Ánh mắt anh lo lắng nhìn Di, cô đang bị thương khiến anh không thể chịu nổi cơn tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nhất có thể.

– Vợ của cậu sao được thôi tôi sẽ thả, tiền đâu?

Tên đại ca hùng hổ nói lớn.

Gia Ngọc không nói gì lấy trong túi ra thẻ VIP màu đen đưa trước mặt hắn, bình thản nói:

– Cầm lấy.

Hắn ta thấy thẻ VIP là sáng mắt lên vội đẩy Di ra khiến cô ngã phịch xuống sàn chạy nhanh lại chỗ Gia Ngọc giật lấy tấm thẻ trên tay Gia Ngọc. Anh không thể để bọn chúng đi một cách dễ dàng, anh nắm lấy vạt áo của tên đại ca lôi lại và đánh một trận như từ, mấy tên tay chân của hắn xông tới nhưng đều bị anh cho những đòn chí mạng rồi bị cảnh sát đưa đi. Anh chạy tới đỡ Di đứng dậy và lo lắng hỏi:

– Có sao không, phải đến bệnh viện thôi?

Anh lo sợ đứa bé trong bụng Di bị ảnh hưởng do vừa rồi Di bị ngã.

– Không sao đâu, anh đừng lo.

Di cố mỉm cười nói để chồng mình không lo lắng nhiều. Gia Ngọc đưa cô về nhà trước những cái nhìn của mọi người xung quanh. Họ đã được xem một cuộc phim hành động vô cùng thực tế.

P/s: những chap ngoại truyện sẽ kế tiếp phần hai của truyện “Kẻ thù và Tôi ? – Phải sống”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: (Ngoại Truyện 2 – Phải Sống – Kẻ Thù Và Tôi 2)

Mười tám năm sau.

Tại trường đại học quốc tế, một cậu thanh niên đang ngồi trong lớp học ở dãy bàn cuối gần cửa sổ. Mái tóc đen bay nhẹ trong gió, ánh mắt đen huyền lạnh lẽo dán vào màn hình điện thoại, tai đeo phone nghe nhạc. Cậu chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng không bỏ thùng cùng với quần ka ki đen, chân mang

giày thể thao còn áo khoác đồng phục cậu vứt lên bàn vì cậu không thích mặc. Trên áo phía bên trái có gắn một cái bảng tên nhỏ ghi dòng chữ “Hoàng Gia Minh”, cậu chính là con trai của Gia Ngọc và Băng Di. Từng nét trên khuôn mặt cậu kể cả ánh mắt đều giống ba cậu, tính cách cũng tương tự. Là một người trầm lặng, ít nói không thích tiếp xúc với nhiều người và cũng không dễ dàng mềm lòng trước những lời nói dịu ngọt của những nữ sinh. Cậu luôn đứng tốp đầu ở trường vì sự thông minh và học giỏi của mình. Cậu còn sở hữu lượng fan hùng hậu do các hội trong trường lập nên và được coi là một soái ca khiến nhiều người phải ganh tị.

Đến giờ giải lao là không thể nào chịu nổi tiếng ồn ào của đám nữ sinh trước lớp mà cậu đang học, kể cả khi cậu có tiết thực hành nên cậu thường xuyên gặp phiền phức. Cậu cũng không thích ngao du, chơi bời với bạn bè thậm chí là đi bar hay uống rượu chỉ chăm vào học tập thôi. Vì cậu nghe lời ba mẹ, cậu không muốn ba mẹ phải buồn và lo lắng, cũng không muốn ba mẹ mang tiếng có đứa con trai ăn chơi. Đang ngồi nghe nhạc thì tiếng chuông điện thoại reo lên, Minh bắt máy:

– Alo...

– Anh ơi, em đau bụng quá...

Bên đầu dây trả lời.

– Mẹ đâu?

– Mẹ đi đến bệnh viện của ba có việc rồi, em gọi cho ba không được.

– Có chịu đi, anh về liền.

Minh cúp máy nhanh chóng cất sách vở vào balo và đi khỏi lớp nhanh chóng, coi như hôm nay cậu sẽ cúp tiết học. Nét mặt cậu lo lắng và cũng có sự tức giận ở đây khi bị đám học sinh nữ bao vây.

– Minh... đẹp trai...

– Soái ca...

Minh đưa nét mặt lạnh tanh, kèm theo ánh nhìn sắc bén khiến đám nữ sinh giật mình mà tránh đường cho cậu đi. Cậu vội chạy xuống chỗ để xe, lấy xe mô tô phóng về nhà thật nhanh.

Vừa về tới nhà trên ngọn đồi gió, Minh vội chạy vô nhà thì thấy em gái của mình đang ôm bụng khóc nức nở nằm phịch trên ghế sofa, nét mặt tái nhợt, mồ hôi thấm đẫm trên trán. Minh bỏ balo lên bàn đi tới đỡ em gái ngồi dậy, sờ lên trán cô bé rồi hỏi:

– Di Linh, giờ em thấy sao rồi?

– Em đau lắm anh hai, em không chịu nổi nữa.

Linh vừa ôm bụng vừa nói.

Cô bé Hoàng Di Linh là em gái của Gia Minh mới tám tuổi. Đôi mắt đen long lanh đọng nước vì đau. Minh thấy Linh ôm bụng cậu đoán em gái mình có triệu chứng đau ruột thừa, cậu vội bế Linh đi tới bệnh viện nhưng cậu không thể đưa Linh đi bằng xe mô tô được làm sao nhỏ chịu nổi. Mà nhà thì lại ở trên đồi làm gì có taxi để đi mà cậu bị cấm không được đi ô tô. Bây giờ không còn lựa chọn nào khác, cậu đưa Linh vào trong chiếc siêu xe mà ba cậu đã mua từ lâu, cậu lên xe đạp chân ga phóng đi với tốc độ nhanh nhất có thể.

Đến bệnh viện, Minh bế em gái mình vào trong được y tá đưa lên lên giường bệnh đẩy đi thì vô tình gặp luôn ba mẹ cậu ở đó.

– Minh còn làm gì ở đây vậy? Mà em con bị sao vậy?

Di hỏi Minh và lo lắng nhìn con gái mình. Gia Ngọc vừa trong phòng phẫu thuật đi ra thấy con gái đang nằm trên giường bệnh, anh vội đi lại kiểm tra.

– Mau đẩy con bé vào phòng phẫu thuật ngay.

Gia Ngọc nói, y tá vội nghe theo và đẩy Linh vào phòng làm phẫu thuật.

– Ba mẹ làm gì vậy hả, con bé nó đau đến vậy mà ba mẹ không quan tâm là sao?

Minh tức giận không chịu nổi, cậu lớn tiếng la mắng ba mẹ mình luôn. Gia Ngọc thì vội vào trong để làm phẫu thuật cho đứa con gái yêu của anh, còn Di thì lo lắng cũng đi đến đó mặc kệ cho cậu đang nói gì. Điều đó khiến cậu bị bơ ra không khác gì độc thoại nội tâm, cậu bị nhân viên trong viện chú ý. Thấy vậy, cậu nhanh chóng đi đến phòng phẫu thuật chờ.

Di và Minh ngồi trên dây ghế và cảm thấy xót ruột lo lắng. Vì em gái mà Minh đã bỏ luôn cả phần kiểm tra quan trọng thậm chí lớn tiếng với ba mẹ. Cậu rất thương em gái của mình, chỉ cần em gái bị trầy xước hay tróc một móng tay là cậu sẽ không để yên cho một ai dám đụng đến em gái mình, Linh muốn gì cậu đều làm theo như ý muốn của con bé. Cậu cúi gằm mặt, hai tay đan chéo lại ngồi lo lắng.

Di nhìn con trai mình mà mỉm cười, thật sự nó rất giống Gia Ngọc hồi trẻ, tính tình lạnh lùng, trầm lặng, ít nói nhưng quan tâm mọi người hết mực. Chỉ có

điều Minh hơi nóng nảy và khó chịu trước những sự vô tâm, bỏ rơi người khác thậm chí thấy ba mẹ thờ ơ một chút là cậu bắt đầu cảm thấy bức tức và tự hốt mình trong phòng không muốn nói chuyện ngoại trừ em gái.

Hai tiếng trôi qua, ca phẫu thuật cũng hoàn tất, Gia Ngọc từ trong phòng phẫu thuật đi ra với vẻ mặt mệt mỏi vì thực hiện liên tiếp những ca mổ. Di vội chạy tới chỗ Gia Ngọc hỏi:

– Con gái sao rồi anh?

– Không sao nữa rồi, con bé được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Gia Ngọc trả lời với giọng đều đều rồi ngồi phịch xuống ghế. Di lấy khăn trong túi ra lau đi mồ hôi trên khuôn mặt anh. Dường như Minh không kim chế được sự thờ ơ của ba mẹ, cậu đứng phắt dậy nói lớn:

– Ba mẹ làm gì vậy hả? Con bé gọi điện cho hai người mà không ai bắt máy. Còn mẹ, tại sao lại để con bé ở nhà một mình như thế? Còn ba thì suốt ngày công việc.

Gia Ngọc và Di đều hướng mắt nhìn cậu con trai đang tức giận với mình. Chợt Minh cảm thấy mình đã lớn tiếng với ba mẹ nên cúi mặt xuống trầm giọng nói:

– Con xin lỗi.

Gia Ngọc đứng dậy đi tới chỗ Minh vỗ nhẹ vai con, nhìn con với ánh mắt lãnh đạm nói:

– Ba xin lỗi, ba đã chưa làm hết trách nhiệm của một người ba.

Gia Minh im lặng không nói gì chỉ biết nhìn bàn tay của ba cậu cảm thấy nhẹ lòng và thương ba nhiều hơn. Cậu hiểu công việc của ba, một người bác sĩ lúc nào cũng bận rộn trong phòng phẫu thuật. Ba luôn là trụ cột trong gia đình, luôn là người mà cậu tin tưởng và học hỏi.

Di đi lại gần Minh, đưa tay lên sờ má con trai và mỉm cười nói:

– Ba mẹ luôn tự hào về con.

Minh mỉm cười và bỏ qua nỗi bức tức mà cùng ba mẹ đi đến phòng thăm Linh.

Vài ngày sau.

Sau khi kết thúc phẫu thuật vài ngày, Di Linh mặc đồ bệnh nhân chạy nhảy đủ chỗ trong bệnh viện không ai quản lý. Trên môi luôn nở một nụ cười tỏa nắng, ánh mắt đen long lanh ngây thơ tò mò nhiều thứ. Linh cầm quả bóng trên tay chạy lần tẩn trên dãy hành lang của bệnh viện rồi không may bắt cần vấp chân ngã phịch xuống nền làm quia bóng trên tay lăn đi mất. Minh đi phía sau thấy vậy, chạy tới đỡ em gái mình rồi chau mày nói:

– Hậu đậu. Sao không?

– Em không sao. Mẹ đâu anh?

Linh nói giọng trong trẻo mỉm cười nhìn anh trai nói. Nhắc tới mẹ, Minh bắt đầu cảm thấy lo lắng, trong lòng thấy bồn chồn nôn nao không biết mẹ đi đâu từ này giờ không thấy tới. Minh thấy không an tâm nên nắm tay em gái đi tới phòng làm việc của ba. Nhưng vừa đi qua dãy tiếp tân thì cậu và Linh đứng lại khi thấy ba mình đang bị mấy cô y tá bao vây trong khi ba đang đứng kí giấy tờ này nọ. Minh không thể nào chạy tới chỗ ba vì sợ làm phiền ba, nói đúng hơn cậu sợ gặp rắc rối khi họ biết cậu là con trai của chủ tịch bệnh viện này. Cậu không biết làm gì quay sang nhìn em gái rồi cúi người thấp xuống trầm giọng nói:

– Tôi giành ba lại cho mẹ.

– Dạ, anh hai. Mấy cô y tá đó đang cướp ba của mẹ, em không chịu đâu, em chỉ muốn ba là của gia đình chúng ta mà thôi.

Nhỏ nói giọng nhõng nhẽo, nét mặt khó chịu. Nhỏ chạy lon ton tới chỗ ba nhưng bị mấy cô y tá đẩy ra, Minh chỉ biết nhìn khuôn mặt ngây thơ ngốc nghếch của em gái mình nhếch môi cười. Linh bức mình vì mấy cô y tá đó quá cao không thể lòi ba ra được, nhỏ đành bò xuống luồn lách đủ kiểu rồi cũng tới chỗ vị trí ba đang đứng, nắm lấy chân ba rồi nói giọng cao vút hết sức dễ thương:

– Ba Ngọc...

Dường như Gia Ngọc không nghe thấy con gái gọi do mấy cô y tá cứ vang vẳng bên tai làm anh mất tập trung nhưng vẫn cố nhẫn nhịn để kí hết đóng tài liệu trên bàn. Nét mặt của anh hiện rõ sự bức tức nhưng mấy người y tá không thấy được điều đó mà chỉ đứng ngắm nhìn. Tiếng chuông điện thoại smartphone reo lên, điện thoại nằm trong túi áo blouse trắng của Gia Ngọc vì ồn quá anh không nghe thấy. Linh thấy điện thoại của ba sáng và rung lên mà không thấy ba lấy ra nghe máy nên nhỏ thò tay vào túi lấy ra mở máy nghe luôn:

– Alo.

– Gia Ngọc, cứu em.

Tiếng Di nói với giọng hoảng sợ bên đầu dây.

– Mẹ...

Linh nói lớn khi nghe thấy tiếng mẹ kêu cứu bên đầu dây, nhỏ vội kéo áo ba rồi hét lên:

– Ba Ngọc, mẹ Di bị người ta bắt cóc rồi kìa.

Gia Ngọc chợt dừng tay, giật mình khi nghe thấy con gái nói. Mấy người y tá cũng dừng luôn cuộc nói chuyện đứng đờ nhìn cô bé. Gia Ngọc khựng gổ xuống đưa tay sờ lên khuôn mặt bé nhỏ của Linh rồi hỏi:

– Có chuyện gì vậy con?

– Mẹ Di vừa gọi điện ba Ngọc kêu cứu đó, mẹ Di bị người ta bắt cóc rồi... hu... hu...

Nhỏ vừa nói vừa khóc, nước mắt rơi đầm đìa nhìn ba. Minh đứng đợi lâu quá, lo lắng lên đến đỉnh điểm, cậu không thể chịu nổi đành chạy tới đẩy mấy người y tá qua một bên khiến họ ngạc nhiên nhìn cậu.

– Ba, hình như mẹ gặp chuyện gì rồi, con gọi mẹ không được.

Minh nói giọng lo lắng. Gia Ngọc đưa Linh cho Minh vội giằng chân chạy đi, nét mặt lạnh lùng che giấu nỗi lo. Minh bế em gái mình rồi cũng chạy theo. Mấy người y tá chỉ biết đứng hình nhìn cha con nhà họ chạy đi mất hút rồi bàn tán qua lại.

– Sao nhìn cậu thanh niên vừa rồi có nét rất giống chủ tịch?

– Hình như họ là cha con thì phải?

– Trời ơi, nhìn chủ tịch còn trẻ vậy mà có cậu con trai lớn như thế, cao ráo đẹp trai dễ sợ.

...

Gia Ngọc chạy xuống ga ra xe, nhìn xung quanh tìm kiếm ở quanh đây, anh đứng thờ hồn hên rồi không ngừng kêu tên vợ mình:

– Di... Di, em đang ở đâu?

Bất chợt có một kẻ lúi Di ra, dường như hắn có vấn đề về thần kinh nhìn không được bình thường, hắn đẩy mạnh Di về phía Gia Ngọc. Anh vội đỡ lấy Di, nhìn nét mặt Di lúc này vô cùng hoảng sợ và trắng bệch. Di sợ hãi ôm lấy chồng mình khóc nức lên thành tiếng không nói lên lời. Gia Ngọc buông nhẹ Di ra, lau nước mắt cho cô rồi xồng tới nắm lấy vạt áo của hắn đâm một phát mạnh vào mặt khiến hắn ngã phịch xuống đất, phụt cả máu miệng. Nét mặt anh không khác gì một sát nhân máu lạnh.

– Tha cho tôi đi, tôi chỉ giỡn thôi mà.

Hắn nói giọng run run, hoảng sợ khi thấy nét mặt tức giận của Gia Ngọc.

– Biến.

Gia Ngọc gầm giọng nói. Hắn ngay lập tức giằng chân chạy đi mắt không dám ngoảnh lại nhìn. Đúng lúc Gia Minh chạy xuống gara xe, cậu thấy nhẹ lòng khi mẹ không sao cả, cậu định đi tới chỗ ba mẹ mình thì vô tình nhìn thấy một biểu tượng hình lập phương có kí hiệu viết CMI ở giữa, cậu cúi người nhặt lấy thì phát hiện có chớp nháy màu đỏ ở phía dưới chiếc xe ô tô của ba nơi ba mẹ đang đứng, cậu nhanh chóng đoán ra được đó là thứ gì. Cậu đứng dậy nói lớn:

– Ba mẹ, chạy ra khỏi đây mau, có bom.

Gia Ngọc vội nắm tay Di chạy ra khỏi đây khi nghe Minh nói. Vừa đúng lúc, họ chạy ra thì “đùng” một tiếng nổ lớn kèm theo khói và lửa vang lên. Cả chỗ để xe này đều bị nổ tan tành. Ngay trong chiều đó, vụ nổ ở nơi để xe ở bệnh viện đều đăng đầy trên mạng và cảnh sát đã điều tra được đó là một vụ khủng bố.

Sau vụ lùm xùm ở bệnh viện, gia đình Gia Ngọc trở về nhà. Minh lấy cái biểu tượng mình nhặt được ra xem, cậu cảm thấy thắc mắc nên đi vào phòng mở laptop lên mạng. Cậu gõ chữ CMI vào công cụ tìm kiếm google, ngay lập tức hiện ra hàng nghìn kết quả. Cậu nhấn vào trang đầu tiên xem thử, ở trên màn hình hiện lên nguyên kí hiệu của tổ chức này và tòa nhà Cu be. Cậu đọc lướt nhanh những thông tin về tổ chức đó, chợt nét mặt của cậu tối sầm lại, ngạc nhiên khi thấy hình ba mình và chú Duy đều thuộc tổ chức đó.

Minh không ngờ rằng, gia đình của ba lại sáng lập nên tổ chức CMI đen tối đầy quyền lực này. Cả gia đình ba đều là thuộc trùm phái mafia khét tiếng trong thế giới làm ăn đặc biệt là kinh tế – chính trị. Và ba của cậu trước kia là một sát thủ số một trong tổ chức có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, từng là chủ tịch tập đoàn C&C. Cậu nghĩ ba cậu là một xã hội đen thì chắc sẽ làm những công việc phi pháp thậm chí là giết người. Nhưng tại sao bây giờ ba cậu lại là một bác sĩ? Không thấy ba nhắc đến tổ chức đó? Hiện giờ ai là người đứng đầu tổ chức này? Bao nhiêu câu hỏi thắc mắc của cậu đưa ra chưa có lời giải đáp. Cậu đứng phắt dậy đi thẳng lên phòng làm việc của ba.

Tối phòng làm việc của ba, Minh mở cửa đi vào nhưng không thấy ba, cậu nghĩ chắc ba đang làm gì đó ở đâu đây trong căn phòng rộng lớn này thôi. Mọi thứ xung quanh chỉ đơn giản là những kệ sách y học, trên bàn còn có một lọ hoa hồng trắng. Minh đưa mắt nhìn lên màn hình cảm biến 55 in, trên màn hình hiện lên sơ đồ tăng giảm của các công ti bình phong, trong đó có tập đoàn Hoàng Gia thuộc tổ chức CMI hoạt động dưới một cái tên ẩn danh WR. Cậu nghĩ chắc ba đã đi làm nên thôi, cậu đi lại laptop của ba mở ra xem, thấy một bộ game cậu cảm thấy hứng thú và mở ra ngồi chơi thử xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: (Phải Sống – Kẻ Thù Và Tôi? 2)

Hai vợ chồng Ngọc Di dẫn con gái đi đến sông Crytal đi dạo. Gia Ngọc bị cô bé Di linh lỏi đi chơi đủ chỗ còn Di thì đi một mình theo sau. Nét mặt của Di cố gượng cười trước mặt chồng và con nhưng thực chất bên trong cô đang rất lo lắng một điều, hai tay cô cáu chặt vào nhau. Di rất muốn nói cho Gia Ngọc biết nhưng cô cảm thấy lo sợ và không muốn làm phiền chồng.

“Râm”

Một vụ tai nạn xảy ra đột ngột trước đường, người đàn ông máu me bê bết nằm la liệt dưới mặt đường khi bị chiếc xe ô tô tông, rồi kẻ gây ra tai nạn đã bỏ trốn. Mọi người đi đường nhìn thấy đều làm ngơ đi lướt qua coi như không biết gì cả mặc kệ người đàn ông sống chết như thế nào. Di đứng đơ nhìn người đàn ông kia có vẻ sợ hãi, cô nhìn ngó xung quanh, sắc mặt của cô tái nhợt hẳn đi.

Gia Ngọc vội chạy tới định cứu người đàn ông đó nhưng bị Di cản lại. Anh bắt ngờ trước thái độ của Di.

– Đừng lại đó.

Di nâng cao giọng nói lớn, nắm lấy tay Gia Ngọc.

– Tại sao?

Gia Ngọc thắc mắc hỏi.

– Anh đừng cứu người đàn ông đó.

– Không cứu, người ta sẽ chết.

Gia Ngọc nói giọng gấp gáp, hất tay Di ra định chạy đi thì bị cô ôm chặt lại từ phía sau.

– Xin anh, đừng cứu.

Di nói giọng nghẹn lại, nét mặt cô hoảng sợ khi bắt gặp ánh mắt đe dọa đang nhìn mình ở phía bên kia đường. Linh chỉ biết đứng nhìn ba mẹ với ánh mắt khó hiểu.

Một lát sau, cảnh sát tới hiện trường nơi xảy ra vụ tai nạn để điều tra. Gia Ngọc buông tay Di ra đi trước với vẻ lạnh nhạt, nét mặt anh trở nên lạnh lùng không cảm xúc, ánh mắt chứa sự bức tức trước sự ngăn cản việc cứu người của mình. Còn Di chỉ biết nắm tay con gái mình đi theo sau. Linh thấy ba mẹ mình không đi với nhau nữa và có vẻ căng thẳng nên nhỏ ngược mặt lên hỏi mẹ:

– Ba Ngọc giận thật rồi. Tại sao mẹ Di lại cản ba?

– Vì gia đình!

Di trả lời một câu ngắn gọn cho con gái mình nghe. Linh chẳng hiểu mẹ nói gì tại sao vì gia đình, nhỏ đành ôm thắc mắc này về nói với anh trai.

Về tới nhà, không ai nói một lời nào. Gia Ngọc không hề nhìn Di lấy một lần đi thẳng lên phòng làm việc đóng sầm cửa lại, nét mặt anh vô cùng lạnh nhạt. Di không biết nói gì ngay lúc này, cô biết hành động ngăn cản cứu người của mình là sai nhưng cô đang rất lo sợ điều đó sẽ xảy ra. Di bế con gái mình về phòng ngủ trong nỗi buồn. Còn Gia Minh thì ôm máy tính của ba chơi game thâu đêm suốt sáng.

Sáng hôm sau.

Linh dậy sớm vội chạy qua phòng của anh nói chuyện của ba mẹ cho anh nghe. Vừa mới mở cửa vào phòng thấy Minh vừa chột tỉnh, mệt mỏi vì phải cày game suốt đêm qua mà cậu đã dậy muộn. Bộ game mà cậu chơi dành cho những người có chỉ số IQ cao thì mới có thể chơi được chính vì điều đó mà cậu gặt việc học qua một bên để chơi, nếu như để ba cậu biết được thì chỉ có bị ăn mắng.

– Anh hai...

Linh gọi giọng cao vút trong khi Minh đang mặc áo vào.

– Gì?

Minh hỏi giọng trầm thấp, vẫn còn đang trong tình trạng buồn ngủ, nét mặt bơ phờ.

– Nhìn mẹ Di lạ lắm anh, từ lúc đi chơi hôm qua đến bây giờ. Ba Ngọc giận vì mẹ Di đã ngăn cản không cho ba cứu người.

– Anh biết, rồi mẹ sẽ đi tự tử còn ba sẽ gia nhập vào một trò chơi có thực...

Minh nói một câu dài dòng khó hiểu, đến bản thân cậu còn không biết cậu đang nói gì, cậu chợt đơ ra khi thấy em gái đang nhìn mình một cách ngơ ngác với ánh mắt đen long lanh ngậy thơ.

– Anh nói gì vậy?

Linh thắc mắc hỏi, đưa tay gãi gãi đầu.

– Không có gì, em ra ngoài đi không thấy anh đang thay đồ à.

Minh nói nhanh và nghĩ lại những lời mình nói, chắc do cậu đã chơi quá nhập tâm vô trò chơi tối qua nên cậu mới nói những lời linh tinh như thế. Linh chỉ biết bĩu môi quay người đi khỏi phòng của anh.

Di chuẩn bị bữa ăn sáng xong rồi đi ra ngoài bãi cỏ xanh ngời đó ngắm mặt trời, nghe tiếng sóng biển vỗ vào vách đá, mái tóc dài bay lòa xòa trong gió. Cô đang cảm thấy rối trí không biết phải làm gì ngay lúc này. Gia Ngọc đứng ở trước ban công nhìn ra thấy Di đang thẩn người một mình ở bãi cỏ xanh đằng xa kia. Cả đêm qua anh suy nghĩ về thái độ kì lạ của Di nhưng lại thôi, anh nghĩ chắc có lẽ cô ấy vẫn còn bị ám ảnh với máu tươi. Anh đi xuống nhà, ra chỗ Di đang ngồi, trên tay cầm cái khăn choàng mỏng khoác cho Di khiến cô ngạc nhiên.

– Vào nhà đi.

Gia Ngọc nhẹ giọng nói.

– Ngồi ngoài này một lát thôi, lâu rồi chúng ta không có thời gian riêng tư như thế này.

Di mỉm cười nhìn Gia Ngọc nói, ánh mắt có chút thoáng buồn. Gia Ngọc im lặng không nói gì, ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt đen huyền nhìn về phía biển xa kia.

– Nếu em không còn tồn tại trên đời này thì anh vẫn sống tốt chứ?

Cô nói giọng nghẹn lại, ánh mắt đọng nước mắt nắm chặt lấy tay Gia Ngọc. Cô cảm thấy trong lòng bất an vô cùng từ cái vụ ám sát hôm trước.

– Có chuyện gì sao, đừng giấu anh?

Gia Ngọc trầm giọng nói, nhìn Di với ánh mắt khó hiểu. Chưa bao giờ Gia Ngọc thấy vợ mình nói như thế cả. Anh có cảm giác như Di đang sắp sửa rời xa anh.

– Không có chuyện gì đâu, anh vô lấy sữa cho em đi, em khát.

Di nhẹ giọng nói đều đều, gượng cười trước mặt Gia Ngọc để anh khỏi phải lo lắng về cô. Gia Ngọc không nói gì, vuốt nhẹ tóc cô rồi đứng dậy đi vào nhà lấy sữa cho cô. Cô chỉ biết nhìn chồng mình đi ôm lấy ngực mình mà khóc nức lên thành tiếng rồi đứng vụt dậy chạy đi thật nhanh. Trong thâm tâm cô chỉ có một điều duy nhất: “Em xin lỗi. Mẹ xin lỗi hai con.”

Trong khi đó ở trong nhà, Di Linh cố nhón chân chòm tay để lấy hộp sữa để trên bàn.

“Choang.”

Lọ hoa hồng trên bàn rơi xuống vỡ tan tành, những cánh hoa dập nát, nước bắn tung tóe đầy sàn. Chỉ vì muốn uống sữa mà Linh đã lỡ luôn cả sữa, cả bình hoa và khăn trải bàn đi theo. Minh ngồi ở phích ở dưới sàn, ôm lấy cổ tay sưng tấy của mình, nét mặt đau đớn khi giặt mình trượt chân ngã từ bậc thang xuống. Linh đứng đơ nhìn những mảnh vỡ dưới sàn với vẻ sợ hãi vì sợ mẹ mắng. Đúng lúc Gia Ngọc đi vào thấy vậy vội chạy tới chỗ Linh lo lắng hỏi:

– Có sao không con?

– Con lỡ làm vỡ bình hoa mất tiêu rồi.

Linh chỉ đồng lộn xộn ở đó nói.

Gia Ngọc không nói gì vuốt nhẹ lấy mái tóc Linh rồi đi qua chỗ Gia Minh, kéo lấy tay của con trai xem thử, nhìn nó càng lúc càng sưng đỏ lên.

– Bị bong gân, ngồi im đó.

Gia Ngọc nói giọng đều đều rồi đứng dậy đi tới tủ y tế lấy thuốc. Gia Minh chỉ biết ngồi trên bậc thang ôm lấy cổ tay đau không cử động được của mình. Cậu đi đứng cẩn thận như thế mà sao vẫn bị vấp ngã, cậu cảm thấy có điều gì đó bất an sau từ hôm qua đến giờ. Gia Ngọc đem thuốc tới bôi nhẹ vùng cổ tay cho Gia Minh nhưng anh không tập trung được, dường như có điều gì khiến anh cảm thấy nôn nao. Gia Minh nhìn chăm chăm vào ba với ánh mắt chứa đầy sự thắc mắc muốn hỏi ba một điều mà cậu sợ ba la nên thôi. Mà từ lúc nãy giờ cậu xuống nhà không thấy mẹ đâu, cậu mới hỏi ba:

– Mẹ đâu ba?

Gia Ngọc mới chợt giật mình vì lo cho hai con mà quên mất, anh đứng vùng dậy và chạy ra thì không thấy vợ mình đâu. Anh nhìn xung quanh và liên tục gọi tên nhưng vô ích. Anh lấy điện thoại ra gọi nhưng không được, Minh cầm lấy điện thoại mẹ chạy ra hét hoảng nói:

– Ba, mẹ đến cầu sông Hàn tự tử rồi, mau đến đó cứu mẹ lại đi ba.

Gia Ngọc nghe con trai nói vậy, không nghĩ gì nhiều nữa đi đến ga ra lấy xe ô tô và chở cả hai con đi theo với tốc độ nhanh nhất có thể. Anh vừa lái xe vừa lo lắng. Trong thâm tâm nỗi lo giằng xé lấy anh, anh sợ, anh sợ Di sẽ rời ra anh và hai con mãi mãi, nếu cô ấy đi làm sao anh có thể sống tốt được, nhưng không hiểu lý do tại sao cô ấy lại làm như thế?

Lí do đó anh không quan tâm gì nữa, giờ anh chỉ biết tới để giữ cô ấy lại.

– Anh xin em, xin em đừng làm như vậy...

Di Linh chỉ biết ôm lấy anh mình khóc đến khan cổ họng. Gia Minh cũng lo lắng không khác gì ba của mình, cậu lấy biểu tượng CMI trong túi ra xem và cậu nghi ngờ rằng có kẻ đang đe dọa gia đình mình nhưng cậu chưa chắc chắn lắm nên không nói cho ba biết. Chợt cậu nhớ tới một cảnh trong trò chơi ảo tối qua cũng có cảnh tương tự như thế này.

“Kít.”

Xe thẩn lại đột ngột, Gia Ngọc vội xuống xe chạy tới chỗ Di khi nhìn thấy cô đang đứng trên thành cầu. Gia Minh định nói cho ba biết một điều gì đó nhưng không kịp khi nhìn thấy mẹ mình nhảy xuống dưới.

– ME!

Gia Minh và Di Linh kêu lớn lên rồi chạy tới bám vào thành lan gang nhìn xuống mặt nước, chỉ biết nhìn mẹ mình chìm dần trong mặt nước sâu. Gia Ngọc không thể để vợ chết như thế được nên anh nhảy xuống để cứu cô.

Bất chợt Gia Minh bắt gặp ánh mắt với tia nhìn sắc bén đứng ẩn sau gốc cây lớn rồi nhanh chóng chạy đi mất. Điều cậu nghi ngờ lúc này rõ hơn, mọi chuyện xảy ra cùng lúc chắc chắn có kẻ sắp đặt. Cậu thôi không nghĩ nữa mà chạy tới bờ sông để tìm ba mình.

Gia Ngọc từ dưới sông đi lên bờ trong nỗi thất vọng, quần áo ướt sũng. Anh khụy gối, siết mạnh tay rồi gào thét trong căm lạnh, anh lấy tay cau chặt vào áo mình trong nỗi đau giằng xé.

Anh đã lặn xuống nước mấy lần rồi nhưng vẫn không thấy Di và anh chắc chắn rằng Di vẫn còn sống. Anh nghĩ có gì đó bí ẩn ở đây, Di đi tự tử không đơn giản là cô ấy muốn đi mà bị ép đến bước đường cùng cô mới chọn cái chết, có kẻ muốn bịt miệng cô không để cô nói cho anh biết. Anh chợt nhớ tới vụ ám sát và tai nạn trước đó, mục tiêu ở đây không phải là Di mà chính là anh, Di chỉ đơn thuần là công cụ điều khiển. Có kẻ đứng đằng sau những chuyện này nhưng bọn chúng muốn gì ở anh? Tại sao lại bắt vợ anh?

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại smartphone của Gia Ngọc reo lên, anh thấy số lạ rồi cũng mở máy nghe:

-...

– Chào Hoàng Gia Ngọc, người như anh sẽ bỏ mặc vợ mình đúng không? Hãy đến ngọn hải đăng ở Đại Dương Xanh.

Giọng nói của một người đàn ông bên đầu dây có vẻ bí ẩn, nói xong tắt máy ngay lập tức và kết thúc cuộc gọi. Quả như những gì anh suy đoán, anh không suy nghĩ gì nhiều nữa quan trọng bây giờ anh phải đến chỗ hẹn để cứu vợ anh. Trước khi đi anh dặn Gia Minh:

– Trờ về nhà, không được đi đâu cả, nếu ba có chuyện gì tất cả trông cậy vào con.

Anh nắm chặt hai bên vai Minh nghiêm túc nói.

– Con hiểu rồi ba.

Minh gật đầu đáp, nỗi lo lắng trong cậu không dứt. Cậu rất muốn đi theo ba nhưng còn phải lo cho em gái, điều cậu muốn nói cho ba nghe có lẽ chưa nói ra được ngay bây giờ với mọi thắc mắc mà cậu đang chờ lời giải đáp.

Gia Ngọc cúi người vuốt nhẹ mái tóc Di Linh và hôn lên trán nhỏ với ánh mắt của sự có lỗi rồi quay người đi lên xe phóng đi với tốc độ thật nhanh.

– Ba...

Linh chỉ biết nhìn ba đi mất, đôi mắt long lanh đọng đầy nước mắt nắm lấy tay anh trai bước đi. Trong đầu Gia Minh luôn đặt một dấu chấm hỏi lớn: “Ba với mẹ thực sự là người như thế nào?”

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: (Phải Sống – Kẻ Thù Và Tôi? 2)

Gia Ngọc dừng xe lại trước ngọn hải đăng đỏ. Tiếng gió ngoài biển gào thét đến rợn người, sóng biển táp vô dồn dập. Anh vội xuống xe khi thấy Di bị hai tên mặc vét đen lôi đi, nét mặt cô vô cùng sợ hãi, ánh mắt đỏ hoe chứa đầy nước mắt nhìn anh từ phía xa và cố gắng nói lớn:

– Gia Ngọc, cứu em...

Gia Ngọc guồng chân chạy tới khi nhìn thấy, nét mặt gấp gáp hiện rõ sự giận dữ. Anh chạy vào bên trong ngọn hải đăng nhưng khi vừa đặt chân vô cửa thì “bốp”, mọi thứ trước mặt anh tối sầm lại, “bốp” thêm một phát nữa anh ngã phịch xuống nền bất tỉnh.

...

Sáng,

Ánh sáng mặt trời rọi vô bên trong ngọn hải đăng, tiếng chim hải âu kêu riu rít bay lượn xung quanh. Gia Ngọc chợt mở mắt tỉnh dậy, đưa tay sờ sau gáy cảm thấy đau ê ẩm. Anh chống tay ngồi dậy nhưng bị trượt trên vũng máu đỏ còn tươi. Lúc này anh mới để ý đến, có xác một người phụ nữ bị đâm nhiều nhát nằm bệt dưới sàn, máu me bê bết. Xung quanh căn phòng đồ vật đồ vỡ lộn xộn, trên những tấm màn cũng dính đầy máu. Chiếc áo sơ mi trắng anh mặc thấm nguyên một màu đỏ của máu, trên tay anh còn cầm con dao sắc nhọn. Gia Ngọc đã biết mình bị gài bẫy một cách ngoạn mục đúng lúc cánh cửa mở, cảnh sát bước vào giờ súng chia thắng vào anh.

– Đứng yên, không được mạnh động.

Một tên cảnh sát lên tiếng.

Gia Ngọc im lặng không nói gì, nét mặt bình thản trước sự việc đang xảy ra và anh biết chắc chắn mình sẽ không thoát khỏi tội danh giết người. Giờ anh có mở miệng mình oan đi nữa thì mọi bằng chứng đều phản lại anh khi những thứ xung quanh đều có dấu vân tay của anh. Tên cảnh sát đi lại dùng còng số tám còng tay Gia Ngọc và đưa lên xe đi về đồn.

Bây giờ, trên mọi trang mạng đều lan truyền tin đồn bác sĩ danh tiếng Hoàng Gia Ngọc bị bắt vì tội giết người. Gia Minh dẫn em gái mình đi tới trường học. Bao nhiêu con mắt nhòm ngó với những lời nói khó nghe đều đổ dồn vào hai anh em họ. Gia Minh mặc kệ không quan tâm bỏ ngoài tai vẫn lặng thình bước đi, nét mặt lạnh lùng vốn có. Cậu biết ba mình sẽ không làm chuyện đó vì ba cậu bị oan, có kẻ muốn giết hại ba cậu vì ba cậu vốn là người có quyền lực từ lúc còn rất trẻ.

– Con trai của chủ tịch giết người kìa.

– Không ngờ.

– Cha vậy thì con chắc cũng không ra gì...

...

Đó là những lời nói của bọn học sinh đi đường vốn ganh tị với Gia Minh, một người có tiếng trong giới học đường với sự học giỏi. Di Linh nhìn thấy những ánh mắt đó, nghe những lời nói đó, nhỏ cảm thấy buồn và lo sợ. Nhỏ nhẹ giọng nói với anh trai một cách ngây thơ:

– Anh, ba Ngọc không có giết người đúng không?

Linh nhìn anh mà ánh mắt bắt đầu rung rung nước mắt. Minh dừng lại và hạ thấp người lấy khăn lau đi nước mắt cho em gái và an ủi nhỏ:

– Không, đừng nghe người ta nói gì hết, ba Ngọc của chúng ta không giết người.

Cậu nhìn thẳng vào mắt em gái nghiêm túc nói.

– Còn mẹ Di thì sao?

Nhỏ tiếp tục hỏi Minh.

– Mẹ sẽ không sao cả, ba sẽ cứu mẹ thôi. Em yên tâm đi... thôi giờ anh em mình đi vào trường.

Minh nói rồi xoa nhẹ lấy tóc Linh rồi nắm lấy tay đi vào trường. Cậu định không đi ra ngoài theo lời ba dặn nhưng cũng phải đến trường để làm đơn xin nghỉ học một thời gian để ở nhà tránh sự nguy hiểm của bọn chó săn đang rình rập để tìm chỗ ở của gia đình. Đang định đi vào trường thì Minh chợt đứng lại khi thấy có bọn người bịt mặt đang đi theo ở phía sau. Cậu đã nghĩ đến việc mình đang bị theo dõi nhưng cũng lờ đầu chỉ là đi cùng đường.

Minh cố em gái trên lưng đi bình thường và sự nghi ngờ của cậu hoàn toàn chính xác nhưng cậu vẫn thản nhiên như không biết gì cả. Cậu cố tình đi vào một con hẻm vắng vẻ không bóng dáng người rồi dừng lại nhìn bọn chúng đứng thành một hàng trước mặt cậu, trên tay bọn chúng cầm dao, gậy gộc và mã tấu, nét mặt vô cùng dữ tợn với nụ cười nham hiểm. Minh thả em gái xuống, nhìn nét mặt của Linh vô cùng sợ hãi rồi khóc òa lên nắm chặt lấy tay anh trai. Minh cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể rồi nhẹ giọng khuyên em gái mình:

– Dừng sợ, nhắm mắt lại. Tuyệt đối không được mở mắt.

Linh gật đầu đáp, nghe lời anh trai lấy tay che mắt lại. Minh sợ em gái mình sẽ nhìn và nghe thấy tiếng chém giết nên đeo phone cho em gái. Minh lấy khẩu súng trong cặp ra bóp cò cảnh cách chia thẳng trước mặt bọn chúng rồi nhếch môi cười nhạt, trầm giọng nói:

– Trong game cũng có cảnh này, dễ thôi.

Bọn chúng đứng đờ người thái độ thản nhiên của Minh. Ý định của bọn chúng chỉ theo dõi nhưng không bị cậu phát hiện. Không chần chừ nữa, cậu ra tay bắn chết hết bọn chúng, nét mặt lạnh tanh đến đáng sợ. Cậu đã khôn khéo chọn đúng nơi không có camera quan sát. Xác chết nằm lăn lóc dưới đất. Minh nhanh chóng cất khẩu súng vào trong cặp rồi công em gái đi khỏi đây.

Tại đồn cảnh sát:

Gia Ngọc ngồi bất động trên ghế đối diện với tên cảnh sát trong căn phòng trống, chỉ có bóng đèn trên trần nhà rọi xuống. Nét mặt anh lạnh lùng không cảm xúc, ánh mắt đen huyền lạnh lẽo, tay bị còng lại.

– Khai rõ thông tin của anh vào đây, kể cả dấu vân tay.

Tên cảnh sát nói giọng đều đều rồi đưa tờ giấy trước mặt Gia Ngọc. Anh ấn ngón tay vào tờ giấy không một chút do dự, không đặt bút ghi vào tờ giấy vì anh thừa biết họ biết rõ điều này.

– Tại sao lại giết chết người phụ nữ đó?

Anh ta hỏi nhưng đáp lại chỉ là một sự im lặng.

– Lúc đó, anh làm gì? Ở đâu?

Anh ta tiếp tục hỏi nhưng vẫn là sự im lặng. Gia Ngọc không hề trả lời câu hỏi nào của cảnh sát vì anh không có lí do để nói. Anh không có giết người, giờ anh có nói thì họ cũng không tin chỉ bằng im lặng. Nét mặt anh vô cùng thản nhiên, chính vì điều đó khiến tên cảnh sát có chút bức mình nên lớn tiếng nói:

– Rốt cuộc, anh có chịu mở miệng nói không hả?

– Tôi đang dùng quyền im lặng đấy.

Gia Ngọc trầm giọng nói sau một lúc im lặng khiến tên cảnh sát cứng họng không biết nói gì vì không đỡ nổi câu nói của anh. Anh ta đứng vùng dậy đập mạnh tay vào bàn cái “rầm” rồi gầm giọng nói:

– Mau đưa anh ta vào phòng tạm giam chờ đưa đến nơi xét xử.

Hai tên cảnh sát đứng bên cạnh gật đầu đáp rồi đưa Gia Ngọc tới phòng giam đóng chặt cửa lại. Gia Ngọc ngồi tựa vào tường, hai tay đan chéo nhau cúi mặt. Bây giờ anh chỉ nghĩ đến vợ và hai đứa con của mình, bằng mọi cách anh phải thoát ra khỏi đây, tìm cho ra kẻ muốn hại anh.

Những tên cảnh sát đó điều tra cho rằng đó là một vụ mưu sát, bọn họ khám nghiệm trên người anh phát hiện dương tính với ma túy. Ngoài dấu vân tay của Gia Ngọc và người phụ nữ kia, dấu vân tay của khác hoàn toàn không có. Theo như mấy người cảnh sát suy đoán, hôm đó sau khi dùng ma túy, anh đã tìm tới người phụ nữ này nhưng người phụ nữ này muốn đi ra ngoài. Sau khi cho cô ấy uống trà, vốn muốn thuyết phục cô ấy ở bên nhưng cô ấy lại không nghe lời. Vì dùng ma túy, nhất thời tức giận nên không kìm chế được bản thân. Sau khi dùng dao chém loạn lên, vì tức giận nên đã giết người. Cảnh sát nghĩ Gia Ngọc đã dùng ma túy quá liều nên không nhớ gì.

Gia Ngọc biết bọn cảnh sát kia sẽ suy đoán lung tung cho rằng anh mê muội người phụ nữ kia, thuyết phục cô ta ở bên mình không được nên mới ra tay giết chết cô ta. Anh siết chặt hai tay vào nhau, bọn chúng đã dàn dựng một vở kịch quá hoàn hảo để đẩy anh vào ngục tù với mục đích duy nhất chiếm đoạt tài sản mà anh đang có, chiếm luôn biệt thự Cu be vì không có ai mua được nó. Vốn dĩ anh muốn để vợ con sống ở đây nhưng vì không muốn liên quan và ảnh hưởng tới cuộc sống hạnh phúc, phát triển của con sau này nên đã đưa vợ con lên ngôi nhà kính trên ngọn đồi gió để được thoải mái hơn.

Anh ngồi đó, nhắm mắt lại. Chợt có một tên côn đồ đứng dậy quan sát xung quanh, vì đã hết giờ làm nên thuận lợi cho hắn ra tay. Hắn tháo dây quần ra rồi đi từ từ tới chỗ Gia Ngọc đang ngồi định riết cổ anh nhưng hắn ta chợt giật mình đứng khựng lại khi thấy ánh mắt sắc bén nhìn mình. Hắn lao tới nhưng Gia Ngọc nhanh tay nắm lấy vạt áo của hắn giáng nhiều đòn chí mạng.

– Ai?

Gia Ngọc gầm giọng nói, nét mặt vô cùng giận dữ.

– Tha cho tôi, tôi không biết gì cả. Tôi chỉ làm theo lời của một người đàn ông, anh ta cho tiền tôi nên tôi mới làm. Tôi không biết anh ta là ai.

Hắn nói giọng hoảng sợ, van xin Gia Ngọc.

Anh đẩy mạnh hắn ta qua một bên, nét mặt lạnh khốc. Ngay cả trong tù cũng có người muốn giết anh huống chi bên ngoài.

– Hoàng Gia Ngọc, có người muốn gặp anh.

Tên cảnh sát nhìn anh nói rồi mở cửa đưa anh đi gặp mặt.

Gia Minh ngồi đợi ở phòng chờ cùng với Di Linh. Gia Ngọc vừa đi ra Linh liền chạy tới ôm lấy chân anh bật khóc.

– Con nhớ ba Ngọc... hu... hu... ba không phải là kẻ giết người, ba con là người tốt.

Gia Ngọc nhìn con gái mình với ánh mắt đượm buồn, anh không thể ôm lấy đứa con gái nhỏ vì tay bị còng.

– Ba xin lỗi.

Gia Ngọc nhẹ giọng nói. Gia Minh thấy vậy đi tới ôm lấy Di Linh tới ghế ngồi cùng với ba của mình. Minh đưa ánh mắt lo lắng nhìn ba mình rồi trầm giọng hỏi:

– Ba ổn không? Có bị ai hại không? Thật sự con rất lo ở trong này sẽ có người giết ba.

– Đúng như lời con nói, có người muốn giết ba.

Gia Ngọc trả lời với giọng đều đều, nét mặt lạnh lùng.

– Vậy là chúng ta...

– Trò chơi có thực.

Gia Ngọc cắt ngang lời nói của Minh. Anh đã dự đoán đúng những gì đang xảy ra xoay quanh gia đình anh, đặc biệt nhân vật chính là anh. Minh cũng có cùng suy nghĩ với ba vì cậu đã từng chơi qua game ảo cũng có trường hợp như thế này nhưng chưa bao giờ cậu thử trò chơi có thực. Cậu nghĩ người tạo ra trò chơi thực này đối với một người tài giỏi như ba thì quá mất thời gian dài. Vì ba cậu vốn nổi tiếng phá hủy những kế hoạch hại não của những kẻ làm ăn lớn lúc còn ở tuổi thanh niên. Chắc họ cũng ngờ rằng ba cậu lại sớm nhận ra được kế hoạch này. Nhưng cậu thắc mắc một điều tại sao họ lại bắt mẹ của cậu? Mục đích của họ muốn gì ở ba? Đến lúc cậu phải hỏi ba mình, không thể im lặng như vậy được.

– Thật sự ba là người như thế nào? Tại sao có người lại muốn giết ba?

– Không phải con biết rõ hay sao còn hỏi.

Gia Ngọc trả lời với giọng trầm thấp.

– Thì ra là vậy, ba là một người vốn có thể lực khủng khiếp lại ẩn mình với một thân phận của một bác sĩ thiên tài. Chắc mẹ cũng không phải là người bình thường. Chiều nay ba sẽ đưa đến chỗ xét xử phải không?

Gia Ngọc gật đầu trả lời rồi nhìn Linh mỉm cười nói khi thấy con gái đang cầm điện thoại anh trai mở mạng gì đó.

– Mẹ con rất thích hoa hồng.

– Vậy hả ba Ngọc? Nơi nào trồng hoa hồng nhiều nhất vậy? Hình như ở Bungari.

Linh nói giọng trong trẻo, toát lên một vẻ hồn nhiên dễ thương. Gia Ngọc quay sang Gia Minh nhìn với ánh mắt muốn con trai cố hiểu những gì anh đang nói và Minh sớm nhận ra cố gắng nghe và nhớ những điều ba nói.

– Ba chỉ con cách chăm sóc những bông hoa hồng đó được không?

– Mùa hoa hồng khi nào nở?

Anh nói một câu lạc chủ đề, đến cảnh sát cũng chẳng hiểu anh nói gì. Dứt lời, anh hôn lên trán Linh và nhìn Minh với ánh mắt của sự trông cậy rồi theo

cảnh sát đi vào trong. Anh hi vọng Minh sẽ hiểu những gì anh đã nói.

Minh nhanh chóng hiểu ý ba nói, bây giờ việc cậu cần làm là phải giải cứu ba ra khỏi đây, tham gia trò chơi có thực này và sẽ là đối thủ trực tiếp chơi với kẻ đã tạo ra nó. Cậu đưa em gái mình về nhà kính trên ngọn đồi gió.

Vừa về tới nhà, Gia Minh vô phòng làm việc của ba lấy laptop mở ra xem. Cậu mở từng tệp ra xem, dường như ba cậu muốn cậu liên hệ với ngân hàng ở Bungari để làm gì một thứ gì đó nhưng cậu không biết được mã tài khoản là gì. Cậu tra từng tệp một rồi vô tình mở ra một dữ liệu đang chạy sau đó hiện ra một dãy thông tin toàn chữ dài dằng dặc với những dòng mã khó hiểu, có tên của ba tập đoàn lớn: Hoàng Gia, C&C, Đông Dương, còn có cả bản ủy quyền chuyển nhượng ghi tên Hoàng Gia Minh, người thừa kế bệnh viện mà ba cậu đang điều hành. Cậu bất ngờ khi biết ba cậu sở hữu một khối tài sản kết sù, chưa tính cả tài sản nước ngoài mà mẹ của ba và ông nội của mẹ để lại. Thì ra, ba cậu muốn cậu đứng tên để không có một kẻ muốn chiếm đoạt vì ba cậu đã biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra. Cậu đọc lướt nhanh qua những thông tin cần thiết và nhanh chóng tìm ra được mã tài khoản ở ngân hàng Bungari. Cậu lấy điện thoại bấm số gọi:

— ...

— Ngân hàng SWNB xin nghe.

— Xin chào, xin hãy kiểm tra một mã khách hàng.

— Vâng, nói đi ạ.

— DW207BC301.

— Vâng đã lâu rồi nhì, rất vui được nói chuyện với chủ tịch Hoàng Gia Ngọc đây.

— Xin lỗi, tôi là con trai của chủ tịch.

— Vậy à, xin hãy cho tôi biết mật khẩu?

— Mùa... hoa... hồng... khi nào nở?

Minh trả lời từ từ.

Một lát sau cậu nhận được một tin nhắn từ ngân hàng Bungari, cậu mở điện thoại ra xem. Họ đã chuyển vào tài khoản cá nhân của cậu 2.000000 USD, một số quá lớn. Cậu không ngờ mình lại có trong tay số tiền như thế. Cậu cũng hiểu nếu muốn chơi trò này phải cần dùng tiền để chơi, còn dùng để mua nguyên mạng lưới xuyên quốc gia, các thiết bị camera quan sát trên toàn quốc để theo dõi cuộc chơi. Vì đây là trò chơi thực chủ yếu sử dụng tư duy nhảy bèn để nhận biết đường đi nước bước mà vượt qua để cứu người. Việc đó giống như những gì ba cậu đã từng làm trước đây trong tổ chức CMI để làm những phi vụ phạm pháp. Nhiệm vụ của cậu bây giờ phải cứu ba bằng mọi cách nhưng dù có nhiều tiền để xóa án thì cũng là một vấn đề vì đây là tội giết người, cậu chỉ còn cách tìm bằng chứng để minh oan cho ba của cậu.

...

Gia Ngọc được đưa lên xe cảnh sát để đi đến nơi xét xử. Chiếc xe lăn bánh nhanh trên đoạn đường cao tốc, Gia Ngọc ngồi trên xe cùng với hai cảnh sát. Tay anh bị còng và dùng khăn che lại, nét mặt anh lạnh lùng không một cảm xúc gì, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua ô cửa kính. Trong tâm trí anh lúc này chỉ nghĩ đến Di người vợ thân yêu của anh và hai đứa con, làm anh cảm thấy lòng mình quặn đau.

Bất chợt có chiếc siêu xe màu đen vượt đèn đỏ và phóng nhanh hết tốc độ sau đó dừng lại đúng lúc chiếc xe cảnh sát đi vô ngã tư, làm cho anh cảnh sát không kịp phanh lại qua qua một bên khiến chiếc xe văng ra xa và bị lật ngược gây ùn tắc giao thông khiến cho những chiếc xe máy đi ngang cũng bị tai nạn. Mọi người đều tập trung lại để xem và cứu người.

Gia Minh từ trên chiếc siêu xe màu đen đi xuống, cậu định đi tới chỗ xe bị lật để cứu ba ra khỏi trước khi có cảnh sát đến hiện trường nhưng vừa nhấc chân thì bị một tên cảnh sát đứng chặn ngay trước mặt.

— Cậu theo chúng tôi về đồn.

Anh ta nói giọng đều đều rồi còng tay Minh lại. Cậu không phản ứng gì, bình thản đi theo anh ta lên xe nhưng không quên đưa mắt nhìn chiếc xe bị lật kia vì cậu lo không biết ba có bị sao không. Cậu bị bắt vì lý do cố ý gây rối trật tự giao thông và vượt đèn đỏ.

Ở trong xe, Gia ngọc ôm lấy đầu lắc mạnh, nét mặt nhăn lại vì đau sau cú lật bất ngờ, máu từ thái dương chảy dọc xuống. Anh nhanh chóng chấn tĩnh tinh thần nhìn ra ngoài. Mọi người đang tập trung lại xem tình hình. Anh cố đứng dậy nhảy ra khỏi chiếc xe vì tay bị còng nên có chút trở ngại. Gia Ngọc lao đảo bước đi, bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn anh. Anh nhìn xung quanh thấy chiếc xe ô tô màu đen còn gắn chìa khóa và anh nói thầm:

— Làm tốt lắm con trai.

Anh đi nhanh lại và lên xe đạp ga phóng đi với tốc độ thật nhanh trong khi tay vẫn bị còng. Tất nhiên việc anh bỏ trốn sẽ đến tai cảnh sát và anh biết trên những đoạn đường đều có camera giám sát.

...

Tại căn biệt thự có tên Butterfly ở vùng ngoại ô ngoài thành phố.

– Mọi việc tới đâu rồi?

Một người đàn ông nói giọng trầm thấp, ngồi trên chiếc ghế tựa không quay mặt lại nhìn, trên tay cầm điều thuốc bay khói nghi ngút.

– Anh ta đã bỏ trốn. Thật sự cậu con trai của Hoàng Gia Ngọc rất thông minh, gây náo loạn giao thông để cứu ba của mình. Tôi đã cho gọi cảnh sát bắt cậu ta lại rồi, bây giờ việc tiếp theo nên làm gì thưa ngài?

Tên quản lý đứng nói với giọng đều đều và tỏ ra lịch sự.

– Tiếp tục rượt đuổi, đường nào hần cũng sẽ biết chỗ của chúng ta. Bây giờ, hần trở thành tội phạm bị truy nã khắp nơi. Tôi đã mất thời gian suy nghĩ để tạo nên trò chơi thực này để bắt hần phải trả giá cho những gì hần đã làm với gia đình tôi. Đó chỉ mới là level một thôi.

Anh ta nói giọng đều đều pha nổi cay đắng, miệng nhếch môi cười nhạt.

– Nhưng ngài cũng phải thận trọng một khi thất bại thì ngài biết hậu quả thế nào rồi.

Quản lý tiếp lời.

– Tôi biết nhưng đây là một kế hoạch hoàn hảo, tôi nghĩ Gia Ngọc sẽ không lường trước điều gì xảy ra đâu. Bằng mọi giá tôi phải lấy lại mọi thứ. Tiểu thư Rose sao rồi? Cô ta có chịu nói ra tài liệu bí mật của các tập đoàn mà Gia Ngọc đang nắm giữ ở đâu không?

Anh ta liếc mắt nhìn quản lý hỏi.

– Chuyện đó thì...

...

Tại một căn phòng trống được bao quanh bởi những bức tường kính trong suốt, bên trong không có bất cứ thứ gì chỉ đơn giản có chiếc đèn neon treo trên trần nhà, một chiếc giường với chiếc nệm và gối màu trắng. Di mặc bộ váy dài màu trắng ngồi tựa vào tường kính như người mất hồn, tay ôm bó hoa hồng đỏ tươi. Cô hát hết đồ ăn không hề ăn bất cứ một thứ gì ngoại trừ uống sữa. Mắt đỏ hoe và sưng lên vì khóc, nét mặt tái nhợt như không có sức sống. Cô nhớ chồng, nhớ con chịu không nổi. Cô không ngờ cô đã bị lừa một cách trắng trợn, cô nghĩ chính cô đã dẫn chồng mình vào con đường nguy hiểm. Âm mưu của chúng muốn giết Gia Ngọc để chiếm đoạt tài sản của anh. Bây giờ cô không thể nào thoát khỏi căn phòng này, không biết đây là đâu. Cô chỉ còn biết cầu nguyện chúa trời để Gia Ngọc vượt qua thử thách giải thoát cô khỏi đây, cô thật sự rất sợ.

Chợt có một cô gái đang đứng ở ngoài nhìn cô rồi mở cửa bước vào đi tới chỗ Di, trên tay cầm một chiếc bánh ngọt và một cành hoa hồng trắng. Cô gái này nhìn nét mặt trông rất xinh đẹp chạc tuổi Gia Minh, mái tóc đen dài hơn lưng, ánh mắt nâu vô cảm nhưng chứa đựng một nỗi đau giấu kín không thể giải bày. Di đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô gái ấy nói giọng yếu ớt:

– Cô là ai?

– Ăn đi, nếu không sẽ chết đấy.

Cô gái nhẹ giọng nói rồi đưa bánh ngọt và sữa trước mặt Di nhưng cô lơ đi nghiêng mặt nhìn sang chỗ khác. Nhỏ thấy Di không ăn nên đặt bánh và sữa qua một bên rồi lấy điện thoại trong túi ra để dưới sàn đây tới đưa cho cô.

– Cô gọi cho chú ấy đi.

Di đưa tay với lấy điện thoại nhưng cô gái ấy chợt giữ lại và nói tiếp:

– Cháu sẽ cho cô gọi nhưng với điều kiện sau khi nghe xong cô phải ăn hết chỗ bánh này.

Di im lặng không nói gì mà buông thả nhẹ tay cô gái đó ra cầm lấy điện thoại và bấm số. cô cũng không thắc mắc cô gái này là ai, lúc này cô chỉ muốn gọi cho Gia Ngọc nhanh nhất có thể.

– ... Tút...turut... alo... Gia Ngọc, là em đây... cứu em...

“Bốp”

Điện thoại trên tay Di bị hất xuống sàn khi cô chưa kịp nói gì với chồng. Di và cô gái ấy giật mình khi nhìn thấy người đàn ông đó, theo sau có quản lý và hai tên vệ sĩ. Anh ta trừng mắt nhìn họ với sự tức giận, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Cô gái đứng phắt dậy nhìn anh ta với ánh mắt có chút sợ hãi rồi cô thốt ra một chữ:

– Ông...

– Hà Anh, sao con dám...

Anh ta gầm gọng nói rồi lời Hà Anh ra khỏi đây rồi đi tới bóp chặt cổ Di, trừng mắt nhìn cô rồi nói:

– Chồng cô đang bị cảnh sát truy nã vì tội giết người. Nếu như cô không nói tài sản của Gia Ngọc ở đâu thì hẳn sẽ chết, lúc đó sẽ không có ai cứu cô đâu.

Di cảm thấy ngạt thở nhưng cô cố chịu đựng, dù có chết cô sẽ không bao giờ nói ra, cô sẽ không phản bội Gia Ngọc. Vì cô tin Gia Ngọc sẽ tới đây để cứu cô. Bất chợt Di ngất đi vì chịu không nổi, anh ta thấy vậy đẩy Di nằm bệt dưới sàn rồi đứng dậy đi ra ngoài trong sự giận dữ.

Tối, tại đồn cảnh sát.

Gia Minh ngồi bất động trong phòng tạm giam. Nét mặt lạnh lùng vốn có không thể hiện một cảm xúc nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên trần nhà. Tên cảnh sát tra hỏi cậu từ chiều đến giờ mồm miệng mà không nhận được một câu trả lời nào từ cậu, anh ta tức giận liên tục đập mạnh tay vào bàn bắt cậu phải khai ra sự thật.

– Nay, rốt cuộc cậu có chịu nói không hả? Hay cậu bị câm điết bẩm sinh?

Anh ta nói lớn, chỉ thẳng tay vào mặt cậu, ánh mắt vô cùng nổi lửa.

– Tôi đang dùng quyền im lặng đấy.

Cậu buông một câu ngắn gọn, nhìn anh ta với ánh mắt sắc tựa lưỡi dao. Tên cảnh sát bất ngờ trước câu trả lời của Gia Minh, anh ta cũng từng nhận được câu trả lời này từ Gia Ngọc lúc lấy lời khai. Anh ta chỉ biết cứng họng khi không thể nói thêm được gì trước cậu nói khó đỡ của cha con nhà họ.

– Công nhận cha con nhà cậu đúng là muốn người khác tức điên mới hài lòng sao hả?

Tên cảnh sát nói giọng đều đều.

Gia Minh lại im lặng không nói gì, cậu cầm lấy ly nước lọc của tên cảnh sát uống một hơi một cách thản nhiên rồi đập mạnh vào bàn cái “rầm” khiến ly nước vỡ tan tành thành từng mảnh. Tên cảnh sát giật mình khi thấy hành động kì lạ của Gia Minh. Cậu nhanh tay cầm lấy một mảnh vỡ cửa mạnh vào cổ một đường khiến máu chảy chảy dọc xuống thấm vào cổ áo rồi ngất đi ngay tức khắc. Tên cảnh sát hoảng hốt chạy ra ngoài gọi xe cấp cứu đưa cậu đi tới bệnh viện.

Xe cấp cứu phóng nhanh trên đường tới bệnh viện, tên cảnh sát nhìn Minh với ánh mắt khó hiểu, anh ta nghĩ cậu còn trẻ mà muốn chết sớm, chắc do chán nản vì ba giết người nên mới làm như vậy nhưng ông ta đâu ngờ rằng cậu giống ba mình rất nhiều chỗ.

Bất chợt, Minh mở mắt khiến cảnh sát và bác sĩ giật mình. Cậu nhếch môi cười nhạt rồi ngồi dậy đánh cho tên cảnh sát và bác sĩ bất tỉnh sau đó bỏ chạy. Thật ra, cậu hoàn toàn không bị sao cả chỉ là một vết xước còn con không nguy hiểm gì đến tính mạng. Nếu gặp người khác thì đã đi gặp diêm vương từ lâu rồi vì cậu giống Gia Ngọc không xác định được mạch cổ. Ngay từ lúc mười tuổi, Minh đã trải qua cuộc phẫu thuật do ba cậu thực hiện đó là mắt. Cậu giống ba ở chỗ mắt cậu chứa tia laser có thể gây nguy hiểm cho người khác. Cậu thoát khỏi xe đó và đứng cười nhạt:

– Con hiểu tại sao người ta lại khó hạ gục ba như vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: (Phải Sống – Kẻ Thù Và Tôi? 2)

Sau khi thoát khỏi sở cảnh sát, Gia Minh đi dọc trên đường phố vì không có xe. Đi đâu cậu cũng bị mọi người dòm ngó và nghe những lời nói bàn tán khó chịu. Cậu kéo sụp mũ lưỡi trai xuống để tránh sự phát hiện của cảnh sát, ánh mắt đen huyền nhạy bén quan sát xung quanh. Cậu cảm giác dường như có người đang theo dõi cậu và cậu biết mình đã rơi vào tầm ngắm của những kẻ đang muốn phá hoại, độc chiếm tài sản ba cậu. Cậu trở thành mục tiêu tiếp theo kẻ tiếp ba cậu vì bọn chúng biết đường nào thì ba cậu cũng sẽ chuyển nhượng toàn bộ tài sản kể cả người đứng đầu trong tổ chức CMI do cậu đứng tên.

Bây giờ, Gia Minh cảm thấy lo lắng không biết em gái mình như thế nào? Có an toàn hay không vì cậu đã để em gái mình ở nhà thờ cùng với xo? Còn ba cậu hiện giờ đang ở đâu và mẹ như thế nào? Thật sự mọi câu hỏi đang dồn dập trong tâm trí cậu nhưng cậu không để nó lấn áp tâm trí cậu ngay lúc này, cậu cố giữ vẻ bình thản trên khuôn mặt với nét lạnh lùng vốn có. Gia đình cậu bây giờ chỉ còn trong đọi vào cậu, trò chơi đang diễn ra ở giai đoạn level 1. Cậu phải nhanh trở về nhà thờ để quan sát tình hình và đấu lại với đối thủ tạo ra trò chơi có thực này, cậu phải giúp ba mình thoát khỏi nó và tìm đường đi nước bước để ba cậu dễ dàng tìm được nơi ẩn náu của tên chủ mưu. Và cậu không quên tìm những bằng chứng để giải oan tội danh cho ba mình.

Minh cứ thế bước đi thản nhiên mặc cho những tên mặc đồ đen đang bám theo sau. Cậu cảm thấy có chút bức tức nên nói thầm trong miệng:

-Một lũ phiền phức.

Bất chợt tiếng chuông điện thoại Iphone của cậu reo lên, cậu lấy ra nghe máy:

– Alo.

– Tôi nhà thờ.

Giọng nói trầm thấp và nhanh gọn của Gia Ngọc ở đầu dây bên kia sau đó tắt máy ngay lập tức.

Sau khi nhận được điện thoại từ ba của mình cậu nhanh chóng tìm đường nhanh nhất để đi tới nhà thờ nhưng trước tiên cậu phải quyết những tên bám đuôi cậu. Trong đầu cậu đã sớm nghĩ ra một cách không cần phải mất công phải vận động tay chân gì nhiều chỉ là những dây thần kinh có căng ra một chút. Cậu nhếch môi cười rồi đi xuống trạm tàu ngầm để đi tới nơi hẹn.

Con tàu ngầm dài dừng lại theo tuyến, mọi người ra vào tấp nập. Gia Minh nhanh chóng đi vào trong tàu, bọn chúng cũng lần mò vào trong. Nhưng rất tiếc đã làm mất dấu khi cánh cửa đóng lại con tàu đã bắt đầu di chuyển. Lúc này bọn chúng mới tá hỏa nhìn ra ngoài ô cửa thấy Gia Minh đang đứng tựa người vào một cái cột, tay đút vào túi quần, nét mặt lạnh tanh hiện rõ sự khinh bỉ cùng với nụ cười nửa miệng đắc ý. Cậu nhanh chân chạy khỏi đây để tới gara xe gần đây, bọn chúng đã làm mất nhiều thời gian của cậu rồi.

Gia Minh vừa chạy vừa lấy điện thoại ra bấm số gọi cho ba Gia Ngọc.

“Bóp”

Chiếc điện thoại trên tay cậu rơi xuống mặt đường khi có một cô gái mặc bộ váy trắng dài rách vài chỗ dính đầy máu, mái tóc đen dài rối bù, ánh mắt nâu hiện rõ sự sợ hãi và cô gái đó không ai khác chính là Hà Anh. Cô đang chạy trốn khỏi đám vệ sĩ rượt đuổi để bắt cô về. Cô nhặt lấy điện thoại của Gia Minh lên xem khi nhìn thấy ảnh trong màn hình. Chợt nét mặt cô ngạc nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ trong hình này rất quen, cô nhớ ra đó là người phụ nữ mà ba mình đã bắt và nhốt trong căn phòng kín kia. Mọi câu hỏi thắc mắc bắt đầu xuất hiện trong đầu cô, người phụ nữ này có mối quan hệ gì với người thanh niên kia, không lẽ là con trai của cô ấy? Cô nghĩ nếu như vậy, người con trai này có thể giúp cô thoát ra khỏi căn biệt thự kia và tống người cha độc ác vào tù.

Gia Minh cảm thấy tức giận vì cậu đang vội thì lại gặp phiền phức khi bị cản đường, cậu giật lại điện thoại của mình rồi đi và ném lại ánh mắt sắc như dao không một tia cảm xúc khiến Hà Anh giật mình. Cô không thể đánh mất cơ hội này được, cô không muốn về căn biệt thự kia, về nơi giam giữ cuộc sống của mình. Cô đứng phắt dậy chạy tới kéo tay Gia Minh lại khiến cậu ngạc nhiên. Cô nhìn cậu với ánh mắt của sự van nài rồi nói giọng gấp gáp:

-Làm ơn, giúp tôi. Tôi đang bị đuổi bắt, làm ơn... làm ơn giúp tôi.

Gia Minh không nói gì, ánh mắt đen huyền hiện rõ sự giận dữ đến đáng sợ. Con tức giận trong người cậu tăng lên đến đỉnh điểm, bây giờ cậu phải tới gặp ba ngay lúc này nên cậu rất vội. Cậu ghét nhất là có kẻ cản đường mình, cậu hất mạnh tay Hà Anh ra nhưng lại bị cô kéo chặt lấy.

-Làm ơn, giúp tôi đi. Làm ơn đó, tôi xin anh hãy giúp tôi. Hức...Hức...

Hà Anh vừa nói vừa khóc, trong nét mặt của cô rất tội nghiệp nhưng đáp lại lời cô chỉ là một câu hết sức phũ phàng:

-Bỏ ra!

Minh đẩy mạnh Hà Anh khiến cô ngã phịch xuống mặt đường rồi quay lưng đi.

-Tôi biết mẹ anh đang ở đâu, xin hãy giúp tôi, tôi sẽ chỉ chỗ cho anh.

Hà Anh nhìn cậu nói giọng đều đều.

Minh chợt dừng lại khi nghe cô gái kia nói nhưng rồi cậu cũng nhấc chân đi vì cậu không tin những lời nói đó, cậu cũng không quan tâm cô gái kia là ai và cũng không muốn biết. Bản chất vô tâm của cậu vốn dĩ được thừa hưởng từ người ba lạnh lùng của mình.

-Làm ơn, giúp tôi với. chắc chắn anh sẽ cần tôi.

Hà Anh hét lên khi thấy cậu cứ đi xa dần, tay chân cô run lẩy bẩy và cảm thấy cơ thể lạnh buốt.

-Tiểu thư kia, mau bắt tiểu thư lại, nhanh lên.

Quản lý nói, ra lệnh cho vệ sĩ chạy tới bắt Hà Anh lại. Cô không thể nào chạy thoát khỏi bàn tay của bọn chúng đặc biệt là ba mình. Cô bị hai tên vệ sĩ lôi vào trong xe, ánh mắt cô hiện rõ một chữ “CỨU” hướng về hình bóng người con trai đang khuất dần trong dòng người kia với một nỗi tuyệt vọng. Nước mắt cô lăn dài trên khuôn mặt hốc hác và xanh xao. Liệu cô có thể gặp lại người con trai đó nữa không? Nhưng cô chắc chắn, người con trai đó sẽ tìm được nơi cô đang ở vì nơi đó chính là nơi mà người phụ nữ có mối quan hệ với người con trai đó đang bị giam giữ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: (Phải Sống – Kẻ Thù Và Tôi 2?)

Tối, tại nhà thờ.

Gia Minh phóng chiếc xe mô tô hết tốc độ nhanh nhất có thể trên con đường mòn hoang vắng để tới nhà thờ. Con gió gào thét phả vào khuôn mặt lạnh lùng của Minh. Vừa tới nói, cậu nhanh chóng vào căn phòng mặt phía sau nhà thờ để gặp ba. Cậu quan sát xung quanh rồi mở cửa bước vào trong.

-Anh hai...

Di Linh nói giọng cao vút và nở nụ cười khi thấy Gia Minh. Nhỏ đang ngồi bên cạnh Gia Ngọc.

-Ngồi đi.

Gia ngọc nhìn Minh nói với giọng trầm thấp.

-Bây giờ, ba đã trở thành tội phạm truy nã, sẽ khó khăn cho ba trong việc đi lại khắp nơi, cảnh sát đang truy tìm ba nói đúng hơn là kẻ thù của ba.

Gia Minh nói giọng đều đều, hai tay đan xen đặt lên bàn. Nét mặt Di Linh vô cùng ngây thơ không hiểu anh trai mình đang nói gì nên nhảy xuống ghế đi ra khỏi phòng.

– Đây là những gì cần làm.

Gia Ngọc nói giọng đều đều rồi mở máy tính cho Gia Minh xem. Nhìn nét mặt của Minh có vẻ không hiểu khi nhìn vào sơ đồ của khu biệt thự hiện trên màn hình.

-Ba cho con xem sơ đồ biệt thự gì vậy?

Minh thắc mắc hỏi.

– Biệt thự Butterfly.

– Đây chẳng phải biệt thự được nhắc đến trong trò chơi có thực sao? Vậy ý ba là...

– Đúng. Hiện tại mẹ con đang ở đây, hãy tạo cho mình nhân vật mới.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp cắt ngang lời nói của Minh vì anh biết Minh sẽ hiểu ý định anh đang làm. Lý do anh biết được nơi mà Di đang bị nhốt là nhờ số điện thoại mà Di đã gọi cho anh thông qua kiểm tra trên mạng. Trong đầu anh đã vạch ra đường đi và tính toán kỹ lưỡng cho mọi kế hoạch để đối phó với bọn chúng.

-Ba muốn con vào biệt thự này sao?

– Phải! Con là người chơi, còn ba là người thực hiện. Cách chơi con là người nắm rõ hơn ai hết.

– Nhưng con...

– A...

Một tiếng hét vang lên làm gián đoạn lời nói của Gia Minh khi. Gia Ngọc đứng phắt dậy khi nghe thấy vì tiếng hét đó chính là của Di Linh, nét mặt anh vô cùng lo lắng và hoảng hốt. Nét mặt của Gia Minh cũng vậy không khác gì Gia Ngọc.

-Di Linh đang gặp nguy hiểm.

Gia Minh nói nhanh. Cậu định nhắc chân đi thì Gia Ngọc cản lại khiến cậu có chút ngạc nhiên.

-Ở lại đây. Tất cả bây giờ đều trông chờ vào con.

Gia Ngọc nhìn thẳng vào mắt cậu nói với giọng đều đều rồi nhanh chóng chạy ra khỏi đây và khóa chặt cửa lại. Anh không muốn bất kỳ điều gì xảy ra với con của mình, anh chỉ muốn tốt cho Gia Minh và anh sẽ là người bảo vệ gia đình của mình trước kẻ thù.

-Ba... Ba...

Gia Minh hét lên, tay đập cửa “rầm... rầm”, nét mặt cậu hiện rõ sự lo lắng pha sự lo sợ lẫn lộn khi thấy bị Gia Ngọc nhốt lại trong căn phòng này. Cậu

thật sự rất muốn ra ngoài kia để giúp ba cứu em gái mình, ánh mắt cậu đỏ hoe đọng nước. Cậu đập cửa liên tục nhưng vô ích, cậu khụy xuống ngồi bệch dưới nền tựa vào cánh cửa. Bây giờ, cậu cảm thấy hoàn toàn bất lực và vô cùng mệt mỏi. Một giọt nước mắt từ hoen mi chảy xuống trên khuôn mặt hiện rõ nỗi sợ sau lớp lạnh lùng vốn có. Kể từ khi nào gia đình cậu lại thành như thế này, sao cậu cảm thấy sợ hãi khi ở một mình trong căn phòng tối tăm không một ai.

...

Sáng, tại phòng của Hà Anh.

Hà Anh ngồi tựa vào bức tường kính thần thờ như người mất hồn, ánh mắt không thể hiện một cảm xúc nào nhìn ra bên ngoài vườn hoa hồng nở rộ với vẻ xa xăm bất tận. Cô đã bị nhốt lại trong căn phòng từ tối hôm qua đến giờ, cô rất muốn thoát ra khỏi đây nhưng không còn đủ sức để chạy nữa. Cứ thế, cô vẫn mãi trong cái khu biệt thự luân quản này không gì ngoài sự đố kỵ trong đau khổ. Dần dần cô lãng quên và trái tim cô biến đang dần tan biến. Và cô ngỡ ngàng khi chợt nhận ra cô không thể có được tự do. Cô cảm thấy mình trôi dạt giữa mảnh vỡ tối tăm của cuộc đời. Không gì ngoài nỗi đau và sự tê tái để cô biết cô là ai, cô cần gì. Nỗi băn khoăn lấp đầy tâm trí cho đến khi cô không còn tự do và... phải chăng tất cả chỉ là mơ, đều là không có thật. Nhưng nó chẳng có nghĩa gì nếu cô cho người biết cảm giác của cô. Cô kiệt quệ bởi những nỗi đau và bất hạnh bên trong. Và cô ước rằng cô có thể sống mà không nhận thấy gì trừ màn đêm kia. Người có thể cho cô biết phải nói gì, đi về đâu nhưng cô nghi hoặc liệu cô có để tâm và con tim có bao giờ biết đến. Nếu cô làm khác đi, sẽ không còn đường quay lại vì mọi thứ sẽ thay đổi và tất cả sẽ bị lu mờ trong đen tối. Ngày mai liệu có đến không? Liệu cô có qua được đêm nay? Liệu có một nơi dành cho tan nát trong ánh dương? Cô bị tổn thương chẳng? Cô buồn ư? Cô nên ở lại hay ra đi? Cô đã quên mất nói chuyện. Liệu cô có bao giờ biết? Cô có thể bước thêm bước nào nữa? Cô đã làm mọi thứ có thể, tất cả những người cô nhìn thấy chẳng bao giờ hiểu được họ. Nếu cô tìm cách thay đổi, nếu cô bước ra ánh sáng để rồi cô vẫn chẳng thay đổi và vật và chuyển dần sang sắc trắng. Nếu cô bước thêm bước nữa, mọi thứ sẽ biến mất không còn gì ở lại bên cô. Nếu cô bật khóc trong gió và giữa màn đêm, sẽ còn con đường khác chứ? Trái tim này sẽ trở lại trong sạch chẳng? Người sẽ cho cô thuộc về đâu? Cô đã quên mất cách nhìn thấy, cô đã quên nếu cô có thể. Chợt cô nhắm mắt lại như sợ một điều gì đó, nếu cô mở mắt ra sẽ không còn quay lại được nữa. Và chính cô ném đi tất cả, chìm dần mọi thứ trong đen tối.

Trong đầu cô nghĩ đến một nơi cô muốn đi nhưng không tài nào nhắc chân đi được vì phía trước mặt cô là một hàng rào đầy gai nhọn. Cô không còn con đường nào để đi nữa và cô nghĩ mình tìm đến cái chết để giải thoát khỏi cái cuộc sống ngục tù này.

Cô mở mắt rồi đứng dậy đi tới cảm lấy lọ thủy tinh đập mạnh vào cạnh bàn.

“Choang”

Lọ thủy tinh vỡ tan tành, những mảnh vỡ văng tứ tung. Hà Anh cúi xuống nhặt lấy một miếng nhọn hoắc rồi ngồi phịch xuống tựa người vào tường. Cô chẳng còn tiếc chi cái cuộc đời này, trái tim cô không có một chút cảm giác nào nữa. Cô nắm lấy mảnh thủy tinh cửa từ từ ngay cổ tay, máu chảy ra nhỏ từng giọt xuống nền, rồi cô cất giọng hát, nét mặt cô đau đớn nhưng thỏa mãn một điều gì đó.

“Có một viên đá bị lãng quên nhưng cũng là hòn đá mà tôi cần. Hãy nhìn xem, hòn đá đó không phải là điều gì cả. Hãy để hòn đá dẫn tôi đi xuyên qua bóng tối. Khi khoảng cách trở nên xa xôi, khi cơn gió bắt đầu thổi một lời chân thành vọng lại: trong tim ta luôn có một ngôi nhà đó chính là thiên đường. Là tất cả mọi thứ, là một bài hát cho mỗi giấc mơ, là một thế giới chưa được mở ra.”

Bài hát kết thúc, máu ở cổ tay chảy ra càng nhiều thấm vào chiếc váy cô đang mặc. Mắt lúc nhắm lúc mở, nét mặt cô tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại. Mảnh thủy tinh sắc nhọn vẫn nắm chặt trong tay dính những giọt máu đỏ tươi.

Chợt có một bàn tay lạnh giá lấy mảnh thủy tinh trong tay Hà Anh ra. Đôi đồng tử cô căng ra khi thấy một người con trai trước mặt, mặc nguyên bộ đồ đen từ trên xuống dưới, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt xanh dương lạnh lẽo đang tập trung sơ cứu vết thương, trên mặt có một vết sẹo nhỏ phía bên gò má nhưng không làm phá đi vẻ đẹp lạnh lùng đó.

Bất giác, hai người nhìn nhau, Hà Anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt xanh dương đó, cô có cảm giác rất quen hình như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ ra. Sau khi băng bó xong, người thanh niên đó đứng dậy đi khỏi đây một cách nhanh chóng. Hà Anh giờ tay dường như muốn níu kéo người con trai đó lại nhưng không thể rồi cô ngất lịm đi.

Người thanh niên vừa rồi không ai khác chính là Gia Minh, cậu đã mất rất nhiều thời gian để đột nhập vào biệt thự Butterfly này, cậu dựa vào bản đồ đã in sẵn trong đầu để hình dung đường đi. Sau khi bị ba mình nhốt trong căn phòng ở nhà thờ tối qua, cậu đã nhận được cuộc gọi của ba mình và biết ba đã an toàn cùng với em gái của mình. Bây giờ nhiệm vụ của cậu là phải tìm được chỗ mẹ cậu đang bị nhốt, cậu quan sát xung quanh nơi đây.

-Đứng lại, cậu là ai?

Gia Minh đang định nhắc chân đi thì có một giọng nói vang lên khiến cậu có chút giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, rồi cậu quay người lại nhìn một người thanh niên độ khoảng 24 tuổi trong bộ vest đen lịch lãm. Cậu chú ý cái băng tên nhỏ gắn bên phía ngực trái của anh ta có dòng chữ “quản lý Khánh Thiên”.

Khánh Thiên: 24 tuổi, cao 1m 85, tốt nghiệp loại A ngành công nghệ thông tin chuyên khoa máy tính, hiện đang làm việc cho tổ chức trong biệt thự này đồng thời là quản lý riêng của tiểu thư Hà Anh.

Gia Minh im lặng không nói, chỉ nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

-Cậu là ai mà dám bước chân vào đây?

Khánh Thiên gầm giọng nói, nhũn mảy khó chịu nhìn Minh với ánh mắt thách thức vì chưa gặp cậu bao giờ. Gia Minh không nói gì quay người nhắc chân đi

vội về mặt lạnh lùng.

-Đứng lại.

Thiên nói lớn, nét mặt có chút bức tức. Gia Minh dừng lại nhưng không qua người nhìn anh ta.

-Tôi hỏi lại một lần nữa, cậu là ai? Vào đây với mục đích gì?

– Phiền phức!

Gia Minh nói thẳm trong miệng

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Nét mặt có chút khó chịu rồi cậu lấy trong túi ra một tấm thẻ hình vuông màu xám giờ trước mặt Khánh Thiên. Sau đó, cậu tiến lại gần Thiên, đặt tay lên vai anh ta bình thản nói với giọng trầm thấp, ánh mắt hướng về phía trước:

-Biết chơi Game chứ?

Dứt lời, Gia Minh dứt tay vào túi quần đi thẳng một mạch, miệng nhếch môi cười. Khánh Thiên chỉ biết đứng hình một chỗ rồi quay lại nhìn Minh đi khuất dần. Thiên chỉ mới nhìn thoáng qua thẻ thành viên của cậu. Trên đó có hình và ghi tên là Kun với chức vụ thành viên VIP của AS, đó là một bộ phận vô cùng qua trọng của tổ chức này nói đúng hơn là cơ quan đầu não có quyền tối ưu nhất, nắm giữ mọi thông tin bí mật. Chỉ có người giỏi thực sự mới được trở thành thành viên gia nhập vào đó. Kun là cái tên mà cậu thường sử dụng để chơi game.

Gia Minh đi thật nhanh tới khuôn viên phía sau khu biệt thự, cậu ngồi phịch xuống ghế đá phụt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Thật sự lúc đó, cậu có chút lo lắng vì sợ bị lộ thân phận thật. Cũng may nhờ có tấm thẻ thành viên nếu không cậu cũng chẳng sống nổi qua ngày hôm nay, tất cả đều do sự chuẩn bị sẵn trước đó của ba cậu. Bây giờ trước mắt, cậu phải tìm ra chỗ ở của mẹ rồi sau đó mới tính tiếp.

Tại nhà của Hoàng Duy và Kiều Vy.

Trong phòng bệnh đặc biệt, Di Linh nằm mê man trên giường bệnh trắng muốt thở bằng oxi, tay ghim ống truyền dịch. Nét mặt của nhóc tái nhợt và xanh xao, mồ hôi nhễ nhại trên trán vì căn bệnh dạ tiêu cầu hoành hành kèm theo nỗi sợ hãi sau khi bị đe dọa bởi bọn chó săn. Di Linh mạng căn bệnh di truyền từ Di khi khi mới sinh ra.

Gia Ngọc ngồi bên cạnh với nét mặt vô cùng lo lắng cho con gái của mình và lo cho Gia Minh đang đương đầu với con đường đầy chạm bẫy trong khi anh trở thành tội phạm truy nã phải trốn chạy khắp nơi, anh thật sự chưa bao giờ phải lần trốn như thế này, bằng mọi giá anh phải rửa oan tội danh này đưa bọn chúng vào trong ngục đá kia. Anh cầm khăn lau đi mồ hôi trên trán Linh, tình trạng của nhóc đã đỡ hơn hôm qua nhưng vẫn còn sốt cao, vết thương ở tay được băng bó lại cẩn thận khi bị bọn chúng dùng dao cứa vào để uy hiếp Gia Ngọc. Lúc đó, anh cảm thấy lòng mình đau như cắt và vô cùng tức giận nhưng anh đã cố kìm nén để không lộ ra bên ngoài, giữ bình tĩnh hết mức có thể để giữ an toàn cho Linh.

Bọn chúng đã bắt anh đưa toàn bộ dữ liệu mật của tổ chức CMI và tập đoàn Đông Dương, quyền sử dụng biệt thự Cube để trao đổi. Không cần do dự, anh đã đồng ý và trong ngay đêm đó anh đã chuyển giao toàn bộ cho bọn chúng. Thà mất đi tất cả nhưng không thể mất đi đứa con gái của mình vì đó là một phần cuộc sống của anh. Nhưng anh không dễ dàng để bọn chúng có được thứ mình muốn, anh đã khôn khéo gởi toàn bộ dữ liệu ảo cho chúng mà không một chút sơ hở nào.

-Con bé sao rồi?

Hoàng Duy trầm giọng nói, rồi đặt tay lên vai Gia Ngọc.

-Đã đỡ hơn nhiều.

Gia Ngọc trả lời ngắn gọn, ánh mắt nhìn con đầy sự quan tâm pha lẫn những suy nghĩ phức tạp trong đầu.

-Anh nghĩ ngợi đi, em thấy anh thức trắng đêm không ngủ phải lo cho con bé, nhìn nét mặt của anh hốc hác đi nhiều lắm. Con bé để em chăm sóc cho.

Vy nhẹ giọng nói đều đều. Duy và Vy đều cảm thấy lo lắng và xót xa khi gia đình của Gia Ngọc bị như thế, tưởng chừng hạnh phúc sẽ bền lâu nhưng không ngờ đó lại ập đến một cách nhanh như thế. Ai cũng biết Gia Ngọc là một người như thế nào có đầy đủ mọi thứ đặc biệt là sự thông minh trời ban đã giúp anh nắm được quyền lực mạnh nhất trong giới làm ăn và y khoa, những thứ ai cũng muốn có được. Nhưng cái gì cũng có quy luật của nó cả, anh có được mọi thứ nhưng đổi lại cho anh là những thử thách khó khăn phải dùng đến trí óc, thậm chí là đánh đổi cả tính mạng để có được hạnh phúc miễn miễn.

-Đừng lo, anh không sao.

Gia Ngọc bình thần trả lời, nhưng trong thân tâm anh hiện đang vô cùng rối bời, thật sự rất rối.

-Đến giờ này, còn nói là không sao. Mày đã trở thành tội phạm bị truy nã bị cảnh sát truy lùng khắp nơi, không biết kẻ nào đã tạo cái bẫy ngoạn mục này để lừa một người thông minh như mày chứ?

Hoàng Duy nói giọng đều đều rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống. Còn Kiều Vy thì tới chăm sóc cho Di Linh.

-Nguyễn Khôi.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp, hai tay đan chéo lại. Duy và Vy ngạc nhiên nhìn Gia Ngọc khi nghe anh nói.

-Thật không ngờ lại là hắn. Vừa ra tù đã ngay lập tức bày ra trò chơi này để trả thù mày, chắc hắn đã tốn rất nhiều thời gian để tạo ra nó.

Hoàng Duy vẫn nói giọng vừa rồi.

-Chắc chắn hắn sẽ không để yên cho Di, em thấy lo cho cô ấy quá. Vội lại tại sao anh lại để Gia Minh làm gián điệp trong đây, quá nguy hiểm.

Vy nhìn Gia Ngọc nói.

-Đừng lo, vì Minh sẽ tạo được kì tích, nó rất giỏi trong việc chơi game.

– Gia Minh vốn nổi tiếng là cao thủ chơi game giỏi của trường, con đã từng xem em ấy đấu với các đối thủ khác rất điều luyện.

Đó là giọng nói của Hoàng Dương. Cậu từ ngoài đi vào khi tình cờ nghe cuộc nói chuyện của Hoàng Duy, Kiều Vy và Gia Ngọc.

Hoàng Dương là con trai của Hoàng Duy và Kiều Vy, 20 tuổi, hiện đang theo học ngành khoa học máy tính cùng trường với Gia Minh. Ngoài lòng đam mê máy tính ra cậu còn rất thích tham gia điều tra các vụ án giết người. Cậu và Gia Minh rất thân thiết với nhau như hai anh em ruột vậy, hai cậu luôn trở thành tâm điểm của trường vì sở hữu vẻ đẹp không góc chết, tất cả đều thừa hưởng từ ba mẹ.

-Con sẽ cùng chú phá vụ án này. Ba mẹ có đồng ý cho con tham gia không?

– Nếu đủ khả năng.

Duy trả lời ngắn gọn.

-Làm gì thì làm, đừng để rơi vào tầm ngắm của bọn chúng, nếu không “hoàng tử lai” của mẹ sẽ trở thành con mồi của chúng đấy vì dám cản trở chúng.

Vy lên tiếng.

-Mẹ yên tâm, con biết mình nên làm gì.

– Trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp, ánh mắt hiện rõ nỗi căm phẫn.

...

Tại phòng Hà Anh.

Hà Anh đã tỉnh dậy được một lúc, cô ngồi thần người trên giường bệnh như người mất hồn, tay ghim ống truyền dịch. Ánh mắt nâu nhìn thẳng vào một điểm gì đó trong căn phòng ngột ngạt này, trong đầu cô vẫn đang nhớ tới hình ảnh người thanh niên vừa rồi. Cô chợt nhớ ra mình đã gặp người thanh niên này ở ngoài đường phố trong lúc chạy trốn vô tình đụng trúng cậu ta. Và cô nghĩ đó là định mệnh chăng?

“Cạch”

Tiếng mở cửa khiến Hà Anh có chút giật mình nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Khánh Thiên từ ngoài bước vào đi lại chỗ cô nhưng đáp lại chỉ là ánh nhìn vô cảm của Hà Anh giành cho anh. Thật ra, thì Khánh Thiên đã đem lòng yêu Hà Anh từ lâu nhưng đôi lại tình cảm của anh dành cho cô chặt là một sự lạnh nhạt của cô.

Thiên cầm ly sữa nóng trên tay đưa trước mặt Hà Anh rồi nhẹ giọng nói:

-Tiểu thư uống sữa đi, đừng bao giờ làm như thế.

“Choang”

-Biến đi.

Hà Anh nói giọng băng lãnh rồi hất tung ly sữa trên tay của Thiên văn xuống nền vỡ tan tành, sữa bắn tung tóe đầy sàn.

– Tôi xin em hãy ăn chút gì đi, nếu không em sẽ bệnh đó.

Thiên vẫn nói giọng vừa rồi, cố chịu đựng sự cứng đầu của Hà Anh.

-Bệnh thì cùng lắm chết, anh không cần phải quan tâm.

Hà Anh găm giọng nói, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta rồi liếc đi chỗ khác.

-Tiểu thư đừng như thế, em hãy tin tôi. Tôi sẽ mang lại em có một cuộc sống hạnh phúc vì tôi yêu em.

– Tin anh hay tin vào công việc của anh. Anh yêu tôi, nó không phải là tình yêu, đây thật sự không phải là tình yêu mà chỉ là nỗi ám ảnh của riêng anh. Bất cứ nơi đâu có tôi, bất cứ điều gì tôi làm đều thật đáng sợ khi anh luôn theo dõi tôi.

Cô nói giọng đều đều, trừng mắt nhìn Khánh Thiên.

-Tôi theo dõi em, âm thanh run rẩy từ hơi thở của em khiến tôi rung mình, tim tôi đập nhanh hơn sau mỗi bước đi gấp gáp ấy của em. Tôi nghĩ tôi điên mất rồi, đêm dài tối hơn khi tôi đứng dưới ánh đèn đã tắt trước cửa phòng em, tôi chỉ nhìn em qua tấm kính cho tới khi màn đêm kết thúc.

Thiên nhìn thẳng vào mắt Hà Anh nói, nắm chặt lấy hai cánh tay khiến cô cảm thấy đau rồi anh vội thả nhẹ Hà Anh khi thấy nét mặt nhăn lại của cô.

Hà Anh đẩy mạnh Thiên ra rồi đứng vững dậy, nét mặt hiện rõ sự tức giận rồi găm giọng nói:

-Anh có điên không? Làm ơn hãy để tôi được yên tĩnh lúc này. Thấy anh chỉ làm tôi thêm ngột ngạt. Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Câu nói của Hà Anh khiến Thiên cảm thấy hụt hẫng, tim anh như bị một vật nhọn gì đó cứa vào khi cô quá lạnh nhạt với anh. Anh ta đi thẳng tới đẩy mạnh Hà Anh vào tường, ghì chặt hai cổ tay cô rồi sát mặt cô nói:

-Tiểu thư chẳng có lấy một tình yêu nào cả ngoài tôi. Em cố gắng trốn thoát khỏi nơi này ư? Không quan trọng em ở đâu, tôi nhìn thấy em cả, em biết rõ điều đó.

– Tránh xa tôi ra, tôi thật sự không thể thờ nổi. Dẹp chuyện nhảm nhí này đi, hãy thoát khỏi con mê của bản thân anh và đừng nói lại.

Hà Anh nói lớn, cổ xoay tay nhưng không thể.

-Tôi đang đợi em. Tôi biết rõ tình yêu của mình đừng gọi đó là nỗi ám ảnh, em không biết gì về tình yêu này. Đừng nói tôi điên, em chẳng hiểu gì về trái tim tôi.

Khánh thiên găm giọng nói, nét mặt hiện rõ sự tức giận. Hà Anh cố gạt lại tay của mình rồi tát mạnh vào mặt Thiên một cái “chát” thật mạnh.

-Nghe cho rõ đây, anh không bao giờ có được tình yêu của tôi. Anh cũng giống như ba của tôi thôi, độc ác và đầy toan tính. Quân gia, tôi muốn tới phòng ăn, ở đây tôi cảm thấy khó thở quá.

– Vâng, thưa tiểu thư.

Dứt lời, Hà Anh cùng quân gia đi ra khỏi phòng để lại ánh mắt đầy sự bức tức của Khánh Thiên.

...

Gia Minh ở trong phòng của mình đóng chặt cửa lại không cho bất kì người nào vào làm phiền. Cậu ngồi dưới nền tựa người vào thành giường dán mắt vào màn hình laptop với nét mặt vô cùng tập trung. Trên màn hình hiện rõ tất cả các hoạt động của toàn bộ từng bộ phận trong biệt thự Butterfly này. Cậu chú ý vào một khu vực đó chính là nơi làm việc của người đứng đầu và lãnh đạo tổ chức. Cậu kích chuột phóng to khuôn mặt của người đàn ông trung niên đó, nét mặt của cậu hiện lên vẻ thắc mắc và hoài nghi, liệu đây có phải chính là kẻ thù của ba cậu, người đã tạo ra trò chơi có thực này nhằm đẩy gia đình cậu vào thế không có lối ra?

Cậu mở trang tìm kiếm thông tin người đàn ông này, mọi thứ đều hiện tất cả lên trên màn hình. Cậu đọc lướt qua nhanh và biết được một số thông tin cụ thể.

-Dương Nguyên Khôi? Trước kia, ông ta là con trai của chủ tịch tập đoàn Đông Dương. Đã từng là chủ tịch tập đoàn C&C nhưng bị đi tù vì lý do chiếm đoạt tài sản dưới sự tiếp tay của tiểu thư Rose. Thì ra, đây là điều khiến hấn ta căm thù ba mình đến thế vì chính ba là người tổng hấn vô tù. Tiểu thư Rose là ai vậy?

Gia Minh nói thầm trong miệng với giọng đều đều, ánh mắt lướt nhìn những con chữ chần chịt trên màn hình. Cậu tiếp tục tìm kiếm thông tin về người phụ nữ tên Rose đó. Bất chợt, nét mặt cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy bức ảnh người phụ nữ hiện trên màn hình với khuôn mặt đầy vẻ quyền lực và bí ẩn.

- Mẹ!

Cậu thốt ra một chữ đầy bất ngờ. Cậu không rằng trước kia, mẹ của mình lại tiếp tay cho hắn ta để chiếm đoạt tài sản của ba. Nhưng cậu cảm thấy khó hiểu, tại sao mẹ phản bội gia đình ba như thế nhưng cả hai người lại đến được với nhau?

Dòng suy nghĩ đang trào dâng thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cậu rao lên làm phá tan mọi thứ trong đầu cậu, cậu mở máy ra nghe:

- Alo!

- Cậu Kun, tôi phòng ăn chính để làm quen với mọi người.

- Tôi biết rồi.

Cậu tắt máy, đóng laptop lại và đứng dậy đi tới gương để chỉnh chu lại trang phục. Cậu chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi đen với quần ka ki cùng màu, chân mang đôi giày thể thao cực chất. Cậu không quên đeo kính áp tròng vào, từng đường nét trên khuôn mặt vô cùng lạnh lùng và một phần hao hao giống Gia Ngọc. Mái tóc màu nâu rêu layer bồng bềnh lãng tử. Cậu thật sự không thích bộ dạng này của mình nhưng vì không muốn bị phát hiện nên cậu phải thay đổi diện mạo. Cậu nhanh chóng đi ra khỏi phòng để tới đó.

Vừa tới nơi, bao nhiêu ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Gia Minh kèm theo những lời soi mói khó nghe. Nhưng ánh mắt đầy lạ lẫm và không mấy thiện cảm của những tên vệ sĩ dành cho cậu đặc biệt là Khánh Thiên và một trong số đó có ánh mắt đang nhìn chú mục vào cậu chính là Hà Anh. Cậu không quan tâm họ nói gì về mình, cậu ném đi tất cả qua tai cùng với những cái nhìn đó, dứt tay vào quần bình thân bước vào đứng trong hàng vệ sĩ.

- Này cậu Kun, cậu là thành viên mới đồng thời là quản lý tại sao lại đứng với vệ sĩ như thế, mau lại đây ngồi cùng với chúng tôi đi.

Trưởng phòng Leo lên tiếng

Cậu im lặng không nói gì, bình thân đi tới kéo ghế ngồi xuống cạnh Hà Anh vì chỉ còn một chỗ duy nhất khiến bao nhiêu ánh mắt ganh tị của những tên thành viên đứng xung quanh. Hà Anh ngồi bên cạnh khẽ quay qua nhìn cậu rồi nhanh chóng quay sang chỗ khác.

- Nhìn cậu rất giống một người trước kia đã từng tổng tôi vô tù, từ dáng vẻ đến ánh nhìn.

Đó là giọng nói của Nguyên Khôi. Hắn ta đã thay đổi rất nhiều, trên khuôn mặt hiện rõ những nếp nhăn trên trán và có một vết sẹo dài trên mặt. Mái tóc đã có nhiều sợi bạc trắng.

Gia Minh vẫn im lặng, cậu có cảm giác như tim mình lệch đi một nhịp khi nghe hắn nói nhưng cậu vẫn giữ được sự thản nhiên, không hề liếc nhìn ông ta lấy một lần, cậu siết chặt tay để phía dưới.

- Tôi đã đọc qua thông tin về thành tích học tập của cậu. Mới sinh viên năm nhất mà đã đạt được thành tích đáng nể đứng đầu khoa và toàn trường. Tôi còn nghe nói, cậu là thiên tài máy tính. Chắc cậu cũng nắm rõ nguyên tắc làm việc trong này rồi đúng không?

Nguyên Khôi nói giọng đều đều, miệng nhếch môi cười nhạt, trên tay cầm ly rượu vang uống vài ngụm.

- Vâng, chủ tịch.

Gia Minh trầm giọng nói với vẻ lịch sự nhưng vẫn không hề đưa mắt nhìn Nguyên Khôi.

- Cậu Kun có gì thắc mắc thì hãy nói với quản lý Khánh Thiên, cậu ta sẽ hướng dẫn cho cậu. Vì hai cậu còn trẻ dễ nói chuyện với nhau hơn.

Trưởng phòng Leo mỉm cười nhìn Gia Minh nói với giọng khàn khàn.

- Mọi việc tới đâu rồi?

Nguyên Khôi nói.

- Thừa ngài, hiện tại Gia Ngọc đang ở nhà của Hoàng Duy. Tất cả giấy ủy quyền và giấy chuyển nhượng biệt thự Cube đều nằm trong tay chúng ta.

Trưởng phòng Leo trả lời.

- Tốt. Thôi mọi người ăn đi.

Gia Minh nghe những lời đó có chút thỏa mãn, cậu nhếch môi cười nhạt. Cậu nghĩ thầm trong đầu, hắn ta thật sự ngu ngốc khi bị ba cậu lừa, ba cậu sẽ không bao giờ giao toàn bộ sự ủy quyền cho hắn. Cậu thôi không suy nghĩ về nó nữa mà quay sang nghĩ tìm cách để gặp được mẹ nhưng trước tiên cậu phải khám phá ra toàn bộ nơi hoạt động của chúng nhưng cậu chưa biết bắt đầu từ đâu. Trong khi mọi người đang ở trong sự nghiệp ăn uống thì Gia Minh lại ngồi bất động như tượng, đĩa thức ăn còn nguyên chưa đụng một miếng nào.

- Thức ăn không ngon hay sao mà quản lý Kun không ăn vậy?

Nguyên Khôi lên tiếng khi thấy Gia Minh từ này giờ không ăn khiến tất cả mọi người trong bàn đều dừng mọi động tác nhìn cậu.

Gia Minh thấy vậy, cầm lấy dao và đĩa cắt miếng thịt bò bít tết còn đỏ rồi gấp một miếng cho vào miệng ăn như kiểu bị gượng ép.

-Tôi muốn đổi quản lý. Tôi sẽ nghe lời ông và không bao giờ chạy trốn nữa, ông muốn tôi làm gì cũng được.

Và một lần nữa tất cả mọi người đều dừng lại và đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hà Anh khi nghe cô nói đặc biệt là Khánh Thiên. Gia Minh không quan tâm vớ lấy chai nước lọc trên bàn mở nắp uống hơi đến nửa chai.

-Từ lúc nào mà con gái của ta lại trở nên ngoan ngoãn như thế này. Được thôi, tay sẽ đổi nhưng phải cho ta lý do chính đáng. Quản lý Khánh Thiên có gì không tốt sao?

Nguyễn Khôi nhìn cô nói giọng đều đều rồi nhếch môi cười nhạt.

-Tôi không thích, tôi muốn được tự do và riêng tư của tôi.

Hà Anh nói giọng băng lãnh, trừng mắt nhìn Khánh Thiên. Nét mặt Thiên hiện rõ sự khó chịu và có phần bức tức khi nghe Hà Anh nói nhưng anh không thể lên tiếng vì anh không có quyền.

-Được thôi, ta sẽ đổi cho con nhưng con phải nhớ những gì mình đã nói. Ta cho con tự do nhưng không có nghĩa con được bước ra khỏi nơi này. Giờ con muốn ai làm quản lý của con?

– Quản lý Kun được chứ?

Hà Anh nhẹ giọng trả lời. Câu trả lời đó như một nhát dao đâm thẳng vào tim Khánh Thiên. Nét mặt anh hiện rõ sự tức giận lẫn nỗi ghen tuông, tay càu càu vào bàn. Còn Minh thì có chút bất ngờ khi nghe Hà Anh nói, cậu quay sang nhìn cô với ánh mắt của sự khó hiểu và thắc mắc.

-Ok, tùy con. Bây giờ quản lý Kun là người của con, con có quyền sai bảo theo ý mình muốn.

– Mọi người tiếp tục bữa ăn của mình, tôi no rồi xin phép đi về phòng. Quản lý Kun tôi có việc muốn nhờ anh.

Hà Anh lịch sự nói rồi kéo ghế đứng dậy đi một cách chậm rãi ra khỏi đây, nét mặt cô trở nên lạnh lùng từ khi nào không còn nỗi buồn vương vấn trên khuôn mặt ngày nào, ánh mắt trở nên sắc bén như chứa đựng sự toan tính bên trong. Gia Minh cũng đứng dậy khẽ cuối đầu rồi cũng đi theo sau Hà Anh rời khỏi phòng ăn.

Hà Anh và Gia Minh bước đi trên con đường mòn vào cánh rừng hoa hồng nở rộ. Hà Anh đi trước còn cậu đi sau với khoảng cách khá gần. Hà Anh cảm thấy vô cùng thoải mái khi ở đây, cô hít một hơi thật sâu để cảm nhận khí trời.

-Cô chọn tôi làm quản lý với mục đích gì?

Gia Minh chợt lên tiếng, nét mặt của cậu hết sức lạnh lùng, có vẻ như cậu không thích làm quản lý cho một cô tiểu thư như thế này, cậu cảm thấy giống như một tên vệ sĩ lúc nào cũng chỉ biết đi theo sau bảo vệ trong khi cậu còn đang đau đầu tìm mẹ của mình.

Hà Anh quay người mỉm cười nhìn cậu với ánh mắt long lanh rồi cô đi tới ghế gỗ gần đó ngồi xuống.

-Tôi sẽ giúp cậu gặp mẹ của mình và đứng ra làm chứng để rửa sạch tội oan cho ba của cậu. Nhưng với điều kiện, cậu phải làm theo yêu cầu của tôi.

Hà Anh nói giọng đều đều, nét mặt rất thản nhiên. Cô cúi xuống ngắt lấy một cành hoa hồng màu trắng đưa lên mũi ngửi.

-Cô lấy gì chứng minh sẽ rửa sạch tội oan cho ba tôi?

Gia Minh nói giọng trầm thấp rồi đi tới ghế gỗ ngồi xuống nhưng không gần Hà Anh. Cậu không cần phải đóng kịch trước mặt cô vì cậu biết rõ cô tiểu thư này đã nhận ra mình từ trước đó. Ánh mắt cậu nhìn thẳng về phía trước một cách xa xăm không điểm dừng, hai tay đan chéo lại.

-Người phụ nữ chết trong ngọn hải đăng đó là mẹ tôi. Lúc đó tôi đã vô tình chứng kiến hết tất cả, ông ta đã giết mẹ tôi chỉ vì bà ấy cản trở công việc của ông. Rồi sau đó, ông lôi một người đàn ông khác đó là ba của anh để tạo hiện trường giả.

Hà Anh nói giọng ghen lại, một giọt nước mắt chợt lăn dài trên khuôn mặt chứa đựng nỗi đau không thể tả mà cô chịu đựng. Cậu có chút bất ngờ khi nghe Hà Anh kể lại, cậu có thể cảm nhận được những gì mà cô gái này đã trải qua, cậu thật không ngờ ông ta lại độc ác và nhẫn tâm như thế. Trong phút chốc, cậu đưa tay lên định đặt lên vai cô nhưng có điều gì đó khiến cậu lưỡng lự thật lại.

-Ông ta không biết trong ngọn hải đăng đó có giấu con chip quay lại và nó đang nằm ở trong tay tôi. Tôi sẽ giao nó cho cậu, cậu phải giữ nó cẩn thận đừng để cho ba tôi biết được nếu không mẹ cậu sẽ bị giết chết kể cả tôi và cậu đó.

-Tôi sẽ làm những gì cô muốn.

Cậu trả lời với giọng trầm thấp, nét mặt vẫn vậy không một tia cảm xúc. Cậu chỉ nghĩ mình làm vậy để cứu mẹ và giúp ba mình thôi, còn chuyện khác không liên quan.

-Tôi sẽ giữ bí mật thân phận cho cậu.

Hà Anh nhẹ giọng nói rồi đứng dậy nhắc chân đi từ từ về phía trước. Gia Minh cũng đứng dậy, đút tay vào túi quần bước đi. Hai người mang hai cảm xúc khác nhau nhưng ở trong góc khuất nào đó có ánh mắt đầy tia lửa đang nhìn họ đặc biệt chú ý đến từng hành động của Gia Minh.

Hà Anh vẫn chưa tin rằng, cô đang dạo bước cùng một người con trai mà cô đã tình cờ gặp trước đó và có một ngày gặp lại như thế vào một buổi chiều hoàng hôn. Tháng ngày cô đơn nay đã xa vời như một giấc mơ. Ai có hay, cô lại có thể mỉm cười tươi như thế là nhờ có người con trai kia. Con tim cô bây giờ chỉ có một thứ tình cảm vừa mới có duy nhất dành cho người con trai đang đi phía sau cô mà thôi. Cô sẽ đặt niềm tin vĩnh cửu vào người con trai đó.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Hai người cứ thế bước đi trong yên lặng không ai nói gì, mỗi người một khoảng cách. Gia Minh không biết cô tiểu thư đang đi đâu nên cậu cứ đi theo sau nhưng không quên quan sát mọi thứ xung quanh. Mặt trời thì đã lặn khuất bóng, trời cũng dần tối sẫm lại, con gió nhẹ khẽ phả vào hai khuôn mặt mang hai cảm xúc khác nhau.

Chợt Hà Anh dừng lại nhìn căn nhà hộp bằng kính trước mặt. Căn nhà được thiết kế rất đơn giản không cầu kì, bốn mặt đều là kính và bê tông. Bên trong hơi tối tăm chỉ le lói thứ ánh sáng xanh mờ mờ của chiếc đèn treo tường. Bên ngoài cửa có vệ sĩ đứng canh gác nghiêm ngặt.

Ánh mắt của Hà Anh nhìn chăm chú người phụ nữ mặc váy maxi trắng đang ngồi thẩn thờ như người mất hồn trên chiếc xích đu gần đó. Mái tóc dài bay lòa xòa trong gió, vẻ mặt hốc hác và phờ phạc, ánh mắt vô hồn nhìn đâu đó quanh đây.

-Cô ấy thật sự rất đẹp ước gì cô ấy là mẹ của tôi. Ba tôi đúng là người vô nhân đạo khi bắt cô ấy giam cầm trong căn nhà hộp kia không khác gì ngục tù.

Hà Anh nói giọng đều đều.

— Mẹ!

Gia Minh thốt lên, nét mặt vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy mẹ đang ở ngay trước mặt chỉ cách khoảng chừng vài mét. Cậu định guồng chân chạy tới bắt cháp có chuyện gì xảy ra cậu cũng phải chạy tới đó để cứu mẹ. Nhưng khi vừa nhắc chân thì đột nhiên Hà Anh quay người ôm cậu một cách bất ngờ khiến cậu đứng khựng lại, tim cậu thốt lên một giây.

-Đừng vội chạy tới đó.

Hà Anh nói nhỏ đủ để Gia Minh nghe thấy, hai tay cô cấu chặt vào vạt áo của cậu.

-Buông ra.

Gia Minh găm giọng nói, ánh mắt vô cùng nóng vội.

-Nếu muốn cứu mẹ thì hãy từ từ hành động, quanh đây có gắn thiết bị camera theo dõi chỉ cần sơ hở bị phát hiện thì cậu, kể cả mẹ cậu đều sẽ chết đấy. Tôi đã chỉ chỗ cho cậu bây giờ cậu phải thực hiện theo yêu cầu của tôi. Đã đồng kích thì hãy nhập vai cho tốt vào.

Hà Anh ghé sát vào tai cậu nói rồi thả lỏng tay vòng tay ôm lấy cậu, ánh mắt thỏa mãn đang hướng nhìn một người đang đứng phía sau nhìn cô.

Gia Minh chỉ biết đứng nhìn mẹ mình với ánh mắt của sự lo lắng khi thấy mẹ, cậu rất muốn tới đó ngay lập tức nhưng không thể. Cậu siết chặt tay chịu đựng, bằng mọi giá cậu phải cứu được mẹ. Để tránh sự nghi trước hành động vừa rồi vì cậu biết mọi thứ đều bị cái camera quay lại tất cả.

-Giờ cô muốn tôi làm gì?

Gia Minh nói giọng trầm thấp rồi đẩy nhẹ Hà Anh ra khỏi mình, nét mặt lạnh lùng vốn có.

-Cứ như thế này một lát thôi, đợi hán bỏ đi tôi sẽ buông cậu ra.

Hà Anh nói giọng vừa rồi, cô có cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh người con trai này. Cô nghĩ có lẽ chúa đã đặt sẵn định mệnh giữa cô và cậu. Gia Minh im lặng không nói gì cũng không có chút phản ứng chỉ biết đứng thẩn thờ ra đó. Vốn dĩ từ trước đến giờ cậu không muốn ai đụng chạm vào người của mình như thế này ngoại trừ em gái và mẹ. Đây là lần đầu tiên có cô gái này ôm cậu.

Khánh Thiên đứng từ xa nhìn hai người họ với ánh mắt đầy sự ghen tức nhưng không thể làm gì được đành quay lưng đi một hồi vì không muốn thấy cảnh thân mật của hai người. Thiên cảm thấy kì lạ vừa chỉ mới gặp lần đầu tiên ngày hôm nay mà cô đã có tình cảm với cậu ta khi không cần biết cậu ta là

người như thế nào, nhưng anh sẽ không bỏ qua chuyện này, anh không thể thua cậu ta một cách dễ dàng, càng không thể để cậu ta cướp mất người con gái kia trong tay anh.

Di vẫn ngồi đó, cô không muốn vô bên trong căn nhà ngột ngạt đó một chút nào. Cô rất nhớ Gia Ngọc và hai đứa con của mình, cô ở đây đã hơn một tuần mà tưởng chừng như cả năm vậy. Cô chỉ biết chờ đợi ngày qua ngày để thoát ra khỏi cái chốn địa ngục này thôi.

Chợt Di bắt gặp một cặp thanh niên nam nữ đang đứng ôm nhau ở trước vườn hoa hồng cách chỗ cô một khoảng. Cô cảm thấy cậu thanh niên mặc đồ đen đỏ rất quen, cô có linh cảm rất lạ. Cô đứng dậy nhắc chân đi vài bước rồi đứng lại neho mắt cố gắng nhìn kĩ cậu thanh niên.

-Gia Minh?

Di thốt lên tên con trai mình. Trong đầu cô hiện lên hàng loạt những hoài nghi, liệu đó có phải là Gia Minh? Không thể nào, Gia Minh không thể vào đây được vì nơi này quá nguy hiểm. Chắc có lẽ cô đã nhìn nhầm, đáng về cậu thanh niên đó rất giống Gia Minh nhưng cậu ta lại có hình xăm trên cổ, tóc thì nhuộm màu hình như mắt xanh chắc là con lai trong khi Gia Minh thì ngược lại nó rất ghét nhuộm tóc và để hình xăm trên người.

Di thôi không nhìn nữa quay người bước đi chậm rãi vào trong căn nhà tối tăm lạnh lẽo kia. Lại thêm một ngày trôi qua tẻ nhạt.

-Được rồi, bây giờ thì đi thôi!

Sau khi Khánh Thiên bỏ đi Hà Anh buông Gia Minh ra nhìn cậu nhẹ giọng nói rồi đi thẳng về phía trước.

Gia Minh im lặng không nói gì, ánh mắt chứa những nỗi lo lắng có chút lo sợ nhìn căn nhà kính trước mặt nơi mẹ cậu bị nhốt. Cậu chưa thể tới đó gặp mẹ mình được vì sẽ bị phát hiện, cậu phải nắm rõ kết cấu nơi này tới lúc đó cậu sẽ cùng ba giải quyết toàn bộ nơi này nhưng trước tiên cậu phải lấy cái USB trong tay cô gái đó để ba cậu thoát tội rồi mọi chuyện sau đó tính tiếp. Cậu dứt tay vào túi quần quay người đi khỏi đây.

...

Tại phòng họp mật.

-Chúng ta không thể chuyển tới biệt thự Cu be được thưa chủ tịch?

Trưởng phòng Leo đứng trước mặt Nguyên Khôi nói rồi đặt sấp giấy toàn chữ lên bàn.

-Cái gì, tại sao lại không được? Chẳng phải hần đã đưa giấy ủy quyền rồi hay sao?

Nguyên Khôi đứng phắt dậy nói lớn vang khắp cả căn phòng. Nét mặt hần ta tức giận khiến những tên quản lý và vệ sĩ phải cúi mặt vì sợ.

-Thưa ngài, tất cả đều là giả. Theo tôi biết thì mọi ủy quyền đều ở trong một tài khoản đen tại ngân hàng Bungary do Gia Ngọc đứng tên nhưng đã chuyển nhượng tất cả cho cậu con trai tên Gia Minh.

Trưởng phòng Leo nói giọng đều đều.

-Thật tức chết, lại bị hần lừa. Hiện giờ hần đang ở đâu?

– Thưa ngài, hần đang ở ngọn hải đăng cùng với con trai của Hoàng Duy tên là Hoàng Dương. Hình như họ tới đó để tìm manh mối về vụ án.

– Được thôi, hần muốn chơi thì chơi tới cùng. Cho người tới truy sát hần, phải bắt sống về đây. Còn bây giờ tới lúc phải hành hạ cô vợ xinh đẹp của hần rồi, mau đưa cô ta tới đây sẵn tiện gọi quản lý Kun có việc muốn cậu ta làm.

Nguyên Khôi nói giọng đều đều rất quyền lực, ánh mắt trừng lên đầy nỗi lửa.

Đúng lúc, trưởng phòng Leo vừa đi trên đi tới căn nhà kính thì vô tình gặp Hà Anh và Gia Minh. Trưởng phòng dừng lại trước mặt hai người rồi đầu chào lịch sự nhìn họ nói:

-Chào tiểu thư Anh, có lẽ tôi phải mượn quản lý của cô rồi. Quản lý Kun, chủ tịch có việc muốn gặp cậu ở phòng họp mật AS.

– Tôi sẽ đến.

Gia Minh trả lời ngắn gọn, nét mặt không thể hiện một cảm xúc nào.

-Tôi cũng muốn đi cùng.

Hà Anh nói giọng đều đều.

Quản lý im lặng không nói gì đành gạt đầu rồi dịch sang một bên nhường đường cho họ đi rồi sau đó trưởng phòng cùng vệ sĩ đi về phía trước căn nhà kính.

Hà Anh và Gia Minh cùng đi tới căn phòng AS đó, họ bước vào trong thang máy để lên tầng cao nhất của toàn nhà. Vừa tới nơi, Gia Minh nắm lấy vịn

của mở ra để Hà Anh vô trước sau đó tới cậu.

-Tới rồi sao, ngồi xuống đi tôi có việc muốn cậu làm đây.

Nguyên Khôi nhìn Gia Minh nói.

Gia Minh không nói gì đi tới kéo ghế ngồi xuống, trước mặt cậu có Laptop để trên bàn với màn hình toàn chữ loạn xạ.

-Hà Anh, con tôi đây làm gì?

Nguyên Khôi thắc mắc hỏi khi thấy cô noi làm việc của mình.

-Tôi không có quyền được tới đây sao?

Hà Anh đáp lại lời ba mình với một câu trót quớt không không kính ngữ, nét mặt hết sức lạnh lùng. Cô kéo ghế ngồi xuống cạnh Gia Minh rồi đưa mắt nhìn vào màn hình máy tính rồi sau đó quay sang chỗ khác vì cô nhìn chẳng hiểu gì.

Nét mặt Gia Minh hết sức bình thản nhưng trong đầu cậu đang suy tính một việc. Cậu đoán chắc rằng ông ta muốn nhờ cậu mã hóa hay lấy cắp tài khoản nào đó liên quan đến công ty mà ba cậu đang nắm giữ. Vì cậu nhìn trên màn hình máy tính có toàn bộ tài liệu thông tin có liên quan đến. Nhân lúc không ai để ý đến, cậu mang tai nghe Bluetooth siêu mini màu đen rồi lấy điện thoại ra kết nối cuộc gọi với ba mình.

Do cậu đội mũ lưỡi trai cụp xuống nên không ai để ý tới nên cậu có thể dễ dàng thực hiện cuộc gọi nhưng cậu không quên quan sát camera đang theo dõi ở đây.

-Tôi nghe nói cậu từng đoạt giải siêu thủ hacker, tôi muốn cậu xâm nhập vào hệ thống ngân hàng Bungari lấy cắp tài khoản của Gia Ngọc cho tôi. Nếu cậu làm được tôi sẽ thưởng cho cậu một số tiền lớn. Tất cả thông tin đều có sẵn trong máy, có gì thắc mắc quản lý Thiên sẽ giúp cậu. Giờ có thể bắt đầu được chứ?

– Tôi không chắc sẽ làm được vì tôi biết trước kia người này rất giỏi lập hệ thống bảo mật.

Gia Minh nói giọng đều đều, nét mặt vẫn giữ sự thản nhiên vốn có.

-Chẳng lên siêu thủ hacker như cậu làm không được?

Nguyên Khôi nói rồi nhếch môi cười nhạt, hai tay vòng lại trước ngực ngã lưng tựa vào chiếc ghế xoay.

Gia Minh im lặng không nói gì, cậu bắt đầu tập trung cao độ nhìn vào màn hình, những ngón tay linh hoạt trên bàn phím. Dây thần kinh trong đầu cậu căng ra như dây đàn tưởng chừng như chỉ cần búng tay một phát sẽ đứt vì cậu vừa làm vừa tìm cách đánh lừa khi Nguyên Khôi và tên Khánh Thiên cứ nhìn cách làm nhìn cậu chăm chăm, vừa phải lắng nghe ba cậu nói hướng đi vì ba cậu là người nắm rõ hệ thống tài khoản này, chỉ cần cậu thực hiện sai một bước thì coi như rơi toàn bộ vào tay hắn nên cậu phải cẩn thận và tỉ mỉ.

-Vào truy cập tài khoản của ba đi, mật khẩu biết rồi nhập vào.

Đó là giọng nói của Gia Ngọc phát ra trong chiếc tai nghe. Hiện tại anh đang cùng Hoàng Anh ở ngọn hải đăng nơi xảy ra vụ án mạng để điều tra vụ án thì anh nhận được cuộc gọi của Gia Minh, anh đã Hoàng Dương kết nối qua laptop cho để thực hiện vì lúc nào Hoàng Anh cũng mang nó theo cùng để phục vụ cho công việc học tập và nghiên cứu.

Trở lại với Gia Minh, cậu đã làm theo lời ba đăng nhập vào tài khoản một cách nhanh chóng không cần thông qua giải mã gì nhiều vì cậu đã biết mật khẩu trước đó. Nguyên Khôi, Hà Anh và Khanh Thiên cùng với những giám đốc khác đều ngạc nhiên nhìn lên màn hình khi thấy tên tài khoản “HOÀNG GIA NGỌC – HẠ BĂNG DI” xuất hiện, cùng với loạt thông tin về số tài sản và cổ phần tập đoàn nhưng người đứng tên là Hoàng Gia Minh.

-Thông tin ủy quyền tập đoàn C&C và Đông Dương, đó là thứ tôi cần. Bây giờ cậu có thể lấy nó xuống và chuyển nhượng sang cho tôi được chứ?

Nguyên Khôi đứng phắt dậy chống tay lên bàn nhìn về hướng cậu nói. Sự tham lam của con người là vô đáy, nó đã và đang trào dâng trong tiềm thức của hắn ta cùng với sự trả thù. Hắn muốn cả gia đình Gia Ngọc phải điêu đứng, trắng tay và sống khổ cực để van xin hắn ta.

-Thao tác của cậu rất điêu luyện, chỉ chưa đầy 5 phút đã có thể cập nhập tài khoản đó.

Khánh thiên nghĩ thầm trong đầu, ánh mắt luôn quan sát kĩ từng cử chỉ và thao tác kể cả quá trình Gia Minh thực hiện. Trong khi Hà Anh chẳng quan tâm gì mà chỉ chú mục nhìn vào cái thẻ thành viên của AS của Gia Minh. Cậu vẫn im lặng không lên tiếng tiếp tục làm

-Hủy tài khoản. Ba sẽ gửi cái mới cho con.

-Con biết rồi.

Cậu nói thầm trong miệng đủ để bên kia nghe thấy mà không bị ai nhận thấy.

Một lát sau, màn hình chiếu hiện lên một màu đen cùng với dòng chữ màu đỏ “tài khoản không còn tồn tại” khiến mọi người bất ngờ.

- Tài khoản đã bị hủy không chuyển nhượng được.

Gia Minh trả lời với giọng trầm thấp, miệng nhếch môi cười thỏa mãn cùng với ánh mắt sắc bén như dao.

- Tại sao như thế được chứ?

Nguyên Khôi tức giận đứng vùng dậy đập mạnh xuống bàn cái “rầm” khiến mọi người giật mình, nét mặt hiện rõ sự giận dữ đến đáng sợ.

- Nếu như đã xong thì chúng ta đi thôi.

Hà Anh nhìn Minh nhẹ giọng nói rồi đứng dậy kéo ghế ra khỏi chỗ ngồi. Gia Minh không nói, cậu đóng máy lại rồi tháo tai nghe bỏ vào túi sau đó cũng đứng dậy đi cùng với Hà Anh ra khỏi đây, nét mặt của cậu hết sức thần nhiên và không quên chào cho hấn ta ánh mắt của sự khinh bỉ. Định bước chân ra khỏi cửa thì chợt cậu đứng khựng lại khi nhìn thấy mẹ của mình đang bình thản đi vào. Cậu giãn căng đồng tử nhìn mẹ với sự bất ngờ.

Di mặc bộ váy trắng dài chậm rãi đi tới đứng trước mặt Nguyên khôi, nhìn hấn với ánh mắt vô cảm, nét mặt hết sức bình thản. Cô đưa mắt nhìn dòng chữ “Hoàng Gia Ngọc – Hạ Băng Di” trên màn hình chiếu rồi cô nhếch môi cười nhạt.

- Muốn lấy toàn bộ cổ phần của tập đoàn C&C và Đông Dương sao? Anh sẽ không bao giờ lấy được đâu.

Di nói giọng đều đều vì cô biết tài khoản đó đã bị hủy do cô đã từng học công nghệ thông tin nên cô biết rõ.

Rồi chợt Nguyên Khôi xông tới bóp chặt lấy cổ cô khiến cô cảm thấy đau và khó thở, hai tay nắm chặt lấy cổ tay của hấn ta. Hấn trừng mắt nhìn thẳng vào Di rồi găm giọng nói:

- Rốt cuộc có chịu nói tài liệu bí mật của tập đoàn C&C và Đông Dương không hả?

- Không biết. Nếu biết thì tôi cũng sẽ không nói cho anh vì tôi không bao giờ phản bội chồng của mình.

“Chát”

Nguyên Khôi tát mạnh vào mặt Di rồi đẩy cô ngã phịch xuống nền, cô ôm lấy gò má đỏ ửng của mình, nét mặt hiện rõ sự đau đớn khi cô không chịu nổi. Gia Minh thấy mẹ bị hấn hành hạ như vậy định chạy tới để đỡ lấy mẹ mình và giết chết hấn vì cậu không thể chịu đựng nổi khi thấy mẹ bị như vậy. Khi cậu vừa nhấc chân thì bị Hà Anh nắm cánh tay cản lại khiến cậu bất ngờ quay lại nhìn cô.

- Đừng, nếu không mẹ cậu sẽ chết.

Hà Anh nói nhỏ đủ để cậu nghe, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Gia Minh dừng bước, chỉ biết đứng nhìn mẹ một cách đau đớn, khi nhìn mẹ bị như thế cậu không thể nào chịu nổi. Cậu siết chặt tay cố gắng kìm nén sự tức giận ở bên trong.

- Đưa cô ta đi đi, đợi bắt được Gia Ngọc rồi tính tiếp. Hôm nay đúng là ngày xui xẻo mà, chơi với hấn đúng là chỉ có hại não.

Dứt lời, Nguyên Khôi cùng trưởng phòng Leo đi khỏi căn phòng AS với sự bức tức vì cả ngày nay không làm được gì. Còn Di thì bị đưa về lại căn nhà kính tối tăm kia.

Gia Minh chỉ biết lặng thầm bước đi ra ngoài với nét mặt lạnh lùng nhưng chất chứa sự trách móc bản thân mình. Hà Anh bước đi theo sau cậu và cô có thể cảm nhận được cảm giác bây giờ của cậu như thế nào.

- Hành động của cậu ta vừa rồi như muốn chạy tới chỗ người phụ nữ kia, cậu ta biết người phụ nữ đó sao? Mới sinh viên năm nhất, tại sao cậu ta không lo học mà đã bắt đầu đi làm và trở thành thành viên của AS một cách dễ dàng mà không thông bài kiểm tra nào hết? Nhìn cậu ta thật đáng nghi ngờ.

Khánh Thiên nói thầm, nét mặt tỏ ra sự hoài nghi về Gia Minh.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Hà Anh đứng nhìn Gia Minh đang ngồi trên ghế đá ở gần đây, hai tay đan chéo đặt lên gối, mặt cúi gằm xuống, ánh mắt cậu không một tia cảm xúc nào. Cậu chưa từng cảm thấy bất lực như bây giờ, cậu đang rất cần lời khuyên để cậu tiếp tục bước tiếp. Cậu quá mệt mỏi khi phải chơi trò chơi này nhưng vì gia đình nên cậu đã cố gắng.

Hà Anh cảm thấy tim mình nhói lên như thế khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của người con trai đó như đang đông đầy những giọt nước mắt. Cô muốn đi đến và giữ chặt lấy cậu. Giả như cô có thể ôm cậu cùng dòng nước mắt đó, cô muốn che chở cậu với cái chạm nhẹ nhàng, đôi mắt ấm áp. Dẫu rằng cậu già vò không sao nhưng cô có thể cảm nhận được trái tim mệt mỏi của cậu, cậu đã phải chiến đấu một mình. Có lẽ cô đã yêu cậu ấy cùng với những bí mật mà cậu đang giấu kín. Cô nhắc chân bước tới gần chỗ Gia Minh rồi đặt nhẹ tay lên vai cậu để an ủi.

-Đừng bao giờ đánh mất niềm tin vào bản thân mình, chỉ cần tin mình có thể làm được là lại có thêm lý do để cố gắng thực hiện. Một chút thôi khi mặt trời mọc lại lần nữa cậu lại có thể bước qua đại dương sâu thẳm giống như vượt qua nỗi bất lực ngay lúc này để cứu mẹ.

Câu nói của Hà Anh như đã ghim vào trong đầu cậu, có lẽ lời khuyên của người con gái này có thể giúp cậu cố gắng qua khỏi đêm nay.

Tôi tại ngọn hải đăng ngoài biển.

Gia Ngọc và Hoàng Dương đang ở ngọn hải đăng để điều tra về vụ án. Hiện trường vẫn còn giữ nguyên do đang trong tình trạng nghiêm phong. Vì ban ngày không thể vào do có cảnh sát nên họ đã đến vào buổi tối. Gia Ngọc đứng nhìn ra phía ngoài biển tối mịt mù kia với ánh mắt lạnh lẽo chứa những cảm xúc lẫn lộn, hai tay dút vào túi quần, trong đầu anh nghĩ: chẳng lẽ anh đã làm gì sai để chúa trừng phạt anh như thế này?

Trong khi đó, Hoàng Dương đang quan sát rất kỹ từng chi tiết một được đánh dấu lại, cậu không hề bỏ sót một dấu vết nào. Có lẽ máu thấm từ trong cậu đang cao trào.

Cậu nhìn chăm chú các vết máu trên tấm rèm cửa và dưới sàn, trong đầu cậu đang hình dung tới những hình ảnh của một vụ giết người dã man.

-Chắc chắn cơ thể của người phụ nữ này bị chém rất nhiều nhất nên mới mất máu mà chết. Nếu thông thường là những tình huống bộc phát thì máu sẽ không bắn tứ tung như thế này. Công nhận hẳn ra tay quá dã man.

Cậu nói giọng đều đều và tiếp tục tập trung tìm kiếm những thứ gì đó có liên quan.

-Nhưng tất cả đều có dấu vân tay của chủ.

Gia Ngọc trầm giọng nói.

-Hung thủ đã dự tính trước việc giết người phụ nữ này.

Dương trả lời. Chợt cậu dừng lại ở kệ sách rồi cúi người xuống nhặt lấy quả cầu mây. Cậu và Gia Ngọc đều nhìn chú mục vào nó, dường như cả hai đều nghĩ đến một thứ.

-Mấy quay siêu nhỏ ?

Hoàng Dương nói khi tháo quả cầu mây ra.

-Nhưng chỉ còn vỏ, có người đã lấy thẻ nhớ.

Gia Ngọc nói giọng đều đều.

-Con chắc chắn người này đã chứng kiến tất cả những gì đã xảy ra. Chỉ cần tìm người giữ thẻ nhớ này thì chứng minh chủ hoàn toàn vô tội. Nhưng chúng ta không biết người đó là ai?

“Rầm”

Đột nhiên cánh cửa bị đẩy đập mạnh vào tường khiến Gia Ngọc và Hoàng Dương giật mình.

-Mau chạy đi.

Gia Ngọc nhìn Dương gầm giọng nói, nét mặt cố giữ bình tĩnh hết sức vì anh biết bọn chúng tới đây để bắt anh, anh không muốn làm liên lụy tới Dương nên hối thúc cậu đi để tránh khỏi sự truy lùng của bọn chúng.

-Nhưng còn chú thì sao?

Hoàng Dương nói nhanh, ánh mắt nhìn Gia Ngọc với sự hoảng hốt.

-Đừng lo, đi mau lên.

-Vậy chú phải nhanh lên, cháu sẽ đợi chú ở gần bên cảng.

Dứt lời, Hoàng Dương nhảy qua khỏi hành lang xuống dưới chạy đi. Vừa đúng lúc, bọn chúng chạy vào khoảng năm tên xông tới chỗ Gia Ngọc. Nhờ sự phản xạ nhanh nhạy anh nhanh chóng đáp trả bằng những đòn đánh chí mạng nhưng lâu rồi anh không đụng chạm đến võ thuật nên anh có chút khó khăn, một phần bọn chúng cũng là những tên sát thủ đã qua đào tạo chuyên nghiệp. Phải mất nhiều thời gian anh mới đánh gục bọn chúng, anh đứng thở gấp, khuôn mặt anh thấm mệt, mái tóc kết lại vì mồ hôi. Năm tên sát thủ đều nằm la liệt trên sàn vì hứng những chiêu võ thuật điêu luyện lâu nay không dùng

tới của Gia Ngọc. Anh không chần chừ ở đây nữa, phải nhanh chóng thoát ra khỏi đây. Anh quay người đi nhảy qua khỏi khung cửa sổ thì đứng khựng lại vì nghe tiếng bốp cò súng “cảnh cách” phía sau.

-Chỉ cần nhấc một bước chân, tôi sẽ bắn chú.

Đó là giọng nói của Khánh Thiên, cậu ta cầm chặt súng trong tay chia thẳng vào sau gáy của Gia Ngọc, miệng nhếch môi cười khinh.

Gia Ngọc im lặng không lên tiếng, nét mặt vẫn giữ sự bình thản nhưng thực chất anh đang cảm thấy rối trí vì anh nghĩ không thể bị bắt ngay lúc này. Ánh mắt anh nhìn ra ngoài biển tối đen kia.

-Bây giờ chú có thể kết thúc trò chơi này là vừa, vì chú không thể nào thoát khỏi súng của tôi đâu.

– Súng hay cậu?

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp khiến Khánh Thiên cảm thấy khó hiểu khi nghe anh nói. Và bất ngờ, Gia Ngọc quay người một cách nhanh chóng nắm lấy cổ tay cậu ta làm súng trên tay Thiên rơi xuống rồi đẩy mạnh cậu ta ngã xuống sàn sau đó anh nhanh chân định nhảy qua khung cửa thì:

“Pằng”

Một phát súng vang lên khi Khánh Thiên đã nhanh tay vớ lấy khẩu súng bắn anh. Anh lao người ngã xuống dưới biển và chìm sâu trong nước biển đen ngòm. Khánh Thiên vội đứng dậy chạy tới nhòm xuống dưới rồi tự đập mạnh tay vào tường vì tức giận khi không bắt được Gia Ngọc mà còn lỡ tay bắn không biết là sống hay chết.

Hoàng Dương ngồi trong xe chờ đợi thì nghe tiếng súng vội mở cửa chạy tới ngọn hải đăng. Nhưng khi vừa tới chân ngọn hải đăng thì thấy Gia Ngọc rơi xuống biển. cậu vội chạy tới thì chợt Khánh Thiên đi ra cùng với những tên vệ sĩ cậu phải lánh vào một góc tường.

-Hắn bị bắn rơi xuống biển, chắc chắn hắn vẫn chưa chết đâu, mau tìm hắn đi nhanh lên trước khi trời sáng nếu không cảnh sát tới thì rắc rối.

Khánh Thiên nói giọng đều đều ra lệnh cho vệ sĩ chia nhau ra tìm, anh ta còn gọi cả thêm người trong tổ chức tới cùng với thợ lặn để tìm Gia Ngọc.

-Bọn chúng cứ đứng ở đó thì sao có thể đi tìm chú Gia Ngọc được chứ?

Hoàng Dương nói thầm rồi, nét mặt có chút khó chịu pha sự lo lắng.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của cậu reo lên khiến cậu giật mình, cậu vội lấy điện thoại ra xem nhưng cậu biết có người đang đi tới đây chỗ cậu đứng vì tiếng chuông điện thoại đã làm gây nên tiếng động. Cậu tắt điện thoại định quay người chạy đi thì phía sau cậu là ngõ cụt vì có cái lan can chắn ngang đó. Cậu bắt đầu cảm thấy rối trí không biết phải xử lý như thế nào, cậu chỉ có hai lựa chọn là chạy về phía trước đối phó với bọn chúng không thì nhảy xuống dưới biển. Và cậu quyết định liều một phen nhưng khi vừa nhấc chân thì cậu bị ai đó bịt miệng lúi vào bên ngọn hải đăng.

Khánh Thiên cầm súng chia thẳng rồi đi từ từ về hướng phát ra tiếng động. Đi tới nơi, Thiên sẵn sàng bốp cò chuẩn bị bắn nhưng khi quay ra thì không thấy ai và anh ta phát hiện cánh cửa nhà kho của ngọn hải đăng không khóa mà mở hé hé. Khánh Thiên đi chậm tới rồi đẩy nhẹ cánh cửa đi vào trong.

“Bộp”

Khánh Thiên ngã phịch xuống nền ngất lịm đi khi bị đánh bất ngờ từ phía sau. Và người rat ay không ai khác chính là Hoàng Dương.

-Chúng ta mau đi thôi. Để con diu chú đi.

Hoàng Dương nói rồi đỡ Gia Ngọc đi ra ngoài. Nét mặt anh vô cùng tái nhợt, bờ môi tím tái lại. Bộ quần áo ướt nhẹp, vết thương ngay vùng bụng chảy máu liên tục thấm nguyên một mảng máu đỏ trên áo. Anh nghiêng rằng chịu đựng cơn đau này, phải khó khăn lắm anh mới từ dưới biển bơi lên đây cũng may vừa đúng lúc Hoàng Dương ở đó.

Hoàng Dương đưa Gia Ngọc vào trong xe sau đó lên xe phóng đi thật nhanh. Vì quá đuối sức do mất nhiều máu nên Gia Ngọc đã ngất đi. Hoàng Dương đạp ga hết tốc độ để tới bệnh viện của ba nói đúng hơn là của cả Gia Ngọc và Hoàng Duy nhanh nhất có thể. Từ đây về tới thành phố cũng phải mất gần tới sáng.

Chợt tiếng chuông điện thoại của Gia Ngọc reo lên vì anh đã bất tỉnh nên Hoàng Dương đã lấy ra nghe máy, cậu kết nối với bluetooth để cho tiện vì cậu đang lái xe.

-Ba, con có bằng chứng minh oan cho ba, cả nhân chứng nữa. Hiện giờ ba đang ở đâu?

Đó là giọng nói của Gia Minh ở đầu dây bên kia.

-ALo, là Lão Đô. Ba cậu bị bắn, tình trạng bây giờ đang rất xấu. Anh đang đưa chú tới bệnh viện.

– Chắc chắn là bọn chúng. Bây giờ đệ trông cậy vào Lão Đô, có gì gọi điện báo ngay cho đệ.

– Vừa rồi, đệ có nói tìm được bằng chứng minh oan cho chú, là thẻ nhớ phải không?

– Sao Lão Đô biết?

– Lúc ở hiện trường, anh có tìm thấy cái máy quay siêu nhỏ nhưng chỉ thấy cái máy không có thẻ nhớ chắc chắn đã có người lấy. Sao cậu có được nó?

– Truyện dài dòng lắm, có gì kể Lão Đô sau. Giờ đề không thể gấp ba được vì sẽ bị nghi ngờ, cho nên đề sẽ hẹn Lão Đô ở trường Đại học quốc tế để đưa thẻ nhớ. Thời gian cụ thể, đề sẽ nhắn cho Lão Đô.

– Ok.

Gia Minh tắt máy rồi bỏ điện thoại vào túi quần, sau đó đi tới ghế sofa ngồi xuống ngược mặt nhìn thẳng lên trần nhà rồi cậu khẽ chớp mắt, nét mặt cậu vẫn lạnh lùng vốn có không khác gì ba cậu trước kia. Cậu đang ở trong phòng của Hà Anh, đáng lẽ ra cậu phải ở phòng của mình nhưng vì Hà Anh không cho phép với một phần cậu là quản lý của cô nên cậu không thể làm trái yêu cầu đưa ra.

Hà Anh ngồi trên giường ôm chân, cô không ngủ mà chỉ ngồi yên đó. Ánh mắt nâu nhìn chú mục về phía người con trai kia. Có lẽ cô bị thu hút bởi vẻ đẹp ma mị của Gia Minh.

-Chưa ngủ sao?

Gia Minh trầm giọng nói, mở mắt nhìn cô khiến cô có chút giật mình.

-Tôi sợ khi nhắm mắt lại cậu sẽ đi mất. Tôi sợ cái cảm giác phải ở một mình trong căn phòng kính ngục tù này. Từ nhỏ đến lớn tôi đều không bước ra khỏi căn phòng này, tôi giống như con chim bị nhốt trong lồng khao khát sự tự do.

Hà Anh nhẹ giọng nói, bày tỏ tâm sự của lòng mình cho Gia Minh. Cô chưa bao giờ chia sẻ lòng mình với một ai trừ bác quản gia đã già. Nét thoáng buồn hiện qua trong ánh mắt của cô.

-Cô không được gặp mẹ sao?

Gia Minh thắc mắc hỏi.

-Chỉ gặp được vài lần mà nhìn nhau qua bức tường kính. Bà ấy chỉ đến nhìn tôi rồi gửi lời nhắn nhủ qua quản gia rồi đi vì bà còn công việc của mình. Tôi chẳng hiểu tại sao, hai người họ lại sinh ra tôi làm gì nữa. Tôi đã quen sống trong sự cô đơn nhưng chẳng có ai hiểu tôi sợ hãi đến cỡ nào. Nhiều khi muốn chết đi nhưng không thể, có một lần tôi định tự tử thì chính cậu đã cứu tôi và từ đó tôi đã đặt ra một tia hy vọng vô cùng nhỏ nhoi để sống.

Hà Anh nói giọng nghẹn lại rồi một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má. Nhưng cô nhanh chóng lau đi giọt nước mắt đó rồi mỉm cười nói tiếp:

-Sau khi làm xong mọi việc tôi sẽ trả lại tự do cho cậu, lúc đó tôi sẽ đến một nơi thật sự thuộc về mình.

Gia Minh im lặng không nói gì nhìn khuôn mặt bé nhỏ của cô gái này cậu có chút xao lòng, chẳng hiểu sao cậu cảm thấy lại muốn quan tâm cô gái ấy đến thế nhưng đó chỉ là giây phút nhất thời, cậu nhanh chóng gạt nó đi. Giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện tình cảm.

-Giờ nửa đêm, chắc bọn vệ sĩ cũng nghỉ ngơi hết rồi, cậu đi đến gặp mẹ mình đi. Chắc cô ấy sẽ vui lắm đấy.

Hà Anh nói giọng đều đều rồi nằm xuống nghiêng người đi chỗ khác để không nhìn thấy cậu. Cô sẽ giấu kín tình cảm của mình không nói ra vì cô biết khi cậu cứu được mẹ mình và mình oan cho ba thì cậu sẽ rời khỏi đây, và cô không biết sẽ có gặp lại cậu nữa hay không.

Gia Minh đứng dậy vuốt tay vào túi quần đi tới chỗ Hà Anh đang nằm rồi nhìn cô với ánh mắt đen huyền có một chút cảm xúc. Hà Anh ngạc nhiên căng mắt nhìn cậu, cô chống tay ngồi dậy.

-Đi cùng không?

Gia Minh nói giọng trầm thấp rồi quay người bước đi. Hà Anh không nói gì chỉ gật đầu đáp, cô thả chân xuống sàn đứng dậy đi theo sau cậu ra khỏi phòng.

Ngoài trời đang là nửa đêm, nhiệt độ xuống thấp khi về đêm nên không khi cảm thấy se lạnh. Con gió nhẹ bay thoảng qua phả vào hai khuôn mặt mang cảm xúc khác nhau. Hà Anh mặc bộ váy ren trắng mỏng tang khiến cô cảm thấy lạnh buốt, đôi chân trần tím ngắt bước đi chậm trên nền gạch lạnh lẽo. Cô thật sự không thể đi theo kịp Gia Minh vì chân cô không thể bước đi tiếp.

-Khoan đã?

Hà Anh nói giọng cao vút.

Gia Minh dừng bước quay người lại nhìn Hà Anh, cậu nhìn xuống đôi chân trần của cô. Gia Minh im lặng không nói gì đi tới chỗ cô rồi bế cô bước đi một cách chậm rãi khiến cô ngạc nhiên. Nét mặt cậu vẫn lạnh lùng không thể hiện một cảm xúc nào. Cậu đưa Hà Anh tới phòng của mình rồi để cô ngồi xuống ghế gỗ. Cậu đi tới mở cửa tủ nhìn một lượt rồi cậu chọn một đôi giày thể thao adidas màu trắng rồi tới chỗ Hà Anh. Cậu đặt đôi giày xuống cúi người khuy một chân xỏ vào chân cho Hà Anh và buộc dây giày một cách khéo léo.

Hà Anh ngồi quan sát từng cử chỉ cậu mang giày cho mình mà mỉm cười vì từ trước đến giờ chưa có ai làm như vậy với cô.

- Cậu cho tôi đôi giày này được chứ?

Hà Anh nhẹ giọng nói.

- Đi thôi.

Gia Minh nói một câu ngắn gọn rồi đứng dậy đi khỏi phòng. Hà Anh nhìn đôi giày trắng tinh cảm thấy vui trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tại căn nhà kính, Gia Minh và Hà Anh đã tới đây, họ vừa đi vừa quan sát xung quanh để phòng có người phát hiện. Cậu nắm lấy vịn cửa mở ra rồi cùng Hà Anh đi vào trong. Cậu dừng bước nhìn người phụ nữ đang ngồi tựa thân người trên giường, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cánh rừng hoa kia. Tóc được bó gọn lại, trên khuôn mặt không thể hiện một cảm xúc nào, trong ánh mắt cô hiện rõ một nỗi nhớ trào dâng không ai thấu hiểu.

Di cảm cảnh hoa hồng đỏ trên tay ngắt từng cánh hoa một. Sao cô lại cảm thấy lo lắng bồn chồn trong người như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra rồi hay sao? Đó là dòng suy nghĩ của cô lúc này. Cô nhớ Gia Ngọc, nhớ anh đến phát điên lên... làm sao... làm sao để thoát khỏi nơi đây khi cô chỉ biết dựa dẫm vào anh, lúc nào cũng vậy cô chỉ biết bản thân mình. Giờ là lúc cô mạnh mẽ để chiến đấu chứ không phải yếu đuối như vậy, là ai? là ai khiến cho chồng mình rơi vào con đường đen tối như vậy. Tay cô ôm lấy lồng ngực tự giằn xé một cách đau đớn tới cùng. Cô mang nợ Gia Ngọc thật nhiều, có tội với anh thật nhiều. Anh sinh ra trên đời này để có được một cuộc sống hạnh phúc nhưng chính cô là người đã cướp đi nó khiến anh chưa thực sự có được một cuộc sống miễn mãn như bao người... từng dòng suy nghĩ cô trách móc bản thân mình, nước mắt cứ thế lăn dài trên bờ má nhợt nhạt.

- Mẹ!

Gia Minh thốt lên một từ, ánh mắt cậu nhìn mẹ một cách xót xa. Cậu đi lại chỗ mẹ mình khụy dần gối xuống và thả mũ lưỡi trai nhìn mẹ mà lòng cảm thấy buồn không thể chịu nổi.

Di quay người lại khi thấy tiếng ai đó, cô đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn cậu thanh niên trước mặt thì ra người cô đã nhìn thấy lúc sáng nhưng sao cô cảm thấy rất quen, rất giống Gia Minh nhưng con trai cô không có sẹo trên mặt cũng không có hình xăm trên cổ, và ánh mắt không giống Gia Ngọc. Cô trầm giọng hỏi:

- Cậu là ai?

- Mẹ, là con, Gia Minh!

Gia Minh nói giọng như nghẹn lại, cậu vội lấy tay lau đi vết sẹo giả trên mặt đồng thời tháo luôn cả kính áp tròng xuống vì cậu biết mẹ sẽ nhận không ra cậu vì sự cải trang này của cậu.

- Gia Minh.

Di nói rồi ôm chầm lấy Minh với nét mặt vui buồn lẫn lộn, giọt nước mắt từ hoen mi chảy xuống, cô khóc nức lên thành tiếng. Gia Minh vòng tay ôm lấy mẹ cảm thấy trong lòng như nhẹ hẳn đi vì nỗi lo lắng lúc chiều làm lòng cậu nặng trĩu.

Hà Anh chỉ biết mỉm cười đứng nhìn hai người họ đang hạnh phúc khi được gặp lại, cô cảm thấy ghen tị với Gia Minh khi cậu có mẹ và có được lòng yêu thương trong khi cô thì không.

- Sao con vào được đây? Ba con đâu? Mà cô bé này là...

Di buông nhẹ Gia Minh ra rồi nhìn cậu nhẹ giọng nói.

- Cô không nhớ cháu sao? Chính cháu đã đưa điện thoại cho cô để cô gọi cho chồng của mình.

Hà Anh nói giọng đều đều cắt ngang lời của Di rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống. Di cùng Gia Minh tới đó ngồi.

- Ba đã sắp xếp cho con trở thành thành viên của AS dưới cái tên Kun. Hiện giờ chưa có ai nghi ngờ con nên mẹ đừng lo. Con bé Linh sức khỏe cũng đã ổn rồi nhưng còn ba thì...

Gia Minh nói giọng nghẹn.

– Gia Ngọc thì sao?

Di trông chờ câu nói của Minh từng giây, từng phút vì cô cảm thấy điều gì đó không tốt đang đến với chồng mình, cô bắt đầu cảm thấy vô cùng lo lắng.

Thấy mẹ đang chờ mình nói ra nên không nói được, cậu nắm lấy tay mẹ mà trả lời với giọng nói như một sự gượng ép.

– Ba không sao nên mẹ đừng lo, ba sẽ cứu lấy gia đình mình thôi và gia đình chúng ta sẽ được đoàn tụ.

Minh cố gượng cười trong nước mắt lắng đọng tận sâu trong đáy lòng. Rồi cậu hướng mắt đi chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ vì sợ mẹ phát hiện ra là cậu đang nói dối. Thật ra Gia Ngọc đang trong tình trạng nguy kịch vì bị bắn, cậu không muốn cho mẹ biết thấy mẹ đã mệt mỏi như vậy Minh không muốn mẹ suy sụp ngay trong lúc này. Hà Anh nhìn Minh cũng biết cậu đang né tránh sự thật không muốn nói ra nhưng cô hiểu cậu đang làm gì.

– Con nói dối.

Di nói một cách nghiêm túc làm cho Minh chột dạ.

– Cô yên tâm chú ấy không sao cả sẽ không ai làm khó một người tài giỏi như chú được đâu. Còn điều này nữa cháu sẽ giúp gia đình cô đoàn tụ.

Hà Anh thấy vậy liền đỡ lấy bầu không khí căng thẳng này.

– Ý cháu là?

– Cháu là nhân chứng duy nhất có thể giúp chồng cô thoát khỏi tội danh giết người.

– Ngày mai con sẽ tới trường Đại học để giao bằng chứng cho anh Hoàng Dương mang tới cảnh sát, lúc đó hẳn ta sẽ vô tội ngục đá thôi và trò chơi này sẽ nhanh chóng kết thúc.

Nghe Gia Minh nói tới đây, Hà Anh cảm thấy tim mình như nhói lên, nét mặt cô hiện rõ vẻ thoáng buồn và trong đầu cô chỉ chạy đơn giản dòng suy nghĩ “ngày mai sao?”

-Nếu như vậy thì tốt. Lần này phải quyết đưa hẳn vào tù, thật sự mẹ cảm thấy hối hận khi trước kia đã giúp hẳn ta lật đổ tập đoàn của ba con.

Di nói giọng đều đều pha sự oán giận, hai bàn tay cô xiết chặt vào vạt váy. Giờ cô rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây để gặp Gia Ngọc vì cô đang lo lắng cho anh và đứa con gái đang mắc căn bệnh quái ác kia mà cô từng mắc phải.

-Con có điều thắc mắc, có phải mẹ thật sự là tiểu thư Rose? Tại sao mẹ phản bội ba nhưng hai người vẫn bên nhau?

Gia Minh nhìn mẹ với ánh mắt khó hiểu nói giọng trầm thấp, hai tay đan chéo đặt lên gối.

-Trước đây, mẹ rất hận thù ông nội con vì ông ta đã giết chết ba mẹ của mẹ để chiếm đoạt tài sản. Sau đó mẹ đã tìm mọi cách để trả thù gia đình ông ta nhưng đều bị ba con cản trở. Ba con đã từng nhiều lần thiếu chút nữa là mất mạng dưới những kế hoạch của mẹ, quả thật Gia Ngọc có một nghị lực sống khá lớn mà không ai bằng, là một người tài giỏi đã trải qua cuộc sống đầy mất mát và đau thương đến nỗi bị ba và anh trai của mình lợi dụng, thậm chí còn cho người sát hại. Chính vì có cuộc sống như vậy cho nên ba con mới có nét lạnh lùng nhưng đôi lại có một trái tim ấm áp. Cho nên Hoàng tử 4D phải cố gắng tài giỏi giống như ba của mình biết không?

Di nhẹ giọng nói một lời dài, rồi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Gia Minh mỉm cười điềm đạm.

Gia Minh ôm lấy mẹ, cậu biết ba lúc trước là người như thế nào, dẫu biết bà thuộc thế giới đen tối nhưng chính ba lại là người luôn hướng những thứ tốt đẹp đến cho con cái của mình. Chính vì điều này nên cậu không hề xa lánh hay oán trách ba, cậu tự hào vì mình được sinh ra và làm con của ba mẹ.

7 giờ sáng tại bệnh viện.

Dưới gara xe, Hoàng Dương mở cửa bước xuống xe rồi đỡ Gia Ngọc đi tới vào trong thang máy. Nhìn nét mặt của Gia Ngọc trắng bệch thấm đẫm mồ hôi, vết thương bị trúng đạn ngay vùng bụng chảy máu rỉ rỉ liên tục. Anh cảm thấy hoàn toàn mất sức không thể nhấc chân đi nổi, mọi thứ trước mắt đều nhòe đi nhưng anh phải cố gắng.

-Chú cố chịu đựng, con sẽ đưa chú tới phòng cấp cứu nhanh nhất có thể. Con đã gọi cho ba con rồi, ba con sẽ là người phẫu thuật cho chú.

Hoàng Dương nghiêng mặt nhìn Gia Ngọc nói giọng đều đều.

-Lên phòng mặt tầng cao nhất của bệnh viện. Đuổi hết những người có mặt ở đó, vì trong viện này luôn có tai mắt của bọn chúng.

Gia Ngọc ráng nói hết câu không rõ chữ, anh lo lắng bọn chúng sẽ theo bám sát theo đến bệnh viện, vì đây là chò rơi nên anh không thể tránh khỏi tầm ngắm của chúng. Hiện tại anh không còn là người đứng đầu bệnh viện này mà tạm thời là Hoàng Duy, vì tin đồn tội phạm giết người của anh đã lan truyền trên khắp trang mạng xã hội.

-Con biết rồi.

Hoàng Dương gật đầu đáp. Cậu lấy điện thoại gọi cho quản lý đuổi hết tất cả những người làm việc ở trên đó ra khỏi bệnh viện.

“Ting”

Cánh cửa thang máy tự động mở ra, Hoàng Dương dìu Gia Ngọc ra. Bây giờ trên tầng 12 cao nhất của bệnh viện không còn bóng dáng một ai, vô cùng yên lặng. Bất chợt, Gia Ngọc khụy xuống ngất đi vì không thể chịu được nữa.

- Cậu chủ Gia Ngọc!

- Bác Daviss, sao bác lại ở đây?

Hoàng Dương có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy quản lý Daviss. Nét mặt ông vô cùng hoảng hốt khi thấy tình trạng của Gia Ngọc như vậy. Ông cùng Hoàng Dương nhanh chóng đưa Gia Ngọc tới phòng phẫu thuật ngay lập tức đúng lúc Hoàng Duy và Kiều Vy đã có mặt để chuẩn bị.

Gia Ngọc được đặt nằm lên giường, ghim ống truyền dịch và cho thở bằng oxy. Hoàng Duy không chần chừ mà bắt đầu vào làm phẫu thuật ngay. Hoàng Dương và quản lý Daviss ngồi ở ngoài đợi.

- Tại sao gia đình cậu chủ Gia Ngọc lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Ông nói giọng khàn khàn. Hiện tại ông đã về hưu để tận hưởng cuộc sống an nhàn nhưng không quên giúp Gia Ngọc một số công việc liên quan đến tập đoàn C&C mặc dù đã lớn tuổi. Ông còn trở thành người thầy giảng dạy của Gia Minh và Hoàng Dương.

Hoàng Dương im lặng không nói gì, nét mặt có phần mệt mỏi vì chạy xe suốt đêm. Cậu ngồi xuống tựa lưng vào ghế, ngửa mặt lên rồi chớp mắt một lát.

Trong phòng mổ, Hoàng Duy đã bắt tay vào thực hiện phẫu thuật cho Gia Ngọc. Anh cầm lấy con dao mổ rạch một đường dài ngay miệng vết thương sau đó tiến hành gấp lấy viên đạn. Nhưng để lấy nó ra không hề dễ vì nó nằm sâu bên trong gần sát gan khiến anh mất nhiều thời gian. Ánh mắt của anh vô cùng tập trung, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán. Còn Kiều Vy chỉ giúp anh đưa dụng cụ và quan sát tình trạng của gia Ngọc.

- Cố gắng lên, anh làm được mà, Gia Ngọc. Làm ơn!

Kiều Vy nói thầm nhìn Gia Ngọc nói thầm, cô hy vọng anh sẽ qua khỏi nguy hiểm để còn cứu Di và gia đình của mình.

- Thân nhiệt? Đã được bao nhiêu phút rồi?

Hoàng Duy hỏi nhưng không ngược mặt nhìn Vy.

- 30 độ và 12 phút rồi. Em thấy hình như tình trạng của anh ấy càng lúc chuyển biến xấu hơn.

— Anh sẽ tiến hành ghép mạch máu vì sự gắng sức với một phần di chuyển nhiều nên đã khiến các mạch máu gần như bị đứt. Khi anh bảo thì truyền mạch máu cho anh. Em cứ làm theo những gì anh chỉ dẫn.

Hoàng Duy cứ thế làm phẫu thuật, còn Vy thì lấy bạch máu treo lại và gắn vào ống truyền dịch. Hoàng Duy tỉ mỉ từng chút một khâu lại miệng vết mổ. Đột nhiên tiếng máy trợ tim kêu lên âm ỉ khắp căn phòng. Duy nhìn lên màn hình của máy thấy nhịp tim và huyết áp đang giảm nhanh một cách đột ngột.

- Không được rồi, tim của anh ấy đang đập chậm lại?

Kiều Vy hốt hoảng nói khi nhìn thấy con số đang cứ tụt xuống và nó đã kéo dài một đường thẳng màu xanh.

- Không được.

Hoàng Duy gầm giọng nói rồi kéo phất tẩm mền màu xanh ra khỏi người Gia Ngọc, rồi tiến hành ép tim.

- Gia Ngọc, nhất định mày phải sống. Mày chỉ chúng có một viên đạn thôi mà sao có thể chết một dễ dàng như thế được, mày từng thoát chết nhiều lần mà đừng như thế. Mày mà chết ai sẽ cứu lấy gia đình mày đây?

Hoàng Duy vừa nói vừa liên tục ép tim cho Gia Ngọc, anh thở gấp gấp, nét mặt hiện rõ sự bức tức pha lẫn những cảm xúc khó tả, ánh mắt anh như động nước. Kiều Vy không thể nào che giấu được cảm xúc của mình, cô chỉ biết đứng lặng người nhìn Hoàng Duy đang cố gắng cứu lấy người bạn hữu của mình, những giọt nước mắt chảy dài thấm qua lớp khẩu trang y tế.

Vạch xanh trên máy nhịp tim chạy theo một đường thẳng, con số 0 hiện rõ trên màn hình. Hoàng Duy tuyệt vọng, hai tay chống vào cạnh giường, ngược mặt lên trần nhà rồi nhắm chặt mắt lại, nước mắt chợt lăn dài xuống.

— Sao mày ác vậy hả, không lẽ mày từ bỏ tất cả sao? Minh Anh cũng từ tao rồi, đến phiên mày. Mày có còn là bạn của tao không? của tao không? Mày nói đi...

Duy đang nói nhẹ nhàng rồi bỗng chốc không kìm nổi cảm xúc mà nói lớn lên, nắm chặt hai bên vai Gia Ngọc mà lay mạnh.

— Duy, bình tĩnh lại đi.

Vy ngăn chồng mình lại, xúc động không khác gì Hoàng Duy cả.

– Còn Di, hai đứa nhỏ thì sao?

“Tút...Tút...Tút...”

Trong phút chốc tưởng chừng sẽ rơi vào tuyệt vọng thì chợt tiếng máy trợ tim kêu lên khiến Hoàng Duy và Kiều Vy có chút giật mình.

-Huyết áp đang dần ổn định, nhịp tim cũng đập trở lại bình thường rồi, thật may quá. Chúa đã cứu lấy anh.

Kiều Vy vui mừng nói. Hoàng Duy chống tay vào thành giường thở phào nhẹ nhõm. Anh và Kiều Vy nhanh chóng xử lý các thao tác còn lại và chuyển Gia Ngọc sang phòng chăm sóc đặc biệt.

Tại biệt thự Butterfly.

-Đáng lẽ ra tôi phải là người bắt Hoàng Gia Ngọc chứ không phải cậu... Haizzz

Nguyễn Khôi nói với giọng khinh bỉ rồi nhếch môi cười đều cợt, đặt tay lên vai Khánh Thiên. Sau đó đi lướt qua mặt anh ta và trường Phòng Leo cầm lấy điều thuốc hút. Khánh Thiên và trường phòng Leo chỉ biết cúi gằm mặt.

-Trường phòng Leo à, tôi thật sự chẳng có mắt nhìn người. Tên Gia Ngọc, bây giờ ngay cả nghe lén cũng bị nghi ngờ, bản thân hắn lại biết tự lập mưu trước. Tôi đã sớm biết chân Gia Ngọc chạy nhanh rồi nhưng không ngờ não của nó cũng lại xoay nhanh như vậy.

Nguyễn khôi nói giọng đều đều rồi vút thẳng điều thuốc đang còn bốc khói vào sọt rác.

-Là lỗi của cậu Thiên, nếu không bán hắn thì đâu có xảy ra chuyện này.

Trường phòng Leo liếc mắt nhìn Khánh Thiên nói.

-Nhưng hắn vẫn còn sống, chắc chắn có người đã cứu hắn.

Khánh Thiên đáp nhanh, ánh mắt không một tia cảm xúc.

-Đúng, thật là có lỗi. Không điều tra rõ ràng, ngay cả đầu óc của tên Hoàng Gia Ngọc cũng không bằng. Là do đầu óc của tên đó quá thông minh mà thôi. Hắn nói những gì tôi hiểu về hắn không phải là toàn bộ.

-Trong lúc tìm kiếm hắn, tôi phát hiện bên trong hải đăng có cái máy ghi hình siêu nhỏ nhưng không có thẻ nhớ. Tôi nghĩ đó chính là bằng chứng tố cáo ngài.

Khánh thiên nói giọng trầm xuống khiến Nguyễn Khôi ngạc nhiên khi nghe anh nói. Hắn đứng trước mặt Khánh Thiên giãn căng đôi đồng tử nói:

-Máy ghi hình siêu nhỏ sao? Vậy cái thẻ nhớ đó chắc chắn nằm trong tay tên Gia Ngọc kia rồi. Hắn sẽ cầm cái đó rồi tố cáo tôi là hung thủ thật sự không phải là chuyện khó. Mau lục tung hết tất cả bệnh viện bắt hắn ngay lập tức, tôi chán ngấy cái trò chơi này lắm rồi.

– Vâng, thưa chủ tịch.

Cả hai đều đồng thanh đáp.

...

-Bây giờ con định đi đâu, Gia Minh?

Di nhìn cậu nhẹ giọng hỏi.

-Con sẽ đến trường Đại học quốc tế để đưa thẻ nhớ cho anh Hoàng Dương. Mẹ yên tâm, mọi thứ sẽ nhanh chóng kết thúc.

Gia Minh nói giọng trầm thấp, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

-Được rồi, con và cô bé này mau ra khỏi đây nhanh đi trước khi bọn vệ sĩ tới đây.

Gia Minh im lặng không nói gì chỉ gật đầu đáp. Cậu đội mũ lưỡi trai rồi kéo sụp mũ xuống sau đó nhanh chóng cùng Hà Anh ra khỏi đây. Di chỉ biết đứng nhìn Gia Minh đi dần cho đến khuất bóng, cô cảm thấy có lỗi khi để con trai mình phải đương đầu với kẻ thù làm gián đoạn việc học tập.

-Cậu có thể cho tôi đi cùng được không?

Hà Anh chạy nhanh tới đứng trước mặt cậu cản lại, ánh mắt nâu long lanh trần trần nhìn cậu. Nhưng đáp lại lời cô chỉ là sự im lặng của cậu dành cho cô, cậu đi lướt qua mặt cô một cách thẳng thừng với một mùi hương của gỗ đàn hương với bạc hà thể hiện sự gan lỳ và trải nghiệm ma lực của cảm giác thấp

thơm đầy lời cuốn.

Chợt Gia Minh đứng khựng lại khi bị Hà Anh nắm chặt lấy cổ tay kéo lại, nét mặt cậu lạnh tanh pha sự khó chịu và gấp gáp.

-Cậu cho tôi đi cùng thì bọn chúng sẽ không nghi ngờ cậu vì cậu đi với tôi.

Hà Anh nói nhanh, nét mặt thể hiện sự thần nhiên.

-Đi.

Gia Minh nói một chữ cụt ngắn rồi nhanh chân bước đi vì cậu đang rất vội và một phần cậu nghĩ nếu cô tiểu thư này đi theo cậu sẽ không bị ai nghi ngờ và phát hiện

Tại trường Đại học quốc tế.

Chiếc xe ghi trắng dừng bánh ở trước cổng trường. Gia Minh mở cửa bước xuống xe đưa mắt nhìn xung quanh khuôn viên trường rồi dứt tay vào túi quần bước đi với dáng vẻ lạnh lùng. Hà Anh đi bên cạnh Gia Minh, nét mặt của cô vô cùng hồn nhiên. Cô thật không ngờ trường đại học lại rộng lớn đến thế, cô chỉ từng xem ảnh thông qua mạng và nắm được vài thông tin cụ thể. Cô được biết đây là trường Đại học vô cùng nổi tiếng nhưng để được học trường này phải đòi hỏi trình độ rất cao, đó cũng chính là ngôi trường mà cô mơ ước.

-Gia Minh kìa, đẹp trai quá!

– Trời ơi đúng là sinh viên khoa công nghệ thông tin có khác, đẹp trai chết mất.

– Hoàng tử 4D kìa!

– Ê mà con nhỏ đi bên cạnh Gia Minh là ai vậy?

– Không biết, chắc là em gái?

– Mà điên hả? Em gái của Gia Minh mới 8 tuổi thôi.

Đó là những lời nói của các sinh viên nữ đồng thời cũng là fan cuồng độ nam thần của Gia Minh, họ tụ tập lại chỉ để ngắm nhìn cậu, trên tay cầm điện thoại chụp hình lia lịa. Và họ cũng gửi ánh mắt không mấy thiện cảm dành cho Hà Anh, cô không thèm để ý đến những ánh nhìn đó làm gì, đi một cách thần nhiên.

Gia Minh không quan tâm bình thần bước đi, nét mặt vẫn giữ sự lạnh tanh với ánh mắt không một tia cảm xúc khiến người ta nhìn vào cảm thấy đáng sợ.

-Thật tình cờ lại gặp cậu ở đây Gia Minh, vẫn còn mặt mũi tới đây học sao, kẻ có ba giết người?

Đó là giọng nói của tên Khôn Du Thần, hần là đối thủ trong game của Gia Minh cũng là sinh viên cùng khoa CNTT với cậu nhưng khóa trước. Anh ta rất ghét Gia Minh vì từ lúc cậu vào học trong trường và đoạt giải nhất siêu thủ hacker thì mọi người đều chú ý đến cậu, không ai ngó ngang gì đến anh ta. Có một lần anh ta đã ra khiêu chiến với Gia Minh trong game trước sự chứng kiến của nhiều người, nhưng anh ta đã thua khiến anh ta bị hứng nhiều lời nói móc xia nên đâm ra anh ta rất ghét sự có mặt của Gia Minh. Anh ta vòng tay lại trước ngực, vênh mặt lên nhìn Gia Minh. Đi theo sau còn có mấy tên tay chân của hần.

Gia Minh im lặng không nói, cậu xiết chặt tay lại chịu đựng. Trong ánh mắt cậu in hần sự tức giận đang kiềm nén khi nghe hần nói, cậu không muốn làm lớn chuyện vì chỉ gây thêm phiền phức nên bình thần nhắc chân bước đi qua mặt hần. Hà Anh không hiểu chuyện gì xảy ra mà cũng chẳng quan tâm làm gì cứ đi theo Gia Minh.

-Này sao lại đi gấp vậy, tôi còn chưa nói xong mà.

Du Thần nói rồi nhanh tay khoác lấy vai Gia Minh giữ lại khiến cậu rất bức tức, anh ta nhoẻn miệng cười đều.

-Bỏ ra.

Gia Minh gầm giọng nói chứa sự giận dữ nhưng không nhìn anh ta.

-Được thôi, tôi sẽ bỏ. Mà có ba là tội phạm giết người thì không đáng tồn tại trong xã hội này. Tôi nghĩ tốt hơn cậu nên cuốn gói ra khỏi cái trường này là vừa để giữ an toàn cho mọi người. Biết đâu con giống ba cũng có máu giết người thì sao?

– Cảm đi.

Gia Minh vẫn nói giọng vừa rồi, nét mặt cậu hiện rõ sự tức giận.

-Tức sao? Tôi nói có gì sai hả mọi người? Ba cậu ta giết người không khéo cậu ta cũng vậy đó.

“Bốp”

Gia Minh nắm lấy vạt áo của hấn giáng cho hấn một cú đấm thật mạnh ngay mặt khiến hấn ngã phịch xuống nền, đến nỗi chảy máu miệng. Cậu thật sự không thể kiềm chế nổi khi hấn cứ liên tục nói ba của cậu. Những tên tay chân của anh ta không dám làm gì chỉ biết đứng nhìn những gì đang diễn ra. Hà Anh đưa ánh mắt lo lắng nhìn Gia Minh.

-Tôi cảm anh xúc phạm đến ba tôi. Nếu để tôi nghe được, người cuốn gói ra khỏi cái trường này chính là anh.

Gia Minh nói một câu dứt khoát, nét mặt vô cùng lạnh tanh giống như thần chết.

-Cậu đừng tưởng dựa vào thế lực mà ba cậu có được trong giới làm ăn là uy hiếp được tôi. Cùng lắm chỉ là một tổ chức chuyên đi giết người, rồi cậu cũng giống ba cậu thôi, trở thành kẻ mang tội danh giết người.

Hấn cương mặt lên cổ găng nói và cổ tình chọc tức Gia Minh.

Gia Minh xông tới đè chân lên người người hấn rồi khụy xuống, rút lấy con dao bấm sắc nhọn ra khiến mọi người xung quanh đều giật mình hoảng sợ khi nhìn thấy. Khôn Du Thần vô cùng sợ hãi, miệng lắp bắp không thốt lên lời. Sức chịu đựng của cậu có giới hạn không thể nương tay với những kẻ như thế này được.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Gia Minh giờ con dao lên định đâm Du Thần thì bị một bàn tay giữ chặt lấy. Và không ai khác chính là Hoàng Dương, vì chờ lâu không thấy Gia Minh tới nên cậu đi xuống khuôn viên trường định đi ra cổng để đợi nhưng thấy đám đông tụ tập nên cậu đi lại và bất ngờ khi thấy Gia Minh đang chuẩn bị đâm Du Thần. Cũng may cậu chạy tới kịp thời ngăn cản Gia Minh lại nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn rồi.

-Dừng tay lại đi Gia Minh.

Hoàng Dương nói rồi giật lấy con dao trong tay Gia Minh ném thẳng xuống hồ nước gần đó. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào cậu vì độ hot của cậu cũng không kém gì so với Gia Minh.

Gia Minh im lặng không nói gì, đứng phắt dậy với nét mặt tức giận pha sự lãnh khốc. Còn tên Du Thần kia thở phắt một cái khi thoát khỏi bàn tay của tử thần, hấn ta phải cảm ơn Hoàng Dương vì nếu không hấn đã đi du lịch trong bệnh viện rồi. hấn không thể tránh khỏi cái ánh mắt tia lửa lãnh lẽo đến dựng tóc gáy của Gia Minh dành cho hấn.

Hoàng Dương thân nhiên đi tới chỗ hấn cúi xuống và đặt tay lên vai hấn ta, miệng nhếch môi cười nhạt nói thâm sát tai hấn như một lời đe dọa:

-Nếu không muốn nghỉ ngơi trong bệnh viện thì im cái miệng của cậu lại.

Dứt lời, Hoàng Dương cùng Gia Minh và Hà Anh đi khỏi đây trước khi bảo vệ tới để không phải gặp rắc rối. Tên Không Du Thần vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì được. Đám đông cũng giải tán dần, hấn đã nhận lại không ích lời chỉ trích của mọi người.

-Thì ra cậu ta là con trai của Hoàng Gia Ngọc, gia nhập thành viên AS để làm gián điệp. Vậy có nghĩa tiểu thư Hà Anh đã biết nhưng che giấu. Mà họ tới đây làm gì? Phải theo dõi mới được.

Giọng nói của một thanh niên đứng khuất sau góc cây cổ thụ, ánh mắt đầy sắc nhọn nhìn họ rồi lên đi theo sau.

Tại bệnh viện.

Gia Ngọc nằm trên giường bệnh trắng muốt vẫn còn trong tình trạng hôn mê, tay ghim ống truyền dịch, nét mặt tái nhợt và hốc hác đi nhiều. Di Linh ngồi trên giường nhìn Gia Ngọc với nét mặt buồn rười rượi. Nhỏ đã ngồi đây từ sáng đến giờ nhất quyết không chịu đi đâu, chờ cho đến khi nào ba tỉnh lại. Kiều Vy và Hoàng Duy đã khuyên nhủ, năn nỉ hết cỡ nhưng cũng bó tay với con bé cứng đầu này.

-Ba Ngọc, mau tỉnh lại đi, sao ba cứ nhắm mắt hoài vậy?

Di Linh nói rồi lay lay người Gia Ngọc, ánh mắt long lanh đọng nước.

-Di Linh à, con nghỉ ngơi đi, khi nào ba Ngọc tỉnh lại cô sẽ nói với con.

Kiều Vy nhẹ giọng nói, đưa tay vuốt lấy mái tóc xoàng mượt của nhỏ.

-Được rồi, để chú Duy bế con tới ghế sofa ngồi nào.

Hoàng Duy mỉm cười nhìn do rồi ôm lấy Di Linh đi tới ghế ngồi xuống. Nhỏ ngồi gọn trên chân của Duy, tựa đầu vào lòng anh.

-Cô Vy, chú Duy! Con có chuyện này muốn kể cho cô chú nghe, đây là tiểu thuyết của con, câu chuyện viết về núi và mặt trời.

-Vậy con kể cho cô chú nghe xem nào.

Kiều Vy nói, ánh mắt nhìn nhỏ với sự tò mò.

-Một ngày nọ, đột nhiên mặt trời bỏ đi, vì không có mặt trời núi trở nên vừa đen vừa lạnh. Vì vậy chim cũng không đến, hoa cũng không nở nữa. Nhưng vì núi là núi, lại không thể động đậy nên chỉ có núi đứng im bất động thôi. Mỗi ngày đều sống trong bóng tối và lạnh lẽo chắc là đau buồn và cô đơn lắm.

-Cũng đúng, núi không thể động đậy... đáng thương thật!

Hoàng Duy nói giọng đều đều, cổ giọng cười vì anh hiểu con bé đang rất buồn. Nó còn nhỏ mà phải chịu đựng những chuyện xảy ra như thế này làm ảnh hưởng đến tinh thần rất nhiều.

“Cạch” tiếng mở cửa.

-Anh hai.

Di Linh nói giọng cao vút, nét mặt vô cùng ngạc nhiên. Nhỏ nhảy khỏi người của Hoàng Duy chạy tới ôm lấy chân của Gia Minh mà khóc nức lên thành tiếng. Gia Minh khúi một chân xuống nhìn Di Linh với ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả, cậu đưa tay lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái mình. Cậu cảm thấy có lỗi khi đã để em gái một mình như vậy.

-Sao anh hai đi đâu mà lâu vậy? Em sợ lắm anh hai, ba cứ nằm đó hoài mà không chịu tỉnh dậy. Em nhớ mẹ lắm anh hai... hức... hức...

-Anh xin lỗi. Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Minh nói giọng nghẹn lại, cổ giọng cười đẩy nước mắt chảy vào trong. Cậu vuốt lấy tóc Di Linh rồi đứng dậy đi tới chỗ Gia Ngọc.

-Gia Minh, Hoàng Dương hai con về rồi sao?

Kiều Vy nhẹ giọng nói rồi mỉm cười nhìn hai cậu.

-Ba con sao rồi?

Gia Minh nói giọng trầm thấp.

-Ba con đã qua cơn nguy hiểm giờ chỉ cần nghỉ ngơi sẽ khỏe lại thôi. Nhìn sắc mặt của con không được tốt lắm, có vẻ gầy đi nhiều.

Hoàng Duy nhìn Minh nói giọng đều đều, nét mặt lo lắng.

-Con không sao, hai người đừng lo.

— Đúng là hai cha con nhà này giống nhau thật, từ tính cách đến câu trả lời y như nhau.

Kiều Vy nhìn Minh mỉm cười nói.

-Ba con nhờ hai người chăm sóc, con muốn đưa Di Linh đi chơi một lát.

-Được rồi, hai đứa đi đi.

Gia Minh nắm lấy tay em gái mình đi khỏi phòng. Nhìn nét mặt Di Linh rất vui vẻ khi được gặp lại anh trai và còn được đưa đi chơi. Có lẽ điều đó sẽ giúp Di Linh cảm thấy thoải mái và yên tâm hơn.

-Gia Minh đang phải chịu rất nhiều áp lực. Lúc vừa rời ở trường, thiếu chút nữa nó đã giết người vì bị xúc phạm nhưng may con đã tới cản lại kịp thời.

Hoàng Dương nói giọng đều đều.

-Thật vậy sao? Không biết khi nào mọi thứ mới trở bình thường đây.

Hoàng Duy trầm giọng nói, vụt ra một tiếng thở dài.

...

Tại tiệm bánh ngọt.

Gia Minh dẫn Di Linh vào một tiệm bánh ngọt nổi tiếng mà con bé thích. Cậu ngồi ở bàn gần cửa sổ, nét mặt cậu lạnh lùng toát lên một vẻ đẹp cuốn hút, tóc mái bay nhẹ trong gió, ánh mắt không một tia cảm xúc nhìn một điểm nào đó bên ngoài đường phố tấp nập. Cậu đã vô tình làm thu hút mọi ánh nhìn của nhiều người trong quán và những lời nói bàn tán xung quanh cậu nhưng cậu không quan tâm. Chỉ vì chiều theo ý muốn của Linh nên cậu mới đưa nhỏ tới đây nếu không cậu cũng chẳng hề đặt chân vào đây lấy một lần. Cậu không thích đến những chỗ đông người ồn ào như thế này, cậu chỉ muốn một không gian yên tĩnh như căn nhà kính trên ngọn đồi gió. Nơi đó gần biển cách xa chốn đông người và sẽ không ai biết đến nơi mà gia đình cậu sống.

Minh cầm lấy lon nước ngọt tu một hơi đến nửa lon rồi đặt xuống bàn. Cậu để Linh tự đi lựa bánh một mình vì nhỏ thích ăn loại bánh nào thì sẽ lấy cái đó. Linh đi nguyên một vòng quanh những tủ bánh cảm thấy thích thú, cuối cùng nhỏ cũng chọn được cái bánh socola. Nhỏ cầm cái bánh trên tay vui vẻ chạy lon ton tới chỗ Minh, nhưng khi vừa nhắc chân thì nhỏ bị ai đó kéo lại và bịt miệng khiến nhỏ hốt hoảng không thể hét lên. Cái bánh trên tay Linh rơi xuống nát bét, nhỏ cố vùng vẫy rồi nhanh trí cắn mạnh vào tay hắn rồi nhìn thẳng về phía anh trai hét lên:

-Anh hai cứu em.

Minh nghe được tiếng Di Linh gọi, cậu đứng phắt dậy giăn căng đôi đồng tử nhìn tên áo đen bắt em gái mình bỏ chạy. Cậu nhắc chân chạy đi đuổi theo tên đó, nét mặt vô cùng lo lắng.

...

Tại bệnh viện.

Khánh Thiên đã cải trang thành bác sĩ đột nhập vào bệnh viện. Anh ta khoác lên người chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang y tê che kín mặt. Nhân lúc không có ai làm việc trên tầng 12, Thiên đã lén đi lên đó mà không bị nghi ngờ gì kể cả camera giám sát vì sự cải trang của anh ta.

Khánh Thiên cho hai tay vào trong túi áo blouse đi một cách thần nhiên mà không quên đưa mắt quan sát xung quanh, nét mặt vô cùng nham hiểm. Tôi cần phòng chăm sóc đặc biệt của Gia Ngọc, Thiên mở cửa đi vào trong rồi khóa chặt cửa lại.

Thiên có chút bất ngờ khi thấy thiết kế căn phòng rất đặc biệt, hầu như đều làm bằng kính, trang thiết bị vô cùng hiện đại. Mọi chức năng trên cơ thể được theo dõi đều hiển lên trên những tấm kính. Thiên nhẹ bước đi tới chỗ Gia Ngọc đang nằm, anh vẫn đang trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh.

-Tôi lại gặp chú thêm một lần nữa, nhưng tiếc thay chú vẫn chưa tỉnh.

Khánh Thiên nói giọng khinh bình, nhếch môi cười nhạt. Cậu lấy gang tay trong túi mang vào rồi rút lấy con dao sắc nhọn quơ quơ trước mặt và gán thiết bị ghi hình kết nối với màn hình trên máy chiếu.

-Rồi cậu sẽ chết dưới tay của Nguyên Khôi thôi.

Khánh Thiên giật mình khi nghe thấy Gia Ngọc nói, bước chân lùi ra sau. Gia Ngọc nhìn Khánh Thiên với ánh mắt sắc bén như dao.

Anh đã tỉnh dậy trước đó nhưng vì cơ thể quá yếu với lại vừa phẫu thuật xong nên anh không đứng dậy đi lại được và một phần còn thuốc gây mất cảm giác đau chưa dứt hẳn. Đột nhiên trên màn hình camera có xuất hiện một một bác sĩ đang đi tới phòng của mình, anh nhớ lúc đó đã bảo Hoàng Dương đuổi hết những người làm việc ở tầng 12 ra khỏi bệnh viện làm sao có người dám vào đây, người được vào đây chỉ có thể là Hoàng Duy, Kiều Vy và quản lý Daviss.

Thiên lấy lại trạng thái ban đầu dần tiến lại chỗ Gia Ngọc với nụ cười tà mị. Cậu ta lên giọng nói một cách nhẹ nhàng:

– Giờ chú hãy xem vợ của chú phải xử trí như thế nào khi phải lựa chọn một trong hai... ha ha...

Gia Ngọc đưa mắt nhìn lên màn hình chiếu, ánh mắt anh hiện rõ nỗi giận và sự lo lắng tận sâu bên trong, hai tay anh cáu chặt vào vật mềm. Điều anh nhìn thấy được trên màn hình đó là những khung cảnh không thể nào ngồi yên nhìn được. Xuất hiện trên máy chiếu được phân ra làm hai, một bên là những đứa con của anh đang bị bọn chúng chia sủng đe dọa và bắt đứng trên bậc thềm của sân thượng chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể mất mạng còn một bên là vợ anh đang đối diện với Nguyên Khôi cùng đám người trong tổ chức của hắn.

– Di...

Gia Ngọc phát ra tên vợ trong nỗi lo lắng lên đến tột đỉnh cùng với hai người con.

– Chú hãy coi đi để xem vợ của chú sẽ làm sao...

Khánh Thiên vẫn thái độ vừa rồi và cầm lấy con dao kề vào người Gia Ngọc cười nham hiểm.

Gia Ngọc dần hình dung ra mục đích của Nguyên Khôi. Hắn ta muốn đẩy vợ mình vào con đường cùng của sự lựa chọn. Anh không ngờ rằng cũng có lúc anh lại phải nhường bước cho một kẻ thù như vậy nhưng giờ thì đã có một hướng đi khác.

...

Tại biệt thự butterfly.

Di bị bọn người của tổ chức bắt đi tới phòng của Nguyên Khôi và đẩy mạnh cô ngã xuống sàn. Di cảm thấy đau nhói và cô hướng mắt lên màn hình

chiều. Cô cũng thấy hai con mình đang bị bọn chúng bắt giữ chỉ cần một cái đẩy nhẹ thì hai con của cô sẽ mất mạng, cô thật sự rất sợ và nước mắt cô bắt đầu lăn dài xuống khi nhìn chồng cô đang nằm trong bệnh viện với vẻ xanh xao nhợt nhạt bị con dao kề vào người. Cô biết chỉ cần một chút sai lầm của cô thì sẽ đẩy những người cô yêu thương đi vào cõi chết.

– Ba... mẹ cứu con... hu hu...

Đó là tiếng Linh hét lớn phát lên từ bên trong màn hình.

– Mẹ...

Gia Minh nói ra từ mẹ một cách thì thầm. Giờ cậu chỉ biết chờ vào sự quyết định của mẹ vì cậu cũng biết mục đích này là gì. Cậu thật sự rất rối, cảm thấy rối vô cùng và đặc biệt là nỗi sợ hãi. Cậu sợ sẽ mất ba, mất mẹ, mất em gái... chưa có nỗi sợ nào bằng nỗi sợ mất gia đình.

– Gia Ngọc... con...

Di nhìn vào màn hình mà cảm thấy đau đến tột cùng.

– Giờ tôi chỉ cần cô nói ra tài liệu mật của toàn bộ tập đoàn mà chồng cô nắm giữ và thế nhớ thì chồng con của cô sẽ được an toàn.

Nguyên Khôi ngồi trên chiếc ghế xoay, tay cầm tách cà phê nói với giọng hết sức thản nhiên.

– Chúng tôi không có bất cứ thứ gì trong tay.

Di trả lời với vẻ lạnh lùng nghiêm túc.

– Được thôi, vậy thì tôi sẽ không ép cô nói ra đâu.

Nguyên Khôi đứng dậy đi lại chỗ màn hình chiếu nhìn và cười với vẻ thú vị. Hắn ta lôi mạnh Di lại và bóp cằm cô nói một cách nhẹ nhàng:

– Không nói ra cũng được nhưng tôi muốn được chứng kiến gia đình cô nếm mùi vị đau khổ là như thế nào vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy sự đau khổ cả.

Hắn ta bắt đầu nghiêm túc với câu nói mình hơn. Di lườm mắt nhìn Nguyên Khôi rồi nhìn lại về phía màn hình.

– Giờ một là cô chọn chồng hai là con, chọn đi... ha ha... nhanh đi không thì họ chết hết thì không chọn được nữa đâu... ha ha... tôi cho cô 30 giây...

Nguyên Khôi cười lớn lên.

Di nắm chặt hai tay dằm mồ hôi của mình nhìn thẳng vào những người mà mình thương, ánh mắt hiện rõ hai chữ lo sợ...

– Nguyên Khôi, tôi sẽ thực hiện điều anh muốn.

– Không được, anh không được làm như vậy.

Tiếng Gia Ngọc phát ra để cứu vãn tình thế thì chợt Di nói lớn lên làm cho cả phòng đều giật mình nhìn cô. Nguyên Khôi chỉ biết nhìn hai bên đối đáp rồi nhếch miệng cười và đếm ngược dòng thời gian.

“10...9...8...7...”

Trong khoảng thời gian lùi lại đó thì Gia Ngọc bị Khánh Thiên cầm chặt con dao cửa mạnh vào ngay vết mổ khiến anh đau đớn không thể chịu nổi. Máu chảy ra nhiều thấm vào áo và cả ga nệm. Anh cố gắng chống cự vì thuốc tê vẫn còn nên không thể kháng cự được, nét mặt anh tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại. Một tay anh giữ lấy tay cầm dao của Thiên, tay còn lại anh cố lẩn mò cái nút gì đó ở cạnh giường.

Còn Gia Minh thì bị một tên mặc đồ đen trong tổ chức đẩy xuống nhưng cậu nhanh chóng bám chặt vào lớp lang can phía dưới. Linh liên tục hoảng sợ và khóc thét lên liên tục kêu anh hai không ngừng.

Chứng kiến cảnh tượng đó Di không thể nào đứng yên được mà nhanh chóng đưa ra quyết định của mình. Nguyên Khôi cảm thấy hào hứng và liên tục mỉm cười vì những điều anh ta làm tất cả đều có mục đích hết cả. Một phần anh ta muốn Gia Ngọc sống không được chết cũng không xong, ép Gia Ngọc đi đến tận cùng địa ngục mà thôi và quỷ trước anh ta tạ tội, lấy lại những gì trước đây mà anh ta đã mất. Chính Gia Ngọc đã giết chết gia đình anh ta, cướp lấy toàn bộ cô phân và cướp lấy những gì vốn thuộc về anh ta nhưng đều bị Gia Ngọc lấy đi điều đó khiến anh ta phát điên lên.

– Tôi sẽ chọn anh.

Di nói một câu đứt khoát đến khó hiểu rồi chợt màn hình chiếu đen như mực vì không bắt được tín hiệu gì cả.

– Có chuyện gì đang xảy ra vậy, quản lý Leo kiểm tra đi.

Nguyên Khôi vội cho quản lý đi kiểm tra.

– Đáp án của tôi chính là anh.

Di nhìn thẳng vào Khôi với ánh mắt sắc tựa lưỡi dao khiến cho hắn ta khó hiểu đến bực tức. Hắn ta cúi chặt tay cô:

– Cô định làm gì? Có ý gì?

– Tự tử chết.

Di nói một cách bình thản hết sức rồi hất mạnh tay Khôi ra đi lại bấu cửa sổ lấy đà và nhảy mạnh qua “choang” cửa kính vỡ nát. Di đã ngã từ trên lầu 5 xuống, Nguyên Khôi và đám người gần đó vội nhìn xuống thì thấy nguyên một hồ bơi nhuộm một màu đỏ tươi.

– Chết tiết.

Nguyên Khôi đập mạnh tay vào tường.

– Mau xuống xem tình hình dưới đó đi.

Hắn ta ra lệnh cho anh em nhanh chóng đi xuống để xem Di còn sống hay đã chết. Hắn ta đã không ngờ rằng Di lại chọn con đường đó nhưng sẽ có một điều đến với hắn ta mà thật sự hắn không biết.

...

Tại sân thượng của trường học.

Gia Minh đã quá mệt mỏi vì bám khá lâu không thể chịu đựng thêm được nữa, mồ hôi chảy đầm đìa.

– Thiếu gia cố gắng tôi sẽ cứu cậu lên.

Một người lạ mặt đưa tay xuống cổ với lấy Minh kéo lên cùng với sự hỗ trợ của những người xung quanh. Khi Minh được cứu lên, cậu ngạc nhiên khi thấy đám người trong tổ chức của Nguyên Khôi nằm la liệt, máu me bê bết. Linh thì được một quản lý nữ chăm sóc chu đáo và cho uống sữa.

– Anh hai.

Linh vội chạy lại chỗ Minh với vẻ vui tươi không còn sợ hãi như vừa rồi. Nhỏ đưa cho Minh hộp sữa và nói giọng trong trẻo:

– Anh uống sữa đi.

– Ừ, không sao chứ, sợ lắm phải không?

Minh cầm lấy hộp sữa khựng gối xuống vuốt lấy tóc Linh và lo lắng cho em gái mình. Cậu hướng mắt nhìn những người xung quanh và dĩ nhiên câu hỏi sẽ đặt ra họ là ai? Minh đứng dậy quay sang nhìn cái chú vừa rồi đã cứu mình:

– Chú là ai?

– Chúng tôi là người của tổ chức Black Rose đến đây để cứu hai anh em.

Dứt lời, chú ấy và tất cả những người xung quanh đều nhanh chóng đi khỏi để lại bao nhiêu vướng mắc khó hiểu cho cậu. Theo như cậu biết, tổ chức này đang làm trong chính phủ về quản lý an ninh mạng quốc gia và trước kia từng làm trong thế giới ngầm một thời gian. Mẹ cậu và cô Vy từng làm trong tổ chức đó một thời gian nhưng về sau thì không làm nữa.

– Rốt cuộc ba mẹ muốn con hại não hay sao? Quả thật hai người lại có thể lực đáng sợ đến như vậy...

Minh thôi không nghĩ đến chuyện đó nữa mà nhanh chóng đưa em gái đến bệnh viện xem tình hình của ba như thế nào. Cậu biết ba mình đang gặp nguy hiểm.

Tại bệnh viện:

Ở dưới sảnh y tá nghe tiếng “ting... ting...” từ điện thoại smartphone của mình vội cầm máy mở xem rồi hốt hoảng chạy tới phòng làm việc báo ngay cho quản lý Daviss biết đúng lúc có mặt Duy.

– Quản lý Daviss, bác sĩ Hoàng Duy! Có chuyện xảy ra ở phòng chăm sóc đặc biệt rồi ạ.

Y tá nói giọng gấp gáp thở hổn hển.

Duy và quản lý Daviss vội đứng phắt dậy và chạy đi thật nhanh vào thang máy lên tầng 12 một cách nhanh nhất có thể. Vừa tới, Duy mở cửa vào phòng thì thấy Gia Ngọc đã hoàn toàn bất tỉnh và đang trong trạng thái nguy kịch mất máu khá nhiều, vết mổ bị rách sâu. Anh vội sơ cứu ngay lập tức, anh lấy băng gạc lau đi vết máu rồi dùng thuốc sát trùng rửa sạch miệng vết thương, sau đó cẩn thận khâu lại. Ông Daviss thì lấy bình truyền dịch mới thay cho cái cũ đã hết, ánh mắt đầy lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Gia Ngọc mà ông cảm thấy xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Tôi tại đồn cảnh sát:

Con xe hơi đen dừng bánh trước đồn cảnh sát, Hoàng Dương cho xe đỗ ở bên kia đường rồi xuống xe. Cậu nắm chắc cái thẻ nhớ trong tay rồi cho vào túi áo vì đây là vật chứng vô cùng quan trọng, Gia Ngọc có được minh oan hay không đều nhờ cậu cả. Hoàng Dương đứng nhìn xung quanh sát hai bên đường rồi cho tay vào túi quần bình thần bước đi, nét mặt không thể hiện một cảm xúc nào.

Chợt Hoàng Dương cảm thấy chói mắt khi chiếc đèn xe từ phía bên tay phải pha thẳng vào mặt cậu khiến cậu cảm thấy chói mắt không nhìn rõ.

“Rầm”

Hoàng Dương cảm thấy trước mắt như quay cuồng rồi dần trở nên tối sầm lại, máu từ tóc mai chảy xuống mặt đường thành vũng đỏ tươi, mí mắt dần khép lại. Chiếc điện thoại trong túi áo của cậu văng ra đang đổ chuông, trên màn hình hiện dòng chữ “Mẹ”. Cậu bị một chiếc xe hơi cô tình tông mạnh mặc dù cậu đã cố né tránh và nhường đường. Tên lái xe đã bỏ chạy để lại chiếc xe với mặt kính gần như vỡ nát. Trước khi bỏ trốn, hắn đã lục lọi người Hoàng Dương để lấy cái thẻ nhớ sau đó chạy đi.

Trong chốc lát, tiếng xe cấp cứu vang lên inh ỏi. Hoàng Dương mau chóng được đưa tới bệnh viện ngay lập tức.

Tại khu biệt thự Butterfly:

- Đây là thẻ nhớ mà quản lý cần.

Tên lái xe nói rồi đưa nó cho Khánh thiên. Anh ta cầm lấy rồi nhếch môi cười thỏa mãn, nét mặt hiện rõ sự nham hiểm và tàn ác. Thiên đã cho người theo dõi Hoàng Dương từ lúc ở bệnh viện cho tới khi ra ngoài, do anh ta biết cậu đang giữ nó. Vì khi ở trường Đại Học quốc tế, Thiên đã biết tất cả mọi bí mật giữa Gia Minh và Hà Anh nên anh ta đã tính toán trước mọi chuyện.

- Được rồi, làm tốt lắm. Không có cái thẻ nhớ nà thì Hoàng Gia Ngọc sẽ không bao giờ thoát khỏi tội danh giết người. Chỉ cần đưa cái này cho chủ tịch thì tôi sẽ nhanh chóng đứng đầu trong AS. Tôi nhất định sẽ vạch bộ mặt thật của tên Kun.

Khánh Thiên nói giọng đều đều, ánh mắt hiện rõ sự nham hiểm, miệng nhếch môi cười nhạt rồi đi nhanh chóng đi khỏi đây.

- Anh ta đã biết hết rồi hay sao? Cái thẻ nhớ sao nằm trong tay của hắn được chứ? Không được mình không thể nào sống ở nơi này suốt đời, mình phải giúp Gia Minh lấy lại nó.

Hà Anh nói thầm, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Cô đã vô tình nghe cuộc nói chuyện của anh ta khi trên đường đi về phòng. Cô sẽ tìm mọi cách để lấy lại được cái thẻ nhớ đó.

...

Một thời gian sau.

Trong căn phòng le lói thứ ánh sáng của chiếc đèn neon trên trần nhà. Di ngồi trước bàn nhìn mình trong gương. Bây giờ nhìn cô thật sự hoàn toàn thay đổi, nét mặt được trang điểm đậm nét không còn thể hiện sự đau khổ mà hiện lên vẻ quyền lực cùng với ánh mắt đầy ma mị mang sự toan tính, cùng với đôi môi quyến rũ bôi lớp son màu đỏ rượu. Trên người mặc một bộ đầm xòe phối ren màu đỏ với đôi gót cao cùng màu, tôn lên một vẻ đẹp của loài hoa hồng có gai mặc dù đã là mẹ hai con.

- Nhìn cô vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Đó là giọng nói của Kim Nhã. Cô từ ngoài đi vào khoanh hai tay trước ngực đứng nhìn Di. Kim Nhã đã về nước một tuần, dự định của cô khi về nước sẽ đi du lịch nghỉ ngơi sau thời gian dài làm việc và lập gia đình bên Mỹ. Khi cô trở về thì cô bất ngờ khi nghe tin Hoàng Gia Ngọc đang bị truy nã với tội danh giết người và người bị giết chính là chị dâu của cô. Nhưng cô không tin Gia Ngọc làm như vậy, ngay lập tức cô đến gặp Nguyên Khôi để tìm hiểu rõ mọi chuyện thì đúng lúc nhìn thấy Di rơi từ tầng năm xuống hồ bơi. Cô thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao Di lại ở đây? Nguyên Khôi có mục đích gì, không lẽ trả thù Gia Ngọc vì đã tố anh vào tù? Và cô đã quyết định cứu Di để tìm hiểu nguyên nhân.

- Cảm ơn đã cứu tôi!

Di nhẹ giọng nói, nhưng không quay lại nhìn Kim Nhã mà chỉ chú mục nhìn chiếc nhẫn hoa hồng pha lê của mình. Chiếc nhẫn đó là của Gia Ngọc tặng cho cô lúc còn ở trên ngọn đồi gió.

-Tôi thật sự không biết cô đã thực hiện giao kèo gì với ông anh họ của tôi mà chỉ trong nháy mắt anh ấy đã lên nắm quyền một trong ba tập đoàn lớn do chồng cô đứng đầu. Không lẽ cô phản bội chồng mình sao? Mà công nhận ông anh họ tôi sau khi ra tù vẫn không từ bỏ ý muốn chiếm đoạt tài sản khổng lồ đó và có thể lực trong giới làm ăn.

– Phản bội? Phải tôi phản bội chồng của mình để cứu lấy cuộc sống của chính tôi.

Di nói giọng đều đều, nét mặt vô cùng thản nhiên, hai tay siết chặt vào vạt váy.

-Còn con của cô thì sao? Cô định bỏ rơi chúng à? Nhưng sao tôi thấy trong ánh mắt cô đang đau đớn thế kia?

-Chẳng qua trước mắt, tôi đang lừa dối với chính bản thân mình mà thôi.

Dứt lời, Di đứng dậy đi thẳng ra khỏi phòng, nét mặt không thể hiện cảm xúc nào ngoài vẻ nghiêm nghị. Cô nghĩ mình đã đổi lần đổi thay và những đắng cay sâu trong cuộc đời cô. Cô rơi mình buông lơi theo vòng xoay danh lợi toán tính từ lâu, kể cả những yêu thương của cô đều hòa tan trong u mê bước chân vào vực tăm tối. Và cô biết đến phút sẽ chỉ còn lại những giọt nước mắt nhưng cô sẽ cố chịu đựng.

Kim Nhã chỉ biết đứng mỉm cười lắc đầu vì cô biết Di đang cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng không qua mắt được cô, cô biết Di đang chuẩn bị những kế hoạch gì.

Gia Minh từ sau góc khuất bước ra, ánh mắt nhìn về hướng người phụ nữ đi phía trước. Vừa rồi cậu đã nghe tất cả những gì mẹ nói, cậu cảm thấy trong lòng vô cùng rối bời với những cảm xúc lẫn lộn. Cậu đang cảm thấy phân vân, người phụ nữ đi phía trước là mẹ cậu thật sao? Sao mẹ lại thay đổi nhanh đến thế? Không lẽ mẹ không thể chờ đợi thêm chút nữa hay sao?

Một tháng trôi qua, cậu ở trong biệt thự này làm việc với cái tên Kun của AS nắm rõ tình hình, bắt lấy thông tin cần thiết cho ba cậu, lúc nào cậu cũng lo lắng cho mẹ. Ngày hôm đó, cậu biết tin mẹ đã chọn con đường tự tử để giải quyết tất cả, cậu đã quay trở lại biệt thự Butterfly nhưng đã không thấy mẹ đâu. Rồi một tháng sau đó, cậu đã vô tình gặp lại mẹ, lúc đó cậu vội vàng chạy tới chỗ mẹ nhưng khi cậu định thốt ra từ “Mẹ” thì mẹ của cậu đã lạnh nhạt đi lướt thẳng qua mặt cậu không nhìn cậu lấy một lần. Ánh mắt của người phụ nữ mà cậu hết lòng yêu thương và trân trọng sao lại lãnh lẽo và thờ ơ đến thế?

Minh không tin mẹ cậu lại là người như thế, nhất định cậu phải tìm mẹ để nói chuyện. Cậu sẽ không bao giờ bỏ qua cho những kẻ khiến gia đình cậu thành như thế này. Cậu dứt tay vào túi quần đi chậm rãi trên hành lang để tới cánh rừng thông, có lẽ tới đó cậu sẽ cảm thấy đầu óc giảm đi được chút áp lực.

-Tôi đã nói tiểu thư phải chờ đợi, sao còn gọi tôi đến làm gì?

Khánh thiên nhìn Hà Anh nói giọng đều đều.

-Hãy quyết định mau lên, tôi còn phải làm gì nữa thì anh mới chịu buông tha cho tôi với Gia Minh hả? Tôi đã trao cả tâm thân cho anh mà anh còn muốn gì nữa?

Hà Anh gằn giọng nói, nhìn Thiên với ánh mắt sắc bén pha sự tức giận. Cô đã đánh đổi cả đời con gái chỉ lấy thẻ nhớ để cứu lấy gia đình Gia Minh đồng thời còn giữ bí mật cho Gia Minh vì cậu làm gián điệp làm việc trong Á, vì cô không còn sự lựa chọn nào khác, hẳn đã ép cô vào bước đường cùng này. Nhưng cô yêu Gia Minh nên cô chấp nhận đánh đổi tất cả chỉ để bảo vệ người con trai đó.

-Thật sự tiểu thư yêu cái tên Gia Minh kia sao? Em nên nhớ rằng, người khiến ba em giết mẹ em là ba của cậu ta, biến cuộc sống của em trở nên như vậy cũng là ba của cậu ta. Em nên nghĩ, cậu ta có thật sự yêu em không hay chỉ lợi dụng mà thôi.

Khánh thiên nói giọng đều đều, trừng mắt nhìn Hà Anh rồi nhếch môi cười nhạt. Cô nghĩ lại lời nói của anh ta có phần đúng, nếu ba của Gia Minh không tống ba mình vô tù thì mẹ cô đã không bị ông ta giết chết, cuộc sống của cô sẽ không thành như thế này. Liệu cô làm như vậy có đúng hay không?

-Một người yếu đuối như tiểu thư thì sẽ làm được gì nhỉ?

Khánh Thiên nói giọng khinh bỉ, phá tan dòng suy nghĩ trong đầu cô.

– Anh đúng là đồ rác rưởi.

Dứt lời, Hà Anh cầm chặt con dao nhỏ trong tay giấu sau lưng vùng thẳng tay định đâm Khánh thiên nhưng bị anh ta nắm chặt lấy cổ tay, giãn căng đôi đồng tử nhìn cô. Đúng lúc, Gia Minh tình cờ đi ngang qua nhìn thấy, cậu vội lánh vào gốc cây cổ thụ gần đó.

-Tôi chỉ là một người thường thôi, mong quản lý hãy tự trọng, đừng làm khó tôi.

Hà Anh nhanh trí đáp khi đã nhìn thấy Gia Minh, nét mặt tỏ ra hoảng hốt. Khánh thiên quay mặt lại nhìn nhưng không thấy ai nhưng chắc chắn có người đang ở đây, vội đẩy Hà Anh ra rồi nhanh chóng đi khỏi.

Gia Minh bình thản bước ra đi tới nhẹ nhàng ôm lấy cô khiến cô có chút bất ngờ, nét mặt cậu vẫn lạnh lùng vốn có, cô có cảm giác vô cùng an toàn khi ở bên cạnh cậu. Mùi hương bạc hà phảng phất trên người Minh xông vào cánh mũi cô. Nhưng sao cô cảm thấy tim mình như ngừng đập như thế này.

-Không sao chứ?

Gia Minh nói giọng trầm thấp, ánh mắt thể hiện sự quan tâm.

-Anh cứ như không thấy gì, on này em sẽ nhớ.

Hà Anh nói giọng nghẹn lại, ánh mắt đỏ hoe đọng nước, cô đang cảm thấy lo sợ những điều sắp xảy ra trước mắt.

-Dù tôi không đến thì em cũng không sao đúng không?

Gia Minh vẫn nói giọng vừa rồi, cậu không quan tâm cô và tên quản lý Khánh Thiên kia đang làm gì chỉ cần biết cô vẫn ở trước mặt cậu là được cho dù con đường phía trước sẽ không dễ dàng để vượt qua.

...

Tại bệnh viện NAD:

“Tút...turut...turut” tiếng máy nhịp tim cứ thế mà kêu theo thời gian. Gia Ngọc vẫn nằm hôn mê ở trên chiếc giường trắng muốt từ khi anh bị tấn công đến giờ. Nó đã khiến anh tổn thương khá lớn về thể xác. Nếu như sau khi anh tỉnh lại anh sẽ còn bị tổn thương về cả tinh thần. Phải cảm ơn chúa rất nhiều vì đã luôn cứu lấy anh khỏi tâm tay từ thần nhiều lần, quả thật thì số mệnh của anh quá lớn.

Di Linh ngồi bóc vỏ trái quýt, mùi thơm thoang thoảng xông lên cánh mũi, nhỏ luôn ngồi bên cạnh ba không rời xa nửa bước. Linh ngây thơ không biết gì chỉ biết ba nằm đó ngủ qua ngày như hoàng đế mà cả rỗng ngủ ngàn năm vậy. Linh luôn miệng hỏi chú Duy, cô Vy khi nào ba tỉnh dậy? và đáp lại nhỏ chỉ là ” con hãy luôn kể chuyện vui cho ba nghe thì ba con sẽ tỉnh lại thôi.” Quả nhiên ngày thơ là vậy, Linh luôn kể và kể cho qua ngày, thậm chí là khóc đến thấy thương vì chẳng có mẹ, anh hai luôn đi mỗi ngày, ba thì luôn nằm đó, Linh buồn và buồn rất nhiều.

Duy và Vy thấy thương con bé vô cùng, vì thật sự họ cũng không biết Gia Ngọc khi nào mới tỉnh lại do chấn thương ở đầu làm cho anh hôn mê đến bây giờ. Điều họ lo bây giờ e rằng Gia Ngọc tỉnh lại sẽ không nhớ được gì hoặc là có nhớ nhưng sẽ để lại di chứng sau này. Họ hi vọng điều đó sẽ không xảy ra với anh, mọi thứ xảy ra xung quanh anh vậy là quá đủ rồi.

– Xong rồi, con lột quýt cho ba ăn nè.

Linh dễ thương, hồn nhiên bất ghe leo lên trên giường ngồi cạnh Gia Ngọc, cố nhướn người lên để đưa tép quýt lên miệng của Gia Ngọc để anh cảm nhận mùi thơm của nó.

– Sao ba không ăn vậy. Ba không thích con đưa quýt ba ăn hả? Con giận ba luôn.

Linh tự độc thoại một mình như vậy mỗi ngày, nhỏ chợt cảm thấy buồn quay người ngồi lại thả hai chân tự do xuống, cho hai tay lên đùi cúi gằm mặt mà khóc. Quả quýt rơi xuống lăn đến chân của Hoàng Duy.

– Linh, con sao vậy?

Duy vội đi nhanh lại hạ thấp người lo lắng hỏi.

– Chú ơi, sao ba con cứ nằm đó hoài vậy...hu...hu

Linh khóc nức lên, ôm chầm lấy Duy. Duy đỡ người nhìn Gia Ngọc một lúc rồi chỉ biết ôm con bé an ủi.

– Ba con sẽ tỉnh thôi mà ha...

Anh nói giọng nghẹn lại.

– Ngày nào con cũng kể chuyện cho ba nghe hết mà... hu... hu...

Linh buông thả nhẹ vừa nói vừa khóc, nước mắt đầm đìa.

– Chú thấy con cũng mệt rồi, con đi ngủ đi ha.

Duy lau nước mắt cho nhỏ.

– Con ngủ bên cạnh ba con được không?

Duy gật đầu đồng ý, Linh nằm xuống và ôm ba chìm vào giấc ngủ rất nhanh vì nhỏ quá mệt mỏi rồi. Duy chỉ biết vuốt tóc con bé, nhìn hai cha con mà cảm thấy quặn lòng. Vy mua sữa đem vào cho Linh uống nhưng con bé ngủ rồi nên thôi. Hai vợ chồng đi đến sofa nghỉ ngơi một lát.

Trong thời gian ngủ dài để nuôi dưỡng thể xác bị thương đã đến lúc thức tỉnh để hoạt động lại tinh thần và chuẩn bị cho một kế hoạch lâu dài. Những ngón tay bắt đầu cử động nhẹ ý thức của sự tỉnh dậy. Gia Ngọc mở dần đôi mắt sau khoảng thời gian không nhìn thấy ánh sáng, anh cảm thấy cơ thể tê cứng vì đã nằm quá lâu, tay vẫn gấn ông tiêm truyền dịch. Anh hướng mắt nhìn qua một bên nhìn đứa con bé nhỏ của anh đang ôm anh ngủ mà anh cảm

thấy thương vô cùng. Anh biết con bé đã chờ ba nó tỉnh lại khá lâu, có lẽ là nó đã thấy buồn rất nhiều. Anh đưa tay sờ lên bờ má mím mím của Linh khiến Linh giật mình tỉnh giấc:

– Ba... ba của con tỉnh rồi, sao ba ngủ lâu vậy?... hu... hu...

Linh ngậy thơ ngồi dậy nhìn ba nói một cách bình thường không hề tỏ ra bất ngờ mà chỉ khóc.

– Ba xin lỗi, đừng khóc nữa.

Gia Ngọc trả lời với giọng còn hơi yếu.

– Ba tỉnh là con vui rồi... hi... hi...

Linh thôi không khóc nữa mà thay vào đó là nụ cười đáng yêu tỏa nắng mặt trời, Gia Ngọc cũng mỉm cười với con bé.

– Gia Ngọc, anh đã tỉnh lại rồi.

Vy vui mừng cùng với Duy đi lại chỗ Gia Ngọc. Duy vỗ nhẹ vai anh bạn và nhẹ giọng nói:

– Mày cảm thấy ổn không?

– Ổn.

Gia Ngọc trả lời một từ ngắn gọn, gương người ngồi dậy.

– Được rồi, tao sẽ không giấu mày làm gì. Con bé Hà Anh sẽ giúp mày được án trắng nhưng con bé cầu xin đừng giết ba con bé dù gì cũng là người sinh ra nó. Còn về phần quản lý các tập đoàn và liên kết với an ninh quốc gia giờ không còn là mày nữa nên mày tay trắng nó thuộc về ai quản lý thì mày biết rồi khỏi nói.

Duy vòng tay lại trước ngực và nói một cách nghiêm túc.

– Tao không quan tâm, tao chỉ muốn đẩy những kẻ đã khiến gia đình tao xa cách vào ngục tối.

Gia Ngọc tỏ ra lạnh lùng cực độ, với ánh mắt đầy uất hận sắc bén như dao.

– Còn vợ tao thì sao?

Duy nhìn Vy, hai người nhìn nhau không biết nói với Gia Ngọc vì họ chỉ biết Di giờ đã thay đổi nhiều qua lời tâm sự của Gia Minh, họ đã nhìn Minh rơi giọt lệ đầu tiên khi chứng kiến cái cảnh mẹ không còn tha thiết gì đến cái gia đình này nữa. Gia Ngọc nhìn hai người và cũng đã hiểu nhưng anh muốn nghe họ thật sự nói ra thì anh mới tin.

– Ba...

Gia Minh từ ngoài đi vào với vẻ vui mừng không gì tả được, cậu chỉ chờ giây phút này thôi. Cậu biết chỉ có ba mới lấy lại được gia đình, cậu vội đi nhanh lại chỗ ba.

– Ba hãy mang mẹ về với chúng ta đi...

Gia Minh quá xúc động không thể kiềm chế được cảm xúc bây giờ.

– Ba ơi con nhớ mẹ...

Linh ôm chầm lấy ba mình.

– Bình tĩnh đi Minh.

Vy vội vỗ nhẹ vai Minh an ủi.

– Chính mẹ là người đã đưa ông ta lên nắm lấy quyền lực chính trị thay ba, mẹ còn nói là mẹ phản bội ba để cứu lấy cuộc sống chính mẹ mà thôi... con không tin mẹ là người như vậy...

Minh nhìn thẳng vào ba mà nói ra một cách chậm rãi, trong lòng cậu bây giờ chỉ có nỗi buồn vô cùng sâu thẳm.

Gia Ngọc nghe được và bắt đầu thấy con tim mình chệch đi một nhịp. Anh không tin Di là người như vậy. Không lẽ, cô ấy không quên được mối thù quá khứ sao? Không thể nào? Anh không tin. Anh thôi không suy nghĩ nữa, không phải bị gục ngã bây giờ được đến lúc anh phải vào cuộc chơi lần nữa thôi.

– Tao sẽ quay về biệt thự Cube làm việc, sau khi đạt được mục đích tao sẽ trở với tư cách là một bác sĩ.

Gia Ngọc nhìn Duy nghiêm túc nói.

– Được, có gì vợ chồng tao sẽ giúp mày.

Duy không có gì phải từ chối nữa, Vy cũng đồng tình với ý kiến của chồng để giúp gia đình Gia Ngọc có thể đoàn tụ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Trước cổng khu biệt thự Cube, một chiếc con xe hơi đen dừng lại. Cánh cửa xe mở ra, Gia Ngọc từ trong xe bước xuống với dáng vẻ lịch lãm pha sự lạnh lùng vốn có. Anh mặc chỉ đơn giản chiếc áo sơ mi màu đen với quần kaki cùng màu cực chất. Kiểu tóc undercut với phần mái được hất tự do ra phía đằng sau tạo nên một phong thái riêng mang vẻ quyền lực, ánh mắt không một tia cảm xúc. Anh dứt tay vào túi quần thản nhiên đi vào trong biệt thự Cube với tư cách là một cô đồng có vốn đầu tư lớn nhất trong ba tập đoàn mặc dù anh đã mất vị trí người đứng đầu lãnh đạo, theo sau là Hoàng Dương. Cậu trở thành một trợ thủ đắc lực cho Gia Ngọc vì cậu có khả năng xâm nhập hệ thống để lấy cắp dữ liệu trong vòng vài giây mà không bị ai phát hiện.

-Công nhận nơi này rộng thật. Con nghe nói, ở đây đào tạo công nghệ thông tin và khoa học máy tính rất tốt, nếu tốt nghiệp loại giỏi có thể trực tiếp làm việc cho tổ chức CMI tại tòa nhà Cube.

Hoàng Dương nói giọng đều đều, nét mặt thể hiện sự thú vị và thích thú mọi thứ xung quanh đây. Điều khiến cậu gây sự chú ý và tò mò đó chính là nhìn đâu cũng thấy rất nhiều bụi cây hoa hồng được trồng rải rác.

-Nếu muốn, chú có thể giúp con trở thành học viên chính thức của tổ chức CMI.

Gia Ngọc trầm giọng nói, nét mặt vẫn lạnh lùng.

-Được như vậy thì tốt quá.

-Bây giờ con tới gian nhà kính, Gia Minh đã có mặt ở đó rồi. Ở đó, hai đứa nhanh chóng thiết lập hệ thống bảo mật mới và quan sát tình hình hoạt động trong biệt thự này.

-Vậy con đi trước, có gì gặp lại chú ở trước cổng.

Dứt lời, Hoàng Dương nhanh chân đi về hướng khác để tới gian nhà kính mà trước đây Gia Ngọc đã từng ở. Cậu vừa đi vừa nhìn vào điện thoại để xem bản đồ khu biệt thự Cube, vì cậu không rõ các khu ở đây.

Gia Ngọc bình thản bước đi không một chút do dự tới khu A tại tòa nhà Cube nơi làm việc. Đã từ lâu anh hiếm khi lui tới biệt thự Cu be kể từ lúc mọi chuyện đau buồn xảy ra ở đây, anh đã từ bỏ tất cả để trở thành một bác sĩ không còn muốn dính dáng đến những công việc làm ăn trong thế giới ngầm. Nhưng anh tưởng mọi chuyện sẽ ổn thì một lần nữa anh phải đối diện với kẻ mang mối thù với mình.

Gia Ngọc đi vào trong tòa nhà 7 tầng với sự cúi chào lịch sự của những nhân viên trong tổ chức CMI đã làm việc từ lâu, cũng có những ánh mắt của sự thờ ơ và không mấy thiện cảm của những người làm trong AS. Do Nguyễn Khôi đã chuyển nơi làm việc của AS tới đây và xác nhập vào CMI cho nên hẳn ta đã là trở thành người đứng đầu. Bất chợt, anh đứng khựng lại khi nhìn thấy Di đang bước đi ngang hàng với Nguyễn Khôi. Trước mắt anh, người vợ ngày nào mà anh biết chỉ là một người phụ nữ hiền dịu bây giờ lại trở thành người phụ nữ mang vẻ quyền lực và đầy toan tính thế kia.

-Gia Ngọc đến rồi kia, hình như đang đứng nhìn cô thì phải.

Kim Nhã đi bên cạnh Di mỉm cười nói, ánh mắt nhìn về hướng Gia Ngọc đang đứng. Di chợt cảm thấy tim mình thốt lên một giây rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Cô quay sang nhìn Gia Ngọc với ánh mắt không chứa đựng một cảm xúc nào rồi nhanh chóng bước đi vào trong thang máy. Kim Nhã chỉ biết thờ dãi vì không hiểu Di đang nghĩ gì.

-Đã lâu không gặp, công nhận Gia Ngọc vẫn rất phong độ và lạnh lùng. Hôm nay là cuộc họp cổ đông, chuẩn bị được xem vở kịch hay rồi. Đừng một mình gánh hết như thế, nếu có gì cần tôi sẽ giúp cô.

-Tôi không gánh một mình mà tôi chỉ làm những thứ tôi nên làm mà thôi.

Di đáp nhanh, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

...

Tại gian nhà kính:

Cuối cùng Hoàng Dương cũng tới được căn nhà kính trước mặt. Cậu mất thời gian khá lâu để tìm ra nơi này vì nó nằm khuất sâu trong cánh rừng thông. Khung cảnh xung quanh vô cùng u ám nhưng không làm cường lại vẻ đẹp quyền bí của rừng hoa hồng đỏ tươi. Cậu cảm thấy có chút rợn người và lạnh tóc gáy khi bước đi trên con đường mòn.

Hoàng Dương đi tới mở cửa bước vào trong căn nhà kính, nét mặt cậu vô cùng ngạc nhiên khi mọi thứ xung quanh tất cả đều là kính, đồ đạc thì không có gì ngoại trừ những kệ sách và bộ ghế sofa, trên trần nhà có gắn thiết bị camera quan sát. Không gian nơi này thật sự lạnh lẽo, dưới sàn nhà phẳng nguyên lần sương nhân tạo nên khiến nhiệt độ trong này thấp xuống.

“Ting”

Bất chợt bức tường kính di chuyển sang một bên khiến Hoàng Dương có chút giật mình. Gia Minh từ bên trong bước ra đi thẳng tới ghế sofa ngồi phịch xuống với nét mặt bơ phờ, cậu thờ phất một cái mặt mũi. Vì suốt mấy ngày nay cậu phải liên tục ngồi tạo hệ thống và phải quan sát thông tin dữ liệu từ các ứng dụng mà trước kia Gia Ngọc đã lấy từ các công ty khác. Cậu làm theo hướng dẫn mà ba cậu đưa cho nhưng cậu gặp một chút rắc rối trong lúc thiết lập nên cần sự giúp đỡ của Hoàng Dương.

-Nơi này thật sự đáng sợ.

Hoàng Dương nói rồi nhếch môi cười nhẹ.

-Nhưng vô cùng yên tĩnh.

Gia Minh đáp lại với giọng trầm thấp, mắt khẽ nhắm hờ. Thật sự đầu óc của cậu bây giờ như quay cuồng, những sợi dây thần kinh căng ra như dây đàn bây giờ cần phải nghỉ ngơi thì mới có thể tiếp tục hoạt động.

-Vô thắng chủ đề luôn. Đề đã thiết lập tới đâu rồi?

– Được một nửa rồi nhưng lại gặp chút vấn đề ở mã hóa và giải nén, cho nên Lão Đô xem giúp đề có sai sót chỗ nào không? Phòng làm việc trên tầng 1.

– Ok. Đề nghị ngồi đi.

-Cẩn thận với cái hồ bơi, dưới đó có mạng lưới điện nguy hiểm nên Lão Đô tránh xa nó ra. Gian nhà có nhiều bẫy lắm đấy.

Hoàng Duy nói giọng đều đều rồi ngã người xuống ghế làm một giấc. Đến cả tướng ngữ cũng toát lên vẻ nam thần cực chất của hoàng tử 4D.

Hoàng Dương im lặng không nói gì rồi từ từ bước lên bậc thang. Nét mặt vô cùng lạ lẫm pha sự ngạc nhiên khi nghe Gia Minh nói. Trong đầu cậu nghĩ, gian nhà này nhìn thì có vẻ thiết kế đơn giản nhưng không hề như vậy.

...

Tại tòa nhà Cube.

Gia Ngọc đi vào bên trong với dáng vẻ bình thản, nét mặt vô cùng lạnh lùng. Đã lâu rồi, kể từ ngày anh trở thành bác sĩ làm việc tại bệnh viện anh không còn lui tới đây thường xuyên. Anh giao hết mọi việc lại cho quản lý Daviss và những người có khả năng thật sự. Anh bước đi dưới những cái cúi đầu lịch sự của mọi người trong tổ chức CMI đã gắn bó lâu năm, nhưng cũng có những ánh mắt không mấy thiện cảm của những kẻ thuộc AS dành cho anh.

Từ ngày Nguyên Khôi đứng đầu và chiếm hữu Cube, hắn đã cho xác nhập CMI và AS lại với nhau thành một. Chỉ trong vòng một tháng hắn đã làm đảo lộn tất cả vị trí trong CMI kể cả các khu chế tạo y học hạt nhân và đào tạo sát thủ chuyên nghiệp. Hiện tại, hắn đã gây được lại tiếng vang trong giới làm ăn nhờ sự trợ giúp của Di.

Gia Ngọc không quan tâm tới những gì xung quanh dứt tay vô túi quần bước đi một cách chậm rãi để tới thang máy. Chợt anh đứng khựng lại khi phía trước anh cách một đoạn, người phụ nữ mà anh hết lòng yêu thương đang tiến dần tới với dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nét mặt thanh thoát đầy quyền lực và mang vẻ ma mị. Đi theo sau cô là hai tên vệ sĩ. Bây giờ anh chỉ muốn chạy tới ôm lấy Di và muốn hỏi cô rất nhiều điều. Anh nhắc chân đi nhanh tới chỗ Di nhưng chợt anh đứng sững lại khi Di đi lướt qua anh một cách thờ ơ và lạnh nhạt. Cô không hề liếc nhìn anh lấy một lần, nét mặt không thể hiện một cảm xúc nào giống như một người xa lạ.

Gia Ngọc nắm lấy cổ tay Di kéo phắt lại khiến cô bất ngờ trừng mắt nhìn anh, gằn giọng nói:

-Bỏ tay tôi ra, tôi đang bận.

-Chúng ta nói chuyện một lát.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp, ánh mắt nhìn Di hiện rõ những cảm xúc khó tả.

-Chúng ta không có gì để nói. Tôi cũng không muốn dính dáng gì tới anh và sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.

Dứt lời, Di hất mạnh tay Gia Ngọc đi một cách thẳng thừng, nét mặt cô hiện rõ sự khó chịu. Và cô không biết rằng, lời nói của cô vừa rồi như nhát dao đâm thẳng vào tim Gia Ngọc. Anh đứng thần người ra đó nhìn Di đi khuất dần, anh không ngờ rằng cô ấy lại thay đổi nhanh đến vậy chỉ trong vòng một tháng kể từ ngày xảy ra chuyện. Cô không thể chờ đợi anh đến cứu cô hay sao? Tại sao cô lại phản bội anh như thế, chỉ vì để cứu lấy cuộc sống của

chính cô thôi hay sao? Cô không còn yêu anh nữa hay sao? Đó là những gì mà anh nghĩ trong đầu.

Đột nhiên, Gia Ngọc ôm lấy ngực trái của mình, anh cảm thấy đau thắt lại một cách đột ngột. Anh chống một tay vô tường thở gấp, nét mặt trở nên tái nhợt. Một lát sau, anh thấy đỡ hơn chút do bị áp lực quá lớn cộng thêm những chuyện gây kích động mạnh vì dồn nén và chịu đựng quá lâu. Anh nhanh chóng trở lại bình thường đi tới chỗ thang máy. Anh không thể để mọi thứ diễn ra như thế này được.

“Pằng”

“Bộp”

Bất ngờ có tiếng súng ở đâu vang lên làm mọi người xung quanh hoảng hốt và giật mình. Bất chợt, có một người thanh niên từ phía trên ngã phịch xuống nền, máu me bê bết đầy người. Ngay bụng đang chảy máu liên tục vì bị bắn tạo thành một vũng máu đỏ tươi đúng lúc Gia Ngọc chỉ vừa nhắc chân đi qua. Cậu nhận ra ngay đây người thuộc tổ chức CMI vì trên áo có gắn lô gô của tổ chức. Anh vội khụy chân cúi xuống xuống xem tình hình của cậu thanh niên đó.

-Không được, phải tới khu B nhanh thôi.

Gia Ngọc nói giọng đều đều, rồi lấy điện thoại định gọi người tới thì cậu thanh niên đó kéo tay anh lại khiến anh có chút ngạc nhiên. Ánh mắt cậu ta nhìn anh như một sự van nài rồi cậu cố gắng nói:

-Không kịp nữa rồi cậu chủ Gia Ngọc, cậu hãy mau chóng lật đổ Nguyên Khôi trước khi nhiều người trong tổ chức CMI này chết hết. Chỉ cần Nguyên Khôi còn ngồi ở vị trí chủ tịch thì những chuyện như thế này vẫn không ngừng diễn ra. Mọi thứ bây giờ chỉ trông cậy vào cậu chủ thôi...

Cậu chút hơi thở yếu ớt rồi nhắm mắt ra đi trong sự đau đớn. Gia Ngọc siết chặt tay, nét mặt vô cùng lạnh tanh pha sự hận thù.

-sau khi được ngồi lên chiếc ghế chủ tịch kia, tôi mới có thể bước vào tòa nhà Cube này.

Đó là giọng nói của Nguyên Khôi. Hắn từ trong thang máy bước ra cùng với những tên giám đốc theo sau. Hắn nhếch môi cười nhạt, nét mặt ngạc nhiên khi tình vô dụng mặt gia ngọc ngay tại đây. Hắn đưa mắt nhìn cậu thanh niên rồi cười phá lên trước mặt toàn thể những người có mặt ở đây.

Gia Ngọc đứng dậy, ánh mắt bình thản nhìn Nguyên Khôi không chào hỏi cũng không mớ lời, nét mặt không thể hiện cảm xúc nào nhưng sâu trong ánh mắt chứa những tia lửa chỉ muốn thiêu cháy kẻ thù trước mặt.

-Chào Hoàng Gia Ngọc, hôm nay thời tiết có chuyển biến hay sao mà anh lại tới đây? À, chắc để gặp cô vợ xinh đẹp của mình rồi đúng không?

Nguyên Khôi nói giọng khinh bỉ cười nhạt lên nỗi đau mà anh đang phải chịu đựng. Anh im lặng không nói gì cố kiềm nén cảm xúc để xem hắn ta nói gì.

-Hình như thắng thua đã phân rõ rồi đúng không? Còn vác mặt tới đây làm gì?

-Thật như vậy sao?

Gia Ngọc trầm giọng nói, rồi nhếch môi cười nhạt.

-Giờ trong tay không còn bất cứ một thứ gì thì đương nhiên cậu Hoàng Gia Ngọc đây chẳng có lý do gì để bước chân vào tòa nhà Cube này có phải không? Đến nỗi bị vợ phản bội không thương tiếc.

Nguyên Khôi tiếp tục nói giọng vừa rồi không ngừng nói những lời móc xia vào Gia Ngọc. Anh không quan tâm hắn nói, dứt tay vào túi quần thản nhiên bước tới đứng gần Nguyên Khôi nhưng không nhìn hắn ta nói giọng trầm thấp:

-Anh có tin, sáng mai giá cổ phiếu tổng thể tập đoàn C&C giảm mạnh trong nháy mắt không? Vì tôi là cổ đông cũng là nhà đầu tư lớn nhất ở đây, tôi có thể rút hết cổ phần bất cứ lúc nào thậm chí ngay bây giờ.

-Mày dám?

Nguyên Khôi quát lớn, giãn căng đồng tử nhìn Gia Ngọc với nét mặt vô cùng bức tức. Hắn ta không khỏi ngạc nhiên khi Gia Ngọc lại trở thành cổ đông và nhà đầu tư lớn nhất khi còn nắm trong tay bất cứ quyền lãnh đạo nào.

-Mặc dù anh đang ở vị trí chủ tịch nhưng hãy cẩn thận với ghế ngồi đó.

Dứt lời, Gia Ngọc đi lướt thẳng qua mặt Nguyên Khôi, nhếch môi cười nhạt. Ánh mắt không chứa một tia cảm xúc nào ngoài sự khinh rẻ hắn ta.

Nguyên Khôi siết chặt tay quay lại nhìn Gia Ngọc bước đi mà không thể làm gì được. Nhưng tên giám đốc chỉ biết đứng yên đó không dám mở miệng lên tiếng. Hắn ta thắc mắc không hiểu tại Gia Ngọc đã bị lấy hết giấy ủy quyền và toàn bộ tài sản và trở thành một người trắng tay, nhưng lại là cổ đông lớn nhất? Không lẽ có sự giúp đỡ từ nước ngoài? Vì Gia Ngọc có mối quan hệ rộng với các nhà đầu tư nước ngoài nhờ sự hậu thuẫn ở phía dòng họ bên ngoài từ lúc còn là thanh niên.

...

Đi dường như không thể đứng vững nổi, cô ngồi phịch xuống ghế gỗ gần đó ngoài vườn hoa hồng, nơi ít người qua lại. Cô đưa tay đặt lên ngực mình cảm giác như không thể thở được như ngàn nhát dao đâm vào. Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hiện rõ sự có lỗi. Cô khóc nức lên thành tiếng, thật sự lúc đó cô rất bất ngờ khi gặp Gia Ngọc.

-Sao cô lại ngồi khóc ở đây một mình vậy? Có phải đã gặp Gia Ngọc rồi phải không? Vừa rồi tôi có thấy anh ấy đang đứng nói chuyện với ông anh của tôi. Nhìn chồng cô vẫn phong độ như ngày nào thật khiến người khác phải khâm phục.

Kim Nhã mỉm cười nói với giọng đều đều. Cô lấy trong túi ra chiếc khăn nhỏ màu trắng đặt vào tay Di rồi đặt tay lên vai cô an ủi.

-Đừng có gánh hết một mình như thế, nó chỉ khiến hai người thêm tổn thương mà thôi. Tôi biết cô làm vậy là tốt cho gia đình của mình nhưng tôi khuyên cô đừng nên làm gì để sau này phải hối hận.

-Tôi sẽ không hối hận những gì tôi đang làm.

Di lấy khăn lau đi nước mắt và nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, đây không phải là lúc cô tỏ ra yếu đuối.

-Tùy cô thôi. Còn về chuyện Nguyên Khôi tôi sẽ giúp cô nếu cô cần.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Tại bệnh viện NAD.

Gia Ngọc bước ra khỏi căn phòng chụp MRI, trên người mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh nhạt. Anh đi tới ghế sofa ngồi xuống rồi lấy chai nước lọc uống một hơi đến nửa chai. Lý do, hôm nay anh tới bệnh viện là để khám sức khỏe vì dạo gần đây anh có cảm giác khó thở và tim đau nhói. Hoàng Duy thì ngồi trước màn hình máy chiếu quan sát thể trạng sức khỏe của Gia Ngọc, ánh mắt vô cùng tập trung.

Một lát sau, Hoàng Duy rời khỏi màn hình máy chiếu đứng dậy đi tới ghế sofa ngồi đối diện Gia Ngọc, nét mặt thoáng buồn.

-Bệnh tim phải không?

Gia Ngọc trầm giọng nói, anh cố giữ bình tĩnh nhất có thể vì một phần nào anh cũng đoán ra mình bị bệnh tim.

-Bệnh tim của mày đang chuyển biến rất xấu, mày nên phẫu thuật thay tim nhân tạo nếu không mày chẳng sống được bao lâu nữa đâu.

Hoàng Duy nói giọng đều đều, anh không thể kìm chế được cảm xúc của mình.

-Phẫu thuật thay tim nhân tạo cơ hội thành công không cao và rất dễ tử vong.

— Nhưng còn hơn là tao thấy mày phải vật lộn chịu cơn đau đốn mỗi ngày. Biết đâu phẫu thuật thành công thì sao? Mày không tin vào tay nghề của tao hả?

— Thành công khi thay van tim nhân tạo, còn đây là thay nguyên quả.

Gia Ngọc chỉ biết mỉm cười trong nỗi buồn nhấn chìm, anh biết định mệnh của anh sẽ đi đến đâu nên giờ anh chỉ biết cố gắng làm được những gì tốt nhất có thể trước khi anh rời xa khỏi thế giới này.

— Gia Ngọc...

Duy thở dài, tay cấu chặt vào cạnh bàn, anh đang muốn lật tung hết căn phòng lên để giải tỏa được nỗi bức tức trong người. Cảm xúc của anh bây giờ chỉ muốn bật lên tiếng khóc mà thôi khi anh không thể làm gì. Tại sao cứ khiến anh hết lần đến lần khác chứng kiến từng người thân duy nhất ra đi mà trong khi đó anh vẫn sống tốt như thế, nó làm anh cảm thấy có lỗi vô cùng.

— Không được, bằng mọi giá tao sẽ tìm được nguồn hiến tạng, tao không cho phép mày ra đi như thế được.

Duy nắm chặt hai bờ vai của Gia Ngọc, nghiêm túc nói.

— Trông chờ vào một tia hi vọng!

Gia Ngọc phát ra câu nói trong sự tuyệt vọng, anh biết anh có thể ra đi lúc nào không hay thậm chí là ngủ, giờ anh mới có cảm giác sợ chết là như thế nào. Vì trước mắt anh bây giờ còn có hai con đặc biệt là Di Linh, con bé còn quá nhỏ đã trải qua nhiều chuyện thật tồi tệ, Gia Minh thì anh e rằng nó sẽ vô cảm giống anh lúc trẻ, anh sợ điều đó. Vợ anh... nghĩ đến đây, anh đau gấp bội lần giờ anh chỉ hi vọng vợ anh trở về một người phụ nữ như anh thường thấy mà thôi. Anh sẽ cố gắng chịu đựng con đau này để đem mọi thứ trở về như cũ thì lúc đó anh mới cảm thấy yên tâm. . .

...

Tối, tại gian nhà kính.

Bên ngoài trời mưa xối xả, những giọt nước mưa bắn liên tục vào vào bức tường kính. Trong nhà hơi tối vì không bật điện chỉ có thứ ánh sáng xanh mờ mờ phát ra từ chiếc đèn trên tường. Làn sương nhân tạo như làn sóng biển bao phủ khắp sàn. Gia Minh vẫn đang nằm ngủ ngon lành trên chiếc ghế sofa với trong không gian lạnh lẽo, vì cậu đã thức nhiều đêm và ngủ chưa quá 4 tiếng nên bây giờ cậu phải bù lại để não hoạt động được tốt hơn.

Trong khi, Hoàng Dương đang ở phòng làm việc phía trên chăm chú vào màn hình chiếu và màn hình máy tính không rời chỗ ngồi nửa bước. Cậu tập trung làm việc hết công suất từ sáng đến giờ, bụng thì cứ đánh trống liên tục nhưng cậu không thể bỏ lơ giữa chừng vì sợ sẽ gây ra gián đoạn, nên đành chịu khó ăn miếng bánh mì khô với lon nước ngọt lót bụng.

-Thế là cũng xong rồi.

Hoàng Dương vươn hai tay lên cao để kéo căng cơ tay sau nhiều tiếng chỉ biết gõ bàn phím. Nét mặt cậu hiện lên sự thỏa mãn khi đã lập xong hệ thống bảo mật mới, và có thể xâm nhập vào máy chủ của tòa nhà Cube một cách dễ dàng, nó còn kết nối với các thiết bị theo dõi khác. Cậu nhấn enter một cái sau khi chương trình đã chạy xong 100%.

Dương đứng dậy kéo ghế ra khỏi chỗ ngồi, cậu đi tới tủ mát lấy chai nước lọc tu một hơi và cảm thấy vô cùng sáng khoái. Công việc đã hoàn thành, bây giờ cậu có thể về nhà nghỉ ngơi. Vừa nhắc đi định ra khỏi phòng thì có tiếng chuông báo động phát ra từ phía một góc của căn phòng, cậu quay lại nhìn vào màn hình máy tính để xem thử.

-Không xong rồi có người đang tới. Gia Minh...

Hoàng Dương vội chạy xuống tầng trệt với nét mặt vô cùng hốt hải rồi chợt đơ người khi nhìn thấy bốn người áo đen khoảng 5 tên đang đứng thành một hàng đối diện với Gia Minh và trong số đó có Khánh thiên. Hoàng Dương bước xuống đi lại chỗ Gia Minh.

-Quản lý Kun, à không nói đúng hơn là cậu Hoàng Gia Minh mới phải. Cậu tới đây làm gì? Còn cậu kia, nếu đoán không sai thì là Hoàng Dương. Tất cả đều có ba làm trong tổ chức CMI.

Khánh Thiên nói giọng đều đều pha sự khinh bỉ.

-Làm gì không liên quan tới anh.

Gia Minh nói giọng hết sức bình thản không một chút lo sợ, nét mặt lạnh lùng vô đối.

-Không nhiều lời nữa, mau phá hủy toàn bộ nơi này ngay lập tức.

Khánh Thiên ra lệnh cho bốn đàn em xông lên đập phá những thứ ở đây. Hầu như đồ vật ở đây đa số là bằng kính và thủy tinh nên rất dễ vỡ đều bị bọn chúng phá không thương tiếc.

-Tôi cấm các người đụng bất cứ thứ gì ở đây. Lão Đô, anh lên bảo vệ hệ thống bảo mật còn dưới này để đệ lo.

Gia Minh gầm giọng nói, nét mặt lạnh lùng pha sự giận dữ đến đáng sợ, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo đến rợn người.

-Một mình đệ không thể chống lại bọn chúng được đâu.

Hoàng Dương nói với giọng lo lắng.

-Đệ không thể để bọn chúng phá đi những gì mà chúng ta đã làm cũng không thể để chúng phá đi hệ thống bảo mật duy nhất của Cube mà ba đệ đã bỏ công sức ra tạo dựng. Đệ không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với Lão Đô, nên đệ xin Lão đô. Làm ơn!

Gia Minh nhìn Hoàng Dương nói giọng đều đều, ánh mắt như sự van nài. Cậu không muốn anh Hoàng Dương dính dáng vào chuyện gia đình cậu quá nhiều vì sợ anh sẽ bị liên lụy. Nếu như Hoàng Dương có mệnh hệ gì thì cậu sẽ cảm thấy vô cùng có lỗi vì cô Vy và chú Duy chỉ có mình cậu là đứa con trai duy nhất. Một tháng trước suýt nữa Dương đã bị mất mạng vì mang thẻ nhớ tới đồn cảnh sát giúp ba cậu.

Hoàng Dương chỉ biết lặng người chạy thẳng lên trên lầu rồi vô ý thức phòng làm việc, cánh cửa tự động đóng chặt lại và được mã hóa bằng mặt khẩu vì cánh cửa được thiết kế đặc biệt không có ổ khóa. Cậu rất muốn giúp Gia Minh nhưng vì sự khẩn cầu của Minh mà cậu đành phải thực hiện theo ý muốn của Minh. Cậu chợt nhớ ra một điều là trong gian nhà kính này có rất nhiều bẫy, cậu vội tới chỗ máy tính nhanh tay bấm lên bàn phím để mở bản thiết kế gian nhà này. Với những thao tác nhanh nhạy, bản thiết kế nhanh chóng hiện rõ lên màn hình chiếu 3D.

-Bọn này sẽ bị sập bẫy thôi.

Hoàng Dương nói với giọng đặc ý.

Ở dưới tầng trệt, Gia Minh đang phải gồng mình đánh trả bằng những màn võ thuật điêu luyện. Cậu đã được ba của mình cho học võ từ nhỏ để tự bảo vệ mình. Nhưng cậu gặp chút khó khăn vì bọn chúng đều là những sát thủ chuyên nghiệp đã qua đào tạo, đặc biệt là bọn chúng cầm kiếm trong khi cậu lại đánh tay không. Cho nên trên người cậu có vài vết tích đang chảy máu rỉ rả do bị chém, chiếc áo sơ mi trắng cậu mặc bỗng chốc bê bết máu và rách vài chỗ. Cậu đang dần cảm thấy đuối sức, cậu thở gấp, nét mặt thấm đẫm mồ hôi hiện rõ vẻ đau đớn. Nếu cứ tiếp tục như thế này cậu sẽ không thể chịu nổi nhưng cậu vẫn cố gắng hết sức có thể.

Nhân lúc Gia Minh đang tập trung đánh nhau với đàn em của mình không để ý, Khánh Thiên cầm chặt thanh kiếm trong tay từ từ đi về phía Minh, nét mặt hiện rõ sự độc ác đang chiếm hữu.

-Không được, Gia Minh.

Hà Anh hét lên, nhanh chân chạy tới chỗ Gia Minh khi nhìn thấy Khánh Thiên đang muốn giết chết Gia Minh, nét mặt vô cùng hoảng hốt.

“Xẹt”

-Hà Anh!

Gia Minh nói không rõ chữ, cậu ôm lấy Hà Anh rồi chột khụy xuống vì bị Khánh Thiên chém một nhát dài phía sau lưng, máu chảy ra ròng ròng. Cậu đã nhanh hơn một bước và đỡ lấy nhát kiếm đó, cậu không muốn Hà Anh vì mình mà bị thương.

Khánh Thiên vô cùng bất ngờ khi Hà Anh xuất hiện. Đúng lúc, những tên sát thủ đột nhiên ngã lăn xuống sàn chết tươi, trên người có nhiều vết cắt ngang do bị tia laser chiếu vào. Đó là nhờ Hoàng Dương, sau một hồi loay hoay tìm cách điều khiển trên màn hình cảm biến.

-Gia Minh... Gia Minh...

Hà Anh nói giọng nghẹn lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô lay lay người Gia Minh khi thấy cậu đang dần rơi vào trạng thái mê man, nét mặt cậu tái nhợt, máu chảy ra quệt đầy dưới sàn. Hà Anh tức giận đứng vùng dậy tát mạnh vào mặt Khánh Thiên một cái “chát”, trừng mắt nhìn anh ta nói:

-Tại sao anh lại muốn giết Gia Minh chứ? Gia Minh có làm gì ảnh hưởng đến anh chứ? Đúng là đồ bỉ ổi.

-Bỉ ổi sao? Phải tôi muốn giết cậu ta cho bằng được, để cậu ta không bao giờ cướp em khỏi tay tôi.

-Anh có được tôi nhưng không bao giờ có được trái tim của tôi. Vì Gia Minh là người duy nhất mà tôi yêu.

-Vậy chỉ bằng giết chết cậu ta, để xem em còn nhớ tới cậu ta nữa hay không.

-Không được.

Hà Anh kéo lấy tay Khánh Thiên cản lại nhưng bị anh ta đẩy mạnh ngã phịch xuống sàn một cách đau đớn. Thiên cầm chắc kiếm trong tay vùng thẳng lên, nét mặt không khác gì một loài cầm thú.

“Xẹt”

“leng... keng”

Thanh kiếm sắc bén dính đầy máu rơi xuống sàn, Khánh Thiên ôm lấy cánh tay đang chảy máu của mình khi bị một con dao lia trúng, nét mặt nhăn lại vì đau.

-Cậu đã làm con trai tôi bị thương, tôi sẽ nhớ vết thương trên người nó và trả lại cho cậu bất cứ lúc nào, thậm chí ngay bây giờ.

Gia Ngọc đứng trước cửa, nét mặt lạnh lùng pha sự tức giận lên tột đỉnh, ánh mắt sắc bén như dao đáng sợ nhìn trừng vào Khánh Thiên.

Thiên vội nắm lấy tay Hà Anh đi khỏi đây một cách nhanh chóng, nhưng Hà Anh không chịu đi, ánh mắt động nước hiện rõ sự lo lắng nhìn Minh, cô muốn ở lại bên Minh xem cậu như thế nào nhưng cô không thể thoát khỏi bàn tay rắn chắc kia.

-Gia Minh... thả tôi ra...

Hà Anh gào thét trong nước mắt và bị Khánh Thiên kéo đi.

-Chú Gia Ngọc! Gia Minh...

Hoàng Dương hét hoảng khi thấy Gia Minh đang nằm bất tỉnh, máu chảy thành vũng dưới sàn, cậu vội chạy tới.

-Mau đưa Gia Minh vào phòng y ngay.

Gia Ngọc nói giọng đều đều, nét mặt vô cùng lo lắng khi thấy nhiều vết thương trên người Gia Minh. Anh cùng hoàng Dương mau chóng đỡ Gia Minh đi

xuống phòng y ở dưới tầng hầm.

Gia Minh được đặt nằm trên giường bệnh trắng muốt với tư thế nằm sấp, vì vết thương ở sau lưng, tay ghim ống truyền dịch. Gia Ngọc đeo bao tay vào ngồi xuống ghế, tập trung xử lý vết thương và khâu lại một cách cẩn thận, sau đó lau sạch máu trên người Gia Minh. Anh đứng dậy tháo bao tay bỏ vào sọt rác rồi đi tới tủ âm tường kéo ra, lấy chiếc áo sơ mi trắng đi lại nhẹ nhàng mặc vào người Gia Minh, anh lật người Gia Minh lại để gài nút áo cho Minh. Anh cảm thấy có lỗi khi đã để con trai mình như thế này.

- Con xin lỗi vì không thể giúp được gì mà còn để Minh bị như vậy.

Hoàng Dương ngồi ở chiếc ghế tựa cúi mặt xuống, hai tay đan chéo đặt lên gối.

- Nếu như con không nghe lời Minh thì em ấy đã không bị như vậy. Minh không muốn con xảy ra chuyện gì nên đã tự mình giải quyết tất cả.

Hoàng Dương tiếp lời nói với giọng nghẹn lại, một giọt nước mắt rơi xuống mặt sàn kính. Cậu đang tự dằn vò và trách bản thân mình.

Gia Ngọc đi lại gần chỗ Hoàng Dương, khẽ đặt tay lên vai cậu an ủi. Anh hiểu Hoàng Dương đang nghĩ gì.

- Con không có lỗi, Minh chỉ muốn tốt cho con. Chú nghĩ, con nên chăm chỉ học hành còn mọi việc chú sẽ tự mình giải quyết. Con đã giúp chú nhiều rồi, chú không muốn con gặp nguy hiểm như lần trước.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp, nét mặt vô cùng lạnh nhạt.

– Nhưng con chỉ muốn giúp chú thôi mà.

– Con giúp chú bao nhiêu đó là đủ rồi.

...

Tại căn phòng mật:

Di ngồi trên chiếc ghế xoay với dáng vẻ như một nữ hoàng đầy vẻ uy lực, trong căn phòng tối chỉ có duy nhất ánh sáng của chiếc đèn neon rơi xuống ngay chính giữa phòng. Trên tay cô cầm một cành hoa hồng đỏ tươi còn đọng nước trên cánh hoa, cô khẽ đưa lên mũi ngửi.

“Cạch”

Tiếng mở cửa, Nguyễn Khôi từ ngoài đi vào ngồi phịch xuống ghế đối diện với Di, nét mặt vô cùng bức tức.

- Trông nét mặt của anh không được tốt nhì?

Di mỉm cười nói, ánh mắt hiện rõ sự bí hiểm. Cô đặt cành hoa hồng xuống bàn cầm lấy chai rượu vang đỏ rót vào hai cái ly rồi đem tới chỗ Nguyễn Khôi. Cô nâng ly rượu uống vài ngụm rồi đi vòng xung quanh căn phòng.

- Thật sự chồng cô trở thành cổ đông và nhà đầu tư lớn nhất sao? Không thể nào?

Nguyễn Khôi nói giọng đều đều, rồi cầm lấy ly rượu uống một hơi đến cạn.

- Không liên quan tới tôi.

Di trả lời với giọng băng lãnh.

- Không nói chuyện đó nữa. Giữa chúng ta còn chuyện gì phải thỏa thuận nữa sao? Hình như thắng thua cũng phân rõ rồi mà.

– Thật như vậy sao?

Di bình thản trả lời, nhếch môi cười nhạt.

– Khoan, vừa rồi tôi cũng nói câu này với chồng cô và cách trả lời của hai người như nhau. Thật kì lạ!

- Đừng nhắc đến anh ta trước mặt tôi. Mà thắng hay thua cũng phải đợi có kết quả mới biết được. Hôn nữa chủ tịch lại tự mình vứt đi quân bài tốt là Hoàng Gia Ngọc. Nếu ngay từ đầu, ngài tạo ra trò chơi đó chỉ để trả thù anh ta thế thì tại sao ngài không lợi dụng bộ não thông minh của anh ta chứ? Vậy nên bây giờ mới có thể nói đã đến lúc thỏa thuận phân chia lợi nhuận rồi.

Di nói giọng đều đều, vẫn giữ nguyên nụ cười với vẻ ma mị, không ai có thể biết cô đang suy tính chuyện gì.

- Cho nên nói một cách đơn giản, trước hết coi như Gia Ngọc trắng tay, sau đó phân chia tài sản và cả lợi nhuận có được trong một tháng qua cho cô? Tại sao tôi phải làm như vậy?

Nguyễn Khôi nói giọng khinh khỉnh, ánh mắt khó hiểu nhìn Di.

-Anh có nghe nói “đập nổi chìm thuyền” bao giờ chưa?

Di nói giọng nhẹ nhàng rồi đi lại gần chỗ Nguyên Khôi đang ngồi đặt ly rượu xuống, chống tay lên bàn nhìn hấn ta với ánh mắt chứa đầy gai nhọn rồi tiếp lời:

-Nghĩa là đập vỡ nổi dùng để nấu com trên chiến trường. Đục lỗ để chìm con thuyền bản thân sẽ ngồi khi quay về.

-Đúng vậy! Tiếp theo cô Rose phải làm thế nào mới tốt đây? Bụng thì đói, con thuyền quay trở về cũng đã bị chìm.

Nguyên Khôi nói rồi cười lớn, cầm lấy chai rượu rót đầy ly và tiếp tục uống.

-Không sao cả! Thứ cho tôi mạo muội, nổi mà tôi đập vỡ là nổi của ngài chủ tịch đấy, thuyền mà tôi đục chìm cũng là thuyền của ngài. Một tháng qua, vì để giảm bớt thành viên tài giỏi trong tổ chức CMI mà ngài cho người giết hết, dốc sức vào việc đưa những tên kém trí tuệ của AS khiến cho cổ phiếu của C&C và Đông Dương giảm giá. Thực ra tôi cũng đóng góp không ít công sức vào việc đó.

Di vẫn nói giọng vừa rồi, cầm lấy cành hoa hồng ngắt từng cánh một. Cái nụ cười mà mị đó vẫn giữ trên môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình chiếu đang hiện số lượng thông kê tăng giảm của cổ phiếu trong một tháng qua.

-Nhìn từ một góc độ khác, có thể gọi là cùng với chủ tịch phá hoại cả tập đoàn này.

– Sao cơ? Cùng nhau hủy hoại cả tập đoàn này?

Nguyên Khôi dừng lại việc uống rượu, nét mặt không khỏi thắc mắc về những gì Di đang nói.

-Tuy vẫn chưa công khai. Nhưng nếu như ngày mai công bố việc cổ phiếu rớt giá và sự trì trệ trong việc đáp ứng nhu cầu bên lĩnh vực thương mại điện tử, tôi sẽ công khai công khai thành tích và tỉ lệ mất nợ tong tháng qua. Chắc có lẽ, chủ tịch bất ngờ lắm đây.

Nét mặt Nguyên Khôi trở nên nghiêm trọng khi nghe Di nói. Trong đầu anh ta nghĩ, không lẽ hấn ta đã bị Di lợi dụng một cách khôn ngoan mà không hề hay biết, vì trước đó nhờ có sự giúp đỡ của Di hấn ta mới có được vị trí hiện giờ, chỉ vì trong tay có được tất cả mọi thứ từ tay Gia Ngọc. Nhưng hấn vẫn không hiểu tại sao Di có thể làm được như vậy? chắc chắn phải có sự giúp đỡ của ai đó?

-Chúng khoán, cơ chế tạm dừng giao dịch có điều kiện, công cụ mới quản lý tiêu diệt rủi ro. Những điều này tôi đều có thể đảm bảo với ngài... ha ha...

Di nói rồi cất giọng cười đều cợt trước mặt Nguyên Khôi.

Hấn ta tức giận nắm chặt lấy ly rượu nghiêng rỗng nhưng không thể làm gì, đôi đồng tử giãn rộng nhìn thẳng về phía Di.

-Giờ ngài đã biết, nổi mà tôi đập vỡ và thuyền mà tôi đục chìm rốt cuộc là của ai rồi chứ? Thế nào, bây giờ ngài đồng ý để tôi ngồi lên thuyền của ngài hay chưa?

– Vậy là ngay từ đầu, cô vì muốn lấy lại vị trí đã mất của Hoàng Gia Ngọc nên mới dàn dựng vở kịch tự tử để chọn tôi làm chỗ dựa...

– Tất nhiên... nếu những thứ Gia Ngọc có được nằm trong tay tôi thì kịch bản sẽ lại hơi khác đúng không? Cho dù thế nào, cũng cảm ơn ngài đã không phải khiến não của tôi phải làm việc hết công suất.

– Cô đúng là không quả danh là bông hồng lai, bên ngoài ra vẻ thánh thiện nhưng thực chất bên đầy gai nhọn. Đến nổi đẩy chồng mình vào thế trắng tay, thật sự tôi đã xem thường cô quá rồi.

Nguyên Khôi thả ly rượu xuống bàn, giọng cười để che đi sự tức giận đang bộc phát bên trong.

-Tôi cho ngài hai sự lựa chọn, một là tôi có quyền điều khiển kiểm soát lợi nhuận của tập đoàn và ngài vẫn giữ được vị trí chủ tịch của mình, hai là mất hết tất cả.

...

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Trời đã nửa đêm nhưng cơn mưa vẫn rơi không ngớt và ngày càng to hơn cùng với cơn gió đang gào thét dữ dội. Gia Ngọc gấp chiếc ô lại, đứng trước cửa phòng của Di hiện tại đang ở. Anh lấy thẻ màu đen quét qua ổ khóa cảm ứng, cánh cửa tự động mở ra, vì anh nắm quá rõ thiết kế các căn phòng ở

đây nên chuyện mở khóa không làm khó được anh.

Gia Ngọc bước đi chậm rãi vào trong rồi khóa chặt cửa lại. Trong căn phòng hơi tối chỉ le lói thứ ánh sáng của chiếc đèn ngủ. Trên chiếc giường với tấm nệm trắng tinh có một bó hoa hồng đỏ còn tươi, anh đi tới ngồi xuống nhẹ tay sờ lên những hoa hồng đó với nét mặt không thể hiện cảm xúc nào.

Trong khi tiếng nước từ vòi hoa sen chảy xối xả trong phòng tắm, Di cảm thấy vô cùng thoải mái. Vừa rồi, khi đối diện với Nguyên Khôi cô cảm thấy có chút lo sợ vào lúc đó khi chỉ có một mình.

Chợt tiếng chuông điện thoại của Di đặt ở trên bàn reo lên, vì đang ở trong phòng tắm nên cô không biết có người gọi. Gia Ngọc thấy màn hình điện thoại của Di sáng lên và run, trên đó có hiện tên người gọi là quản lý Daviss. Anh thấy thắc mắc nên nhắc máy nghe nhưng không trả lời.

- Alo, cô Di. Tôi đã gửi tài liệu qua tài khoản twitter mà cô cần. Cô đã vất vả nhiều rồi, tôi nghĩ cô không nên gánh hết mọi việc một mình như thế, cô nên nói với cậu chủ Hoàng Gia Ngọc thì sẽ tốt hơn. Tôi biết cô làm như vậy là muốn giúp cậu chủ nhưng cô quá liều lĩnh, tôi sợ những điều cô đang làm sẽ khiến cô phải hối hận sau này. Alo... cô có nghe tôi nói gì không?... alo...

Gia Ngọc tắt máy, nét mặt anh có chút ngạc nhiên khi nghe cuộc điện thoại vừa rồi. Không cần phải suy nghĩ thêm nữa, anh biết cô sẽ không bao giờ phản bội anh, anh đã hiểu được lý do mà Di làm như vậy nhưng anh sẽ im lặng không nói gì mà chỉ theo dõi và quan sát những gì cô làm. Anh để điện thoại lại chỗ của rồi đi tới bàn làm việc xem thử và anh không quên mã hóa camera để tránh sự phát hiện.

Vừa lúc, Di từ trong phòng tắm đi ra trên tay cầm khăn và lấy tóc ướt, cô mặc bộ váy maxi trắng dài. Chợt Di đứng hình khi thấy một dáng vẻ vô cùng quen thuộc, nét mặt cô vô cùng bất ngờ, giọt nước mắt từ hoen vô thức tuôn rơi, cô không thể kìm nén được cảm xúc của mình chạy tới vòng tay ôm chặt lấy Gia Ngọc từ phía sau. Cô khóc nức lên thành tiếng, giọt nước mắt thấm vào chiếc áo sơ mi của Gia Ngọc.

Gia Ngọc có chút giật mình làm rơi xấp tài liệu cầm trên tay xuống bàn. Anh có thể cảm nhận được vòng tay ấm áp của người vợ cùng với mùi hương hoa hồng quen thuộc mà cô hay dùng. Anh nắm lấy tay Di buông nhẹ cô ra rồi quay người lại ôm chăm lấy cô.

- Em nhớ anh, Gia Ngọc. Xin lỗi anh, thật sự xin lỗi. Em làm như vậy vì không muốn anh và Gia Minh vì cứu em mà phải đánh cược cả tính mạng, em rất lo lắng cho đứa con gái nhỏ của mình nhưng em không thể làm gì cho con bé.

Di vừa nói vừa khóc, cô tự trách bản thân mình vì những điều cô làm khiến Gia Ngọc bị tổn thương.

Gia Ngọc đưa tay vuốt lấy mái tóc còn ướt của Di. Chợt anh cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường, cơn đau tim đến một cách bất ngờ khiến anh không kịp trở tay. Anh vội đẩy nhẹ Di ra nhìn cô với ánh mắt chứa đựng cảm xúc, anh cố gắng chịu đựng để không lộ ra, đưa tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô rồi trầm giọng nói:

- Anh hơi khát, có thể lấy cho anh ly nước được không?

- Vậy anh chờ em một lát.

Di mỉm cười gật đầu đáp, quay người đi vào trong rót nước.

Nhân lúc Di đi, Gia Ngọc nhanh chóng lấy hủ thuốc trong túi áo, mở nắp đổ vào tay vài viên rồi cho vào miệng uống một cách nhanh nhất có thể. Anh đi tới ghé sofa ngồi xuống thở gấp rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Anh không muốn cho Di biết anh bị bệnh tim vì anh sợ Di sẽ lo lắng và bắt ép anh đi phẫu thuật trong khi mọi chuyện chưa được giải quyết xong.

Di mang ly nước lọc ra đặt lên bàn rồi đi tới ngồi bên cạnh Gia Ngọc tựa vào vai anh một cách nhẹ nhàng. Gia Ngọc không phản ứng gì chỉ đưa tay quàng qua, nét mặt lạnh lùng nhưng thể hiện được sự quan tâm và nỗi nhớ.

- Như thế này thật tốt! Em sợ đến khi mặt trời mọc thì chúng ta lại không được như thế này nữa.

Di nói giọng đều đều, nét mặt hiện rõ sự thoáng buồn.

- Mọi thứ sẽ trở lại như cũ thôi. Anh muốn ngủ cùng em một lát được không?

Gia Ngọc nhìn Di nói giọng trầm thấp.

Gia Ngọc và Di đều nằm trên chiếc giường trắng muốt, Di tựa vào người Gia Ngọc nhắm mắt lại và cô cảm thấy vô cùng an toàn, không còn trống trải nữa. Gia Ngọc không nhắm mắt mà chỉ nhìn vào một điểm nào đó trong căn phòng này, anh sợ khi nhắm mắt lại sẽ ngủ thiếp đi không bao giờ tỉnh dậy. Trong đầu anh luôn quần con ác mộng không ánh sáng, âm thanh trong khoảng không chính là tiếng súng, âm thanh la hét và kêu thét cộng hưởng dưới bầu trời đen, cơ thể và tâm trí tựa băng giá. Tiếp tục chạy cả khi hơi thở của anh chạm tới bờ vực đồ gục, bắt lấy tay anh không ai chiếm được nhưng sẽ ổn thôi. Anh không thể dừng lại ngay cả khi bị thương, anh sẽ không bao giờ gục ngã cho đến khi chết đi. Nếu anh tiếp tục chạy không chút nghỉ ngơi, không chút nào. Cảm giác như sắp có điều gì đó vụt qua ngay trước mắt anh. Lý do để anh sống, ý nghĩa của sự tự do chính là điều anh khám phá trong tình cảnh eo hẹp này. Anh sẽ bảo vệ gia đình của mình bởi chính điều đó, nếu có tia sáng lóe lên thì đó chính là người quan trọng nhất đối với anh. Xin chúa đừng thử thách anh, chúa đã trao cho anh rất nhiều không phải chính là Người nên dừng lại hay sao? Không còn nước mắt, đừng thử thách anh thêm nữa. Người nói rằng mọi loài đều hưởng cuộc sống công bằng như nhau nhưng tại sao Người lại tiếp tục đưa anh vào khoảng thời gian khó khăn như vậy? Anh không thể cười hạnh phúc như bao người khác.

- Anh chưa ngủ sao?

Di mở mắt ngược mặt nhìn Gia Ngọc nhẹ giọng hỏi khi thấy anh cứ trần trọc này giờ.

-Chỉ lạ chỗ thôi, em ngủ tiếp đi.

Gia Ngọc trả lời với giọng trầm thấp rồi quay người ôm lấy Di thật chặt.

...

Sáng tại bờ sông Crytal gần biệt thự Cube.

Sau cơn mưa trời lại sáng, thời tiết sáng sớm vô cùng trong lành và mát mẻ. Cánh rừng thông cùng với những bụi hoa hồng gai động đậy với những giọt nước mưa. Vì là sáng sớm nên nơi này vô cùng vắng vẻ, không khí cũng trở nên im lìm. Gia Minh ngồi một mình ở dưới bãi cỏ xanh với tư thế một duỗi, một chân co. Tựa mình vào gốc cây thông to gần đó, cậu hít một hơi thật sâu và phả ra một tiếng thở dài. Cậu cảm thấy ở đây vô cùng thoải mái. Nét mặt cậu tuy tái nhợt nhưng không có gì ngăn cản được sức hút của hoàng tử 4D.

Minh đã tỉnh dậy từ rất sớm, không muốn làm phiền Hoàng Dương vì anh ấy đang say giấc ngủ do đã quá thấm mệt, một phần ở trong phòng y ngọt ngào và nồng nặc mùi cồn nên cậu ra ngoài đi dạo để cảm thấy tốt hơn. Vết thương đang sưng lên khiến cậu cảm thấy đau rát do cử động.

Cậu nhìn thẳng về phía mặt sông Crytal với ánh mắt sâu thẳm, dường như sâu trong ánh mắt đó như đang hiện bóng dáng của ai đó mà cậu xem là quan trọng ngoài gia đình. Giống như một nhánh cây tự mình sinh trưởng, đối mặt với một mảnh hoang vu giống như cậu hiện giờ, ở một nơi không một ai để ý tới. Ôm ấp từng chút khát khao cuối cùng lại ở một phương xa kia với bức tường cao tàn khốc. Dấu vết lại vết thương cũng chỉ có thể bị che giấu. Cậu muốn nắm tay cô gái ấy để vẽ thành một vòng tròn, là có thể sẽ chia duyên phận không trọn vẹn này. Đặt ước mơ của cô gái ấy cạnh cậu. Cậu nghĩ chỉ cần kiên trì một chút, cương quyết một chút hạnh phúc sẽ ngày càng đến bên cạnh cậu bởi cậu chẳng thể nào sống thiếu cô ấy và gia đình.

Giống như bị thủy triều cuốn trôi, muốn rời biển khơi đầy khắc nghiệt cậu dần cảm thấy mệt mỏi khi đến tận cùng mà chẳng thấy kết thúc. Cậu khép đôi mắt lại cảm giác như cô gái ấy đang ở bên thấp lèn những tia sáng rực rỡ, dẫn cậu về những ngày tháng khi đó, cho cậu sự an ủi mặc kệ con đường ấy có bao xa. Khi cô ấy vươn đôi tay ra, nhận lấy lời khuyên của cô ấy khiến cậu có thêm dũng khí để đối mặt hết thảy với những đau thương dẫu cậu có bao nhiêu mệt mỏi, cậu vẫn tuyệt đối không lùi bước.

-Gia Minh, sao lại ngồi ở đây vậy?

– Hà Anh!

Gia Minh chợt mở mắt khi nghe thấy giọng nói của Hà Anh, nét mặt cậu có chút ngạc nhiên khi Hà Anh đang đứng trước mặt cậu.

Hà Anh đi tới ngồi cạnh Gia Minh. Cô đã rất lo lắng cho Minh từ tối qua khi nhìn thấy cậu bị chém một nhát sau lưng, lúc đó cô chỉ muốn ở bên cạnh cậu nhưng không được. Và sáng ra cô đã ngay lập tức chạy tới gian nhà kính để xem tình hình của cậu nhưng khi tới thì không thấy cậu đâu, vội chạy ra ngoài để tìm thì thấy cậu đang ngồi một mình ở gần sông Crytal.

-Tại sao anh không ở trong phòng cho khỏe, ra đây làm gì? Thời tiết sáng sớm lạnh như thế này rất dễ bị cảm lạnh.

Hà Anh nhẹ giọng nói, ánh mắt lo lắng nhìn Minh.

-Chỉ muốn hít thở bầu không khí nơi đây, bên trong ngọt ngào.

Gia Minh nói giọng trầm thấp, ánh mắt nhìn ra ngoài mặt nước trong xanh ngoài kia, nét mặt không thể hiện một cảm xúc nào chỉ đơn giản là vẻ lạnh lùng.

Bầu không khí trở nên im lặng khi hai người không ai nói gì. Gia Minh chống tay đứng dậy rồi đưa tay về phía Hà Anh trầm giọng nói:

-Đi dạo?

Hà Anh không nói gì gạt đầu đáp, nắm lấy bàn tay của Minh đứng dậy bước đi cùng cậu trên bãi cát gần bờ sông. Mái tóc cô bay lòa xòa trong gió, nét mặt trở nên thoáng buồn, sâu trong ánh mắt cô đang chứa đựng giọt nước mắt nhưng cô không để nó tuôn trào trước mặt người con trai này. Cô chợt cảm thấy mệt mỏi khi không dứt được những cảm xúc kìm nén bên trong. Tỏa ánh sáng dịu nhẹ của mặt trời đang mọc, cô muốn giữ lấy, muốn chạm tay vào khuôn mặt cậu nhưng không thể. Cô tự hỏi: “Anh đã sẵn sàng chưa?” cô vẫn đang nhìn cậu và con tim cô loạn nhịp. Cô không thể nhìn thấy cảm xúc của cậu ngay lúc này, càng muốn con tim cô càng đau. Cô không thử giữ nó, không thể đạt được nó và không thể giữ được nó trái tim của người con trai ấy. Và cô lại đặt cho mình câu hỏi: “Đây là chuyện tình không hồi kết ư?” cô đã bật khóc khi nghĩ như vậy suốt đêm qua.

Hà Anh chợt dừng bước, buông nhẹ tay Gia Minh ra khiến cậu có chút bất ngờ, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

-Chúng ta nên kết thúc tại đây thôi.

Hà Anh nói giọng đều đều, nhìn thẳng vào ánh mắt đen huyền với vẻ mặt nghiêm túc.

-Tại sao?

Gia Minh nhìn Hà Anh hỏi, nét mặt cậu ngạc nhiên khi nghe cô nói, cậu có cảm giác tim mình như lệch đi một nhịp, tại sao lại cảm thấy đau thế này.

- Cảm ơn và xin lỗi anh, Gia Minh. Có lẽ chúng ta nên dừng lại thì sẽ tốt hơn. Em và anh thuộc hai thế giới khác nhau.

- Có phải vì tôi?

- Không! Chỉ đơn giản là một mối thù. Chúng ta sẽ không gặp nhau nữa và cũng không muốn gặp lại. Em sẽ quên đi những gì về anh và trở lại với vị trí ban đầu. Em không muốn yêu con trai của kẻ thù.

- Kẻ thù sao? Vậy ngay từ đầu, em còn giúp ba tôi mình oan làm gì?

Gia Minh găm giọng nói, nét mặt lạnh lùng đến đáng sợ khi nghe Hà Anh nói.

- Lúc đó, em không biết gì nên mới giúp gia đình anh nhưng em đã nhận lại được những gì chứ? Vẫn ở đó thôi! Nếu ba anh không tống ba em vào tù thì ba em đã không thành người độc ác như vậy, không bỏ rơi em và không giết mẹ em.

Hà Anh nói giọng nghẹn lại, trừng mắt nhìn Minh với sự oán hận cố ngăn dòng cho dòng nước mắt không chảy ra.

- Chỉ vì tôi là con của kẻ thù nên em mới như vậy đúng không? Nhưng tôi không hối hận khi được sinh ra làm con của ba tôi, Hoàng Gia Ngọc.

Dứt lời, Gia Minh quay người đi khỏi đây, nét mặt không thể hiện một cảm xúc nào. Người con gái đã vô tình đâm nhát dao vào tim cậu, nếu ngay từ đầu cậu biết cái kết cho chuyện tình này thì cậu đã không cố gắng tìm cách để bảo vệ đó.

Hà Anh quay lưng bước đi không quay lại nhìn Gia Minh, những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hốc hác. Thật sự cô đã khóc rất nhiều vì không muốn điều này xảy ra nhưng cô làm như vậy sẽ tốt cho cuộc sống của Gia Minh khi không có cô. Giờ cô cảm thấy tim mình đau như cắt chỉ muốn moi nó khỏi lồng ngực ngay lập tức. Cô sẽ cố gắng chịu đựng để giữ lấy những kỉ niệm tốt đẹp mà cô và Gia Minh có được trong thời gian ngắn ngủi. Khi được ở bên cạnh Gia Minh cô thấy được hạnh phúc biết bao, cô đã từng mơ về tương lai tốt đẹp của cô và cậu ấy. Khi ở bên cậu ấy, cô có thể mỉm cười vui vẻ mặc dù chỉ rất ít. Giá như người con trai đó hiểu được con tim cô, cậu có cảm nhận được điều cô đang làm.

Gia Minh đi một cách thần thờ trên con đường qua cánh rừng thông về gian nhà kính. Nét mặt cậu vẫn vậy không cảm xúc gì, ánh mắt như người vô cảm nhìn về phía trước. Giờ cậu cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong lòng pha trộn những cảm xúc lẫn lộn khiến cậu cảm thấy như muốn xé nát nó ra.

Bỗng nhiên, Minh nghe tiếng xào xạt trong cánh rừng thông, cậu có cảm giác dường như có người đang theo dõi cậu. Cậu cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể quan sát xung quanh thì bất chợt cậu bắt gặp có kẻ chạy thoảng qua mấy cái cây thông và bụi hoa hồng giống như những cái bóng đen lướt qua.

“Pằng”

Một phát súng vang lên khắp cánh rừng, viên đạn sượt qua tay Gia Minh khiến cậu giật mình và cảm thấy đau rất. Cậu ôm lấy cánh tay đang chảy máu của mình nhìn bọn chúng đang đứng bao vây lấy cậu. Những tên đó đều mặc đồ đen che kín mặt, trên tay cầm kiếm và súng chia về phía cậu. Cậu cũng phần đoán ra bọn chúng đều là người của AS vì chúng đều mang kí hiệu của tổ chức. Lần này bọn chúng lại muốn truy sát cậu và bắt làm con tin để đe dọa ba cậu đây. Nét mặt cậu vẫn giữ bình tĩnh hết mức có thể để tìm cách đối phó với những tên sát thủ này.

Những tên sát thủ đều đồng loạt xông lên làm cậu không kịp trở tay phản lại. Cậu vừa đánh gục được một tên thì tên kia đã xông tới đá mạnh vào vùng bụng khiến cậu ngã mạnh xuống đất trúng vào bụi hoa hồng gai, nét mặt hiện rõ sự đau đớn. Vết thương sau lưng bị rách khiến máu túa ra loan lổ ra áo sơ mi trắng.

- Cậu chết chắc rồi. Mau bắt cậu ta lại.

Một tên gần giọng nói.

Minh chưa kịp đứng dậy thì một tên đã cầm súng chia thẳng về phía cậu, cậu đỡ người khi nhìn hòng súng đang nhắm vào mình và cậu đành chấp nhận theo bọn chúng vì nếu cậu có phản kháng hay bỏ chạy đi chẳng nữa thì cũng sẽ không bao giờ nhanh hơn viên đạn bay cả.

“Pằng... pằng... pằng...”

Những tiếng súng vang lên liên hồi, chẳng mấy chốc những tên sát thủ đều ngã lăn ra chết tức tưởi. Và chủ nhân của phát súng này không ai khác chính là Gia Ngọc.

- Ba, mẹ!

...

Tại gian nhà kính.

Gia Minh đang ngồi bất thần trên giường bệnh để Gia Ngọc xử lý và băng bó lại vết thương, nét mặt cậu tái nhợt thắm đẫm mồ hôi vì cảm thấy đau đớn do bị thương nhưng bên trong còn đau hơn gấp bội lần, ánh mắt đen huyền trở nên lạnh lẽo.

Di Linh thì đứng ngược mặt nhìn anh trai này giờ không rời mắt, nét mặt vô cùng ngây thơ. Linh được ông quản lý Daviss lén đưa vào đây vì không thể chịu nổi sự cứng đầu và độ nhõng nhẽo của nhỏ. Nhỏ đã khóc, nài nỉ hai vợ chồng Duy và Vy kể cả ông Daviss đòi gặp ba mẹ cho bằng được.

-Đau lắm phải không anh hai?

Di Linh nói giọng trong trẻo, ánh mắt đen to tròn nhìn Minh. Nhỏ tiến sát lại gần Minh, đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên tay anh trai như muốn an ủi. Linh nhìn những vết thương trên người anh trai dính đầy máu mà nhỏ cảm thấy có chút lo sợ.

-Phải, rất đau.

Minh trầm giọng nói, ánh mắt dường như trở nên vô cảm không cảm xúc sau chuyện xảy ra vừa rồi. Cậu cảm thấy chán ngấy cái nơi này lắm rồi, cậu chỉ muốn quay trở về căn nhà trên ngọn đồi gió gần biển thôi.

Gia Ngọc đang tập trung khâu lại vết thương bị đạn bắn ngay tay của Gia Minh, rồi băng bó lại một cách cẩn thận. Anh cảm cái gấp để gấp những cái gai của hoa hồng ra khỏi người của cậu. Nét mặt hiện rõ sự lo lắng khi Gia Minh liên tục trở thành mục tiêu tấn công của chúng. Nhìn vết thương trên người Minh mà anh cảm thấy xót xa và có lỗi.

-Đến khi nào mới kết thúc đây ba, mẹ? Con mệt mỏi lắm rồi.

Gia Minh nói giọng như nghẹn lại, cậu cảm thấy bây giờ hoàn toàn bất lực, ánh mắt đọng lại những giọt nước mắt sắp rơi xuống.

-Mọi chuyện rồi cũng sẽ trở về vị trí ban đầu của nó thôi, con đừng lo. Mẹ xin lỗi vì để các con phải chịu khổ như thế này.

Di nói giọng nhẹ nhàng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Minh. Cô vòng tay ôm lấy cậu, cô hiểu con trai cô đang nghĩ gì vì cậu đã trải qua nhiều sự đau đớn và sỉ nhục của bọn bè cùng ở trường khi bị tin đồn làm ảnh hưởng.

-Con đã làm gì sai sao?

Di im lặng không nói gì vì cô không biết nên trả lời Minh như thế nào, cô nghĩ cậu đã chịu áp lực quá lớn nên có suy nghĩ về việc làm của mình.

-Mọi thứ sẽ kết thúc vào tối mai.

Gia Ngọc nói giọng trầm thấp, nét mặt lạnh lùng đến sự đáng sợ. Trong đầu anh đã vạch ra kế hoạch cụ thể để đưa Nguyên Khôi vào vòng pháp luật.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Hà Anh bước đi lững thững trên dãy hành lang dài không biết mình đang đi ở chỗ nào. Nét mặt cô vô cùng buồn bã sau chuyện vừa rồi, ánh mắt đỏ hoe vì khóc. Bây giờ cảm thấy trong lòng quặn đau giống như đang vỡ ra từng mảnh, đầu cô hoàn toàn trống rỗng, thật sự cô không biết mình nên làm gì và sẽ đi về đâu?

Cô cứ thế bước đi chậm rãi rồi chợt đứng khựng lại khi bị Khánh Thiên chắn ngang ngay trước mặt khiến cô có chút giật mình, nhưng cô không quan tâm mà đi sang một bên lướt qua mặt Khánh Thiên.

-Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát được không? Lần này tôi nói chuyện nghiêm túc liên quan đến tiểu thư.

Khánh Thiên nói giọng đều đều, mắt nhìn về hướng Hà Anh nhưng không thấy được biểu cảm của cô.

Hà Anh chợt dừng bước khi nghe Khánh Thiên nói, cô quay người lại nhìn anh ta với ánh mắt vô cảm không chứa một tia cảm xúc nào rồi cất giọng nói:

-Ồ đây sao?

— Không! Nói chuyện ở đây không tiện, tôi sẽ đưa cô đến một nơi.

Khánh Thiên nói giọng đều đều rồi đưa Hà Anh đi đến tòa nhà Cube, căn phòng mật trên tầng cao nhất của tòa nhà.

Nét mặt Hà Anh vô cùng ngạc nhiên pha sự tức giận khi thấy Nguyên Khôi đang đứng đó. Cô quay lại gần căng đôi đồng tử nhìn Khánh thiên rồi vung tay tát mạnh vào mặt anh ta một cái “chất”.

-Anh muốn nói chuyện liên quan tới tôi là ông ta sao?

Hà Anh gằn giọng nói pha sự giận dữ.

- Vì tôi biết em không muốn gặp chủ tịch, nên tôi đã phải nói dối để đưa em tới.

Khánh Thiên giải thích cho cô nghe, nét mặt tỏ ra có lỗi.

- Thôi đi! Con người anh vốn dĩ giống như ông ta thôi, độc ác và đầy toan tính. Đừng để tôi thấy anh lần nào nữa.

Dứt lời, Hà Anh quay người đi nhanh khỏi đây. Nhưng khi vừa bước tới cửa thì cô đứng lại vì không thể ra ngoài do cánh cửa đã bị đóng chặt lại không mở.

Nhân lúc Hà Anh không đề ý, Nguyễn Khôi mở tủ lấy khẩu súng đen ra bóp cò “cảnh... cạch” chia thắng về phía Hà Anh, nhắm một cách chuẩn xác. Ngón trở chuẩn bị sẵn sàng bắn. Nét mặt hắn hiện rõ sự gian ác không khác loài cầm thú.

“Pằng”

- Tiểu thư Hà Anh!

“Phụt”

Khánh Thiên hét lên khi thấy Nguyễn Khôi chia súng về phía Hà Anh, cậu vội chạy tới đỡ lấy phát đạn rồi gục ngã xuống dưới nền, viên đạn ghim thẳng vào vùng bụng khiến chiếc áo sơ mi loan một máu đỏ tươi và máu không ngừng tuôn chảy. Nguyễn Khôi vô cùng bất ngờ khi thấy Khánh Thiên chạy ra đỡ đạn cho Hà Anh, người hắn ta định bắn chết chính là đứa con gái mà ông không coi ra gì, vì Hà Anh khiến hắn cảm thấy chướng mắt và một phần biết quá nhiều bí mật của hắn.

- Khánh Thiên!

Hà Anh thốt lên, nét mặt cô đờ ra khi nhìn thấy Khánh Thiên bị bắn nói đúng hơn người bị phải là cô chứ không phải Thiên. Cô vội khụy xuống nâng người Thiên, tay chặn lấy vết thương để máu không chảy ra, nước mắt chột tuôn rơi khi thấy nét mặt của Thiên trở nên tái nhợt và thờ ơ.

- Tại sao anh lại đỡ đạn cho tôi chứ? Anh ráng lên, để tôi gọi người tới đưa anh tới khu B.

Hà Anh nói giọng nghẹn lại, cô cảm thấy vô cùng rối trí không biết nên làm gì.

- Không cần đâu tiểu thư, đây có lẽ là số phận của tôi phải gánh lấy. Thật sự tôi không phải là người độc ác và toan tính như em nghĩ đâu, tôi cũng muốn trở thành một con người bình thường nhưng do cuộc sống đưa đẩy khiến tôi thành con người như thế.

Khánh Thiên cố gắng nói, máu trong miệng học ra liên tục, ánh mắt nhìn Hà Anh chứa đựng những cảm xúc lẫn tình cảm. Khánh Thiên vốn dĩ là một chàng trai hiền lành và tốt bụng. Vì mang ơn sự giúp đỡ của Nguyễn Khôi khi hắn đã giúp cậu có được công việc và chỗ đứng vững chắc trong AS, hắn nói gì anh cũng đều làm kể cả giết người và thực hiện một cách nhanh chóng, nên tính cách của cậu trở nên thay đổi thành một con người máu lạnh và mưu mô.

- Sao anh ngốc thế?

Hà Anh nói, khóc nức lên thành tiếng, cô cảm thấy có lỗi và tự trách bản thân mình.

- Khi thấy tiểu thư cười, tôi cảm thấy hạnh phúc như thế là đủ rồi. Thế nên... tiểu thư phải sống thật hạnh phúc.

Khánh Thiên nói giọng yếu ớt, mi mắt dần khép lại và hơi thở cuối cùng cũng đã tắt, cậu gục đầu vào người Hà Anh. Cô ôm lấy Khánh Thiên vào lòng, bây giờ cô thật sự có cảm giác xao động với cậu vì từ trước đến giờ cô không hề cảm tình gì với Thiên, cô có thể cảm thấy được bản chất con người thật của cậu.

- Qua thế giới mới, tôi hy vọng anh sẽ quên tôi đi và tìm một cô gái thật sự yêu anh.

Ngày hôm sau, tại tòa nhà Cube.

Ở bên trong một nơi cao cấp và sang trọng, đang diễn ra bữa tiệc hội nghị giữa các đối tác trong giới làm ăn, xung quanh đều có vệ sĩ và camera giám sát nghiêm ngặt. Mọi người đều tranh thủ nói chuyện giao lưu với nhau để tìm hiểu về lĩnh vực thế mạnh của đối bên. Đây chính là cơ hội để Nguyễn Khôi thể hiện quyền lực với chỗ đứng vững chắc không ai có thể lật đổ. Hắn ta đang rất hào hứng với những cái bắt tay từ các cổ đông.

- Nghe nói ai đó đã bỏ ra hơn vài tỉ USD tiền bán kim cương để mua lại một trong ba tập đoàn lớn của tổ chức CMI mà hiện tại Nguyễn Khôi đang đứng đầu.

- Vài tỉ USD hả, chẳng phải quá rẻ rồi hay sao?

- Vài tỉ USD mà rẻ sao? Đó không phải là số tiền nhỏ. Theo tôi biết, người bỏ ra số tiền lớn này để mua lại một trong ba tập đoàn kia không ai khác chính là vợ của Hoàng Gia Ngọc, nhưng người đứng ra mua là quản lý Daviss.

- Thật vậy sao? Nghe nói, Hoàng Gia Ngọc sau khi được án trắng nhưng hoàn toàn trắng tay vì bị mất hết tài sản kể cả nắm quyền đứng đầu ba tập đoàn lớn, nhưng lại trở thành cổ đông và nhà đầu tư lớn nhất. Thật khó hiểu.

Đó là những bàn tán của các giám đốc nó về những chuyện xảy ra lùm xùm khi thay đổi người điều hành. Và tất cả đều hướng về phía Nguyễn Khôi khi hắn ta bước lên trước khán đài phát biểu.

-Cám ơn các vị đã tới tham dự bữa tiệc hội nghị này. Tôi rất vui khi các ngài vẫn hợp tác với tập đoàn của chúng tôi. Bởi lẽ đó, tập đoàn này mới có thể đứng vững như vậy.

Nguyễn Khôi nói giọng đều đều với dáng vẻ đầy uy lực trước sự vỗ tay của mọi người.

Di đứng bên dưới cầm ly rượu vang đỏ trên tay nhìn Nguyễn Khôi nhếch môi cười khinh bỉ, ánh mắt bí ẩn sắc bén tựa lưỡi dao. Cô vô cùng nổi bật trong bữa tiệc khi diện một bộ váy đuôi tôm dài màu đỏ, làm tôn lên thân thái và vẻ đẹp tự nhiên không đổi theo thời gian. Tóc được bó gọn lại và khuôn mặt trang điểm đậm nét trông rất quyền lực. Cô đưa mắt nhìn xung quanh đặc biệt chú ý đến những tên trong AS, bọn chúng cứ đi lượn quanh quanh.

Còn Gia Minh thì ngồi ở bàn phía trong góc tường ít người để ý tới để tránh sự nghi ngờ, cậu không thích chốn đông người và ồn ào. Mục đích cậu tham gia bữa tiệc này để giúp ba mẹ cậu thực hiện kế hoạch để chấm dứt trò chơi ngay tại đây. Nét mặt cậu vô cùng lạnh lùng, ánh mắt không thể hiện một cảm xúc nào hoàn toàn lạnh lẽo. Cậu chỉ mặc đơn giản chiếc áo phong trắng với chiếc áo khoác da màu đen đắt tiền, cùng quần ka ki đen, chân mang đôi giày thể thao nhưng cũng thể hiện được gu thời trang cực chất. Cậu kéo sụp mũ lưỡi trai xuống che đi gần nửa khuôn mặt. Nhìn cậu thật sự rất nam tính và cuốn hút. Bây giờ, cậu chỉ ngồi chờ đợi ba xuất hiện mà thôi thì lúc đó mới thật sự bắt đầu.

-Cậu đẹp trai này, sao ngồi đây? Không tham gia bữa tiệc cùng mọi người à?

Một giọng dịu dàng phát ra từ một cô gái xinh đẹp trong bộ đầm dạ hội xuyên thấu vô cùng gợi cảm, đứng trước mặt Gia Minh, trên tay cầm ly rượu vang đỏ. Mùi nước hoa oải hương nồng nặc khiến Gia Minh cảm thấy vô cùng khó chịu do cậu khó thích ứng được mùi này vì cậu ghét nhất là mùi hoa oải hương. Cậu không hề liếc nhìn cô gái đó lấy một lần vì cậu chẳng quan tâm, nét mặt lạnh lùng vốn có.

Cô ta đã bị vẻ đẹp trai của Gia Minh làm cho cuốn hút không thể rời mắt từ lúc bước vào đây, cô ta đã để ý cậu này giờ nhân cơ hội cậu ngồi một mình nên đi tới tiếp cận, tìm cách cura đồ cậu cho bằng được.

-Nhìn cậu có vẻ ít nói. Cậu có muốn uống cùng tôi ly rượu được chứ, tôi có thể ngồi ở đây cùng cậu trò chuyện với nhau được không?

Cô ta nói, rồi tiến sát lại gần Gia Minh, quàng tay lên vai cậu một cách nhẹ nhàng.

Cậu đứng phắt dậy, đẩy chị ta ra khỏi người mình khiến cô ta giật mình suýt ngã do lỡ đâm vào phần tà váy. Vì cậu không thích ai tự tiện đụng chạm vào người cậu một cách tự nhiên như thế. Nét mặt cậu hiện rõ sự bức tức cùng với ánh mắt sắc lạnh. Cậu trừng mắt nhìn chị ta rồi nói với giọng trầm thấp:

-Mùi nước hoa của chị khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Đứt lời, Minh dứt tay vào túi quần quay người đi khỏi đây. Cậu muốn kiếm một chỗ yên lành để ngồi cũng không hề dễ chút nào.

Cô ta siết chặt tay tức giận khi nghe Gia Minh nói, cầm lấy ly rượu uống một hơi đến cạn cho bỏ tức rồi kéo váy đi chỗ khác.

Từ ngoài cửa, một cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào. Cô mặc trên người bộ trang phục váy đầm dạ hội phong cách công chúa được thiết kế vô cùng đơn giản màu xanh đen, có đính đá lấp lánh. Tóc xõa dài uốn lượn bồng bềnh cùng với lối trang điểm nhẹ nhàng làm tôn lên vẻ đẹp kiều sa của cô và không ai khác chính là Hà Anh. Cô vô cùng nổi bật khi đến đây, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nguyễn Khôi bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Hà Anh, hắn ta vội đi tới nắm tay con gái mình kéo đi đến một chỗ nào đó nói chuyện. Mọi người ở đây vô cùng thắc mắc không biết cô gái đó là ai, có mối quan hệ gì với Nguyễn Khôi.

-Mày tới đây làm gì hả? Lỡ mọi người biết mày là con của tao thì sao? Mày tới đây chỉ gây thêm phiền phức thôi, mày không thấy những tên nhà báo đây rầy ra đó à.

Nguyễn Khôi tức giận mắng Hà Anh xối xả, nét mặt hiện rõ sự giận dữ đến tột đỉnh.

-Biết thì đã làm sao? Tôi là con gái của ông mà, không lẽ ông sợ tôi làm mất mặt ông hay sao? Chứ ông không sợ tôi sẽ nói với mọi người biết rằng ông chính là hung thủ giết người, đồ tội cho bác sĩ Hoàng Gia Ngọc? Tôi chỉ muốn biết bữa tiệc dạ hội như thế nào thôi mà.

Hà Anh nói giọng đều đều, cố giữ bình tĩnh nhất có thể để không lộ ra vẻ sợ hãi vì ông ta vốn dĩ người độc ác, kể cả con gái ruột của mình mà cũng muốn giết bỏ. Nét mặt cô tỏ ra bình thản trước mặt Nguyễn Khôi không một chút lo lắng.

-Mày dám! Nếu mày hé miệng nửa lời, tao sẽ không tha cho mày đâu.

— Ông sợ sao? Ông không tin đứa con gái này chứ? Sao ông tàn nhẫn vậy? Ông yên tâm, tôi sẽ không nói gì đâu, để bữa tiệc này diễn ra tốt đẹp.

Hà Anh nói giọng đều đều rồi quay người đi vào nơi tổ chức tiệc, cô đưa tay đặt lên ngực thở một hơi nhẹ nhõm. Cô chống tay vào tường, chân cô như thể không nhắc đi nổi khi đối diện với người ba độc ác để nói những lời vừa rồi. Chợt một giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên má, cô thật sự hận ông ta vô cùng và cô sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta. Cô gạt đi giọt nước mắt rồi nắm lấy vạt váy chậm rãi bước đi, hòa trong dòng người đang nói chuyện vui vẻ với tiếng nhạc nhẹ nhàng, du dương. Đây là lần đầu tiên cô đi dự tiệc nên cảm thấy khá thú vị nhưng cũng là cuối cùng vì sẽ không còn lần nào nữa.

Trong dòng người tấp nập này, cô bắt gặp một người quen thuộc mà cô đã nói không muốn gặp lại nữa thì bây giờ cô đã vô tình nhìn thấy người con trai đó, đứng cách cô với một khoảng khá xa. Sao cô cảm thấy tim mình lại đau thế này, nước mắt lại tuôn rơi khi nhìn người con đó, chính cô đã là người đặt dấu chấm hết cho chuyện tình này.

Ánh mắt hai người nhìn nhau như người xa lạ, Gia Minh chỉ nhìn Hà với ánh mắt lạnh lẽo không còn cảm xúc gì, cậu không bao giờ quên được lời nói như đâm vào tim cậu của người con gái này. Cậu không muốn hình ảnh người con gái này ở trong đầu cậu nữa, cậu sẽ xóa hết tất cả. Cậu quay người bước đi nhanh một cách lạnh lùng và vô tình.

-Cứ như vậy sẽ tốt hơn, anh sẽ không còn nhớ tới sự tồn tại của em nữa.

Nét mặt của Hà Anh hiện rõ những nỗi đau mà cô đang chịu đựng và cùng nó trải qua trong suốt thời gian dài, có lẽ đến đây cô nên kết thúc nó được rồi. Cô sẽ cố gắng cười để chuẩn bị đi đến một thế giới thực sự thuộc về cô.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra náo nhiệt cho đến khi sự xuất hiện bất ngờ của Gia Ngọc, ai nấy đều hướng mắt ngạc nhiên nhìn anh. Gia Ngọc bình thản bước vào trong khiến Nguyên Khôi như đứng hình khi sự xuất hiện bất ngờ của anh. Anh vô cùng lịch lãm và hiện rõ khí chất đầy quyền lực, nét mặt lạnh lùng hơn bao giờ hết.

-Chào Hoàng Gia Ngọc! Đã lâu không gặp, nhìn anh vẫn như vậy không thay đổi gì nhiều.

Một vị giám đốc lên tiếng nói, tỏ vẻ lịch sự trước Gia Ngọc. Anh im lặng không nói gì, nét mặt bình thản.

-Tôi nghe nói, anh không còn làm bác sĩ nữa sau chuyện lùm xùm xảy ra với anh phải không? Tôi hơi tò mò, sao anh lại có thể trở thành cổ đông và nhà đầu tư lớn nhất cho chính tập đoàn của mình vậy?

— Không phải không làm, chỉ đơn giản muốn lấy lại tất cả những gì đã mất.

Dứt lời, Gia Ngọc đi thẳng về phía khác như đang tìm kiếm một ai đó.

Nguyên Khôi có phần bức tức khi nghe Gia Ngọc nói nhưng không thể làm gì được, hẳn ta sẽ không để Gia Ngọc lấy đi tất cả những gì mà hắn đang có được. Thật sự hắn đã đau đầu cho sự trả thù này, tốn quá nhiều thời gian.

-Ba, con ở đây.

Gia Minh thốt lên, chạy tới chỗ Gia Ngọc.

-Bây giờ, con lên tầng cao nhất của tòa nhà Cube phá hủy hệ thống bảo mật trên đó ngay vì nó chứa tất cả dữ liệu quan trọng của hắn. Sau khi hoàn thành, lập tức rời khỏi đây.

Gia Ngọc nói giọng đều đều và không quên quan sát xung quanh để tránh bị phát hiện. Anh dặn dò Gia Minh thật kỹ để không xảy ra sơ suất nào.

-Con biết rồi.

Gia Minh gật đầu đáp, rồi nhanh chóng hòa vào đám đông để đi vào trong thang máy tránh tai mắt của bọn vệ sĩ trong AS. Nhưng đang đi thì tiếng chuông điện thoại của cậu reo lên. Cậu lấy điện thoại ra xem, trên màn hình có hiện dòng chữ nhỏ "Hà Anh". Cậu chần chừ một lát rồi cũng mở máy ra nghe:

— Thật may vì anh đã bắt máy! Cũng may được nhìn thấy anh lần cuối. Chúc anh hạnh phúc, cảm ơn vì tất cả!

Gia Minh nghe Hà Anh nói chuyện điện thoại vừa rồi cậu có cảm giác rất lạ, như cô ấy sắp đi đâu đó thật xa. Nhưng cậu không quan tâm, nhét điện thoại vào túi quần tiếp tục bước đi.

-Không xong rồi ông chủ, tiểu thư Hà Anh... tiểu thư tự tử...

Quản lý Leo chạy vào nói với hốt hối, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

-Cái gì? Tự tử sao?

Nguyên Khôi gằn giọng nói, nét mặt vô cùng bất ngờ khi nghe quản lý Leo báo. Hắn định nhấc chân chạy đi thì chợt dừng lại khi dòng suy nghĩ chạy trong đầu hắn. Nếu Hà Anh chết, thì sẽ không ai biết hắn giết người lúc đó sẽ chẳng kẻ nào dám tố cáo hắn vô tội vì không có bằng chứng gì, Hà Anh chết thì cũng chẳng khiến hắn mất mát gì vì từ trước đến giờ hắn đâu xem Hà Anh là con của mình, chỉ nuôi cho có trách nhiệm để người đời không phải trách mắng gì.

Gia Minh cảm thấy tim mình như hẫng đi một nhịp khi nghe quản lý Leo nói. Cậu vội guồng chân chạy ra phía trước tòa nhà, nét mặt cậu trở nên lo lắng hơn bao giờ hết, trong lòng cậu như đang có thứ gì đó đang thiêu đốt.

Cậu vừa chạy ra thì đã thấy rất nhiều người tập trung lại xem, nhiều người đã khóc đặc biệt là quản gia và vài người giúp việc. Cậu cố giữ bình tĩnh đi lại và đẩy những người đang đứng ra, một giọt nước mắt vô thức rơi xuống khi nhìn thấy Hà Anh đang nằm đó với một vũng máu đỏ tươi. Cậu khụy xuống

nâng người Hà Anh ôm lấy cô thật chặt và lay lay người cô.

-Hà Anh, tại sao làm thế?

Cậu nói giọng nghẹn lại, ánh mắt chứa đựng những giọt nước mắt mặn chát, giờ cậu cảm thấy vô cùng đau đớn hơn bao giờ hết. Tại sao, cô ấy khiến cậu phải đau khổ thế này thà rằng cô ấy tự cầm dao đâm chết cậu, chứ nhất thiết phải khiến cậu chịu tổn thương như thế này không.

-A...

Gia Minh hét lên thật lớn trong nước mắt, làm sao cậu có thể quên được cô chứ.

Hà Anh cố đưa tay sờ lên khuôn mặt cậu, cô đã lựa chọn cái chết để giải thoát cho mình, cô đã già rồi như không nhìn thấy và không biết gì. Cô rất hận vì sinh ra làm con của người cha độc ác, nếu cô sinh ra ở một nơi khác thì có lẽ tình yêu của cô đã không như thế này. Thậm chí cô từng muốn tống bà cô vào nhà lao nhưng không thể vì ông ta đã sinh ra cô, cô e rằng nó sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa cô và Gia Minh, vì cả hai bên gia đình đều là kẻ thù của nhau. Cô không muốn có bất kì điều gì xảy ra với Gia Minh. Cô không thể ở bên cạnh cậu mà cảm thấy có lỗi vì bản thân cô chẳng còn trong sạch nữa nhưng cô thật sự yêu cậu.

Quần gia đi tới bế Hà Anh nhanh chóng đi khỏi đây, Gia Minh chỉ biết đứng thẩn người ra đó.

-Tiểu thư à, sao cô lại dại dột thế chứ? Cô làm lão già này sợ lắm không, cô không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho lão già đã nuôi cô khôn lớn chứ? Cô cố gắng lên, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện.

Quần gia nói giọng đều đều, nét mặt hết sức lo lắng, chiếc áo của ông dính đầy máu. Ông coi Hà Anh như con gái ruột của mình vì ông hiểu cô thiếu thốn tình yêu thương từ ba mẹ. Sinh ra đã không được ai nuôi nấng nên ông đã một tay nuôi cô lớn khôn và giúp cô được học hành.

-Quần gia mau đưa con tới một nơi khác đi, con không muốn ở nơi này đâu. Con rất sợ!

Hà Anh nói giọng yếu ớt rồi gục đầu vào người quần gia ngất lịm đi trong vô thức, giọt nước mắt hoen mi chảy dài.

Gia Minh quay người lững thững bước đi trong tuyệt vọng, chiếc áo phong trắng của cậu dính đầy máu, ánh mắt cậu chất chứa sự nỗi đau hơn bao giờ hết, trong đầu cậu bây giờ hoàn toàn trống rỗng chẳng suy nghĩ được điều gì nữa, trong lòng cảm thấy rối bời.

“Bộp... bộp”

Gia Minh cảm thấy trước mắt như tối sầm lại rồi ngã khụy xuống nền ngất lịm đi khi bị một tên áo đen đánh hai phát mạnh phía sau gáy một cách bất ngờ, sau đó đưa cậu đi đến một nơi nào đó, chiếc điện thoại rơi xuống nền.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Bên trong này, hai vợ chồng Ngọc Di đứng chờ đến lúc chính thức bước vào tiệc để thực hiện mục đích.

– Mọi thứ sẽ trở về vị trí của nó thôi.

Di nhẹ giọng nhìn Gia Ngọc nói rồi mỉm cười. Giờ cô chính là người có quyền nhất ở đây bởi vì cô là người nắm giữ toàn bộ quyền quản lý một trong ba tập đoàn lớn nhất của CUBE. Nên phát ngôn của cô rất quan trọng nhưng không cô sẽ không làm điều đó mà để lại cho chồng mình làm. Mọi thứ cô đều chuyển nhượng lại cho Gia Ngọc nên anh mới là cổ đông nắm giữ cổ phần lớn nhất hiện giờ.

Gia Ngọc không nói gì hơn chỉ biết gật đầu đáp và nhìn cô với ánh mắt chứa đầy cảm xúc xen kẽ. Quả thật thì đây là khoảng thời gian mà gia đình hai người chịu quá nhiều chuyện đau buồn xảy ra chỉ vì một mối thù quá khứ. Gia Ngọc chợt nắm chặt lấy tay Di thật chặt bởi làm như vậy thì anh sẽ cảm thấy như được tiếp thêm nguồn năng lượng lớn hơn vì anh đang lo sợ rằng bệnh tim của anh sẽ đột ngột tái phát lúc nào không hay cho dù đã uống thuốc trợ tim nhưng cũng sẽ khiến anh ra đi lúc nào không biết thậm chí là ngay lúc này. Anh quay lại nhìn vợ, nhìn kĩ từng nét trên khuôn mặt cô, nhẹ tay vén gọn lọn tóc mai đang bay nhẹ trên bờ má bên tai và trầm giọng nói:

– Liệu chúa có thể cho anh cơ hội chứ?

Anh nói một câu khó hiểu thật sự trong lòng anh lúc này chỉ biết cầu xin chúa bằng mọi giá hãy bảo vệ gia đình anh, còn bản thân anh... bản thân anh chỉ biết chờ vào sự quyết định của chúa mà thôi.

– Em sẽ cầu nguyện.

Cô nắm lấy tay Gia Ngọc phần nào phá tan nỗi niềm trong anh. Gia Ngọc thả nhẹ tay vợ và bắt đầu đi ra thăm dò với một vẻ lạnh lùng mang đầy quyền lực.

Nguyên Khôi nắm lấy cơ hội vội liếc mắt nhìn quản lý Leo ra lệnh việc cần làm. Vốn dĩ bản tính con người Nguyên Khôi không bao giờ bỏ được sự toan tính tàn ác. Một khi đã bị quyền lực tiền bạc che mắt thì bất chấp mọi thứ. Đối với anh ta thì Gia Ngọc ở đâu là cái gai trong mắt anh ta đến đó nên bằng mọi cách phải tiêu diệt tận gốc. Nhưng mạng sống của Gia Ngọc quá lớn không bao giờ thất bại dưới mọi kế hoạch thâm khốc của anh ta. Và lần này là phải kết thúc hoàn toàn tại đây, từng người từng một. Ý định của anh ta là giết Gia Ngọc đầu tiên rồi đến từng người trong gia đình Gia Ngọc để họ mãi không tồn tại trên đời này mãi mãi.

Gia Ngọc bước đi chậm chậm trên thảm đỏ để lên khán đài phát ngôn nhưng chợt anh dừng lại. Anh lấy điện thoại ra làm cho mọi người xung quanh cứ nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Thực chất anh nhắn tin cho vợ và còn gọi cho vợ cuộc điện thoại:

– Hãy về nhà với Linh và Minh, anh sẽ về.

Rồi anh cúp máy nhìn về phía Di. Cô vội mở điện thoại và đọc thăm tin nhắn:

– Hãy cầu nguyện cho anh... Di... em mãi yêu anh và là vợ của anh đúng không?

Đọc xong dòng tin nhắn cô hướng mắt nhìn Gia Ngọc và gật đầu để trả lời thay cho dòng tin nhắn. Tự dưng cô cảm thấy xao động trong lòng và muốn bật khóc nhưng cô cố kiềm nén lại.

Gia Ngọc cảm thấy yên tâm và trong lòng cảm thấy nguôi đi phần nào rồi anh cũng gật đầu đáp trả để vợ anh yên tâm mà đi ra cửa về nhà. Sau khi Di đi anh bắt đầu quay lại để tiến lên khán đài. Nhưng anh lại không tiến thêm bước nữa mà anh ngược lên nhìn phía trên trần nhà ở mọi góc tường có gì đó rất lạ. Anh nhủ mảy mòi nhìn kỹ lúc lâu rồi chợt nhận ra, anh nhếch môi cười rồi tắt ngay.

Nguyên Khôi thì chỉ biết đứng đó chờ xem kế hoạch của mình diễn ra như thế nào rồi phì cười một mình. Sẽ không có ai bắt được anh ta đi tù cả vì một khi bước vào căn biệt thự CUBE này thì mọi kế hoạch sẽ trở nên hoàn hảo hơn. Bởi anh ta biết được toàn bộ thiết kế căn biệt này là như thế nào.

– Bước một bước nữa thôi... ha... ha...

Gia Ngọc vừa bước qua vạch đỏ dưới sàn rồi chợt “rụp” nguyên cả căn phòng tối đen như mực vì mất điện, mọi người đều dờ ra van vãn lên tiếng nói xì xào cũng may họ đã không nhón nhào vì có loa thông báo sự cố.

– Xin mọi người hãy đứng im đừng di chuyển đi đâu sẽ có điện lại thôi.

Trong màn đen này, chợt những chiếc máy camera gắn trên góc tường đều rực đỏ và phát ra tia laser nhằm về phía một chỗ bắn liên tục không ngừng. Những chiếc máy đó chỉ mang hình dáng tương tự camera nhưng thực chất là vũ khí giết người cực nguy hiểm. Tia laser này bằng mắt thường không thấy được chỉ có mang kính 3D mới quan sát được những tia đó và duy nhất trong đây chỉ có Nguyên Khôi mới quan sát thấy.

Điện chợt có lại, mọi người đều trở lại trạng thái ban đầu không còn hoang mang nữa.

– Không thể nào... sao có thể như vậy được? Sao nó không chết chứ?

Nguyên Khôi nhủ mảy mòi ngay khi Gia Ngọc đã đứng trên khán đài một cách bình thản không có gì thương tích trên người. Ý định giết người của anh ta hoàn toàn thất bại.

– Bất ngờ quá đúng không?

Gia Ngọc nói rồi cười khinh khi nhìn Nguyên Khôi. Anh ta đâu có ngờ rằng anh lại đứng đây một cách bình thản đến thế, anh ta cũng phải biết rằng chính anh là người sống trong biệt thự mười mấy năm thậm chí còn thiết kế là hệ thống ELECTRIC trong này, một hệ thống bẫy ngoạn mục không ai biết đến thay thế con người diệt khẩu. Đường vạch đỏ vừa rồi cũng là đường điện cảm biến để kết nối lên những chiếc máy laser kia, chỉ cần có người bước phải nó thì chỉ có con đường chết mà thôi. Dĩ nhiên Gia Ngọc thoát được là điều dĩ nhiên nhờ mang kính áp tròng 3D trước đó nên đã né được những tia laser ấy.

– Đến lúc phải lấy lại tất cả.

Gia Ngọc rút súng ra và bóp cò cảnh cạch chia thẳng về phía Nguyên Khôi. Ngay lập tức vệ sĩ của Nguyên Khôi đều giơ súng chặn lại.

– Mày tưởng dễ dàng giết được tao sao?

Nguyên Khôi cười phá lên một cách khinh bỉ.

– Đúng.

“Pằng... pằng...”

Gia Ngọc nhanh tay bóp cò nhanh tay bắn chết hết đám vệ sĩ phía sau Nguyên Khôi làm cho bọn chúng không kịp trở tay, Nguyên Khôi hoang mang nhìn xung quanh. Việc giết bọn chúng quá dễ dàng đối với Gia Ngọc bởi vì lúc trẻ anh là đã là cao thủ bắn súng chuyên nghiệp. Sau khi giết chết hết vệ sĩ

của hắn ta, Gia Ngọc bắn đầu chĩa súng về phía Nguyên Khôi bằng ánh mắt đầy hận thù.

– Mày giết tao thì con mày cũng sẽ chết thôi.

Nguyên Khôi giãn căng đôi đồng tử nói thật lớn vì anh ta rất sợ phát súng đó. Ngay lập tức trên màn hình chiếu hiện lên cảnh Gia Minh và Di Linh đang bị treo lơ lửng ở trên cao trong một căn phòng vô cùng rộng lớn với dàn vệ sĩ xung quanh, chỉ cần hai tên vệ sĩ phía trên thả dây xuống thì Gia Minh và Di Linh sẽ tử vong. Gia Ngọc quay lại nhìn lo lắng tột cùng, hạ súng xuống. Nhân lúc đó Nguyên Khôi vội lánh đi chỗ khác ngay lập tức. Điều bây giờ, Gia Ngọc phải tìm được chỗ hai con bị bắt cóc để cứu không để bọn chúng làm hại con mình được, anh vội đi nhanh đến căn phòng bảo mật để xem camera ngay không để chậm trễ.

...

Tại bệnh viện.

“Reng... reng...”

– Alo...

– Chào bác sĩ Duy, chúng tôi đã có được nguồn hiến tạng tim rồi thưa cậu từ một người tai nạn giao thông.

– Được rồi, ngay lập tức chuyển qua viện cho tôi.

Nói rồi Duy cúp máy và vui mừng khi đã tìm được nguồn hiến tạng để cứu sống Gia Ngọc. Anh vội lên lịch mổ ngay và liên lạc với Gia Ngọc. Nhưng khi anh định liên lạc thì có tin báo từ Gia Ngọc:

– Tôi biệt thự Cube ngay, con tao gặp nguy hiểm.

Sau khi nhận tin, Duy đập tay mạnh lên bàn với vẻ đầy nổi bực mà còn pha sự lo lắng.

– Tại sao mọi thứ cứ trở trêu vậy không biết. Gia Ngọc mày đừng để xảy ra chuyện gì hết, tao sẽ cứu sống mày bằng mọi giá để gia đình mày đoàn tụ.

Duy vội cởi bỏ áo blouse trắng móc lên giá treo đồ rồi rời khỏi thật nhanh.

– Có chuyện gì vậy ba?

Hoàng Dương đứng lúc đến.

– Đi đến giúp chú con cứu hai anh em Gia Minh ngay.

– Đi thôi ba.

Hai cha con nhanh chóng lái xe đến biệt thự Cube và không quên gọi cho cảnh sát.

...

Tại biệt thự Cube.

Gia Ngọc bằng thao tác nhanh trên máy tính với con mắt nhạy bén thì anh đã kịp tìm ra chỗ con mình bị bắt đó là khu C – khu đào tạo sát thủ CMI. Không cần suy nghĩ gì nhiều, anh vội đi đến đó bằng con đường nhanh nhất có thể, mang trên mình thanh kiếm nhật và khẩu súng ngắn.

Đến nơi, cửa tự động mở ra Gia Ngọc thấy Gia Minh và Di Linh đang treo lơ lửng giữa trần nhà với hai bên những tên vệ giữ dây thừng chỉ cần bọn chúng thả tay thì con anh sẽ chết. Anh giãn căng đôi đồng tử nhìn không chán chờ gì nữa anh bước nhanh vào thì bị bọn sát thủ AS trấn ngang đó bằng những thanh kiếm dài chĩa về anh.

– Ba...

Hai anh em Minh Linh đều kêu lên khi thấy Gia Ngọc.

– Ba con xin lỗi.

Gia Minh ngậm ngùi nói vì đã không thực hiện được như ba nói.

Gia Ngọc nhìn hai con bằng ánh mắt lo lắng, tay nắm chặt thanh kiếm và nhìn lại đám sát thủ xung quanh, bọn chúng khá đông. Anh rút kiếm và bắt đầu ra tay.

“Cheng... chép... chép...”

Những màn tấn công cứ tiếp tục diễn ra, bọn chúng cứ thế mà dồn vào Gia Ngọc. Linh khóc nức lên vì sợ hãi, Minh không biết làm gì chỉ biết cẩu chặt

tay, nghiêng rặng chịu đựng và chờ đợi. Cậu lo cho ba, cho mẹ và cả em gái. Cậu rất sợ và sợ đặc biệt là sợ mất đi người ba mà cậu nể phục và đáng trân trọng. Cậu nói thầm trong miệng với nỗi sợ lên đến tột đỉnh:

– Ba... tại sao lại là ba mà không phải ai khác chứ? Tại sao ba bị bệnh tim mà không cho ai biết...

Những câu hỏi đau buồn đó về khiến Minh không thể kiềm nổi xúc động, ánh mắt cậu đỏ hoe dường như muốn rơi lệ. Cậu ước giá như cậu có thể xuống đó giúp ba để giết chết bọn chúng, giết Nguyên Khôi ngay lập tức nhưng không thể nào được, giờ chỉ biết cầu nguyện mà thôi.

Nguyên Khôi thì chỉ biết đứng phía trên tầng quan sát mọi chuyện diễn ra.

Máu me dần bết trên nền nhà, những cái xác nằm lán lóc, Gia Ngọc cũng dần kiệt sức, anh khụy gối tay chống thanh kiếm xuống sàn và thở gấp, chiếc áo sơ mi nhuộm nguyên một màu đỏ của máu. Bọn chúng vẫn tiếp tục hiện ngang đứng đó

Anh từ từ đứng dậy cầm chặt thanh kiếm, anh định dùng súng nhưng trong lúc đánh thì nó đã bị văng đi chỗ khác. Bọn chúng tiếp tục xông tới, anh vẫn tiếp tục ra chiêu nhưng lần này thì anh bị chém liên tục ở trên tay và chân vì anh đã mất sức quá nhiều. Trong khi bọn chúng có đến chục người thì anh chỉ một mình. Anh cố gắng giết chết bọn chúng nhưng chỉ làm cho chúng bị thương.

– Ba... ba à...

Minh thật sự lo lắng chịu không nổi nữa. Nguyên Khôi nhếch môi cười nhạt rồi nói:

– Có cố gắng đi nữa thì mày cũng sẽ không cứu được con đâu.

Anh ta liếc mắt cho vệ sĩ thả dây từ từ ở bên Linh trước, làm cho con bé hét lên.

– A... anh hai... ba...

– Linh... Linh... không được...

Minh vội hét toáng lên vùng vẫy nhưng không làm gì được với tư thế bị trói mà còn bị treo như bây giờ.

– Con... Linh...

Gia Ngọc ra tay chém chết bọn chúng rồi chạy tới chỗ Linh để đỡ lấy con bé thì bất chợt con đau tim đến đột ngột khiến anh đứng đờ ra, thanh kiếm rơi xuống, tay ôm lấy ngực nét mặt hiện rõ sự đau đớn đến tột cùng, gần xanh nổi rõ trên trán.

“Pằng”

Nhân lúc Gia Ngọc không để ý, một tên đã cầm lấy súng bắn anh một phát đạn xuyên thẳng lồng ngực. Máu loang lổ trên áo, đôi đồng tử giãn căng. Đôi mắt hiện lên những tia đỏ động nước. Đã không kịp nữa rồi không còn cơ hội nào để cho anh nói lời cuối cùng nữa rồi. Quá khứ hạnh phúc hiện về, một đám cưới hạnh phúc, bế trên tay những đứa con khỏe mạnh khi nghe chúng cất tiếng khóc chào đời, hạnh phúc khi là một người bác sĩ thực thụ, hạnh phúc khi có được một người vợ mãi mãi yêu anh... rất rất nhiều... rồi hơi thở cuối cùng dập tắt, anh khụy gối ngã phịch xuống nền với một vũng máu đỏ tươi. Đã không còn cơ hội nào cho anh nữa rồi, chúa thực sự đã không còn cách nào để cứu lấy anh được nữa.

“Pằng...Pằng...”

Duy và Hoàng Dương đã đến giết chết bọn chúng. Duy vội chạy tới chỗ Gia Ngọc còn Dương đã kịp cứu lấy Linh kịp thời, vì quá sợ hãi con bé đã ngất đi và cứu Gia Minh. Nhân lúc đó Nguyên Khôi định bỏ trốn thì bị Hoàng Dương cầm súng bắn, khiến hắn nằm la liệt trên sàn.

– Ba...

Giọt nước mắt vô thức rơi trên má, Gia Minh lững chững đi tới chỗ ba không thể tin nổi đây là sự thật.

Duy vội đỡ Gia Ngọc, áp sát tai xuống ngực trái để kiểm tra xem tình hình của anh lúc này. Và một sự thật phũ phàng ập đến...

– Không... Gia... Ngọc...

Hoàng Duy nói giọng run run, một giọt nước mắt vô thức rơi xuống. Anh lay lay người Gia ngọc, nét mặt dường như không muốn tin.

– Gia Ngọc... Gia Ngọc... xin mày hãy mở mắt ra đi! Tao cảm mày làm như vậy. Gia Ngọc... xin hãy mở mắt ra đi... tao xin mày đó...

Hoàng Duy ngược mặt lên trần nhà trong sự đau lòng không thể chịu nổi, nước mắt không ngừng tuôn rơi, bàn tay dính đầy máu tươi.

Gia Minh ngồi phịch xuống ôm lấy ba khóc lớn lên không kìm nén nổi. Còn Hoàng Dương ôm lấy bé Linh cũng rơi nước mắt đau buồn.

– Ba ơi ba... ba ơi ba...

Vì không dám tin đây là sự thật, Minh đặt nhẹ ba xuống và quệt đi nước mắt ngơ ngác hỏi:

– Ba con chỉ vô thức ngắt đi đúng không... chủ Duy làm ơn cứu ba con đi chủ... ba con chỉ ngắt đi thôi mà... chủ làm ba con tỉnh lại đi.

– Chủ xin lỗi con.

Duy vội quay đi chỗ khác không thể nào kiềm được nước mắt vội đứng dậy nắm mạnh tay vào tường mà khóc thét lên.

– Ba... Không thể nào...

Minh hét lớn lên rồi ôm ba ngồi khóc, Hoàng Dương chỉ biết vỗ vai Minh an ủi, cậu cũng đau lòng không kém.

Trong căn phòng rộng lớn đầy tang thương này, ngoài cửa Di và Vy vội đi vào. Lúc đi trên đường trở về nhà Di vô tình gặp Vy đang đi trên đường họ đã dừng lại gặp nhau nói chuyện. Đột nhiên, chiếc vòng tay chuỗi ngọc trên tay Di bị đứt văng tứ tung làm cho cô cảm giác bất an. Cô và Vy vội quay lại biệt thự CUBE. Vừa bước vào thấy Minh đang ngồi ôm Gia Ngọc với vẻ thần người, ánh mắt đỏ hoe hiện rõ nỗi buồn trên mặt. Còn Hoàng Dương chăm sóc cho bé Linh, Duy thì đau buồn chống tay vào tường cho đến khi Vy đến quay người anh lại lần đầu tiên cô thấy rõ giọt nước mắt vô thức của chồng mình như vậy. Cô ôm anh vào lòng và nhẹ giọng hỏi:

– Có chuyện gì nói em nghe được không?

Duy ôm chặt lấy cô làm điểm tựa.

– Anh thực sự mất đi một người anh em thật rồi.

Duy nói giọng nghẹn lại, vừa mới đây còn có người cho Gia Ngọc một mạng sống nhưng chưa kịp đón lấy thì...

Vy đã hiểu chuyện xảy ra quay mặt nhìn lại thì chỉ biết bật lên tiếng khóc.

– Anh Gia Ngọc...

Di thấy Gia Ngọc nằm bất động trên tay Gia Minh máu me bết bết vội ngồi xuống ôm Gia Ngọc về phía mình.

– Gia Ngọc... em Di đây, anh tỉnh lại đi... tỉnh lại nhìn em đi...

Di nói giọng hối thúc, tay lay người Gia Ngọc liên tục.

– Mẹ à, ba chết rồi.

Minh thần người nói, ánh mắt đầy nước mắt chỉ biết nhìn người ba nằm im đó với một không gian lạnh lẽo pha sự thê lương, mùi máu tanh lẫn lộn trong không khí. Người có vẻ đau lòng nhất không ai khác chính là Di, người luôn ở bên Gia Ngọc bấy lâu nay.

– Gia... Ngọc...

Tiếng khóc hòa với nước mắt mặn chát rơi xuống trên khuôn mặt Gia Ngọc mang đầy nỗi niềm chưa kịp nói. Trong thân tâm cô bây giờ chỉ trách bản thân mình đã khiến anh chịu bao nỗi đau mà anh không đáng để nhận lấy để rồi anh phải vác gánh nặng bảo vệ cho gia đình. Đúng thật, cuộc sống của anh hưởng phúc chưa được bao lâu thì phải trải qua bao nhiêu bão táp như vậy thậm chí còn nhiều lần muốn lấy đi mạng sống của anh. Đau khổ nhất chính bản tay tàn ác quá khứ của cô đã đẩy chồng mình đi vào cửa tử thần nhiều lần vậy mà ngay khi anh biết nhưng anh vẫn yêu cô thật lòng thậm chí là quên đi không bao giờ muốn nhớ lại. Một người luôn hết mực yêu thương cô nhưng sao cô luôn thấy anh vẫn chịu thiệt thòi đến vậy. Gia như lúc trước dùng để cô gặp anh thì đau phải để anh ôm đùm cô mỗi thu đầy oan nghiệt này... cô hận cái cuộc đời bất công này...

Di ôm lấy Gia Ngọc khóc nức lên tiếng đến khô cổ họng, cô tự trách bản thân mình

và cảm thấy vô cùng có lỗi. Bất chợt vô tình cô nhìn thấy khẩu súng đang chìa về phía Gia Minh ở đằng sau, cách Gia Minh một đoạn.

“Pằng”

-Mẹ!

Gia Minh hét lên khi thấy mẹ gục ngã xuống người cậu, một lần nữa cậu lại chứng kiến mẹ mình nằm xuống dưới tay cậu. Cậu đơ người nhìn mẹ mình, bờ môi run rẩy không thể nói lên, cổ họng cậu nghẹn lại như có gì đó chặn lại ở cổ.

“Pằng... pằng... pằng”

Hoàng Duy cầm lấy súng bắn liên tục vào người Nguyên Khôi cho tới khi hắn chết, chính hắn đã đã bắn Di. Tới chết ánh mắt của hắn vẫn không nhắm lại mà nhìn về phía Gia Ngọc với sự căm phẫn và căm thù. Hoàng Duy và Kiều Vy vội chạy tới để xem tình hình của Di.

-Mẹ, cố chịu đựng con sẽ đưa mẹ tới bệnh viện, mẹ đừng bỏ hai anh em con như thế. Ba đã vậy rồi, mẹ như thế nữa làm sao con chịu nổi?

Minh nói câu không rõ chữ, nét mặt vô cùng lo lắng. Tay cậu giữ chặt lấy chỗ vết thương ở vùng bụng đang chảy máu liên tục của mẹ mình.

Di thở gấp gấp, nét mặt tái nhợt hiện rõ sự đau đớn tột cùng. Cô cảm thấy vô cùng có lỗi với Gia Minh và Di Linh, cô không muốn con mình chịu bất kỳ tổn thương nào. Cô đưa tay lên vuốt lấy gò má của Gia Minh mà cố mỉm cười nói trong khi máu trong miệng cứ học ra.

– Gia Minh, mẹ như thế này thì làm sao đây? Mẹ không thể ở cùng con với Di Linh được nữa rồi.

– Mẹ đừng nói nữa, xe cấp cứu sắp tới rồi, mẹ đừng lo.

Gia Minh nói giọng run run, nét mặt vẫn như vậy lo lắng và nỗi lo sợ lấn áp cả tâm trí cậu hiện giờ. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột cậu không kịp chờ đợi, tìm cậu như vỡ nát giống như tấm gương bị rơi xuống vỡ thành từng mảnh.

– Không kịp đâu con, nếu mẹ sống thì mẹ cảm thấy có lỗi với ba con rất nhiều cho nên như thế này có lẽ sẽ tốt hơn. . .

– Mẹ nói gì vậy?

– Gia Minh, con hãy tiếp tục sự nghiệp của ba con, trở thành một bác sĩ tài giỏi giống như ba để cứu lấy Di Linh khỏi căn bệnh quái ác kia. Không có ba và mẹ, con có thể sống tốt chứ? Mẹ tin con sẽ làm được!

Di nhẹ giọng cố gắng nói hết câu, cô nghiêng đầu sang một bên nhìn phía Gia Ngọc với ánh mắt chứa đựng những cảm xúc lẫn nỗi đau và hối hận. Trong đầu cô chạy những dòng suy nghĩ không ai có thể thấu hiểu như những điều cô muốn Gia Ngọc có thể cảm nhận được, cô nhớ khi nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của anh, khi cô nói rằng: ” em sẽ không bao giờ để anh rời xa”, khi bóng tối kia gần như đã giết chết đi tia hy vọng của anh, tất cả sẽ những chuyện xảy ra sẽ biến mất mãi mãi trong đêm nay, khi màn đêm này qua đi anh sẽ không sao đâu, giờ đây không một ai có thể làm hại anh từ giờ đến bình minh cô và anh sẽ bình yên vô sự.

“Ba mẹ, con sắp gặp đi hai người rồi. Hy vọng ở một thế giới khác, con có thể sống cùng với hai người đúng không? Chỉ là, để lại hai đứa con tội nghiệp của con mà thôi. . . Gia Ngọc, nếu sang thế giới khác em hy vọng chúng ta gặp lại nhau. . .”

Cánh tay chợt buông lỏng khỏi bàn tay của Gia Minh, mắt khép lại để hai dòng nước mắt hoen mi chảy xuống, hơi thở cuối cùng đã vụt tắt. Gia Minh thần người giãn căng đồng tử nhìn khuôn mặt của mẹ, giọt nước mắt vô thức tuôn rơi. Cậu ôm chặt lấy mẹ vào lòng mà không thốt lên một lời nào, trong lòng cậu lúc này vô cùng đau đớn, làm sao cậu có thể vượt qua được nỗi đau này khi không đã mất đi người mà cậu yêu thương nhất trên đời này.

– Di. . .

Vụ hét lớn tên Di và khụy xuống cũng vậy, không khác gì Duy vừa rồi vẫn những cảm xúc tê lương khi chứng kiến mọi chuyện đổ ập đến như bão táp đến thế.

...

Vài ngày sau.

Trên ngọn đồi gió, Gia Minh mặc nguyên bộ đồ đen đứng trước hai bia mộ, xung quanh được trồng rất nhiều hoa hồng trắng với bãi cỏ xanh. Nét mặt vô cùng lạnh lùng và hốc hác, với ánh mắt vô cảm chứa đựng nỗi đau thâm kín mà cậu đang phải chịu đựng. Bây giờ cậu cảm thấy vô cùng trống trải sau những gì đã xảy ra. Cậu thấy con đường phía trước sao quá mệt mỏi, cậu không biết mình sẽ làm gì ngay lúc này để vượt qua vì cậu quá mệt mỏi. Cậu khụy gối xuống, đặt bó hoa hồng trắng dưới nền, nước mắt vô thức rơi xuống.

– Anh hai. . .

Linh ngẩng đầu đi lại chỗ Minh, đặt tay lên vai anh hai an ủi. Nhỏ cũng biết trước bia kia là ba mẹ mình nhưng con bé đơn thuần chỉ biết ba mẹ nhỏ đi tìm con đường hạnh phúc như trong truyện cổ tích mà thôi. Không giống anh hai, người chứng kiến tất cả mọi thứ đau đớn tột cùng.

Linh đi về phía trước Minh lặng lẽ lau đi nước mắt trên khuôn mặt cậu, khiến lòng cậu không khỏi xao động.

– Anh đừng khóc nữa, ba mẹ sẽ buồn đó.

Giọng nói trong trẻo của em gái làm nguôi đi phần nào không khí ảm đạm xung quanh cậu.

Gia đình Duy Vy và Dương chỉ biết đứng nhìn mọi thứ cứ thế trôi đi theo thời gian một cách tự nhiên. Họ hy vọng, qua thế giới bên kia hai vợ chồng sẽ có cuộc sống hạnh phúc không có mối thù nào nữa. Họ hứa sẽ chăm sóc cho Minh Linh không để hai đứa chịu mọi tổn thương nào khác. Sau khi Gia Ngọc và Di ra đi thì bản di chúc cũng được luật sư công bố, mọi tài sản và quyền kế nhiệm biệt thự Cube đều trao lại toàn bộ cho Gia Minh còn quyền quản lý 3 tập đoàn lớn của Cube và điều hành bệnh viện do Hoàng Duy quản lý cùng với Vy và Hoàng Dương.

Đầu đó trong không gian mệt mỏi này Gia Ngọc và Di chỉ biết nhìn hai đứa con bằng ánh mắt đầy cảm xúc, cảm thấy có lỗi vì đã bỏ lại hai đứa mà đi “Ba mẹ xin lỗi, hai đứa hãy sống tốt con nhé” Tất cả chỉ còn là những chuỗi ngày trống trải và những đêm dài vô tận, họ trở lại với cái tuổi thanh xuân xóa sạch những kí ức dài đen tối để đi đến với thế giới đầy nhiệm màu.

Không một gia đình nào là hoàn hảo. . . thậm chí là sự lạnh lùng trong thời gian rất dài nhưng cho đến cuối cùng, gia đình vẫn là gia đình. . . nơi tình yêu luôn luôn hiện hữu. . .

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Thù Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.